

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"I adore Kristen Ashley's books!"
—MAYA BANKS, *New York Times*
bestselling author

RIDE STEADY

A CHAOS NOVEL

KRISTEN ASHLEY

NEW YORK TIMES
BESTSELLING AUTHOR

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

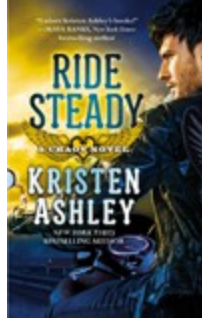

RIDE STEADY

SONSUZA KADAR

NP.W YO kK LHOSTON

[Okumaya Başlayın](#)

[İçindekiler](#)

[Walk Through Fire'in Önizlemesi](#)

[Haber Bültenleri](#)

[Telif Hakkı Sayfası](#)

ABD Telif Hakkı Yasası (1976) uyarınca, bu kitabın herhangi bir bölümünün yayıncının izni olmadan taranması, yüklenmesi ve elektronik olarak paylaşılması yasadışı korsanlık ve yazarın fikri mülkiyetinin çalınması anlamına gelir. Kitaptan materyal kullanmak istiyorsanız (inceleme amaçları dışında), önceden yazılı izin alınmalıdır.

permissions@hbgusa.com . adresinden yayıncı ile iletişime geçebilirsinizYazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

*Bu kitap Bay Robinson'a
ithaf edilmiştir.
Ortaokuldaki tarih
öğretmenim.
Okuldaki en havalı
öğretmen.
Sadece olabileceğime
inandığımdan daha fazlası
olduğumu söylemek için
beni koridora çağıran bir
öğretmen.
O zaman size
inanmamıştım Bay
Robinson.
Çok zamanımı aldı ama
inanmaya başlıyorum.
Bizim göremediklerimizi
gören sizin gibi
öğretmenler için Tanrı'ya
şükrediyorum.
Ve bizi inanç yoluna
sokmak için zaman ayırın.*

Teşekkür

Çok destekleyici okurum Danielle Teodoro'ya (ve kız kardeşi Jessica'ya) çalabileceğim muhteşem bir isme sahip oldukları için teşekkür etmek istiyorum. Umarım Carissa'yı seversiniz. Bence bomba gibi.

PROLOGUE

Altın Kal

BABASI onu kelepçeledikten sonra, Carson Steele'in şakağı buzdolabının yanındaki duvarın köşesine çarptı. Bu o kadar hızlı olmuştu ki, daha önce defalarca rağmen, ki çok olmuştu, de hazırlıklı değildi. sağ gözüne ve çenesine doğru yayılan keskin acıyla eli köşeyi kıvırmak için çok geç kalmıştı. Sol elmacık kemiği de babasının elinin sırtına çarpmasıyla iki kat acıdı. "Çöpler *leş gibi kokuyor!*" diye bağırdı babası. "Ne anlamı var
senin,

Oğlum? Hiçbir şey için iyi değil misin?"

Carson cevap vermemeyi öğrenmişti. Söylediği her şey durumu daha da kötüleştiriyordu. Kendini savunabilir ve dayak yiyebilirdi. Özür dileyebilir ve dayak yiyebilirdi.

Sorun şu ki, sessiz kalabilir ve kışına tekme de yiyebilirdi.

Ama babasının evlerinde bir kadın vardı ve ikisi de bira ve votkayla kafayı bulmuş olsalar da, eğer babasının bir kadını varsa (ki bunu şaşırtıcı derecede sık yapıyordu, hıyarın teki olmasına rağmen, sadece Carson'a karşı değil), babasının aklında başka şeyler olurdu. Carson'ın babasının kendisine saldırmasına hazırlıklı olmamasının nedeni de buydu.

Hâlâ kenara tutunmuş ve acıyla mücadele ederken duvardan dönüp babasının gözlerinin içine baktığında, babası sadece mırıldandı: "Bok herif. *Hiçbir işe* yaramaz. Tanrı aşkına, şu zavallı hayatında işe yarar bir şeyler yap, şu lanet çöpü dışarı çıkar."

Sonra buzdolabına yöneldi, açtı, altılı bir paket kaptı, kapıyı çarptı ve hışımla dışarı çıktı.

Carson çöpe gitti. Üçte biri doluydu.

Babası haklıydı. Leş gibi kokuyordu. Carson'ın adamın oraya ne attığı hakkında hiçbir fikri yoktu ama her neyse ölümcül kokuyordu.

Gerçi geçen hafta da aynı şey olmuştu. Çöpün yarısı bile dolmamıştı, babası içine leş gibi kokan bir şey atmıştı ve Carson bu kokuya dayanamayarak çöpü dışarı çıkarmıştı.

Geri döner dönmez suratının ortasına bir tane patlattı çünkü "Biz paradan yaratılmadık, seni bok çuvalı! Haftada elli çöp torbası alabilecek bir milyoner değilim ben! *Dolana* kadar bekle!"

Kaybettiği için kazanamadı.

Bu Carson'ı rahatsız etmedi. İyi bir hafızası vardı, ama her biri hatırlamak isteyeceği türden olmadığı için bu kötü bir şeydi.

Kaybetmeye alışkındı.

Çöpü sokağa çıkardı ve çöp bidonuna attı. Kapağı kapatırken komşusunun kamyonetiyle geldiğini gördü.

Adam camını indirdi ve durdu.

"Hey, Car, nasıl , dostum?" Linus Washington sordu. Sonra Linus'un gözleri Carson'ın yüzünde kısıldı.

Linus, son üç yıldır yan dairelerinde yaşayan iri yarı, siyah bir adamdı. İyi adamdı, seri çapkındı ama son bir yıldır sabit bir kadını vardı. Carson ondan hoşlanmıştı. Güzeldi, harika bir vücudu vardı ama en çok Linus'a bakışını seviyordu. Sanki her şeyi yapabilirmiş gibi. Sanki Pasifik Okyanusu'na gidip kollarını kaldırsa ve iki yana açsa deniz yarılacaktı gibi.

Evet, onun en çok bu yönünü seviyordu.

Yakın zamanda Linus diz çökmüştü ama Carson bunu sadece babası ona yüzüğü kabul ettiğini söylediği için biliyordu, sonra da "Aptal herif. Bir kadına bağlanıyor. Yapabileceğin en aptalca şey evlat, kendini bir kadına bağlamak. Bunu şimdi öğren, seni dünyadan kurtarır."

Bunun babasından geldiğini anlamıştı. Carson'ın annesi

Güzeldi. Fotoğraflarını görmüştü. Annesinin hayatında olmasının tek yolu buydu. Babasının komodininin arkasına tıktırılmış bir zarf dolusu fotoğraf. Sadece onun gülümsediği ve muhteşem görüldüğü resimler. Onun ve babasının resimleri, ikisi de gülümsüyor, mutlu görünüyordular.

Carson emeklemeye bile başlayamadan gitti. Onunla ilgili hiçbir anısı yoktu. Babası, Carson'ın ona yönelik olduğunu bildiği, kadınlar hakkında söylediği sürekli saçmalıklar dışında ondan hiç bahsetmedi.

Sormaktan daha iyisini de biliyordu.

Ve son bildiği, *anne* kelimesini söylemeyi bile öğrenmeden önce bebeğini terk ettiğiydi.

Babası, Carson'a yaptığı gibi onu da hırpalarsa, bunu başarabilirdi.

O da anlamadı. Hem

de hiç.

Carson çenesini eğip arka kapılarına doğru dönerek, "Asılı duruyor, Lie," diye mırıldandı.

"Gelip bir kola içmek ve maç izlemek ister misin?" Linus, Carson ona ve konuşmalarına sırtını dönmeden önce seslendi.

"Yapacak işlerim var," diye mırıldanan Carson kapıya doğru ilerliyordu.

"Bud!" Linus bağırdı.

Carson nefesini tuttu ve geri döndü.

"Ne zaman gelip takılmak istersen, kapım açık.

Öyle mi?" Linus daha önce de pek çok kez söylediği şeyi söyledi.

"Evet," diye mırıldanmaya devam etti Carson, adam yan odaya taşındığından beri yüzlerce kez yaptığı gibi bunu da kabul edeceğini biliyordu.

Bu o zamanlardan biri olmayacaktı. Babası onu azarladıktan sonra oraya gitmedi. Ve gitmemesinin nedeni Linus'un yüzünde yazılıydı.

Linus ona Carson'ın okuduğu bir bakış atıyordu. İnsanları okuma becerisini geliştirmişti, bunu düşünebildiği anda yapmaya başlamıştı. Eğer yapmasaydı, babasından gördüğünden çok daha kötüsünü görürdü.

Çok daha kötüsü.

Ama Linus'un yüzündeki ifadeye bakılırsa, kamyonetinden inip Carson'a sarılmak mı yoksa kamyonetine tırmanmak mı istediğini bilmiyordu.

kamyonetinden inip Carson'ın evine girecek ve babasının kığını tekmeleyecek.

Bazen Linus'un babasının kığını tekmelediğini hayal ederdi. Adam yapılıydı. Uzun boyluydu. Jefferson Steele'i yere sererdi.

Ama çoğu zaman bunu kendi yapmayı hayal ederdi.

Yapmadı çünkü babası onu besledi. Başının üstünde bir çatı tuttu. Sırtında giysileri vardı. O pislğe ihtiyacı vardı.

O , işler değışirdi.

Ama Linus için felakete davetiye çıkarmadı. Linus iyi bir adamdı. Eğer babasına bir şey yapmaya kalkışsaydı, babası Linus'un canını yakmak için elinden geleni ardına koymazdı.

Linus'un buna ihtiyacı yoktu. Ona dağları yerinden oynatabilecekmiş gibi bakan kadının buna ihtiyacı yoktu. Ve Linus'un, gözlerini ona diktiği gün kendisi için şafağın söktüğü ilk günmüş gibi baktığı bir kadına bunu vermeye ihtiyacı yoktu.

Linus sessizce, "Kendine iyi bak, Car," dedi.

Carson başıyla onayladı ve kapıya doğru ilerledi, elini arkaya doğru kaldırarak topal bir vedalaşma yaptı.

Vedalaşma çok . Topaldı. Zayıftı. Acınası. Kendi özgür iradesiyle Linus'tan uzaklaşmış ve onun için acı, şiddet ve ihmalden başka bir şey barındırmayan pis, kokuşmuş bir çukura doğru yürümüşü.

Arka kapıya vurdu ve hemen . Babasının homurtularını. Eve getirdiği kadın her inliyordu.

İyi türden bir sızlanma değil, acı çeken türden.

Kuruydu.

Carson, babasının nasıl olup da bu kadar çok kuyruk çivileyebildiğini ve bunu sıralayamadığını hiç bilmiyordu.

Bildiği tek şey adamın yakışıklı olduğuydu. İyi para kazanıyordu. Çekici biri olabilirdi.

Ama daha çok, pislğin tekiydi ve bunu sadece kadar saklıyordu. Bu yüzden kadınların hiçbiri etrafta kalmadı.

Konuşacaklarını düşünebilirdi. Kadınlar böyle yapardı. Ama görünüşe göre, konu babası olunca, konuşmuyorlardı.

Ya da belki babası o kadar iyi bir oyuncuydu.

Evin içinde hızla ilerleyerek, babasının kanepede bir orospuyu becerdiği oturma odasına yaklaşmadan odasına yöneldi.

On altı yaşındaydı ama şimdiden dört kızla birlikte olmuştu. İlki, babasının şu anda koltuklarında pompaladığı kadının sesine benziyordu. O acılı inlemeler.

İyi değildi, . Boşaldı ama iyi değildi. Onun için *gerçekten* iyi değildi.

İkincisinde, onu bir süre öptükten sonra göğüslerine biraz dikkat ederse, *orada* işlerin çok daha iyi olduğunu öğrenmişti. Islak ve sıcak. Tatlı. Ve bir kızın meme uçlarını emmekten, dillemekten ve onlarla oynamaktan çok uzaktı. O boşalmıştı, kız boşalmamıştı, ama onu becerirken aldığı iniltieler tamamen farklı bir türdendi.

Üç numara onu bulduğu yerdı. Ona göstermişti. Onu hazırladı. İndi. Ama adam işini bitirdiğinde, kadın bitirmemişti ve bitirmek istiyordu. Bu yüzden onun elini tuttu ve parmağını klitorisine bastırdı ve etrafında hareket ettirdi, inledi ve kıvrandı ve... *lanet olsun*. O kadar ateşliydi ki, adam onu izlerken neredeyse bacağına boşalıyordu. Sonunda onun yardımıyla boşaldı ve Carson bunun çok güzel olduğunu düşünerek izledi.

Bir mucize.

Yani dört numara her şeyi aldı. Onunla sonsuza dek öpüştükten, göğüslerine bir şeyler yaptıktan ve onu kendisi için ıslattıktan sonra, klitorisini çalıştırırken onu becerdi ve kız çılgına döndü. Muhteşemdi. kadar iyiydi ki, ağzını, dilini, ellerini kullanarak başka şeyler denemek, neler getireceğini görmek istedi. Ona izin verdi ve sonuçlar muhteşemdi.

Ama bunu ona verdikten sonra, kız yapışkanlaştı ve arayıp durdu ve babası da ona iyi, alaycı, benim oğlum adam oluyor türünden bir azarlama değil, saçma sapan şeyler söyledi.

Huysuz. Tıpkı pislik gibi.

Yani Carson ondan hoşlansa, onunla iyi vakit geçirse ve sadece onunla sevişirken değil, onu kazıyıp atsa bile. Bu saçmalığa ihtiyacı yoktu.

Babasının homurtu ve inlemelerinin hızlandığını, acı dolu çığlıklar attığını ve "Jeff, bir saniye bekle tatlım," dediğini duyunca, bu saçmalığa da ihtiyacı olmadığına karar verdi.

Bu yüzden hızlı bir kaçış yapmak için ihtiyacı olan şeyi aldı,

penceresini açtı, dışarı tırmandı ve .

Carson Steele, babası bir sebepten dolayı kötü davrandığından, Carson'ın bisikletini çöpe attığından ve dışarı çıkıp bisikleti almaması için onu bir güzel dövdüğünden beri çok yürüyor.

Artık Carson'ın bir işi vardı. Bir araba için para biriktiriyordu. Ne kadar harap olduğu umurunda değildi. Parası yettiği anda bir tane alacaktı.

Özgürlüğe ilk adım.

O da tamir ederdi. Linus bir tamirciydi ve bazen Carson Linus'un evindeyken garajında Linus'a yardım eder, Linus satmak için tamir ettiği eski bir Trans Am'ı tamir ederken o da Linus'a aletler getirirdi. Carson izledi, Linus ona bir şeyler gösterdi, yapmasına izin verdi, o da öğrendi.

Bu yüzden Carson gittiği yere gitti. Englewood, Colorado'nun meskûn sokaklarında ilerlerken Broadway'i buldu ve kuzeye doğru yürüdü. Blok blok ilerledi. Uzaktan gördü: gideceği yeri. Tepedeki bayrak direğinde Amerikan bayrağı. Altında amblemiyle beyaz bayrak, etrafında *Rüzgar*, *Ateş*, *Sür* ve *Özgür* kelimeleri.

Onun yeri, onun olmasa bile. Yine de öyleydi.

Çitin dışında dururken bile kendini doğru hissettiği tek yer.

Doğruca oraya yürüdü ve çitin ucuna geldiğinde durdu.

Orada durdu. Vücudunu bir tarafa yatırarak boynunu çevirdi ve Ride'ın ön avlusuna baktı. Caddenin ön tarafında bir oto yedek parça dükkânı vardı ama arka tarafta da bir garajları vardı.

Ve gün, Carson'ı esneyen bir cehennem çukuruna atarken bile daha iyi hale geldi.

Çünkü koyu renk saçlı ve keçi sakallı havalı adam bölmelerden birinde çalışıyordu.

Ve bunu yanında oğluyla birlikte yapıyordu. En iyisi.

Ve en kötüsü.

Carson etrafı izleyerek çok zaman geçirdiğinden, o adamı ve Kaos Motosiklet Kulübü'nün üyeleri olan diğerlerini Ride'ın, mağazanın ve arka taraftaki özel araba ve bisiklet dükkanının etrafında görmüştü.

sahip oldukları ve işlettikleri.

En iyi ve en kötü zamanlar keçi sakallı adamı oğluyla birlikte izlemektir.

Çocuğu Carson'ın yaşında olmalıydı. Tıpkı babasına benziyordu, tıpkı Carson'ın ona benzediği gibi.

Ama Carson biriktirdiği üç yüz elli sekiz dolarına bahse girerdi ki izlediği çocuk bu durumdan gurur duyuyordu ve Carson kesinlikle gurur duymuyordu.

Birbirlerine sırttıklarını görmüşü, bunu çok yapıyorlardı ama Carson babasına gülümsediği tek bir anı bile hatırlamıyordu.

Keçi sakallı adamın çocuğunun söylediği bir şeye güldüğünü görmüşü. Ya da kaba olmayan bir şekilde omzuna vururdu. Ya da en iyisi, onu yanından veya ensesinden tutup kendine doğru çeker, etrafında sallardı.

Bu bir sarılmaydı. Motosikletli bir adamın oğluna sarılması. Carson daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiş olsa da bunu biliyordu. Çocuk babasının hoşuna giden bir şey yapmıştı. Ya da onu gururlandırmıştı. Ya da belki de sadece oğluna baktığı ve biraz sevgi göstermekten kendini alamadığı içindi.

O anda, bir arabanın motorunun üzerine eğilmiş, kaputu kaldırmış, her iki tarafta birer kişi, bir şeyler yapıyorlardı. Arada bir birbirlerine bakıp bir şeyler söylüyorlardı. Ya da gülümsüyorlardı. Ya da gülüyorlardı.

Carson uzun süre izledi. Ta ki onlar işi bırakıp garaja doğru yürüyene ve karanlık derinliklerinde kaybolana kadar.

Muhtemelen Carson'ın temiz, güzel ve belki de iyi dekore edilmiş olduğunu düşündüğü bir eve gidiyorlardı. Birlikte akşam yemeği yiyeceklerdi. Belki de etrafta gördüğü, o adamın kızı ve o çocuğun kız kardeşinden başkası olmayan güzel, esmer kızla birlikte.

Eve gelip yemek yediklerinde o adam oğluna ödevini yapıp yapmadığını sorardı. Çıktığı kızlar hakkında saçmalardı. İyi türden. Oğlum adam oluyor ve ben bunun nasıl olduğunu seviyorum türünden.

Carson'ın hiç sahip olamadığı türden.

Bu düşünceyle yola koyuldu. Yürümeye devam etti. Bir yer buldu ve kitabı kot pantolonunun arkasına soktuğu yerden çıkarıp aldı.

ceplerinden kalem uçlarını çıkardı. Sırtını parktaki bir ağaca, kışını da yere dayayarak oturdu ve sayfaları çevirdi.

Eskizler.

Onun.

Linus'un buldogu Ruff'ın çizimleri. Carson o köpeği çok severdi. Yaralı gibi görünüyordu, paytak paytak yürümesi çok komikti ama her zaman gülümsüyormuş gibi görünüyordu. Tıpkı Linus'un ona gösterdiği sevgi gibi.

Bayan Heely'nin evinin çizimleri de vardı.

Carson ve babasının bir alt sokağında ve karşısında oturuyordu. Bayrak direğinde bir Amerikan bayrağı vardı, yüksekte duruyordu ama ön kapısının üst tarafındaki evin üzerine eğik bir şekilde asılmıştı, kenarları yırtık pırtıktı.

Para için çimlerini biçiyordu. Aynı zamanda evdeki işleri de yapardı çünkü oğlu ve tek çocuğu ölmüştü ve babası da ölmüştü, bu yüzden yapacak başka kimsesi yoktu.

Harika bir yaşlı kadındı. Ona kurabiye yapardı. Küçükken ve yalnızken babası dışarıda eğlendiği için fark eder ve ona bir tabak yemek getirirdi, sıcak yemek, iyi yemek, sebzeli ve her şeyli. Yemek yerken onunla oturur, sebzelerini yedirir, onunla *Çarkıfelek*'i ve başka şeyleri izler, sonra da babasının arabasının geldiğini duyardı. Sonra parmağını dudaklarına götürür, göz kırpar, kirli tabağını alır ve arka kapıdan sıvışırdı.

O bayrağı sormuştu. Oğlu "orada" öldükten sonra cenazede ona verdiklerini söylemişti. Onu astı ve rüzgar, yağmur, kar, güneş demeden havada kaldı.

Carson'a onu asla indirmeyeceğini söyledi. O ölene kadar orada uçacaktı. Ne kadar yırtık pırtık olduğu umurunda değildi. Dövülmüş ve yıpranmış. Solmuş.

"Hayatını yaşayabilseydi o da yaşardı, biliyorsun," dedi. "Yaş insana bunu yapıyor. Elimdeki tek şey o bayrak, Carson. Onun bir erkek olduğunu göremedim. Hayatını kurmasını. Yaşlanmasını. O yüzden bayrağın bunu yapmasını izleyeceğim."

Bunu söyledikten sonra Carson o bayrağın belki hayatında gördüğü en güzel şey olduğunu düşündü.

O çizdi.

On kere.

Sayfayı çevirdi ve gördüğü şey karşısında boğazı .

Bayrak gördüğü en güzel şey olabilirdi ama o sayfada gördüğü en güzel insan vardı.

Carissa Teodoro. Amigo kız. Oyun kurucuyla çıkıyordu. Bal renginde uzun altın sarısı saçları, sıcak koyu kahverengi gözleri, tatlı küçük göğüsleri, minik beli, uzun bacakları, kalp şeklinde poposu. O biliyordu. Arkasını döndüğünde amigo kız külotunun içinde görmüştü.

Altın kız.

Altın çiftin yarısı.

Erkek arkadaşı Aaron Neiland'ın tam bir pislik olması çok kötüydü.

Adam yakışıklıydı ve babası da paralı olduğu için işi kapmıştı.

Ama yine de sik kafalının tek.

Carissa değildi. Koridorda ona gülümsedi. Herkese gülümsedi. İyi biriydi. Herkes onu severdi.

Carson da istedi. Carson onu inletmek istedi.

Ayrıca onu güldürmek istiyordu. Bazen öğle yemeğinde yaptığı gibi başını arkaya atıp katıla katıla gülmesini. Ya da oyunlarda. Ya da koridorda. Ya da her zaman.

Çok güldü.

Yaptığına memnun oldu.

Onun gibi orospu olabilen ama gülmeyi hak etmeyen güzel kızlar.

Çizimlerle dolu bir defterin sayfasını çevirdi. Carson'ın güzel olduğunu düşündüğü şeylerin çizimleri. Carson'ı gülümseten şeyler, içinde, bunu yapmasına izin verdiği tek yerde. Ona biraz huzur veren şeyler.

Ve keçi sakallı adamla oğlunun araba üzerinde çalışırken bir resmini çizdi.

Ancak iş bittiğinde -ve babasının ya sızdığından ya da indiği için keyfinin yerinde olduğundan emindi- eve gitti.

* * *

Herkes sınıftan çıkarken Bay Robinson, "Bir dakika Carson," diye seslendi.

Son dersti. Eve gitmeye hazırды. Eve gitmek istemiyordu ama okulda olmaktan daha iyiydi. Okuldan nefret ederdi. Ziller ona nereye gitmesi gerektiğini söylüyordu. Öğretmenler ona eve gittiğinde ne yapacağını (düşündüklerini) söylüyorlardı. Ne giyebileceğine, ne söyleyebileceğine, nerede olabileceğine, nasıl davranabileceğine dair kurallar.

Tamamen nefret ettim.

Yine de Bay Robinson çok iyiydi. Dersi eğlenceli hale getirirdi. Öğretmeyi çok severdi ve herkesin bunu bilmesini umursamazdı.

Kızların yarısı ona aşıktı.

Çocukların yarısı büyüdüklerinde tarih öğretmeni olmak istiyordu.

Carson adamdan hoşlandığı için masasına doğru yürüdü.

"Öyle mi?"

Carson masaya doğru yürürken Bay Robinson ayağa kalktı ve masanın etrafında döndü. Bu da onun havalı olmasının bir başka yoluydu. Masasının arkasında otorite sahibi bir hıyar gibi oturup size efendilik taslamıyordu. Ayrıca masanın arkasında da durmuyordu, sanki siz ona liseli ezikliğini bulaştırmayasınız diye masayı arasına almak zorundaymış gibi.

Yakınlaştı. Erkek erkeğe.

Saygılar.

Evet, Carson onu severdi.

"İyi misin?" Bay Robinson çok yaklaşımadan durduğunda sordu. Arkadaş canlısı. Doğal.

"Evet," diye cevap verdi Carson, neden sorduğunu sormadı çünkü yanağında ve şakağında birer çürük vardı ve Bay Robinson'ın neden sorduğunu biliyordu.

Carson saklamadı. Asla saklamadı. Herkes gördü. Her zaman gördüler.

Gerçekten umurunda değildi. Şimdilik bu onun hayatıydı. Sonra gitmiş olacaktı.

Ama bunu sadece Bay Robinson söyleyebilirdi. Okul başlayalı bir aydan fazla olmuştu, ilk kez Bay Robinson'un sınıfına girmişti ve adam bir süredir ona bakıyordu.

Carson o anda öğretmenin sadece bakmakla yetindiğini anladı.

Bay Robinson bir kalçasını masaya yasladı ve diğerini yumrukladı. Sonra çenesini Carson'ın yüzüne doğru eğdi ve sesini alçalttı.

"Görünüşe göre son zamanlarda senin için bir şeyler zorlaşmış." "Her şey yolunda," diye yalan söyledi Carson.

Bay Robinson içini çekmeden önce ona uzun uzun baktı. Sonra da "Bazı öğretmenlerinizle konuştum." dedi. Carson hiçbir şey söylemedi.

"Notların iyi, Carson, çok iyi. Özellikle de ödevlerinin sadece yarısını teslim eden bir çocuk için."

Carson buna da cevap vermedi.

"Daha sık teslim etseydiniz, onur listesinde yer alırdınız," dedi Mr. Robinson paylaştı.

Carson'ın onur listesiyle bir ilgisi yoktu.

Bir araba almak için para biriktirmek, sonra kazanabildiği her kuruşu biriktirmek ve on sekiz yaşına girer girmez Dodge'dan siktir olup gitmek istiyordu.

Carson cevap vermeyince Bay Robinson'ın yüzünde bir şey kıpırdandı. Bu, Carson'ın daha önce hiç görmediği bir şeydi. Görmediği için de ne olduğunu anlayamamıştı. Acıma olabilirdi. Üzüntü olabilirdi. Hayal kırıklığı da olabilirdi. Her neyse, Carson'ın aynı anda hem sıcak hem de soğuk hissetmesine neden oldu.

"Son derece zekisin," dedi Bay Robinson sessizce.

"Teşekkürler," diye cevap verdi Carson güçlkle.

"Yedi yıldır öğretmenlik yapıyorum ve bir kez bile senin yeteneklerine sahip bir öğrenciyle karşılaşmadım."

Ne?

O sormadı ama Bay Robinson ona söyledi.

"Beyninizin her iki tarafıyla da düşünüyorsunuz. Dükkânda başarılısınız. Sanatta başarılısınız. Kimyada üstünsünüz. Trigonometride üstünsünüz. Ve tarihten üstünsünüz. Bunu sadece sınıfta dikkatinizi vererek ve evdeyken yarım yamalak bir çalışma girişiminde bulunarak yaparsınız."

Carson adamın *yarım yamalak* kelimesini kullanmasına biraz şaşırmıştı ama bu onun havasını daha da artırdı.

"Sınav kaygınız yok," diye devam etti Bay Robinson. "Öğretmenleriniz sınıfta çok dikkatli olduğunuzu ve bol bol not aldığınızı fark etti."

Sen oradayken, sen de oradasın. Sen varsın. Kesinlikle. Merak ediyorum, eğer kendinizi uygularsanız, bunun ne anlama gelebileceğini."

Carson, "Fazla bir şey değil ve olmak zorunda da değil, zira sadece bir tamirci olacağım," diye paylaştı.

"Olacağın tek şey' sözüne itirazım var, Carson. Tamircilik değerli bir meslektir," diye cevap verdi Bay Robinson hemen. "Yine de kolay bir meslek değil. Tamirci olmak için çalışmak zorundasınız."

"Bunu biliyorum," diye mırıldandı Carson.

"Sanırım istiyorsun. Ve eğer istiyorsan, iyi bir tamirci olacaksın. Ama kafanda araba tasarlamak, mühendislik yapmak varken tamirci olursan yazık olur. Daha iyi manevra yapmalarını sağlamak. Daha güvenli. Ya da farklı yakıt türleri kullanın."

Carson ona doğruyu söyledi: "O bende pek yok Bay Robinson," dedi. "Nereden biliyorsunuz?" Bay Robinson karşılık verdi.

Carson vücudunun hareketsiz olduğunu hissetti.

"Robinson sözlerine şöyle devam etti: "Öğretmenler genellikle yaşınlz itibariyle öğrencilerin nereye eğilimli olduğunu görebilir. "Yetenekli oldukları yerler. Diller. Sanat. Bilim. Matematik. Bilgisayarlar. Diğerlerinden daha az takdire şayan olmayan el becerileri. Bazıları bunlardan birkaçına eğilim gösterebilir. *Hepsinde* yetenek gösteren bir öğrenciyle hiç karşılaşmadım."

Carson başını salladı, adamın neden bu saçmalığı anlattığını anlamamıştı. "Benimle ilgili özel bir şey yok Bay Robinson. Sadece tarihi seven bir çocuğum."

"Hayır, yüzüne çürükler koyan ya da kaburgaların ağrıyor diye seni masanda yavaşça oturtmak zorunda bırakan her kimse, seninle ilgili hiçbir şeyin özel olmadığına inanmanı sağlayacağını düşünürsün Carson. Ama gerçek şu , onlar da sen de çok yanılıyorsunuz."

Bunun iyi hissettirmesini istedi.

Ama hatalı olan o değildi. Bay Robinson'du.

Adamı severdi. Ona saygı duyuyordu.

Ama onlar bu konu hakkında konuşmuyorlardı.

"Burada işimiz bitti mi?" Carson sordu ve öğretmenin başını sallamasını izledi.

"Carson-"

"Seni anlıyorum ama bu seni ilgilendirmmez." "Araba-"

"Yani, bitti mi?"

Bay Robinson kapattı.

"biriyle konuşmaya ihtiyacın olursa, ben buradayım" demek için tekrar açması birkaç vuruş sürdü.

"Alınmayın, sınıfınız harika, okuldaki en iyi öğretmen sizsiniz, herkes öyle düşünüyor, ama ben olsam nefesimi tutmazdım."

"Çok yazık Carson, çünkü yardım edebilirim."

Tamam, bu kadarı yeterdi.

"Öyle mi?" diye sordu sertçe. "Sürünmeye başladığımı görmek için etrafta dolaşacak kadar umursayan bir anne verebilir misin?" Carson sordu.

Bay Robinson'un dudakları inceldi, "Ben-"

"Ya da beni sekizinde bırakıp sevişmeye gitmeyi kabul etmeyen bir babam olsun da komşu kadın yemek yiyebilmem için bana yemek getirsin."

Bay Robinson'ın yüzü taşa döndü. "İşte ben de tam olarak bundan bahsediyorum."

"On altı, neredeyse on yedi, iki yıldan daha az beklemem gerekiyor Bay Robinson. Özgür olmak için uzun zamandır bekliyorum, şimdi bunu benim için mahvetmek mi istiyorsunuz?"

"Eğer müdürle konuşursak-"

"Ne yani? Beni koruyucu aileye mi vereceksin? Nefes almaktan daha fazlası için babamın bana kızmasına mı neden olayım?" Tekrar başını salladı. "Bu duyulursa bütün çocuklar bana acır ya da bana laf atar ki bu da pek hoş karşılanmaz, başka şeyler de olur ve uzaklaştırma ya da okuldan atılma cezası alırım. Dostum, her şey bittiğinde ve ben gittiğimde elimde pek bir şey olmayacak ama sadık kalırsam en azından diplomamı almış olacağım."

"Görüyorum ki bunu enine boyuna düşünmüşsünüz," dedi

adam. "Sekiz yaşımdan beri aklımda olan tek şey bu."

O ve Carissa Teodoro. Ama on üç yaşına kadar aklına bile gelmemişti.

Bay Robinson gözlerini kapattı.

Bunu hissetti. Bundan

hoşlanmamıştı. Carson ona

yardım edemezdi.

Kendine yardım etmeye odaklanmalıydı.

"Atlatacağım," dedi Carson ve öğretmen gözlerini açtı. "Bana göz kulak olan komşularım var, yani düşündüğün kadar kötü değil. Umursamanız çok ifade ediyor ama ben her şeyi kontrol altına aldım."

"O zaman bundan hiçbir şey çıkarmazsan, seni önemseyen ve sana sahip çıkacak bir öğretmenin olduğunu çıkar. Sadece ben değil, hepimiz sana inanıyoruz, Carson. Bu yüzden bundan hiçbir şey almazsan, bu beni mutlu etmeyecek, ama bir şey olacak."

"Bu da çok şey ifade ediyor," diye karşılık verdi Carson, sesi tuhaftı, kalın ve hırçın bir ses gibiydi, içinden gelenleri yansıtıyordu.

Carson bunu hissederken ve anlamazken, daha ona kilitlenemeden, Bay Robinson öldürmek için saldırdı.

"Bir gün Carson Steele, muhteşem bir adam olacaksın. Bunun nasıl olacağını bilmiyorum. Başkan olabilirsin. Hastalıkları ortadan kaldırabilirsin. Ya da harika arabalar usta bir tamirci olabilirsin. Ama her ne olsun, olacak. Ben buna inanıyorum. Ve bir gün sen de sana öğretilenlerin ötesini görecek ve buna inanacaksın."

Carson, muhtemelen bu konuda da nefesini tutmaması gerektiğini paylaşmadı.

Ama yine de yapamadı. Bağırsağındaki kalınlık büyüyor, çok fazla yemiş gibi onu dolduruyordu, ama kusmasını gerektirecek şekilde değil. Yükünü atmak, arkasına yaslanmak ve sadece iyiliği hissetmek istemesine neden olacak şekilde.

İçinden gelen tek şey bu olduğu için tekrar "Teşekkürler" diye mırıldandı. "Benim için zevkti," diye mırıldandı Bay Robinson.

Carson kapıya doğru ilerledi.

"Carson?" Bay Robinson odadan çıkmak üzereyken seslendi.

Derin bir nefes alarak geri döndü.

"Bu konuşmayı sakın unutma," diye emretti öğretmen. "Hiçbirini." Sanki unutacakmış gibi.

"," diye onayladı.

Sonra olabildiğince hızlı bir şekilde havalandı.

* * *

Carson sırtını lise futbol sahasındaki tribünlerin dibindeki direğe dayamıştı. Bunu, üzerinde oturan kızlar grubunu dinleyerek yapıyordu.

Orada olduğuna dair hiçbir fikirleri yoktu.

Birinci sınıf futbol maçı. Carissa'nın aptal, kaltak, kendini beğenmiş kız arkadaşlarından birinin erkek kardeşi oynuyordu.

Ama kardeşlerinin oyununu izlemek için orada değillerdi. Birinci sınıf amigo kızları hakkında kötü şeyler söylemek için oradaydılar.

Carissa hariç hepsi. O pek konuşmazdı. Çok gülümsedi. Diğerlerinden daha iyi tezahürat yapar, tekme atar ve takla atardı. Ama konuşkan biri değildi.

Ama artık arkadaşları amigo kızlar hakkında kötü şeyler söylemeyi bırakmıştı.

Şimdi de onun hakkında konuşuyorlardı.

"Oraya gideceğim. Jenessa *onun dünyasını salladığını* söyledi," dedi Brittney.

"Sırf seksi olduğu için oraya giderdim," diye açıkladı Theresa. "Tanrım, okuldaki tüm erkeklerden daha iyi kot pantolon giyiyor."

"Siz iğrençsiniz. O tam bir ezik," dedi Marley. "Neredeyse hiçbir şey söylemiyor. Sadece okulda dolaşıyor, kara kara düşünüyor. Hiç arkadaşı yok. Keşlerle ya da serserilerle bile takılmıyor. Ve ne kadar seksi olduğunu biliyor ve bunu kızların pantolonuna girmek için kullanıyor. Çok ezik."

Brittney, "Onunla çıkmayacağım, sadece yatacağım," diye cevap verdi. "Carson Steele gibi birini eve getirirsem babam sinir krizi geçirir. Bana bekaret kemeri gibi bir şey taktırırdı."

Kıkırdama kabukları.

Carson başını geriye eğdi ve tribünlerin arasından yukarı baktı.

Kızların hepsi birbirlerine dönmüş, oyuna zerre kadar dikkat etmiyorlardı ama Carissa öne eğilmiş, dirseklerini dizlerine dayamış, gözlerini sahaya dikmiş, ağzını kapatmıştı.

Gülümsemiyordu bile. Kesinlikle kıkırdamıyordu. Ve çenesinin zarif çizgisi biraz sertti.

Kahretsin, ama güzeldi.

"Jenessa söyledi," dedi Theresa'nın sesi alçaldı ama çok fazla değil,

"onun üzerine gitti. Ağızını bacaklarının arasına falan soktu!"

"Tamamen iğrenç," diye mırıldandı Marley.

"Sert... lee," diye karşılık verdi Brittney. "*Tanrım*, beni becermesi için ona *para verirdim*."

Marley ona, "Muhtemelen işine yarayacağı için senin paranı alır," dedi. "Bu adam kot pantolon ve tişört dışında bir şey giyebilir mi?"

Brittney, "Parayı verirse ve *iyi* verirse ve sonra yoluna giderse ona para veririm," diye karşılık verdi.

"Sanırım kot pantolona çoktan karar verdim ama Marl, cidden, o seksi vücuda onun dar tişörtlerinden başka bir şey giydirmek suç olur. Harika." Theresa'nın ağzından çıkan son kelime bir nefes gibiydi.

"Onun da bir insan olduğunu biliyorsun," diye araya girdi Carissa. "Ne?" Theresa sordu.

"Carson Steele. O bir insan," diye duyurdu Carissa.

"Evet. Jenessa'nın gerçekten büyük bir aleti olduğunu söylediği erkek kılıklı biri," diye cevap verdi Brittney, Theresa'nın kıkırdamalarına karşılık veren bir kıkırdamayla.

"Eminim," dedi Carissa soğuk bir sesle. "Ayrıca gerçekten çok zeki. Bay Robinson sınıfta oyunlar her zaman Beyinleri Yenme Takımı'na seçiliyor. Tarih hakkında her şeyi biliyor, bu yüzden kimse onu yenemiyor. Çok fazla parası olmayabilir ama aynı zamanda bir işi var, bu yüzden her şey ona verilmiyor, ki bu kötü bir şey değil. En azından babam öyle diyor. Theo ve onun pislik arkadaşları o berbat sivilceli çocuğa kötü davranıyorlardı ve Carson onlara doğru yürüdü, kollarını göğsünde kavuşturdu ve dağıldılar. Tek kelime etmedi ve çekip gittiler. Bu havalıydı ve yapılacak en havalı şeydi. Theo ve arkadaşları artık böyle şeyler yapmıyorlar, Carson etrafta olduğu sürece."

"Aaron senin Carson Steele'den hoşlandığını biliyor mu?" Brittney şirretçe sordu.

Carissa sertçe, "Ondan hoşlanmıyorum," diye karşılık verince Carson içinin burkulduğunu hissetti. "Sadece onun iyi bir adam olduğunu düşünüyorum. Ve sırf pantolonuna girmek için ondan hoşlanıyormuş gibi davranan bir kızı hak etmiyor."

O da bir insan. Duyguları var. Ve eğer bunu yaparsan Britt, bu hiç hoş olmaz."

Brittney, "Aferin sana," diye mırıldandı.

"Belki, ama kötü olmaksansa öyle olmayı tercih ederim," diye karşılık verdi Carissa hemen.

Brittney, "Tamam, sakın ol, Carson Steele ile oynamayacağım," diye cevap verdi.

Carissa hiçbir şey söylemedi. Tarlaya doğru baktı.

Theresa gergin sessizlikte, "Kolaya ihtiyacım var," dedi. "Kolaya ihtiyacı olan başka biri var mı?"

"Kola mı? Deli misin sen? Bir kolada, bir parça çikolatalı kekten olduğundan fazla kalori var" dedi Marley.

"Bu doğru değil," diye karşılık verdi Theresa.

"Ben giderim. Bir diyet al. Kimse yok mu?" Brittney tribünden kalkarak sordu.

"Diyet yapabilirim," dedi Marley.

Carissa hariç hepsi ayağa kalktı.

"Riss? Gelmek ister misin?" Theresa sordu.

"Ben burada kalıp yerimizi koruyacağım."

Carson tribünlerin geri kalanına baktı. Yarıları bile dolu değildi ve sürtük kız ekibinin yakınında kimse yoktu.

"Tamam," dedi Theresa sessizce.

"Her neyse," diye mırıldandı

Marley. Havalandılar.

Carissa kaldı.

Onun daha da öne eğilip çenesini ellerinin arasına almasını ve gözlerini sahaya dikmesini izledi.

Kızın kendisini düşünüp düşünmediğini merak etti.

Öyle olmadığını anlamıştı. Kız iyiydi, onun arkasını kolluyordu ama aklındaki son şey o olacaktı.

Ne düşündüğünü bilmeyi dileyerek onu inceledi.

Ve onu incelerken, gözlerinin sahada ama düşüncelerinin başka bir yerde olduğunu ve mutlu görünmediklerini bilirken, aniden kız kardeşini hatırladı.

Carissa Teodoro'nun kız kardeşini herkes biliyordu. Uzun zaman önceydi ama yaşananlar o kadar çirkindi ki kimse unutmadı.

Korkunç bir kaza. Trajik. Babası bile çıldırdı.

Küçük bir kızdı, garaj yolunda üç tekerlekli bisikletiyle dolaşıyordu. Ailesinin evinde insanlar vardı. Büyük bir parti değildi ama küçük bir kızın kaybolmasına yetecek kadar insan vardı. Bir çift gitmiş, kimse arabanın arkasında olduğunu bilmiyormuş. Dikiz aynasından onu görememişler ve üzerinden geçmişler. Ezerek öldürmüşler. Tam da kendi garaj yolunda.

Eğer bu olmasaydı, kız kardeş birinci sınıfta olacaktı. Carissa'nın ayak izlerini takip etseydi, birinci sınıf amigo kızı olacaktı.

Babasının bundan bahsettiğini hatırlıyordu. O zamanlar sadece altı yaşında olsa bile hatırlıyordu.

Unuttuğun bir şey değildi.

Aşağıdan ona baktığında, yüzü yumuşak, düşünceleri başka bir yerde, onun da unutmadığını anladı ve birinci sınıf futbol maçında oturup kız kardeşinin amigo olması gerektiğini düşünüp düşünmediğini merak etti. Böyle şeyler düşünmenin onu ezip ezmediğini merak etti.

Ve öyle olmamasını umuyordu çünkü onun ezilmiş hissetmesi fikrinden hoşlanmıyordu.

Gözlerini ondan hiç ayırmayan Carson ona seslenmek istedi.

Hayır, gidip onunla oturmak istedi. Kolunu onun omuzlarına dolamak. Ona, neden onlara arkadaş dediğini anlamadığı kadar şirret olan sürtüklere sırtını döndüğü için neler hissettiğini anlatacaktı.

Bunu yapmadı.

Çakılların kaydığını duydu ve Carissa'ya baktı.

Julie Baum yüzünde bir gülümsemeyle tribünlerin altından ona doğru ilerliyordu.

Orada buluşacaklardı. Bir randevu.

Ya da Carson Steele'in aldığı randevular gibi.

Onu ailesiyle de tanıştırmayacaktı. Ailesi onun kızlarla maça gittiğini sanıyordu. Carson ona bir hamburger alacak, onu becerecek bir yer bulacak, arkadaşlarına geri verecek ve onlar da onu eve götürecekti.

İnerdi.

O da kurtulacaktı.

O zaman muhtemelen onu düşünmezdi.

onu kullanabileceği başka bir buluşma ayarlayabilir ve yine de o futbolcunun gözüne girmek için elinden geleni yapabilirdi. Boynu olmayan ve babası cerrah olan.

Bu da onun için sorun değildi.

Çünkü, ense yapan futbolcuyu saymazsak, o da aynısını yapardı.

* * *

Carson'ın botu babasının yüzüne çarptı ve adam kafasını çevirdiğinde inlemedi bile.

Soğuktan.

Carson ona baktı ve burnundan akan kanı ağzından silmek için bir elini kaldırdı.

Sonra da ona tükürdü.

On sekizine iki ay kalmıştı. Mezun olmasına daha çok vardı.

Ama siktir .

Gitme vakti gelmişti.

Babasına hiç el kaldırmamıştı ama bu gece çok kötüydü. Adam öfke içindeydi. Garajın zeminindeki yeni bir yağ lekesi yüzünden *öfkeliydi*.

Evleri eskiydi. Garajın zemininde o kadar çok leke vardı ki, yaşlı adamın yeni bir leke fark etmesi şaşılacak bir şeydi.

Ama yaptı ve kaybetti.

Ve ilk kez Carson da öyle yaptı. Yani işi bitmişti.

Carson ortadan kaybolacaktı. Bu yüzden diplomasını alamadı.

Boktan bir şey oldu.

Banyoya gitti ve temizlendi. Sonra yatak odasına gitti, kanlı tişörtünü çıkarıp temiz bir tişört giydi ve çantasını aldı. Alabildiği her şeyi içine doldurdu. sonra AC kasasına gitti, yüzünü çıkardı ve biriktirdiği parayı ve yazdığı mektupları etiketledi, hazırlandı, özgür olacağı güne hazırlandı. Bunları ve diğer her şeyi aldı.

odasındaki her şeyi (fazla bir şey yoktu) kastediyordu.

Bunu yaptıktan sonra evin içinde ilerledi ve babasının her zaman doldurduğu bozuk para sürahisi de dahil olmak üzere değerli ne bulabilirse aldı. Babasının cüzdanını bile boşalttı.

Her şeyi beş yüz dolara satın aldığı ve Linus'un tamir etmesine yardım ettiği arabaya koydu. Sonra Linus'un posta kutusuna doğru yürüdü ve mektubunu içine tikiştirdi. Sokağın karşısına geçip Bayan Heely'nin evine gitti ve onun mektubunu da kendi mektubunun içine attı.

Hazır, arabasına bindi.

Gitmeden önce yapması gereken bir şey daha vardı ve onu da yapacaktı. İsveç Tıp Merkezi'ne gitti.

Babasıyla neden ters düştüğünü biliyordu. Bay Robinson o gün dışarıdaydı ve dedikodu yayılmıştı. Duyulmamalıydı. Kimseyi ilgilendirmezdi. Ama ilgilendirdi.

Adam bir gün önce bir çocuğunu kaybetmişti. Hamile olan karısının bebeği ölü doğmuş.

Ve Carson bunun berbat olduğunu düşündü. O kadar berbattı ki, aklından çıkaramıyordu.

Bu kimsenin başına gelmemeliydi, ama Bay Robinson gibi bir adamın başına asla. Eğer dedikodular doğruysa, ki öyle olduğunu düşünüyordu, bir süredir uğraşıyorlardı ve hiçbir yere varamamışlardı.

Ve bu yanılttı. Evrenin boku yemiş olduğunu kanıtladı.

Çünkü Linus dışında, Carson daha iyi bir baba olabilecek birini tanıımıyordu.

Yani Bay Robinson ve kaybettiği ölü çocuk için daha da kötü oldu. Carson ölü doğmalıydı.

Bay Robinson'un bebeği, Bay Robinson'un verebileceği her şeyi alabilmek için ağlayarak dışarı çıkmalıydı ki bu çok fazlaydı.

Hastaneye girdi, bebek işlerinin yapıldığı yeri buldu ve biraz zaman aldı -hemşireler, doktorlar ve diğer insanlar etrafta dolanırken ona bakıyorlardı- ama sonunda Bay Robinson'ın bir odadan çıktığını gördü. Başını eğmişti. Carson yüzünü tam olarak göremese de adamın harap görüldüğünü anlayabiliyordu.

Carson dişlerini sıkı.

Birden Bay Robinson'ın kafası kalktı. Durdu.

Carson'ı gördüğünde koridordaydı.

Carson her şeyi yüzüne yansıttı. Adam için hissettiği her şeyi. Kendisini yaratan tohuma sahip olduğu için ne kadar şanslı olduğunu bir ömür boyu bilemeyecek olan adamın ölü çocuğu için hissettiği her şeyi.

Sonra elini avuç içi dışarı bakacak şekilde kaldırdı ve orada tuttu.

Bay Robinson elini aynı şekilde kaldırmaktan başka bir hareket yapmadı. Ama Carson gözlerinin ıslak olduğunu gördü.

Bunu ona verebilirdi. Ondan önceki herhangi bir erkek olsa, Carson bunun zayıflık olduğunu düşünürdü çünkü babası ona uzun zaman önce bir erkeğin ağlamasının ne kadar zayıf olduğunu öğretmişti.

Bu dersi öğrendiğinde yedi yaşındaydı, yanan bir sigarayla verilen bir ders.

Bu, babasının ders vermek için kullandığı ne ilk ne de son yöntemdi ama o zamandan beri gözyaşı bile dökmemişti.

Ama Bay Robinson onu farklı yaptı.

Güçlü yaptı.

Carson bir kez başını salladı, elini bıraktı, botuna döndü ve uzaklaştı.

* * *

Hastanenin otoparkında arabasının kapısını açmış, bir otel odası kiralayabileceği sahte kimliği aldığı için Tanrı'ya şükrediyordu ki tanıdık bir kadın sesinin "Carson?" dediğini duydu.

Dönen başı dışında vücudu kilitlendi. Ve Carissa

Teodoro'nun ona geldiğini gördü.

Küçük şirin etek. Şirin küçük üst. Şirin küçük hırka. Şirin küçük ayak bileği botları. İnce bacaklarında tayt. Omuzlarında sallanan bal saçları. Gözleri doğrudan ona dikilmiş.

Ama adamın yüzünü görür görmez ona doğru koştu ve kapının karşı tarafında kayarak durdu.

"Aman Tanrım!" diye bağırdı. "İyi misin?" O değil.

Herkes onu böyle görebilirdi ama o göremezdi.

Koridorlarda, babası ona saldırdıktan sonra, ondan kaçardı. Birlikte oldukları dersleri atlardı.

Ama işte . Sikeyim.

Adam bir şey söylemeyince, "Sen...?" diye sordu, önce hastaneye sonra da adama . "Kontrol için mi gidiyorsun?"

"Çoktan yaptım," diye yalan söyledi. "Ben iyiyim."

"Emin misin?" diye sordu ona. "Buz torbasına ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun." "İhtiyacım var," dedi ona dürüstçe.

"Sana bir tane vermediler mi?"

Yine yalan söyledi, "Eve gidince bir tane alırım."

Kadın ona baktı ve adam yalan söylediğini bildiğine dair garip bir hisse kapıldı.

Konuşmuyorlarmış gibi değildi.

Onunla ne zaman göz göze gelse "hey" derdi.

İkinci sınıftayken merdivenlerden düşmüştü ve adam ona yakın olduğu için onu yakalamıştı. Gülmüş, ona sakar olduğunu söylemiş ve kendisini düşmekten kurtardığı için teşekkür etmişti. Karşılığında ona sorun olmadığını söylemiş ve sonra da çekip gitmişti.

Bir keresinde dağınık beyinli ve sürekli tebeşir düşüren bir yedek öğretmenleri olmuştu ve Carissa derste onun gözlerini yakalayıp kendi gözlerini devirmişti.

Ayrıca bir keresinde babasıyla birlikte Dairy Queen'de Bayan Heely'ye sıcak şekerlemeli dondurma alırken onun önünde sıraya girmiş ve Reese's Pieces ve Cups'lı Blizzard'ların *bomba* olduğunu paylaşmıştı.

Dahası da vardı ama yalan söylediğini anlamasına yetecek kadar değil.

Yine de biliyordu ve "İyi olduğuna emin misin?" diye sorduğunda yüzünü sormadığını biliyordu.

"Bay Robinson'a olanları duydun mu?"

O yaptı. Onun yüz ifadesinde hareket ettiğini gördü. Bariz sıkıntısı garip bir şekilde onu daha da güzelleştiriyordu.

"Evet," dedi usulca. "Berbat. O tamamen harika biri. Çok iyi bir baba olurdu."

"Evet," diye kabul etti.

"Yani, onun için üzgün müsün?" diye sordu.

"Kim ki?" diye karşılık verdi.

"Hiç kimse," diye mırıldandı, hâlâ ona bakıyordu.

Ona kesinlikle inanmıyordu. Başka bir şey vardı ama ne olduğunu söylemiyordu.

"Ben iyiyim Carissa," dedi kararlı bir şekilde.

"Siz öyle diyorsanız," yanıtladı kuşkuyla.

Gözleri onun arabasına kaydı. Ağzını açtı ama kapattı ve arabanın içine baktı.

Başını çevirdi ve onun gördüğü şeyi gördü. Çantasını. Eşyalarını. Evindeki eşyalar.

Tam da kızın açık araba kapısının üstünde duran elini kendi elinin üzerine koyduğu sırada ona baktı, parmak eklemlerinin yırtık ve kanlı olmasını umursamıyor gibiydi.

"Carson," diye fısıldadı ama başka bir şey söylemedi.

"Ben iyiyim, Carissa," dedi ve sesi sert çıktı ama aynı zamanda sert de çıktı.

Çünkü ona dokunuyordu.

Tanrım, elini onunkinin üzerinde tutmak bile iyi hissettiriyordu.

"Hiçbir zaman iyi olmadın," diyerek onu şok etti. Sessizdi ama kızgın olduğu da belliydi. Kızın eli onun elini dikkatle sıktı. "Ama olacaksın."

"Evet," diye homurdandı, çok fazla şey hissediyordu, çok fazla. Onun dokunuşunu. Onun bu kadar yakın olması. Onun kendisine gösterdiği ilgiyi onun da kendisine gösterdiğini bilmek. Gözlerindeki öfke ve şefkatle karışık sıcaklık.

Acımak yok.

Neden orada olduğunu biliyordu. Annesi hastaydı. İşe yaramayan bir tedavi vardı. Herkes bunun hakkında konuşuyordu. İyi görünmüyordu.

Kız kardeşini kaybetmişti.

Annesini kaybedecekti.

Ve yine de takımlarını zafere taşıdı, sürtük kız arkadaşlarıyla onun arkasını kolladı, okuldaki en popüler kızdı ve en popüler erkekle çıkıyordu (ki o hala bir pislikti ve onu hak etmiyordu), kocaman gülümsemelerle mezuniyet kraliçesi oldu ve herkese iyi davrandı.

Acıma hissetmiyordu. Çok şey yaşamıştı.

Başka bir şey hissetti, çünkü o da onun gibi . O da

Hayatın cidden berbat olabileceğini.

Ve bu başka şey onun hoşuna giden bir şeydi.

Yine de Carissa Teodoro'nun her şeyini seviyordu.

"senin için iyi şeyler var, Carson," dedi ve başını hafifçe arabasına doğru eğerek onu desteklediğini söyledi. Yaptığı şeye katıldığını söylüyordu. Onun zayıf olduğunu düşünmediğini söylüyordu. Acınası. Ezik. Ezik. Ona tamamen başka bir şey düşündüğünü söylemek. "İyi şeyler. İyi bir hayat. Güzel bir hayat. Bunu elde edeceksin. Bunu biliyorum. Çünkü bunu hak ediyorsun."

Başka ne diyeceğini bilemediğinden, "Teşekkürler," diye mırıldandı.

"Annemi alacağım ama onu eve bıraktıktan sonra... Yani acelen var mı?"

Bunu sorduktan sonra ona sırtıttı.

Dünyası sona erdi.

Tam orada, dünyası sona erdi. Çünkü Carissa Teodoro'nun bir adım ötede durup elini onun elinin üzerine koyarak ona sırtıttığından daha iyi bir şey olamazdı.

Hiçbir şey.

"Sen gitmeden önce gidip bir Blizzard yiyebiliriz," diye bitirdi.

"Gideceğim yere ulaşmalıyım."

Bu onu öldürdü ama tepkisi buydu. Çünkü kız ona değildi.

O altın gibiydi. Hiçbir şey onu yenemezdi. Acıya rağmen gülümsedi ve sizi buna inandırdı.

Babasını bir güzel dövdükten sonra suratına tekme basmıştı çünkü garaj zeminindeki yağ lekesi gibi aptalca bir şey bir yana, herhangi bir şey için bile dayak yemekten bıkmıştı.

Bu onun hayatıydı. Bu onun hayatıydı.

Bu da Carissa Teodoro ile Blizzard'da işi olmadığı anlamına geliyordu.

İçinde biriken ve her geçen gün daha da büyüyen karanlığa ihtiyacı yoktu. Onu karartmaması için savaşmak zorunda olduğu .

Altın kalması gerekiyordu.

Ve Carson Steelein o anda, karanlık içinden geçerken, o Blizzard'ı geri çevirerek

hayatının en büyük hatasını yaptı.

Ve onun gidişatını öyle bir değiştirmişti ki, bunu durdurmak için kanını akıtabilirdi. Daha iyisine sahip olabilsin diye kuruyana kadar kanını akıttı.

O anda, İsveç'in dışındaki otoparkta, hayal kırıklığına uğramıştı. Bunu saklamadı.

Ama parmaklarını onunkilere daha sıkı doladı ve eğildi.

Çiçek gibi kokuyordu.

"Tamam Carson," dedi usulca. "Güzel hayatının peşinden git."

Boğazını temizledi, elini onunkinin altından çekti ve "Yapacağım" diye mırıldandı.

Sırıltısı bir gülümsemeye dönüştü.

Sonra onun yanıldığını kanıtladı.

Dünyası bir dakika önce sona ermemişti.

O zaman sona erdi, eğildi, ayak parmaklarının üzerine , dudaklarını yanağına değdirmek için yukarı uzanırken elini omzunda kıvrımak için kaldırdı.

Kimildamadan durdu.

"Sonra," diye fısıldadı kulağına, onu bıraktı ve döndü. Hareketsiz bir şekilde, kızın yaptığı o şeyi yapmasını izledi, sekerek yürüyordu, eteği bir o yana bir bu yana sallanıyordu, saçları sallanıyordu, kız kardeşini kaybettikten sonra bile enerji ve hayat doluydu, annesini kaybetmiş olsa bile, normal insanlar gibi bir ayağını diğerinin önüne koyamıyordu.

Merdiven boşluğunda gözden kaybolana kadar onu izledi.

Sonra planlarını değiştirdi.

Denver'dan kaçıp gitmedi.

Arabasında uyudu. Ertesi gün okula geç gitti, boş koridorlarda yürüdü ve doğruca Carissa Teodoro'nun dolabına yöneldi.

Sonunda kilidini açtı ve üzerinde adının yazılı olduğu bir zarfı tam ön tarafa, kitaplarının üzerine koydu.

Bunu yaptıktan sonra gitti.

İçinde onun çizimlerinden biri vardı. En sevdiği çünkü başını arkaya atmış ve gülüyordu.

Arkasına da *"Senin de güzel bir hayatın olacak"* yazmıştı. *Çünkü bunu hak ediyorsun.*

İmzalamamış.

* * *

Carissa Teodoro dolabını açıp zarfı gördüğünde kimden geldiğini çok iyi biliyordu.

Ve bu onu gülümsetti.

Çünkü kalbinin derinliklerinde sevimli, gizemli, akıllı, tatlı Carson Steele'in haklı olduğuna inanıyordu.

Çok güzel bir hayatı olacaktı.

Kız kardeşini kaybetmek. Ailesinin yasına katlanmak. Annesinin yok oluşunu izlemek.

Bunu hak etmişti.

Yapsa da fark etmezdi, bunun için çalışacaktı. Ve bunu elde edecekti.

Ama Aaron'la birlikte olmayı gerçekten istemediğini kimseye, tek bir kişiye bile söylemedi.

harikaydı ama bir şey olduğunda, *gerçekten* olduğunda, Carson Steele gibi biriyle olmasını istiyordu.

Onu da hak etmiş biri. Hayır, bunu kimseye söylemezdi.

Çünkü aslında Carson Steele gibi biriyle birlikte olmak istemiyordu.

Sadece Carson'la birlikte olmak

istiyordu. Onu çizmişti.

Annesi bu kadar hastayken ve o kaçmışken bile (biliyordu ve onun için endişeleniyordu ama sonunda kaçtığı için mutluydu), bu onu mutlu ediyordu.

Çünkü bu çok şey anlatıyordu.

Belki bir gün geri geleceğini söyledi. Ve o zaman olacaktı.

* * *

Çok ama *çok* yanılıyordu.

BİRİNCİ BÖLÜM

Mağaza Vitrini

Tack

Yedi yıl sonra.

"O MU?" Masanın başında oturan Kaos Motosiklet Kulübü Başkanı KANE "Tack" Allen, etrafında oturan adamlara sordu.

Masanın kenarları parlayan ahşaptan yapılmıştı, ortası pleksiglasın altında eski bir Kaos bayrağı vardı, türünün ilk örneğiydi, Hammer'ın yaşlı karısı tarafından dikilmişti, iğneyle arası iyi olan bir striptizciydi.

Çekiç toprağın altındaydı. Yaşlı karısı büyük büyükannesiydi.

Bayrak kaldı.

Toplantıda sadece yaşlılar vardı. Adam çocukken çitlerinin etrafında dolananlar. Görenler. Bilenler.

Tack, Dog daha "Evet" diye cevap vermeden sorunun cevabını biliyordu.

"Neden bu kadar uzun sürdüğünü bilen var mı?" Koca

Petey sordu. Hiçbir cevap alamadı.

Tack, Carson Steele tarafından boşaltılan sandalyeye baktı.

Tack yıllar önce çuvallamıştı. Bunu adamın gözlerinde görmüştü, karşısında otururken, kardeşleri yapmak istediği kardeşlerinin arasında, Kaos'un bir üyesi olmak için kaderini belirlerken

MC.

O gözlerde sırdan başka bir şey yok.

Evet, Tack . Hepsi batırmıştı. Çocuğun etrafta takıldığını görmüşlerdi.

Bunu çok yaptığını gördüler. Çok fazla.

Onu içeri almalıydılar.

İşler sarpa sarmıştı, zamanları yoktu. Sonra ortadan kayboldu.

Tack unutmamıştı. Hiçbiri unutmamıştı.

Hepsinin kardeşliğe katılmak için kendi nedenleri vardı.

Ve bu nedenleri yıllar önce Carson Steele'de okudular.

Çok geç, Tack bunu araştırdı. Ve bulduğu şey hiç hoşuna .

Bu yüzden başını çevirdi, Brick ile göz göze geldi ve "Jefferson Steele?" diye sordu.

Brick, "Aynı ev, üç mil ötede, her zamanki gibi aynı pislik," diye cevap verdi.

"Adamımızın bir ilgisi var mı?" Tack devam etti.

Büyük, kırmızı sakalının arasına gömülmüş olan Brick'in dudakları seğirdi. Tack'in "bizim adamımız" demesinin ne anlama geldiğini biliyordu.

Tack kararını vermişti. Oylama yapılacaktı.

Brick ona, "Gece gündüz orada değildim ama ilk yaklaştığından beri kardeşlerin gördüklerine göre, hayır," dedi.

"Nerede biliyor musun?" Tack sordu. Brick başını salladı.

"Kardeşim," diye araya girdi Hound ve Tack ona doğru baktı. "Bilgi istiyorsan sor. Yamasını istiyor, söyleyecektir."

"Böyle bir adamı sırlarını paylaşmaya zorlama," diye mırıldandı Tack.

Tazı başını salladı. Bunun doğru olduğunu biliyordu.

Hop, "Yaptığı işleri gördüm, birinci sınıf," deyince Tack kardeşine dikkatini verdi. "Böyle bisikletler ve arabalar yapabiliyor, sırf bize para kazandırсын diye onu kardeş olarak almalıyız."

Big Petey, "Kardeşlerimizi bisiklet yapabildikleri için işe almıyoruz," dedi.

"O zaman çizimlerini görmediniz," diye söze girdi Boz. "Hâlâ annesine bağlı zayıf kışlı bir büyücü olabilir.

ve ona oy verirdim kardeşim, bu yapıları yapabilirdi. Vahşiler." Boz, Tack'e baktı. "Onlar Kaos."

High, "Şansımıza, zayıf bir büyücü değil ama ona komik baktığınızda gözlerinizi oyacak ve bunu gülümseyerek yapacak bir adama benziyor," dedi.

Bunu gülümseyerek yapmaz, diye düşündü Tack. Adam gülümsemedi. Adamın yüzünde hiç sahip olmadığı bir ifade vardı.

Bu sorunlu Tack.

Ve Carson Steele'in hayatına Kaos getirme zamanının geldiğine daha da çok inanmasını sağladı.

Kardeşler

.

Bisikletler

.

Aidiyet.

Ve eğer şanslıysa, Carson Steele'in kurduğu kalkanı boşa çıkaracak ve ona mutluluk getirecek bulabilirdi.

"Daha fazla konuşma mı, yoksa oylama mı?" Tack masadakilere sordu.

Hop, "Söyleyecek bir şeyim yok, oyum ona," dedi.

Dog, "Çitten izlerken benim oyumu almıştı," diye mırıldandı.

"O benim için var," diye ekledi Boz.

Pete, High, Arlo, Hound ve Brick aynı ağırlıktaydı.

Olması gerektiği gibi, Tack tokmağı indirdiğinde oybirliği vardı.

"Ön oylama tamamlandı, diğer kardeşleri çağırın. Oylama doğru çıktı, yeni bir acemimiz var," diye duyurdu Tack.

Boz sandalyesini geriye itti, eli telefonunu almak için cebine gitti.

Brick tekila şişesini kapmak için öne doğru eğildi. Adamlar ateş etmeye başladı.

Tack, Dog'un gözlerini hissetti ve sağında oturan adama baktı.

"Kaos'un damarlarında sıcak, kırmızı kan akıyor kardeşim," dedi Dog sessizce. "Bu çocukta buzdan başka bir şey yok. Taş gibi soğuk."

"Göreceğiz," diye yanıtladı Tack.

"Yapacağız ama sorunlarımız var, Tack, sadakat, toplar ve ateşle çözülen türden. Oldukça uzun bir hayat yaşadım. Çok şey yaptım. Çok daha fazlasını gördüm. Yine de bıçağım ve silahım yanımda mı diye kontrol ederdim.

Karanlık bir sokakta kötü bir ruh hali içinde olan adam. Sanırım cesareti var. Ama diğer ikisinin onda olduğundan emin değilim."

"Bunu zaman gösterecek," diye mırıldandı Tack.

"Çocuğun sırları var," mırıldandı Dog.

"Çocuğun hayatında istediği tek bir şey bile olmadı," diye yanıtladı Tack. "Biz ona bunu veriyoruz. İlk kez. Daha yirmi beş yaşında. İlk kez, Dog. Bakalım nasıl olacak."

"Kardeşimin içinde saklamaya zahmet etmediği bir karanlık, paylaşmadığı sırlar var. Yaşadığımız sorunlarla birlikte Tack, bu beni huzursuz ediyor," dedi Dog.

Tack, "Oylama olsaydı, Dog, bir sorunun vardı, ağzını açmalıydın," diye karşılık verdi.

Köpek başını salladı. "O çocuğun bizi izlediğini gördüm, tıpkı senin gibi. O zaman bir şeyler yapmalıydım. Şimdi onu geri çevirmek içimden gelmiyor."

"Ateşi olmayan hiç kimse arabaların çalışmasını izlemek için üç mil yürümez, Dog. Ve o çitin orada arabaların izlemiyordu. Vitrindeydi, cepleri boştu, yüzü cama dönüktü, istediği ama sahip olamadığı şeye bakıyordu. Bahse girerim, hayatta kalmak için o ateşi bankaya yatırmıştır. Ateşi yönlendirmesine yardım etmeli ve parlarsa onu yakmadığından emin olmalıyız."

Dog, Tack'in gözlerini tuttu. Sonra sertçe başını salladı ve kaçırıldı.

Kulübün geri kalanı içeri girdi, konuştular ve oy kullandılar.

Oybirliğiyle kabul edildi.

Carson Steele bir acemiydi. Kısa bir süre sonra Joker olarak vaftiz edilecek bir acemi.

Ve eğer cezasını çekip, cesaretini kanıtlarsa... Kaos olacaktı.

* * *

Bu onun bir yıl üç ayını aldı.

Ve yaptı da.

İKİNCİ BÖLÜM

Tek İstediğim

Carissa

"AARON, GERÇEKTEN, başım belada."

Yalvarıyormuşum gibi görünmemeye çalıştım. iyi hissettirmiyordu. Ama beni yalvarırken duymuştu ve yalvarmanın işe yaramadığını öğrenmiştim.

Aaron kulağıma "Travis'i kırk beş dakika içinde evime getir yoksa sorun yaşarsınız Carissa," dedi ve sonra bağlantıyı kesti.

Orada, eşikteki pis çimlerin üzerinde durdum, telefona baktım, küçük oğlum kalçamda, Denver'ın I-25'teki yoğun trafiği önümde, eski, çirkin, yıpranmış, çoğunlukla hala patlak lastiğiyle kırmızı Toyota Tercel'imle birlikte.

Aaron, eski kocam, siyah bir Lexus SUV kullanırdı.

Eski kocam Aaron da yanımda oğlumuz olmasına ve trafiğin en yoğun olduğu saatlerde aptal bir otoyolda olmama rağmen gelip patlak lastiği değiştirmeme yardım etmeyi reddetmişti.

Buna inanamadım.

Geçmişimizi, benim görmezden geldiğim tüm yaptıklarını ve sonunda yapamadığım tüm yaptıklarını göz önünde bulundurmalıyım. Hiçbir şey beni şaşırtmamalıydı. Ve hâlâ şaşırtabileceğine dair ince bir umuda tutunuyordum. Şaşırtabileceğime dair. Bu yeteneğimi kaybetmemiştim. Hâlâ insanların iyi olabileceğine inanıyordum. Aaron'ın bile.

Bunu itiraf etmekten nefret ediyordum ama Aaron'un iyi biri olabileceğine inanma yeteneğimi yakında kaybedeceğimi fark ettim. Özellikle de telefonu yüzüme kapattıktan sonra.

Bunun üzerine düşünemedim.

Dudağım titriyordu ve onu durdurmak için ısırđım, ama arabama bakarken gözyaşlarımı tutmak için çok fazla çaba sarf etmedim.

Son bir buçuk yıldır çok ağlamıştım. Ve itiraf etmeliyim ki, bu beni ne hale getirirse getirsin, istediğimi elde etmek için sık sık ağlardım. Bu babamda hep işe yarardı. Aaron'da da uzun süre işe yaramıştı.

Bir buçuk yıl önce, çalışmayı bıraktı. En azından Aaron'la.

Ama ağlamaya ihtiyacım vardı. Küçük oğlum , küçük yumruğu annemin ölümünden sonraki Noel'de babamın bana verdiği kolyenin platin zincirine dolanmış, diğer eli omzuma vuruyordu, içinde bulunduğumuz vahim durumdan tamamen habersizdi (şükürler olsun). Lastiği kendim değiştirmeye çalışırsam ona ne yapacağımı bilmiyordum. Onu arabada bırakmanın güvenli olduğunu düşünmüyordum. Trafik ağır aksak ilerliyordu ama ben hala yoğun bir otoyoldaydım.

Ya bir şey olursa?

Seçeneklerimi gözden geçirirken endişelendim, dudağımı ısırđım ve gözyaşlarımı kırptırdım.

Babam Nebraska'da büyükanneme bakıyordu. Açıkçası, gelip yardım edemedi.

Ayrıca, hayatımın on yılını Aaron Neiland'ın yanında geçirerek, sonunda yüzüğünü kabul ederek, ölüm bizi ayırana kadar hastalıkta ve sağlıkta beni onurlandıracağına dair yemin ederek (tabii ki hepsi yalan) korkunç bir hata yaptığımı dair ek bir kanıta ihtiyacı yoktu. Tüm bunlar Aaron beni (yine) aldatırken, bu sefer bir modelle, kendimi onun çocuğuna hamile bulmadan önceydi. *Sonra* ben onunla yüzleştım, ardından Aaron bana ilişkimizin bittiğini ve modeliyle evleneceğini söyledi.

Hayır, babamın buna ihtiyacı yoktu.

Dahası, hiç arkadaşım yoktu. Hiçbir zaman gerçek anlamda arkadaşım olmamıştı ama Aaron'la aram bozulup da (hepsi) Aaron'la birlikte gidinceye kadar bunu bilmiyordum.

Ve yenilerini yapmak için hiç zamanım yoktu. Bir bebeğim vardı. Markette tezgâhtar olarak tam zamanlı bir işim vardı. Ve avukat olan eski kocam, babası ve tüm meslektaşlarıyla birlikte hayatımı zindan etmeyi kendine görev edinmiş gibiydi.

Başarılı oluyordu.

Ne istediğini biliyordum. Kenara çekilmemi, oğlumu ona vermemi, böylece *Tory* ile *Travis*'i büyütebilmelerini ve *Aaron*'ın kalbimi kırdığını, ruhumu paramparça ettiğini, hayallerimi yıktığını ve hayatımı mahvettiğini unutmamasını istiyordum.

Aaron başarısızlıklarının hatırlatılmasından hoşlanmazdı. Babası da *Aaron*'u yönlendirdiği için eski kocam başarısız olmamak için elinden geleni yaptı. Ancak nadiren de olsa böyle bir durumla karşılaştığında, dair tüm anıları sildi, böylece hayatında mükemmelden daha az mükemmel olduğuna dair hiçbir belirti kalmadı.

Ben bir kusurdum. Başarısızdım. gerekiyordu.

Gitmeyecektim.

Sadece nasıl bilmiyordum.

Boşandıktan sonra (artık şaka gibi olduğunu bildiğim) bir tazminat ve nafaka (*Aaron*'un geliri benimkinden çok daha fazla olduğu için) ve *Travis*'in neredeyse tam velayetini (o sırada sadece iki aylık olduğu için) aldım.

Bu iyiydi.

Aaron beni mahkemeye geri götürüp durumu kötüleştirene kadar her şey iyiydi. *Aaron*, *Denver*'in hukuk dünyasının iyi çocuklar ağında doğduğundan (babası bir yargıçtı), kısmi velayeti ve çocuk nafakasının düşürülmesini kazanmayı (ya da buna göz yummayı) başarmıştı.

Sonra beni tekrar geri aldı ve nafakasız yarı velayeti kazandı.

Resmi olarak boşanalı altı ay olmuştu, ben oğlumuzu dışarı attıktan iki ay sonra (babam *Nebraska*'dan arabayla geldiği ve *Travis* de hemen dışarı çıktığı için tek başıma) boşanma kararı çıkmıştı. Bu süre içinde iki kez mahkemeye gitmiştim ve *Aaron*'un *Travis*'e bakmaya uygun olmadığımı ya da anlaşmamızı bozduğumu kanıtlamak için kullanabileceği en ufak bir şey aradığını biliyordum, böylece başımı (daha fazla) belaya sokabilirdi.

Avukat tutacak param çoktan tükenmişti. Babam bir sürü gönderdi ama mahkemeye ikinci gidişimden sonra istemeyi bıraktım. Benim için endişeleniyordu. Elimde kalan tek şey oydu (*Travis* hariç), ama tek *Travis* ve benim onun da elinde kalan tek şey olduğumuzdu ve o yeterince şey . Onu da yanımda sürükleyemezdim.

Ancak yeni bir avukat tutabilirim.

Sahip olduğum kişi pahalıydı ve onu zorunda kalmadan önce bazı şeyleri gözden geçirmiştik. Aaron'un arkasındaki ateş gücü düşünüldüğünde beni savunma yeteneği konusunda endişeli olduğu açıktı.

Ancak yalvardığımda (ve tamam, ağladığımda), avukatım bana taksit deyebileceğimi söylemişti.

Bununla birlikte, sadece biriktiler (hala onları dyordum). Daha fazlasını karşılayamazdım. Yeni bir arabaya ihtiyacım vardı. Sonunda, tek yatak odalı bir daireden daha fazlasına ve tercihen çok daha iyi bir semtte olanına ihtiyacım olacaktı. Güzellik okuluna gitmek için zaman ve para bulmalıydım, böylece sa yapmayı ğrenebilirdim. Sa konusunda iyiydim. Doğal bir yeteneğim vardı. Nelerde iyi olduğumu, neler yapabileceğimi bulmak için çok zaman harcamıştım ve tek şey buydu.

Ve güzel salonlardaki stilistler büyük kazanıyordu. Büyük bahşişlere ihtiyacım vardı.

Hemen hemen her şeye ihtiyacım vardı.

Ben de daha ucuz bir avukat bulmaya çalıştım.

Beni işe almak isteyen pek kimse yoktu (korkarım bu Aaron ve babasının da işiydi) ama ben bir tane bulmuştım. Yüzünde yağlı bir gülümsemeyle söylediği gibi, o benim için Aaron'la savaşırken ben de dizlerimin üzerine kersem (defalarca) *gerçekten* daha ucuza mal olacaktı.

Dizlerimin zerine çökmenin ne anlama geldiğini açıklamasına ihtiyacım yoktu. Ayrıca ofisindeki sandalyemden neden kalkıp dışarı çıktığımı sözlü olarak açıklamama da gerek yoktu.

Böylece yeni bir avukat tutabilirdim, sadece ücret dememi isteme şeklini beğenmedim.

Ama o anda en çok ihtiyacım olan şey lastiğimi değiştirmek, yola geri dönmek, çok geç olmadan oğlumu babasına götürmekti ve Aaron bunu eski karısının oğlunun velayetini kaybetmesi ve umarım gitmesi için kullanacağı şeyler listesine kaydetti. Bundan sonra lastiğimi nasıl tamir ettireceğimi ya da yeni bir lastik için nasıl ödeme yapacağımı bulmam ve son olarak da mağazadaki akşam vardiyama yetişmem gerekiyordu.

Bebeğimi arabaya koymak ve Tanrı'dan kimsenin bana ya da aracıma arpmamasını dilemek zorunda kalacaktım.

Bu konuda iyi şeyler düşünmüyordum. Hayatımda çok fazla şansım olmamıştı.

Kötü şansımın bir kısmı benim kontrolüm dışındaydı.

Aaron değildi.
Bu benim hatamdı. Bu
benim
başarısızlığımdı.
Ve bu büyük bir olaydı.

Travis'in büyük tombul yanakları ve benimki gibi, büyükbabasınıninki gibi kahverengiye dönmüş dans eden gözleriyle küçük bebek yüzüne baktım ve bana doğru kükredi, küçük kırmızı dudakları ıslak ve , küçük yumruğu omzuma vuruyordu.

Tamam, Aaron tamamen başarısız değildi. Bana Travis'i verdi.

"İyi olacağız," dedim oğluma sıkılarak.

"Goo," diye yanıtladı.

Gülümsedim. "Annen bunu yapabilir."

"Goo, goo, gah." Yumruğum kolyeme çarpıyor ve büküyor, boynuma doğru sertçe çekiyor.

Hâlâ ağlamak istememe rağmen daha büyük bir gülümsemeyle arabaya doğru ilerledim.

Sonra gittikçe yükselen bir ses duydum çünkü yaklaşıyordu.

Durdum ve başımı yana çevirdim. İşte o zaman donup kaldım.

Dondum kaldım çünkü büyük, gürültülü motosikletiyle benim yolumda ilerleyen motorculardan birini gördüm.

Ve o eğlence motorcularından biri değildi. Bunu bir bakışta anlamıştım. Siyah saçları *çok* uzun, *çok* uzun ve dağınıktı. Yüzünde simsiyah bir sakal vardı. Kesilmişti ama yeterince kesilmemişti (yani sakal yoktu). Gözlerini kapatan siyah güneş gözlükleri vardı, bu gözlükler onu gösteriyordu (bana göre motorcular böyle olmaya alışkındır). Ayrıca hem yıpranmış hem de yeni gibi görünen siyah bir deri ceket, solmuş bir kot pantolon ve o hantal siyah motosiklet botlarını giyiyordu.

Ben nefesimi tutarken o durdu. Motosikleti kapattı ve ağır kalçası ve hantal botuyla uzun bir bacağı motosikletten indirmeden önce sehpayı yere bıraktı.

Travis ciyakladı.

Kolyemi bırakarak kollarımda iki büküm oldu ve yumruklarını heyecanla sıkmaya başladı.

Nefes almaya başladım, kalbimin hızla attığını hissediyordum, motorcu bana doğru yürürken güneş gözlüklerini bana doğrultmuştu, sonra garip bir sarsıntıyla aniden durdu.

Beni inceledi, yüzü donuktu, askıya alınmış gibi duruyordu ve ben de onu inceledim.

Motorcuları tanıımıyordum. Hiç motorcuyla tanışmamıştım. Motorcular beni korkuturdu. Korkutucu göründükleri için bunu yapıyorlardı. Ayrıca korkutucu *olduklarını* duyduğum için de yapıyorlardı. Askılı bluz giyen kız arkadaşları olduğunu, kemerlerinde bıçak taşıdıklarını, çok hızlı ve tehlikeli araba kullandıklarını, bar kavgalarına karıştıklarını, diğer motorculara karşı kin beslediklerini, hapse atılmak için bir şeyler yaptıklarını ve korkutucu *olan* her türlü şeyi yaptıklarını duymuştum.

Bu düşünceler kafamda dönüp dururken, adam yerinden kalktı, bana doğru ilerlemeye başladı ve derin bir motorcu sesiyle "Bir sorun mu var?" diye seslendi.

Travis tekrar ciyakladı, kollarını pompaladı, sonra büyük motorcu adam bize doğru gelmeye devam ederken kıkırdadı.

O bunu yaparken, yavaşça, gözlerim trafiğe kaydı. Tampon tampona, saatte yirmi milden fazla olmayan bir hızla ilerliyordu. Ona baktığımda, en az on dakika boyunca orada durduğumu biliyordum, telefonla konuşuyordum, sonra konuşmuyordum, bebeğim , arabam patlamıştı.

Ve tek bir kişi bile yardım etmek için durmadı.

Bir kişi bile.

Başımı bir metre duran, gözleri kısık, güneş gözlüklerini küçük oğluma doğrultmuş olan motorcuya çevirdim.

Yardım etmek için durmuştu.

"Benim... bir dairem var," diye .

Güneş gözlükleri bana doğru geldi ve onlar geldiğinde başımın yana eğildiğini hissettim çünkü ona yakından bakabildim.

Ve gördüğüm şey beni tuhaf hissettirdi. Onu tanıyor muydum?

Onu tanıyormuşum gibi hissettim.

Ona daha yakından bakmak için gözlerimi .

O bir motorcuydu. Hiç motorcu tanıımıyordum, bu yüzden onu da tanıımıyordum. Tanıyamazdım.

Yapabilir miyim?

"Triple A'n var mı?" diye sordu.

Diledim.

"Hayır," diye cevap verdim.

Siyah deri eldivenli elini kaldırdı. "Anahtarları bana ver, yoldan uzak dur. Ben icabına bakarım."

O halledecekti? Bu

şekilde mi?

Bir motorcunun lastiğini değiştirmesine izin vermeli miyim?

Daha iyi bir soru: Başka seçeneğim var mıydı?

Daha iyi olan sorunun cevabı kesin olduğu için, "Ben... şey, çok naziksiniz" dedim.

Bu noktada Travis motorcuya doğru bir hamle yaptı. Onu yakınımnda tutmak için mücadele ettim ama oğlum güçlüydü ve istediğini elde etme eğilimindeydi, sadece güçlü olduğu için değil.

Tam o sırada, istediğini elde etti.

Motorcu öne çıktı, eldivenli ellerini kaldırdı, Travis'i yanlarından yakaladı ve yavaşça kolumdan çekti.

Siyah tişört ve deri ceket giymiş göğsünde nefesimi tuhaflaştıran bir rahatlık ve doğal bir güvenle onu yerleştirdi ve bana baktı.

Onları, motorcuyu ve bebeği içime çekerken, nedense bu görüntü hafıza bankalarımaya yerleşti. Kilidini açık tuttuklarım. Açıp karıştırmayı sevdiğim. Annemle kurabiye yapmayı içerenleri. Babamın bana bisiklete binmeyi öğretmesini ve alıştırmaya tekerlekleri olmadan pedal çevirdiğimde bana nasıl gururla, mutlulukla baktığını içerenler. Kız kardeşim Althea'nın ölmeden önceki Paskalya'da Paskalya yumurtası avını kazandığı ve babamın fırfırlı, pastel Paskalya elbiselerimiz içinde, Paskalya bonelerimizi takmış, kurdeleli Paskalya sepetlerimizi tutmuş, birbirimize sarılmış ve küçük kız kıkırdamaları eşliğinde kıkırdarken çekilmiş o harika fotoğrafımızı içerenler.

O oraya ait değildi. O dosyalara değil. Bu motorcuya değil.

Ama bir şekilde aitti.

"Çocuğu aldım. Ellerini serbest bırak, anahtarları alabilirsin," dedi ve bunu söylerken bunun bir emir olduğunu biliyordum, sadece nazikçe (bir nevi) ifade edilmişti.

"Ah... doğru," diye mırıldandım, gözlerimi hala ondan ayırarak

Motorcunun sakalıyla büyülenmiş olan ve sakalını çekiştiren Travis'i tutuyordu. Sertçe çekiştiriyordu. Zaten hesaba katılması gereken bir güç olduğunu bildiğim erkek çocuk çekiştiriyordu.

Ama motorcu yüzünü geri çekmedi. Çenesi çekiştirmelerle hafifçe sarsıldı ama umurunda değil gibiydi.

Azıcık bile değil.

Ben gözlerimi çekene kadar gözleri bana kaldı.

Omzuma asılı olan çantamı karıştırdım ve anahtarları çıkardım.

Bunu tam zamanında yaptım ve motorcunun çenesini Travis'e doğru eğdiğini ve yankılanan motorcu sesinin "Bana hiç bıyık bırakacak mısın evlat?" diye sorduğunu gördüm.

Travis kıkırdadı, bebek yumruğuyla dudaklarına yumruk attı ve motorcunun güneş gözlüklerini yırttı.

Travis'in bunu yapmasının onu kızdırmayacağını umarak hızlı bir nefes aldım.

Olmadı.

"Evet evlat, şunları benim için tut." diye mırıldandı.

Sonra Travis'i kollarıma bıraktı, anahtarlarımı aldı ve arabama doğru yürüdü.

Kendimi toparlayıp iki adım ileri bagajı açmıştı.

"Uh... efendim-"

Başını çevirdi, sadece o kadar, vücudunun geri kalanında tek bir kasını bile oynatmadı ve alçak bir sesle, "Yoldan çekilin," dedi.

Aceleyle üç adım geri attım.

Dikkatini tekrar bagajıma verdi.

"Sadece merak ettim," diye seslendim, deri ve bıyıkları annesine tercih ettiği belli olduğu için kaçmaya çalışan hareketli Travis'i kucağıma alarak, "adın ne?"

"Joker," diye cevap verdi, bagajdan aletlerle çıktı ve onları asfalta fırlattı. Tekrar içeri girip yedek lastiğimi çıkarırken irkildim.

Joker. Adı Joker'di.

Hayır, onu tanıımıyordum. Hiç Joker tanıımıyordum.

Hem kim çocuğuna Joker adını verir ki?

"Ben Carissa. Bu Travis," diye bağırdım, o arabanın diğer tarafına geçerken ceketinin arkasını gördüm. Üzerinde bir kartal, Amerikan bayrağı, alevler ve en altta *Kaos* kelimesinden oluşan gerçekten ilginç yama dikilmişti.

Aman Tanrım. Kaos motosiklet çetesine üyeymiş.

Kaos motorcu çetesini ben bile biliyordum. Çünkü ben büyürken babam arabalarımız için gerekli tüm malzemeleri Broadway'deki Ride adlı oto mağazasından alırdı. Arabalardan anlayan ve insanların onları istemeyen hemen hemen herkes bunu yapardı.

"Motorcudurlar ama dürüsttüler," demişti babam. "Ellerinde bir parça yokken sana başka bir parçanın işe yarayacağını söylemezler. Sana getireceklerini, bir hafta içinde geleceğini söylerler ve sonra bir hafta içinde gelir. Bu çeteyi tanımıyorum. Bir işi nasıl yürüteceklerini biliyorlar."

Bu anı kafamda süzülürken, sonunda Joker denen adamın hiçbir tepki vermediğini fark ettim.

"Bu gerçekten çok güzel!" Arabamın diğer tarafında çömelerek gözden kaybolurken ona seslendim. Arabanın diğer tarafı trafiğin hemen yanı anlamına geliyordu.

Bu beni endişelendirdi. Hızlı gitmiyordu ve o kenara çekmişim ki yolcu tarafındaki lastiklerim çimlerin içindeydi ve banketin kenarına sürtünüyordu ama yine de tehlikeliydi.

Yine cevap vermedi, ben de "Lütfen dikkatli ol!" diye bağırdım.

Derin sesi geri geldi. "Ben iyiyim."

"Tamam, ama bu şekilde kal. Tamam mı?" Ben bağırdım. Joker'den ses yok.

Sessizliğe gömüldüm. Pek sayılmaz. Dikkatimi oğlumla olan kavgama verdim ve onun dikkatini artık göremediği ama ulaşmayı çok istediği motorcudan uzaklaştırmak için elimden yaptım.

"Meşgul bebeğim, bize yardım ediyor, arabamızı tamir ediyor."

Travis bana baktı ve sinirli bir şekilde "Goo gah!" diye bağırdı ve ardından Joker'in güneş gözlüğünün kolunu ağzına soktu.

Onu kalçamda dengeledim ve Travis'in üzerine akmasını ya da daha kötüsü kırılmasını diye güneş gözlüklerini nazikçe almaya çalıştım.

Travis çılgılık attı.

"Joker'e yardımları için güneş gözlüklerini kırarak teşekkür edemeyiz."

açıkladı.

Travis güneş gözlüğünü çekiştirerek tuttuğum yerden kurtardı, ben de kırılmaması için ona izin verdim. Sonra gözlüğü birkaç saniye boyunca zafer kazanmış bir neşeye havada salladıktan sonra yere indirdi ve camını ağızına götürüp diliyle ısırdı.

İçimi çektim ve Joker'i hâlâ göremesem de çalıştığı yere baktım ve temkinli bir şekilde (ama mesafeden ve trafikten duyulacak şekilde yüksek sesle) "Travis güneş gözlüklerine salyasını akıtıyor" dedim.

Joker doğruldu, lastiğimi yanında taşıdı ve geniş, deri ceketli omuzlarını sallayarak bagaja fırlattı (tek elle yaptığı bir şeydi, bu etkileyiciydi), bu tüm arabamın korkutucu bir şekilde zıplamasına neden oldu.

Gözleri bana geldi. "Yaklaşık bir düzine çift var. Onları mahvediyor, sorun değil."

Sonra tekrar çömeldi.

S'li kelimeyi kullanmaması gerektiğine dair uyarımı ısrarak geri aldım. Aaron her zaman küfredirdi. Bunu kaba, sonunda sinir bozucu buldum ve sonunda oğlumuzun yanında bu dili kullanmasından endişe etmeye başladım.

Yapıp yapmadığı
hakkında hiçbir fikrim
yoktu. Ama
muhtemelen biliyordu.

Buna odaklanmak yerine, Joker'in gerçekten iyi görüldüğü gerçeğine odaklandım.

Görünmüyordu, sadece .

Yanımdan geçen herkes yardım etmedi ama o durdu.

Şimdi lastik değiştiriyordu ve babamın, zamanı geldiğinde nasıl yapacağımı bildiğimden emin olmak için bana yaptırdığı zamanlar dışında, bir daha asla yapmadım. Ama çok eğlenceli olmadığını biliyordum.

Travis'in bıyıklarını çekmesine, gözlüklerini çıkarmasına ve hatta tanımadığı bir bebeğin onları kırma ihtimaline bile verirdi.

Gözlüklere baktım ve pahalı olduklarını anladım. Dediler ki Yan tarafında LIBERTY yazıyor. Çekici ama sağlandılar. Ben onun

onları döner raftan aldım.

Durmasını, bize yardım etmesini ve çok kibar olmasına ve umursamıyor gibi görünmesine rağmen pahalı gözlüklerini kaybetmesini istemedim.

"Lütfen bebeğim, o gözlükleri kırma," diye fısıldadım.

Sekiz aylık çocuğum beni anlamış gibi, camı yalamayı bıraktı ve gözlüğü bana doğru itti.

Sırıttım ve mırıldandım: "Teşekkür ederim, sümüklüböceğim." Gözlükleri aldım ve boynuna üflemek için ona doğru eğildim.

Neşeyle ciyakladı.

Bunu çok sevdiği için, her zaman yaptığım gibi, tekrar yaptım. Sonra yine yaptım. Ve onları koyacak başka bir yerim olmadığından, Joker'in güneş gözlüklerini saçıma soktum, böylece onu gıdıklamak için Travis'i ayarlayabilecektim.

Kollarımda kıvrandı ve daha yüksek sesle ciyakladı.

Tanrım, bu ses çok güzeldi.

Dünyada daha iyi bir ses yok. Bir tane bile.

Oğlumla oynamaya devam ettim ve bunu yaparken birden I-25'te bir motorcu çetesinden bir motorcunun lastiğini değiştirmesiyle durduğumu ve yakında bebeğimi eski sevgilime ve *Tory*'ye teslim edeceğimi, yani onu bir hafta boyunca göremeyeceğimi umursamadım.

O anda sadece Travis ve ben vardık.

Bir buçuk yıl boyunca sadece o ve ben vardık, bu sürenin bir kısmında karnımdaydı, geri kalanında ise tüm dünyam oydu.

Bir aile istemiştim. Althea öldükten sonra bunu istemeye başlamış ve önce bebeklerimle, sonra Barbie'lerimle, sonra da rüyalarımda gerçekleştirmiştım.

Tek istediğim buydu. Tek istediğim buydu. Bir koca. Bir yuva. Ve bir sürü bebek.

Bir kariyer istemediğimin söylenmesini umursamadım. Kruvaziyerler, taşlar ya da önemli biri olmayı, bir evrak çantası taşımayı, kalkıp yüksek mevkili bir işe gitmeyi hayal etmediğimi.

Çamaşır yıkamak istedim.

Kurabiye yapmak istedim.

Eve geldiklerinde kocam ve çocuklarım için akşam yemeğini hazır etmek istedim.

Futbolcu bir anne olmak istiyordum (yine de bir minivan istemiyordum, ben

Aaron'un Lexus SUV'u gibi bir şey istiyordum).

Tek istediğim buydu.

İyi bir eş ve *harika* bir anne olmak istedim.

Ve yine, insanların benim hakkımda ne düşündüklerini zerre kadar umursamadım.

Annem çalışıyordu. Althea ölmeden önce de çalışıyordu. Sonra da çalıştı.

O zaman bunu umursamamıştım. Bu onu mutlu ediyordu.

Ama şimdi, o anları geri istiyordum, o isteyken olanları. Okuldan sonra eve geldiğimde uzakta olduğu zamanları.

Onları geri istedim.

Babamın onları geri almasını istedim.

Kocama vereceğim şey de buydu. Çocuklarıma da aynısını verecektim.

Tek istediğim buydu, aileme bunu vermek.

Hayal ettiğim her şeyi.

O rüya değişmek zorundaydı. Aaron onu öldürdü, ben de revize etmek zorunda kaldım. Artık sadece Travis ve ben vardık, iki haftada bir.

Bu benim yeni rüyamdı ve eğer çok uğraşırsam kendimi bunu yaşadığıma inandırabilirdim.

Öyle olmasam bile.

Yakınından bile

geçmedim.

Ama idare ederdim.

"Bitti."

Başımı kaldırdığımda Joker'in birkaç metre ötede çimlerin üzerinde durduğunu gördüm.

"Lastiğine baktım, çivi olduğunu umdum," diye bilgilendirdi beni. "Değilmiş. Patlamış. Hepsinin dişleri azalmış. Hepsinin değiştirilmesi gerekiyor."

Benimle ve bebeğimle olan neşe baloncuğum, hayat onu sıkıştırdıkça patladı, her zaman olduğu gibi baskı, o iyilik baloncuğunun taşıyamayacağı kadar fazlaydı.

Dört yeni lastiği karşılayamazdım.

"Bu yedekle araba kullanamam," diye konuşmaya devam etti Joker ama bunu beni yakından izleyerek yapıyordu. "Uzun sürmez. En kısa zamanda bunu halletmelisin."

Lastikleri, onlara paramın yetmemesini ve bununla uğraşacak zamanımın olmamasını düşünmeyi bıraktım ve gözlerinin içine baktım.

Griydiler. Garip, kör bir çelik grisi. Çirkin olmaktan çok uzaktı.

Aynı zamanda çok tanıdıktı.

"Evet?" diye sordu ve bedenim sarsıldı çünkü zihnim gözlerinin nasıl bu kadar tanıdık gelebildiğini anlamaya odaklanmıştı.

Travis saldırdı.

Ve yine şaşırtıcı bir şekilde Joker, artık çıplak olan ellerini anında oğluma doğru kaldırdı ve onu benden aldı, Travis doğduğundan beri yaptığı gibi onu doğal bir şekilde kıvırdı, o güzel yükü üzerine aldı.

sıcak bir şeyler doldu. "Öyle mi?" Joker tekrarladı.

"Ah, evet. Lastikler yeni. Yedek lastikle sürmeyin," diye cevap verdim.

"Sen Ride'a git, ben de onlara senin adını vereyim. Sana indirim yaparlar."

İşte o zaman içimden kirli bir şey aktı.

Kirli olan, arabamın yirmi yaşında, solmuş, paslanmış, yıpranmış ve muhtemelen sadece Tanrı beni sevdiği için hala çalışıyor olmasıydı (umuyordum) ve tüm bunlar onun gözünden kaçmamıştı.

Bu utanç vericiydi.

Ve bu içime işledikçe, daha fazlası da işledi. Birdenbire her yerimden iğrenç sular fişkırdı.

Bebekliğimden kalan son 15 kiloyu atamamış olmam gerçeği.

Son yedi aydır röfle yaptıramadığım için saçlarım o kadar da harika *görünmüyordu*; altın sarısı çizgiler, çekici bir ombré olmayacak şekilde köklerimden on santim aşağıdan başlıyordu.

İşe gitmek için şirin bir elbise ve daha şirin ayakkabılar yerine polo tişört, haki pantolon ve spor ayakkabı giymiş olmam.

Pahalı gözlükleri, pahalı bir bisikleti, deri ceketini vardı ve bakımsız olabilirdi, ama uzun boyluydu, genişti, ilginç gözleri vardı, kibardı, zamanını cömertçe harcıyordu ve

çocuklar ve bir .

"Bunu yapmak için zamanın var ve asılabilirsin," diye devam etti. "Onlardan arabayı gözden geçirmelerini isteyeceğim. İyi olduğundan emin ol."

Bana acıyordu. daha fazla
kirlilik yıkandı.

"Hayır... hayır," diye başımı salladım ve Travis'i ondan almak için uzandım. Bu bir başarıydı, Travis bırakmak istemiyordu, ama onu alt ettim ve oğlumu kalçama sıkıca bastırdım. "Ben... sen zaten çok naziktin. Yapmalıyım..." Boştaki elimi uzattım, "Param var..."

İçindeki yirmi dolarlık banknotun yeterli olmadığını düşünerek çantama uzandım ama elimdeki tek şey oydu. Ayrıca ne yazık ki benzin almak için kredi kartımı kullanmak zorunda kalacağımı düşünüyordum.

"Gerek yok. Sadece Ride'a git. Şu yedeği hallet, tamam mı?" Ona geri döndüm. "Emin misin?"

"Paranı istemiyorum."

Bu, gerçekten istemediğim bir şey olan kırgın olduğu izlenimini verecek şekilde sertti, bu yüzden tereddütle başımı salladım. "Gerçekten çok naziksin."

"Evet," diye mırıldandı. "Dikkatli ol."

Ve sonra bisikletine doğru döndü.

Bisikletine doğru döndü!

Bisikletine doğru dönüp *gitmesine* izin veremezdim.

Nedenini bilmiyordum ama o anda Joker adlı motorcunun gitmesine izin veremeyeceğimi iliklerime kadar hissettiğimi inkar edemezdim.

"Joker!" Ben .

Geri döndü.

Gözlerini gördüğümde ne yapacağımı bilemedim ve hiçbir şey yapmadım.

"Tamam," dedi, bana doğru yürüdü ve daha önce olduğundan daha fazla yaklaştı.

Travis ona doğru hamle yapmaya çalışırken bile elini kaldırdı ve ben nefesimi tuttum.

Güneş gözlüklerinin saçlarımdan kaydığını hissettim. "Teşekkürler," diye mırıldandı ve arkasını döndü.

"Gerçekten, teşekkür ," diye ağzımdan kaçırdım, bu umarım onu oyalamak için bariz bir çaba değildi (oyalamak için bir çaba olmasına rağmen) ve tekrar bana döndü. "Ne diyeceğimi bilemiyorum. Bir şeyler yapmam gerektiğini hissediyorum. Bana çok yardımcı oldun."

"Kendinizi ve çocuğunuzu otoyolun kenarından alın ve güvende olun, tek yapmanız gereken bu."

"Oh. Evet. Tabii ki. Bunu yapmalıyım," diye geveledim.

"Sonra," dedi ve bisikletine doğru ilerledi.

"Sonra," diye seslendim, gitmesini istemiyordum.

Bunu anlamamıştım.

Tamam, bana yardım etti ve bu konuda çok nazikti.

Ve tamam, yalnızdım. *Gerçekten* yalnızdım. Yakınımda ailem yoktu. Arkadaşım yoktu. Koca yok. Yeni bir bebek. Pek de hoşlanmadığım yeni bir hayat (yeni bebeğimin varlığı dışında).

Joker durdu ve bana yardım etti, çözmem gereken bir sorunu, başkasının çözmesine izin verdiğim ve oğlumla oynayabildiğim o artık var olmayan zamanlardan birine dönüştürdü, bu zaman trafiğin tıkanıdığı bir otoyolun kenarında olsa bile.

Bu çok şey ifade ediyordu.

Ama bana iyilik yapan bir insanın sonunu görmek istemediğim için onun gitmesini istemedim.

Bu farklıydı.

Ve korkutucuydu.

Ama daha korkutucu olan şey, bisikletinin üzerinde olması ve onu kükretmesiydi.

Neredeyse bitmişti.

Gitmiş olacaktı.

Ve yalnız olurdum.

Sorun o değildi (ya da

sadece o). *Gitmiş*

olmasıydı.

Motosikletinin gürültüsü üzerine bir şeyler bağırmak için ağzımı açtım ve Travis çeneme vurdu.

Oğluma baktım.

Onu güvenli bir yere

götürmem gerekiyordu. Ve

sonra onu babasına

götürmeliydim.

Gözlerimi kapattım, açtım ve Joker'in çenesini salladığını gördüm.

arabama doğru sabırsızca yol alıyorum.

Aceleyle oraya gittim, yolcu tarafındaki kapıyı açtım, oğlumu güvenli bir şekilde araba koltuğuna oturttum, arabanın etrafını sardım ve bindim.

Joker ben girene kadar trafiğe . Ben çıkana kadar da otoyoldan çıkmadı. Speer Bulvarı'na çıkan rampada beni takip etti.

Sonra kapandı. Ve
gitti.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Dizlerinin Üzerinde

Carissa

Aynaya BAKTIM ve görebildiklerim dışındaki tüm düşüncelerimi engelledim.

Elbise fena değildi. Giydiğimden bir beden büyüktü. Travis'ten önce giymiştim ama güzeldi. Altında allık pembe sahte ipek, üzerinde siyah kelekler olan allık şifon bir elbise vardı. Kolları yoktu ama kol deliklerinde ince fırfırlar vardı. Dolgun, kısa, cilveli bir eteği, korsajın ön kısmında pilileri, tabanında küçük bir fiyonk bulunan bir kepece boynu ve belindeki kemerde bir fiyonk daha vardı.

Bebeklikten kalan küçük kesemi saklıyordu. Aynı zamanda Travis'ten kalan büyük kesemi de saklıyordu.

İnce T bantlı, burnunda büyük çift kanatlı kelek ve yanlarında mantarlı platform kama muhteşem siyah sandaletlerimle giydim.

Tüm bunlar ucuzdu, üstelik indirimde almıştım, kendim için kıyafet alabilmemin tek yolu buydu, eskilerimin hiçbir uymadığı için ihtiyacım olan kıyafetler.

Yine de şirindi. Ya da en azından ben öyle düşündüm.

Saçlarımı daha dolgun ve lüleleri daha belirgin olacak şekilde yapmıştım. Ayrıca kendime yeni bir pedikür yaptırmıştım, ayak parmaklarım zarif, abartısız bale pembesiydi. Makyajım iyiydi, göz çevremde hafif bir dram vardı ama çoğunlukla pembe ve nemli. Ve makyaj malzemelerimi

Pahalı bir parfümdü, nadiren kullandığım bir şeydi, çünkü neredeyse bitmişti ve daha fazlasını almaya gücüm yetmiyordu.

Ben hazırdım.

Ne için hazır olduğumu düşünmeden yatak odamdan çıkıp dairemi oluşturan üç odadan bir diğerine girdim: mutfak/yemek barı/oturma odası.

Bardan streç filmle kapladığım ev yapımı hamuruyla çikolatalı cevizli turtayı aldım.

Ve yine düşünmeden arabama koştum ve yola çıktım.

Joker lastiğimi tamir ettikten iki gün sonraydı. Yedek lastik hâlâ takılıydı. İş, çamaşır, ev temizliği derken bununla uğraşacak vaktim olmamıştı, pedikür ve pasta yapmaktan bahsetmiyorum bile.

Şimdi, bununla başa çıkacaktım.

Ve Joker'e teşekkür edecektim.

Bu beni tedirgin etti, bu yüzden Broadway'e, Broadway'den aşağıya ve doğruca Ride'a giderken bunu düşünmedim.

Arabayı çekip mağazaya girerken park edeceğiniz yerlerin önünden geçerken hâlâ bunu düşünmüyordum.

Doğruca arka taraftaki üç büyük bölmesi olan devasa yapıya yöneldim.

Garaja.

Çoğunlukla boş görünen bir tanesine doğru sürdüm ve önünde durdum. Kapımı açtım, sevimli sandaletli ayağımı dışarı attım ve kendimi dışarı attım.

Pastayı almak için arka koltuğa geçmeden iki adam bölmelerden çıktı. Biri uzun boylu, siyah saçlı, sırık gibi (ama sert) vücutlu, elinde bir pano taşıyordu ve gözleri benim üzerimdeydi. Diğeri uzun boylu ve kambur omuzluydu, yağlı bir kot pantolon ve yağ lekeli bir tişört giyyordu ve onun da gözleri benim üzerimdeydi.

Yağlı kotlu adam normal, sıradan bir . Sırık gibi adam inanılmaz yakışıklıydı.

"Hey!" diye seslendim küçük bir el sallayışla, parlak bir gülümsemeye ve onlara doğru ilerledim.

İkisi de beni izliyordu ve normalde bu bana garip hissettirmezdi. Kendimi bildim bileli babam bana güzel olduğumu söylerdi.

Annem de aynı şeyi yapmıştı. Aaron birinci sınıftayken tanışıp çıkmaya başladığımızdan beri bunu o kadar çok söylemişti ki (yakın zamana kadar) onun buna inandığına ve benim de kendime inandığıma inanıyordum.

Çirkin olmadığımı biliyordum. Daha da önemlisi, o zamanlar sevildiğimi biliyordum.

Şimdi, o kadar da değil.

Artık bir beden büyüktüm (pantolonda iki beden), bebek kesem, büyük bir popom ve beni 0 beden bir model için terk eden bir kocam vardı. Ayrıca harika görünmeyen uzamış saçlarım vardı.

Hiçbir şirin elbise ya da şirin ayakkabı bunu örtbas edemezdi.

Minnettar bakışları bilirdim. Kendimi bildim bileli de vardı.

Şimdi, bu iki adamın da ne düşündüğünü merak ediyordum; ben, yirmi beş yaşında (neredeyse yirmi altı), terk edilmiş, bekâr bir anne (bunu bildiklerinden değil ama bu bilgiyi her santimimde taşıdığımı hissediyordum), eski, yıpranmış bir arabadan iniyor, cilveli ama ucuz bir elbise ve sevimli ama ucuz kelebek ayakkabılar giyiyordum ve o anda kendimi aptal ve daha da kötüsü çaresiz hissediyordum.

Kot giymeliydim. Hayır,
giymemeliydim.

Hiç gelmemeliydim. "Hey,"
diye seslendi sırık gibi olan.

Yaklaştım. "Ah... evet, yo." Sırıttı. Oldukça çekiciydi. Görmezden geldim ve devam ettim, "Ben Carissa. Carissa Teodoro. Birkaç gün önce-"

Sırık gibi adamın kafası sarsıldı ve kesti. "Joker'in kızı mı?" Çenemi kapattım.

Joker'in kızı.

Neden kulağa bu kadar hoş geliyor?

"Evet, yedek. Tercel. Joker bize haber verdi. Biz hallederiz," dedi yağlı kot pantolonlu adam ve bölmelere doğru döndü. "Hey! Biri gelip şu kovayı alsın! Joker'in kızı burada!"

Ağzım bir şey söylemek için açık bir şekilde ondan elinde pano olan sırık gibi adama baktım (elinde pano olduğuna göre muhtemelen yetkili biri olduğunu düşündüm). Ama bir şey söylemedim çünkü çekici yeşil gözleriyle beni bir aşağı bir yukarı süzüyordu

Dudakları eğlendirici bir şey varmış gibi kıvrılmıştı.

Son derece eğlenceli.

"Anahtarlarınıza ihtiyacımız olacak," dedi gözleri tekrar benimkilerle buluştuğunda. "Şey, evet, tabii ki." Anahtarları önümde sallandırdım, bir yandan da

Tulum giymiş bir adam körfezden koşarak bize doğru geliyordu. "Maddi durumum iyi sayılır." Az bile söylediğimi paylaştım. "Her şeyi halletmeden önce bana bir fiyat verebilir misiniz?"

İki adam da bana deliymişim gibi baktı, sonra sırık gibi olan adam "Joker' hallettiririz" dedi.

Başımı salladım ve ona "Çantamı ve arkadan bir şey almam gerekiyor" dedim.

Yağlı kotlu adam yanıma geldi, anahtarlarımı aldı ve "Al onları bebeğim" dedi.

Ona baktım, onaylarcasına başımı salladım ve aceleyle arabama döndüm. Derin bir şekilde eğildim ve Travis'in araba koltuğunda duran çantamı aldım. Sonra arkaya gidip turtayı aldım.

Kapıyı kapatıp adamlara döndüğümde, hepsinin hafifçe sağa doğru eğildiğini, başlarını eğdiklerini, gözlerinin arkamda ya da sırık gibi olanın durumunda bacaklarımda olduğunu gördüm.

Yanaklarımda bir sıcaklık hissettim ve "Joker buralarda mı?"

diye seslendim. Hepsi kendine geldi ve yüzüme baktı.

"Ona turta getirmiş," diye mırıldandı sırık gibi adam.

Yağlı kot pantolonlu adam da "Çok ," diye mırıldanıyordu.

"Joker turta sever mi ki?" diye hafifçe mırıldandı tulumlu adam.

Ama kalbim sıkıştı. Turta

sevmiyor muydu?

Herkes turta sevmez miydi?

Olamaz! Ya turta sevmiyorsa?

"Joker bir şey sever mi?" diye sordu yağlı kot pantolonlu adam.

"Bahse girerim bugün kelekleri sevecek," dedi sırık gibi adam.

"Bugün kelekleri seviyorum," diye ilan etti yağlı kot pantolonlu adam.

Boğazımı temizledim.

Sırık adamın dudakları, çenesini sağa doğru sallayıp "Bileşik" dediği anda tekrar kıvrıldı.

"Pardon?" Ben sordum.

"Joker yerleşkede, bebeğim. Şuradaki binada." Panosunu o yöne doğru salladı ve ardından son derece çekici ama kesinlikle anlamlı bir gülümseme takındı. "Hemen içeri gir. Ön tarafta değil, içeriden biri onu size getirecektir."

İşaret ettiği yere baktım ve otomobil mağazasının arkasından garajın ötesine kadar arazinin tüm uzunluğu boyunca uzanan büyük, uzun bir bina gördüm. Ön tarafında bir çıkıntı, altında piknik masaları (tam olarak beş tane), bir ucunda büyük bir fıçı ızgara ve kullanıma hazır gibi görünen musluklu dört fıçı binanın duvarına, ızgaraya yakın bir yerde duruyordu. Son olarak, ön tarafta düzenli bir şekilde park edilmiş birkaç motosiklet vardı.

Ayrıca bir dizi çift kapı vardı. Gözlerimi tekrar adamlara çevirdim.

"Teşekkürler!" Bana hissettirdikleri tuhaflığı ve bunun iyi bir tuhaflık mı yoksa kötü bir tuhaflık mı olduğunu anlayamamamı görmezden gelerek parlak bir gülümseme daha takındım ve beni izlediklerinin farkında olarak turtamı iki elimle önümde taşıyarak Yerleşkeye doğru ilerledim.

Uzun bir yürüyüşü ve sonuna geldiğimde, turtayı dengelediğimde, kapılardan birinin kolunu tutup çektiğimde ve geriye dönüp baktığımda, göreceğimi hissettiğim şeyi gördüm.

Tek bir tanesi bile kıpırdamamıştı ve gözleri benim üzerimdeydi. Daha fazla gariplik işgal etti ama oldukça uzakta olsa bile, Onlara baktığımı bilmeleri gerekiyordu. Bu yüzden kapıdan geçmeden önce el sallamak için elimi kaldırdım.

Sadece tulum giyen adam el salladı.

İki elimdeki turtayı yeniden dengeledim, iki adım ve hiçbir şey göremediğim için durmak zorunda kaldım.

Burası karanlıktı. Parlak Denver güneşinden sonra gözlerimin alışmak için zamana ihtiyacı vardı.

Bu biraz zaman aldı, neon bira tabelaları nihayet başladı. Sonra daha fazlası.

Hiçbiri iyi değil.

Tatty mobilya. Bilardo masaları. Uzun bir bar. Duvarlarda Amerikan bayrağı altında otomobil mağazasının üzerinde dalgalanan bayrak gibi bayraklar. Duvarlarda da resimler var. Harley-Davidson çıkartmaları, yine

duvarlar. Düzenli değildi. Temiz bile değildi.

Sadece korkutucuydu.

"Yo!" diye duydum ve başımı sağa çevirdim. Misafirim vardı.

Barın kavisli kısmında, kolunu bara dayamış bir adam duruyordu. Keçi sakalı vardı. İri yapılıydı. Kaba saba ama yine de çok yakışıklıydı. Bar taburesinde zarif bir bluz ve dar bir etek giymiş kızıl saçlı hoş bir kadın vardı. Adam kadına çok yakın duruyordu. Adam, kız gibi şık yang'ına karşı erkek gibi motorcu yin'i gibi görünse de, kadın bunu açıkça umursamıyordu.

Barın arkasında koyu renk, dağınık saçlı, dudağının üzerinde yanlara doğru da uzayan bir bıyığı olan başka bir adam vardı. Alt dudağının ortasındaki girintide bir yama vardı. Travis'ten daha küçük sevimli bir bebek kolunun kıvrımına sıkıca sokulmuştu, dans eden alev d vmeleriyle süslenmiş bir kol. Ve son olarak, diğer kolunun kıvrımında (o kolda da alevler vardı) zarif, uzun boylu, şaşırtıcı derecede güzel bir esmer.

Son olarak, kızıl saçlı kadının yanında, benim tarzım olsa b breğimi satabileceğim bir elbise giymiş siyah bir kadın oturuyordu (değildi, şık, son moda ve sofistikeydi, ben fl rt z, fırfırlar ve bazen çiçekler, kesinlikle kelebekler, bunların hiçbirini ölüm tehdidi altında bile giymeyeceğini bir bakışta anladım). Saçları m kemm l bir şekilde toplanmıştı. Gözleri asla aptalı oynayıp kurtulamayacağı şekilde keskindi.

Diğerleri gibi o gözler de benim  zerimdeydi.

Ve fast food öğle yemeğinin kalıntıları barın her yerindeydi. "Hey!" diye seslendim ve birkaç adım daha attım.

Adamların gözleri anında eteğime kaydı.

Kadınların gözleri doğrudan birbirlerine kaydı.

"Joker'i arıyorum," diye bilgilendirdim onları.

Kadınların gözleri anında bana döndü.

"Ne diyeyim?" diye sordu siyah kadın, boğuluyormuş gibi bir sesle.

"Um... Joker." Turtamı kaldırdım. "Bana birkaç kez yardım etti. günler önce. O zaman doğru dürüst bir teşekkür edecek durumda değildim. Bu yüzden şimdi söylemek için uğradım."

Konuşmam biter bitmez keçi sakallı adam başını yana çevirip "*Joker!*" diye kükreyince yerimden sıçradım.

"Vay anasını," diye nefes aldı kızıl saçlı.

"Bu... *harika*..." diye fısıldadı esmer kadın.

"Kızım, kelebek kışını buraya getir," diye emretti siyah kadın. "Daha iyi bakmam lazım."

Bu emre aldırmadan, onun hareketini hissederek gözlerim bıyıklı adama kaydı ve başının düştüğünü gördüm. Ayaklarına bakıyordu ama omuzları titriyordu.

Kucağındaki bebek guruldadı.

Arkamdaki kapı açıldı. Döndüm ve sırık gibi bir adamın içeri girdiğini gördüm.

Doğruca bara baktı. "Bunu kaçıramazdım."

Bıyıklı adam derin bir motorcu sesiyle (Joker'inki kadar çekici değildi ama yine de çekiciydi), omuzları gibi titreyen bu sesle, "Eminim değildir," diye cevap verdi.

Kafam karışmıştı.

"Kardeşim," diye başladı siyah kadın ve ben ona baktım. "Gördüğüm kadarıyla ya Joker sana kıyafet kurallarını iletmemiş ya da daha iyi bir seçenek olarak, sen bunu görmezden gelmeyi seçmişsin, kelebek kışını buraya askılı bluz ve papatya desenli giymeden getirmişsin." Başını bana doğru eğdi. "Tebrikler sana. Kimsen o . Motorculara lanet olsun."

Kızıl saçlı ve esmer kıkırdamaya başladı.

Hâlâ kafam karıştı. Aramda üç kadın olduğu ve hiçbirisi askılı bluz ve papatya desenli giymediği için şimdi daha da çok.

"Pardon?" Ben sordum.

"*Joker!*" diye kükredi keçi sakallı adam

yine. Tekrar sıçradım.

"Ne?"

Bu ses büyük odanın arkasından geldi ve Joker'in bir salona açılıyormuş gibi görünen bir kapıdan çıktığını görmek için gözlerim oraya kaydı. Bunu öfkeli görünerek yaptı.

Ayrıca bunu uzun boylu, esmer, sakallı, geniş omuzlu, uğursuz bir motorcu gibi görünerek yaptı.

Ve ben ikincisini

sevdim. Hem de çok.

Bacaklarım titremeye başladı.

"Şirket," dedi tok bir ses. Joker bana baktı.

Neredeyse turtayı düşürüyordum.

Tutundum ve cıvıl cıvıl bir "Hey!" dedim.

İçeri girmeye devam etti, gözleri önce bara sonra tekrar bana bakıyordu. Beş adım ötede durdu.

"Söylediğin gibi lastiğime bakmaya geldim ve sana bunu yaptım." Turtayı ona uzattım, iki elim hâlâ altındaydı, yüzümde belli belirsiz bir gülümseme vardı. "Teşekkür etmek için."

Turtaya baktı. Yüz ifadesi hiçbir şey söylemiyordu.

Ama onu turtaya bakarken izliyordum ve yine onu tanıdığım hissine kapıldım, sadece iki gün önce lastiğimi değiştirdiği için değil.

Garip bir duyguydu. Hafıza bankalarımı sarsıyormuş gibi hissettiren bir duygu.

Ama aynı zamanda kalp tellerimi de çekiştiriyordu.

Turtaya bakmayı bırakıp yanıma geldiğinde, turtayı alıp bara doğru yürüdüğünde, tabağı hiç uzatmadan üzerine bıraktığında ve benden öteye, sırık gibi baktığında artık bu duyguya konsantre olamıyor ya da onu tanıdığımdan neden emin olduğumu anlayamıyordum.

"Onun mı ilgileniyorlar?" diye sordu.

"Hemen işe koyuldum," diye cevap verdi sırık gibi adam.

"Doğru." Joker dikkatini bana çevirdi. "Seni ." "Ben... um. Tamam," diye cevap verdim.

"Turta güzelmiş," diye devam etti. "Kardeşlerin hoşuna gidecek." Kardeşler beğenecek mi?

Hiç yemeyecek miydi? Belki de turta sevmiyordu.

Lanet olsun!

Dediğimde telefonum çantamda çalmaya başladı. "Bu iyi bir şey. Ama-"

"Uğradığınız için minnettarım," diyerek sözümü kesti. Sonra bara baktı. "Yapacak işlerim var."

Telefonuma ulaşmak için kolumdaki çantamla mücadele ediyordum. Bunu yaparken çeşitli şeyler hissediyordum. Hepsi de kötüydü.

"Seni tekrar gördüğüme sevindim, uh..." diye devam etti, tam o sırada elim telefonuma dolandı ve başımı kaldırdım.

"Carissa," diye fısıldadım.

"Evet, seni gördüğüme sevindim. Kendine iyi bak," diye karşılık verdi. Adımı unutmuştu.

Bu acıttı.

Gerçekten

acıttı.

Ama...

Neden?

Gizlemek için telefonuma baktım ve çakıllı bir "Joker" sesi duydum. Ama dinlemiyordum çünkü arayan Tory'ydi.

Aaron uzun zamandır çoğu şeyle ilgili iletişimi nişanlısına devretmişti. Bu *çoğu şey* her zaman Travis'ti, çünkü artık Aaron'la gereken tek şey buydu.

Bu çok kötüydü. Aynı zamanda korkunçtu. Ve son olarak, Aaron'a çok benziyordu.

Nefret ettim.

Hoş değildi ama ondan nefret de ediyordum. Kocamı çaldı. Her haftayı kocamla ve diğer her haftayı benim hayalimi yaşayarak, bebeğimle bir aile olarak geçiriyordu. Aaron'un ona aldığı spor bir Mercedes'i kullanıyordu ve düzenli olarak yerel mağazaların gazete reklamlarında ya da yerel mobilya mağazalarının TV reklamlarında yer alıyordu, şezlonglarda ve kanepelerde oturuyordu, uzun, ince bacakları her zaman çıplak ve gergindi.

Çok güzeldi. Parlak, koyu kahverengi saçları vardı ve bu saçların ürün kullanılmadan parlatıldığından şüpheleniyordum, bu da rahatsız ediciydi. Benden muhtemelen beş santim daha uzundu. Doğal bir zarafeti vardı. Ve her ne kadar tepeye yakın bile olmasam da, hatta tepeyi *göremesem* de, benden neredeyse dört yaş gençti ve bana kendimi ondan elli yaş daha yaşlı hissettiriyordu.

Açıkçası, bu ve bunun gibi binlerce nedenden ötürü onun çağrısını kabul etmek istemedim.

Ama oğlum ondaydı.

Bu yüzden onu almak zorundaydım.

"Affedersiniz," diye mırıldandım, muhtemelen kimsenin bana dikkat etmediğini biliyordum. Bir adım uzaklaştım, yan tarafıma döndüm

ve telefonu kulağıma dayadım. "Tory."

"Merhaba, Carissa."

Sesi doğru gelmiyordu.

Derim karıncalanmaya

başladı.

"Her şey mi?" diye sordum.

"Tamam, korkma. Artık her şey yolunda. Her şey yoluna girecek. Aaron seni aramamı istemedi çünkü bu normal, olur böyle şeyler, doktorlar öyle diyor..."

Sırtım dikleşti ve kalbim sıkıştı, elim telefonu öyle sert kavradı ki, eğer ona verecek bir dikkatim kalsaydı, canımı yakardı.

"Doktorlar mı?" Fısıldadım.

"Evet, iyileşeceğini söylüyorlar. Ama dün gece Travis'i hastaneye götürmek zorunda kaldık."

"*Hastane mi?*" Çığlık attım ve yine, eğer biraz dikkatim kalsaydı, odanın alarm durumuna geçtiğini fark ederdim.

"O iyi. İyi," dedi aceleyle. "Sadece krup geçirdi. Çok küçüktü, öksürmek için çok çabaladı, korkutucuydu ama tamamen iyi. Doktorlar onunla ilgilendi. Eve gönderdiler. Aaron bir şey söylememi istemedi ama bilmen gerektiğini düşündüm."

"Evine geliyorum," derken başım uğulduyor, tenim hâlâ karıncalanıyor, kalbim göğsümde güm güm attığını hissedecek kadar hızlı atıyordu.

"Hayır!" diye bağırdı. "Hayır, Carissa, bunu yapma."

"O benim oğlum!" Tersledim. "Hastaneye gitti, kendini iyi hissetmiyor, o yüzden şimdi *senin evine geliyorum*." Kafamı kaldırdım ve gördüğüm ilk kişiye, sırık gibi bir adama seslendim. "Alabama ihtiyacım var. Derhal."

Beni inceliyordu ama ben konuştuğumda çenesini kaldırdı, döndü ve koşarak dışarı çıktı.

"Carissa!" Tory telefonumdan aradı. "Buraya gelemezsin." "Durdur beni" diye tıslarken kapıya doğru yürüyordum.

"Sana bunu söylediğime pişman etme beni. Aaron izinsiz burada olduğunu öğrenirse çok kızar. *Bana* da. Ama biliyorsun ki *sana* daha çok kızacak. Ve sana saldıracak, Carissa."

Elimi kapının koluna götürmüştüm ama onun sözleriyle durdum.

"Hiçbir yargıç çocuğum hasta olduğunda onu görme hakkımı elimden alamaz" dedim.

"Hadi ama Carissa," diye karşılık verdi sessizce, nazikçe ama hızlı ve kararlı bir şekilde. "Şimdiye kadar babasının pek çok yargıç tanıdığını ve birlikte golf oynadıklarını biliyor olmalısın. O ne isterse onu yaparlar."

Gözlerimi kapattım ve parmaklarım kapının kolunu daha da sıkı kavrarken bunu sıkıca yaptım.

Bunu biliyordum. Bu dersi şimdiye kadar iki kez öğrenmiştim.

Tory, "Buraya gelemezsin," diye devam edince gözlerimi açtım ve görmeden kapıya baktım. "Bunu senden saklamasına katılmıyorum. Dün gece seni aramasını istedim. Reddetti. Şu anda ofiste, Travis ve beni bir süre önce iş yerinde bazı toplantılara katılmak için bıraktı. Geri döneceğini ve evden çalışacağını söyledi. Ne zaman olacağını bilmiyorum. Tek bildiğim sen burada olursan kendini kaybedecek. Sen de biliyorsun. Böyle olduğu için üzgünüm ama ikimiz de böyle olduğunu biliyoruz. Travis'e iyi bakıyorum. Doktorlar iyi olacağını söylüyor. Şimdiden daha iyi. Ona bakılıyor. Travis kendini daha iyi hissettiğinde ve Aaron işte olduğunda, onu görebilmeniz için mağazanıza getireceğim. Tamam mı?"

Elimde olan bu.

Hepsi bu kadar.

Oğlum hastaydı ve avukat tutacak param olmadığı için savunamadığım bir davadan ve onu benden daha fazla almalarından kaçınmak için, eski kocamın genç ve güzel nişanlısının küçük oğlumu iş yerinde bana getirmesini beklemek zorunda kaldım.

Gözlerimi tekrar kapattım, öne doğru eğildim ve alnımın kapıya çarptığını hissetmedim.

"Carissa," diye sordu Tory. "Tamam mı?" "Tamam," diye fısıldadım kırık bir sesle.

İyi değildi.

Hiçbir şey yolunda değildi.

En kötüsü de bebeğim iyi değildi ve onu göremiyordum.

"Tamam," diye . Sonra, "Çok özür dilerim."

Ondan gerçekten nefret ediyordum ve o anda, bebeğim ondayken ve ben doğurmamışken bile ondan nefret etmeye devam etmemi zorlaştırmamasından nefret ediyordum.

Bir sonraki söyleyeceğim şeyden de nefret ediyordum. "Beni aradığınız için teşekkür ederim."

"Eğer bir değişiklik olursa, seni tekrar aramanın bir yolunu bulurum. Ama o iyi biri. Söz veriyorum."

". "

"Yarın dükkanda görüşürüz. Olur mu?"

"Evet."

"Güle güle, Carissa."

"Güle güle, Tory."

Bağlantıyı kesti.

Telefonumu kulağıma dayadım, alım kapıya dönüktü, ellerim kapı kolunu sıkıyordu, gözlerim sımsıkı kapalıydı.

"O da neydi?"

Kelimeler bana tanıdığım derin bir motorcu sesiyle geldi ama nüfuz etmedi.

Tombul yanakları ve büyükbabasının gözleriyle küçük oğlum bensiz hastaydı.

Kelimeler tekrar geldi. "Neydi o?"

Yine nüfuz etmediler çünkü orada dururken biliyordum.

Bir şeyler yapmalıydım. Aaron'ın sefalet misyonuna bir son vermeliydim.

Başka seçeneğim yoktu.

"Carissa, o da neydi?"

"Dizlerimin üzerine çökmeliyim," diye fısıldadım. "Ne?"

Kapıdan uzaklaştım ve yanıma baktım. Joker yakındaydı.

". Arabama ihtiyacım yok," diye açıkladım. "Ama ofiste beklerim ya da gidip mağazaya göz atarım. Önce garaja gidip onlara haber vereyim." Kapıyı çekerek açtım. "Turtanın tadını çıkar."

Çıkamadım çünkü Joker parmaklarını üst koluma doladı ve beni geri çekti.

Bu biraz dikkatimi çekti ve odadaki diğer iki adamın (biri hala bebeğini tutuyordu) ve üç kadının Joker'in arkasında toplandıklarını ve beni izlediklerini fark ettim.

Joker'in çelik gözlerine baktım.

"Travis'in bir sorunu mu var?" diye sordu.

"Krup geçiriyor," dedim, sesim düzdü. "İyi olduğuna eminim."

"Sevgilim, arabam burada. Onlar seninkiyle uğraşırken ben de seni götürebilirim-" diye başladı siyah kadın.

Başımı sallayarak onu durdurdum. "Eski kocamın evine onun izni olmadan girmem yasak."

"Çocuğun hasta," dedi bıyıklı adam bana çok iyi bildiğim bir şeyi söyledi.

Omurgamı dikleştirdim ve gözleriyle buluştum.

"Eski kocam bir avukat. Yargıç olmadan önce babası da öyleydi. Büyükbabası öyleydi, yargıç olmadan önce. Hepsi Denver'da. Yani beni evinde istemezse gitmem."

Joker, "Şaka yapıyorsun," diye ısırdı ve ben ona baktım.

"Şaka yapmıyorum," dedim sertçe.

Eli kolumda sıkılaştı.

Gözlerim yanmaya başladı. "Eğer beni bırakırsan, saçlarından kurtulacağım."

"Diz çökmek ne demek?" Joker sordu.

Kirli su içime aktı ve sorusu üzerine rahatsız edici bir yükün havaya karıştığını hissettim.

Başımı salladım, tuttuğu kolumu çekiştirdim. "Fark etmez." "Bu ne anlama geliyor?"

Daha fazla dayanamadım.

Elinden , ona doğru eğildim ve "Önemli değil!" diye bağırdım. Hâlâ çılgılık atarak iki elimi birden havaya kaldırdım. "Hiçbir şeyin önemi yok! Ondan başka hiçbir şeyin! Travis! Önemli olan tek şey bu!"

Sonra döndüm, kapıyı açtım ve dışarı koştum.

"Joker, hayır. Red, git," dediğini duydum ben koşarken. Sonra, "Hop, kilitle onu. Red, *git*."

Duydum.

Ama ben sadece koştum.

Tack

Toplantı odasının kapısı açıldı ve Tack'in gözleri, yanındaki çocuklarınkilerle birlikte kapıya kaydı.

Kadınının kasıla kasıla geçişini izledi.

Normalde bunu takdir etmek için zaman ayırırdı. Bu bir alışkanlıktı. Bunu her gün yapardı.

Tam o anda, yüzündeki ifadeyi gördü ve o kadar zaman almadı.

Odanın etrafına baktı. Grand Junction'daki Dog and Brick'in Kulübün yeni mağazasını açmasıyla birlikte Hop ve Shy'ı yardımcıları yapmıştı. Hop onlarca yıldır kardeşiydi. Shy daha yeniydi. Hop, karısının en iyi kızı Lanie ile evliydi. Shy ise Tack'in kızı Tabitha ile evliydi.

Odada oğlu Rush'ın yanı sıra Boz, Hound ve Speck de bulunuyordu.

Ve Joker.

"Nerede o?" Joker kırptı.

Tyra masanın başındaki koltuğunda oturan kocasına doğru ilerlerken Joker'e baktı. Joker kardeşlerinin dikkatli altında volta atıyordu. Şimdi durmuştu, bacakları kilitlenmiş ve genişçe dikilmişti, elleri kalçalarında, gözlerinin ardında hâlâ sırlar vardı, yüzeydeki karanlık siyaha yaklaşıyordu.

Ama o siyah bir saniyede dağılabilirdi. Tack bunu biliyordu. Buz tutmayacaktı.

Hepsini tüketebilecek bir şekilde alev alev yanacaktı. Ama özellikle Carissa adında bir kızı.

Tack onu gördüğü anda, Joker'in lastik değiştirmesine yardım ettiği, gülünç olduğu kadar seksi ayakkabıları olan, sevimli elbiseli bir kız olmadığını anlamıştı.

Bu kız başka bir şeydi.

Tyra Joker'e, "Elvira onu eve götürüyor," dedi ve Tack'e . "Hawk öğleden sonra ona verdi. Onunla kalıyor. Lanie Nash'i aldı ve işe geri döndü. O ve ben daha sonra Carissa'ya gidip onunla ve Elvira'yla takılacağız."

Tack başını salladı.

Tyra dar eteğinin içindeki yuvarlak poposunu adamın yanındaki masanın üzerine kaldırdı ve gövdesini odaya doğru çevirdi ama gözlerini adamından ayırmadı.

O konuşmadan önce onları okudu. Uzun zamandır onun kadınıydı. Ona iki oğul vermişti. Ona çok sayıda olağanüstü orgazm yaşatmıştı. Ona aşkını vermişti. Ona kurtuluş vermişti. Ona dünyasını renklendirdiğini söylemişti. Onun hayatını tamamlamıştı.

"Lenny o arabayla tekrar yola çıkmasına izin vermedi," dedi Tack'e sessizce, ama odadakiler duyabiliyordu. "Bunun bir yığın olduğunu söyledi. Tack, tatlım, Lenny arabayı güvenli hale getirmek için yaklaşık dört bin dolarlık parça ve işçilik gerekeceğini söylüyor."

"," dedi kısaca.

"O araba buna değmez," diye cevap verdi.

"Bizden bedava araba mı alacak?" diye sordu. "Pek olası değil," diye cevapladı.

"Lenny'ye söyle ."

Dudakları yukarı

kıvrıldı.

Bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Bu, tanımadığı bir kıza gösterdiği nezaket için daha sonra onun takdirini kazanacağı anlamına geliyordu.

için yapmadı.

Ama bunu dört gözle bekliyordu.

"Dizlerinin üzerine çökmek ne demek?" Joker sordu ve Tack gözlerini kardeşine kaldırırken Red ona doğru döndü. "Bunu sana o mu söyledi?"

Karısı cevap vermeyince Tack ona baktı ve onun Hop ve Boz'a baktığını gördü.

Joker'e en yakın olanlar

onlardı. Bu bir uyarıydı.

Tack alarma geçti.

Dikkatini Joker'e verdi. "Gerçekten çok üzgündü, Joker. Çok şey paylaştı."

"Bunu paylaşıyor mu?" Joker .

"Evet," dedi Tyra sessizce.

"Ve?" Joker sordu.

"Kardeşim-" diye başladı Hop, sandalyesinden vücudunu açmaya başlarken.

"Ve?" Joker havladı, odağı Kırmızı'daydı.

"Eski kocası dava açmayı çok seviyor. Bu davaların bir parçası olarak, kocası bu davaları kazanınca, kocasının geliri kadınıninkinin üç katından fazla olmasına rağmen kadın nafaka alamıyor. Bu nedenle, artık bir avukatın ücretini ödeyemeyecek durumda," diye yanıtladı Tyra.

Joker bir uyarı gibi, "Bu benim soruma cevap değil, Cherry," dedi.

Tyra'nın en iyi kızı, kızı, ailesinin bir kısmı ve arkadaşlarının çoğu onun kadınına Ty-Ty diyordu. Ona Red derdi. Kardeşleri ona Cherry derdi.

"Alternatif bir ödeme şekli istediğini ifade eden biriyle tanıştı."

Hop ve Boz yakınlaştı. Aptal olmayan oğlu Rush da aynı şeyi yapmak için harekete geçti.

ama Joker'i daha iyi tanıyorlardı. O

kaybetmedi.

Tüm odanın üşüdüğü gibi o da üşüdü. "İsim," diye fısıldadı.

Tyra Tack'e baktı.

Tack, Joker'e baktı.

"Onu Boz ve Hound'a verecek. Onunla onlar ilgilenecek," diye açıkladı.

"Hayır, yapmazlar," diye cevap verdi

Joker. "O senin için kim?" Tack sordu.

"Seni ," diye cevap verdi Joker.

"Kendi kulübümde gördüğümü gördüm, Joker. Gördüm ve hoşuma gitmedi. Hiçbir anne bugün şahit olduğum şeyi yaşamamalı. Onun yaşadıklarını gördüm. Anlamıyorum. O senin için kim?"

"Kardeşim, kendimi tekrar etmeyeceğim," diye verdi Joker.

"Bu konuda iki seçeneğimiz var," diye karşılık verdi Tack. "Ya görmezden geliriz, yani bir kardeşimizin yapması gerekeni yapmasına izin veririz ve arkasını kollamayız ya da şeyi göze alırız. Her şeyi yaparsak, bunu neden yaptığımızı bilmemiz gerekir."

"Kimse senden her şeyi istemiyor."

"Ve sen de bu odada oturup yamanı hak etmek için adını yazmadın, arkada kardeşlerin olmadan bu işi tek başına yapabileceğini düşünmedin. Bu da demek oluyor ki iki seçeneğim de saçmalık. Sadece bir tane var. Bunu bildiğimize göre, bilmemiz gerek, senin için o kim?"

"Hiç kimse."

Bu bir yalandı. Odadaki herkes bunu biliyordu. Bundan hoşlanmadılar. Ama Joker'in işi bitmemişti.

"Onunla aynı okula gitmiştim. Amigo kızdı." Bu sürpriz olmadı.

"Yirmi yıl önce üç tekerlekli bisikletiyle evinin önünde araba altında kalan çocuğu hatırlıyor musun?" Joker sordu.

Odadaki hava inceldi. Hatırladılar.

"Arayan kız kardeşiydi," diye bitirdi

Joker. "Siktir git," diye mırıldandı Hop.

"Bildiğim kadarıyla annesini de daha sonra kaybetti," diye

etti Joker. "Aradığın lise arkadaşın mı?" Tack sordu. "Kim

olduğuma dair hiçbir fikri yok," diye yanıtladı Joker.

Bal saç. Harika bacaklar. Harika kalçalar. Mükemmel memeler.

Parlayan gözler. Bahse girerim acıtmıştır.

"Hatırlamıyor mu?" Tack sordu.

"Yapmazdım. Buna sevindim. Ben onun tanıdığı çocuk değilim. O da hatırlamayacak."

Bu çok şey söylüyordu ve Tack söylediklerinden hoşlanmamıştı. Ama başka seçeneği yoktu. Joker bunu istiyordu, ne o ne de kardeşlerden herhangi biri başka bir oyun oynayabilirdi.

"Kulübün bununla nereye varmasını istiyorsun?" Tack sordu.

"Bir avukata kendi taşaklarını yutturduktan sonra hapse girmeyeceğimden emin olun."

Tack gülümsemesini engellemek için dişlerini sıktı ve devam etti: "Hangi avukat?"

"Bunu yaz. Bir avukata kendi taşaklarını yutturduktan ve bir diğerine de aynısını kışına soktuğu aletiyle yaptırdıktan sonra hapse girmeyeceğimden emin olun."

"Bunlardan birini yaptın, eski sevgilisinin arkasında ağırlığı var.

Bunu yaparsa, kız bunu hissedebilir," diye uyardı Tack.

Joker'in çenesi büküldü.

Tack temkinli bir ifadeyle, "Seni hatırlamayan bir kız için çok fazla duygu var," dedi.

Joker, "Kız kardeşi ezildi, dostum," diye ısırdı ve Tack bunu hissetti. İki genç oğlu, bir yetişkin oğlu ve bir yetişkin kızı vardı. İçinin derinliklerinde bunu hissetti. Ve biliyordu ki, Tanrı korusun, böyle bir şey olursa, çocukları da bunu hissedecekti. "Uzun zaman oldu ama hiçbirimiz lise çocuklarının pislik olduğunu unutmadık," diye devam etti Joker. "Öyle olmayanlar da çok fazla zarar görmeden yollarına devam etmeye çalışırlar. O bunlardan biri değildi."

"İyi bir kız mı?"

"Denver'da kaçmadan önce gördüğüm son kişi. biliyordu. Muhtemelen reşit olmadığımı da biliyordu. Kesinlikle yapmam gerektiğini biliyordu. Yanağımdan öptü ve bana güzel bir hayatım söyledi."

İşte .

Ve bu Joker'in onlara verdiğiinden daha fazlaydı. En azından yüksek sesle.

Joker'in sesi aniden kesildi. "O hayata sahibim. Onun benim için istediği şey. Benim etrafımda iyi. Onun yok. Bu doğru değil. Şimdi, benden alacağın tek şey bu, kardeşim. O buna değer. Carissa Teodoro, dünyadaki tüm neşeyi damarlarında tutuyormuş da dışarı sızıyormuş gibi bir kapıya yaslanmıyor, intikam almadan değil. Ben de bunu biliyorum. Ben de sana bunu söylüyorum. Yaptığım şey bu. Kulüp ya benimle beraberdir ya da . Ama olan bu."

Başka bir şey söylemedi.

Ayrıca cevap beklemedi. Dışarı çıktı.

Tack oğluna baktı.

"Rush, üzerine git," diye sessizce emretti.

Rush bir kez başını salladı ve kardeşini takip etti.

"Bebeğim," diye fısıldadı Tyra ve Tack ona baktı. "Paylaşacak daha çok şey var."

"Neden şaşırmadım?" diye mırıldandı.

Kadın hiç tereddüt etmedi.

"Acı çekiyor, Kane. Tam zamanlı bir işi var, çok fazla ödemiıyor, sosyal hakları harika, çalıştığı yeri seviyor ama geliri kreş masrafları ve eski avukatının borcunu ödemekle tüketiyor. Babasıyla arası iyi ama o Nebraska'da. Ona neler olduğunu anlatmıyor, babasının bu olaydan uzak durması konusunda ısrarcı ve şimdi bunun nedenini daha iyi anlıyorum."

Kadın durakladı ve Tack başını salladı. O da anlamıştı.

Tyra devam etti, "Arkadaşları eski sevgilisine göç etti. Baktan bir arabası olduğunu biliyorsun. Ayrıca şehrin çok kötü bir yerinde tek odalı bir dairesi var. Ve eski sevgilisinin oğlunu ondan uzaklaştırmak ve bir daha dönmek üzere gitmesini sağlamak için bir strateji yürüttüğüne, böylece nişanlıyla bir ev kurup onun varlığını bile unutabileceğine inanıyor ve bunları uydurmuyor gibi görünüyor."

"Bu kız hakkında ne düşünüyorsun?" Tack sordu.

"Benim görüşüm, bir kız kardeşini, bir annesini kaybetti, eski sevgilisi kafasını karıştırıyor ve hala güzel bir elbise giyiyor, ev yapımı bir turtayla bir motorcu kampına giriyor ve Joker'e Harley'e biniyormuş gibi değil de beyaz bir ata biniyormuş gibi bakıyor. Eğer onun lisede kim olduğunu hatırlamıyorsa, bunun bir önemi yok. Artık onun kim olduğunu biliyor ve kendisini unutmamasına izin vermemek için elinden geleni yapıyor. Dikkat çekmeyi ummayan hiçbir kız böyle giyinmez. Ondan hoşlanıyor. Bir izlenim bıraktı ve bunu sadece lastiğini değiştirmek için duran iyi bir adam olmanın ötesinde yaptı."

Nefesini içine çekti.

Tack onun gözlerini ve sessizliğini korudu.

"Ama bugün kırıldı, Tack. Yasal hizmetler için oral seks yapan bir kız değil ama bunu yapacaktı. Oğlunu seviyor. Seçenekleri tüketiyor. Korkuyor. Ve bu parçaları bir arada tutmak için sahip olduğu her şeyi alıyor, böylece kırık paramparça olmuyor."

"Bu konuda bildiğim bir şey var Red, eğer araları sıkıysa, babası korunmak istemez. Bir kız çocuğu var. Bilmek isterdim. O da öyle."

"Babası Nebraska'da Alzheimer'dan çoktan ölmüş annesine bakıyor, büyükbabası çoktan vefat etti ve babası

onu bir eve yerleştirecek kadar yürekli değil."

Hay sikeyim.

"Onu alt etmeliyiz," diye mırıldandı Tack.

"Yapamazsın, Elvira çok sinirli. Bu adam, eski sevgilisi, uzun zamandır bir pislikti. Carissa sadece oyun suratını takındı ve görmezden geldi. Kendi başarısız oldu. Elvira aynı şekilde görmüyor. O patlamaya hazır. Bu da Hawk'ın başının etini yiyeceği ve Hawk'ın dağılacağı anlamına geliyor."

Tack dudaklarının hissetti.

Elvira Tyra'nın kızıydı ve Hawk da Elvira'nın patronuydu. Hawk, çeşitli nedenlerden dolayı Tack için farklı türde bir kardeşti. Ve Hawk işleri halleden ve bunu nasıl yapması gerektiğini umursamayan bir adamdı.

Tack odaya baktı.

"Boz, Hound, yasal ücretleri ödemek için kafayı zorlamanın yapabileceği bir şey olduğunu düşünen adamla ilgilenin ve onu yanıltıldığına ikna edin."

Boz başını salladı.

Hound kendinden

geçmiş görünüyordu.

Tack başını salladı.

Tyra onlara avukatın adını verdi. Onlar

da gittiler.

Speck'e baktı. "Onlarla git. Hound'un kimseyi öldürmediğinden emin ol."

Speck ona bir sırtıfırlattı ve havalandı.

Tack Hop'a döndü. "Eski sevgilisi ve babası hakkında bulabileceğimiz her şeye ihtiyacımız var."

Hop, "Onların yargıç arkadaşları var, bizim de zaten var olan yenileri eklendi, Tack," diye uyardı.

"O kızın, yerine geçen kişinin hasta oğlunu göremeyeceğini söylemesini dinlemesini izledin mi?"

Hop'un çenesi sertleşti.

"Bir olmaması senin için buna değer mi?" Tack sordu.

"Bu saçmalığı sorma. Öyle olduğunu biliyorsun. Ama bu Kulübün nerede olduğunu göstermek benim işim," diye karşılık verdi Hop. "Ve sonuç olarak kardeşim, bu iş sandığımızdan daha büyük, tokmağın altına girmeli."

Yanılmamıştı.

"Öğreneceğim," diye devam etti Hop. "O zaman bir buluşmaya ihtiyacımız olup olmadığını anlarız."

Tack çenesini kaldırdı. Hop havalandı.

Tack karısına baktı. "Koca Petey ile bir kreş açması için konuşmak ister misin?"

Onun yumuşak kahkahasını duydu. "Gayriresmi toplantısında zaten iki holiganı var."

"Pete bebekleri sever."

İşte o zaman gözleri yumuşadı ve onun üzerinde kaldı. "Onu arayacağım."

Kadın masadan zıpladı ve adam gösterinin tadını çıkardı. Sonra ona doğru eğilerek ağzını onunkine değdirdi.

Bunu da beğendi ama daha sonra almak için bekleyecekti.

Kıçını kasılarak dışarı çıkardı ve bu sefer Tack bunu takdir etmek için zaman ayırdı.

Shy ona doğru ilerledi ve toplantılarda oturduğu, zeki, kardeşlerine ve Kaos ailesine sadık olduğu için hızla kazandığı bir pozisyon olan sol yanındaki koltuğa oturdu.

"Tab dost canlısıdır," dedi.

Tab, Tack'in kızıydı, Shy'ın zor yoldan kazandığı kız.

Ve Shy haklıydı. Tabby arkadaş canlısıydı ve genellikle ekibine yeni kız kardeşler katmaya açıktı.

Tack kardeşine ve damadına baktı. "Bak bakalım işe alıyor mu?"

Shy başını salladı.

Tack kapıya baktı. "Onun için gitti."

Arayan Shy'dı. Joker'den bahsediyordu.

O bilirdi. İyi bir kadının sevgisine sahipti, onu geri verdi.

Tack de biliyordu. Onda da aynısı vardı.

Shy'a geri döndü. "İşler sarmadan önce, onu buzla kaplamaya kararlıydı."

Shy gözlerini tuttu.

"Farklı bir soğuk rüzgar , o çağrıyı aldı."

Shy tek kelime etmedi.

"Kendini tutmaz Shy, onun için her şeyi becerir. Ve gözlerini açıp kelebekleri görmez, onun için her şeyi becerir."

"Rush'la ilgileneceğim."

"Evet."

Shy başını salladı, sandalyesinden kalktı ve Tack'in arkasındaki masanın etrafında döndü.

Tack kapının kapanmasını izledi.

Sonra düşüncelerin içeri girmesine izin verdi.

Bu saçmalığa ihtiyaçları yoktu.

Savaş halindeydiler. Şu anda ateşkes halindeydiler ama bu göz açıp kapayıncaya kadar değişebilirdi. Benito Valenzuela'nın bir planı vardı, Kaos bölgesini istiyordu ve uzun süre eli kolu bağlı oturmayacaktı.

Bu saçmalığa ihtiyaçları yoktu.

Diz çökmek ne demek?

Bu boku alacaklardı.

"Siktir," diye mırıldandı, ellerini sandalyesinin kollarına koydu ve katladı.

Beslemesi gereken bir kadını ve çocukları, izlemesi gereken bir televizyonu, sevişmesi gereken bir karısı ve uyuması gereken bir uykusu vardı.

Aklı . Yarın görecekti.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Tadı Dilindeki Kadar Güzeldi

Joker

Ring yoktu. Sadece beton ve dövüşçüler çok yaklaştığında yoldan çekilen seyircilerden oluşan bir kalabalık vardı.

Çıplak ayak. Çıplak göğüs. Çıplak parmaklar.

Joker ona sağ kroşe ile vurdu ama daha yumruğu atmadan adamın yumruğu alıp yere düşeceğini biliyordu.

Sarsıcı bir gümbürtüyle yaptı. Kalabalık kükredi.

Joker orada öylece durmuş, derin nefesler alarak ve parmaklarını esneterek ona bakıyordu.

Hakem yoktu. Sadece bir organizatör vardı, yerel bir gece kulübü işleten yasal bir işi olan Monk adında bir pislik. Ancak bu iş için bahisler alıyor ve birkaç serserisine kalabalık kontrolü ve fedailer gibi davranarak bahse girmeyen herkesi dışarı attırıyordu.

Bu yüzden Monk kendisine doğru gelene kadar bekledi, elini tuttu ve kaldırdı.

Kalabalık yine kükredi.

Joker elini Monk'un elinden çekti, küçük sansarın kendisine dokunmasından hoşlanmamıştı ve arkasını döndü.

Rush ve Shy'ın eğilmiş, kalabalığın arasından olan biteni izlediklerini bildiği taş duvara bakmadı. Kardeşleri onun yeraltında savaştığını biliyordu. Rush ve Shy onun için

ilk gelen ve onu izleyen. Hound neredeyse her dövüşteydi.

Hayır. Daha önce vurduğu kıza baktı, başını salladı ve kız kocaman sırtarak hemen kapıya doğru ilerledi.

Sonra bokuna doğru yürüdü, tişörtünü, çoraplarını ve botlarını çekti ve payını aldı. Monk'un oğluna gitti ve maaşını aldı. Zarfı arka cebine soktu, ceketini silkti ve sonra sırtına vurulan alkışlara, kollarına inen darbelere katlanarak ve onu durdurmaya çalışan herkesi görmezden gelerek kapıya doğru ilerledi ve dışarı çıktı.

Merdivenlerden çıkıp ara sokağa
girdi. Onun bisikletinin
yanındaydı.

Misafirleri olmayacaktı. Gecenin son dövüşlerinden biriydi ama herkes sonuna kadar kaldı. Çekilecek kan vardı. Akıtılacak ter vardı. Kazanılacak para vardı. Ya da kaybedilecek. Kimse gitmeyecekti.

Olsa bile umurunda değildi. Ve o bir dövüşçü hayranıydı, o da umursamazdı.

Adam yaklaştığında "Hey," diye fısıldadı ve bisikletine doğru yaklaştı.

Dudağının kıvrılmasına izin verdi ve . "Duvar."

Kız hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ama adamın değildi.

Hayal kırıklığına uğramış olabilirdi ama hemen sokağın tuğla duvarına doğru ilerledi.

Durdu, yüzünü ona döndü. Joker başını bir kez hayır anlamında salladı.

Onu anladığında yüzünün değişmesini izledi, hayal kırıklığı değil, tam tersine.

Sonra yüzünü duvara dönerek ellerini duvara dayadı. Adam onun arkasına geçti ve kısa kot eteğini yukarı çekti. Çıplak kıkına baktı.

Komando.

Kızın bu şekilde oynadığını bilmiyordu ama nasıl bir kız olduğunu tahmin edebiliyordu.

Carissa komando olmazdı. Hiçbir zaman.

Carissa'yı aklından çıkardı ve kıza onu hazırlaması için gerekenlerin en azını verdi. Bunu yapmayı bitirdiğinde onun açgözlü iniltisini duydu ve ayaklarını daha da tekmeledi

ayrı.

Kıçını eğdi.

Fermuarını açtı, sikini serbest bıraktı, cebinden çıkardığı prezervatifi ustalıklarla kullandı, içeri girdi ve onu duvara yaslayarak becerdi, ona neredeyse hiç dokunmadı, sadece onu uçuşunun kenarına göndermeye yetti.

Onu oraya iterken çok gürültü çıkardı, özellikle de düştüğünde.

Joker ses çıkarmadı, kendini köke dikip sertçe ateş ettiğinde bile.

Ve bu ona bir şey verdiği tek zamandı, ama bunu durduramadığı için yaptı. Boynunu eğerek alnını onun omzuna dayadı ve boşalmanın verdiği rahatlama, birinin canına okumanın verdiği rahatlamanın hemen ardından geldi.

İyileşmesini hızlandırdı, dışarı çıktı, eteğini aşağı çekti ve "Git buradan" diye homurdandı.

Ona döndü, daha fazlasını istiyordu.

Her zaman daha fazlasını isterlerdi.

"Jo-"

"Gitti."

Adamın yüzüne ve ses tonuna baktı, başını salladı ve hızla uzaklaştı.

Kullanılmış prezervatifi ara sokağa bırakan Joker, onun da benzerlerine katıldığından bir an bile şüphe duymadan bisikletine gitti. Sonra da yerleşkeye doğru sürdü.

İçeri girdiğinde Rush'ın barda, Shy'ın da barın arkasında oturuyor olması sürpriz değildi. İçeri girmeden önce dışarıda bisikletlerini görmüştü. Aksine Joker, Rush vardı onun kendi yer, yapmadı kal at ve Sık sık, genellikle sadece bir partiden sonra. Shy'ın Tab ile tatlı bir beşiği vardı ve Shy'ın sadece Tab'i vardı, bu yüzden Tabby onunla birlikte olmadığı sürece asla Yerleşke'de bir yatak almadı.

Ayrıca Tack'in onları onun üzerine saldığını da biliyordu. İkisi de onu dövüşürken görmüştü, ikisi de sık sık gelmiyordu ama o gece orada olmalarının farklı bir nedeni vardı.

Aynı sebepten dolayı o anda yerleşkedeydiler.

Shy önündeki tekila şişesini aldı, bir shot doldurdu ve bardağı barda kayarak Joker'e doğru gönderdi. Joker bardağı kaptı, fondip yaptı ve istemese de

Kardeşler.

İkisinden de hoşlanıyordu. Ama havasında değildi.

Kaos onu acemi olarak işe aldığında ve Rush'ın da onunla birlikte acemi olduğunu öğrendiğinde - ve adamı hatırladığında, Tack'in oğlu olduğunu, Rush'ın Joker'in garajda babasıyla birlikte izlediği çocuk olduğunu bildiğinde - ondan hoşlanacağını düşünmemişti.

Joker bunun kıskançlık olduğunu biliyordu ama umurunda değildi. Adam hayatı boyunca değerli olan her şeye sahipti ve Joker'de bunların hiçbiri yoktu.

Onu sevmeyi öğrenmesi uzun sürmedi. Rush sağladı. Zekiydi. Kardeşlerine sadıktı. Kız kardeşini seviyordu ve bunu gösterecek cesarete sahipti. Aynı şekilde babasını da, kafa kafaya gelseler bile. Üvey annesi ve üvey kardeşleriyle de aynı şekilde. Komik olabiliyordu. Dürüsttü, aklından geğeni söylerdi, devriyedeiken uyanık, bilinçli ve hazırlıklı bir ortaktı ve dışarıda olduklarında ve Joker bir ara sokağın duvarına karşı olmayan bir sikiş havasındayken mükemmel bir eküriydi.

Shy, Tack'in teğmenlerinden biriydi. Joker ve Rush'tan daha uzun süredir tam üyeydi. Tack'e çok benziyordu, o da Rush'a çok benziyordu. Kulübünü severdi, kardeşlerini severdi, kadını severdi ve bu sırayla değil. Tabitha Allen Cage, kocası Parker "Shy" Cage için ilk sırada yer aldı. Tam üyeliğe giden yolda kardeşlerden bir sürü pislik yemek, kusmak ve daha da iğrenç olan diğer pislikleri temizlemek, mağazadaki rafları doldurmak, devriyede sadakatini ve zekasını kanıtlamak ve Kaos tarihini öğrenmek vardı.

Biricik Kaos prensesi ile utangaç bir şekilde takılmak pek popüler değildi. İstediğin amcığı istediğin kadar sikebilir, istediğin yaşlı kadını alabilir, ona istediğin gibi davranabilirdin, bu senin bileceğin işti.

Ama bunu ailene yapmadın.

Shy onu sadece becermekle kalmıyordu, parmağındaki banda yaslanan taş da bunu kanıtlıyordu. Öyle bir noktaya gelmişti ki neredeyse ya o ya da kardeşleri olacaktı. İş o noktaya gelirse onu seğeceğini açıkça belirtmişti.

Sürpriz bir karardı. Ama Tabby olunca, kardeşler bunun doğru bir karar olduğunu açıkça belirttiler.

Joker yanlarına vardı, bara doğru eğildi ve kadehini yere bıraktı.

Shy .

"Sağ ol kardeşim. Bu gece senden iki büyük kazandım," diye mırıldandı Rush.

Shy çenesini yukarı kaldırdı. "Ve Tab'in bir sonraki küpe seti için zulama ekleme yaptım."

Joker hiçbir şey söylemedi. Sadece tekilayı içti.

Kardeşlerinin onun üzerine bahse girmesi iyi hissettiriyordu ama yine de girmemeleri aptallık olurdu. Kaos'tan çok önce, uzun zamandır yeraltı dünyasındaydı. Yerleşkedeki odasındaki kasada yıllardır savaşıarak kazandığı paraları biriktiriyordu.

Hiç kaybetmedi.

Doğuştan yetenekliydi. Yıllarca nasıl dayak yiyeceğini ve ayakta kalacağını öğrenmişti. Ayrıca rakibini okuyabiliyordu. Ve yumruklarını ona doğru kaldıran herkesin canına okumak için çok fazla teşviki vardı.

"Boz, Hound ve Speck o avukatın icabına baktı," dedi Shy ona.

Tack, her zamanki gibi, doğru olanları gönderdi. Hound delinin tekiydi. Boz da çok geride değildi. Ama Speck onların işlerini yoluna koyardı.

Yine de amaçlarına ulaşacaklardı. Sadece Speck ortalığın karışmasını engelleyecekti.

Bardağı yere ve Shy tekrar doldurdu. Shy konuşmaya başlamadan önce bardağı kaldırmadı.

"Sanırım bugün neler olduğunu anladınız, Cherry, Lanie ve Elvira sizin kız firmasını da aralarına aldılar."

Onun kızı değil.

Carissa Teodoro asla onun sevgilisi olamazdı.

Joker sessiz kaldı ama Shy'ın gözlerinin içine baktı.

"Böyle boklar, böyle kızlar, her yerde analarını ağlatıyorlar," diye devam etti Shy.

Sürpriz olmadı. Hawk adında bir adam için çalışan Elvira'nın, şüphesiz belalı bir adamdı ama işi belirsizdi, Kulüp'le neden bu kadar sıkı fıkı olduğunu anlamıyordu. Hawk da Tack'le sıkı fıkıydı. Bunun bir nedeni vardı ve Joker de bu geçmişi öğrenmişti. Ama Elvira'nın oyalanması... hiçbir fikri yoktu. Onlardan değildi ve bununla siyahları kastetmiyordu, motorcuları kastediyordu.

Ama uyuyordu. Çok komikti.

Ve kız kardeşlerinden hiçbirinin de bir bok almasına izin vermedi. Tyra ve Lanie bu konuda daha sessizdi ama onlar da aynıydı. Joker hiçbir şey söylemedi, sadece iğneyi geri fırlattı.

"Demek istediğim şu ki," dedi Shy, Joker'in eli düştüğünde sesi kısıldı. "O da çetenin içinde kardeşim, ortalık karışır. Bir ara sokakta başka bir dövüşçü hayranını becerirsen, bu ona ve kız arkadaşına ulaşabilir..." Başını iki yana salladı. "Bu ona zarar verir."

Joker sonunda konuştu. "O benim kızım değil."

Shy'ın kaşları birbirine çarptı. "Kadın sana turtta getirmiş."

Yaptı ve o da tadına bakmak istedi. Bayan Heely ona baktığından beri böyle bir şeye sahip olmamıştı. Chaos'taki yaşlı kadınlar barbekü yapana, çocuklar domuz kızartması yapana ve herkes parti yapmak için bir neden bulana kadar, ki bu sık sık oluyordu ve insanlar yemek için yaptıkları güzel yiyecekleri getiriyorlardı.

Carissa'nın bir turtaya koyabileceği güzellikleri tatmak istiyordu. Muhtemelen çok fazla vardı. kadar çok ki pasta ödül kazanabilir.

Ama o zamana kadar, etrafta duran turtayı kardeşlerinin parçaladığını düşündü.

Joker turtayı düşünmeyi bıraktı ve konuyu değiştirerek Shy'a "Bana kimi sikebileceğimi söyleyen kişi olmak istediğine emin misin?" diye sordu.

Shy, "Motorcu , dövüşçü hayran, hepsini karıştırabilirsin, umurumda değil," diye cevap verdi. "Sadece söylüyorum, ona giden yolu seç, onları oraya götürdükten sonra yatağında kelebekler tutmak istiyorsun, boş amcık günleri bitti. Tack'in Cherry'yle, Hop'un Lanie'yle, benim Tab'le yaşadıklarımı görünce bunu bildiğini anlıyorum. Sadece söylüyorum."

Joker şişeyi kendisi aldı ve bir kadeh daha doldurdu.

Onu aldıktan sonra tekrar Shy'a baktı. "Yatağıma kelebekler koymayı düşünmüyorum. Ama öyle olsa bile, o öyle biri değil, bu yüzden onu oraya götürmezdim."

"Elbise ucuzdu kardeşim, ayakkabılar da öyle. Ama sahip olduğu tek şey buydu. Onları giydi, yüzünü, saçını yaptı ve sana pasta getirmek için kışını motorcuların arasına soktu. Kelebek mi istiyorsun?"

bu noktada, parmağını dolandırmalısın. Onları elinde tutmak istiyorsan, akıllı olmalısın."

"Carissa'yı tanıımıyorsun," dedi Joker ona.

"Hiçbir orospunun gözüne kestirmedeği bir adam için pasta yapmadığını biliyorum," diye karşılık verdi Shy.

"Yine söylüyorum, Carissa'yı tanıımıyorsun," diye karşılık verdi Joker. "O iyi bir kız. Ona iyi bir yaptım. Bunun karşılığını almadan duracak bir tip değil. Hepsi bu."

"Yapmadan önce kendini kandıran tiplerden mi?" Rush konuşmaya girdi. "Onu görmedim, kardeşim, ama laf uçar. Tessa's Bakery'ye gidip sana kek alabilirdi. Ama o sana turta yaptı ve teslim etmek için kendini kandırdı."

"Tanrım, lanet olsun, turta kimin umurunda?" Joker .

"Yapmalısın," dedi Shy sessizce. Joker karşılık vermeden önce Shy devam etti: "Yerleştin. Yamanı aldın. İşini yapıyorsun. Kardeşlerinin arkasını kolluyorsun. Ama burada olduğun ve hâlâ olmadığın kimsenin gözünden kaçmıyor dostum. Seni burada tutmak için kardeşlerine vermen gerekeni veriyorsun, hepsi bu. Sen de bu aileyi istiyorsun, hepimiz gibi." Bir elini uzattı. "Bu ailedeki yerini hak ettin. Bunun senin için bir anlamı olduğunu biliyoruz. Ama vermen dışında, hiçbir şey vermiyorsun."

Joker bu boku sevmezdi.

"Yamamı almamla ilgili bir sorunun mu var?" diye sordu alçak sesle.

"Sevdiğim, saygı duyduğum, bir şeylere ulaşmaya çalıştığını gördüğüm bir ağabeyimle sorunum var, o da bir şeyler kapıyor ve bununla iyi geçiniyor," diye yanıtladı Shy. "Bana söylemedin, ki bu da sorunun bir parçası, ama tahminimce ailen her neyse berbattı. Bunu anlıyorum. Benim ailem öldürüldü, sevdiğim aileyi kaybettim, nefret ettiğim bir ailede sıkışıp kaldım. Ben de kendime uygun bir aile buldum. Sen de kendine uygun bir aile buldun. Her şeyi yapmanın zamanı geldi, Joke. Ve senin için de süprüntüleri kabullenmeyi bırakma, hak ettiğin şeye ulaşma ve kelebekleri yakalama zamanı."

Joker Rush'a döndü. "Shy'a bakarak, "Bu bokun berbat olduğunu sen de anladın mı?" diye sordu.

"Ne boku?" Rush sordu.

"Bu sohbet," diye yanıtladı Joker ters bir şekilde. "Hissetmiyorum. Hiçbiri

Senin lanet olası işin ve ben bunu kendi işin haline getirmenden hoşlanmıyorum."

Rush, "O zaman bu bize etrafınızda sizi mutlu etmek için üzerlerine düşeni yapmak üzere işinizi kendi işleri haline getirecek kadar umursayan hiç kimse olmadığını gösteriyor," diye karşılık verdi.

Joker dişlerini sıktı.

"Sadece her şeyi ortaya koymak için," diye devam etti Rush ona. "Kendine kelekleri yakalamak istemediğini söyleyebilirsin kardeşim ve bu senin için işe yarayabilir. Bu, istediğin şeyi elde etmek için şansını denemekten seni alıkoyabilir. Umarım öyle olmaz. Bu size kalmış. Bu sohbetin bir kısmı senin için doğru olanı yapmak ve gözlerini açmak için elimizden geleni yapmakla ilgili. Gözlerini kapalı tutmak istiyorsan, sen bilirsin. Ama bu arada, Kulüp Carissa Teodoro'nun sorunlarıyla uğraşırken, sen de kendi işine bak. Bugün kafesteki bir aslan gibi davranıyordun Joker, yoluna çıkan herkesin boğazını sıkmaya hazırdın. Bunu o istemedi ama Kulüp senin neyi inkâr ettiğini bildiği için her şeyi kabul etti. O senin için bir şey. O senin için bir şey olduğuna ve sen de aileden olduğuna göre, o da aileden. Yani, kardeşler ve yaşlı kadınlar onun pisliğini temizlerken, senin tek bir işin var. Bunu mahvetme."

Joker, "Kimse Kulüp'ten bu işe karışmasını istemedi," diye .

"Garaja onun adını yazarak ve çocuklara yirmi yıllık Toyota Tercel'i ona VIP olarak vermelerini söyleyerek verdin," dedi Shy. "Bunu da inkâr edebilirsin ama ben olsam boşuna çaba harcamazdım. Onu gördük. Seni de gördük. Biliyoruz."

Joker'in canına etmişti.

"İşimiz bitti mi?" diye sordu.

"Umarım değilsinizdir, ama sanırım öyleyiz," diye Shy.

Joker şişeyi aldı, doldurmaya zahmet etmedi ama uzun bir yudum geri attı.

Elindekini barın üzerine bıraktı ve de bakmadan arka salona doğru ilerledi.

O gitti için onun Oda, döndü üzerinde ve ışık, ve koy bu konuşmayı aklından çıkarmış.

Bunu düşünmüş olabilir. Kelekleri düşünmüş olabilir.

Ama yapmadı.

Çünkü onu hatırlamıyordu.

I-25'te ona ilk yaklaştığında, onu tanıdığına ve o büyük kahverengi gözleriyle ona baktığında öyle olduğunu düşündü. Orada bir şey olduğunu düşündü.

O zaman yoktu.

Lastikle işi bittikten sonra tekrar oldu. Kızın onu tanıdığından emindi.

O zaman yapmadı.

Aslında, adam ona ilk yaklaştığında, çığlık mı atacağını yoksa kaçacağını mı bilemiyormuş gibi görünüyordu.

O gün onun adını hatırlamıyormuş gibi davranmak alçak gönüllülüktü. Onun incindiğini gördü. Kahretsin, *hissetti*. Ve bir daha böyle bir şey yapmayacaktı.

Ama en fazla bu kadar ileri gidebilirdi.

Hayatı berbattı ve bu berbat bir şeydi. Çocuğu sevimliydi. Onun aksine, motorculara aldırıyordu ve ona benziyordu, ki bu da iyi bir şeydi çünkü eski şerefsiz herif tam bir şerefsizdi ve bu herifin her yerinde yazıyordu. Joker, Kulübün onu geri almasını engellemeyecekti. Görünüşe göre hayatında iyi insanlara ihtiyacı vardı ve onlara sahip olma zamanı gelmişti. Bu konuda hiçbir zaman iyi olmamıştı, orospu kızların yeminli bir üyesiydi ama o ekip için gereken bir numaralı özelliğe, yani orospu olmaya sahip değildi.

Ama işini halledecekti. Eğer biriyle yatmak istiyorsa, onu da bulacaktı. Büyük göğüsleri, tatlı yuvarlak kalçaları, o lanet saçları ve gözleriyle, parmağını kıvrması gereken tek kişi oydu.

Ve yatağında kelekler isteyen ve onları orada tutmak isteyen bir adam bulmaya hazır olduğunda, onu da bulacaktı. Sorun değil.

Sadece o olmayacaktı.

Ona gülümseyip adını söyleseydi, lastiğini değiştirirken onu hatırladığı her an aklına gelseydi, belki.

Ama bu da şüpheliydi.

Berbat olduğunu inkar edemezdi, kız onu tanımamıştı. Bunun onu ısırdığını inkar edemezdi. Ama şaşırmamıştı.

Carson Steele gitmişti. O ismin var olduğu tek yer

Ehliyetinde. O Joker'di. Onu son gördüğünden beri boyunun uzadığını biliyordu. Daha fazla kas yaptığını biliyordu. Tıraş olmamıştı ve yıllardır saçlarını kesmemişti, bu yüzden bu da aynı değildi. Ve o zamandan beri çok şey görmüş, çok şey yapmış, çok sevişmiş, çok kavga etmişti. Onun tanıdığı çocuk değildi.

Ama sonuçta Joker sadece boş kuku yapıyordu ve bunun değişeceği bir gün öngörmüyordu. Tack'in Cherry'yle, Hop'un Lanie'yle, Shy'ın Tabby'yle yaşadıklarının iyi olduğu inkâr edilemezdi. Bu olabildiğince açıktı. Yataklarında ve hayatlarında ihtiyaç duyduklarını alıyorlardı ve kadınlarına bunu takdir ettiklerini bildirmek konusunda hiç şaka yapmıyorlardı.

Ama Joker, Tack, Hop ya da Shy değildi. Kendisine verilen isme sırtını dönmüş olsa da o Jefferson Steele'in oğluydu.

Ve her zaman da öyle olacaktı.

Shy ve Rush'ın kardeşlerine geri vermediğine dair görüşlerini anladı ve haklıydılar. Bunun değişmesi gerekiyordu. Bu sağlamdı. İyiydi. Gerçektir. Ona aitti. Bunun için gitmişti. Bunu hak etmişti. Sonunda istediği gibi bir ailesi vardı.

Ve belki de hayatındaki diğer iyi şeylere geri dönme zamanı gelmişti.

Ama Carissa Teodoro'ya verebileceği tek şeyi veriyordu.

Ve Joker'den alacağı tek şey de buydu.

Odanın içine doğru ilerledi, kesiğini silkti. Tam yatağın ucuna atıyordu ki, birinin Carissa'nın turtasını komodinin üzerine koyduğunu gördü. Bozuk paraları, çakıları, prezervatif ambalajlarını ve boş bira şişelerini kenara itti ve plastik ambalajı hâlâ üzerinde olan turtayı olduğu gibi oraya bıraktı.

Kendini durduramıyormuş gibi, doğruca ona yürüdü, sargıyı yırttı ve parmaklarını yan tarafa soktu. Kıvrık parmaklarını kaplayan kocaman bir parça elinde koptu.

Kaldırdı ve ağzına alabildiği kadarını soktu. Ve hareketsiz kaldı.

Attığı her yumruk. Her tekme. Ne zaman bir adam ayaklarının dibine düşse. Sikini daracık ıslaklığa her soktuğunda. Kane Allen'ın ona Kaos'a katıldığını söylediği an. Ona armasını verdikleri gün.

Hiçbirinin tadı o turta kadar güzel değildi. Hay sikeyim.

Yatağının kenarına oturdu ve parmaklarını yalayarak elindekinin kalanını yedi.

Sonra daldı ve biraz daha yedi.

Doyduğunda ve pastanın üçte biri bittiğinde, sargıyı tekrar üzerine düzeltti, banyoya gitti, duş aldı ve cildindeki teri ve kanı, kullanılmış prezervatif kalıntılarını ve sikindeki boş amı yıkadı.

İşi bittiğinde odaya geri döndü, ışığı söndürdü, yatağa uzandı ve midesi Carissa Teodoro'nun çikolatalı ceviziyle dolu olarak uyudu.

Ve , kalanını kahvaltıda yedi.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Bende bu vardı.

Carissa

Mutfağımın barında oturmuş, yorgun ve şiş gözlerle üzerine serdiğim eşyalara bakıyordum.

Gözlerim şişmişti çünkü Tyra ve Lanie

Dün akşam Elvira ve bana katılmak için yemeğe geldiler ve bir süre kaldılar. Ne yazık ki çok az deneyimim olan ve bu yüzden de tam olarak güvenemediğim samimi bir şekilde tatlı ve destekleyiciydiler.

Yine de onlara vermiştim. Her şeyi.

Althea ölüyor.

Aaron lisede bana çıkma teklif etti ve zengin, yakışıklı ve iyi bir futbolcu olduğu için kabul ettim, beni popüler çocukların arasına fırlattı, kendimi hiçbir zaman rahat hissetmediğim bir yerdi, ama kaldım.

Annem ölüyor.

Dedikodulara göre Aaron, sözde en iyi arkadaşım Marley'le biz seks yapmış ve bunu benimle yatmadığı için yapmıştı. Ama o, üniversiteye gitmek için Massachusetts'e gitmeden bir gün öncesine kadar benimle yatmamış olmama rağmen, nedense bana takılıp kalmıştı.

Ben de bu dedikoduyu görmezden geldiğimi paylaştım.

Onlara, birinci sınıfta yurtta kalırken ve ben ziyarete gittiğimde, arkadaşlarının onun hakkında kıs kıs güldüklerini duyduğumu .

Katie adında bir kız ve ben ziyaretteyken onu Aaron'dan uzak tutmak için nasıl bir planları olduğunu.

Bunu da görmezden geldiğimi paylaştım.

Onlara Aaron'un ilk yazımızda bensez yaşayamayacağını söylediğini de anlattım, bu yüzden babamın isteklerine karşı gelerek UC'yi bıraktım, Cambridge'e taşındım, The Gap'te bir iş buldum ve diğer dört kızla birlikte bir daire tuttum. Orada bir okula girmeye çalıştım ama kirayı ödemekte zorlanmam ve Aaron yüzünden başarılı olamadım.

Onlara Aaron'un yüksek lisans okulundayken benden üç aylığına ayrıldığını ve bir öğrenci arkadaşıyla çıktığını da anlattım.

Daha sonra diz çökerek, yüzük ve her şeyle geri döndüğünü ve Aaron'un annesinin *yapmamız* gerektiğine karar verdiği, babamın parasını ödediği ama açıkça hoşlanmadığı büyük bir düğünle evlendiğimizi paylaştım. Ve bunun nedeni küçük kızını veriyor olması değil, onu kime verdiğinden pek hoşlanmıyor olmasıydı. Sonra Aaron hukuk fakültesini bitirirken ben işime geri döndüm, şimdi The Gap'in müdürüyüm.

Mezun olduktan sonra eve taşındığımızı paylaşmıştım; ev, ailesinin düğünümüz için bize verdiği ve taşınmamızı bekleyen bir evdi.

Özel bir butikte yarı zamanlı bir işe girmiştim, çok az kazanıyordum ama yine de benden bir servet değerinde kıyafetler giymemi bekliyorlardı (onların kıyafetleri ve sadece yüzde on indirim yapıyorlardı). Bu iş, Aaron'un annesinin biz ailemizi kurmadan önce "kabul edilebilir" bulduğu bir şeydi, bunun üzerine işten ayrılacak ve söz konusu aileye bakacaktım (ilk kısmı kabul etmiyordum, ikinci kısmı kabul ediyordum).

Aaron, babasının eski firmasında, yani büyükbabasının eski firmasında kідemsiz avukat olarak işe başladı, bu da her ikisi de hakim olmak için firmadan ayrılmış olsalar da isimlerinin hala firmanın antetli kağıdında yer aldığı anlamına geliyordu. Ve Aaron kідemsiz bir avukat olmasına rağmen, onu hızlıca ortaklığa yükseltiyorlardı. Ona etli davalar veriyorlardı. En iyilerden bir şeyler öğrenebilmesi için onu firmadaki büyük isimlerin ikinci koltuğuna oturtuyorlardı.

Tüm bunlar, yüz yirmi yıl boyunca acımasızca çalıştığı anlamına geliyor.

Bunun doğru olmadığını biliyordum çünkü bu saatlerin bir kısmında Tory'ye kur yapıyor ve onu kazanıyordu.

Ve son olarak, Travis'i doğurmanın Aaron'ın fikri olduğunu paylaşmışım. Bir süredir kullanmıyor olabilirdim ama bir beynim vardı ve bu da kocamla aramızdaki şeylerin doğru olmadığını sezdiğim anlamına geliyordu. Bu duruma asla bir çocuk getirmezdim.

Ama o tamamen bizimle, geleceğimizle, ailemizle, daha güçlü olmamızla ilgiliydi (onun sözleri), anlamadığım zamanlardan biriydi - ve şimdi bittiği için daha az - bana o kadar bağlıydı ki gerçek gibi görünmüyordu.

Belki de öyle olmadığı içindir. Ama çok güzeldi.

Bu yüzden yine görmezden geldim ve teslim oldum, göstermeye başladığımda işimi bıraktım ve kısa bir süre sonra cehennemi boyladım.

Onlara hepsini ve daha fazlasını anlattım.

Bu yüzden çok ağladım. Lanie de benimle birlikte ağladı. Tyra birkaç kez gözyaşı döktü.

Elvira sadece kızgın görünüyordu.

Eğer bu kadar komik, arkadaş canlısı ve hoş olmasaydı, beni korkuturdu.

Neyse ki, o bunların hepsiydi (ama aynı zamanda korkutucuydu).

Gittiler ve artık gözlerim yorulmuştu çünkü onlar gittikten sonra, içimi dökmek, umursuyormuş gibi görünen insanlarla paylaşmak iyi hissettirse de uyuyamadım.

Yapmadım çünkü Travis'i korumak için Tanrı'nın hoş karşılamayacağı kötü şeyler yapmak istemedim (cidden).

Son çare olmadıkça olmaz. Ve değildi.

Henüz değil.

Bu yüzden barıma bir şeyler koymuştum.

Babamın bana verdiği çeyrek karatlık pırlanta kolyeli platin kolye. Büyükanneimin düğünümde takmam için verdiği inci ve elmas küpeler. Aaron'ın ailesinin nişanlandığımızda bana verdiği zümrüt ve elmas tenis bileziği. Aaron'un bana her yıl Sevgililer Günü'nde aldığı altın bilezikler (aynı zamanda evlilik yıldönümümüzde - klişe, şimdi utanç verici, umutsuz bir romantik olduğum için *umutsuzluğa* vurgu yapıyorum).

Ve nişan ve evlilik yüzüklerim.

Aaron ve ailesinin bana verdiği işe yaramaz şeyleri satmakla başlayıp, gerektiğinde diğerlerine geçerdim.

Ve davamı alacak, acımasız olacak, *Travis*'in hak ettiği nafakayı alacak ve Aaron'a hiçbir yere gitmeyeceğimi açıkça belirtecek bir avukat bulacaktım.

Eğer o da biterse başka yollar bulurdum, boşanırken aldığım ve depoda tuttuğum mobilyaları satmak (yani babam sattı, çünkü parasını o ödedi) bunlardan biriydi.

Ve iş o noktaya gelirse, dizlerimin üzerine çökerim.

Önce diğer tüm seçeneklerimi tüketecektim. Ama oğlumu kaybetmeyecektim.

Bu düşünceler içindeyken kapı çalındı ve ben de baktım.

Arkadaşa ihtiyacım yoktu ve nasıl olacağını da . Kimse beni ziyaret etmedi.

Ama arabamı Ride'da bırakmıştım ve mağazada gündüz vardiyam vardı. Otobüse binmem gerekiyordu. Güzergâha baktım ve bir tanesi mağazadan üç blok ötede iniyordu. Ama ne kadar sürdüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu. Normalde işe gidip gelmem yirmi dakikaydı ama her ihtimale karşı bir otuz dakika daha eklemiştim.

Gitmem gerekiyordu.

Tabureden kaydım ve kapıya gittim. Gözetleme deliğinden baktım, Ride'daki tulumlu adamın dışarıda durduğunu gördüm (yine tulumlu) ve biraz şaşkınlıkla kapıyı açtım.

"Selam," diye selamladım, ona tahmini fiyat için arayabileceğini söylemeye hazırdım. Ona numaramı tam olarak vermemiştim ama Tyra Ride'da ofis müdürüydü ve numaramı ona vermiştim.

Ben konuşmadan o konuştu. "Araba alt katta."

Anahtarlarımı uzattı ve elim otomatik olarak onları almak için kalktı.

Onları avucuma bıraktı ve konuşmaya devam etti, "Yeni lastikler. Yeni şanzıman. Yeni bujiler. Yeni amortisörler. Yeni egzoz. Yağ değişimi. Oh, ve yeni silecekler. Çocuklar depoyu doldurdu ve detaylandırdı. Her şey tamam."

Ona göz kırptım. "Travesti mi?"

"İletim." İletim

mi? Bu ne?

Onlar bir servete mal oluyor.

"İletim mi?" Fısıldadım. "Evet."

"Ben... uh, tahmini bir fiyat sordum-"

Sözümü kesti, "Ride hakkında."

"Pardon?"

"Ücret yok. Ride karşılıyor. Kaos'un karşıladığı anlamına geliyor. Hiçbir şey borçlu değilsin."

Nasıl?

Neden

? Ne?

Önce , sonra bana baktı. "Sonra," dedi ve benim vedamı ya da söyleyebileceğim diğer pek çok şeyden birini beklemeden apartmanımızın önünden geçen açık hava yürüyüş yolunda koşmaya başladı.

İzledim ve tam ona seslenecektim ki telefonum çaldı. O zaten binanın girişindeki merdivenlerdeydi ve benim de telefonum çalıyordu, ben de kapıyı kapatıp kilitledim ve aceleyle mutfak barındaki telefonuma yöneldim.

Ekranda *Bilinmeyen Arayan*

yazıyordu. Yine de açtım.

"Alo?"

"Carissa Teodoro ile görüşebilir miyim?" diye sordu iş kadınına benzeyen bir ses.

"Bu o."

"Tamam, Bayan Howard'ı bekleyin lütfen."

"Pardon? Kim?" diye sordum.

"Bayan Howard. Gustafson, Howard ve Pierce'dan. Lütfen bekleyin." Oh hayır. Bu hiç hoşuma gitmedi.

Aaron belaya sokmak için yeni bir yol mu buldu?

Gustafson, Howard ve Pierce bir avukatlık şirketine benziyordu. Aaron'ın sahte sevgi sözcüklerini satarak bana kazandıracakları hariç, hayatımda artık bunlara ihtiyacım yoktu.

"Bayan Teodoro," dedi daha işlek bir kadın sesi. "Ah... evet," diye cevap verdim.

"Evet. Merhaba. Ben Angelique Howard. Ben Angelique Howard, ama müşterilerim bana Angie der."

"Peki, tamam," diye araya girdim o konuşmaya devam etmeden önce.

"Bu sabah Bay Allen'dan bir telefon aldım, bu yüzden sizi asistanıma geri göndermeden önce kendimi tanıtıyorum. Son avukatınızın bilgilerini alacak, böylece dosyalarınızı almak için onlarla iletişime geçebiliriz. Dosyaları aldığımızda, eski kocanızla aranızda neler olup bittiğini gözden geçirip bir strateji oluşturacağım."

Neler olduğunu bilmiyordum, bu yüzden önce en kolay kısımdan başladım.

"Bay Allen?" Ben sordum.

"Evet. Bay Allen. Kane Allen. Ride Oto Mağazaları ve Özel Tasarım'ın işletme müdürü. Onlarla anlaşmamız var ve benim uzmanlık alanım aile hukuku. Yani sizinle ben ilgileneceğim."

Konuşmadım çünkü .

Bana ihtiyacı yoktu. İşi bitmemişti.

"Neler olduğunu sonra Leanne'den sizinle irtibata geçmesini isteyeceğim ve bir toplantı ayarlayacağız, böylece yüz yüze görüşüp ileride ne yapacağımızı konuşabileceğiz. Bu senin için uygun mu?"

Hayır. Değildim. Çünkü neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. "İtiraf etmeliyim ki Bayan Howard-" diye başladım.

"Angie."

"Doğru, Angie," dedim çabucak. "İtiraf etmeliyim ki olduğunu bilmiyorum."

"Bay Allen sizinle konuşmadı mı?"

Gelmedi. Onun kim olduğunu bildiğimden bile emin değildim. "Pek sayılmaz," diye cevap verdim.

"Tamam, o zaman, Kaos, Bay Neiland'ın size ne yaptığını araştırmak için bizimle olan avukatlık sözleşmesini kullanıyor. Duyduğum kadarıyla şüpheli bir durum olduğunu söyleyebilirim. Dürüst olmak gerekirse, bunun sizi şaşırtmayacak bir şey olduğunu düşünsem de, Neiland ve Belkirk çok uzun zamandır buralardalar, Denver'da iyi çocuklar ağını başlattılar ve kurucu üyeler olarak statülerinin tadını çıkarıyorlar. Ki bunu sinir bozucu bulduğumu paylaşacağım. Bu nedenle, bu konuyu araştırmaktan keyif alacağım.

bir tane."

"|-"

"Son olarak, her şey emin ellerde. Leanne'e dosyalarınızı nereden alabileceğimizi söyleyin, ben de başlayayım."

"Şey-"

Benim üzerimden konuştu. "Telefonda da olsa sizinle tanıştığımıza memnun oldum. İyi günler dilerim."

İlk sesin geri dönüp "Tekrar merhaba Bayan Teodoro" dediğini duyana kadar hiçbir şey duymadım. Eski şirketinizle ilgili bilgileri almaya hazırım."

"Sanırım önce Bay Allen ile konuşmam gerekiyor," diye paylaştım.

"Tamam. Tamam. Sen yap. Bu arada, bana son avukatınızın bilgilerini verin. Angie bu işi yapmak için can atıyor ve öğleden sonrasını bana ayırdı."

Öğleden sonrasını temizlemek mi?

Bu öğleden sonra mı?

"Tamam, o zaman belki de Bayan How... Yani Angie'yle biraz daha konuşmalıyım," diye denedim.

"Zaten başka bir telefon görüşmesi yapıyor." Derin bir nefes aldım.

"Bayan Teodoro, sizi acele ettirdiğim için özür dilerim," dedi Leanne, bunu yapmak için zaman ayırdığımda. "Ama Angie bu dosyaları öğleden sonraya kadar istiyor, o yüzden hemen işe koyulmalıyım. Eski avukatınızın adı?"

Nefesimi bıraktım ve ona eski avukatımın adını söyledim.

"İyi adam," diye mırıldandı. "Angie kadar iyi değil. Tamam!" diye bağırdı parlak bir sesle. "Hallediyoruz. İyi günler, Bayan Teodoro."

Bu duyguyu paylaşmamı beklemedi. Bağlantıyı kesti. Telefonuma baktım, numaramı nasıl bulduklarını merak ediyordum.

Sonra Tyra'yı düşündüm. Ya da Lanie. Belki Elvira. Dün gece numaralarımızı paylaşmıştık. Belki de .

Avucumu ısırarak bir şey hissettim, kaldırdım ve ona baktım. Araba anahtarlarım.

Yeni şanzıman.

Kapıya doğru baktım.

Kane Allen. Ride Oto Mağazaları ve Özel Tasarım'ın işletme müdürü. Onlarla birlikte çalışıyoruz ve uzmanlık alanım aile hukuku.

yüzden seninle ilgileneceğim.

Kane Allen, Ride Oto Mağazaları ve Özel Tasarım İşletme Müdürü.

Joker de söz konusu işi yürüten kulübün bir üyesiydi.

İçimden tatsız bir şey geçti. Dün Joker için turta yaptıktan sonra hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi bir kenara koyması, Tory'nin araması, oğlumun hasta olması, tanımadığım beş kişinin (ve Joker'in) önünde deli gibi çılgılık atmamın neden olduğu utancım, yine tanımadığım üç kadının önünde yıkılmam, Aaron'un bana yaptığı onca şeyden sonra ağlamadım (yine). Kendimi mahcup hissetmedim (yine).

Çıldırıdım.

Bu kızgınlıkla ilgili yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Şu anda olmaz. İşe gitmem gerekiyordu.

Travis'in, Tory'nin onu beni görmeye getirebileceği kadar iyi hissetmesini umuyordum.

Ondan sonra, o deli hakkında bir şeyler yapardım. Kesinlikle.

* * *

Dört saat sonra, Tory Travis'i getirdi. Kasamdaydım ve içeri girdiklerini gördüm.

Kalbim yerinden fırladı. Oğlum solgun görünüyordu ama aynı zamanda bana doğru baktı, kollarını bana doğru uzattı ve (kısık sesle) çılgılık attı.

Annesini istiyordu.

Boğazım gıdıklanırken kalbim ısındı.

Çok sevimli olan ve Travis'in hasta olduğunu (ve Aaron'un bir pislik olduğunu) da bilen müdürüm Sharon, müşterimle işimi bitirip öğle yemeğimi almama izin verdi.

Benim bakkalım LeLane's idi. Bir gurme gıda marketiydi. Hardal ve ekşi krema gibi normal marketlerde olan her şey vardı ama çok daha pahalıydılar. Ayrıca, canlı istakozlar, her Fransız'ın zevkle iç çekmesine neden olacak bir peynir kutusu (tahmin ediyorum, hiç Fransız'la tanışmadım) normal mağazalarda bulunmayan bir sürü başka şey de vardı. Denver'da bunlardan altı tane vardı.

bölgesinde, biri Boulder'da, biri Fort Collins'te, ikisi Colorado Springs'te ve ikisi Pueblo'da.

Bir aile şirketi idi. Müşterilerine ve çalışanlarına özen gösteriyorlardı ve bunu harika yan haklar vererek, mesai saatleriniz konusunda nazik davranarak (örneğin, Travis'im olduğu günlerde çalışmama izin vermek için ellerinden geleni yaptılar, böylece mesai sonrası kreş için fazladan ödeme yapmak zorunda kalmadım) ve nispeten iyi ödeme yaparak yaptılar.

Ama pahalıydılar. Çalışan indirimleri de vardı ama onları kullanmadım. Travis tüketmediği sürece, her zaman jenerik kullandım.

Ancak Tory, LeLane's'ten alışveriş yaparken gözünü bile kırpmadı. Ben oğlumu beslerken ve dinlenme odasında onunla vakit geçirirken o da vakit geçirmek için bunu yapıyordu.

Otuz dakikam dolduğunda, umutsuzluğumu oğlumdan sakladım ve dışarı çıktım.

Tory Mercedes'inin yanında beni bekliyordu.

"Onu bağlayabilir miyim?" diye sordum.

Başıyla onayladı ve yolcu tarafındaki kapıdan uzaklaştı ama kapıyı benim için açtı.

Onu içeri soktum, gıdıkladım, kıkırdamasını sağladım, sonra onu ıslak, açık dudaklarından öptüm.

Bu onun saçımı tutmasına neden oldu.

Gözyaşlarıma karşı koydum. "Birkaç gün sonra görüşürüz, tatlım." "Goo gah!"

Ona sıırttım, tekrar , sonra yanağını, başını öptüm ve işe gitmem gerektiği halde işkenceye katlanmayı tercih ederek geri çekildim.

Tory'ye baktım. "Teşekkürler."

"Onunla vakit geçirebildiğine sevindim."

Ona çok fazla dikkat etmemeye çalıştım ama o anda dikkat ettim.

Garip görünüyordu. Kibirli değildi (ki bu çok sık olmazdı ama oluyordu). Mutlu değildi (ki bu sık sık olurdu). Kayıtsız değil (bu da sık sık olurdu).

Sorunlu.

Sormadım. Bilmek istemiyordum. Ama tahmin etmem gerekirse, yirmi bir yaşında, zayıf, güzel ve gelecek vaat eden bir kız olabilirdi.

Denver'ın en köklü, en zengin şirketlerinden birinde nişanlısı olarak avukatlık yapıyordu ama Aaron ve benim aramda olanlar gözünden kaçmıyordu.

Ondan daha yaşlı değildim ve yerim değiştirilmişti. Sonra yere itildim. Sonra yere düştüğümde tekmelendim. Ve son olarak, oğlum hastayken ondan uzak tutuldum.

Aaron'u tutmasaydı (ki tutmayacaktı, birkaç yıl içinde ben olacaktı), tahminimce aynı şeyle karşılaşabileceği kafasına dank etmeye başlamıştı.

Kaba bir davranıştı ama bu benim sorunum değildi.

Benim sorunum oğlumu bırakmak, işe gitmek ve işten sonra Ride'a gitmek zorunda olmamdı.

"Tekrar teşekkürler ve kendine iyi bak," diye mırıldandım, kapıyı oğlumun üzerine kapattım, ona bir parmak salladım ve pencereden kocaman bir gülümseme verdim, o ise bana bakıyordu, ağlamaya başlamak üzereyken yaptığı gibi bakıyordu.

"Evet, sen de," diye yanıtladı Tory, ben hızla dönüp dükkâna geri dönerken.

* * *

Bundan dört buçuk saat sonra Ride'a dönüştüm.

Yine mağazanın yanındaki park yerlerine park etmedim. Ayrıca garajın büyük bölmelerinden birine de park etmedim.

Yerleşkenin dışında, bisikletlerin sıralandığı açık alana park ettim.

Çantamı kaptım, lacivert Converse ayakkabımı fırlattım, haki giysili popomu koltuktan çıkardım ve kapıyı kapattım. Çantamı omzuma yerleştirdim ve Yerleşkenin çift kapısına doğru yürüdüm.

Bir tanesini açtım, içeri girdim ve aniden bastıran karanlığa karşı hızla gözlerimi kırıştırdım, hala içeri giriyordum, gözlerim bara gidiyordu.

Odaklandım ve şanslı günümde olduğumu gördüm.

Diğer dört adamın arasında Joker oturuyordu.

"Hey, bebeğim," diye içlerinden biri.

"Yo," diye cevap verdim kibirli bir şekilde, gözlerim Joker'den hiç ayrılmıyordu. Sonra ben

bir saniye bile kaybetmedi. "Joker, seni tekrar rahatsız ettiğim için üzgünüm ama biraz konuşabilir miyiz?"

"Travis iyi mi?" Joker hemen sordu.

Sorduğu şey çok tatlıydı ve anında olması da çok tatlıydı.

Ama tatlı bir ruh halinde değildim.

"Evet, onu öğle yemeğinde gördüm. Solgun ve hala biraz öksürüğü var ama iyi. Şimdi konuşabilir miyiz?"

"Konuşmuyor muyuz?" diye sordu.

"Özel olarak." Neredeyse bir çırpıda söyleyiverdi.

O anda havayı hissettim ve diğer üç adama baktım. Hiçbirini tanımıyor ya da görmemiştim. Hepsi de meraklı görünüyordu ve bunu saklamıyorlardı ve son derece eğlenmişlerdi ve bunu da saklamıyorlardı.

İkincisi odadaki ruh haliydi. Bu da beni utandırmadı.

O da mantıklı gelmedi. Komik bir şey bulamadım.

"Neden onu odana götürmüyorsun, Joke?" diye önerdi çocuklardan biri.

"Evet, oraya gidelim," diye kabul ettim.

Kesik kesik bir kahkaha duyuldu ve kahkahayı atan adama baktığımda kesildi. Dudaklarını birbirine bastırdı, ama bunu yaptığı anda gözleri kocaman oldu, sanki mizahını geri çekmesi kafasını patlatacakmış gibi.

"Hall," dedi Joker ve ben ona baktım.

"Pardon?"

Taburesinden kalkmış ve başını arkaya doğru sallıyordu. "Odam koridorun sonunda."

"Tamam," dedim kısaca, omuzlarımı dikleştirdim ve Joker'in dün çıktığı kapıya doğru dönüp yürürken at kuyruğunu savurmuş olabilirim. Bunu, yürüyüşümün çok fazla zıplamayla ilişkili olduğunu bilmeden yaptım. Ama gözleri hissediyordum, bu yüzden hepsinin beni takip ettiğini bilerek yaptım.

Kapıya kadar geldim ve Joker'in "Sola." dediğini duydum.

Sola gittim.

Sondan iki kapı aşağıya indiğimde "Dur," diye emretti.

Uzun bir koridor olduğu düşünüldüğünde şaşırtıcı değildi.

bina. Ancak binanın dışındaki kapıların sayısı şaşırtıcıydı.

Açık olan bir tanesinin önünde durdum ve içeri baktım. Büyük değildi, küçük de değildi.

İğrenç bir şeydi.

Yutkundum.

Joker'in yaklaştığını hissettim ve kapının karşı tarafında durup odaya doğru bir kol salladığını görmek için baktım.

İçeri girdim.

Benden sonra geldi.

"Aklında ne var?" diye sordu ben dönerken ve onun kapıyı kapattığını gördüm.

"Odanızın temizlenmesi gerekiyor," diye duyurdum.

"Ne?" diye sordu.

"Odanızın," diye bir kolumu uzattım, "temizlenmesi gerekiyor."

"Hizmetçilerime haber vereyim," diye mırıldandı ve ardından, "Bu yüzden mi özel olarak konuşmak istediniz?" diye sordu.

Başımı salladım, omuzlarımı düzelttim ve "Yeni bir var" dedim.

Kaşları birbirine çarptı. "Tekrar söyle?"

Başparmağımı kendime doğru salladım. "Yeni bir travestim var." Başını salladı. "."

"Yeni bir aktarım."

"Travestinin ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu. "Bende bir tane var," dedim.

"Bunu da bilin. Tercel'lerle işimiz olmaz ama çocuklar bir tanesine kilitlenmişler, dün gece sizinkine yüklemişler."

"Neden?" Ben sordum.

"Neden?" diye papağan gibi tekrarladı.

"Evet," diye tersledim. "Neden?"

"Çünkü ihtiyacın vardı."

"Eminim öyledir," diye karşılık verdim. "Yine de bu neden bende bir tane olduğunu açıklamıyor." O bir şey söyleyemeden, "*Bedava* bir tane" diye ekledim.

Kollarını göğsünde kavuştururken hafifçe arkasına yaslandı.

O zaman göğsünün oldukça belirgin olduğunu fark ettim - dar, siyah tişörtünün içinden de görülebiliyordu - ve kolları daha da belirgindi. Pazuları kabarıktı ve ön kollarının tamamı

Sinewy.

"Yeni bir şanzımana yatıracak birkaç bin doların var mı?" diye sordu ve bakışlarım aniden kollarını incelemekten gözlerine kaydı.

"Sizin deyiminizle yeni bir şanzımana yatıracak birkaç bin dolarım olsaydı, yeni bir araba alırdım," diye karşılık verdim.

"Ve bu iyi bir karar olurdu," diye mırıldandı.

Bunu görmezden geldim. "Ama şu anda yeni bir arabaya ihtiyacım yok çünkü yeni bir şanzımanım, yeni lastiklerim, yeni sileceklerim, yağ değişimim var, bu odadan çok daha temiz ve çam gibi kokuyor."

"Ne? Yeni araba kokusu mu istiyorsun?" diye sordu ve ben de bakakaldım. Sonra ağladım, "Hayır! Arabamın detaylandırılmasını istemedim. Hem de *bedavaya*."

Başını iki yana salladı. "Senin sorununu anlamıyorum Kelebek."

Kesinlikle sevimli olan ve beni iyi hissettiren lakabı geldim ve "Ben hayırsever değilim, Joker" dedim.

"Bunu biliyorum," diye karşılık verdi.

"O zaman neden satın aldığımdan daha iyi çalışan gıcır gıcır bir arabam ve Kaos Motosiklet Çetesi'yle birlikte davamı alan yeni bir avukatım var?"

"Kulüp."

"Pardon?"

"Biz bir kulübüz, çete değil."

"Arada fark var mı?"

"Kesinlikle."

Cevabı çok sert ve granit gibi olduğu için çenemi kapattım.

Çenesini kapalı tutmadı.

"Dinle, motorcular hakkında bir fikrin olabilir. Ve bazı durumlarda bu fikir doğru olabilir. Kaos söz konusu olduğunda, buradaki çocuklar kadınların pislikler tarafından itilip kakılmasından hoşlanmazlar. Ortak salonumuzda bir pislik tarafından soyulduğunuzda ve işin içine bir çocuk karıştığında, yaşlı hanımları arkanızı kollar ve olaya dahil olurlar. Kulüp devreye girdi. Bu da sana göz kulak olan insanlar var demek. Benim tavsiyem, buraya bu tavırla gelip, her şeyi berbat etme. Bırak yapsınlar. Karşı çıkarsan yine yaparlar ve sen de şu anda kurtarmaya çalıştığın itibarını kaybedersin çünkü teslim olmaktan başka çaren kalmaz."

"Bu çok saçma," . "Bu Kaos,"
diye karşılık verdi.

"Beni neredeyse hiç tanımıyorlar. Aslında senin dışında hiçbir erkek tanımıyor," dedim ona.

"Önemli değil. Ev yapımı turtayla içeri girdin. Sana iyilik yapan bir kardeşin için ev yapımı turtayla Kaos'a kasıla kasıla girdin. Sonra da eski sevgilinden tekme yedin. Hiçbir iyi kadın Kaos'ta intikam almadan tekme almaz. Hoşnutsuzluğumuzu hissedecek ve bu böyle. Tekrar söylüyorum, karşı koyma."

Bununla ilgili bir şeyler bana de hoş olmayan bir şeyler hissettirse de, yine de bunun bırakmadım.

"Bu biraz delice."

"Bu bizim dünyamız," diye karşılık verdi. "Seni sahipleniyoruz, sen bizimsin. Geri dönüş yok."

Şaşkınlıkla başımı salladım. "Beni sahiplendin mi?"

"Ben sahiplenmedim. Kaos sahiplendi."

Bu hoş bir his değildi. Biraz acıttı.

"Dinle," diye devam etti, "lastiğinle ilgilenmek için durduğumda bana nasıl baktığını gördüm. Birçok insan kardeşlerime ve bana böyle . Varsayımlarda bulunuyorlar. Yargılıyorlar. Bunu bir an için yapmış olabilirsin ama sonra bıraktın. Ondan sonra buraya geldiniz ve size söyleyeyim, otomobil parçaları veya özel bir araç istemedikleri sürece kimse buraya gelmez. Kesinlikle turta ile değil. Bir motorcu hayranı, kaba ticaretten zevk alan bir kız ya da ringe şapkasını fırlatan yaşlı bir kadının hayatına uygun bir kadın olmadığı sürece. Ve bu sürtüklerin hiçbiri turta getirmez. Bizi yargılayan, dar hayatlar yaşayan ya da kışında sopa olan insanları hemen yargılıyoruz. Ama kendilerini dünyamıza saçmalıklarla renklendirmeden açan insanları içeri alırız. Elvira ile tanıştınız. O da onlardan biri. Şimdi sen de onlardan . Elvira'yı tehdit eden bir şey olursa, yaması olan her erkek onu korumak için kendini feda eder. Ne kadar çılgınca olduğunu düşünsen de, dün Elvira oldun ama sevimli bir kelebek elbisesi ve seksi ayakkabılar içinde."

Elbisemin güzel olduğunu düşündü. Ve ayakkabılarımın seksi olduğunu.

Vay canına.

"Yanımda oğlum vardı ve belirsiz bir durumdaydım," dedim, ona ilk tepkimi açıklama ihtiyacı hissettim ve ne yazık ki bunu kaçırmadı.

"Dairemiz varken bize yaklaşan herhangi bir adam-"

"Seni duyuyorum. Seni anlıyorum," diye sessizce sözümü kesti. "Yine de bunu yaptın çünkü ben bir motorcuyum."

Ne yazık ki bu doğruydı.

Yani duymayı hak ettiği şeyden başka söyleyecek bir şey yoktu. Ben de söyledim.

"Özür dilerim."

"Preciated. Şimdi, işimiz bitti mi?"

Kaba tavrı hem sinir bozucu hem de üzücüydü. Dahası, işim bitmemişti.

"Seni yargılamıyorum," dedim ona. "Ya da insanların. Hepsi çok iyi insanlar."

"Evlatlık olduğunuza göre böyle düşünmenize sevindim. Şimdi, bitti mi?"

Hayır, *bitirmemiştim*.

"Hepiniz ne kadar sevimli olsanız da, tanımadığım insanlardan yardım almaktan rahatsız oluyorum."

"Aş artık bunu."

Bekledim ama bu kadardı.

Aş bunları artık.

"Yapabileceğimden emin değilim," diye paylaştım. "Daha çok dene," diye yanıtladı.

Ona baktım.

Sonra ters ters

baktım.

Birinin diğerine dönüşmesini izledi ve dönüştüğü anda, "Kahretsin, daha işimiz bitmedi," diye mırıldandı.

"Hayır, değiliz!" Bağırdım. "Sizinkiler bana neredeyse yeni bir araba aldılar ve bedava avukat tuttular!"

"Carissa, avansın ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu. "Evet," diye tersledim.

"O zaman bu Kulübün o firmaya bizim hizmetimizde olması için tonla para verdiğini biliyorsunuz. Neyse ki onlara ihtiyacımız olmuyor da

Bizim paramızla hiçbir şey yapmıyorlar. Bu bizim için sorun değil ve aslında o parayı hak etmek için bir şeyler yapmaları iyi bir şey."

Bu mantıklı geldi, ben de şimdilik bu konuyu kapattım.

"Küfür etmemelisin," diye sertçe uyardım. Başını

geriye doğru salladı. "Ciddi misin?"

"Ben bir bayanım. Bu çok kaba."

"Sen bir hanımefendisin ama ben bir motorcuyum ve ne istersem yaparım," diye karşılık verdi.

"Tyra'nın önünde böyle mi konuşuyorsun?"

"Onu bir gündür tanıyorsun, Kelebek. Onun da bir ağzı var."

Kadınlar sık sık küfrederdi, bu yüzden muhtemelen haklıydı.

Farklı bir yol denedim. "Annenin önünde böyle mi konuşuyorsun?"

Yüzü sertleşti ve verdiği cevapla beni doğrudan kalbimden vurdu.

"yok. Hiç . Ben daha emekleyemeden çekip gitti. Yani hayır. Benim yok. Çünkü hiç şansım olmadı."

Sessizliğe gömüldüm, bunu derinden ama inanamıyordum çünkü kavrayamıyordum.

Travis deli bir çocuk gibi etrafta dolanıyordu. Bu da Joker'in annesinin Travis'in yaşına gelmeden gittiğini gösterir.

"Bu nasıl ?" Fısıldadım.

"Biliyorsun," diye ısrarak cevap verdi, bir kolunu açıp parmağını bana doğru uzattı ama sonraki sözleri zarar vermedi. Hem de hiç. "Kaos işte bu yüzden senin için yere serildi. Yüzündeki o ifade. Ağzından çıkan o sözler." Kolunu göğsünde kavuşturdu. "Bir kadının çocuğuna bunu nasıl yapabileceği hakkında hiçbir fikriniz yok. Çocuğunun hayatında böyle bir kadına ihtiyacı olduğunu biliyoruz. Bırak gitsin ve yardım etmemize izin ver, Tanrı aşkına."

"Bir cümlede üç tane f-kelimesi var," dedim sessizce. İki

elini birden havaya kaldırdı. "umurunda?"

Verdiği yanıt komikti ve gülmek istedim. Gerçekten güldüm.

Ve en son ne zaman Travis'in yaptığı bir şey olmayan bir şeye güldüğümü hatırlamıyordum.

"Şimdi, bitti mi?" diye sordu.

"Hayır," diye fısıldadım cevabımı.

"Şimdi ne olacak?" diye kestirip attı, ellerini kalçalarına koydu. Bunu yaparken onu izledim.

Parmak eklemleri kabuk bağlamıştı. Ama parmakları uzundu, zarif değillerdi ama yakışıklıydılar. Çalışan bir adamın elleriydi. Sert olurlardı. Tırnak yataklarının etrafındaki yağ lekelerini bile görebiliyordum.

Bununla ilgili bir şey içimde bir şeylerin olmasına neden oldu.

Odağım ellerinden kasıklarına kaydı. Kot pantolonu solmuştu. Kasıklarının etrafındaki bölge daha da solmuştu.

Gümüş perçinleri olan siyah bir kemere uzandım, biraz aşınmıştı, tokadan sonraki uzunluğu kemer halkasından yana doğru esnek bir şekilde sarkıyordu, deri sert sayılmazdı.

Düz göbeğinden geniş göğsüne, geniş omuzlarına ve şişkin kollarına kadar.

Kalın, dağınık, dalgalı ve omuzlarına dökülen uzun siyah saçlarına kadar. Sakalları gür değildi, kesilmişti ama dağınık olmasına iki gün kalmıştı.

Uzun boyluydu.

Sinirlenmişti.

İkincisini hissettim çünkü ruh hali odayı değiştiren türden bir adamdı ve bunu anladım çünkü o anda bunu yaşıyordum. Ama aynı zamanda bunun sadece bu olmadığını ya da odada sadece bizim olduğumuzu ve onu sinirlendiren konuşmayı yaptığımızı biliyordum, bu yüzden elbette bunu hissediyordum.

Bu oydu. Kişiliğinin arkasında böyle bir güç vardı. Gözlerimi onunkilere çevirdim.

Çelik. Geçilmez gibi görünen garip düz bir renk.

Ve birdenbire yeni bir hayalim oldu. Anneliği, kurabiyeleri, çamaşır yıkamayı ve futbol annesi olmayı içermeyen bir hayal.

Aşılmaz olanın içine girmeye odaklanan bir şey. "Yani?

Ne?" diye sordu öfkeyle.

Onun sözleriyle odanın diğer ucuna uçtum.

Bir çizmeye geri dönme şansı vardı ama vücudum çarpmadan önce sahip olduğu tek şey buydu, ellerim başının iki tarafına gitti ve onu aşağı çekerken parmak uçlarımda yukarı kaldırdım.

Sonra dudaklarımı sertçe onunkilere bastırdım.

Bir nefes sonra, garip bir şey oldu. Garip ve harikulade.

Kollarını bana doladı ve eğer bir şey düşünebilseydim, kaburgalarımın durumu hakkında endişelenirdim.

Ama hiçbir şey düşünemedim çünkü dili ağızıma girdi ve dünyam değişti.

Tüm dünyam.

Benim ölü bir kız kardeşim yoktu.

Benim ölü bir annem yoktu.

Alzheimer hastalığına yakalanmış annesine bakan yalnız bir babam yoktu.

Bir zamanlar sevdiğim, bana değer vereceğini, beni koruyacağını ve hayallerimi kurmama yardım edeceğini düşündüğüm ama şimdi hayatımı zindan eden ve oğlumu benden almaya çalışan eski kocam yoktu.

Bende *bu* vardı.

. Joker adındaki motorcunun beni öyle sıkı tutarak verdiği her şey çok acı vericiydi ve diliyle ağızımı öyle bir istila ediyordu ki bunu bir ömür boyu yapabileceğini ve asla doyamayacağını açıkça ifade ediyordu.

Ellerim başını bıraktı, böylece daha da yaklaşırken kollarımı omuzlarına dolayabildim.

Karşılığında ellerinden biri omurgamdan yukarı kaydı. At kuyruğu tutucumu çıkardı ve parmaklarını saçlarımın içine soktu, başımın arkasını kavradı, bir tarafa yatırırken diğer tarafa eğdi. Öpücüğü sarhoş edici bir şekilde derinleştirirken, diğer eli aşağı doğru kayarak arkamdaki bir yanağımı kavradı.

Bu *iyi* hissettirdi.

Beni geri itti. Ben de

onunla gittim.

Öpüşmeye devam ettik.

Sonra hızla döndü ve düşüyorduk.

Yatağa sırt üstü düştü. Üzerine düştüm ama sert gövdesinin uzun boyunun baş döndürücü güzelliğini benimkinin altında yaşamaya fırsat bulamadan beni yuvarladı ve sert ağırlığını benimkine bastırdı

yatağın içine.

Eli popomdan ayrılıp yukarı kalktı, parmakları lacivert LeLane's polo tişörtümü çekiştirerek pantolonumdan ayırdı ve sonra onun sıcaklığını hissettim, ten tene değdi.

Haklıydım.

Elleri sertti.

O kadar mucizevi hissettirdi ki, diline karşı inledim. Bunu yaptığım anda gitmişti.

Yatağa uzandım, tepemde dikilirken ona göz kırptım, uzun, dağınık saçlı bir motorcu tanrısı, ağzımın etrafındaki deriyi muhteşem bir şekilde yakan bir sakal, göğsü *hissetmek* istediğim bir şekilde yükselip alçalıyor, gözlerinin çeliği bana karşı kapalı.

"Joker-" diye fısıldadım.

"ok ileri gittin. Bu benim suçum. Bu boku bir daha denemezsen, bir daha olmayacak. Ama bir daha denersen, olan sana olur."

Bunu tekrar, tekrar *tekrar* denemek için son derece sıra dışı ve heyecan verici bir istek duydum.

"Biriyle yatman gerekiyorsa bana ve kardeşlerime bir iyilik yap, Kaos'tan bul. Ve Kaos'un yardımını yüzümüze vurursan, bu senin kararın," diye kestirip attı. "Ama bunu yaparsan, aptalın tekisin."

Başka bir şey söylemedi.

izmelerini giydi ve kapıyı arkasından çarparak dışarı ıktı.

ALTINCI BÖLÜM

Ücretsiz

Carissa

"NE OLUYOR LAN?"

Kalın kıvrıcık saçlarımı geride tutmak için başıma bağladığım kırmızı bandanadan (oldukça bir şekilde, diye düşündüm) kaçan bir tutamı geriye atarak başımı kaldırdım ve Joker'in odasının kapısında mutsuz görüldüğünü gördüm.

Saç teli gözüme düştü.

Joker'in gözleri ona dikildi.

Açılış sorusuna cevap vermediğimde "Ne ediyorsun?" sordu.

"Yirmi sent," diye karşılık verdim.

"Hunh?" diye homurdandı.

"Normal küfürler beş sent," dedim ona. "*Kötü* küfürler on sent. Herkes f-kelimesinin kötü bir kelime olduğunu bilir ve şu andan itibaren her küfür edişinde bana ödeme yaptığına göre, bana yirmi sent borçlusun." Saçlarımı, bandanamı ve her şeyimi salladım. "Hayır kurumlarına falan veririm. Böyle küfredersen bir hafta içinde evsizler için bir barınak inşa edebiliriz."

Konuşmamı bitirdiğimde daha az mutsuz görünmüyordu ama bana doğru iki adım attı.

"Carissa, odamda ne yapıyorsun?"

Joker'le öpüşmemin ertesi günüydü. Joker'den ve o öpücükten başka bir şey düşünmediğim bir gün. Bir gün ve uykusuz bir gece.

Bu konuda uzun uzun düşündüm ve bir karar verdim.

Daha fazlasını istedim.

Bunun çeşitli nedenleri vardı.

Yakışıklıydı. Benim tipim değildi, ama gerçekten, tipimin ne olduğunu kim bilebilirdi ki? Elimde sadece Aaron vardı ve Aaron'ın benim için kesinlikle yanlış tip olduğunu anlamıştım.

Belki de Joker benim tipimdi.

Ayrıca iyi biriydi. Elbette sürekli küfrediyordu ve başlangıçta turtam hakkında düşüncesiz görünüyordu, ama o ve arkadaşları benim için hepsi de çok büyük olan çeşitli iyi şeyler yapmışlardı. Ama her şey onunla başladı, yani her şeyi o başlattı.

Dahası, öpüşmemizden sonra dışarı çıktığında, odasındaki komodinin üzerinde turta tabağını görmüştüm.

Boş turta tabağı. Demek

turtamı beğenmişti.

Ve son olarak, o öpücük vardı.

Doğrusu, geri kalanlar gitse ve öpücük kalsa ve o kadar iyiydi ki, yine de daha fazlasını isterdim.

Beni kabul edebilir ya da terk edebilirmiş gibi davranıyordu ama Aaron'ı sadece öpmüş olsam bile, onu çok öpmüştüm ve *hiç* (hiç) böyle bir öpücüğü paylaşmamıştık.

Joker'i geride tutan şeyin ne olduğunu bilmiyordum. Deneyim olarak sadece Aaron'a sahip olabilirdim ama Joker'in o öpücüğü kaçırmasına imkân yoktu. Bir kadın kendini kollarınıza atar ve siz bunu istemezsiniz, onu itersiniz. Dilinizi onun ağzına sokmaz, dünyasını yeniden tanımlamaz ve onu doğruca yatağınıza sürüklemersiniz.

O da en az benim kadar sevdi.

Ama onu neyin umurumda değildi. Sadece buna bir son vermek için elimden geleni yapacaktım.

Artık soyulmuş bir yatak, kirli kıyafetlerle dolu dört yastık kılıfı, geri dönüştürülecek şişelerle dolu bir kutu ve çöplerle dolu iki büyük siyah çöp torbası olan odasına baktım. Sonra kendime baktım; kırmızı Converse'im, dizleri (ve kalçaları) delik olan paçalı boyfriend kotum, Betty Boop'a olan bağlılığımı ilan eden sevimli tişörtüm ve ellerimdeki camsil ve kullanılmış kağıt havlu.

Sonra ona baktım. "Odanı temizliyorum." "Tanrı aşkına, neden?" diye .

"Otuz sent," diye onaylamayarak karşılık verdim.

Cevap vermedi. Yaptığı şey gövdesini hafifçe geriye yaslamak, parmaklarını kalçalarına dolamak ve yine konuşmamı korkutucu bir şekilde bana kaşlarını çatmak oldu.

"Dün haklıydın," dedim çenemi kaldırarak. "Senin ve arkadaşlarının teklifini kabul etmemek aptallık olur. Olağanüstü nazıksınız, *çok* nazıksınız ama durumdayım. *Kötü* bir durum. Yardıma ihtiyacım var. Hiç arkadaşım yok. Babam Nebraska'da büyükanneme bakıyor ve benim için endişelenmesini istemiyorum. Ve seçeneklerim sınırlı. Ama sonuç olarak, oğlum için endişeleniyorum. Onu yetiştirecek olan ve doğruyla yanlışı ya da nasıl saygılı bilmediği açık olan babasının davranışlarından endişe duyuyorum. Şimdi, oğlumun iyi bir şekilde yetişmesi için *elimden* gelen her şeyi yapmalıyım."

Windex şişesini kaldırdım ve başparmağımla "ben" diye kendime işaret ettim ve konuşmaya devam ettim.

"Bu yüzden teklifinizi kabul ediyorum," dedim. "Ancak, bu cömertlik beni rahatsız ediyor, bu yüzden geri vermek için elimden geleni yapacağım. Ve tüm bunları sen başlattığın için, ilk sıra sende. Odanın temizlenmesi gerekiyor çünkü kimse yaşamamalı." Windex şişesini attım. "O yüzden odanı temizliyorum."

"Odamı temizlemeni istemiyorum," diye karşılık verdi.

"Tanımadığım insanların ihtiyacım olan yardımı teklif etmesini istemedim. Ayrıca, ihtiyacım ne kadar utanç verici olursa olsun, bu yardımı almaya bir hayatım da istemedim. Ama her zaman istediğimizi elde edemeyiz" diye karşılık verdim.

Kaşları daha da çatıldı. "Sana olanlar utanç verici değil."

Gözlerini tuttum ve sesimi alçalttım. "Bu konuda yanılıyorsun, Joker."

Çenesi büküldü.

Boğazımı temizledim ve omuzlarımı dikleştirerek bizi asıl konuya geri götürdüm. "Ama ben bunu alıyorum ve yapıyorum. Aynı zamanda geri veriyorum. Önce seninle."

"Odamı temizlemiyorsun," diye ilan etti.

Başımı salladım. "Çok geç. Yarısı bitti."

Bu tam olarak doğru değildi. Odası gerçekten çok pisti. Hâlâ yapacak çok işim vardı. Ayrıca eşyalarını çamaşırhaneye götürmem gerekiyordu ama vardiyam olduğu için bunu ertesi gün yapmak zorundaydım. Bu yüzden yarına kadar tamamen bitiremeyecektim.

"karıştırmamı istemiyorum," diye devam etti.

Boynumda bir sıcaklık hissettim ama bunu ve söylediklerini duymazdan geldim ve geri döndüm, "Eşyalarından bahsetmişken. Banyoda yerde duran kot pantolonunun içinde içi para dolu bir zarf buldum. İşte orada." Şifonyerini işaret ettim. "Ve ben de... güvenli sekse olan bariz bağlılığınız için sizi takdir edeceğim. Yine de, paketlenmemiş profilaktikler artık komodininizin çekmecesinde, üstteki ambalajların arasına dağılmış değil. Yeni bir tane bulmak için ambalajları karıştırmak zorunda kalmayacağınız için erişim daha kolay."

Bağlanmaya ya da *beni* bağlamaya uygun görünüyordu ve hafifçe bana doğru eğildi.

"İşte bu yüzden-"

"Yapıyorum Joker," diye fısıldadım. "Korkup kaşlarını çatabilir ve bana kızabilirsin ama ben yapıyorum. Hepinizin benim için yaptıklarından dolayı kendimi daha iyi hissetmek için ne yapmam yapıyorum. Yapmak zorundayım." Nefes aldım ve sözümü şöyle bitirdim: "Ve sizden bana izin vermenizi istiyorum."

Çenesi tekrar büküldü.

Çenesinin esnemesini izledim ve iki şey düşündüm.

Birincisi, nedense bunu çekici buldum.

İkincisi, orada başka şeyler de yapmak için bulunduğum gerçeğini dahil yalan söylediğim için kendimi hiç de kötü hissetmedim. Bunlar arasında onun etrafında olmak, onunla flört etmeye çalışmak ve beni tekrar öpmesi ve/veya bana çıkma teklif etmesi için elimden her şeyi yapmak da vardı (bu sonuncusu ile, ve umuyordum).

Tabii ki ona ve Kulübe geri vermek istedim. Kesinlikle. Sadece başka şeyler de istiyordum.

Birbirimize baktık ve bu uzun bir süre devam etti. Ona doğru koşup kendimi kollarına atarak, ama bu sefer beni bırakmasına izin vermeyerek bu bakışma yarışını sonlandırmak için güçlü bir dürtü duymama yetecek kadar uzun.

Ne yazık ki, tam bunu yapmak üzereyken, "Kıyafetlerim o çantaların içinde mi?" diye sorarak yarışmayı bozdu.

"Evet," diye cevap verdim, içinde kâğıt havlu olan elimi avuç dışarı bakacak şekilde kaldırarak. "Çamaşırlarını yıkıyorum ve bu konuda seninle dalga geçmeyeceğim."

"Evinizde çamaşır makinesi ve kurutma makinesi var mı?" "Hayır, çamaşırhaneye götüreceğim."

Yine korkunçlaştı. "Kelebek, çamaşırlarımı yıkamak için *para* *ödemiyorsun*."

"Kesinlikle öyleyim," diye karşılık verdim.

"Kendini daha iyi hissetmek için bunu yapmalısın. Yap. Ama burada bir çamaşır makinesi ve kurutma makinesi var. Yan koridorda, arka tarafta."

"Otuz beş sent," dedim ona, çamaşır makinesi ve kurutma makinesi olduğu için duyduğum rahatlamayı paylaşmadan. Bu bana tonlarca zaman kazandıracaktı, paradan bahsetmiyorum bile.

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Yaptığın bu saçmalıkla bir daha asla durup bir kadının lastiğini değiştirmesine yardım etmeyeceğimi biliyorsun, değil mi?"

"Bu elli sent." Bana baktı.

Sonra tekmeleyerek kapıya doğru yürüdü ve "Siktir git" diye mırıldandı.

"Altmış sent!" Arkasından bağırdım.

Ama o gitmişti.

Nasıl gittiğini merak ederek kapıya baktım.

Öpüşme ya da ateşli bakışmalar bile yoktu (kızgın ateş dışında, ama o sayılmazdı). Daha bir gün önce (iyice) öptüğü bir kadınla konuşuyormuş gibi bile davranmadı.

Bu kötüydü.

Ama alanını temizlememe ve çamaşırlarını yıkamama nispeten daha kolay boyun eğmişti.

Ancak bu, bu konuda kavga etmek için benim etrafımda olmak zorunda kalmaması için olabilir.

Bu da kötü olurdu.

Ama etrafta olmam fikri hoşuna gittiği için benimle takılıyor olabilir. O da , çünkü o

Belli ki ona bakacak kimsesi yoktu ve kendine de bakmıyordu, bunu birinin yapması fikri hoşuna gitmişti.

Hangisinin iyi ya da kötü olduğuna karar veremedi, dikkatle baktığım kapıya odaklandım.

Bir gün önce barda Joker'le birlikte oturan adamlardan biri barın içinde duruyordu. Joker'den daha yaşlıydı. Daha tıknazdı. Joker'inkinden daha kısa ama yine de dağınık olan koyu kahverengi saçlarında kırçıklar vardı. Dokuz haftalık olduğunu tahmin ettiğim kirli sakalı da griyle gümüşlenmişti.

Onun da gözleri benim
üzerimdeydi. "Merhaba," diye
seslendim.

"Hey," diye cevap verdi.

"Seni dün gördüm ama kendimi tanıtmadım. Ben Carissa." "Yüksek."

"Um..." Başımı yana eğdim, beni neden tekrar selamladığını merak ediyordum. "Merhaba."

"Hayır, bebeğim. Bu benim adım. High. *G* ve *H* ile."

"Oh!" diye sıırıttım ona. "*Yüksek*. Doğru, merhaba, High.
Tanıştığımıza memnun oldum."

O bu duyguya karşılık vermedi.

Bana destek olmamı sağlayan bir bakış attı ve sakın bir sesle "Pes etme" dedi.

Kafamın karıştığını hissettim. "Joker'in odasında mı?"

"Joker'de," dedi.

Gözlerimin dolduğunu
hissettim. Ortadan
kayboldu.

* * *

Ertesi gün, doğru kararı verip vermediğimi merak ederek Yerleşkenin kapısına yürüdüm.

LeLane's'teki vardiyamdan önce gelmişim ve yapmam gerekeni yaptıktan sonra doğrudan LeLane's'e gitmem gerekiyordu. LeLane's üniformam olan polo, hakiler ve Converse'i giymiştim (gerçi LeLane's Converse'i zorunlu tutmuyordu, bu benim tarzıma bir selamdı çünkü herkes Converse'in olduğunu biliyordu).

Joker elbisemi şirin, topuklularımı da seksi bulduğunu söylemişti. Çok fazla şirin elbisem ve ayakkabım yoktu (aslında vardı ama artık hiçbiri bana uymuyordu) ama şirin elbise ve topuklu ayakkabı tipinde bir kızdım. Bana uyan bir kelebekten daha fazlasına sahiptim.

Ama bu bendim. Yeni ben. Bekâr bir anne, haki pantolon ve Converse giyen bir market tezgâhtarı. Ve eğer bana çıkma teklif ederse ve sonunda beni tekrar öperse, öpeceği kadın bu olacaktı.

Kendimle ilgili değildim. Uzun zamandır değil. Belki de hiç. O kadar uzun zamandır hayatın içindeydim ki, aslında *kendimin* kim olduğunu bile bilmiyordum.

Şu anda en çok anne ve market tezgâhtarı olduğumu biliyordum.

Yani LeLane'in .

Kapıyı açtım ve gözlerim loşluğa alışırken içeri doğru yürümeye devam ettim.

Tam bunu yapmışlardı ki, "Siktir, musun?" diye duydum.

Başımı sağa çevirdim ve Joker'i barda üç kişiyle birlikte gördüm. Biri oraya ilk gittiğimde gördüğüm sırık gibi adamdı. Diğer ikisi bir erkek ve kadındı. İkisi de benim yaşlarımda görünüyordu. İkisi de oraya ilk gittiğimde tanıştığım keçi sakallı adama çok benziyordu. Kardeş olmalıydılar. Gerçi kadın sırık gibi adamlarla birlikteydi. Bunu adamın kolunu kadının omuzlarına rahatça atmasından anlamıştım.

Hepsi barın dışındaydı, Joker arkasındaydı.

"Sanırım çetele yetmiş sent oldu," diye karşılık verdim.

Joker iki elini de bara dayadı, genişçe açtı, ağırlığını onlara verdi ve başını eğdi.

Hayal kırıklığı pozu verirken bile yakışıklıydı.

"Yetmiş sent mi?" diye sordu kız ve ben Joker'in yakışıklısına bakmayı bırakıp ona baktım.

"Bana her küfür için beş sent, her *kötü* söz için bir on sent borçlu. bir," diye açıkladım.

Açıklamam üzerine, hiç tereddüt etmeden, kız kahkahalara boğuldu. İki adamın anlaması biraz zaman aldı, aslında o kadar şaşırılmış görünüyorlardı ki, anlayacaklarından emin değildim. Fakat

bir kez yaptıklarında, ona katıldılar.

Joker başını kaldırdı ve onlara baktı, sonra da bakışlarını bana çevirdi.

"Temiz çarşaf, temiz giysiler, Kelebek," dedi öfkeyle. "Peki bugün neden buradasın?"

Toplandıkları yere uğradım ve bakışlarımı ona diktim. "Önce beni tanıştırır mısın?" Rica ettim.

"Utangaç, Tab, Rush," dedi kısa ve kaba bir şekilde. "Şimdi neden buradasın?"

Onun kaba tanıtımlarını görmezden geldim ve gruba baktım.

"Resmi olarak tanışmadık. Ben Utangaç'ım," dedi sırık gibi adam, Joker'in kabalığını da görmezden gelerek.

"Hey," diye cevap verdim.

"Tab," dedi kız. "Tabby, Tabitha, seç birini."

Gülümseyerek başımı salladım, "Tanıştığımıza memnun oldum. Ben Carissa." O da bana gülümsedi.

"Rush," dedi sonuncusu. "Tab benim kız kardeşim. Tack benim babam."

Tekrar başımı salladım. "Doğru, aile benzerliğini görebiliyorum. Sizinle tanışmak da çok güzel."

O gülümsedi.

Zaten gülümsüyordum.

"Hey," diye seslendi Joker ve ben tekrar ona doğru baktım. "Soruma cevap vermek ister misin?"

Elimi barın üzerine koydum. "Beni burada istemediğin izlenimine kapılıyorum."

"Dün *her* didik didik ettiğine göre, bugün neye hazırlıklı olmam gerektiğini bilmem gerekiyor," diye cevap verdi.

"Odanı her gün temizlemek zorunda değilim Joker," diye karşılık verdim. "En azından o var," diye mırıldandı.

"Aslında buraya Koca Petey ile tanışmaya geldim," diye paylaştım. "Tyra aradı ve onun oğullarına baktığını ve Travis'i benim kreş ücretimden daha düşük bir ücretle almaya istekli olabileceğini söyledi."

Rush, "İndirgenmiş," diye mırıldandı ve gözlerim ona kaydı.

"Evet," diye onayladım. "Çok yardımcı olur. Kreş çok pahalı." "Koca Petey çocukları sever," dedi Tabby bana. "Ty-Ty benim üvey annem ve Ride ve Cut benim bebek kardeşlerim. Pete her zaman onlarla ilgilenir."

Onu seviyor. Onlar da onu seviyor."

İtiraf etmeliyim ki bu büyük bir rahatlamaydı. Kreş ücretlerine bir ara vermem gerekiyordu ve bu nedenle bu seçeneği keşfetmek için oradaydım, ancak motorcu çocuk bakımının ne gerektireceği konusunda biraz endişelendiğimi itiraf etmeliyim.

Yine de küçük kardeşlerinin isimleri beni şaşırttı. Daha önce duyduğum Joker, High, Shy, Rush gibi isimler düşünüldüğünde şaşırtmamaları gerekirdi ama şaşırttılar.

Joker, "Hazırlıklı olasin diye söylüyorum, Kelebek, *indirimli* demek *bedava* demektir," dedi.

Ona baktım. "Pardon?"

"İndirimli bedava olur," diye tekrarladı Shy. "Teklif edebilirsiniz ama Pete paranızı almayacaktır."

Yine mi bu?

"Ama-" Ben başladım.

"Karşı koyma," dedi Tabby yumuşak bir ses tonuyla ve tüm dikkatimi üzerine çekmeyi başardı. "Büyükbaba olacak yaşta ama kızı ona torun veremedi. Öldü. Çocukları çok sever. Kızını çok severdi. Onu

kaybetmek onu çok üzmüştü, her zamanki gibi. Ama onu kaybettiğinde, mirasının da onunla birlikte ölmesi yardımcı olmadı. O bir kadın erkeği ve bunu tahmin ettiğiniz anlamda , ama aynı zamanda tek çocuğu olan bir adam, o çocuk bir kızdı, onu seviyordu ve o gitti.

Sizi sevecektir. İhtiyacı olduğunda kızına yardım etmek isteyeceği gibi da yardım etmek isteyecektir. Ve eğer teklif , bir süreliğine ona dudak bükebilirsin, ama kabul et. Sen onun için, onun senin için yaptığından daha fazlasını yapıyorsun. Ciddiyim."

Sesim de yumuşaktı, "Bu çok üzücü. Bunu paylaştığınız için teşekkür ederim. Ama gerçekten de benim onun için yapacağımdan daha fazlasını o benim için yapardı."

"Açık sözlü olmak istemem bebeğim ama senin yaşayan bir oğlun var, onunsa ölü bir kızı. Sence bu doğru mu?" Tabby sordu.

Bir an gözlerinin içine baktım, sözleri karşısında kalbimin sıkıştığını hissettim ve "Anlaşıldı" diye fısıldadım.

Sırıttı. "Güzel."

"Araba nasıl ?" Shy sordu.

Ona döndüm ve ıslıl ıslıl gülümsedim. "Güzel. Bunun için teşekkür ederim. Bu

gerçekten-"

"Lafını bile etme," diye kesti, sert ama nazik bir şekilde. Ben de sustum.

"Çocuğunu ne zaman geri alacaksın?" Rush sordu.

"Pazartesi," diye cevapladım.

"Cumartesi gecesi Compound'da bir şey yapıyoruz. Rica ederim," dedi ve dünyam aydınlandı.

Bir şey, tahminimce, bir parti anlamına geliyordu.

Joker'in muhtemelen katılacağı bir parti. Ve kimse bir partide somurtkan olamaz.

"Gerçekten mi?" Heyecanla sordum.

Joker'in yutkunma homurtusuna benzer bir ses çıkardığını duyduğuma yemin edebilirdim ama onu görmezden geldim.

Rush, Joker'in gürültüsü üzerine "Evet," diye cevap verdi.

"Çok iyi olur, sen de gelebilirsin," dedi Tabby. "Biraz gürültülü oluyor ama harika vakit geçiriyoruz. Ve biz kızların saçlarımızı açmaya ihtiyacımız var, beni duyuyor musun?"

Onu duydum, tam .

Ama onu duyduktan sonra her şey kafama dank etti ve dünyam karardı. "Öğleden sonra vardiyasında çalışıyorum. Geç saatlere kadar çıkmıyorum."

Yine sıırıttı. "Bebeğim, bu bir motorcu partisi. Herkes takılana ya da sızana kadar devam edecek. Ne zaman istersen gel."

Daha önce hiç kabadayılık yapmadığım için onların benim kabadayılığımın çok ötesinde olacağını hissediyordum. Ama Joker'in de orada olacağını ve parti havasında olacağını umuyordum, bu yüzden açık fikirli olacaktım ve kesinlikle gösterecektim.

"Her gün çalışıyor musun?"

Soruyu sorduğu için başımı Joker'e çevirdim. "Evet," diye cevap verdim.

"Her gün mü?" diye zorladı.

"Evet," diye tekrarlardım. Sonra da "Çoğunlukla. Müdürüm Sharon çok iyi biri. Aaron Travis'le birlikteyken bana mümkün olduğunca çok gün ayarlamaya çalışıyor, böylece Travis yanımdayken izin günlerimi , böylece kreş masraflarından tasarruf edebiliyorum ve zamanımı onunla geçirmek istiyorum. Ben de Travis babasının yanındayken öğleden sonra ve akşam vardiyalarını alıyorum çünkü insanlar gündüz vardiyalarını tercih ediyor."

"Peki çocuğun olmadığında, ne zaman bir hayatın oluyor?" Joker garip bir şekilde sinirlenmiş bir sesle sordu. Ya da zaten olduğundan daha fazla sinirlenmişti.

"Benim hayatım Travis," diye cevap verdim ve annesinin ona ne yaptığını bildiğim için yüzünde hoşuma gitmeyen bir şey belirdi. Ama bunu görmezden için elimden geleni yaptım, çünkü muhtemelen bunu not etmemden hoşlanmayacaktı, özellikle de şirkette ve konuşmaya devam ettim. "Hem zaten günde sadece sekiz buçuk saat çalışıyorum, yani sürekli orada olduğum anlamına gelmiyor. Fazla mesai hariç," diye mırıldandım son kısmı. "Herkes kullanabilir ve Sharon adil davranıyor ama ihtiyacım olduğu için bana iyi bir miktar veriyor."

O bana baktı, hâlâ sinirli görünüyordu ve ben de ona baktım, birazcık bile sinirlenmemiştim.

Hoşlanmadığın bir kız için sinirlenmediğin ve muhtemelen bir öpücükle bitecek bir randevu teklif etmek istemediğin için değildim (umuyordum).

O bana bakarken ben ona baktım. Ben de ısıltı ısıltı gülümsedim.

Gözleri ağızıma düştü ve *daha* da çok baktı.

Sinirlendim.

Karnım ısınırken gülümsemem daha da büyüdü.

O sırada Yerleşkenin kapısı açıldı ve ne yazık ki sinirli motorcu yakışıklı Joker'den gözümü ayırıp kapıya doğru bakmak zorunda kaldım.

"Hey, Pete!" Tabby hantalca içeri giren adama bağırdı. Ben bir şey demedim.

Bunun yerine, Travis'e bakacaksa, ona izin vereceğime dair ani bir karar verdim.

Bunun nedeni, defalarca yıkandığı için griye dönmüş siyah bir tişörtün üzerine eski püskü bir deri yelek giymiş olması değildi. Kot pantolonu soluk olduğu, üzerine büyük geldiği (ki bu da bir başarıdır, küçük bir adam değildi) ve kot temiz olmasına rağmen üzerinde lekeler olduğu için de değildi. Ayrıca çok uzun bir keçi sakalı, yanaklarında kirli sakal, gür favorileri ve ensesinde at kuyruğu şeklinde toplanmış kurşuni gri saçları olduğu için de değildi. Son olarak, *birayı seviyorum* diye bağırarak *bir* göbeği olduğu için de değildi!

Hayır, çünkü nazik gözleri vardı ve yüzü ısıltı ısıltı.

O gözler Tabby'ye çarptı. Genel görünüşü bazılarına korkutucu ama bana motorcu Noel Baba gibi göründü.

"Hey, sevgilim, ?" diye seslendi Tabby'ye. "İyiyim, Pete. Bu Carissa."

Koca Petey bana doğru yürüdü ve sırtarak kaslı elini bana doğru kaldırdı. "Öyle olduğunu tahmin etmiştim. Hey, kızım."

Elini tuttum. Nasırlı elinin sıcaklığı benimkinin etrafını sıkıca sardı ama sert değildi.

Evet, oğluma bakmasına izin verecektim.

"Selam," diye cevap verdim. "Tanıştığımıza oldum."

Elimi bırakmadan önce bir kez daha sıktı ve bara doğru eğildi. "Senin göt oğlanı hâlâ yanında mı?"

A kelimesiyle Aaron'ı kastettiğini doğru tahmin etmiştim. "Evet, pazartesiye kadar."

"Yazık oldu, sevgilim," diye mırıldandı. "Katılıyorum," diye mırıldandım.

Bana sırtıttı. "Tyra çocuklarını ofiste sık sık yanında tutuyor ama benim de sık sık yanımda olurlar, yani senin bir arkadaşı olacak."

"Uh... bu senin için çok mu fazla?" diye sordum.

"Düzelteceğim," diye açıkladı. "Tyra kendi çocuklarını ofiste sık sık yanında tutuyor ve yaşlı adam da kendi çocuklarını sık sık yanında tutuyor, bu yüzden de onları sık sık yanımda tutuyorum ama *çok fazla* değil, böylece oğlunuzun hem bir arkadaşı olacak hem de onunla baş başa vakit geçirebileceğiz."

"Bence sosyalleşmesi önemli," dedim ona.

"Ride ve Cut'ın erkek ve kız kardeşlerinin onları görmeye geldiğini ve bu kulüpteki her erkek kardeşin ve onların yaşlı hanımlarının pek de içe dönük olmadıklarını görünce bunu anlayacaktır. Bu iyi olacak."

"Öyle olacağı benziyor," diye kabul ettim.

"Çocuğunun bana alıştığını ve nasıl iyi olduğunu görmeliyim. Ayarlayacağız, onu tekrar aldığı anda buraya getireceksin. Ben ve o bir buluşma ve selamlaşma yapacağız."

Gülümsedim. "Kulağa harika geliyor."

O da bana gülümsedi.

"Şimdi maaş konusuna gelelim-" diye başladım ama elini kaldırıncaya durdum. "Bunu sonra konuşuruz," dedi.

Tabby arkamdan mırıldandı: "Daha sonra asla," dedi ve Big

Petey ona göz kırptı.

Aman Tanrım.

"Hayır, gerçekten, belki de-"

Pete bana baktı. "Bunu sonra konuşuruz, sevgilim," dedi sertçe ama nazikçe ve sözlerini "Evet?" diye bitirdi.

Kızını ve bana çocuklarını herhangi birine bırakacak bir kadın gibi gelmeyen Tyra'yı düşünerek onu içeri aldım ve "Evet" dedim.

O sırada gözleri başımın etrafında dolaştı ve sonra döndü, bara doğru daha da eğilerek Joker'e, "Senin kız gibi, Joke. Güzel. Tatlı. Vahşi saç, vahşi taraf demektir." Tekrar bana baktı. "Biz motorcular vahşi severiz."

Joker, Pete'e "Pislik yapma" derken yanaklarıma süzüldüğünü hissettiğim pembeliğe karşı savaştım.

"Sanırım yetmiş beş sent," diye araya Tabby.

Koca Petey bunu duymazdan geldi ve Joker'e "Nasıl bir pislik oluyorum?" diye sordu.

"Biliyorsun," diye kestirip attı Joker, bana baktı, çenesini kaldırdı, diğer herkesi görmezden geldi ve bar boyunca ilerleyip kapıdan çıktı.

Bunun kaba olduğunu düşünmüştüm.

Etrafıma baktığımda, şirketimden hiçbirinin aynı şekilde hissetmediğini gördüm.

Belli ki hepsi bunun eğlenceli olduğunu düşünüyordu.

Bundan cesaret aldım (her ne kadar biraz endişelensem de - motorcular vahşilikten hoşlanıyorsa, bu ben değildim) ve "İşe gitmem gerekiyor. tanışmak gerçekten çok güzeldi."

"Bana numaranı ver," dedi Tab. "Belki sen ve küçük adamın ve ben bir ara öğle yemeği falan yiyebiliriz."

Bu fikre bayıldım!

"Harika!"

Cıvıldadım.

Numaralarımızı değiş tokuş ettik. Hepimiz vedalaştık. Pete ve ben Travis'le tekrar buluşmak için bir tarih belirledik. Ve ben ayrıldım.

Joker'i bulmak için yerleşkenin dışındaki geniş asfaltı taradım.

Hiçbir yerde görünmüyordu.

Bu beni tedirgin etti, çünkü gerçekten, şu konular üzerinde biraz düşünmeliydim

Benimle ilgileniyor gibi görünürken aynı zamanda neden benden kaçmak istiyor gibi görünüyordu.

Ama şimdi o zaman değildi. İşe gitmem gerekiyordu.

Ben de arabama atlayıp LeLane'e doğru yola çıktım, bu soruyu kafamda yıllarca evirip çevirebileceğimi ama asla bir cevap alamayacağımı düşünüyordum. Bu sorunun cevabını bilen tek kişi Joker'di.

Belki ona sorardım. Belki motorcular dürüstlüğü ve açık konuşmayı severdi. Ve LeLane'e giderken buna karar verdim.

Partide Joker'e ne olduğunu sorardım.

Ve umarım, her neyse sonra, bana çıkma teklif ederdi.

Bu düşünce LeLane'e gülümseyerek girdiğim anlamına geliyordu.

* * *

Ertesi gün banyoda işe gitmek için hazırlanırken telefonum çaldı.

Baktım, Tabby olduğunu gördüm cevap verdim. "Hey, Tabby."

"Hey, bebeğim. Numaralar nasıl?" "İyiler, sanırım."

Güldü.

Telefona gülümsedim.

Gülmeyi bıraktı ve "Dinle, her kızın dışarıda bir gecede neye bulaştığını bilmesi gerekir. Daha önce hiç motorcu partisine gitmediğini tahmin ettiğim için seni arayıp bilgi vereyim dedim."

Bu güzeldi.

Aynı zamanda şaşırtıcıydı. Daha önce hiç kimse benim için bunu yapmamıştı.

Tabii ki arkadaşlarımla dışarı çıktığımızda hep şık giyinir, lüks barlara gider ve martini ya da benzeri şeyler içerdik, bu yüzden neye bulaştığımı biliyordum.

Ve o anda, bunun çok eğlenceli olduğunu hiç düşünmediğimi fark ettim.

Giyinme kısmını sevmiştim ama martinileri hiç sevmemiştim. Bir yudum aldığımda hep suratımı ekşitirdim çünkü tadının güzel olmadığını düşünürdüm.

İyiydi. Çok içen biri değildim, bu yüzden bir tanesi beni eğlenceli olmayan bir şekilde çakırkeyif yapardı. Daha çok eve gitmek, rahat kıyafetler giymek ve televizyonun karşısında uzanmak istiyordum.

Dahası, gecenin amacı çoğunlukla kız arkadaşlarımla erkekleri tavlama ya da bardaki diğer kadınlar hakkında sinsî şeyler söylemesiydi. (O zamanlar) bir erkeğim için, ilk kısımda garip bir adamdım. Ve ikinci kısmı hiç sevmemiştım. Çok kabaydı.

Bu beni tedirgin etti çünkü birdenbire, hiç eğlenmediğim halde neden onlarla çıktığımı merak etmeye başladım.

Uzun zamandan beri, liseden beri, onlara uyum sağlayamadığımı hissettiğimde, özellikle de Aaron'dan sonra beni terk ettiklerinde neden arkadaşlarımla merak ediyordum.

Merak etmeme rağmen herhangi bir sonuca da varmamıştım. "Yani," diye devam etti Tabby, aklımı bu şeylerden uzaklaştırarak, "ilk olarak motorcu sürtükler çok fazla kıyafet giymezler, yani tenlerini gösterirler. Ama nasıl rahat ediyorsanız öyle giyinirsiniz. Yine de rahat olun. püslenip gelersen kendini tuhaf hissedebilirsin."

"Tamam," diye kabul ettim.

"Ty-Ty ve Lanie çocuklarıyla birlikte evde olduklarından, tanıyacağın tek kişiler nişanlı olabilecek bazı çocuklar ve ben olacağım, Shy ve ben oraya vardığımızda sana mesaj atacağım, böylece birlikte takılacağın biri olduğunu bileceksin."

Yine süper kibar.

"Teşekkürler,
Tabby."

"Bundan bahsetme," dedi. "Ayrıca, her şey olabilir ve gizlilik bazen sorun olmaz. Bil diye söylüyorum."

"Uh... ne?" Şaşkınlıkla sordum.

"Dışarı çıkmak, gürültü yapmak, sarkıntılık etmek, esrar içmek, aklınıza ne gelirse olabilir," diye açıkladı. "Bir şeyin içinde değilsiniz, aile neyse odur çünkü içindeki herkes sadece o olma özgürlüğünü ister, bu yüzden kimse size bir şey dayatmaz. Ama bilmen gerekir."

Bu da güzeldi. Biraz korkutucuydu, esrarla aram pek iyi değildi (gerçi hiç denemedim ama denemeye de niyetim yoktu). Ama yine de güzeldi.

Ben de Tabby'ye tekrar "Teşekkürler" dedim.

"Biz kızlar birbirimize göz kulak olmalıyız."

Benim deneyimim bu değildi.

Yine de, "Doğru." dedim.

"Tamam, gitmem gerek. Yarın oraya vardığımızda sana mesaj ve orada görüşürüz. Olur mu?"

"Evet, tekrar teşekkürler."

"Sorun değil, bebeğim."

"Sonra görüşürüz."

"Evet, sonra, Carissa."

Telefonu kapattı.

Telefonumu tezgâhın üzerine koydum ve çeşitli şeyler hissederek ona baktım.

Öncelikle biraz korkuyordum. Bir motorcu partisi benim için tamamen yeni bir şey olacaktı ve bazı kısımlarının şok edici olacağını, bazı kısımlarından hoşlanmayacağımı hissediyordum. Ama hepsi Joker'in dünyası olacaktı ve ben Joker'i seviyordum, bu yüzden cesur ve önyargısız olmalıyım. İşler çığırından çıkabilirdi ama şimdiye kadarki deneyimim, yüzeyde ve derinde bu insanların iyi insanlar olduğuydu. Beni olduğum gibi kabul ettiler; ben de aynısını yapmalıyım.

Ayrıca biraz da gergindim. Joker de orada olacaktı ve yine Joker'den hoşlanıyordum. Ama benim hakkımda ne hissettiği konusunda çelişkili görünüyordu. Ve daha önce hiç kimsenin dikkatini çekmeye çalışmamıştım. On dört yaşındayken Aaron'ın dikkatini çekmişim, o kadar. Pratik *yapmadığımdan* değil, hiç pratik yapmamıştım. Ve Joker'den o kadar hoşlanıyordum ki, her ne sebeple olursa olsun kurduğu kalkanı yıkabilmem çok şey ifade ediyordu. Sadece bunu nasıl yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Dahası, biraz kafam karışmıştı. En çok da bu adamı çok az tanımama rağmen tüm bunların bana neden bu kadar önemli görüldüğü konusunda. Hem de çok önemli. Mantıken olması gerekenden daha önemli.

Ama son olarak ve en önemlisi, heyecanlıyım. Aaron'ı kaybettiğimden beri her şey çok yalınzdı. Joker'in hayatımı ne zaman yaşayacağıma dair sorusu beni çok etkilemişti. Benim hayatım yoktu. Oğlum vardı, işim vardı ve bir sonraki adımın ne olacağına dair endişelerim vardı.

Ama *oğlum vardı*. Ve eğer ona hayatın dar olduğunu öğretirsem, iyi olan hiçbir şeyi öğretmemiş olurum. Ona hayatın yaşamaktan değil, fedakarlıktan ibaret olduğunu öğretseydim. Ondan başka yapacak bir şeyim yoksa

Yapacak bir şeyler ve bunları birlikte yapabileceğim iyi arkadaşlarla mutlu olmak yerine.

Bu yüzden heyecanlıydım. Birdenbire bulunacak yerlerim, yapılacak işlerim ve bunları birlikte yapabileceğim insanlar olduğu için heyecanlıydım.

Ve düşünecek heyecan verici şeylere sahip olduğum heyecanlıydım.

O şeyler Joker'di. Beni öperken sakalının tenimde bıraktığı his. Tadının nasıl olduğunu. Kollarının beni ne kadar sıkı sardığını. Saçlarının nasıl bir his nasıl bilmek istediğimi (kollarımı ona doladığımda bu fotoğrafı çekmeliydim ama omuzları o kadar güzeldi ki). Gözlerinin üzerindeki o korumanın arkasında ne olduğunu nasıl da bilmek istiyordum. Turtamı sevip sevmediğini nasıl da bilmek istiyordum.

Ve en çok da heyecanlıydım, uzun zamandır ilk defa (Travis'e sahip olmak dışında) en son ne zaman mutlu olduğumu hatırlayamıyordum. Adımlarımda bir bahar vardı. Dört gözle beklediğim bir şey vardı.

Ve iyi hissettirdi.

* * *

Kendimi çok kötü hissettim.

Bu bir felaketti.

Tam bir *felaket*.

Kimse bir şey getirmediği halde, parti olduğu için yapılması gerekenin bir şeyler getirmek olduğunu düşünmemden kaynaklanan felaketten bahsetmiyorum. Bu yüzden iki torba LeLane'in taze tortilla cipsi ve kocaman bir küvet dolusu özel guacamole (şarküteri tezgahında sipariş üzerine el yapımı) ile içeri girdiğimde aptal gibi görünmüştüm.

Bu utanç verici olsa da, cips ve guac hepsi gitmişti ve ben bir saat bile orada kalmamıştım.

"Kızım, yeni bir tane ister misin?"

Başımı Joker'i bilardo masasındaki iri saçlı, askılı, ultra mini etekli esmerle (motorcu kızların askılı giydiğini *biliyordum!*) birlikte düşünmekten kaldırdım.

Joker gülümsemiyor ve flört etmiyordu. Ama yine de flört ediyordu. Biliyordum. Etrafında dolanışını ve ona bilerek

bakıyor ve her fırsatta ona srtnyor ve her ne çekiyorlarsa bir atış yaptıktan sonra dudaklarını yalıyordu.

Kırk beş dakikadır partideydim. Vardiyamdan sonra aceleyle eve gidip üzerimi çünkü Tab mesaj atıp Shy'la çoktan orada olduklarını söylemişti, yani oraya oldukça geç (ya da benim için geç) gitmiştim.

Oraya vardığımda parti tüm hızıyla devam ediyordu. *ok* sayıda insan, *ok* sayıda kadın, farklı kulüplerden başka motorcular (eğer yamalar bir şey ifade) ve Tabby'nin söylediği . Müzik gürültülüydü. İnsanlar gürültülüydü. Yiyişme vardı. Elleme. Flört. İki içiliyordu. İçkiler geri atılıyordu. Ve marihuana da dahil olmak üzere sigara .

Bu karmaşada Tab beni hemen bulup bir içki getirmesine rağmen Joker yüzüme bile bakmadı.

Bir kere bile.

Barın arkasındaki adama baktım. Onunla yeni tanışmıştım ve bana adının Snapper olduğunu söylemişti. Kulübün Rush/Shy/Joker yaş grubundaydı. şu anda birkaç barmenden biri olarak görev yapıyordu (gerçi resmi bir barmenleri yok gibiydi, erkekler arkaya gider, kızlar gider, sen istersin, sen alırsın ya da arkada kim ondan almasını istersin).

Elimde sıcak bir bira, tabureye oturmuştum, gözlerim Joker'e kilitlenmişti ve Tabby tuvalete gitmek için çıkmıştı.

Yani yalnızdım.

Tekrar.

Büyük bir motorcu partisinde bile.

"Pardon?" Ona sordum, benimle geç de olsa konuştuğu gerçeği düşüncelerimde işliyordu.

"Taze," dedi, başını henüz yarısı bile iilmemiş plastik bardağıma doğru eğerek. "şu sıcak şeyi at da sana soğuk bir tane getireyim."

"Um..." Cevap veremedim çünkü düşünemiyordum.

Sadece acı ekebiliyordum.

Neden canım yandı?

Neden geldim ki?

Joker'in beni istemediği artık açıktı.

Belki de onu öpen kişiyi geri pmştr. O bir erkekti. Erkekti.

muhtemelen bunu yaptı. Ve kullanılmış prezervatif ambalajlarından tecrübeli olduğu belliydi. Belki de çok pratik yaptığı için iyi öpüşüyordu.

Ama ona hiçbir şekilde bunun ermesini istediğim izlenimini vermemiştim.

durdurmuştu.

Snapper bardağımy elimden çekip aldığında, onu (ve içindeki sıvıyı) çöp kutusuna attığında ve yeni bir plastik aldığında tekrar düşüncelerimden sıyrıldım. Sonra barın arkasındaki üç fıçıdan birine gitti ve bana yeni bir tane getirdi.

Geri geldi ve koydu.

"Teşekkürler," diye mırıldandım ve bunu yaparken onu tamamen içime almak için bu fırsatı değerlendirdim.

Açık sarı saçları vardı, uzun ve başının arkasında özensiz bir topuzla geriye doğru toplanmıştı. Açık mavi gözleri ve sarı kirpikleri vardı, ikisi birlikte sıra dışı ve çekiciydi. Yanaklarında sarı kirli sakal vardı, ama çenesindeki bıyıklar diğerlerinden çok daha uzun olduğu için tıraş olduğunu biliyordum (görünüşe göre nadiren), bu yüzden temiz olma havasında hissettiğinde sadece keçi sakalı taktığını düşündüm. Ayrıca güzel elmacık kemikleri, muhtemelen bronz teni nedeniyle daha beyaz görünen çok beyaz dişleri ve düz bir burnu vardı.

"Çocuğu olan sen misin?" diye sordu ve bir kez daha içimdeki o kirlilik yıkandı.

Gözlerimi birama diktim, kaldırdım ve bir yudum almadan önce, "Evet. Ben resmi Kaos hayırseveriyim" cevap verdim.

Bardağımy bara koydum, hala ona bakıyordum, ama planladığım gibi bunu yapmaya devam etmedim, kendime acımakla ve Tabby'ye gitmem gerektiğini söyleyebileceğim bir zaman bulmakla birlikte (bu zaman yakında), çünkü çenemin altında hafifçe bir yumruk hissettim, onu kaldırdım.

Gözlerim Snapper'ınkilere gitti.

"Hepimiz zor zamanlar geçiririz," dedi sessizce, yumruğunu çenemden çekerek. "Doğru yöne düşmüş olman senin için büyük şans."

"Bu da bir bakış açısı," dedim ona.

"Tek yol bu bebeğim," diye karşılık verdi hemen. "Bizi önemseyen biziz."

Kaşlarımın birbirine yaklaştığını hissettim. "Pardon?"

"zahmete değmezdin, başaramazdık."

Bu o kadar hoştu ki içimdeki kirlilik akıp gitti ve gülümsemekten kendimi . "Çok tatlısın."

O gülümsedi. "Olabilir. Yine de doğru." "Bu da çok tatlı."

Gülümsemeye devam etti ve "Bir shot ister misin?" diye sordu.

Başımı salladım. "Hayır. Yapmamalıyım. Araba kullanıyorum."

"Lekelenirsen, seni motorumun arkasına bindirip eve götürürüm."

"Ben, şey... bu güzel, ama oğlum yarından sonraki gün eve geliyor ve işte bir vardiyanın yanı sıra yapmam gereken çok şey var. Muhtemelen akşamdan kalma olmamalıyım."

"Karar senin," diye mırıldandı.

"Gerçi ben hiç bisikletin arkasına binmedim," paylaştım ve bana odaklandı.

"Bok yok mu?"

Başımı salladım.

Sırıttı ve bunu yaparken acele etmedi. "O zaman siktir et şu birayı. Bisiklete binmek, hayatının en güzel anı. Seni dışarı çıkaracağım." Felaket gecem düzelmeye başlamıştı.

"Gerçekten mi?" "Kesinlikle."

Bilardo masasına doğru baktım ve dikkatimin dağıldığı kısa süre içinde Joker ve esmerinin oynamayı bıraktığını ve Rush'ın kızıl saçlı biriyle oynadığını gördüm.

Rush'ın kızının askılı bluz yoktu. O da benim gibi Harley tişörtü ve dar bir kot pantolon giymişti. Harley tişörtünü çıkarırsak -benimki kızlara uygun bir Broncos babydoll tişörtüydü- ve dar kot pantolonumu da çıkarırsak. Kot pantolon giymiştim ama dar değildi, bugünlerde her pantolonun dar görüldüğü alt kısmı hariç.

Odayı taradım ve Joker'in tamamen gittiğini gördüm. Esmer olanı da öyle.

Kalbim sıkıştı.

Snapper'ın "Hey!" diye seslendiğini duydum ve ona baktığımda benden öteye baktığını gördüm. Arkamı döndüğümde Tabby'nin bana ve Snapper'a doğru geldiğini gördüm. "Carissa'yı bisikletimle dışarı çıkarıyorum. Çantasına göz kulak olmak ya da onu Shy'ın odasına falan koymak ister misin?"

Onun isteği üzerine Tabby'nin bakışları hemen bilardo masalarına kaydı. Onları gördüğünde, nedense yüzü sertleşti, sonra yumuşadı ve bize doğru baktı.

"Sorun değil," dedi bize doğru durarak. "Git. Sür."

"Hiç bisiklete binmedim," dedim ve yüzü kocaman bir gülümsemeyle ikiye ayrıldı.

"O zaman git. Sür." Bana doğru eğildi. "Dikkat et, saçlarında rüzgar, teninde ay, aşık olacaksın."

Bunun iyi bir şey olduğundan emin değildim. Sahip olamayacağım bir şeye aşık olmuştum ve eğer saçlarımdaki rüzgâra ve tenimdeki aya aşık olursam, bunu bana verecek biri olmadan, buna da sahip olamazdım.

Ama canı .

Belki de bu hayatımdaki tek bisiklet sürüşüm olacaktı.

Ve belki de Joker'in bana verdiği öpücük, alabileceğim tek muhteşem öpücüktü.

Ve belki de bir aile sahibi olma hayalim ya da Joker'in gözlerini koruyan çeliğin arkasına geçme hayalim benim için kayboldu.

Ama hala nefes alıyordum.

Bu yüzden alırdım.

Tabby elini barın üzerinde duran çantamın üzerine koydu. "Bunu aldım. İyi eğlenceler."

"Teşekkürler," diye
fısıldadım. Bana göz
kırdı.

Snapper'a baktım. "Hadi gidelim."

"Barın sonunda buluşuruz, bebeğim."

"Doğru!" Cıvıldadım, taburemden atladım, Tabby'ye bir gülümseme attım, üzerinde oturduğum ceketimi kaptım ve barın sonuna doğru zıpladım.

Oraya vardığımda Snapper deri ceketini giymişti. Elimi tuttu ve beni kapıdan çıkarıp bisikletine götürdü. Sonra bisikletine bindi ve bana da aynısını nasıl yapacağımı öğretti.

Motosiklet kükredi, bir açıyla geri gitti ve Ride'ın asfaltında süzüldük.

Broadway' çıktı ve ben de aldım.

Saçımdaki rüzgarı.

Ay tenimde.

Ceketinin derisi burun deliklerimde.

Belindeki ellerimin altındaki katılığı.

I-25 rampasına yaklaştık ve "Bekle!" diye bağırdı. "Pardon?" Ben de ona bağırdım.

"Dayan!" diye bağırdı, bir elini tutamaktan çekti ve elimi belinden karnına doğru çekmek için kullandı.

Elini tekrar tutamağa koydu ve rampayı döndük, daha hızlı, daha hızlı, daha *hızlı* gidiyorduk, rüzgâr saçlarımı kamçılıyor ve tenimi ısıırıyordu. Diğer kolumu doladım, çenemi omzuna koydum, havayı ve deriyi çektim ve aldım.

Anında.

Bu yüzden bu hayat bir motorcuya göreymi.

Engel yok. Ot içmek istedin, içtin. Askılı bluz giymek istedin, giydin. Shot içmek istediniz, içtiniz. İnsanlarla dolu bir odada bir kanepede ateşli ve ağır bir şekilde sevişmek istediniz, yaptınız.

Yaşamak istedin, yaşadın.

Özgür olmak istediniz, bisikletinize bindiniz ve ay ışığında sürdünüz.

Sevmediğin martinileri içmedin. Kayınvalidenizin olması gerektiğini düşündüğün bir işi kabul etmediniz. Eski sevgilinin saçmalıklarını kabul etmedin, asla.

İstedğinizi yaptınız.

Özgürdün.

Başıma gelen her şey, hissettiğim her şey, o gecenin tüm hayal kırıklığı ve bunun ilk kez , bir bisikletin arkasında, Joker'le birlikte olmayı tercih edeceğimi hissettiğim tuhaf yıkım... tam o anda, o an için, her şeyi bıraktım.

, Snapper'a tutundum ve onu hissetmeme izin verdim.

Nadir, güzel ve ezici bir şey hissettim.

Hayatım boyunca hissetmediğimden emin olduğum bir şeyi hissettim. Bedava.

YEDİNCİ BÖLÜM

Bana Seni Verdi

Joker

JOKER bisikletinden inip yerleşkeye yöneldi, zihni -o olaydan beri olduğu gibi- Snapper'ın Carissa'nın yüzüne dokunduğu ve Carissa'nın gülümsediği görüntüsüyle doluydu.

Uzun süre ata binmişti. O pisliği kafasından atacak kadar uzun süre. Kafa.

Ama işe yaramamıştı.

Elini kapıya götürüp açtı ve partinin bitmiş olduğunu görünce şaşırmadı. Müzik kısıktı, ortak odada koltuklarda sızmış birkaç orospu ve motorcu vardı, ama çoğunlukla oda temizlenmişti. Ertesi sabah erkendi, geri kalanlar ya takılmış ve orospularını çoktan eve göndermişlerdi, ya hala yataklarında orospularıyla birlikteydiler ya da sızmışlardı.

"Dick move."

Shy'ın sağından gelen sözleri Joker'in başını tarafa çevirmesine neden oldu.

Kardeşinin gözleri onun üzerindeydi ve bir bakışta Joker adamın kızgın olduğunu anladı.

Tanrım, şimdi ne var?

"Bir söyle?" diye sordu.

"Senin için geldi," dedi Shy. "Ve tam onun yüzüne karşı, Stacy ile takıldın. Dick hamlesi, Joke. Siktir. Ciddiyim."

Joker, Shy, Tab ve High'ın bulunduğu yerin oldukça aşağısında durdu.

Barda toplanmış, içeride yüksek bir yerde, önündeki barın üzerinde şişeler ve hazırda bardaklar, görünüşe göre shot yapıyorlardı.

Bu faaliyete yüksek katılım sürpriz olmadı.

High partiye gelmemişti. Yaşlı bir karısı ve çocukları vardı. Çocuklarının yanında olmayı severdi, bu yüzden ailevi bir durum olmadığı sürece partiye gittiği nadir olurdu.

Yaşlı kadınla aynı şey değildi, onun yanında olmaktan hoşlanmak.

Kaos geçmişine göre High ve kadını hiçbir zaman yakın olmamıştı.

Onu hamile bırakmış ve çocukları için doğru olanı, High içinse yanlış olanı yapmıştı. O zamandan beri araları hiç iyi olmamıştı. Joker onu tanıyordu ve içinde yaşlı bir kadın yoktu. Kaos'la ilgili herhangi bir şeyde nadiren görünür, çocuklarını aile bokuna gönderir ama kendisi görünmezdi ve kendisinin ve çocuklarının başının üstünde bir çatı olması için erkeğine katlanırdı.

Bu yüzden High'ın çocukları uyuduğunda, kadını mutlu olmaktan çok uzak bir evde bırakıp Bileşik'e geldiği ve birkaç tane geri attığı sık sık oluyordu.

High'ı düşünmeyi bıraktı ve Shy'a odaklandı. "Eve iyi döndü mü?" diye sordu.

"Umurunda mı?" Shy karşılık verdi ve Joker çerçevesinin uyandığını hissetti.

Bunu bir yapmayacaktı.

"Sanırım geçen gece bunu açıkça belirttim, kiminle yattığım seni ilgilendirmez," diye karşılık verdi. "Ama şunu söyleyeyim, Stacy kafayı bulmuş bir haldeydi, haldeyken araba kullanmakta hiç zorlanmıyordu, kendini ya da başkasını mahvetmesin diye onu eve götürdüm. Sonra bir gezintiye çıktım. Bir boka bulaşmadım."

Shy gözle görülür şekilde rahatladı.

"Senden hoşlanıyor," dedi Tab
usulca. Haklıydı.

Carissa kesinlikle ondan hoşlanıyordu.

Yine de Carissa onu tanımıyordu, yani Tab de .

"Hayatında onu insanların olmasını seviyor," diye karşılık verdi Joker.

"Bu kaltakla ilgili bir engelin olmasının bir nedeni var mı?" High sordu.
Joker bunu yapmazdı. Paylaşmadı.

High'a baktı.

High da paylaşmazdı. High içine kapanık, sert bir orospu çocuğuydu.

Ama High bir keresinde Joker'e votka ve kardeşlik eşliğinde evin iyi bir yer olmadığını söylemişti. Bu onu mutsuz ediyordu. Daha da kötüsü, maskesinin düştüğünden ve çocuklarının bunu okuyabileceğinden endişeleniyordu.

Adam paylaştığında Joker çok şaşırmıştı. Aynı zamanda minnettar da hissetmişti. Kardeşinin ona bunu vermesi Joker'e karşı hissettikleri hakkında çok şey söylüyordu ve Joker bunların hiçbirini kaçırmamıştı.

Ve bunu yapma zamanının geldiğine karar verdi. "Ben o adam değilim." dedi.

"Hangi adam?" High sordu.

"İhtiyacı olan adam," diye yanıtladı Joker.

"Nereden biliyorsun?" Shy sordu.

Joker ona baktı. "Çünkü kelebekleri sevmiyorum. Çok güzeller, ama narinler ve hiçbir şeyi özenle kullanacak bir yapıya sahip değilim."

"Belki de yanılıyorsunuz," diye belirtti High.

"Ve belki de haklı olduğumu kanıtlayan bir hayatım var," diye karşılık verdi Joker. "Denemeden bilemezsin," diye araya girdi Tabby.

"Ve bu arada onu çiğneyecek misin?" Joker sordu ve başını salladı. "Onun bu saçmalığa ihtiyacı yok."

Hiçbirinin buna verecek bir cevabı yoktu ve o bunun nedenini biliyordu. Onun haklı olduğunu biliyorlardı.

"Evde güvende," dedi Tabby ona. "Oraya vardığında bana mesaj attı. Ama gitmeden önce Snapper'la bir gezintiye çıktı."

Sikeyim.

Joker dişlerini sıktı, Carissa'nın bisikletiyle kardeşine sarılmış olduğu düşüncesini aklının bir köşesine itti; Carissa'nın iyiliği için, o inanılmaz öpüşmelerini -ve Carissa'nın bunu tam tersi şekilde değil de onun üzerine atmış olmasını- aklının bir köşesine koymuştu; eğer kendisini boşaltacak bir erkek bulmak istiyorsa, Kaos'tan kurtulmayı umuyordu.

"Güvende olduğunu bilmek güzel," diye mırıldandı ve çenesini onlara doğru eğerek uzaklaştı.

Kimse onu durdurmadı, o da odasına gitti, kıyafetlerini çıkardı ve yatağına uzandı.

Yatağına uzandı ve bunu yaparken arşıaflarındaki yumuşatıcının solan kokusunu .

Carissa'yı düşünerek yaptı. Ve uyumadı.

* * *

Ertesi gün Joker bisikletini iki bölmeli garajın ön avlusunu oluşturan beton zemine sürdü. Etraf darmadağındı, her yerde arabalar, her tarafa yığılmış lastikler, ofisin büyük kare camlı pencereleri kirli, bir tanesi atlaktı ve bantla bir arada tutuluyordu. Her iki bölmenin de kapılarının açık olduğunu, her birinde arabaların bulunduğunu ve adamların arabalar üzerinde çalıştığını gördü.

Joker içeri girdiğinde, yıkık dökük olduğu için yıkık dökük olmadığını anladı. Yıkık döküktü çünkü çok fazla işleri vardı ve düzeltecek zamanları yoktu.

Bu hoşuna gitti.

Park etti, motorundan indi ve gözleri koylarda, motorun yanında durdu. Gelmişti. Sonunda gelmişti.

Şimdi adam ona gelmek zorundaydı. Nedenini bilmiyordu ama bunun Carissa'yla bir ilgisi olduğunu düşündü. Onun etrafında birden fazla kez bulunmuş, dilini tutmuş, ağzının içinde inlemişti (ve Tanrım, bu boku da gömmek zorundaydı, sadece bu inleme bile kontrolünü kaybetmesine ve kıyafetlerini neden olmuştu) ve hala onun kim olduğunu bilmiyordu.

Bunun belli bir şekilde gitmesi gerekiyordu.

Olmazsa, bisikletine atlar ve her şeyi geride bırakırdı.

Hepsini.

Sonsuza kadar.

Bir adamın körfezin sonuna geldiğini ve elini bir beze sildiğini gördü.

"Hey, kardeşim! Bir şeye mi ihtiyacın var?" diye bağırdı.

Joker cevap vermedi. Bisikletinin yanında duruyordu, arkasındaki yama kesikti, adamın görüp görmediğine dair hiçbir fikri yoktu. Ama eğer , adam

Kaos'la uğraştığını bilecekti ve bunu nasıl ele aldığı hikayeyi anlatacaktı. Joker de kollarını göğsünde kavuşturmuş, körfeze diktiği gözlerini güneş gözlükleriyle kapatmıştı.

"Dostum, cidden, bir şeye mi ihtiyacın var?" diye bağırdı adam. Joker kıpırdamadı.

Adam ona baktı, arkasına bakmak için başını salladı, sonra gözleri tekrar Joker'e döndü. Birkaç vuruş sonra, iri yarı siyah bir adam körfezin sonuna doğru yürümeye başladı.

İşte .

Bu işletmenin sahibi. Beş yıl önce burayı satın alan ve gelişmesini sağlayan adam.

Joker hazırlandı.

Adam ona baktı ve Joker uzaktan bile onun daha sert baktığını görebiliyordu.

İçinin daraldığını hissetti.

Sonra Linus Washington'ın yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi ve "Vay *anasını!*" diye bağırdı.

Linus koşmaya başlayıp Joker'e doğru ilerlerken Joker vücudunun gevşediğini hissetti.

"Lanet olsun! Araba!" diye bağırdı koşarken. "Tanrım! Muhteşem!"

Joker'e doğru ilerledi ve hiç tereddüt etmeden elini yakalayıp sıkıca tuttu ve göğüslerini çarpıştırmak için Joker'e doğru ilerledi ve bir koluyla sırtına vurarak onu çevreledi.

Joker gözlüklerinin arkasından gözlerini kapattı ve jeste karşılık verdi.

Linus kurtuldu ama ellerini kenetli bıraktı, Sonunda Joker'i önce onları ileri geri salladı.

"Tanrım, seni görmek güzel. Sik beni." Gözleri bir aşağı bir yukarı kaydı ve gülümsemesi sabit kaldı. "İyi görünüyorsun."

"Aynen, Lie."

Linus bu yorumu bir elini kaldırıp omzuna kabul etti.

", Car?"

"Etrafta ve . Bir yıldan biraz fazla bir süre önce geri döndüm."

"O zaman kıcıımı öp, sik kafalı. Bir yıldan fazla oldu ve beni ilk kez mi görmeye geliyorsun?"

Joker ona, "Eski mahalleyi ziyaret etmeyi pek sevmem," dedi. Sonra da yalan söylemeye devam etti: "Evinizi yeni öğrendim, uğramaya karar verdim."

Bu bir yalandı çünkü Joker, Linus'un garajını Kaos'a katılmak için yaklaşmadan önce bile biliyordu.

Ama o zamanlar hazır değildi.

Neden şimdi hazır olduğunu bilmiyordu. Sadece hazırды. O da buna katlandı.

"Artık mahallede yaşamıyorum, dostum. Üç çocuğum var. Kadınıma bakıyorum, hamile kalıyor. Kamryn de ekibimizi iki yatak odalı bir evde büyütmek istemedi. Dört yıl önce Littleton'a taşındık."

Joker mutlu bir adamın yüzünü inceledi ve sessizce, "Senin adına sevindim kardeşim," dedi.

"Benim kadar memnun değil," diye cevap verdi Linus aynı sessizlikle. "Gelip çocuklarımla tanışmalısın, Car. İki oğlan, ortada bir kız. Babasının gözbebeği. Ve benim çocuklarım," göğsü kabardı, "serttirler. Annelerini severler, babalarını gururlandırırılar."

Joker başını salladı.

Bu onun da hoşuna gitti.

"Kamryn?" diye sordu.

"Kadın her geçen gün daha da güzelleşiyor," dedi Linus ona. "Bunu nasıl yaptığını bilmiyorum. voodoo olduğunu düşündüğümü söyle. Sadece gülüyor ve sikimin üzerine düşüyor. Altı hafta sonra hamile. İşte benim hayatım bu."

"Daha kötülerini de duydum,"

Joker. "Eminim duymuşsundur,"

dedi Linus alçak sesle.

Joker bunu yuvarladı ve "Bayan Heely hala evinde mi?" diye sordu.

Linus'un yüzündeki neşe kayboldu ve Joker tekrar hazırlandı. "Kam bir yıl önce ona yeni bir yer tuttu. Destekli yaşam, yani ölmek için gidilen bir bok çukuru gibi değil. Hayat böyle bir şey. Sadece yaşlandı, etrafta dolaşması zorlaştı ve düştü. Neyse ki Kam ve çocuklarla birlikte o gün bir şeyler yapmayı planlamışlar. Kam onu buldu. Onu tedavi ettirdi."

"Kahretsin," diye mırıldandı Joker.

"Senin için endişelendi," dedi Linus ona. "Sen gittin, o göt herif bir bok yapmadı. Bayan Heely oraya gitti, oğlunun öldüğünü, onun oğlunun ise hayatta olduğunu ve nefes aldığını söyleyip durdu."

ve iyi bir çocuk olduğunu ve babanın hiçbir işe yaramadığını söyledi. O kadar çok bağırıp çağırdı ki, gidip onu oradan çıkarmak zorunda kaldım. Babanın kaybederse ne yapacağını kimse bilemez. Yaşlı bir kadına bile."

Gerçek buydu.

"Onu görmeye gitmelisin, Car. Kendinden geçecek, sen de göreceksin."

Joker kararını vermeden önce nefesini çekti ve başını salladı.

"Bana nerede olduğunu söyle, ben uğrarım."

Linus ona sıırıttı.

Sonra gözleri Joker'in ceketine ve bisikletine kaydı, sonra tekrar yüzüne geldi.

"Kendine ait bir yer buldun mu?" Joker başını salladı.

"Orada iyi misin?"

"Kardeşlerim var. İyi türden. Onlarla ne yapacağımı bilmiyorum. Ama bana yol gösterme konusunda sabırlılar."

Linus, "Aynen öyle, Car," diye mırıldandı.

"Joker, Yalan," diye düzeltti Joker. "Olduğum çocuğu babamın evinde bıraktım. Sadece kağıt üzerinde oyum. Artık Joker'im. Bu benim için daha uygun."

Linus gözlerini kaçırdı. "Anlıyorum." Başını yana eğdi ve dudakları yukarı kıvrıldı. "Kendine iyi bir kadın mı buldun?"

"Birkaç tane."

Linus'un dudakları . "Belli bir türden bahsediyorum evlat." "Ne demek istediğini biliyorum ve hayır."

"Gençsin," diye mırıldandı.

Kendini genç hissetmiyordu ama hâlâ öyleydi.

Bu onun kim olduğunu ve hayatını nasıl yaşamak istediğini değiştirmiyordu ve hiçbir iyi kadın bunun bir parçası olamazdı. Ama Linus'un bunu bilmesine gerek yoktu.

"İştesin," dedi Joker. "Seni yalnız bırakayım. Ama bana Bayan Heely'nin bilgilerini ver, etrafta dolaşacağım."

"Elbette," dedi Linus, dönüp davet ederek, "Ofise gel."

Almak için Kam'i
aramalıyım." Joker
onu takip etti.

Linus yürürken konuştu.

"Seninle dalga geçmiyorum, Car... Yani, Joker. Kıçını masamda istiyorum.

Kam de seni görmek isteyecektir ve çocuklarımla tanışmanı istiyorum." Joker bir karar daha verdi.

"Orada olacağım."

Linus ona bir kez daha gülümsedi.

On dakika sonra Bayan Heely'nin adresini, Linus'un numarasını telefonuna, kendisinininkini de Linus'unkine yazıp bir kez daha sırtına sarıldıktan sonra oradan ayrıldı.

Linus'un hâlâ gülümseyerek koyun dışında durduğunu görerek atını sürdü. Joker gülümsemedi.

Ama bu iyi hissetmediğı anlamına .

* * *

"Aman Tanrım!" Bayan Heely haykırdı, elleri önünde yukarı kalktı, sonra daha da uzanarak başının iki yanına vurdu ve bırakmadı. "Carson!"

Kapıyı yeni açmıştı ve Linus gibi o da onun kim olduğunu çok iyi biliyordu.

Başını iki yana salladı. "Aman ! Aman Tanrım! Ne harika bir sürpriz! Buna inanamıyorum! İnanamıyorum!"

"Merhaba, Bayan Heely," diye selamladı.

Ellerini bıraktı ve gözlerini kıstı. "Yo? 'Sen' nasıl bir selamlama şekli Carson Steele?" O cevap veremedi (vereceğinden değıl), kadın ona bakmaya devam etti. "Peki saçını en son ne zaman kestirdin? Ya da tıraş oldun?"

" sev," dedi ona.

"Pasaklı görünüyorsun," diye karşılık verdi. "Sen yakışıklı bir çocuksun. Bunu saklamamalısın," parmağını yüzünün iki santim ötesinde dolaştırdı, "*bu*."

"Beni içeri alacak mısın yoksa bir saat boyunca kapının önünde dikilip kışma tekmeyi basacak mısın?" diye sordu.

Gözlerini devirdi, kızgın olmadığı halde kızmış gibi davrandı. O biliyordu. Ağzının titrediğini gördü.

O da biliyordu çünkü kız eskiden ona bok attığında ve bunu kastettiğinde böyle yapardı ama artık yapmıyordu.

Kaçırmıştı ama o ana kadar kaçırdığını bilmiyordu.

"Senin dilin. Senin dilin her zaman başıma bela oldu. Babanı suçluyorum." Ona ters ters baktı. "Pek çok şey için."

Adamın bir şey söylemesine fırsat kalmadı, kadın kenara çekildi.

"Buraya gel," diye emretti, elini sallayarak içeri girdi. "Geleceğini kurabiye yapardım. Yapmadığıma göre, Chips Ahoy ya da Oreos alabilirsin. Sanırım biraz da Nilla Wafers var."

Kahretsin, ama bazı şeylerin değişmediğini bilmek iyi hissettirdi.

"Senden kaçmış olabilir sevgilim, ama artık sekiz yaşında değilim," diye mırıldandı, arkasından içeri girip kapıyı kapatırken.

Ona doğru döndü. "Ben de değilim. Kurabiyelerimi hâlâ seviyorum." Adam ona bakakaldı.

Tekrar gözlerini devirdi ve küçük oturma odasından daha da küçük olan mutfığa doğru fırladı.

Joker takip etti, gördüklerinden hoşlanmamıştı. Çukur olduğundan değil, sadece küçük olduğundan. İçini ona tanıdık gelen eşyalarla doldurmuş, kendi evi haline getirmişti. Ama yaşadığı ev gibi değildi, sadece ona aitti, hayatının onlarca yılını içinde geçirdikten sonra bu hale gelmişti.

Kapının dışında da bayrak yoktu.

"Bayrak nerede?" diye sordu dikkatle mutfığa doğru giderken.

"Tanrı'nın bekleme odasındaki hepimizin tombala ve film gecesi gibi heyecanları yaşamak için gittiği bir kulüp evimiz var, gösterdikleri her film PG. Onlara bayraktan bahsettim. Orada dalgalandırmama izin verdiler," diye cevap verdi, üç marka kurabiyeyi de alıp tezgâha bıraktı ve lanet olası sütü için buzdolabına doğru ilerledi.

Neredeyse gülümseyecekti çünkü Joker'in içtiği son bardak sütü o doldurmuştu.

"İyi ki hâlâ gözünüzün önünde," dedi ona ve bir bardak indirdikten sonra ona baktı.

"Onu asla gözümün önünden ayırma, tatlım."

Joker aniden tıkanan yumruya karşı yutkunarak mücadele etti.

Boğazını.

Ona süt döktü.

Bunu yaptıktan sonra, kurabiyelerle birlikte, adamın kalçasını tezgâha yasladığı yere doğru kaydırıldı. "Nerelerdeydin?"

"Burada ve orada," diye cevap verdi, bir Oreo'ya uzanırken. Gözlerini ona dikti. "Artık evdeyim."

"Güzel, Carson," dedi yumuşak bir sesle.

"Carson değil. Joker olarak biliniyor, Bayan Heely. Babamın oğlunu geride bıraktı."

Başını salladı, bunu kolayca kabul etmesiyle onu şaşırttı, gözleri onun kesiğine kaydı ve sonra tekrar onunkine döndü, "Bir ev buldum."

"Evet, ve kardeşler."

"Motosikletli çocuklardan bazılarının Cain'i yetiştirebildiğini duydum," dedi. "Bazılarının kendi başlarının çaresine bakabildiğini duydum."

"İkisi de bende."

Sırıttı. "Sanırım bu iyi bir şey." "Öyle,"

diye ona güvence verdi.

"Seni özledim," diye fısıldadı, onu gafil avlayarak. Yüzündeki ifade, ses tonu, her şeyin birdenbire oluşu, her şeyi içine sindirmesi, adamın içini parçaladı. "Senin için endişelendim, kötü. Seni özledim, daha da kötüsü. Her gün seni düşündüm ve-"

Oreo'yu ağzına tıkarak ve onu kollarına çekerek susturdu.

Kendininkini onun ortasına doladı ve yüzünü onun göğsüne bastırdı. Yine de güçlüydü ve kurabiyeyi çiğneyip yutması için geçen sürede kontrolünü kaybetmediğinde şaşırmadı.

Ama başını geriye doğru eğdiğinde, "Tanrı oğlumu aldı. Sonra bana seni verdi."

İşte o zaman içi kanamaya başladı.

Onun buruşuk yüzüne baktı. Kendini bildi bileli hatırladığı bir yüzdü bu. Ela gözleri ıslak ve parlaktı.

Hiçbir fikri yoktu.

Sikeyim.

Hiçbir yok.

Ama bir tane almalıydı. Ona bir milyon tane vermişti.

"Bayan Heely-" diye başladığında sesi hırçındı.

Başını iki yana salladı. "Bu konuya girmeyeceğiz. Sen buradasın. Sağlıklısun. Güçlüsün. Kendine uygun bir yer buldun. Ben mutluyum. Bunu bulmak için gitmen gerekiyorsa, bu iyi bir şey. Ama bu sefer, bu yaşlı kadın için, bir süre daha kalır mısın?"

Joker onu sıktı ve "Hiçbir yere gitmiyorum" dediğinde sesi yine hırçın çıktı.

Ellerini göğsüne koymak için kollarını onun etrafından çekti.

Joker ise peşini bırakmadı.

"Güzel," diye fısıldadı iki eliyle göğsüne iki tokat atmadan ve onu tuttuğu yerden çekmeden önce. "Şimdi kurabiyelerini ye ve bana her şeyi anlat. Ve sulu olsa bile hiçbir şeyi atlama. Bir yıldır buradaki insanlara senden bahsediyorum. Hepimiz bir şeyler öğrenmeliyiz ve PG'den bıktık usandık."

Joker, "Biliyorsun ki sana sulu bir şey söylemiyorum," diye cevap verdi. Ona bir bakış fırlattı. "Ben senden büyüğüm, beni şaşırtman zor."

"Bahse girmek ister misin?" diye sordu. "Dene bakalım," diye karşılık verdi.

Ve işte o zaman oldu. Joker'in dudakları seğirdi.

Dışarıdan bakıldığında büyük değildi. Ama yine de çok büyüktü.

* * *

Joker otoparka girdi ve Carissa'nın Tercel'inin oradaki en iyi arabalardan biri olduğunu hemen gördü.

Durdu, rölantide çalıştı ve etrafına bakındı.

Dört katlı. L şeklinde. Hepsi tuğla. Hepsi düz. Dış yürüyüş yolları çimentodan yapılmış. Çirkin demir korkuluklar. Merdivenler de aynı şekilde, bir set önde, bir set de L'nin kıvrımında... Onu olduğundan başka gösterecek tek bir şey bile yok. Orada yaşamak zorunda kalacak kadar şanssız olanlar için ucuz daireler.

Ve orada yaşamak zorunda kalacak kadar şanssız olanlardan birkaçını gördü.

Bir adam ve bir kadın, ikinci kattaki korkulukların yanındaki yürüyüş yolunda takılıyorlardı. Adam sigara içiyordu, kadın adama bok atıyormuş gibi görünüyordu, adam ise kadını durdurmak için ne yapması gerekiyorsa yapmaktan iki saniye uzaktaymış gibi görünüyordu.

Alt katta yaşlı bir kadın, başı arkaya eğik, üzerinde ev ceket, ayaklarında terlikler, muhtemelen gördüklerini genişçe paylaşabilmek için onları izliyordu. Ama bunu öyle bir şekilde yapıyordu ki Joker bunu daha önce de gördüğünü biliyordu. Çiftten. Başkalarından. Ve çok daha fazlasını görmüştü.

Arabaların etrafında dolaşan birkaç çocuk hiçbir şey yapmıyormuş gibi görünüyordu, ama o hiçbir şey her neyse, iyi değildi.

Joker üçüncü kata baktı, taradı ve aradığı numaraları gördü, ortadaki baş aşağı asılı duruyordu.

Daire 323.

Carissa'nın evi.

Telefonunu cebinden çıkarırken ağzının gerildiğini hissetti.

Başparmağını ekranın üzerinde gezdirdi ve kulağına götürdü.

"Kardeşim," diye yanıtladı Tack.

"?"

"Bugün Pazar. Nerede ki?"

Evinde, kadını ve çocuklarıyla birlikte.

"Konuşmamız gerek," dedi Joker ona.

"Bu kelime ne kadar sessiz olmak zorunda?" Tack sordu.

"Sana gelebilirim. Söyleyeceklerimi Cherry ile paylaşırsın, senin çağrın. Ama bunun dışında, sessiz ol."

"?" "İyi bir yerde değilim."

"Kıçını buraya getirmeni istemiyorum, kıçımı şehre götürmek istemiyorum. O yüzden bana yardım et, Joke. Yolun yarısı nerede?"

"Morrison Inn," dedi Joker ona.

"Otuz," diye yanıtladı Tack ve bağlantıyı kesti.

Joker telefonunu cebine soktu, Carissa'nın dairesine baktı, orada olduğunu biliyordu çünkü arabası oradaydı ve orada yalnız olduğunu, oğlu dönene kadar zaman öldürdüğünü düşündü.

Onun gerektiğini bildiği adımları atacak değildi,

Çocuğunu kucağında taşımak, yiyecek taşımak, onu daha az yalnız kılmak için kapısını çalmak.

Sadece yarın bir gün oğlunu geri alacağını bilerek rahatlamak zorundaydı.

Yani iyi olacaktı.

Ya da kadar iyi.

Araziyi dolaştı ve Denver'dan çıkıp Morrison Inn'e gitmek üzere dağ eteklerine doğru yola koyuldu.

Tack içeri girdiğinde barda önünde bir bira vardı. Başlamadan önce Tack'in kendi birasını içmesini bekledi. "Tyra'nın eski evini kiralayanların haber verdiğini duydum."

Tack birayı dudaklarına götürmüş, gözlerini bara dikmişti ki, "Doğru duymuşum," diye cevap verdi.

"Carissa'ya teklif etmeni istiyorum."

Tack'in gözleri ona kaydı.

"Tyra'nın burayı yıllar önce aldığı, ipoteğin düşük olduğu ya da ödendiği gibi saçma şeyler söyle. değil," dedi Joker ona. "Şimdi ne kadar ödediğini öğreneceğim. Üzerine birkaç yüzlük atarsın, böylece saçmalıkları okuyamaz. Aradaki fark neyse, gerisini ben öderim."

Tack bir yudum aldı ve birayı yere bıraktı ama Joker daha bitirmemişti. "Ayrıca bazı bilgilere de ihtiyacım var."

"Bu mi?"

"Robinson adında bir adam. Nerede olduğunu bilmek istiyorum. Nasıl olduğunu bilmek istiyorum."

"Bana onun kim olduğunu söylemek ister misin?" Tack sordu.

"Onu bir zamanlar tanırdım. İyi adamdı. Son bildiğimde, bir almıştı. Bir bebek kaybetti. Onun için hayatın tersine döndüğünden emin olmak istiyorum."

Tack onu bir süre inceledi, bunu biraz yoğun bir şekilde yaptı, Joker buna dayandı, sonra Tack, "Robinson'dan daha fazlasına ihtiyacım var," dedi.

"Sana ihtiyacın olanı getireceğim."

Tack başını salladı, başka tarafa baktı, birasını kaptı ve bir yudum daha aldı.

"Bir adama sikini nereye koyacağını söylemek pek adetim değildir ama söylenenlere göre dikkatini veren tek kardeş ben değilmişim ve tatlı bir parça varmış. Sadece sana açık bir parça ve sen almıyorsun."

Siktir, bu olmaz.

"Bu konuşmayı bir daha yapmayacağım."

Tack ona baktı. "Bu döngüyü kırabilirsin." Joker

kaşlarının birbirine çarptığını hissetti. "Bir söyle?"

"Seni dövüşürken gördüm. Senin yanında çalıştım. Sigara içmiyorsun. Hiç sormadım. Şimdi soruyorum. Kollarının iç tarafındaki sigara yanıkları nasıl oldu?"

Joker eğildi.

Tack kollarını bara dayadı ama Joker'e doğru bir santim kaydırarak yaptı bunu, gözleri kardeşininkilerden hiç ayrılmıyordu. "Joke, anlatmak istediğin zaman anlatacağın hikâyen. Hiç anlatmak istemezsen saklayacağın hikâyen. Sırların olduğunu sanıyordum. Bu kıza karşı kendini tutuyorsun, sanırım yanılıyorum. Senin sırların yok. Şeytanların var."

"Boktan bir babam vardı," diye ısırıldı Joker, bunu söylediğine şaşırılmıştı ama bundan rahatsızlık duymuyordu.

O gün yaptıklarından sonra, zamanı gelmişti.

Tack'in hatlarından ölümcül bir şey geçti. "Seni yaktı mı?" "Ve başka şeyler, evet."

", " diye tısladı Tack, birasına dönerek. "Uzun zaman önce," dedi Joker ona.

"Çitteki çocuk."

"Hunh?"

Tack ona baktı. "Seni tanıyorum kardeşim. Seni bir yıldan fazladır tanıyorum. Sen çitin oradaki çocuksun."

Joker hiçbir şey söylemedi ama bunu içe hissediyordu.

"Seni yaktı," dedi Tack'in sesi sertti. "Ve ben de senin o lanet çitin üzerinde durmana izin verdim."

Bu boktan durumdaki son kişi Tack'ti. Joker ona bunu söylemeye başladı. "Tack-"

Tack onun sözünü kesti, "Yaraların, çağrın, ama biz onu tanıyoruz. Nerede yaşadığını biliyoruz. Ve ona nasıl zarar vereceğimizi biliyoruz. Sen söyle, kardeşlerin ortaya çıksın."

Joker başını salladı. "O senin zamanına değmez."

"Bu kızla oynayıyorsun, parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin veriyorsun, yanılıyorsun. Çünkü bu senin suçun değil. Bu onun suçu."

"Onun için doğru olanı yapıyorum."

"İşte orada " Joker ağzını kapattı.

Tack birasından bir yudum daha aldı ve barın arka tarafına baktı. "Yalnız değilsin. Hepimizin içinde var. Büyümesini istemediğimiz o tohum. Durdurmamız gereken, çünkü durdurmazsak bizi yaşlı adamımıza ." Tekrar Joker'e baktı. "O tohumdan korkan her kardeşin onu öldürdü, Joke. Kaos'u buldular, döngüyü kırdılar."

"Rush yapmadı," diye Joker. "Kardeşim yapmak zorunda değil."

Tack kararlı bir şekilde, "Evet öyle," dedi, bir bakıma Joker'in anladığı bir ifadeydi bu. Rush ve babası pek çok konuda, özellikle de Kulübün gidişatıyla ilgili olarak aynı fikirde değillerdi. Bunu bir sır olarak da saklamıyorlardı.

Tack devam etti.

"Sen yeni nesilsin, Joker. Şu anda Kulübümüzdeki en önemli kardeşler, *senin yetiştirdiğin* nesli nereye yolunu çizenlerdir. O zamana kadar, eğer doğru yolda kalırsanız, hiçbir şeyin sarsmamasını umduğum bir temel oluşturacak bir yol. Etrafta olanları dikkatli seçtik. Şimdi *siz* dikkatli olmalısınız. Shy buna öncülük edecek, Rush'ın da kendi fikirleri var. Ama Rush'ın masaya ne getireceğini göreceğiz. Shy rüzgarı dizginledi. Eğer kelekleri dizginlerseniz, çok daha az tedirgin olacağım."

Joker . "Utangaç koşumlu rüzgar mı?"

Tack çenesini yukarı kaldırdı. "Kızım ailesinin dışına baktı, rüzgarda kaybolabilirdi. Bir onun istediği hayat var, bir de bizim yaşadığımız hayat var. Yaşadığımız hayat benim için önemli ve onu bu hayattan koparmak istemedim. Shy onu geri getirdi."

İşte o zaman Joker anladı. Tabby, hayatı yaşamaya yaklaşamayan bir fizyoterapistle nişanlanmıştı. Adam bir araba kazasında öldü.

Sonra Shy geldi.

Tack onun onaylamasını beklemedi, konuşmaya devam etti.

"Baban sana bunu vermedi, o yüzden ben vereceğim. Bir erkek birçok şekilde tanımlanır. Bunlardan biri de yanında olması için seçtiği kadındır."

"Çok şey anlatıyor," diye mırıldandı Joker, kendi birasına döndü ve bir yudum almadan önce, "Annemin babamı ben yaşlanmadan terk ettiğini düşünürsek

odaklanmak için yeterli."

"Bundan daha önemlisi, bir erkeğin tarafını tutmayı seçen kadındır," dedi Tack, Joker'in sözlerinin hemen ardından ve Joker ona döndü. "Kardeşlerinden biri senin Kaos olarak tanımlanmadığını düşünseydi payını alamazdın. Ama senin baban çocuğunu terk edecek türden bir kadın seçti, bu onu tanımlıyor. Annen çocuğunu terk etti, bu onu tanımlar. Kendini toparla ve şu anda sana sunulan şeyi keşfet, bunu çoktan aştın çünkü sana sunulan şeyin içinde bu boktan şey olmadığını biliyorsun."

Paylaşma zamanı

gelmişti. O da

paylaştı.

"Onu ben koruyorum, Tack."

"Neye karşı?"

Kardeşine doğru eğildi ve tısladı, "İblisler." Tack onun bakışlarını tuttu ve fısıldadı, "Seni dövdü." "Bir boka yaramadı."

"O mu?"

"Ben."

"Kardeşim," dedi Tack ona kayarak. "O tohumu o ekti."

"Biliyorum. Bu kök salmadığı anlamına gelmez."

"Karanlıktan korkuyorsun." Bu bir ifadeydi.

Doğru bir ifade.

"Karanlığa ihtiyacı yok," dedi Joker Tack'e. Carissa'ya şöyle bir bakan herkesin bildiği bir şeydi bu. "asla yaşamamalıydı ve hayatı boyunca yaşadı. İçimdeki şey serbest kalırsa onu yutar."

"Onu serbest bırakmanın bir yolunu

bulmalısın." "Nasıl?"

"Tanrı'nın dürüst gerçeği mi?" Tack

sordu. "Kesinlikle," diye yanıtladı

Joker.

"Eğer kardeşlerin seni bu vahye getirmediyse, o zaman sikini sevimli, tatlı, ıslak, kelebek amcığa sokmalısın."

Joker arkasına yaslandı.

Tack ona, "Seninle dalga geçmiyorum,

dostum," dedi. Joker yine hiçbir şey

söylemedi.

Tack onu inceledikten sonra, "Benim kırbaçlandığımı düşünüyorsun," dedi.

Joker cevap vermedi. Bir kardeşe saygısızlık edemezdi, özellikle de Tack'e.

Ama öyle
düşünüyordu.
Kesinlikle.

Tack sıırttı ve birasından bir yudum aldı.

Kırbacı bıraktıktan sonra düşünceli bir şekilde, hâlâ sırtarak, "Belki de öyleyimdir. Gerçi ben böyleyken ve kadın o kırbacı tutarken, böyle olmak iyi bir şey."

"Doğru," diye başladı Joker ve kardeşinin bakışlarını tekrar üzerine çekti. "Oraya gidiyorum, bir çocuğu var. Eski sevgilisi onunla yatıyor ve o da onunla yatacak, adamım, ve ben onu kaybedersem, o zaman nerede ?"

Tack'in yüzündeki eğlence ifadesi kayboldu. "İşte almanız gereken şey bu."

"Ne?"

"O benim düşündüğüm , tek yapmanız gereken ona bir kez ve kontrol etmek."

"Kontrol edecek mi?"

"Kadınıma zarar vermek için her şeyi yapacağımı mı sanıyorsun?" Joker boğazında bir sıcaklık hissetti.

"Çocuklarım mı?" Tack
zorladı. "Hayır," diye
zorladı Joker.

"O düşündüğüm kişi, kontrol edeceğim."

"Ya çıkmazsa?"

"O zaman düşündüğüm gibi değil."

"Öyle," dedi Joker inatla ve Tack bir kahkaha patlatmadan önce bir süre ona baktı.

Joker gülmedi.

Ama yine de hiç yapmadı.

Ama o anda hiçbir şeyin komik olduğunu düşünmüyordu.

Tack hâlâ kıkırdayarak, "Tanrım, Joke, sen zaten yolunu biliyorsun," dedi.

"Ben de onunkini biliyorum ve bir motorcunun yaşlı kadını olmanın yolu bu değil.

Kahretsin, Tack, o bir amigo kızdı."

Tack yine neşesini kaybetti ve Joker'i gözleriyle mızrakladı.

"Şimdi, kardeşim, eğer yeterince iyi olduğunu düşünmüyorsan, yaşadığın hayat yeterince iyi, ona verebileceğin aile yeterince iyi,

o zaman çok daha büyük bir sorunumuz var demektir."

"Bu saçmalığı okuma, çünkü öyle bir şey olmadığını biliyorsun. Beni de anlıyorsun. Hayat için yaratılmış kadınlar vardır. Bunu üstlenen kadınlar var. Ama o beyaz bir çiti hak ediyor, Tack."

"O zaman ona bir tane ver. Hiçbir yasa bir motorcunun beyaz bir çitin arkasında yaşayamayacağını söylemez."

Tanrım

Kahre
tsin.

Kahretsin.

Boğazındaki yanmayı o da hissetti. O kadar kötüydü ki, alevi söndürmek için uzun bir nefes çekmek zorunda kaldı.

Tack bardan kalktı ve tamamen Joker'e döndü. Sonra da ortaya koydu.

"O orospu çocuğu, sana çöp olduğunu düşünmeyi öğretti. Bunu sen . Sen bir çocuktun. Başka şansın yoktu. Ama yanıliyordu, Joke. Ve bunu anlamayan tek kişi . Anla artık. Aş bunu. Kafanı kıcıncından çıkar. Ve hak ettiğin şeyi bul. Biraz mutluluk bul. Eğer bu kız değilse, değildir. Ama her neyse, bunu senin için istiyorum. Kardeşlerin senin için istiyor. Yaşlı kadınları senin için istiyor. Bunu senin için istemeyen tek kişi *sensin*."

Joker arkasını döndü, birasını kaldırdı ve bir yudum daha aldı.

Tack, "Bunu aklına sokmamak senin kararın," dedi ve Joker onun birasını boşaltmak ve taburesinden kaymak için hareket ettiğini hissetti.

Ama işi bitmemişti ve öldürücü atışını sona bıraktı.

"Bu dünyada birlikte oturup bira içmeyi tercih edeceğim pek fazla insan yok. Ama benim kadınımla oğullarımla birlikte dağda. Seni seviyorum Joke, sana ayıracak çok zamanım var. Ama , dağda çocuklarımla evimi paramparça etmesini ve kadınımla etrafta kasıla kasıla dolaşıp bu bokun sevimli olduğunu düşünmesini, burada seninle birlikte olup geçmişte kalan bokun içinde debelenmeni izlemeye tercih ederim. Kulübüm hakkında ne hissettiğimi biliyorsun. Bunu bir düşün."

Kane Allen bilge ve güçlü bir adamdı, bu yüzden Joker bunu düşündü. Ve Joker, Rider ve Cutter'ı ve Tack'ın

yalan söylemiyordu. Bu çocuklar serseriydi ve ikisi de henüz çift haneli sayılara ulaşmamıştı.

Sonra Tyra'yı, dar eteklerini, o dar eteklerin içindeki kıcını, tepeden tırnağa ne kadar klas biri olduğunu ve dünyada kıcına dokunmasına izin verdiği tek erkeğin yanında oturduğu gerçeğini düşündü.

Sonra da tarihin içinde debelenen bir adam olmak istemediğini düşündü. Ama öyle olduğunu düşünüyordu.

Ve son olarak Joker tüm bunların düşünülmesi gereken bir şey olduğunu düşündü. "Git," diye mırıldandı , geri atarak başka bir yutkunarak ve değil kardeşine bakıyordu.

"Tyra ulaşacak. Carissa'yı o eve sokacağız." Joker ona gözlerini dikti.

Tack devam etti.

"Senin sorunlarını çözemediğimi görüyorum ve bu beni rahatsız ediyor ama bunlar senin şartların, nasıl yapacağına sen karar vereceksin. Şimdi zamana ihtiyacın var. Ama buna tekrar ihtiyacın var Joke, yanındaki taburedeyim. Daha fazla konuşamayana kadar tekrarlayacağım. Sen anlayana kadar bunu yapmam gerektiği kadar çok yapacağım. Benim için anlamın bu. Şimdi gidiyorum. Ama bana ihtiyacın olursa," başını bara doğru eğdi, "işte olacağım."

Sonra cüzdanını çıkarıp barın üzerine birkaç banknot attıktan ve Joker'i omzundan alkışladıktan sonra Tack dışarı çıktı.

Joker onun gidişini izledi.

Sonra birasını bitirdi. Bir tane daha sipariş etti.

Kıçımı öp, sik kafalı. Bir yıldan fazla oldu ve beni ilk kez mi görmeye geliyorsun?

Tanrı oğlumu aldı. Sonra bana seni verdi.

Bana ihtiyacın olursa, orada olacağım.

Kafasında bu düşünceler varken Joker ikinci birasını içmek için acele etmedi.

İşi bittiğinde, boş şişeyi barın üzerine koydu, bisikletine bindi, yerleşkeye döndü ve doğruca temiz bir odaya girdi.

Çoğunlukla temiz sayfalarla.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Şanslı Hissetmek

Carissa

Koca Petey'ye gülümseyerek, "Sanırım senden hoşlanıyor," dedim.

Gerçi, Büyük Petey'nin tuttuğu Travis' Pete'in burnunu yalayıp yutmaya çalışmasına bakılırsa, bunun daha çok ilk görüşte aşk olduğunu söyleyebilirim.

Salı günüydü, sabahın geç saatleriydi ve Kaos Yerleşkesi'ndeki barda, bir taburenin üzerinde duran ve oğlumu henüz kucağına almış Koca Petey'nin yanında duruyordum.

"Ooo, çok tatlı. Hepsinin sıcacık, kıvrımlı, iyilik yumakları olduğu günleri hatırlıyorum," diye mırıldandı barın arkasında duran Tyra.

Pete burnunun süt dişleri ve diş etleri tarafından kesilmesinden kaçındı ve bunu başını eğerek Travis'in tombul yanağına yüksek sesle ahududu üfleyerek yaptı, bebeğimin daha fazla kıkırdamasına ve kıvranmasına neden oldu, bu da beni daha büyük gülümsetti.

Bunu yaptıktan sonra Pete Tyra'ya döndü ve "Aklına bir şey gelmesin kadın. Adamın zaten para biriktiriyor, gelecekteki üniversite harcı için değil, gelecekteki kefalet parası için. Holiganlar yüzünden daha fazla başının ağrımasına gerek yok."

Şu anda Yerleşke'nin zemininde güreşen, homurdanan ve ellerinden geleni yapan iki kara kafalı çocuğa baktım, Tyra'nın görmezden geldiği bir şeydi, bu yüzden normal olduğunu tahmin ettim ve Pete'in yanılmadığını düşündüm.

Tyra, "İsteseydim Tack bana on çocuk daha verirdi," diye karşılık verdi.

"Aşkta deliliğin tanımı," diye mırıldandı Pete, dikkatini tekrar Travis'e çevirdi ve ciddi bir şekilde öğüt verdi, "Erken öğren küçük adam, çirkin bir kadın bul ki senin isteklerini yerine getirmek için boyun eğsin, güzel bir kadın bul ki onun isteklerini yerine getirmek için belini kırasın."

"Pete!" Tyra tersledi.

Tekrar ona baktı. "Ne?" Tyra ters ters baktı.

Ben bunun dışında kaldım ama bunun tek nedeni Travis'in henüz İngilizceyi nasıl anlayacağını öğrenememiş olmasıydı.

Neyse ki Koca Petey (ya da belki Tyra), o anda odada büyük bir gürültü duyuldu ve baktım ki Rider ve Cutter bir sandalyeyi devirmişlerdi.

Ama hala güreşiyorlardı.

Tyra'ya baktım. "Uh... bu normal mi?"

Koca Petey'e ters ters bakmayı bırakıp bana baktı. "Ben tek çocuğum ama Tack'in yıllardır konuşmadığı bir erkek kardeşi var."

Bu sorumu ama daha bitirmemişti.

"Birbirleriyle gerçekten hiç alakaları olmadığını söyledi. Küçüklüklerinden beri. Onun da bir kız kardeşi varmış."

Son bölümdeki geçmiş zamanın iyi bir şey olduğunu düşünmedim ama devam ettiği için tepki veremedim.

"Sürekli birbirlerinin yüzüne baktıklarını söyledi. Ama ona tapıyordu. Ayrıca Tabby ve Rush'in çocukluktan gençliğe kadar sürekli kavga ettiklerini söyledi. Ve birbirlerine çok yakınlarmış." Oğullarına baktı. "Oğullarım her zaman birliktedir, bazen güreşir ya da tartışırlar, bazen de tartışmazlar. Bu her neyse daha sonra başka bir anlama gelecektir. Bunu bildiğim için onları rahat bırakıyorum."

Travis'e bir kardeş verecek kadar şanslı olursam diye düşündüm.

Ön kapı açıldığında ve Tack'in içeri girdiğini görmek için boynumu büktüğümde bu düşünceyi çiğniyordum. Barın arkasından dolanıp bize doğru gelirken Pete'e çenesini kaldırdı, bana başını salladı ve karısına öyle bir gülümsedi ki kalbim Tyra için mutlu bir şekilde çarptı.

"Carissa'yla konuştun mu?" diye sordu.

"Hayır!" Tyra ağladı. "Kahretsin! Travis'le yaptığı şov yüzünden kendimi bebeğe kaptırdım ve unuttum."

"Benimle ne hakkında konuşacaksın?" diye sordum.

Tyra bana bakarken Tack Tyra'ya ulaştı. "Tack ve ben hâlâ eski evime sahibiz. Ekstra para kazanmak için kiraya veriyoruz. Kiracılarımız yaklaşık bir hafta önce haber verdi."

Bunu bana neden söylediğini bilmiyordum, o yüzden konuşmayı kestiğinde "Tamam" dedim.

Tack, "Bir göz isteyebileceğini düşündüm," dedi. "I-" Başladım ama sadece o kadarını yapabildim.

"Küçük bir ev," dedi Tyra ve o anda kalbim küt küt atmaya başladı.

Travis ve ben küçük bir evde miyiz?

Bu ne kadar harika ? "İki yatak odası," diye devam etti. İki yatak odası mı?

Cennet!

"Ben oradayken mutfağı yeniden yaptırmıştım, bu uzun zaman önceydi ama hala güzel," diye devam etti. "Her yere yeni halı döşedik ve daha önceki kiracılardan sonra yeniden boyadık ve şu anki kiracılarımız sadece birkaç aydır orada. Yani gerçekten çok güzel."

"Ben, uh... Ben..." Kekeledim.

"Güvenebileceğimiz birine ihtiyacımız var," dedi Tack bana. "Bizi terk edenler etrafımızda dolanıyor. Çocukları olduğu, hamile kaldıkları, daha büyük bir yere ihtiyaçları olduğu için kira kontratlarını erkene aldılar. Onlardan öncekiler yavru köpek aldılar, bize söylemediler, depozito ödemediler, yavru köpek evi dağıttı. Bu da yeni halı ve boya almamıza ve başımızın ağrımasına neden oldu. Aile kuran bir çiftle uğraşmaya değmez. Ama sabit birine ihtiyacım var. Düzenli. Aileden, yani *bizim* ailemizden, eve iyi bakacağını bildiğimiz biri."

Kesinlikle onların eviyle ilgilenirdim.

Gerçi bunu karşılayabilmek için muhtemelen plazma satmaya başlamam gerekecek (ve sonra biraz daha).

"Şey-" Ben başladım.

Tyra yine sözümü kesti, "Ayda 600 dolar."

Gözlerim büyüdü.

Ayda altı yüz mü?

Bu, oğlumu büyüttüğüm pek de harika olmayan ev için şu anda ödediğimden sadece birkaç yüz dolar daha fazlaydı.

Anlaştık!

Kocaman gözlerime baktı ve hızla ekledi, "Artı ücretsiz kablolu yayın." Heyecandan dilimi yuttuğum için konuşamayınca, "Ve elektrik paralı" ekledi.

"Ben, uh... 600 dolara bir ev *mi*?" Sonunda .

"Çok güzel. Gerçekten güzel. İyi bir mahallede. Kaldığın yerle ilgili pek bir fikrin olmadığını söylemiştin," dedi Tyra cevap olarak.

Bu sırada Tack telefonunu uzatıyordu. "Kaydır kızım. Bunlar resimler. Seni ne zaman istersen götürebiliriz. Burası ay sonunda açılacak, bu da bir hafta demek."

Telefonunu aldım ve fotoğraflara göz gezdirdim. Telefonda büyük değillerdi ama yine de mekanın güzel olmadığını görebiliyordum.

Çok güzeldi. Temiz, çekici ve kişilikli. Ayda 600 dolara mal olacak bir şey değildi. Ve işte yine buradaydı.

Bu bir anlaşma değil, bir hırsızlıktı. Ve hırsız ben olacaktım.

Lanet olsun.

Tack'e telefonunu geri verdim ve "Çok tatlısın ama yapamam" dedim.

"Neden olmasın?" diye sordu.

"Çünkü başkasına kiralarsan daha fazla ," diye onun çok iyi bildiği şeyi açıkladım.

"Evet, köpekler ve kira atlayıcıları gibi şeylerle daha fazla başımız ağrıyabilir," diye karşılık verdi.

Tyra, "Gazeteye ilan vermenin maliyetinden bahsetmiyorum bile," diye ekledi.

Reklamların ne kadar tuttuğunu bilmiyordum ama ne kadar tutsun, evlerini parası olan birine kiraladıklarında kazanamadıkları parayı karşılamadığını biliyordum.

Tack, "Ve bir yönetim şirketi aracılığıyla hareket etmiyoruz," diye ekledi.

"Bu yüzden başvuruları gözden geçirmemiz, kredi kontrolleri için ödeme yapmamız, gösterimler için bir şeyler bırakmamız gerekiyor. Tam bir baş belası. Sen alırsan, bunların hiçbirini yapmak zorunda kalmayız."

Tamam, bunların hiçbirinin eğlenceli olmadığını tahmin edebiliyorum, zaman alıcı ve pahalı olmasından bahsetmiyorum bile.

"Kira kontratın ne zaman bitiyor?" Tack itti.

"Aydan aya. Bulunduğum yerde, altı aydan uzun bir süre için bir şey denemeyeceklerini biliyorlar. Kiracılar oldukça geçicidir," dedim ona. "İlk altı ayımı tamamladıktan sonra aydan aya gittiler."

"Fark ettin mi?" diye sordu.

"Kontrol etmem gerek ama sanırım bir hafta."

"Ver onu. Seni içeri alacağız. Çocuklar yardım edecek. Önce Tyra sana etrafı gösterecek, böylece olmak istediğin yerin burası olduğunu anlayacaksın."

Olmak istediğim yerin orası olduğunu zaten biliyordum. Ben, Travis, şu anki mahallemde *olmayan* temiz, güzel, küçük bir ev. Olmak istediğim yer orasıydı.

Ama onlardan faydalanmak, olmak istediğim kişi değildi.

Onları nasıl geri çevireceğimi bilemediğimden cevap vermek için ağzımı açtım ama tek kelime bile edemedim.

Ön kapı tekrar açıldı, benimki de dahil olmak üzere tüm gözler yöneldi ve Joker içeri girdiğinde kez kalbim sıkışmadan önce sıçrarken ağzımı kapattım.

Ne yazık ki Snapper'la olan yolculuğum Pazar sabahına kadar etkisini yitirmişti. Her yerinde Joker ve esmerliğinin yazılı olduğu garip bir ağrıyla uyandığımda anlamıştım. Neyse ki kafamı dağıtacak bir işim vardı ve Travis geri döndüğünde, küçük oğlum tekrar hayatımı doldurduğunda ağrım geçti.

Ama isteyken (ve Travis'le) bile Joker'den başka bir şey düşünmüyordum ve bunun Joker'in suçu olmadığını farkına varmıştım. Beni o yönlendirmedi. Benimle ilgilendiğine dair (öpücüğe karşılık vermek) belirti vermedi.

Yani hepsi

bendim.

Yine de acımıştı.

Ve anda onu görünce, acım geri geldi.

Joker içeri girdiğinde Tack'in yaptığığın hemen hemen aynısını yaptı, ancak barın dışından dolaştı ve

Çenesini kaldırıp odadaki diğer kişilere gösterdikten sonra gözleri bana geldi.

"Kelebek," diye
mırıldandı. Bir kalp
sıkışması daha.

Takma isimler, belli ki, motorculara özgü bir şeydi. Joker'in ailesi ona Joker adını vermemişti. Ve Shy da Shy değildi, Tabby Cumartesi gecesi bana gerçek adının Parker olduğunu söylemişti. Aynı şekilde High, Snapper ve diğerleri de (gerçek isimlerini bilmiyordum, sadece Tab'in onların kulüp isimleri olarak adlandırdıklarını biliyordum).

Bununla birlikte, Ride ve Cut Tyra ve Tack'in çocuklarının isimleriydi, ancak Rider ve Cutter'dan kısaltılmışlardı.

Yani takma isim motorcu kulüplerinde kullanılan bir şeydi.

Yine de *kelebeğin* farklı bir anlamı olmasını istedim.

Ben bunu dilerken, Joker geçip gitti. Ve bunu doğruca Büyük Petey'e gitmek için yaptı.

Ve bunu Travis'i Pete'in kollarından sıkıca çekip yüz yüze gelecek şekilde kaldırabilmek ve "Nasıl gidiyor evlat?" diye sorabilmek için yaptı.

Bunu duyunca birden nefes almakta zorlandım.

Travis sevinçle çılgılık attı ve iki eliyle Joker'in sakalına yapıştı.

Joker onu öpecekmiş gibi öne doğru çekti ama öpmedi. Sadece alnını Travis'in alnına değdirdi ve Travis'in bıyıklarının tutuşunu kaybetmesine neden olacak şekilde onu aşağı indirdi. Sonra Travis'in küçük poposunu avucunun içine aldı, sırtını kolunun kıvrımına yerleştirdi ve bana döndü.

"Her şey mi?" diye sordu.

Sorusundan emin olmasam da, o anda Joker oğlumu tam önümde tutuyordu, her şey kesinlikle iyiydi.

"Uh... evet," diye mırıldandım.

Sonra akli başında kalabilmek için gözlerimi Joker'den ayırdım ve Koca Petey'nin başını eğip kucağına baktığını gördüm, ama yüzünün yan tarafını görebiliyordum ve dudakları yukarı kalkmıştı.

Bakışlarımı barın arkasına attım ve Tyra'nın gülmemeye çalışıyormuş gibi görüldüğünü gördüm. Gözleri Joker'in üzerindeydi ve dans ediyorlardı.

Tack de Joker'e bakıyordu ve onun da dudakları yukarı kıvrılmıştı ama o da başını sallıyordu.

Bunların ne anlama geldiğini bilmiyordum ve anlamam için zaman da tanımadım.

Yapamadım.

Çünkü ne yapacağımı bilmiyordum.

Ya da ne diyeceğimi.

Bildiğim şey, bu ağrının hem şiddetlendiği hem de azaldığı idi. Bu çelişki gerçek olamazdı ama gerçektir ve bunu biliyordum çünkü hissedebiliyordum.

"Ona evinden bahsettin mi?" Joker sordu ve gözlerimi ona çevirdiğimde Tack ve Tyra'ya hitap ettiğini gördüm.

"Evet," diye yanıtladı Tack. "Ay sonunda buraya taşınıyor."

Joker konuşmadan önce ağzımı tekrar açtım ve yine bir şey söyleyemedim.

"Güzel. Güvenli, Carrie ve temiz. Ayrıca LeLane'e de yakın."

Vücudum kilitlendi.

Carrie mi?

Ona baktım ve ağrım geçti. Sonra söylediği bir şey beni etkiledi.

"LeLane's'e yakın mı?" Ben sordum.

"Senin dükkânın. Arabayla sadece beş, on dakika uzaklıkta," diye yanıtladı Joker.

Benim hayatımda beş, on dakika yirmi dakikadan çok daha iyiydi. Benzin parasından tasarruf edeceğimden bahsetmiyorum bile. Binlerce dolar değil ama her tasarrufun benim için bir anlamı vardı.

Dahası, Travis'e baktığı için Koca Petey'e bir şeyler ödemeye kesinlikle niyetliydim, ancak bu her neyse, muhtemelen kreşe ödediğim paranın yanına bile yaklaşamayacağını biliyordum. Travis'in merkezi harikaydı ama pahalıydı.

Şu anki kiram çok ucuzdu. Ama Büyük Petey'e ödeyeceğim para, ki bu şu anda kreş için ödediğimden daha az olacaktı, Tyra'nın eski yaşamının ek maliyetini büyük olasılıkla karşılayacaktı.

Ve olarak, yaşadığım yer gürültülüydü. Güvenli değildi. Çekici değildi. İyi muhafaza edilmemişti. Çok küçüktü. Ve ben üçüncü katta oturuyordum. Alışveriş yaparken (ya da her neyse) dairemde bırakmamın imkanı olmadığına göre

Travis'le birlikte taşımam gereken her şeyi taşıyarak iki kat merdiveni tekrar tekrar çıkmak zorunda kaldım. Ve bu tam bir baş .

Tüm bunlar, nezaketlerini kabul etmekten başka seçeneğim olmadığı anlamına geliyordu. Tekrar.

Belki de stilist olduğumda Tyra saçını ücretsiz yapmama ve bunu sonsuza dek yapmama izin verirdi.

Joker'den Tack ve Tyra'ya baktım. "Travis ve benim yarın bakmamızı ayarlayabilir miyiz? Mesela ben vardiyamı bitirdikten sonra?"

Tyra'nın yüzü . "Elbette."

Tack, "Bugün dikkat et, bebeğim," diye emretti. Başımı salladım.

"Yo," hepimiz duyduk.

Yana doğru eğilerek diğer tarafa baktım ve Snapper'ın üzerinde uzun bir şort ve spor ayakkabılarından başka bir şey olmadığını, elinde yivli beyaz bir atlet taşıdığını, oldukça iyi tanımlanmış göğsünün sergilendiğini (ve ter içinde kaldığını) gördüm. Yan koridora ve temizlik gününde toplantı odası, egzersiz odası, ne olduğunu bilmediğim bazı kilitli kapılar ve çamaşır odası olduğunu öğrendiğim yerlere açılan kapıdan çıkıyordu.

"Hey, Snapper," diye seslendim ve gülümsemeden önce gözleri bana geldi.

"Hey, bebeğim."

Uzanıp Travis'i Joker'den yakaladım (bunu gözlerini kaçırarak yapıyordum). Travis hemen saçıma yapıştı ama ben hissetmedim (bunu çok yaptığı için kafa derim sertti ve kafa derimin sertleşmekten başka çaresi yoktu). Onu yakaladıktan sonra Snapper'a doğru yürüdüm.

"Bu benim oğlum Travis," dedim ve Travis'e doğru baktım. "Travis, bu Snapper. Cumartesi günü anneni gezintiye çıkardı ve gerçekten çok güzeldi."

Travis homurdandı, bir yandan Snapper'a bakarken bir yandan da kendi yumruğunu yemeye çalışıyordu. "Hey, küçük kardeşim," dedi Snapper sessizce, Travis'e doğru bir el kaldırarak, Bu da Travis'in yumruğunu yemeye olan ilgisini kaybetmesi, bebek parmaklarını Snapper'ın işaret parmağına dolması ve onu ağzına çekmesi anlamına geliyordu.

Travis artık kollarımda olmadan önce zar zor ıslattı. Artık Snapper'ın parmağını da tutmuyordu.

Joker'in göğsüne yaslanmıştı.

Travis'in umurunda değildi ve bunu Joker'in sakallı yanağına tokat atmaya başlayıp sonra öne eğilip siyah bıyıklarını yaladığında anladım.

Bu, ağrının geri gelmesine neden oldu ama bu arada Joker'in manevrası karşısında şaşkınlık hissettim.

Aslında bunu Big Petey ile ilk kez yapmasına şaşırmıştım (bu kadar agresif olmasa da).

Çok şaşırdım ve bir şey söylemek üzereydim. Ama sonra hissettim.

Odadaki gerginlik. İşte o zaman *gördüm*.

Sakalını emen bir bebekle bile Joker'in gözleri Snapper'a kilitlenmişti ve ona motosikletli bir kardeş sevgisiyle bakmıyordu.

Geri adım atmak istedim.

Oğlumu kapıp bir adım geri çekilmeyi daha çok istedim.

Ancak durumun ağırlığı beni etkilememiştir ve herhangi bir hareketin akıllıca bir fikir olmayacağını hissediyordum.

Ben de hareketsiz durdum ve bekledim.

Neyse ki bekleyiş uzun sürmedi.

Garip bir şekilde, Snapper'ın alçak sesle "Anladım" demesiyle sona erdi. Joker daha alçak sesle, "Güzel." dedi.

Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim olmasa da gözlerimin büyüdüğünü hissettim.

Travis bıyıklarla oynamayı bıraktı, "Bee, bo, bah," dedi ve Joker'in saçını çekti.

Joker bunu duymazdan geldi ve Snapper'a kaşlarını çatarak bakmaya devam etti.

"Kardeşler, ayın son günü, temizleyin. Carissa'yı Tyra'nın eski yerine taşımak için adam lazım," diye duyurdu Tack kalın havanın içinden.

Snapper geri çekildi, bana baktı ve "Ben varım." dedi. Atletini bana doğru kaldırdı. "Seni görmek güzel, bebeğim. Çocuğun çok tatlı."

Ondan sonra, ben bir şey söyleyemeden çekip gitti.

Bağırarak mı, ayağımı yere vurmam mı, bir açıklama talep etmek mi yoksa histerik bir şekilde gülmek mi istediğimi bilemeden Joker'e baktım.

hiçbirini yapmadım.

Joker Travis'i hâlâ yukarıda tutuyordu ama şimdi başını ona çevirmişti. "Saçın biliyorum küçük dostum, ama uzayacak ve ben saçımı olduğu gibi seviyorum."

Travis "Dee dah" diye bir ses çıkardı ve Joker'in ağzına bir tokat attı. Ağız seğirdi.

Tamam.

Yeterli.

"Alışveriş merkezine gidiyorum," diye duyurdum.

Yani, hayatın çalkantılıyken, bir kız başka ne yapabilir ki?

Alışveriş merkezinden bir şey alacak param yoktu ama Travis bayılıyordu. Sosyal biriydi ve iki metre yakınına gelen herkesi etkilemeye kendini adanmıştı. Bu fırsatlara ihtiyacı vardı ve biz küçük dairemizde sıkışıp kalmışken bu fırsatlar ona sunulmuyordu.

Yani alışveriş .

Joker'e doğru uzandım ve onun gözleri benimkilere geldiğinde hızla gözlerimi kaçırdım.

Tam Tyra "Harika!" diye ilan ederken oğlumu yakaladım. Sür ve Kes, ben de geliyorum. Elvira'yı arayacağım."

Ona döndüğümde Travis'i vücuduma yasladım. "Elvira çalışmıyor mu?"

Tyra bana "Hawk'ın alışveriş için izin politikası var" dedi.

Bunu söylerken ciddi olduğunu biliyordum çünkü başı eğikti ve başparmağı telefonunun üzerinde hareket ediyordu.

Bu Hawk her kimse onun için çalışmak istediğimi düşünerek izledim.

"Yarın vardiyaya gitmeden bir saat önce evinde olacağım," dedi Koca Petey taburesinden kalkarken. "Gitmeden önce bana ipleri gösterebilirsin."

"Teşekkürler, Koca Petey. Bu harika olur," diye cevap verdim. Bir elini kaldırdı ve dışarı çıktı.

"Ride, Cut, birbirinizi öldürmeye çalışmayı bırakın ve kışınızı kaldırıp buraya gelin," diye emretti Tack ve Tyra'nın, çocukları İngilizceyi anlayacak yaşta olduklarından beri kendi küfürü vergilerini başlatması gerektiğini düşündürdü.

"Görüşürüz, Kelebek," diye mırıldandı Joker ve gözlerim aynı anda ona gitti

kalbim yine yerinden
çıkacaktı. "Sonra,
Joker."

Bana hiçbir şey söylemeyen bir bakış attı, çelikten duvarının ardında kararlıydı, sonra arka salona doğru yürüdü.

"Elvira," dedi Tyra telefonuna. "Sen. Ben. Carissa. Oğullarım. Carissa'nın Travis'i. Alışveriş merkezi ve öğle yemeği. Otuz dakika." Durakla, "Hangi alışveriş merkezi sence? Orada görüşürüz." Bana baktı ve gülümsedi. "Hadi gidelim."

Hamile kalmadan önce kız arkadaşlarımla alışverişe çıkmamıştım.

Ufak tefek şeyler için param yoktu, kira zammı , eski avukatıma ödemem gereken yüklü bir borç vardı ve yeni arkadaşlarıma parasal olmayan borçlarım birikmişti.

Tüm bunlara, öğle yemeğine ve ufukta hoşlandığım kadınlarla alışveriş merkezine gitmeme rağmen... *bekleyemezdim... bekleyemezdim.*

Ben de .

Ben ve Travis *yuvarlandık.*

* * *

"Eğer bunu anlamazsan," diye başladı Elvira, ayağa kalktı, zıpladı ve oğlumun elini tutarken onu (artık) tokatlayamasın diye oğlumu kendine doğru çekti. "Senin için alıyorum."

"Ben de alıyorum. Üzerinde şu dikdörtgen payetler olan tankı" diye açıkladı Tyra.

Daha önce hiç gitmediğim bir mağazanın engelli soyunma odasındaydık.

Hepimiz. Daha önceki bir mağazadaki manken olayıyla sürekli tetikte olmaları gerektiğini kanıtlamış olan Rider ve Cutter da dahil.

Aynanın önünde kot pantolonum ve askılı bluzumla duruyordum.

Sıradan, günlük bir değildi.

Yumuşak, esnek ama sıkı bir örgü içinde sessiz bir orman yeşiliydi. Üst kısmında ince bir ciro ağzı ve göğüslerin altında bir dikişi vardı. Göbeğimden aşağıya iniyor ve kot pantolonumun içine giriyordu.

Şık bir .

Büyük göğüslerimle buna inanamıyordum ama gerçekten çok şirin görünüyordu.

Dahası, Tyra haklıydı. Ayrıca, önünde harika bir tasarımla dikdörtgen gümüş payetler dikilmiş siyah bir atlet denemiştım ve bu da normalde giydiğim bir şey olmamasına rağmen yine de harika görünüyordu.

Motorcu bebeğe

benziyordu. Ama

motorcu bebek

şıklığında.

Böyle bir üst giymeye cesaret edip edemeyeceğimi merak ederek kendime baktım.

Sonra Joker'i esmer haliyle düşündüm ve keşke buna gücüm yetseydi dedim.

Böyle düşünürken telefonum çaldı.

"Hallediyorum," dedi Tyra, raftaki bankta otururken, yanındaki bankta duran çantamı karıştırmadan önce.

Küçük bir elin kalçama vurduğunu hissettim ve Cutter'ın orada durduğunu görmek için aşağıya baktım, başı geriye doğru eğilmişti, annesinin yeşil gözleri babasını anımsatan bir yüzle üzerimdeydi.

"Güzel," dedi.

Bir oylama daha yapıldı.

Ona gülümsedim. "Teşekkürler, tatlım."

"Bilinmeyen numara diyor," dedi Tyra ve ona döndüğümde kolunu uzatmış, telefonu bana doğru tuttuğunu gördüm.

Telefonu aldım, aramaya başladım ve kulağıma götürdüm. "Alo?"

"Bayan Teodoro?" diye sordu sesi tanıdık gelen bir kadın.

"Evet."

"Angie için bekleyin lütfen."

Oh. Avukatım.

Bir klik sesi duydum ve sonra "Bayan Teodoro?"

dedim. "Merhaba, Angie. Lütfen, ben Carissa," diye düzelttim.

Ya da

Carrie.

Ya da

Kelebek.

Ama onlar Joker'indi.

Tüp tekrar baktım, belki bunu karşılayabilirim diye düşündüm.

Sharon'ı gelecek hafta bana biraz fazla mesai vermesi için ikna edebilirim.

"Sadece dosyaları aldığımızı ve incelediğimi söylemek için aradım. Bir toplantı ayarlamak için sizi Leanne'e geri göndereceğim ama size emzirmeyle ilgili bir şey sormak istiyorum."

İç çamaşırlarını düşünmeyi bıraktım ve dikkatimi Angie'ye verirken gözlerim odaklanmadı.

"Pardon?"

"Emzirme. Avukatınızın dosyasında Bay Neiland'ın Travis'i ziyareti sırasında anne sütünüzü reddettiğini ve sizinle konuşmadan oğlunuza mama vermeye başladığını söyleyen bir not var Bu doğru mu?"

Öyleydi ama hatırlamamaya çalıştım çünkü o sırada çok incinmiş ve çok kızmıştım, avukatımı arayıp ona her şeyi anlatmıştım.

Başlangıçta, Aaron Travis'e kısa sürelerle sahip olduğunda, onu emzirmiş olmam bir sorun değildi. Sadece fazladan pompaladım ve Travis'i teslim ettiğimde verdim ve gerekirse evine daha fazlasını bıraktım.

Ancak Aaron velayetin yarısını aldığı anda, arz ve talebe yetişmek benim için daha zor oldu, yani bir haftalık miktarı tek seferde teslim edemedim. Bu, Aaron'un evine daha sık uğramam gerektiği anlamına geliyordu, ama aynı zamanda çalıştığım ve Aaron'un olamadığım için, Tory'nin daha fazla süt almak için evime veya dükkana gelmesi gerekiyordu.

Bu nedenle, daha fazla süt almak için zaman ayarlamayı bırakmadan önce bu iki ziyaret boyunca devam etti ve bu da beni endişelendirdi.

Travis'le geçirdiği zamanın sonunda Aaron oğlumu bana geri verdi ve Travis'i artık benim sütümle değil mamayla söyledi. Ayrıca emzirmeyi bırakıp mamaya geçmemin Travis için daha iyi olacağını söyledi ve aslında bunu yapmamı emretti.

Ben çocuğumu beş yaşına kadar emzirmek isteyen bir kadın değildim.

Ama ben çocuğuma sadece benden alabileceği türden bir bakım ve bağ vermek isteyen bir kadındım.

yapmayı bırakmanın sağlıklı bir seçenek olduğunu .

Ben de tabii ki reddettim. Travis'i beslediğim zamanlar *benimdi. Çok güzeldi.* Bu bağın ne kadar önemli olduğunu tarif etmenin bir yolu yoktu ve bundan vazgeçmeye hiç niyetim yoktu.

Ne yazık ki Aaron'un kararının çeşitli sonuçları oldu.

Birincisi, dondurucu dolduğunda çok fazla sütü çöpe attığımdan (ve pompalamak için işten ara vermek zorunda kaldığımdan), bu oğlumun beslenmesi için gerekli olmaktan ziyade zahmetli ve yıkıcı hale geldi.

Yine de bunu yapmaya devam edecektim, ancak Travis'in sürekli değişimle başa çıkmakta zorlandığı anlaşıldı. Benim göğsüm ve Aaron'un kullanma ihtiyacı arasında gidip gelirken zaten meme ucu karmaşası yaşıyordu. Annesi ve babası arasında gidip gelmeye katlanmak zorunda kalmasından bahsetmiyorum bile.

Ama sonra Travis daha fazla tükürmeye başladı, onu geri aldığımda meme ucuna dönmekte zorlanıyordu, huysuzdu ve uyuyamıyordu ve sonunda olması gerektiği gibi kilo almıyordu.

Aaron onu tekrar sütüme vermeyi kesinlikle reddettiği için mamaya geçmekten başka çarem yoktu.

Ve yürek parçalayıcı bir şekilde, Travis'in beslenmesi düzeldi, morali düzeldi, huzur içinde uyudu ve daha sağlıklı görünüyordu.

O zamanlar yıkılmıştım, bebeğime olanlar konusunda ne kadar güçsüz olduğumu öğrenmem bu deneyimi daha kötüleştirmişti.

Bu yüzden beni de korkuttu.

"Doğru," diye cevap verdim Angie'ye. "Anne sütünden mamaya geçmemi talep etti ve başlangıçta reddetmeme rağmen Travis değişiklikle ilgili sorunlar yaşadı, Aaron kabul etmeyi kabul etmedi, bu yüzden yumuşamak zorunda kaldım."

Tyra'nın soluğunu duydum ama ona dönmedim. Angie'ye odaklandım.

Angie bana, "Velayet sözleşmenizde sağlık ve esenlik konularına siz ve eski kocanız arasında eşit olarak karar verileceği yazıyor," dedi.

"Öyle olabilir, ama Aaron'un işleri yapma şekli bu değil," dedim.

paylaştı. "isterse yapar."

Angie, "Bu sizin ya da oğlunuz için kolay olmamıştır," dedi. "Kesinlikle değildi," diye onayladım. "İkimizden de. Ama Aaron benim ya da görünüşe göre Travis için neyin kolay olduğu konusunda çok az endişesi var. Aslında, daha geçen hafta Travis kuşpalazı oldu. Aaron onu hastaneye götürmüş ve bana haber . Nişanlısı durumu daha sonra benimle paylaştı ama Aaron benimle hiç iletişime geçmedi. Oğlumu görmek istedim ama bu talebim reddedildi. Onu iki gün sonra görebildim ama bunun tek nedeni Aaron'un nişanlısının onunla otuz dakika geçirebilmem için onu gizlice iş yerime getirmesiydi."

Angie, "Leanne ile konuştuğunda, lütfen toplantımızı mümkün olduğunca çabuk yap Carissa. Sunabileceğim bir dizi dilekçe var. Bu arada, toplantımız sırasında ileriye dönük strateji seçeneklerimizi tam olarak tartışabilmek için her şeyi düşüneceğim."

"Bana bir ipucu verebilir misin?" Kalbim küt küt atarken sordum.

"Elbette," diye cevap verdi. "Öncelikle, oğlunuza sağlayabileceğiniz maddi desteğin eski kocanız tarafından artırılmaması mümkün değil. Kazançlarınız arasındaki fark çok büyük. İkincisi, evliliğiniz çok uzun sürmemiş olsa da, davanın siz hamileyken başladığı düşünüldüğünde, aldığınız tazminat son derece düşük. Bu kadar parayla oğlunuz ve kendiniz için uygun bir yuva kurmanızın imkanı yok. Kocanız sadece kazancıyla değil, aynı zamanda yirmi beş yaşına geldiğinde kendisine açılan vakıf fonu ve son dört yılda aldığı oldukça önemli iki mirasla size bunu sağlayacak imkânlara fazlasıyla sahip."

Devam etmeden önce bir nefes aldı ve ben dikkatle dinlemeye devam ettim, kalbim hala göğsümde çarpıyordu çünkü sesi topun üzerindeydi ve savaşımaya can atıyordu. Uzun zamandır köşemde benden başka kimse olmamıştı, ne hakkında konuştuğunu bilen birinin sonunda savaşıp savaşıp yardım etmesi heyecan vericiydi.

"Ayrıca, eski kocanız imzalanan anlaşma gereği emzirmeyi bırakma gibi tek taraflı kararlar alma hakkına sahip değildir. Ve son olarak, her ne kadar krup hastalığı olsa da, ki oğlunuzun çok daha iyi olduğunu varsayıyorum ve umuyorum, herhangi bir hastalık

eski bir e e bildirilmelidir. Hastalığından haberdar edilmemeniz ya da hastayken erişim izni verilmemesi benzersiz bir zorluk. Bay Allen'dan anladığım kadarıyla, bu durum en iyi ihtimalle yarım yamalaklı. Şimdi tam olarak anlıyorum ki, çok daha kötü.  ılgına döndüm, Carissa. Umarım sen de  ylesindir."

" yleyim," diye fısıldadım, kalbim daha hızlı çarpıyordu, çünkü sesi kavga edecek kadar kızgın gelmiyordu.

Sesi  fkeli geliyordu.

"O zaman lütfen Leanne ile uygun olan en kısa zamanda bir görüşme ayarlayın. Eğer çalışmak zorundaysanız geç saate kadar kalırım. Leanne'e bu konuda talimat vereceğim. Kendine iyi bak Carissa ve yakında görüşmeyi umuyorum."

Beni transfer etti. Leanne ile konuştum. Ertesi gün i ten çıktıktan sonra buluşma ayarladık ve bağlantıyı kestim, sonra  irin bir orada durup telefonuma baktım.

Bunu belki, sadece belki, sonunda bir umut vardır diye düşünerek yaptım. "Eski sevgilin emzirmeyi bıraktırdı mı?"

Sorusu  zerine yapmacık bir şekilde Tyra'ya döndüm.

Bana bakıyordu, gözleri ya larla parlıyordu, ancak yüzündeki ifadeden, bunların yanlış yapılan bir annenin yolda lık gözyaşları mı yoksa öfke gözyaşları mı olduğunu bilmiyordum.

"Evet," dedim ona.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı. "Eski sevgilinden *nefret ediyorum*." "Ben de ondan nefret ediyorum!" Rider sadakatile a ladı.

Ona zorla sııttım ama " ok tatlısın tatlım ama insanlardan nefret etmemelisin" dedim.

Rider, "Eğer kötü kalplilerse yapmalısın," diye karşılık verdi. Buna nasıl itiraz edebilirdim ki?

"Tyra, dikkat et," dedi Elvira ve onun ses tonuyla gözlerim doğrudan ona kaydı.

Bir bakışta Elvira'nın yanlış yapan bir anne için  z lmedi ini gördüm.

Çok  fkeliydi.

"Adamının o icabına bakması için bir aydan az zamanı var, sonra Hawk'ı üzerine salarım," diye uyardı.

"Vira kı  dedi!" Cutter bağırdı, ama babası da aynı şeyi söylediği ve kendisi tek kelime etmediği halde bunu neden dile anlayamadım.

Biliyorum.

Ben de sormadım.

Çünkü Tyra "Hallediyoruz Elvira" demişti.

"Olsan iyi edersin," diye tersledi ve bana baktı. "Tüp üst ve atlet. Ve dışarıda deneyeceğin güzel bir elbise gördüm kızım. Ne dediğin umurumda değil. Ve eğer bunlar kadar şirin görünüyorsa," parmağıyla beni işaret etti, "hepsini senin için alıyorum." Ağzımı açtığımda havaya kaldırdığı eli avuç içi pozisyonuna geçti. "Dudak yok," diye emretti. "Şu anki koşullara göre kendini ödüllendiremeyecek bir kız kardeş olduğun gözümünden kaçmadı ve o üstte, o atlette ve muhtemelen deneyeceğin elbisede bu kadar güzel görünen hiçbir kız kardeşim ödüllendirilmez. Gel zaman git zaman. Hayat böyle. Sen şansını deneyeceksin. Şimdi sıra bende."

Sonra Travis'i de yanına alarak koyu mor süet ince topuklu ayakkabılarını giyip soyunma odasından çıktı.

Tyra'ya baktım.

"Elvira'nın yöntemlerini öğrenecek ve hepimiz gibi onlara boyun eğeceksin," beni bilgilendirdi.

İçimde öyle bir his vardı.

"Ve o haklı," diye nazikçe devam etti Tyra. "Senin bir ikrama ihtiyacın var, Carissa. Bundan hoşlanacaksın, ama inan bana, senin hoşlandığın kadar, o da bunu sana vermekten daha çok hoşlanacak."

Gözlerimde bir sızı hissettim ve titremeye başlayan dudağımı ısırdım. Bunu yapmak zorunda olduğum için cevap vermedim.

Sadece başımı salladım.

Bakışlarımı tuttu ve nazikçe konuşmaya devam etti. "İyi "

"Hepiniz çok yardımcı oluyorsunuz. Çok fazla," diye cevap verdim, sesim titreyerek.

Ayağa kalktı ve yaklaştı. Yanağıma hafif bir el koydu ve bana doğru eğildi.

"Hepimizin böyle zamanları olmuştur. Ve eğer şanslıysak, hepimizin o zamanlarda arkamızı kollayan insanlar olmuştur. Sen şanssızdın, tatlım. Ama şansın değişti. Buna alış."

Gözlerinin içine baktım.

Ve dudaklarım yine titreyerek başımı salladım.

Otuz dakika sonra hepimiz dükkandan çıktık, ben Travis'in arabasını itiyordum.

boş bebek arabası (Tyra artık onu tutuyordu) ve içinde sevimli bir askılı bluz, harika bir atlet ve kayık yakalı, kabarık üst kısmı ve yandan yırtmaçlı eteği olan, tam olarak bana göre olmayan muhteşem bir petal pembesi kolsuz tişört elbise bulunan bir çanta vardı.

Ama mükemmeldi.

Daha da iyisi, bu bir ikramdı. *Ve uzun zamandır* böyle bir şey yememiştim.

Zaman.

Rider ve Cutter oyun alanındaki tüm çocukları terörize ederken biz de yemek alanında öğle yemeği yedik.

Yemek yedim, sohbet ettim ve hatta güldüm... bunu hissettim.

Snapper ile at sürerken hissettiğim gibi hissediyordum.

Ama bu sefer, ilk kez hissettiğim şey özgür hissetmek değildi. Şanslı hissetmekti.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Meksika sever misin?

Carissa

Öğle yemeğinden ve Tyra'nın bana ortasında ağ gibi bir şey olan bir çift büyük halka küpe almasını da içeren ama daha çok Tyra ve Elvira'nın beşer alışveriş poşeti biriktirmesini içeren alışverişten sonraydı.

Ayrıca Tyra kiracılarıyla konuştuktan ve evini görebilmem için gelmemize izin verdikten sonraydı.

Küçük bir telefon ekranından bakınca hayal edebileceğimden çok daha iyiydi.

Gerçek hayatta, bir rüyanın .

Ama şimdi akşam yemeği vaktiydi ve eve dönmüştüm, olmak istemediğim bir yere ve uzun süre evde olmayacağım için heyecanlandığım bir yere.

Oğlum belimde, çantam ve Travis'in bezi omzumda, alışveriş çantam elimde, bebeğimle eve döndüğümde tırmanmak zorunda kalmayacağım birçok basamağa giden ilk adımı için ayağımı kaldırmıştım (ve işte oradaydı, kendimi daha da şanslı hissediyordum)- "Yo" sesini duyduğumda.

Döndüm, durdum ve ne yazık ki ağzım açık bir şekilde bana doğru yürüyen Joker'e baktım.

Bu ne?

"Burada ne yapıyorsun?" Bana doğru gelirken sordum.

"Yakaladım onu," diye mırıldandı ve ben durdurmak için hamle yapamadan

Travis'i yakaladı.

Ben daha bu konuda bir şey söyleyemeden o konuştu.

"Evinizi kontrol etmeye geldik. Eşyalarınızı taşımak için kaç kamyonu ihtiyacımız olduğuna bakacağız."

Bok harika bir kelime değildi ama beş sent bile etmezdi, o yüzden görmezden geldim.

Ve *hayal kırıklığına* uğramış olmak hissettiğim duygu için tam olarak doğru kelime değildi, çünkü sadece kaç kamyonu ihtiyaçları olduğunu görmek için evimi kontrol etmeye gelmişti, ama içimin rahat olması için doğru kelimenin ne olacağı konusunda çok fazla düşünmedim.

"Peki, tamam," diye

mırıldandım. Orada durdu.

Ona baktım.

"Kelebek, kaldır kışını şuraya," diye emretti. Bu beş sent değerindeydi.

"Beş sent daha," dedim ona.

Başını salladı ve merdivenlere doğru salladı.

İçimi çektim ve o tarafa doğru ilerledim.

Ben tırmandım. Travis ve Joker arkamdan .

Geçitten aşağı yürüdüm. Travis'le Joker de benimle yürüdü.

Kapıyı açtım ve daireme girdim. Joker benden sonra Travis'i içeri aldı.

Kapıyı kapattı ve etrafına bakındı. Ben

de baktım.

Tory'nin tek artısı (oğlumun hasta olduğunu bana bildirecek ve sonra onu beni görmeye getirecek kadar insani nezakete sahip olması dışında) Aaron beni evden kovduktan sonra evimi yeniden dekore etmek istemesiydi. Aaron'ın yapmasına izin verdiği bir şey. Bu nedenle eskiden evimde bulunan mobilyaların çoğunu çok daha güzel bir yere yerleştirdim.

Bu, Joker'in gördüğü şeyin uyumsuz olduğu anlamına geliyordu.

Bu, neredeyse her santim alanı kaplayan ve muhteşem, büyük, ağır, oymalı, kare bir sehpayı çevreleyen ve tüm duvar alanını kaplayan büyük bir düz ekran TV içeren devasa bir medya merkeziyle karşı karşıya olan güzel, pahalı, rahat bir açık kahverengi süet kesitti.

Barımdaki çekici, aceleyle oturtulmuş sert ahşap tabureler

o yere aitti. Tezgah üstü aletler ve mutfak gereçleri de öyle... Bunların hepsi son model oldukları için pahalıydı. Tüm bunlar bize nişan partimiz, doğum günüm ve düğünümüz sırasında verildi ve bu hediyeler çoğunlukla Aaron'un ailesinin arkadaşlarından geliyordu.

Ve son olarak, aksesuarlar, ağır gümüş çerçeveler (artık birlikte olduğumuz uzun yıllar boyunca Aaron'la benim resimlerimi değil, Travis'in, Travis'le benim, Travis'le babamın ya da babam, annem ve Althea'nın resimlerini taşıyorlardı), pahalı dekoratif biblolar ve boşanma kararında alamadığım bir Bose dock vardı. Onu çalmıştım. Ama neyse ki Aaron ya fark etmedi ya da yasal olmayan bir modelle seks yapmakla ve hayatımı zindan etmekle o kadar meşguldü ki geri almak için mücadele edecek enerjisi yoktu.

Joker, özellikle Travis'in beşiği ve alt değiştirme masasının duvara dayandığı küçük yatak odamın tamamını kaplayan yatak odası takımını göremiyordu.

Yorgan ve çarşafı bile almıştım. Tüm bunlar muhteşem, zarif, hatta muhteşemdi.

Olması gerektiği gibi.

Rahat bir seçmiştim.

Ama yatak odamızın mobilyalarını Aaron'un annesi seçmişti.

Ayrıca babamın parasını ödediği bir depolama birimim vardı (eşyaları için ihtiyacı olduğunu söylüyordu ama oraya gitmiştim, orada iki kutu saklıyordu, alanın geri kalanı evliliğimden arta kalanlarla doluydu). Yemek masam ve *dört* misafir yatak odamızdan birinin misafir yatak odası mobilyaları oradaydı.

satmayı bir şey.

Şimdi Tyra'nın evine taşındığımda bunları (ya da çoğunu) kullanabilecektim.

Daha şanslı.

Joker, "Gördün mü pislik herif sana bir şey bırakmış," diye mırıldandı. "Nikel," diye tersledim.

Bana baktı, şakamı görmezden geldi ve "Birkaç kamyondan daha fazlasına ihtiyacımız olduğunu düşünüyorum" dedi.

"Bu yararlı olur," diye onayladım. "Bir de yemek odası takımım var, babamın deposundan alırsan harika olur.

birimi."

"Bunu biz hallederiz," dedi ve başını sallayıp elimi sıkmak, iyi geceler dilemek, oğlumu bana teslim etmek ve kapıdan çıkıp gitmek yerine mutfığa, barın etrafına ve buzdolabına doğru yürüdü. Sonra da "Akşam yemeği hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Olduğum yerde durdum ve ona baktım. Sonra buzdolabının kapısına , ise çoğunlukla kapının arkasında kayboluyordu.

Doğruldu, buzdolabının içindeki harikaları bebek dikkatiyle inceleyen Travis'e baktı ve "Spagetti?" diye sorduğunda hâlâ bakıyordum.

Travis ona baktı ve "Guh" diye cevap verdi.

"Evet, bana uyar," dedi Joker, buzdolabının kapısının arkasında kayboldu ve elinde bir paket hamburger etiyle geri geldi. Gözleri bana kaydı. "Tava mı?"

"Uh..."

"Dah!" Travis ilan etti.

Joker önce ona sonra bana baktı. "Ne zaman yemek yiyor?"

"Şimdi."

"Sen onu yap. Ben de spagetti yapacağım." Tamam.

Ne oluyordu? "Um..."

Joker-"

"Çantayı bırak Kelebek ve çocuğunu al," diye emretti.

"Benimle akşam yemeği yiyecek misin?" diye sordum.

"Evet, pişirdikten sonra," diye yanıtladı.

Buna ne anlam vereceğimi bilemediğim için "Neden?" diye sordum. "Neden olmasın?" diye karşılık verdi.

Buna verecek bir cevabım yoktu.

Neyse ki bana daha fazlasını verdi.

"Ben buradayım. Yemek vakti. Yemek yemen lazım. Benim de yemem lazım. Sen çocuğunu besle. Ben de seni beslemek için bir şeyler yaparım."

Joker'le yemek yeme fikri hoşuma gitmişti. O kadar emin olmadığım şey ise Joker'in neden benimle yemek yemek istediğiydi.

Belki de sadece arkadaşça davranıyordu. Belki de sadece acıkmıştı.

Ben sormadım.

Bunun yerine, "Sanırım şu anki hesap seksen beş sent" diye paylaştım. Başını salladı ve sonra bana bir mesaj olarak oğlumu hafifçe salladı.

"Çocuğunu al, Carrie."

Carrie.

Üç kişi bana öyle dedi. Ama

Althea ile başladı.

Küçükken Carissa diyemezdi ve onun yerine şöyle derdi

Carrie'ye dönüşen *Cah-ree-ree*.

O zamanlar ailem de bana öyle derdi.

Althea'yı kaybettiğimizde, bıraktılar.

Bir daha hiç kimse adımı Carrie olarak kısaltmamıştı. Aslında, bana bazen "tatlım", bazen "güzelim" ve seks yaparken "bebeğim" demesi dışında, yıllar önce her nedense Riss demeyi bıraktığında, Aaron'un benim için başka tatlı sözleri veya sevimli takma adları yoktu.

Carrie'nin dönüşü kötü anıları canlandırmış olmalı.

Belki de incindim.

Ama olmadı.

Hayır, Joker'in bana Carrie demesi

hoşuma gidiyordu. "Bebeğim, evlat," dedi sabırsızca.

fırladım, Travis'in çantasından ve kendi çantamdan kurtuldum, mutfağa geçtim ve oğlumu yakaladım.

Joker ve ben etrafta dolaşmaya başladık; ben Travis'i mama sandalyesine oturtup mamasını hazırlarken Joker de ceketini çıkarıp bir taburenin üzerine attı, sonra dolapları açıp kapadı, bir şeyler aldı ve akşam yemeğimizi hazırlamaya başladı.

Mama sandalyesini taburelerin yanına çektim, birine oturdum ve oğlumu beslemeye başladım.

Joker'i izlerken de yaptım. Kızarmakta olan ete tuz, karabiber ve kuru fesleğen eklediğini gördüm. Bir şey arıyormuş gibi yetersiz baharat koleksiyonumu incelediğini de gördüm.

"Neye ihtiyacınız var?" Ben sordum.

"Kırmızı pul biber," diye cevap verdi.

"Onlardan bende yok."

Bana döndü. "Tekme sevmez misin?"

". Ben sadece..." Omuz silktilim. "Aslında hızlı olduğu sürece ne yersem onu yiyorum. Bunun için zaman harcamıyorum çünkü o kadar zamanım ya da enerjim yok."

O da vardı elbette ama kurutulmuş pul biber de hem pahalı hem de gereksiz olduğu için dolabımda yoktu.

Çenesi büküldü ve baharatların üzerindeki kapıyı kapattı.

Bir tanesinin içinde devasa plastik anahtarlar olan yumruklarını mama sandalyesinin tepsisine vuran Travis'i beslemeye odaklandım.

Ama bu konuşmayı ben yaptım.

Ya da belki yarı sorgulayıcı.

"Yemek yapmayı biliyor musun?"

"Evet."

"Kendi kendine mi öğrendin?"

"Öğren ya da kazan."

Ona baktım, bebek kaşığını havaya kaldırmıştım. "Öğrenmek mi, kazanmak mı?"

Gözlerini etin etrafını itmek için kullandığı kaşıktan ayırmadı. "Öğren ya da babamın kızgınlığını kazan. Yemeğini severdi. Ben de onun sevdiği şeyleri yapmayı öğrendim çünkü sonuçlarını pek önemsemezdim."

Açıklamasının yarattığı duygu karmaşasını yatıştırmak için nefesimi içime çektim ve ses tonumu sanki hava durumunu soruyormuşum gibi soğukkanlı olmaya zorlayarak, "Yani annen yok ve baban da o kadar iyi biri değildi," dedim.

"Hitler o kadar da harika değildi. Babam bir pislikti."

Bakışlarım ona yöneldi. Dehşete kapıldığımı hissetmiş olmalı ki bana baktı.

"Sakin ol, Kelebek. Bu bir şaka." Bakışlarımı tuttu. "Ama babam bir pislikti."

Başımı salladım, çok büyük bir mesele olmasına rağmen bunu büyütmemi istemediğini düşünerek Travis'e döndüm.

Ancak o zaman usulca, "Özür dilerim Joker," dedim. Joker cevap vermedi.

Tamam.

Açık sözlü davranıyordu. Benden kaçmıyordu. Aslında, o

tam tersini yapıyordu. Ayrıca Travis'ten hoşlanıyor gibiydi. Pek çok erkek (varsayıyorum, bu teoriyi test etmemiştim) bekâr anneler ve bebekleriyle takılmak istemezdi. Her fırsatta söz konusu bebeklere sahip çıkmadıkları da kesindi. Eğer sadece arkadaş olmak istiyorlarsa. Ya da, aslında, bir yemeği söğüşlemek.

Ve bana Carrie diyordu.

Umut alevlendi ve bir karar verdim.

Keşfetme zamanıydı.

Boğazımı temizledim ve oğlumun ağzına süzölmüş bezelye tikiştirdim.

Onları tükürdü, ben de toplayıp geri ve son derece nazik bir şekilde, "Cumartesi günü birlikte olduğun şu güzel esmer. O senin kız arkadaşın mı?"

"Stacy?"

Adı Stacy'ydi. İlk.

"Tanıştırılmadım."

Travis anahtarları tepsiye vurdu. "Kız arkadaş değil."

Kalbim yerinden fırladı.

Joker devam etti, "İyi bir kadın. Katledilene kadar. Sonra kafası iyiyken direksiyon başına geçmekte bir sakınca görmediği için terbiyeli olma durumu ortadan kalkıyor. Cumartesi günü o hale geldi, bu işin olacağını biliyordu, ben de onu eve götürdüm."

Umut o kadar parlak yanmaya başladı ki, başımı kaldırıp "Bu kadar mı?" diye sorduşumda kontrol etmedim.

Joker hamburgerden bana baktı. "İşte böyle Carrie," dedi nazikçe.

Nazikçe söyledi.

Ve bana öyle bir bakıyordu ki, bu sözlere inanmamı istiyordu.

"Oh," diye
fısıldadım. Başka
bir şey
söylemedim.

Joker de yapmadı.

Ama mutfağımın karşısında birbirimize baktık ve bana bakmaya başladığı yeni yol tenimi karıncalandırmaya başladı.

"Moo mah!" Travis ağladı.

Başımı ona doğru salladım. "Ne oldu bebeğim?"

Anahtarları tepsiye vurdu. "Gah!"

"Az önce 'moo mah' mı dedin?" Oğlum az önce bana anne mi dedi diye sordum.

Anahtarlara vurdu ve ayaklarını tekmeledi. Daha fazla bezelye istiyordu.

Daha fazla bezelye istemedi. Şeftalilere geçebilmemiz için bezelyelerle işimizin bitmesini istedi.

Ona biraz daha bezelye verdim ama bunu yaptıktan sonra Joker'e dönüp baktım ve bunu yaptığımda parlak bir şekilde gülümsediğimi biliyordum.

"Sanırım bu benim ilk *annemdi*," diye neşeyle paylaştım.

"Bana da öyle geldi," diye onayladı Joker.

Ama ben daha da büyük bir sevinçle ona bakıyordum.

Çünkü onunla tanıştığımdan beri ilk kez sırtıyordu. Motorcu yakışıklısı değildi.

Hayır.

Harika bir motorcuydu.

Birkaç nedenden dolayı kalkıp zıplamak istedim.

Onun yerine, "Bence erken." diye

paylaştım. "Çocuk bir dahi."

Daha büyük gülümsedim.

Joker, "Karnını doyurmazsan başka bir şey söyleyecek," diye uyardı.

Öfkeli Travis'e baktım. "Üzgünüm, googly-foogly." "Bah, bah, bah!" diye tersledi.

Ona sırttım ve biraz daha bezelye verdim.

Joker dolabı açtı ve bir kutu spagetti aldı.

Ve tabureme oturdum, muhteşem mobilyalarla dolu küçük dairemde, yine yeni bir şey deneyimliyordum. Joker I-25'in kenarından hayatıma girmeden önce hissetmediğim başka bir şey.

Normal.

Ortalama.

Bir adam mutfakta çalışırken çocuğunu besleyen bir kadın

onları besle.

Olması gerektiği gibi.

Her zaman olmasını istediğim gibi.

Kendim için istediğim tek şey. Ve
bebeğim için.

* * *

Koltuğuma oturdum, ayaklarımı koltuğa dayadım, dizlerimi göğsüme
çektim, kollarımı baldırlarıma doladım, gözlerim televizyonda,
olabildiğince gergindim.

Bunun nedeni, oğlumun karnının bebek maması ve mama ile dolu
olması ve çok geçmeden geceyi sonlandırmaya karar vermesiydi.

Odamdaki beşiğindeydi.

Joker'in bana servis ettiği spagettiyle karnım doydu ve çok
geçmeden televizyon izlemeye karar verdi.

Kanepemde oturmuş televizyon izliyorduk.

Yemek sırasında sohbet pek serbest değildi, çünkü Travis her
zamanki gibi sohbeti kısıtlıyordu. Ama işler oldukça kolaydı.

Ta ki Joker kendisini televizyonun önünde kamp yapmaya davet
edene ve sonra da bunu yapana kadar.

Travis'i indirip Joker'e katılmışım. Şimdi
ne yapacağımı bilmiyordum.

Erkekler kadınlarla arkadaş olabilir miydi, bu doğrudu (hiç erkek
arkadaşım olmamasına rağmen, yine de doğrudu, televizyonda
görmüştüm).

Ama motorcular kadınlarla arkadaş olabilir miydi? Akşam yemeğinde
ve televizyonda öylesine takılan tipler miydiler?

Anladığım kadarıyla, teyit edilmemiş olsa da, Joker yerleşkede
yaşıyordu. Ve odasında televizyon yoktu. Ortak alandaki barın arkasında
bir tane vardı ama odasında yoktu.

Belki de sadece dinlenmek için rahat bir yer istiyordu. Manzara
değişikliği.

Belki de benden hoşlanıyordu.

Ama uzanarak yapıyordu. Ayaklar yukarıda. Botlar hala ayağında.
Ayak bilekleri çapraz. Topuklarını dayamıştı. Kambur duruyordu,

benden çok uzakta değildi, kollarını açmış ve kanepenin arkasına yaslanmıştı. Eli omzuma o kadar yakındı ki, sanki vurmak için orada asılı duruyor gibiydi.

Yani o kadar gergindim, o kadar emin değildim, o kadar gergindim ki ne izlediğimizi bile bilmiyordum.

Aslında tüm bunlara ek olarak, bir yandan ağzımı açıp neler olduğunu sormamak için kendimi zor tutarken, bir yandan da bedenimi onun kollarına atılmamak için etmeye çalışıyordum.

Başka bir deyişle, enkaz halindeydim. Yapmam gereken şey sormaktı.

Ondan hoşlandım.

Benden hoşlandığına dair işaretler veriyordu (belki).

Bilmem gerekirdi. Büyük bir kız olup bunu ortaya koymalıyım. Kumandayı al, sessize al, ona dön ve "Joker, burada neler oluyor?" de.

Sakin ol.

Peki ben neden

yapamadım?

Yutkundum.

Sonra dudağımı ısırdım.

Ondan sonra derin bir nefes aldım.

Joker'in vurmaya hazır eli vurduğunda boğazımda bir şeyler düğümlendi.

Bunu saçımdan bir tutam alıp parmağının etrafında döndürerek yaptı.

Kendimi nefes almaya ve bunu düzenli bir şekilde yapmaya zorladım, böylece hiperventilasyonumu duymayacaktı.

Tamam, bu hissettirdi.

Peki, kadınların erkek arkadaşları saçlarını parmaklarının etrafında döndürdüler mi? Hayır.

Yapamazlar.

Yapamazlar

mı?

Saçlarımla oynayan parmaklarını kaybetmemek için hareket etmekten korkarak gözlerimi yana kaydırdım. Onu tam olarak göremiyordum ama dikkatini televizyona verdiğini görebiliyordum.

Tamam, şimdi, bu ne anlama geliyor?

Bilmek zorundaydım. Bilmeden orada bir dakika daha oturamazdım.

"Joker?" Seslendim ve hemen boğazımı temizledim çünkü sesim tiz çıkıyordu.

"Evet, bebeğim?" diye sordu dalgınca.

Ama ben donup kaldım.

Tamam, erkek arkadaşlar kadınlara *bebek* demezdi. Az önce söylediği gibi sıcak, samimi ve dikkati dağılmış bir şekilde değil.

Saçlarımda bir çekiştirme hissettim ve bu çekiştirme, ne kadar hafif olursa olsun, kafa derimin üzerinden fırladı, boynumdan aşağıya doğru ve kalbimde patladı.

"Carrie?"

Yavaşça başımı çevirdim ve onun bana baktığını gördüm.

Rahatlamış görünüyordu. Rahat görünüyordu. Evinde gibiydi. Harika görünüyordu.

"Neye ihtiyacın var, Kelebek?" diye mırıldandı. Neye ihtiyacım olduğunu biliyordum.

Ona

söylemedim.

Sözlü olarak

değil.

Ayaklarımı indirdim, döndüm, bir elimi kanepeye koydum ve kendimi onun kollarına bıraktım.

O kollar beni sardı ve tam ağızım onunkine değecekken, beni itmek istercesine koltuktan kalkıyor gibi görüldüğünde korku beni doyurdu.

Ama değildi.

Bana doğru geliyordu, böylece kolunu sırtımdan aşağı, popomun üzerinden geçirip dizlerimin arkasına dolayabiliyordu. Beni kucağında sürüklerken diğer kolunu da sırtımda dolaştırdı, sonra da yan yatarak beni kanepeye sırt üstü yatırdı.

Ve onun ağzı benimkine çarptı.

Elime geçirdiğim anda hiç vakit kaybetmedim. Dudaklarımı davet edercesine açtım ve parmaklarımı saçlarına geçirdim.

Kalın, yay gibi, *heyecan vericiydi*.

Dili ağızıma girdi. Geri aldım.

Tanrıya şükür, *onu* geri aldım.

Başını kendime bastırdım ve o da beni öpmeye devam etti.

Kalçalarım artık kucağının üzerinde olmayacak şekilde yer değiştirdi,

yanımda ve üzerimde uzanıyordu.

Ve beni öpmeye devam etti.

Ona doğru yuvarlandım, vücudumu onunkinin uzunluğuna bastırdım, bir elimi saçlarında sıkıca tuttum, böylece diğer elimi sırtına doğru takip ederken beni bırakmayacaktı.

Ve beni öpmeye devam etti.

Gömleğimi kot pantolonumdan çekip çıkardı ve hemen içine daldı, kaba nasırları tenimi sıyırdı ve onu yan tarafıma götüren yol boyunca ürpertilerin patlak vermesine neden oldu.

Yaklaştım.

Joker beni öpmeye

devam etti. Sonra

kaburgalarımı.

Daha sıkı tuttum.

Joker beni öpmeye

devam etti. Göğsümün

altına kadar.

Joker başparmağını gezdirdi, ucu göğsümün alt tarafındaki kıvrıma fısıldadı.

İnledim.

Bir cep telefonu çaldı.

Joker öpücüğü kesti ama çekilmedi.

Yüzünü boynuma gömdü.

Fısıltılı yakarışımı tutmaya bile çalışmadım. "Hayır, hayır, hayır."

"Kahretsin, kahretsin, *siktir*," diye

homurdandı. "Joker?" Titreyerek

seslendim.

Başını kaldırdı ve elini gömleğimden çekip telefonunu almak için arka cebine uzanırken ona daha da sıkı sarıldım.

Onu daha sıkı tutuyordum çünkü üzerimde olmasından hoşlanıyordum. Yaptığımız şey hoşuma gidiyordu. Ve beni bırakmasını ya da yaptığımız şeyin bitmesini istemiyordum.

Ama daha çok ona daha sıkı sarılıyordum çünkü gözlerimin içine bakıyordu ve gözleri kör çelik değildi.

Alev alev yanan *erimiş* çelikten bir levhaydılar.

"Sıkı dur Carrie," diye mırıldandı, sonra başını çevirip telefona baktı ve çenesini sıktı. Bir bip sesi duydum.

Telefon kulağındaydı ve "Kötü zamanlama." dedi.

Gözlerimi kapattım.

Ama gitmesine izin vermedim.

"Unutmadım." dediğinde açtım. Ama orada olmam için iki saatim var."

Ben izledim. O dinledi.

Sonra homurdandı, "Lanet olası

Valenzuela." Valenzuela mı?

"Evet. Carrie'nin evindeyim. Yirmi dakikamı alır." Durakladı ve sonra, "Carissa." "Tamam." demeden önce bir duraklama daha. Sonra görüşürüz."

Bir bip sesi duydum ve bana baktı.

"Gitmek zorundasın," dedim

sessizce. "Gitmek zorundasın." Vay

canına, bu çok tatlıydı.

Gülümsedim.

Gözleri ağzıma kaydı ve inlemeye benzer ses çıkardı.

Bunun üzerine gülümsemeyi bırakıp "Burada neler oluyor Joker?" diye bağırdım.

Gözleri tekrar benimkilere döndü. "Meksika yemeği sever misin?" Başım kanepede sarsıldı.

"Uh... evet."

"Yarın çalışıyor

musun?" Başımı

salladım. "Gündüz

vardiyası."

"Pekâlâ, burada olan şey şu: Yarın Travis Las Delicias'ta mama sandalyesinde otururken ben de size Denver'daki en iyi *burrito chicharrones*'u yedireceğim."

Onun altında eridim. Bir

randevu.

Bana (ve Travis'e!) teklif ediyordu. Askılı

bluzumu giyebilirdim!

Birden erimem durdu.

"*Chicharrones* aslında kızarmış domuz yağı yığınlarıdır," diye

paylaştım. "Ne olmuş yani?"

"Şey," diye devam ettim temkinli ve biraz da utanç verici bir şekilde, "son on beş bebeği de kaybetmedim."

"Ve ben bunu sevdim," diye
açıkladı. Gözlerimi kırptım.

"Yani benim sevdiğim gibi kalması için, *chicharrones* alıyorsunuz,"
diye bitirdi.

Chicharrones'a bayılırdım.

Yani, aslında domuz pastırmasıydı ve domuz pastırmasının küçük bir
parçası bile muhteşemdi.

Beni sadece ben olarak sevmesini daha çok sevdim.

"Tamam," diye kabul ettim, yeniden erimeye başlamıştım. Ama
hatırladığımda erime durdu. ". İşten sonra yeni avukatımla buluşmam
gerekıyor."

"Seni avukatınla görüştükten sonra burrito yeriz."

Beni götürdükten sonra.

Gülümsedim.

Gözleri tekrar ağzıma kaydı.

Sonra dudakları birleşti ve beni öptü, tatlı ama kısa.

Başını kaldırdı ve söylemek istemediğini bildiğim bir şekilde,
"Gitmeliyim Kelebek," dedi.

Benim cevabım da aynı şekilde oldu. "Tamam, Joker."

Beni bıçakladı ama bunu elimi tutarak ve beni ayağa yaptı.

Beni tabureye doğru çekerken elimi bırakmadı. Ancak o zaman beni
bıraktı ve ceketini alıp omuz silkti.

Ama kapıya doğru dört adım attığında tekrar elimi tuttu. Kapıyı açtı,
bana döndü ve beni önüne çekti.

Elinin çenemin etrafında hafifçe kıvrılması için tam zamanında
başımı geriye eğdim.

"Randevun ne zaman?" diye sordu.

"Altıda," diye cevapladım.

"Ofise uzaklığı buradan mı?" "İşe daha
yakın."

"Tamam. Gelip Travis'i alırım, işten alırım, oraya götürürüm, sonra da
akşam yemeği yeriz."

"Travis'in bebek koltuğuna
ihtiyacın olacak." "Koca Petey'e
bırak."

Başımı salladım.

Parmaklarını içeri bastırđı ve ben de otomatik olarak parmak uçlarımda yükseldim. Başđ bana doğru eğildiği için bu doğru bir hareketti.

Dudaklarını dudaklarıma değđirdi, bıyıkları daha önce hassaslaştırdıkları tenimi okşadı, dizlerimin bağı çözöldü ve ellerimi uzatıp tişörtünü karnından yakalamak zorunda kaldım.

Dokunuşu çok erken sonlandırdı ama başını kaldırdığında, çelik gözleri yüzümde gezinirken sert başparmağı yanağımın üzerinde kayıyordu.

"Çok güzel amına koyayım," diye mırıldandı ve neşe içinde dönebilmek için bedenimin onun elinden kurtulmaması bir mucizeydi.

"Yemek için teşekkür ederim," diye fısıldadım ve gözlerimin içine baktı. "Sorun değil, Carrie."

Gölümsedim.

Başparmağı alt dudağıma sürtöndü, sonra parmak uçları hafifçe içeri girdi ve beni bıraktı.

Dokunuşunu kaybetmek ve sallanmak yerine bir arada tuttuğum ve sabit kaldığım için gurur duydum.

"Görüşürüz, Kelebek," dedi. "Görüşürüz, Joker," diye cevap verdim.

Kapıdan çıktı ama arkasına baktı, bunu deri giysili omzunun üzerinden yapıyordu, hafif bir dokunuşu, erimiş bir bakışı, bebeklerle bir yolu ve yetenekli bir ağzı olan uğursuz bir motorcu.

Bir elimi kapının kenarına koydum ve diğer elimi hızlı bir el sallamak için kaldırdım.

Ağzı buruştu, başını salladı, sonra gözlerini kaçırdı ve kapının arkasında kayboldu.

izlemek istedim. Ben izlemedim.

Kapıyı kapattım, üç kilidini kilitledim, arkamı döndüm ve devasa mobilyalarıma gülümsedim.

Sonra iki elimi kaldırdım ve önümde birbirine vurdum, yumuşak bir şekilde ama tekrar tekrar.

sonra, beni o yöne fırlatan bir atlayışla bebeğimi kontrol etmeye .

Joker

Hayır, , hayır.

Joker, Carissa'nın tatlı yakarışları kafasında dönerken, üç bisikletlik sıranın sonuna park etti, bisikletinden indi ve karanlık sokağa doğru ilerledi.

Yarı yolda, bir çöplüğün yakınında, Speck, Boz ve Hop'un iki fahişenin etrafında döndüğünü gördü.

Bütün gözler onun üzerindeydi.

Gözleri fahişelerin üzerindeydi. "Gece erken mi?"

Hop sabırsız bir ses tonuyla, "Heidi'nin seninle konuşması gerekiyor," dedi.

Ama yine de öyle olacaktı. Yaşlı karısı çok güzeldi. Ve yeni bebekleri Hop'un dünyasının dörtte biriydi, geri kalanını diğer iki çocuğu ve kadını oluşturuyordu.

O da herkes gibi devriye gezdi.

Sonra da kıcını eve götürdü.

Bu gece onun devriye gecesi değildi. Oradaydı çünkü fahişelerle arası iyiydi.

Ama bu fahişeler ya da onlardan biri Joker'inmiş.

Joker sarışına baktı, başını salladı, onlara doğru ilerlemeyi bıraktı, döndü ve adımlarını geri çekti.

Topuklarının onu takip ettiğini duydu ve durup yanına gelmesini beklerken kendi tarafını ona verdi.

Yaptığında, yaklaştı. "Boku yedim, Joke."

"Bebeğim, sen Valenzuela için çalışan bir fahişesin. Bu boku bana vermek için mi beni ciddi olarak yapmak istediğim bir şeyden alıkoydun?"

"Hamileyim."

Joker dişlerini sıktı ve botlarına baktı. "Benito çıldıracak," diye tısladı.

Ona baktı. "Kim olduğunu biliyor musun, yoksa bir müşteri den hamile mi kalacaksın?"

"Hiçbir şekilde müşteri değil. Sadece koruma. O benim erkek arkadaşım, Brent'in." "Peki Brent diyor ki...?" diye sordu.

Yüzü sertleşti. "Brent onun olmadığını söylüyor."

"Öyle olduğuna emin misin?"

Yüzü sertleşti ve gözleri taşa döndü. "Evet," diye tersledi.

"Saklıyor musun?" diye sordu.

"Pek sayılmaz," diye ısırdı.

"Bunu bana söylüyorsun çünkü...?" "Bir alıcı bulacağım."

Gözlerini dikti.

"Bu da benim görevden alınacağım anlamına geliyor," dedi. "Bu da Benito'yu ispiyonlayacak başka bir aptal kaltak bulman gerektiği anlamına geliyor."

Sikeyim.

"Zaten yakın durmamı isteme zahmetine de girme," diye devam etti. "Benito olduğumu öğrenirse beni kazıyıp atar ve bunu beni dövmeden önce yaptığı için şanslıyım. Ben de dayaktan kurtulmak için izin alıyorum. Bu güzel bir iş olacak. Eğer alıcı bulursam, doktor faturalarını ödeyeceklerini duydum. Daire parası. Seni beslerler. Kıyafet alırlarmış. Ve tomarla para vereceklermiş."

Dudağının kıvrılmasına izin vererek, annesi onu bebek için yanıp tutuşan bir çiftte satsaydı daha mı iyi olurdu diye düşündü.

Bunun cevabı muhtemelen şuydu.

"Seni uyararak sana iyilik yapıyorum," dedi ona. "Bunu Hop ile paylaşamaz mıydın?"

"Sadece seninle konuşuyorum."

O yaptı. Nedenini bilmiyordu. Onunla birkaç kez denemiş olması dışında, sıfır taşaklı ve meth alışkanlığı olan Brent'in yerine, onu bir delinin parmağının altından kurtarmak için sikini emmeyi umduğu bir adam arıyordu.

Onun sorunu şuydu: Joker boş amları sikebilirdi ama açgözlü amları sikmezdi.

"Döndürebileceğimiz başka bir kız var mı?" diye sordu.

"Belki, bir büyük için."

Evet.

Açgözlü amcık.

"Bir isim verirsin, o da bize sağlam bilgi verir, ikramiyeni alırsın."

Başını salladı.

"Şimdi, sen buradasın, ben buradayım, benim için bir şeyin var mı?"

"Sanırım Benito en iyisini sona saklıyor. Hâlâ Ruiz yaması üzerinde yoğunlaşıyor."

Bunu biliyorlardı.

Benito Valenzuela patolojik bir uyuşturucu satıcısı, porno üreten bir pezevenkti ve Denver'daki birkaç büyük oyuncu suçtan yaşam beklentilerini artıran bir şeye geçtiğinde bir fırsat gördü.

O da buna ayak uydurdu, sahayı sahiplendi, işi kolaylaştırdı ve durdurulamaz olduğu kompleksine kapıldı.

Kendine bir görev de aldı.

Denver'ı ele geçirmek.

Hepsini.

Kaos da dahil olmak üzere, Ride'ı çevreleyen beş millik alanın uyuşturucu ve fahişelerden arındırılmış olduğuna karar verdiler. Buna karar verdiler ama aynı zamanda devriye gezerek de bunu sağladılar - kardeşler her gece bölgelerini temiz tutmak için dışarı çıkıyorlardı.

Bir süredir Valenzuela ile didişiyorlardı. Kaosun dikkati başka konulara yöneldi. Valenzuela'nın dikkati ise başka alanlara yöneldi. Ama Tabby'nin Valenzuela'ya olan borcunu ilk filmini çekerek ödeyen keş en iyi arkadaşını kurtarmak için bir porno setini işgal etmek de dahil olmak üzere çatışmalar yaşadılar.

Valenzuela bunu pek hoş karşılamadı.

O zamandan beri, Kaos söz konusu olduğunda uykudaydı, her zamanki işini yapıyordu, satıcıları ve fahişeleri Kaos'a gönderiyor, baş ağrısına neden oluyordu ama aşırı bir şey yapmıyordu.

Ama aşırılık yaklaşıyordu. Kulübün her üyesi, Valenzuela hakkında bilebilecekleri her şeyi mevcut her yolla öğrenmeyi amaç edinmişti.

Kaos'u unutmamıştı.

Onların sorunu sadece o değildi. Yaptığı her hamleyle daha fazla para kazanıyordu, bu da daha fazla ateş gücü anlamına geliyordu.

Kimse durdurulamaz değildi.

Ancak Joker'in Kulübü hakkında öğrendiği geçmiş ve geleceğin bir parçası da Valenzuela'nın bir zamanlar baş belası olduğunu öğrenmekti.

O artık geçerli bir tehditti.

Kaos'un bu tehdidi etkisiz hale getirmek için son birkaç yıl içinde her an harekete geçebileceği bir gün vardı.

Ancak Tack, Kulübü, ilgili herkes için kanlı olabilecek agresif ele geçirmelere yol açan düşmanca müzakerelerden, yalnızca yamalarına odaklanan savunma manevralarına yönlendirdi.

Valenzuela onları doğrudan tehdit ederse, Kulüp onu indirmek için harekete geçecekti.

O zamana kadar, pisliklerini temiz tuttular ve ailelerini geri tepmeden korudular.

Rush'ın babasıyla olan sorunu buydu. Çünkü Tack, Kulübü düşmanca başlayıp şiddete varan manevralardan çekip çıkarmış olsa bile, bölgelerini temiz tutmak için ne yapmaları gerekiyorsa yapmaya kararlıydı.

Rush, Kulübün polisiye tedbirleri polise bırakması gerektiğini düşünüyordu.

O ana kadar Joker, Kulüp'ün ne yaptığını hiç umursamamıştı. Her , o da varmış.

Ama Carissa Teodoro'yu koltuğunda inletmenin birçok yolunu keşfetmek yerine bir fahişeye bir ara sokakta dururken, artık bir fikri vardı.

Ve o ana kadar Joker, Tack'in oğluyla olan sorununu neden çözmediğini anlamamıştı.

Ama yıllar önce bir hastanenin önündeki otoparkta vermesi gereken kararı verdiğinin ertesi günü o sokakta dururken anladı.

Çünkü Joker bir fahişe ile bir ara sokakta duruyordu. Yapmadığı şey, Carissa'yı inletmenin yollarını araştırmaktı, bu işin nereye varacağını bilmiyordu, sadece nereye varmasını istediğini biliyordu.

Ve Tack, Kulübünü kan ve intikamla dolu karanlık bir yoldan temizliğe yönlendirmişti.

Yara izlerini hak etmişti.

Şimdi, Kaos'u tersine çevirmek için ateşin içinden geçmemiş olan yeni kardeşleri, Kulübün geleceğiydi. Cesaretlerini kanıtlamaları ve yaralarını hak etmeleri gerekiyordu.

Tack bir gün edecekti.

Ve Kulüp onun geride bıraktıklarının merhametine kalacaktı.

Ama Tack bilgi olmadan liderlik yapılamayacağını biliyordu. Hak etmeden saygı talep edemezsiniz. Deneyim olmadan anlayamazdın.

Kahretsin, adam bunu .

"Orada yaşıyor musun?" Heidi aradı.

Ona odaklandı. "Arkadaşını alıp bizim bölgeden çıkmanı istiyorum."

"Aynı matkap," diye mırıldandı.

Onaylamadı çünkü nefes kaybı olacaktı. Kadın haklıydı. Kaos, bölgelerinde fahişelere izin vermiyordu. Ona birden fazla kez söylenmişti. Arkadaşı da öyle.

"Ortadan kaybolmadan önce bana yerine geçecek kişinin adını ver," dedi.

"Her neyse."

"Kızım, gevşiyorsun, çaresiz bir çifti yüzlerine değerli bir şey sallayarak gezintiye çıkarıyorsun, gevşek kalıyorsun. Siktir git bu hayattan."

"Nasıl yapılacağını bildiğim başka bir şey yok," diye sertçe karşılık verdi. "Senin bir beynin var. Öğren," diye karşılık verdi.

Atışını gördü ve her zamanki gibi yapmakta tereddüt etmedi.

Ona doğru ilerledi, yüzündeki sertlik kayboldu, bilmediği yanlış bir şey yüzüne doğru kaymaya başladı.

"O yolculuğa benimle çıkabilirsin. Gelirleri paylaşırsın ve düzgün bir adam için hayattan uzak dururum."

Joker geri adım attı. Hiçbir şey söylemedi; hareketlerinin konuşmasına izin verdi.

Başını yana eğdi ve "Daha iyisini yapabileceğinden emin misin?" diye fısıldadı.

Bu soruyu bir gün önce düşünmesi gerekirdi.

Dokuz yıl önce, cevabı içgüdülerine kadar biliyordu ve bu iyi bir cevap değildi.

Tam o anda, Carissa'nın yumuşak teni hâlâ elinin üzerindeyken, parmaklarının kafa derisine dokunduğunu hissederken ve onun bayat vedasının görüntüsü beyninde yanarken, hâlâ cevaptan emin değildi.

Ama o farklı bir meylediyordu.

"Kendine iyi bak Heidi," diyerek bitirdi, bunu söylerken bile Heidi'nin bunu yapacağını biliyordu. Kendine dikkat etmek için her şeyi yapardı.

Bunu yapmak için bebeğini bile satar.

"Başka seçeneğim yok, Joke," diye cevap verdi.

Hareket etti, kız arkadaşını aldı ve gittiler.

Kardeşleri de ona katıldı.

Boz sinirli bir şekilde, "Bir ara sokakta, kraliçe arının en sevdiği konuğunun katılımını sağlamak için beklemekten pek hoşlanmıyorum," dedi.

"Kraliçe arı değil," diye paylaştı Joker. "Sürtük hamile. Gün ışıyana kadar ortadan kaybolacak. Ama yerine birini ayarlayacağını söylüyor."

"Bunun için nefesimizi mi tutuyoruz?" Speck sordu. "Ben olsam bunu tavsiye etmezdim," diye yanıtladı Joker.

"Bunu düşüneneğim," dedi Hop. "Bir yaklaşım için açık düşündüğüm bir tane bulursam, planlarınız."

Hop, Joker'e baktı.

"Bu gece Rush'la birlikte misin?"

Joker, "Ekip kurmak için Yerleşkeye dönüyorum," diye onayladı. Hop başını salladı ve "Eve" dedi. Sonra da oraya gitmek için yola koyuldu.

Yataklarında güzel kadınlar ve çatılarının altında çocuklar olmadan, Boz, Speck ve Joker sokakta bisikletlerine doğru çok daha yavaş ilerlediler.

"O kaltağa hiç güvenden mi?" Speck sordu.

Joker, "Pek bir şey bulamadı ama Valenzuela'nın dikkatini nereye çevireceği konusunda bizi uyardı ve verdiği bilgilerde nadiren yanılırdı," diye cevap verdi.

"Sence Valenzuela'ya satılmadan, iki taraflı oynamadan önce çekip gider mi?" Speck sordu.

Joker başını salladı. "Bizim hakkımızda hiçbir şey bilmiyor, o yüzden verecek hiçbir şeyi yok. Paylaştığı şeyi paylaşacak kadar aptalsa sabaha morgda olur. Heidi fazla bir şey olmayabilir ama aptal değil."

Speck cevap vermedi.

Motosikletlerine bindiler ama kendi yollarına gitmeden önce Boz, "Sharp devriyede," diye seslendi.

Ve bunu söylediğinde, Joker hissetti.

Yeni bir şey.

Devriyedeiken, Joker neler umursamadı. Kulübü için, onların olanı korumak adına yapması gerekeni yaptı.

Ama o anda, devriyede keskin olacağını biliyordu.

Daha önce olmadığından değil.

Sadece, alışılmadık bir şey olur ve işler çirkinleşirse, kendisi için çirkinleşmediğinden emin olacaktı.

Ve Joker'in yarın gece kaçırmaması mümkün olmayan planları vardı.

ONUNCU BÖLÜM

Bira İiyorurur

Carissa

"Eğer Neiland'lardan biriyle kanka olan bir yargıç bulursak, kendisini geri çekmesini isteyeyeceğim. Yapıp yapmayacağını bilmiyorum. Ama yapmazsa, temyize gitme hakkı doğar."

Ertesi akşamdı ve bir konferans salonundaydık.

Gustafson, Howard ve Pierce-Angie, Joker, Travis ve ben. Angie stratejisini açıklıyordu: nafaka almak, velayeti değiştirmek, böylece çok küçük oğlumun zamanının çoğunu annesiyle geçirmesini sağlamak (bana göre ve şimdi Angie'ye göre) ve son olarak Aaron ve babasının bana yaptıkları için bileklerine sert bir tokat atmak için elinden geleni yapmak.

Tüm kalbimle katıldığım bir strateji.

Konuşmaya devam etti.

"Aslında sahip olduğunuz yargıcın kendini geri çekmemesine şaşırdım. Yargıç Neiland ile uzun süredir yakın bir ilişkisi olduğu biliniyor."

Bu bildiğim bir şeydi. Kahretsin, adam benim düğünüme gelmişti!

Angie devam etmeden önce bunu paylaşma fırsatım olmadı, "Son avukatınız çok iyi, ama bana kalırsa çekilmesi gerektiğini bildiğı bir yargıçtan bunu yapmasını istemedi çünkü bu onu adamın hoşnutsuzluğuna maruz bırakacaktı. Yargıçların hafızaları uzundur. Objektif olmaları gerekiyor ama onlar da insan. Eğer

kendilerini geri çekmezler, sorulmasından hoşlanmazlar. Ayrıca temyiz tehditlerinden de hoşlanmazlar. Eski avukatınızla aynı sorunu yaşamıyorum. Bunu biliyorlar ve bu bizim lehimize çalışmalı."

Masanın üzerinden atlayıp onu öpmek istedim.

Bunun yerine, başımı oturan Joker'e çevirmeden önce ona gülümsedim.

İşte o zaman onu öpmek istedim.

Bunun nedeni Joker'in, kalçasında mutlu bir şekilde oturan Travis'i besliyor olmasıydı.

Travis'in yemek zamanıydı. Las Delicias ve mama sandalyesi için sabırsızlanıyorduk. Oğlumun yemeğe ihtiyacı vardı.

Ve Joker bana odaklanmam gerektiğini söyledi.

Yerleştığımızda ben Angie'ye, Joker de oğluma .

Şimdi şaşırtıcı bir kolaylıkla Travis'in ağızına havuç tıktırıyordu, kavanoz önündeki masadaydı, dikkati Travis'teydi ama Angie'yi dinlediğini biliyordum.

Onu içime çekerken, hiç bu kadar yakışıklı olmadığını düşündüm.

"Angie sözlerine devam etti ve ben de ona döndüm: "dilekçe üzerinde çalışan avukat yardımcılarım var. "Bunu yarın ya da en geç ertesi gün yapmayı umuyoruz."

"Bu harika olur." Ben de ona az bile söyledim.

"Sizi uyarmak isterim ki, genellikle avukatlar ilk adım olarak karşı tarafın avukatıyla görüşerek bu tür konuları mahkeme dışında müzakere etmeye çalışırlar. Ancak, bu noktada bunun ötesine geçtiğimizi düşünüyorum."

Başımı salladım. "Katılıyorum."

O da başıyla onayladı. "Şimdi, Bay Neiland sizi kızdıran, rahatsız eden ya da herhangi bir şekilde şüpheli bulduğunuz bir şey yapar ya da söylerse, bunu belgeleyeceksiniz. Geçen hafta Travis'e ve krupuna olanlardan başlayarak. Tarihler. Telefon görüşmelerinin zamanları. Ne söylendiği. Vesaire. Hatırlayabildiğiniz her şey. Bana da rapor edeceksin."

Başımı salladım.

"Bunun için büyük umutlarım var, Carissa," dedi bana. "Yaşananlar vicdansızlıktan başka bir şey değil. bir ses hangi mahkeme salonuna düşeceğimiz konusunda şansımız yaver gitmezse

sadece koşullarınızın değişmesi için daha fazla zaman gerekeceği anlamına gelecektir. Ancak bu konuyla hızlı bir şekilde ilgilenmek için elimden gelen her şeyi yapacağım."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum," diye cevap verdim. "Teşekkür ."

Sırıttı. "Bana teşekkür etme. alıyorum. Ama ne olursa olsun, işimi seviyorum. Ama bu tür bir dava aldığımda, işimi *seviyorum*."

I oldu memnun hakkında Bu. I sevdim Onu. O görünüyordu güzel ve ve bu örnekte ikisi de yaradı.

Hala.

"Yine de teşekkür ," diye karşılık verdim.

"Memnuniyetle," dedi, sonra Joker'e ve tekrar bana baktı. "Travis'le ilgilenmek için bu odayı kullanmakta özgürsün. Ama eve gitmeden önce yapmam gereken birkaç şey daha var. O yüzden sakıncası yoksa sizi yalnız bırakayım."

"Tabii ki hayır. Lütfen gidin. Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim," dedim. Bana başıyla selam verdi, aynısını Joker'e de yaptı ve dışarı çıktı.

Joker'e baktım ve pelüş deri koltuğumu ona çevirdim. "O biri," diye fısıldadım heyecanla.

"Kulüp moronları tutmayacak," diye cevap verdi, dudakları çok hafifçe kıvrıldığı için sözlerinde herhangi bir ısırik yoktu.

Çok hafif bir eğri olabilirdi, ama bunu kabul ederdim.

Önce Travis'e sonra da ona baktım. "Bitirmemi ister misin?"

"Tamamdır."

Kesinlikle öyle.

"Havuçları bitirebiliriz ve LD'de ona nefis armutları verebiliriz," dedim.

"Doğru."

"Bu konuda iyisin," diye dikkatle gözlemledim, çünkü meraklı görünmek istemiyordum.

Yine de bilmek istedim. Adam bir motorcuydu. Bildiğim kadarıyla çocuğu yoktu (aramızdaki bu erken dönemde bile benimle çoktan paylaşmış olmasını umduğum bir şey). Ama onlarla arası çok iyiydi.

"Uzun zaman önce bir bodrum katında bir oda kiralamıştım," diye kolayca cevap verdi. "Kadının paraya ihtiyacı vardı. Hıyarın teki olan bir adamı vardı. Evde olduğundan daha fazla gidiyordu. Çocukları vardı, biri bebektir. Çalışıyordu. edersen kirayı da düşürürdü. Ona ihtiyacım vardı.

Ben de yardım ettim." Bu her şeyi açıklıyor.

"Çok güzeldi," diye not ettim.

"Çocukları bombaydı." Bu da güzeldi.

"Muhtemelen takdir etmiştir," dedim ona, ama onu tanımıyor olsam da, yine de konuda bir ihtimal olmadığını biliyordum.

"O yaptı. Sonra meth batağına saplandı. O sırada ben gitmişim ama son duyduğuma göre çocukları sistemdeymiş."

", " diye fısıldadım.

Travis, kavanoz ve kaşıkla hokkabazlık yaparak son parçaları da kazıyıp çıkardı ve "Hayat böyle," diye mırıldandı.

"Bildiğim gibi bir hayat değil."

Başı hareket etmedi ama yine de gözleri bana geldi.

"Hayır."

O tek kelime alçakçaydı. Anlamlıydı. Anlamını anladığımdan emin değildim. Sadece hoşuma gittiğini biliyordum.

Travis havuçların son lokmasını da mideye Joker, "Neredeyse bitti. Toparlanın. Yola koyulalım. Açlıktan ölüyorum."

Ugh!

"Neredeyse bir doların var Joker," diye paylaştım, hâlâ umutluydum ve Joker'in Travis'i beslemesini izlemenin verdiği mutluluk dalgasına kapılmıştım ama yine de sinirlenmişim.

"Ben olmaktan asla vazgeçmeyeceğimi biliyorsun," dedi ve kaşığı boş kavanoza daldırıp Travis' önlüğünü kaldırarak ağzını sildi.

"Travis'in dün gece ilk kelimesini söylemiş olabileceğini biliyorsun. *Annem* olduğu için bu beni mutlu etti. İkinci kelimesinin "f" olması aynı şeyi yapmazdı."

Gözleri benimkilere geldi. Sonra elini uzatıp beni başımın arkasından yakaladığında sessiz bir şaşkınlık sesi çıkardım, Travis'in boşalan koltuğuma bıraktığım bebek bezi çantasının üzerine eğildiğim için oturarak yapabileceği bir şeydi bu.

Ondan sonra beni kendine çekti, böylece ağzım onunkinin üzerindeydi. Bana sert, kısa bir öpücük verdi.

"Bah buh bah!" Travis ciyakladı.

Joker boynumdaki baskıyı bir santim geri çekilmeme yetecek kadar azalttı.

Gözlerimin içine baktı.

Onunkini okuyamadım. Bu bana bir şey söylemediği anlamına gelmiyordu. Sadece ne olduğunu bilmiyordum.

Bildiğim tek şey gardiyanın gittiği idi. Çelik tarafından .

Artık içinde olduğum için ne yapacağımı bilemiyordum.

Sonra daha fazlasını vermeden gitmeme izin verdi ve sandalyesinden doğrulurken yolundan çekildim.

. Travis'i yerleştirdik. Joker bebek bezi çantasını elimden çekip aldı ve Travis hala kolunda olmasına rağmen omzuna astı. Ve yola çıktık.

Bunu onun geniş çift kabinli kamyonetinde yaptık. Beni işten almıştı. "Kırmızı enkaz" (Joker o gece arabamı böyle adlandırmıştı) geride kalacaktı. Ertesi gün izinliydim. Joker bana kendisinin ya da "kardeşlerden birinin" arabayı geri almama yardım etmek için sabah buralarda olacağını söyledi.

Yani düzgün bir randevuydu, beni .

Tamam, beni işten aldı, oğlumu da getirdi ve bir avukatın ofisinde eski sevgilimle mücadele hakkında konuşarak zamanımıza başladık, yani normal bir randevu değildi, ama yine de uygun bir randevuydu.

Bu beni mutlu etti.

Travis arkamızdaki koltuğunda rahatça oturmuş, hiçbir şey söylemeden gevezelik ediyordu ve ben Denver'ın kayışını izliyor ve yeni araba kokusunu kokluyordum.

"Demek çam almadın," dedim. "Bir daha söyle?"

"Araban. Belli ki yeni temizlenmiş ve yeni araba kokusu var," dedim. "Çam değil."

"Yeni araba kokusu alıyorum çünkü bu temiz bir araba değil. Yeni bir araba.

Bu kamyonu bugün aldım."

Kıpırdamadım.

Ama sadece bir an için.

Sonra başımı ona çevirdim.

Bisikleti vardı. Bunu biliyordum.

Ama o gün araba koltuğunda bebeği olan bekâr bir anneyle randevusu vardı.

Artık çift kabinli bir kamyoneti vardı.

Joker kırmızı ışıktaki durdu ve bana baktı.

Ve bunu yaptığında, Denver şehir gecesinin ışıkları altında yüzünün yumuşamasını izledim.

Güzelliğin bir görüntüsüydü.

"Bana öyle bir bakıyorsun ki, Kelebek," dedi usulca. "Ama bir bisikletim var ve Arizona'da yaşamıyoruz. Hava durumu iyi. Eskiden hava kötüydü, bir yere gitmem gerekiyordu, başkasının aracını ödünç almam gerekiyordu. Bu eskidi. Seni ve oğlunu yemeğe götürmek zorundaydım ama bu zamanın uygun olmadığı anlamına gelmez."

Hepsini duydum, ama en çok da *seni ve oğlunu yemeğe götürmem gerektiği* kısmını, bu yüzden ona parlak bir şekilde gülümsedim.

Başını salladı, ileriye baktı ve yeşil ışık yandığında yola çıktık.

Arabayı o kullandı ve o kullanırken ben de onun elini tutmak istedim. O noktada olduğumuzdan emin değildim ama bunu yapmak istediğimden emindim, hem de çok.

Sorun şuydu ki, direksiyonu bileğiyle kullanıyordu, bu bilek direksiyonun üzerinde duran sağ . Bu nedenle elini tutamadım.

Ayrıca, kamyon büyük olduğundan ve parmakları direksiyonun *etrafına* sarılmışsa muhtemelen daha kolay manevra bu konuda bazı endişelerim vardı.

Las Delicias'ın dışına paralel park etmek için onları derhal söz konusu tekerleğin etrafına sardığı için bir şey söylemedim.

İçeri girdik. Yan yarım oval kabinlerinden birini aldık. Bize bir mama sandalyesi verdiler. Siparişimizi verdik. Travis'e armutlarını verdim, sonra oynaması, yemesi ve etrafa atması için biraz Cheerios verdim. Sonunda Joker ve ben yedik.

Bütün gün, Noel arifesindeymişim gibi bunu dört gözle bekliyordum.

Ama Aaron on yıl önce beni minyatür golf oynamaya götürdüğünden beri ilk randevuma çıkmamıştım.

Joker de Aaron'dan o *kadar* farklıydı ki hiç komik değildi. Bu yüzden bütün gün deli gibi gergindim.

Ama olmamalıydım. Her nasılsa, Joker'le aramızdaki şeyler çok kolaydı. Sohbet akıp gidiyordu.

Ve bu akışı sağlayan ben değildim.

Konuştuk. Çoğunlukla Kulüp hakkında ve bu da açıkça saygı duyduğu ve hatta çok önemseydiği kardeşleri hakkındaydı.

Bana hepsinin kulüp isimlerini söyledi. Bana hepsinin gerçek isimlerini söyledi (tek garip nokta onunkini sorduğumda cevap vermemesiydi ve sanki beni duymamış gibi davranıyordu ama yine de muhtemelen beni duymamıştı). Bana yaşlı kadınlarından bahsetti. Ne kadar zamandır kulüpte olduklarını. Ride'dan, dükkandan, garajdan ve Grand Junction'da açacakları yeni dükkandan bahsetti ki bu da yeni üyeler aradıkları anlamına geliyordu çünkü tüm Kaos üyeleri Fort Collins, Boulder, Colorado Springs ve yakında Grand Junction gibi diğer şubelere geçmeden önce Denver'da "zamanlarını" geçirmişlerdi. Ayrıca bana bazı özel yapıları tasarladığını ve inşa ettiğini söyledi.

"Bir tane üzerinde çalışıyorum," diye mırıldandı. "Bir dahaki sefere Kaos'a geldiğinizde sana ve Travis'e gösteririm."

Arabalarla pek ilgilenmezdim.

Ama onunkini görmek için sabırsızlanıyordum.

Nazikçe sorduğum sorular üzerine bana kendinden de bahsetti ve bunu da kolaylıkla yaptı.

Hiç tereddüt etmeden.

Tek çocuk olduğunu paylaştı (ki bu muhtemelen ailesi için iyi bir şeydi, ancak o karmaşa içinde onu sevecek ve ona karşılık verecek en az bir kişinin olmaması üzücüydü). Benden sadece birkaç ay büyük olduğunu öğrendim. Yerleşkede yaşadığını çünkü "tek ihtiyacım bir oda olan bir hayatım varken beşik için para ödemeye gerek olmadığını" açıkladı (bunu da üzücü buldum ama üzerinde duracak zamanım yoktu).

Kolay biri olması hoşuma gidiyordu. Durmadan konuşuyor, derinlemesine paylaşıyor, ruhuna bir pencere açıyor, umutlarını ve hayallerini bana emanet ediyor gibi değildi.

Ama bu bir ilk randevuydu ve böyle bir şey olduğunu düşünmemiştim.

bir ilk buluşma. Ancak, gözlerinden anlaşıldığı gibi kapalı ve ketum biri değildi.

Ben kolay alırdım. Aslında, Joker hakkında her şeyi bilmek istediğimi fark ettiğim için onu yedim. Bu yüzden bana kolay olanı verdiğinde, daha fazlası için zorlamadım. Söylemesi gerekeni söylemesine izin verdim ve daha fazlasını araştırmadım. Bana bu kadar kolay verdiğinde, daha fazlasının geleceğini biliyordum, bu yüzden zorlamak için bir neden yoktu.

Bu da (göre) yemeğimiz bittiğinde randevunun çok başarılı geçtiği anlamına geliyordu.

Ya da ben öyle sanıyordum.

Joker yemeğini benden önce bitirdi çünkü yemek sırasında bebeğimle ilgilenmek için epey zaman harcamıştım. Ben burrito *chicharrones*'umdan son birkaç ısırık alırken Joker uykulu Travis'i göğsüne yaslamıştı, Travis'in başı omzuna düşmüştü.

O sırada neredeyse temiz olan tabağımdan başımı kaldırıp aval aval baktım çünkü hikayeleri *Rock Chick* kitaplarında anlatılan Denver'lı ünlü çift Lee ve Indy Nightingale restoranın arka tarafından bize yürüyorlardı.

Hem ünlü oldukları için hem de açıkçası Lee Nightingale'in şahsen daha da muhteşem olduğu için bakmaktan kendimi alamadım. Gazetede gördüğüm fotoğraflarında da *muhteşemdi*.

Tıpkı Joker'in Travis'le birlikteyken olduğu gibi, Lee de kızıl saçlı küçük bir kızı göğsüne bastırmış, yanağını babasının omzuna yaslamış olduğu için *daha* da muhteşemdi.

Indy Nightingale'in bir nakavt olduğundan bahsetmiyorum bile. Tıpkı onun elini tutan ve yanında yürüyen Lee Nightingale mini-me gibi.

Aval aval bakmayı kesmek için kendimi zorladım ve Joker'i masanın altından tekmelemek üzereydim ki Lee Nightingale bize doğru baktı, başını eğdi ve durdu.

"Şaka," diye selamladı.

Aman Tanrım! Lee Nightingale Joker'i tanıyordu!

"Lee," diye yanıtladı Joker.

İlk isim bazında!

"Hey," dedi Indy Nightingale ve ben de ona baktım.

Bana hitaben.

"Selam," diye cevap verdim, umarım öylesine söylemişimdir. Sırıttı. "Bebeğin çok tatlı."

Bunu zaten biliyordum ama yine de "Teşekkürler. Çocukların da öyle." Sırıtmaya devam etti.

"İyi giymişsin."

Lee'baktığımda, Joker ve Travis'e eğlence dolu muhteşem bir gülümseme gönderdiğini gördüm.

"Beni kızdırma. Ne zaman küfür etsem Carissa bana ceza kesiyor," diye cevap verdi Joker.

İçim ısındı.

"İşe yarıyor mu?" Indy merakla bana sordu.

"Şimdilik hayır," diye cevapladım.

"Tahmin etmiştim," diye mırıldandı.

Lee aniden iş yapmaya başladı. "Tack aradı. Senin işindeyim. Bir ya da iki gün içinde sonuçları alacağım."

"Minnettarım," diye Joker. Lee başıyla onayladı.

"Bu Lee ve ben de Indy, bu arada," dedi Indy bana. "Bunlar da yavrularımız Callum ve Suki."

Sanki bilmiyordum. Denver'daki herkes onları tanıyordu. Ama Callum ve Suki'yi bilmiyordum.

"Kim olduğunu biliyorum sayılır," diye itiraf ettim.

"Bu da anlaşılıyor," dedi sorun olmayan bir gülümsemeyle.

Ben de gülümsedim ve üzerime düşeni yaptım. "Joker'in dediği gibi, ben Carissa ve bu da benim bebeğim Travis."

"Çok şirin," diye tekrarladı Indy.

"Evet," diye mırıldandı küçük Suki uykulu bir sesle.

"Sevimli bebek." Ona sırıttım.

Lee bana döndü. "Carissa, tanıştığımıza memnun oldum ve kısa kestiğim için üzgünüm ama gitmemiz gerekiyor. Küçük kızımın yatağa ihtiyacı var."

Tamamen muhteşem.

Sırıtişımı ona çevirdim. "Ben de memnun oldum."

"Biz sizi bırakalım," dedi Lee. "Sonra görüşürüz."

Lee çenesini kaldırdı, Indy el salladı, Callum dikkati dağılmış bir şekilde elini uzattı

fiske (tamamen bir mini-me) ve Suki sadece küçük bir el sallayarak veda etti.

Gittiklerinden emin olduğumda Joker'e döndüm ve heyecanla tısladım, "Lee Nightingale'i tanıdığina inanamıyorum."

"Kulüple arası iyi." Ne kadar havalı!

"Göründüğü kadar harika biri mi?" Ben sordum.

"Müthişten kastınız onun çok iyi bir baş belası ve işinde o kadar iyi ki biraz korkutucu olmasıysa, o zaman evet."

Bunu kastetmiştim.

Gülümsedim ve "Bad-A beş sent, tatlım" diye paylaştım.

Konuşmam bittiğinde keskin bir nefes aldım.

Bunu yaptım çünkü gözleri, içlerindeki birikmiş ısının tenimi ısıttığı şekilde yarı erimiş hale geldi.

Joker, erimiş bakışının ardında ne olduğuna değinmedi.

Sessizce mırıldandı, "Çoğunlukla uyuyor, Kelebek. Hiçbir şey duymuyor."

"Hala."

"Ve bir baş belası baş belasıdır. Bunun için başka bir kelime yok." Bunu ona vermek zorundaydım.

"Her neyse," diye mırıldandım ve son bir cips alıp LD'nin meşhur salsa sosuna batırarak yedim. Sprite'ımı içime çektikten sonra Joker'le birlikte toparlanma, taşıma, aracı yükleme işlerini yaptık.

Ama bunu yapmak, hayatın bir parçası olan bir şeyi Joker'le paylaşmak hoşuma giden yeni bir şey oldu.

Bizi eve götürdü ve yine bebek ve bebek bezi çantasına el koydu, bana sadece merdivenlerden yukarı taşımam için çantamı bıraktı, bu da son derece minnettar olduğum bir başka mola oldu.

Ama yine gergindim.

Travis dışarıdaydı. Anne sütü/formül değişikliğinden beri iyi bir uykucuya dönüşmüştü. Ve akşam işi bittiğinde, çoğu durumda, o şekilde kalıyordu.

Bu, uykulu bir şekilde bezinin değiştirilmesi, ardından pijamalarının giydirilmesi ve son olarak da beşiğine yatırılması anlamına geliyordu.

Ondan sonra Joker'le evimde, kocaman kanepemde yalnız kalırdım.

Evet, gergindim ama bir şekilde bu duyguyu sevdim.

Midemde kelekler uçuşuyordu. Dudaklarımda gülümseme vardı. Gecem harikaydı.

Daha iyiye gideceğini umuyordum.

Sadece (bir önceki gece olduğu gibi) yatağa girdiğimde ertesi günü ipe çekeceğimi biliyordum.

Joker son adımı beni peşine takarak merdiven boşluğunu döndüğünde tüm bunları düşünüyordum.

Birden sırtına çarptım çünkü durmuştu. "Her şey-?"

"Şirket," diye homurdandı.

Korkunç ses tonu etrafıma bakmama neden oldu ve işte o zaman kalbim durdu.

Aaron, hâlâ o muhteşem iş kıyafetlerinden birini giymiş, kapının dışındaki korkulukta duruyordu. Parmaklığı doğru eğilmişti, elleri parmaklığın etrafında kıvrılmıştı ama başı dönüktü ve gözleri bize bakıyordu.

Kımıldamadan durdum.

Şaşırtıcı bir şekilde, bunun nedeni Aaron'un aylardır gelmediği daireme gelmesinin kötü bir alamet olduğunu düşünmem değildi (düşündüm ve inanır mısınız, Tory onu geri getirdiklerinde benimle Travis takası yaptı ve Aaron onu onlara getirdiğimde kapıma hiç gelmedi).

Hayır, bunu yaptım çünkü gördüklerime inanamıyordum.

Yine mi hayır?

Gördüklerimin nasıl değiştiğine inanamıyordum.

Aaron yakışıklıydı. Son derece yakışıklı bir yetiškine dönüşen yakışıklı bir genç adamdı. Koyu renk saçları gür, parlak ve sağlıklıydı. Keskin ve ilginç olan alışılmadık renkte mavi gözleri vardı. Güçlü bir çenesi, yüksek bir alnı ve güzel dudakları vardı. Uzun boylu, ince yapılı ve zayıftı, geniş omuzları vardı.

İnanılmaz bir takım elbise giyyordu.

Ona bakmaktan hiç yorulmamıştım. yaptığı ya da söylediği bazı kötü şeyleri merak ettiğimde bile. Bana yaptığı şeyleri görmezden gelirken bile. Yokmuş gibi davrandığım düşüncelerimin nasıl bir kargaşa içinde olduğunun hiçbir önemi yoktu.

ona bir kez bakar ve yine aşık olur.

Ama o anda, yakınımnda değildi ama orada durduğunu gördüm, kendinden emindi, duruşu otoriteye sahipti ve benim için hiçbir şey yapmadı.

Tatsız görünüyordu. Tatsız ve sıradan. Gerçekten güzel bir takım elbise giymiş çekici bir yabancı. Ona iki kez bakabilirdiniz, ama bir kez gözden kaybolduğunda, aklınızdan da çıkardı.

Ya da en azından

zihnim. Gitmişti.

Sihir gibi.

Ama orada başka bir şey daha vardı.

Bunca yıldan ve yaşanan onca şeyden sonra bu da büyüleyiciydi.

Öfkeden başka bir şey değildi.

Beni aylardır görmemişti ve durup dururken bir Çarşamba akşamı evime mi düşündü?

Mümkün değil.

Ve bunu bilmesi gerekiyordu.

Derhal.

Aaron'a yüklenmek ve düşüncelerimi paylaşmak için Joker'in etrafında fırtınalar estirdim.

Fazla uzaklaşmadım çünkü Joker elimi yakaladı.

"Sakin ol, Kelebek," diye mırıldandı.

Nefes aldım ve ona baktım. Kaşlarını kaldırdı.

Haklı olduğunu fark ederek kaşlarının kalkmasını izledim. Yürüyüş yolunda yarı yolda kalmama gerek yoktu.

Oturma odamda bile yapabilirim.

Başımı salladım ve "Sakin ol" diye fısıldadım.

Sabit.

İhtiyacım olan şey buydu. Ailemin arkadaşlarının küçük kız kardeşimi araba yolumuzda ezdiği andan birkaç gün öncesine kadar kontrolden çıkmış gibi hissettiğim bir hayatta, kendi hatamla ama bazen de değil, istikrarlı değildim.

İstikrara ihtiyacım vardı.

Oraya varıyordum.

Ve Aaron bunu benden alamayacaktı.

Joker Travis'i, bebek bezi çantasını taşıyor ve elimi tutuyordu.

Aaron'a doğru yürüdü.

Yaklaştığımızda "Bu bir sürpriz," dedim. Aaron gözlerini Joker'e dikmişti.

"Oğlunuzun annesine merhaba demek ister misiniz?" diye sordum.

"Seni tanıyor muyum?" Aaron bakışlarını yoğunlaştırarak Joker'e sordu.

"Hayır, ," diye cevap verdim Joker'den önce. "Bu benim bir arkadaşım. Şimdi, özür dilerim, ziyaret edeceğinizi söyleyen bir telefon ya da mesaj mı kaçırdım? Bu arada velayet anlaşmamızda özellikle beklemem gereken bir şey yazıyor."

Aaron sonunda Joker'i incelemeyi bıraktı ve bana baktı. "Hayır."

"Sana yardımcı olabileceğim bir şey mı?" Ben teklif ettim.

"Bunu yürüyüş yolunda yapamayız, Carissa. Bunun yardımı olurdu," diye yanıtladı Aaron.

"Korkarım evimde olmanızdan pek hoşlanmıyorum," diye karşılık verdim.

"Carrie," dedi Joker alçak sesle.

Ona bakmak için başımı geriye doğru salladım. Başını bir kez salladı.

Bana ne anlatmaya çalıştığını anladım.

Bir dava açacaktık ve Aaron gibi bir pislik değil, iyi kız olmak zorundaydım. Bana verdiği gibi ona cephane vermeme gerek yoktu.

"İçeri gel," diye mırıldandım ve Joker'in elinin çantamı karıştırmasına izin verdim.

Anahtarlarımı aldım ve bizi içeri aldım.

Işıkları yakmak için etrafta dolaştım ve işim bittiğinde Aaron'ı kapalı kapının hemen içinde, Joker'i Travis'le birlikte barın yanında göğsünde uyurken gördüm.

"Oğlumu kucağıma alabilir miyim?" Aaron

Joker'e sordu. Joker bana doğru baktı.

Bunu yaptığında tek düşüncem, *gerçekten bu adamı sevebileceğim* oldu.

" değil," dedim sessizce.

Joker bundan hoşlanmış gibi görünmüyordu ama Aaron'a doğru ilerledi ve hâlâ büyük ölçüde uykuda olan ama gözlerini kırıştıran Travis'i

Aaron'ın kollarına verdi. "Hey, dostum. Hey, benim küçük adamım," diye mırıldandı Aaron.

Oğlum.

Bunu yaparken onu izledim ve tekrar oldu.

Eskiden bundan nefret ederdim. Travis'i bu kadar çok sevmesinden nefret ederdim. İyi bir baba olmasından (muhtemelen) nefret ederdim. Tüm bunları Travis'e ve bana vermemesinden nefret ederdim.

Ama o anda nefret etmedim.

Hiç umursamadım.

Çünkü Joker oğluma havuç yedirdi ve onu merdivenlerden yukarı taşıdı. Dahası, sakalını yalamasına, saçını çekmesine ve daha pek çok şey yapmasına izin verdi. Bunu yapmaktan da hoşlanıyordu.

Ve şimdi Travis'in de Koca Petey'si vardı. Ve Tyra. Ve Elvira.

Sadece ben değilim. Artık sadece ben ve bir eyalet ötedeki büyükbabam yok. Oğlumun daha fazlası vardı.

Aaron'a ihtiyacımız yoktu.

Travis ve ben kendi ailemizi kuruyorduk.

"Bunun senin için güzel olduğunu tahmin edebiliyorum Aaron, normal programımızın dışında çocuğunla bir an geçirmek," dedim. "Ama geç oldu, beşiğine ihtiyacı var, bugün çalıştım ve yorgunum. Eğer bunun için geldiyse, lütfen toparla da gecemize devam edelim."

Eski kocam oğlumuzu omzuna yatırdı ve bana baktı. Evet, ilginç mavi gözler.

Ama sadece ilginç.

"Bunu hak ettim," dedi usulca.

Karnımda biriken ateşin öfkelenmeye başladığını hissettim.

Bana hiç iyi davranmadı. Bugünlerde, benim için *hiçbir* şey ifade etmiyor.

Kendimi tuttum ve cevap verdim, "Anlıyorum. Gustafson, Howard ve Pierce'ı biliyorsun."

Aaron irkildiğini belli etti. "Avukat topluluğu-"

Başımı salladım. "Dürüst olmak gerekirse, kabalık etmek istemem ama umurumda değil. Yorgun olduğumu söylediğimde yalan söylemedim. Daha yeni yemek yedik. Yarından önce yapmam gereken şeyler var. Lütfen neden burada olduğunu açıklar mısın, böylece sen gidebilirsin ve ben de onları yapabilirim?"

Joker'e baktı, sonra tekrar bana döndü. "Seninle bire bir konuşmayı umuyordum."

Joker bastırılmış bir hırıltıyla, "Böyle bir şey olmayacak," dedi.

Evet, evet, bu adamı sevebilirim.

"Peki sen tam olarak kimsin?" Aaron Joker'e sordu. "Bu onun işi mi?" Joker bana sordu.

Tanrım, onu öpmek istedim.

"Oğlumla kimin vakit geçirdiğini bilmem gerekir," diye belirtti Aaron, bir zamanlar beni her şeye inandırabilen derin sesi bir çırpıda çıkıvermişti.

"Bu benim bir arkadaşım," dedim hızlıca ve Aaron'ın gözlerini yakaladım. "Adı Joker ve biz..." Durakladım ve "çıkmaq" dedim.

"Çıkmaq mı?" Aaron kuşkuyla sordu.

Ve incitici bir şekilde.

"Sen bana olan ilgini kaybettin ama bu tüm insanlığın kaybettiği anlamına gelmez," diye karşılık verdim.

"Tabii ki hayır, çok güzelsin," diye tükürdü Aaron ve ben gözümü kırpıttım. "Ama senin bir işin ve büyütmen gereken bir çocuğun var."

"Bu kadar çok çalıştığına göre, unutmama şaşırdım," diye karşılık verdim. "Ama senin de bir işin var. Ve bir çocuğun. Nişanlından bahsetmiyorum bile."

Aaron gözle görülür bir şekilde derin bir nefes almadan önce bana kaşlarını çatı, elini kalın, parlak, siyah saçlarında gezdirdi ve yüz hatlarını yeniden düzenledi.

Tekrar bana odaklandığında, "Buraya dövüşmeye gelmedim," diye paylaştı.

"Bundan bahsettiğine sevindim, çünkü buraya *neden* geldiğini hâlâ tam olarak tespit edemedik," diye karşılık verdim.

"Eğer sorunların varsa Carissa, bunları bire bir çözmeliyiz," dedi.

Gözlerimi diktim.

Sonra Joker'e baktım. "Şaka mı yapıyor?"

Joker gözlerimi tuttu, sonra gözleri yüzümde gezindi. Bunu yaptıktan sonra bana gülümsedi.

Hemen dışarı. Göz kamaştırıcı ve güzel. Kalın siyah sakalına ve her şeye rağmen güçlü beyaz dişleri.

Tek ihtiyacım olan buydu.

Aaron'a döndüm. "Telefonlarıma cevap vermiyorsun." "Gelecekte açacağım."

"Oğlumun hasta olduğunu gelecekte de benimle paylaşacak mısın?" Yüzü taşa döndü.

Tory alacaktı ama umurumda değildi.

Her şeye rağmen, "Ona kızmamalısın. O doğru olanı yaptı. Yüzde yüz. Yapmayan kişi sendin. Onun annesi değil. Ama sen onun babasıydın ve bunu benimle paylaşan sen olmalıydın."

"Yani sinir krizi geçirmen için Denver'daki en pahalı firmayı mı tuttun?" Aaron karşılık verdi.

Gustafson, Howard ve Pierce Denver'daki en pahalı firma mıydı?

Hayır

.

Bekle

.

Benim *sinir krizim* mi?

"Oğlumu hastaneye sen götürdün Aaron," dedim, sesim öfkeden titriyordu.

"Sadece kruptu," diye Aaron.

"Oğlumu *hastaneye* sen *götürdün* Aaron," diye tekrarladım.

Başını iki yana salladı. "Mesele bu değil. Mesele şu ki, o firmayı karşılayamazsınız."

"Hayır," diye karşılık verdim. "Mesele şu ki, güçlü Neiland ağından korkmayan avukatları kullanarak seninle savaşmak için elimdeki azıcık parayı kullanacağımdan ve Travis'e vermek gereken nafakanın yanı sıra onların ücretlerini de ödemek zorunda kalacağından korkuyorsun."

"Para istiyorsan Carissa, istemen yeterli," diye karşılık verdi. "Kim?

Tory mi?" Geri döndüm. "Benimle konuşmayı reddettiğine göre öyl

e." Ağzı sertleşti.

"Bu durumu sen yarattın Aaron. Ve bunun sana nasıl acı verdiğini biliyorum,

Ve sen benim oğlumun babasıydın, bu yüzden bir başarısızlığa daha sebep olduğunu söylemek bana zevk vermiyor. Benimle oynadığın ve yıllarca bana kötü davrandığın için sana boyun eğeceğimi sandın. Ama artık karşında on sekiz yaşına geldiğinde dünyasının yarısını kaybetmiş ve bu nedenle elinde kalan her şeye dört elle sarılmış bir kız yok. Bir anneyle karşı karşıyasınız. Bu tamamen farklı bir tür. Bu yüzden taktiklerinizi ve hedeflerinizi değiştirmenizi tavsiye ederim.

Çünkü şu anki savaşınız kazanmanızın mümkün olmadığı bir *savaş*."

"Artık seni incitmek istemiyorum Carissa," dedi nazikçe. Ne yalancı ama.

Destansı başarısızlığının kontrolden çıkmasını ve itibarının istemiyordu.

"O zaman avukatıma ulaşın," diye önerdim. "Anlaşmamızı oğlumuz için daha faydalı olacak şekilde yeniden düzenlemek için görüşebiliriz. Ama bu avukatım da hazır bulunursa olur. Bunun olmayacağı yer, akşamın geç saatlerinde oturma odamda, tuzak olması amaçlanan bir toplantıdır. Şimdi, lütfen, oğlumu bana verin ve gidin."

Aaron bana baktı. Bunu bir süre yaptı. Çok uzun süre. O kadar uzun ki Joker'in sabrının tükendiğini hissedebiliyordum.

Ben de .

Sonra Aaron dedi ki, "Değişmişsin."

"Bu, bir kız mutlu bir ailenin parçası olmaktan başka bir şey hayal etmediğinde ve kocası onu aldattığında ve sonra dişlerine tekme attığında olur. *Defalarca*. Eğer kendini toparlayabilirse, öğrenir ve o kız bir daha alaşağı edilmeden önce savaştacak, tırmalayacak ve ölecek kadına dönüşür."

Aaron, "Yine de benimle *yalnız* konuşmanı ," diye ikna etti. "Sanırım bunu konuşmuştuk," dedi Joker.

Aaron ona baktı. Bunu önce öfkeyle yaptı ama sonra garip bir şekilde yaptı. Öfkeyle değil, daha çok odaklanmış gibi, sanki ona bakmıyordu ama bir şeye parmak basmak istiyordu ve bulamıyordu.

Ama gerçekten, işim bitmişti.

"Aaron, oğlum," .

Eski kocam dikkatini tekrar bana çevirdi.

Sonra yaklaştı ve işte o zaman Joker'in gerildiğini hissettim.

Ama Aaron durdu ve Travis'in bebek başını öpmek için boynunu eğmesini izledim.

"İyi geceler ufaklık," diye fısıldadı.

Ugh.

Dikkatlice oğlumuzu bana verdi ve onu kucağıma aldıktan sonra ona sarıldım.

Aaron bana baktı.

"İyi görünüyorsun Carissa," diye mırıldandı.

Bir yalan daha. Söylemedim. Ne yazık ki yakışıklı motorcu Joker'le ilk randevumda LeLane üniformam vardı, saçlarım at kuyruğu şeklindeydi ve makyajım on saatlikti. Üstümü değiştirecek zamanım olmamıştı.

Ama Aaron'la avukatlarımızla buluştuğumda üstümde iç çamaşırlarım vardı. Şaşırmış olabilir ama bile değildi. Arkamı öpebilirdi.

"İyi geceler, Aaron."

Gözlerimin içine baktı.

İçimi çektim ve sıkılmış görünmeme izin verdim.

"İyi geceler, Riss," diye fısıldadı.

Yine.

beri bana Riss dememişti. Pislik surat!

Hiçbir şey söylemedim.

Aaron bana döndü, Joker'e mutsuz bir bakış attı ve kapıya doğru ilerledi.

Joker de oraya geldi ve Aaron dışarı adımını atar atmaz kapıyı kapatıp kilitlemekte tereddüt etmedi.

"Travis'i görmem gerek," diye duyurdum bana döndüğünde. "Biram ya da başka bir şeyim yok ama ne olursa olsun al. Televizyonu aç. Biraz . Birazdan çıkarım."

"Az önce olanları yazmalısın bebeğim. Bir şey kaçırmadığından emin olmak için birlikte üzerinden geçeceğiz. Sonra da yarın Angie'ye haber ver."

"Tamam. Travis düştükten sonra bunu yaparız." Joker beni yakından inceliyordu. "İyi misin?"

"Ben harikayım," dedim ona. "Korkuyor ve benimle oynayabileceğini sanıyor. Ama onun oyunları ile işim bitti. Sadece kendine çeki vermesini istiyorum ki ben de oğluma hak ettiği şekilde bakabileyim ve hayatıma devam edebileyim."

Bunun üzerine arkamı döndüm ve yatak odasına yöneldim.

Bu yüzden Joker'in ilk başta inanmayarak bana bakmasını kaçırmam büyük talihsizlikti.

Sonra gülümsedi.

* * *

Kanepede kamp kurmuştum.

Hayır, düzeltme.

Kanepede sırt üstü uzanmış olan Joker'in üzerine kamp kurmuştum.
, bu da hayal kırıklığı yaratmıştı.

Ama Travis'i yatırdıktan sonra döndüğümde Joker'le barda oturup Aaron'ın ziyaretini kaydettik.

Bunu bitirdikten sonra kanepeye yöneldik, Joker benden önce gitti. Önüne geçtiğimde kalçalarımı kavradı ve beni minderlere çekti, o sırt üstü yattı, ben onun üzerindeydim, yanlışlıkla iyi bir şekilde gerildim, bir öpüşme seansı başlattığını düşündüm. Ama yaptığı tek şey buydu.

Öpüşme şeklini sevdim. Daha fazlasını istedim.

Ama bununla ilgili bir şey (neredeyse) daha iyiydi.

Bunun daha iyi olmasının bir nedeni de Joker'in ihtiyacım olan şeyin ateşli ve ağır bir öpüşme seansı değil de bu olduğunu hissetmesiydi.

Daha da iyisi, ihtiyacım olduğunu bilmediğim halde tam da ihtiyacım olan şeyin bu olmasıydı çünkü o zamana kadar böyle bir şeyin varlığından bile haberim yoktu.

Televizyonun karşısında uzanmak, rahatlamak, zihnimi boşaltmak, vücudumu eritmek, Joker'in parmakları hafifçe saçlarımı okşamak, sert vücudu altımda sıcak ve güçlü, nefesi düzenli ve kolay geliyor.

Sadece bu. Sadece biz. Sadece

hiçbir şey. Vergi yok.

Yorucu bir şey yok.

Sinir bozucu değil.

Üzücü bir şey yok.

Tamam, heyecan verici bir şey de yok.

Ama Joker'de yalan söylerken bu tür hiçbir şeyi sevmediğimi fark ettim.

Yalnızken hiçbir şeye sahip olmamakla aynı şey değildi. Çok farklıydı.

Ve ben bu farklılığı çok sevdim.

"Bira içiyorsun," diye mırıldandım, sesim kısık ve biraz uykuluydum çünkü ben de öyleydim.

"Bu bir soru mu yoksa bir ifade mi?" Joker'in derin motorcu sesi yanağımın altında titreşti.

"Bu bir açıklama."

"O zaman onaylıyorum. Bira içerim."

Göğsüne karşı sııttım. "Ben biraz ." "Ben de getiririm."

"Ben bakabilirim."

"Neyi sevdiğimi biliyor musun?" "Uh... hayır."

"O zaman ben getiririm."

Buna izin verirdim ama sadece buzdolabımda olsaydı görürdüm, böylece bittiğinde yenileyebilirdim.

"Bu soru geri döneceğim anlamına mı geliyor?" Bunu istiyordu.

Ben de öyle.

Ona daha da sokuldum ve yanağımı göğsüne bastırdım. Bu cevabımın bir parçasıydı.

Geri kalanı, "Sen benim kanepemden daha rahatsın." oldu.

Parmakları saçlarımla oynamayı bıraktı, böylece saçlarıma dolanabiliyorlardı.

O.

Bu cevabının bir parçası değil, tamamıydı. Aynı zamanda iyi bir cevaptı.

"Bu gece o göt deliğiyle iyi iş çıkardın bebeğim," dedi, titreşim Göğsünde yatıştırıcı bir . "Kendini tutamadın, onu yendin."

Böyle düşünmesine bayıldım. *Bayıldım.*

Ve bunu yaptığım için çok sevindim. Kendimle gurur duyuyordum. Hoşuma giden bir başka yeni duygu.

"Teşekkürler tatlım," diye mırıldandım.

Diğer kolunu bana doladı ve hafifçe sıktı. Dakikalar geçtikten sonra usulca sordu, "Uyuyacak mısın?"

Kelebek mi?"

"Sakıncası var

mı?" "Tabii ki

hayır."

Beni orada sevdi.

Bunu sevdim çünkü orada kendimi de sevdim. Tam orada. Joker'le hiçbir şey yapmadan.

"Bir dolar beş sent," diye mırıldandım, gözümü kırptım, tekrar kırptım, bir şeylerin titrediğini hissettim, ama iyi geldi.

Uykuya daldım ve Joker'in uzun, sert, sıcak, güçlü motorcu vücudunu özledim...

Gülüşmeler.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Neye İhtiyacınız Var

Carissa

Yerleşmeden önce nazikçe SEVİNDİM, ama göz kırparak yerleştim.

Nerede olduğumu bilmiyordum, ancak gözlerim nihayet açıldığında her şey aklıma geldi.

Uykulu bir şekilde minderlerdeki kollarımın üzerinde doğruldum ve başımı kaldırdığımda kanepemin kolunda yuvarlanan kot pantolonlu bir çift kalça gördüm.

Başımı kaldırıp arkaya baktım ve dağınık saçlı, uykulu gözlü, olağanüstü bir motorcu gördüm.

"Tatlım?" Seslendim ve bana baktı.

Bunu yaptığı anda kanepenin üzerinde bir yapışkan su birikintisine dönüştüm. "Yaygarayı duyuyor musun?" dedi usulca.

Gözlerimi diktim.

Joker ortadan kayboldu.

Joker, bir yandan yüzünü Joker'in siyah tişörtüne sürterken bir yandan da tişörtü küçük yumruğuyla sıkarak Travis'i taşıyarak içeri girdiğinde oturmak için kendimi zorladım ve ayağa kalktım.

Yeni bir yapışkan madde birikintisine dönüşürken tekrar baktım ama bu sefer ayaktaydım.

Kendimi toparladım, Joker'e doğru yürüdüm ve yaklaşımdan önce ona sıırttım, bir elimi oğlumun sırtına koydum ve "Günaydın bebeğim" diye fısıldadım.

Travis yüzünü tekrar ovuşturdu, başını titrek bir şekilde kaldırdı ve sonra vazgeçip yanağını Joker'in göğsüne dayadı.

Toplam goo.

Oğlum annesini çok severdi ve sabahları bana sarılmayı da çok severdi.

Ama kesinlikle Joker'den de hoşlanıyordu. Bunu biliyordum çünkü olduğu yerde mutluydu ve bana ulaşmaya çalışmıyordu.

Bunu sevdiğimi fark ettim. Her şeyini. Travis'in bunu sevmesini sevdim, Joker'in bunu vermesini sevdim.

Eğildim ve Travis'in başını öptüm.

"Onu mu istiyorsun yoksa banyoda ilk sırayı mı istiyorsun?"

Joker sordu. Bakışlarım onunkilere kaydı. "Ne istiyorsun?"

"Ben

kolayım."

Öyleydi.

Sadece nasıl olabileceğini bilmiyordum. Berbat bir hayatı vardı ve şimdi bir motorcular kulübüne üyeydi.

Ama kesinlikle kolay biriydi.

"Onu ben alırım," diye teklif ettim, diğer elimi Travis'e uzatarak. "Önce sen git."

Bebek transferini yaptık. Sonra sırayla banyoda sabah işlerini yaptık. Joker bebeğimi dengelemeye çalışarak kendi işini yaparken ben de kahve yaptım.

Kupalarımızı almıştık ve Joker barın arkasındaydı, Travis kollarımdaki uykuyu silkelerken ben bir taburedeydim, Joker "Günün nasıl geçiyor?" diye sordu.

"Arabamı almalıyım," diye mırıldandım, Travis okuduğum hareketleri yapınca tabureden kaydım ve onu yere yatırmak için eğildim.

Gidip oturma sepetten çeşitli şeyler aldım. Ona seçtiği oyuncakları getirdim ve Travis onlara , hâlâ uyku sersemydi ama bir yandan da karar veriyordu.

"Sana şunu getireyim," dedi Joker ve ben ona baktım. "Arabayı aldıktan sonra çamaşır mı yıkayacaksın? Yerleşkeye götürebiliriz."

Biz demişti.

Bu hoşuma gitti ama başımı salladım. "Travis yanımda değilken böyle şeyler yapıyorum, böylece onunla çamaşırhanede değil Travis'le birlikte olabiliyorum."

"Bakkaliye mi?" Joker devam etti.

"Aynen," dedim ona. "Biz iyiyiz."

Travis öne doğru eğilip bebek ellerini tuşlara bastırarak oyuncak klavyede ses çıkarırken başını salladı ve bara baktı. Bu ses hoşuna gidiyordu. Bunu tecrübelerimden biliyordum ama başını geriye atıp kıkırdayınca doğrulandı.

Bunu düşünürken oğluma sııttım, ne istediğime karar verdim ve bunun için gittim.

Joker'e baktım. "Bugün meşgul müsün?"

Bakışları Travis'ten bana kaydı. "Hayır."

"Belki... günü Travis ve benimle geçirmek ister misin?"

Dudakları yukarı kıvrıldı. "Evet."

Ve yine goo oldum.

"Travis'in kahvaltıya ve banyoya ihtiyacı var. Benim de duş almam lazım. Ve sonra-" diye başladım.

"İlk ikisini hallettim, sen kendine dikkat et."

Çocuğumu atlama koltuğundaki güvenli yerinden kurtarmak için ya da oğlum yanımda değilken yapacak milyonlarca işim olduğu için temizlenmek ve dışarı çıkmak amacıyla hızlı gerekmeyen bir duş fikri cennetin vaadiydi.

"Bebek küveti içinde-" diye başladım.

"Bana ihtiyacım olanı getir Carrie, zaman ben hallederim." Başımı eğdim. "Emin misin?"

"Birkaç yıl oldu ama Ay'a gitmeyeceksin. Sorunlarla karşılaşırsam, seni nerede bulacağımı biliyorum."

Dušta.

Tüylerimin diken olduğunu hissettim.

Sonra başımı salladım.

Daha sonra ona ihtiyacı olan şeyleri aldım ve Travis'in mısır gevreğini nasıl hazırlayacağıma ve banyosunu nasıl yapacağıma dair talimatlar verdim. Sonra yeni bir bebek bezi ve oğlumun o günkü kıyafetlerini hazırladım, kendi eşyalarımı aldım ve duşa girdim.

Bunun tadını çıkarmadım. Acele etmedim. Ama haklıydım.

Travis'in emin ellerde olduğunu ve sadece kendimle bilmek cennet gibiydi.

* * *

"İlginç... görünüyor," dedim Travis kollarımdayken debelenerek. Ride'da garajın derinliklerindeydik ve Travis kollarımda olmak değil, etrafındaki yeni ve ilginç şeylerin üzerinde sürünmek ve çalışan tüm erkeklerin pantolonlarını cezbetmek istiyordu.

Arabamı almak için ayak işlerini hallettikten sonraydı. Joker bana büyük bir kahvaltı ısmarladıktan sonraydı. Lezzetli ve doyurucu bir kahvaltıydı ama Angie'yi arayıp raporumu vermem ve ev sahibimle iletişime geçip ona taşınacağımı bildirmemle noktalandı.

Angie, Aaron'un ziyaretini not etti ve benim gibi endişelendiklerini bildiği için bunu sevinçle yaptı.

Ev sahibim bana ihbar süremi bir değil iki hafta olduğunu, ancak ne olursa olsun ayın ilk gününün yaklaştığını ve tüm ayı ödemem , aksi takdirde evi boşalttığımda depozitomu feda edeceğimi söyledi.

Bu harika bir haber değildi ve bunu Joker'le paylaştığımda onu da mutlu etmedi.

Ancak sözlü bir yanıt vermedi ve ben de Tyra ve Tack'ten bir ay beklemlerini istemek istemediğimden ve aynı zamanda o ev için şansımı kaybetmek istemediğimden bunu daha sonra çözmeye karar verdim.

Şimdi Ride'daydık ve Joker'in "yapısına" bakıyorduk.

Ama bana bir garajın zeminine serilmiş hurda metal yığınları gibi göründü. Şekiller vardı. Araba insanı olmadığım için onları bir araya getiremiyordum.

Joker duvara doğru yürüdü, orada kâğıtları ve dosyaları koyabileceğiniz bir dizi tutucu vardı. Birinden bir dosya çıkardı ve geri geldi.

Açtı ve bana doğru çevirdi. "İşte böyle olacak."

Bakakaldım çünkü dosyanın içinde o güne kadar gördüğüm en havalı arabanın çizimi vardı. Üzerinde ince renk tonları vardı (kanarya sarısı ve ateşli kırmızı). Ama beni büyüleyen Joker'in hayalini oluşturan çizgilerdi.

"Bunu sen mi çizdin?" Ben sordum. "Evet."

Başımı kaldırıp ona baktım, hem şaşırmış hem de alçakgönüllüydüm.

olağanüstü bir yetenek.

"Bu, şey... bu tamamen inanılmaz."

Dosyayı kendisine doğru çevirdi ve baktı. "En iyim değil. En kötüsü de değil."

En iyisi olmasa bile, en iyisini görmek istedim.

"Bana daha fazlasını gösterir misin?" diye sordum ve gözleri bana kaydı. "İlgileniyorsun, evet," diye gelişigüzel cevap verdi.

"İlgileniyorum," dedim usulca.

Bu kez Joker bana baktı ve ben de Travis'in geldiğinde hareketsiz durarak, bunu büyülenmiş bir şekilde yapmasını izledim.

Yine, gözlerindeki çelik bana karşı bir koruma değildi. O gözler çalışıyordu ve derinlerde bir yerde iyi bir yönde çalıştıklarını biliyordum.

Ama hiçbir şey söylemedi.

"Eğer özelse," dedim hemen, "benimle paylaşmak zorunda değilsin."

"Bu boku sat, Carrie. Özel değil."

Başımı salladım.

Dosyayı çevirip kapattı.

"Tekrar bakabilir miyim?" Rica ettim.

Kapağı açmadan önce dikkati tekrar bana geldi ve ben de tekrar baktım.

Gerçekten inanılmazdı. Çerçeveslendiğini görebiliyordum. Araba muhtemelen muhteşem olacaktı ama taslak çok güzeldi.

Ama aniden, ona bakarken, bir şey beni etkiledi. Başımı eğdim ve bakmaya devam ettim, o şey beni çekiştiriyordu.

"Sadece bir araba, bebeğim," diye mırıldandı Joker, ben daha o şeye kilitlenemedim.

Tekrar ona baktım. "Çok yeteneklisin. Yani, gerçekten. Eğer sonunda arabaya sahip olan kişi bu çizime sahip değilse, onu çerçeveletip satmalısın."

Bu bana için için yanan bir çelik, okuyabildiğim bir bakış, Joker , eğildiğinde ve dudaklarını dudaklarıma dokundurduğunda kaybettiğim bir bakış kazandırdı.

Travis sinirlendiği, çığlık attığı ve bebek yumruklarıyla ikimizin de yanaklarına vurduğu için hemen içeri daldılar, sertçe ittiler, alt dudağımı dişlerime sürttüler.

Joker ayrıldı ve Travis'e bakarak, "Özgürce dolaşmaya ihtiyacı var," dedim.

"Ofiste özgürce dolaşabilir. Neredeyse çocuk geçirmez," dediğini duydum Tyra'nın.

Sesinin geldiği yöne döndüğümde onun bize doğru yürüdüğünü gördüm. "Hey."

"Merhaba tatlım," dedi yakınlarda dururken. Ellerini kaldırarak Travis'e baktı. "Selam tatlım. Ty Teyze'nin ofisinde ortalığı kasıp kavurmak ister misin?"

Travis kollarını kaldırdı, bebek bedenini çığlık atarak ona doğru fırlattı. Bu evet demekti.

Onu yakaladı ve Joker'le bana, "Acele etmeyin. Yakında olacağız."

Başka bir şey söylemeden, dar eteği ve garaja yakışmayan güzel bluzuyla seksi topuklarının üzerinde kasılarak uzaklaştı, birkaç basamak çıktı ve bebeğimle birlikte bir kapıdan geçerek gözden kayboldu.

"Odamda daha fazla eskiz var."

Joker'e dönüp baktım.

Odasında çizimler yapıyor.

Eskizleri görmek istedim.

Ben daha çok Tyra'nın yarım saatliğine oğluma bakmasını, Joker'in de bana eskiz gösterme bahanesiyle ama aslında benimle sevişmek için beni odasına götürmesini umuyordum.

"Harika," diye fısıldadım.

Bir kolunu omuzlarıma atıp beni körfezden dışarı çıkarırken ağzının etrafındaki bıyıklar seğirdi ve bizi Yerleşkeye doğru yönlendirdi.

* * *

Joker benimle öpüşmedi.

Bana eskizleri gösterdi.

O haklıydı. Bazıları benim gördüğümde daha iyiydi, bazıları ise o kadar şaşırtıcı değildi.

Ama hepsi çok etkileyiciydi.

* * *

Travis'in beşiğinin yanında durmuş, ona bakıyor ve hiçbir şey beklemiyordum.

Ve uykuya dalmakta zorlandığı alışılmadık bir saatten sonra nihayet bana hiçbir şey vermiyordu.

Yoğun bir gün geçirmiş olmamız ve alışık olmadığı yerlerde kestirmek zorunda kalması gece uykusunu bulmakta zorlanmasına neden olmuş olabilir.

Joker'den açıkça hoşlandığı ve yeni motorcu arkadaşı yanındayken uyumak istemediği için olabilir.

Her , o düşmüştü ve sonunda oturma odasında Joker'e katılabilirdim.

Yatak odamdan çıktım, ışığı bastırmak için kapıyı hafifçe araladım ama gerekirse onu yine de duyabilirdim.

Oturma odasına geçtim ve kısık bir sesle, "Düştü" diye anons ettim.

"Bu biraz zaman aldı," diye belirtti

Joker. "Öyle oldu," diye katıldım.

"Her zamanki gibi mi?" diye sordu ben kanepenin etrafında dönerken.

"Hayır... oh!" Bağırdım çünkü yaklaşmışım ve Joker'in elleri fırlayıp beni kalçalarımın yakaladı.

Düşüşümü yönlendirirken ben de onun içine düştüm, popom kucağına doğru.

Yoğun bir gündü ama yorucu bir gün değildi. Yine de, kanepemde Joker'in üzerine uzanıp televizyon izleyerek günü sonlandırmayı sorun etmedim.

Ancak kısa süre içinde Joker'in üzerine uzanıp televizyon izlemeyeceğimi anladım.

Joker *üzerime* uzanacaktı ve gözlerindeki ifadede televizyon açık olsa da izlemeyeceğimizi hissediyordum.

Bu beni mutlu eden bir duyguydu.

Kanepede sırtüstü yattığımda ve o da yan tarafıma uzunlamasına bastırıldığında, boynumda nabzın sertçe attığını hissederek gözlerine baktım.

"Hey," diye fısıldadı.

Oh.

Vay canına.

"Hey," diye fısıldadım.

Parmaklarını boynumun kenarından kıvırdı ve çeneme doğru kaydırıldı.

"İyi misin?" diye sordu.

Yutkundum. Sonra başımı salladım. "Daha iyi olmak ister misin?"

Karnım takla attı.

Oh, evet. Kesinlikle daha iyi olmak istedim.

Bir elimi göğsüne bastırdım ve "Evet" diye nefes aldım.

Başını eğdi ve gözlerimi tutup burnunun yanını benimkinin yanından geçirirken nefesimi tuttum.

Oh.

Vay canına.

"Çok güzel," diye mırıldandı. "Joker," diye cevap verdim boğuk bir sesle.

Başparmağını yanağıma sürttü ve gözlerimin içine bakmaya devam etti.

kıpırdandım.

"Ne istiyorsun, Kelebek?"

Bana sorduruyordu.

Bu neden bu kadar tahrik ediciydi? "Beni öpmeni istiyorum."

Bir burun kayması daha yaptı ve dilinin ucunu dudaklarımda gezdirirken gözlerimi tutmaya devam etti.

Bu zaten yapılmış Ben Daha iyi. Bu yüzden çok
Daha iyi, a Boğazımdan bir inilti yükseldi.

Anında bakışları ateşlendi, başını eğdi ve beni öptü. Kollarımla onu çevreledim, yukarı bastırdım ve ben de onu öptüm.

Bu, kanepemde güzel bir elleme ve benim için çok fazla ürperme, erime ve sızlanma içeren bir öpüşme seansını başlattı.

Joker yine elini üstüme koydu ve başparmağını göğsümün alt tarafında kaydırıldı, yan tarafını almak için yukarı doğru süpürdü ve bu çok iyi hissettirdi, öpüşmeyi bitirdim.

Daha fazlasını istedim.

Ne kadar daha fazla olduğunu bilecek kadar aklım başımda değildi ama alay etmeyi bırakmasını ve en azından ikinci aşamaya geçmesini istediğimi biliyordum.

Bunu ona nasıl söyleyeceğimi de bilmiyordum ama bedenim biliyordu ve gecikmedi. Derin bir miyavlamayla bacağımı onunkine dolanmaktan kurtardım, baldırımla kalçasını yuvarladım ve en mahrem sert uzunluğuna doğru kaydardım.

Bunu yaptığım anda eli üstümden çıktı. Kolunu arkaya doğru bükerek parmaklarını dizimin arkasına doladı ve orada tuttu ama öpüşmeyi de kesti.

"Tamam. İşimiz bitti."

Şaşırtıcı açıklaması karşısında, ona daha sıkı sarılmadan hemen önce kırdım.

"Ne?" Ben sordum.

"Carrie," dedi nazıkçe, ben kendimi odaklanmaya zorlarken. "Bu teklifi hemen şimdi, senin kanepende kabul etmek istiyorum. Ama sana söylemeliyim ki bebeğim, bu öyle bir şey değil. Seni kanepende ilk kez becerecek olan ben değilim. Teklif ettiğin şeyi istiyorum ama sana vermeyeceğim. Bu şekilde olmaz. Oraya gittiğimizde, hak ettiğin şekilde alacaksın. Senin bir kız için doğru yol."

"Ben, şey... Ben, şey..."

Sözlerimi yarıda kestim çünkü hâlâ belli bir ruh hali içindeydim ve aynı zamanda (yavaş yavaş) söylediklerini düşünüyordum.

Ve inanılmaz derecede güzeldi.

Ancak, içinde bulunduğum ruh hali beni koltuğumda işleri daha da ileri götürmesi için onu teşvik etmeye zorluyordu.

"Travis babasıyla birlikte olduğunda ve sadece sen ve ben , ben sadece sana odaklanabildiğimde ve sen de bunu bana geri verebildiğinde, oraya gideceğiz," dedi Joker. "Bu arada, bunun için çalışacağız."

"Bunu başarmak için çok iyi çalışıyorsun," dedim ona, çünkü öyleydi.

Aaron ve benim olmuştu. Bu zamanların sık olduğu ve daha iyisinin olabileceğini bilmediğim kadar iyi olduğu bir dönem vardı. O zamanlar seyrekleşti ve sonra o kadar da iyi olmamaya başladı.

Ama Joker'le öpüşmek Aaron'la vakit geçirmekten daha iyiydi.

Bunu düşünmeyi bıraktım ve Joker'in "Seni kontrol altında tutacağım" diye mırıldanırken gözlerindeki mizahı gördüğümde o belirli ruh haline geri dönmeye başladım.

"Peki, tamam," diye kabul ettim, çünkü başka seçeneğim yokmuş gibi görünüyordu.

"Şimdi televizyon izleyeceğiz."

Çok büyük bir televizyon izleyicisi değildim. Polisiye okumayı severdim (arada bir romantik romanlar olsa).

Ama o zamanlar televizyonla hiç ilgilenmiyordum.

Yine de önümde başka bir seçenek olmadığı için "Tamam" dedim.

"O zaman ben gidiyorum, Carrie. Yatağında iyi bir gece uykusuna ihtiyacın var."

O zamana kadar hiç düşünmemiştim ama uzun zamandır en iyi uykumu bir gece önce kanepede uyumuştum. Ya da daha doğrusu Joker'in üzerinde.

Bunu paylaşmadım.

Yine değil, "Tamam." dedim.

Joker hareket etmedi, ben de etmedim. Yaptığımız şey birbirimize bakmaktı, bu da beni garip ve aniden rahatsız hissettirdi.

"Senden hoşlanıyorum" diyene kadar.

Elim kendi iradesiyle gömleğinin içine girdi.

"Bir bakıma bunu doğru yapmak istiyorum," diye devam etti. "Senin için ve Travis için."

Tamam, *bunu* kabul edebilirdim. "Ben de senden hoşlanıyorum," dedim utanarak.

"O sıcaklığı sürttüğünde anladım." Yüzümün farklı bir sıcaklığa büründüğünü hissettim.

Sonra Joker'in vücudunun titremeye başladığını hissettim ve ağzının tam bir gülümsemeye büründüğünü gördüm.

"Pembe çok şirin Kelebek, ama buna gerek yok. O şey çok ."

"Um... iyi," diye mırıldandım.

"Sevimli ve seksi. Bunu tanıdığım tek kaltak."

gibi o kesin ruh hali de beni terk etti ve hemen ters ters bakmaya başladım. "Birincisi, Joker, ben kaltak değilim. İkincisi, günümüz o kadar güzeldi ki koşu çetelemi paylaşmadım ama

Yirmi dolar yetmiş beş sent borç biriktirdiğimize inanıyorum."

"İşin sevimli kısmı da bu," diye karşılık verdi hemen.

"Hem gururumu okşayıp hem de beni sinirlendirmeyi bırak."

"Sevimli, seksi ve bir motorcuya ya da kışına yapışan bir takım elbiseye karşı kendini koruyabilir, bu da sevimli ve seksi olmaktır."

Cevap vermemeye, sadece ters ters bakmaya karar verdim.

"Televizyon izlemeye hazır mısınız?"

diye sordu. "Her neyse," diye mırıldandım.

Hoşuma gittiğini kabul etmeyi reddettiğim bir sırıtma daha yaptı, başını eğdi, ağzını ağzıma değdirdi, sonra bacağını bıraktı ve sırtını kanepenin arkasına yaslayacak şekilde yerimizi değiştirdi, ben onun önünde sıkışmışım ve televizyona bakarak kaşıklıydık.

Çok güzeldi.

Bu da sinir bozucuydu.

* * *

Ertesi gün ilk molamda, LeLane'deki personel odasında bulunan ve çantamı sakladığım küçük kare dolaba gittim.

Önceki gece, Joker göz kapaklarımın düşmeye başladığı saatlerde evimden ayrıldı. Bunu beni elimden tutarak kapıya kadar götürerek yaptı, bana yumuşak bir iyi geceler öpücüğü verdi ve gitti.

Şimdi işe dönmüştüm, Koca Petey Travis'le birlikte benim evimdeydi ve ben sırada ne olduğunu merak ediyordum.

Ayrıca, Joker'le numaralarımızı değiş tokuş ettiğimiz için, o anda sırada ne olduğunu öğreneceğimi umuyordum çünkü Joker'le sırada ne olduğunu gerçekten istiyordum.

Çantamı çıkarırken dudağımı ısırdım, ondan bir mesaj ya da sesli mesaj gelmesini istiyordum, sadece *merhaba* demek için bile olsa, bu beni düşündüğünü gösterecekti. Bir gece önce bana gördüğü kız gibi davranmakla ilgili söylediklerinden sonra, onun havalı görünmek için oyun oynayan erkeklerden biri olmasını istemiyordum.

Telefonumu elime aldım ve ekranı aydınlatmak için alttaki düğmeye bastım.

"*Biraz ara ver, beni ara*" yazan bir mesaj vardı. Üstünde de Joker'den geldiği yazıyordu.

Kalbim hafifledi ve başparmağım ekranın üzerinde uçtu. Kısa sürede Joker'in numarasını çevirdim.

"Hey, Kelebek." demeden önce üç kez çaldı. Kalbim hafifledi.

"Selam, Joker."

"Sen de istersen, bu akşam Çin yemeği için evine gelebilirim."

Faturalar ödendikten, çamaşır, yemek, benzin sınırlı ihtiyaçlar için ayırdığım bütçeye ulaştıktan sonra (her zaman olduğu gibi), ay sonunda bir sonraki aya devredecek altı dolar elli beş sentim kaldığını söylemek abartı olmazdı. Ve eğer bir şey çıkarsa, ki sık sık çıkıyordu, kredi kartımı kullanmak zorundaydım. Sadece asgari aylık ödemeyi yapabildiğim için, bakiye hiçbir zaman azalmadı ve endişe verici bir şekilde neredeyse her ay arttı.

Bu her zaman olmamıştı. Başlangıçta, çocuk nafakası aldığım da nefes alacak yerim vardı. Onu kaybettiğimde babam yardım etmişti ama kendimi suçlu hissetmeme neden olduğu için parasını almayı bırakmıştım. Hâlâ çalışıyordu. Büyükanne yardımı etmek zorunda kaldığında, şirketi onu transfer ettiğinde şansı yaver gitmişti. Ama gün boyunca büyükanne bakması için bir kadına para ödüyordu; benim ek yüküme ihtiyacı yoktu.

Bu yüzden Travis'le ilgili olmayan her şeyden elimi eteğimi çekecek kadar sıkışmıştım.

Alışveriş merkezinde öğle yemeği yoktu. Las Delicias yoktu. Çin lokantası yoktu. Benim için yoktu. En son ne zaman Çin yemeği yediğimi hatırlamıyorum.

Başka bir deyişle, Çin paket servisi kulağa *harika* geliyordu.

Joker'in evime getirip benimle birlikte yemesi kulağa daha hoş geliyordu.

"Kulağa mükemmel geliyor."

"Altı, senin mi?" diye sordu.

"Evet," diye cevapladım.

"Ne istersen bana mesaj at. Twin Dragon'a gidiyorum." "Tamamdır."

"Günün iyi geçti mi?" diye sordu. Değildi. Sadece bir gündü. Şimdi iyi bir .

Bunu ona söylemeli miyim bilmiyordum. Sonra bunu ona söylemem gerektiğine karar verdim. "Bu normaldi. Sadece daha iyiye gitti."

Bu beni susturdu ve "İşte böyle, Kelebek" diye mırıldanmadan önce çok erken çok fazla şey verdiğimden endişelendim.

Çok erken değil. Vay be!

"Tamam, seni bırakmalıyım," dedi bana.

Bunu yapmasını istemiyordum ama sadece on beş dakikam vardı ve bunun bir kısmını banyoda tazelenmek için kullanmam gerekiyordu.

"Ben de."

"Görüşürüz,
Carrie."

"Sonra, ama.. Joker?" "Evet?"

Nefes aldım.

Sonra ona söyledim. "Altı aydır bir restorana gitmemiştim, babam da en son o zaman ziyarete gelmişti. Hatırlayabildiğimden daha uzun süredir Çin yemeği yemedim. Meksika ve Çin yemeklerini çok severim." Burnumdan bir nefes daha aldım ve "Bunları bana verdiğin için teşekkür ederim. Bunun anlamı çok büyük."

"Bebeğim, bu sadece yemek."

"Senin için belki, ama benim için bir ziyafet."

Yine sustu ve "Eski sevgilin tam bir pislik" demeden önce bunu ona söylememeliydim diye yine endişelendim.

Ben farklı kelimeler kullanırdım ama o haklıydı.

"Kuaför olmak için okula nasıl gideceğimi, sonra bir salon ve müşteriler bulup bahşiş almaya her şey daha iyi olacak," diye onu temin ettim.

"Doğru." Sözleri güven vermekten çok uzaktı.

"Ama aynı zamanda, seninle tanıştığım için zaten daha iyi." "Kural," dedi anında.

Tuhaf kelimesi dolaplara göz kırpmama neden oldu. "Pardon?"

"Kural. Telefonda böyle davranamazsın. Sadece telefonda

seni öpebileceğim zaman."

Bir elimi kaldırdım ve dolabımın soğuk çeliğine bastırdım, dizlerim aniden beni desteklemediği için ona yaslandım.

"Beni duyuyor musun?" diye sordu. "Evet, Joker."

"Doğru. Altı. Ne yemek istersen bana mesaj at. Görüşürüz," dedi sertçe. "Görüşürüz, Joker."

Telefonu kapattı.

Telefonumu kulağımdan çektim ve ona gülümsemeden önce baktım ve bu, onu mutlulukla üç kez havaya kaldırmadan önceydi.

Sonra ona en sevdiğim Çin yemeklerini mesaj , telefonumu çantama koydum, dolabımı kilitledim ve işime gittim.

* * *

Joker'in saçlarımdaki elleri başımı yukarı çekti, bu da dudaklarımı onunkilerden ayırmak anlamına geliyordu.

"İşimiz bitti."

Hayır! Daha ikinci aşamaya bile geçmemişti!

Çin paket servisinden sonraydı. Joker bir süre Travis'le yerde oynadıktan sonra, Joker kanepesi ile duvar arasındaki dar alanda sırtüstü yattı ve Travis'in kıkırdarak üzerinde gezinmesine izin verdi (bu arada bu beni de yapış yapış yaptı). Ayrıca ben oyalandırken Joker ona biberonunu verdikten . Ve son olarak, onu sonraydı.

Sevişiyorduk. Sıcak ve ağırdı. Az önce Joker'i üstümden yanlarımıza doğru iterek bir mucize gerçekleştirmiş, sonra da kendimi üstüme doğru manevra yaptırmıştım.

Eğer o ikinci aşamaya geçmeyecekse, *ben* geçecektim. Ellerimi gömleğinin içine soktum. Teni ipeksiydi. Aynı zamanda alev alev yanıyordu. Ve belki de en iyisi, sadece esnek çelik olarak tanımlanabilecek bir şeyi örtüyordu.

Doyamadım. Buna. Saçına. Diline. Erkeksi motorcu kokusuna. Hatta kulak memesini öpmek için dudaklarımı sakalının üzerinde gezdiriyordum ve bunu yaptığım anda tekrar yapmak istiyordum.

Pantolonunun altından karnıma doğru sertleştiğini hissedebiliyordum. Bu his hoşuma gitmişti.

İşimizin bittiğini nasıl söyleyebilir?

"Sadece biraz daha," diye kandırdım, dudaklarımı sakalında tekrar gezdirmek için iyi bir zaman olduğuna karar verdim.

"Carissa," diye hırladı. "Hayır," diye bitirdi inatla.

Ona baktım ve yarı çaresiz bir şekilde yalanımı ağzımdan kaçırdım, "Beni tanımıyorsun, Joker. Ben aslında bir fahişeyim."

Bir kahkaha patlattı.

Bunu ilk kez yapıyordu. Derin ve görkemliydi ve onu duymak çok duyulu bir deneyimdi, hepsi de iyiydi.

Ama yine de beni kızdırdı.

"Bu komik mi?" Ben sordum.

Bana odaklandı. "Buraya yemekle geldim, LeLane'in gömleğini giymiş miydin?"

"Hayır," terslendim, ancak konuşmamızın bu noktasında bu soruyu neden sorduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ve sadece cevabı bildiği için değil.

"Hayır. Eve geldin ve üzerinde şimdiye kadar gördüğüm her şeyden daha fazla fırır olan bir gömlek giydin."

"Çok şirin," diye karşılık verdim, aynı şeyi düşünmediğinden endişeliydim.

"Öyle. Sen de öylesin. Sensin. Kanatlarındaki Kelebeğim. Bir fahişenin, erkeğini kanepesinde haberlerin önünde kendisini becermeye ikna etmek için giydiği şey değil."

Haklı olduğunu söyleyebilirim, ancak bunu sözlü olarak teyit etmedim.

"Sonuna kadar gitmek istediğimi söylemedim," dedim ona. "Sadece durmak istemiyorum."

"Carissa, bunu karnında hissediyor musun?"

Dudağımı ısırdım çünkü hissediyordum.

"Bana bir iyilik yap," dedi bitirmek için.

İyi bir noktaya değindi, çok iyi bir noktaya, bencil davranıyordum ve onun iyiliği için sakinleşmem gerekiyordu.

Gözlerimi , aniden utanarak kendimi güçsüzce ittim.

Joker beni kanepenin arkasına sıkıştırmak için yuvarlandı ve "Bana bak" diye emretti.

"Bu utanç verici," dedim boğazına.

"Nasıl olduğunu bilmiyorum. Seni kollarına alan bir adam

Ondan daha fazlasını istemenle ilgili, şanslı olmasından başka bir şey düşünmüyorum." Sözleri gözlerimi onunkilere dikmeme neden oldu. "Bu konuda dürüstsün ve oyun oynamıyorsun, bu daha da iyi."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Evet. Yine de seni kanepende becermeyeceğim. Şimdi olmaz. İlk seferde olmaz." Bana sıırıttı. "Belki üçüncüsünde."

Göğsünü ittim ve yine zayıfça yaptım ama bu sefer farklı bir nedenle ve hafifçe sıırarak yaptım.

Bunu yaptıktan sonra parmaklarımı gömleğinin içinde kıvırdım ve alnım boğazının dibine gelecek şekilde boynumu büktüm.

Sonraki sözleri saçlarımın tepesinde yankılandı. "Gelecek hafta seni güzel bir akşam yemeğine götüreceğim. Giyinebilirsin. Her şeyi doğru düzgün yaparız. Sonra sana ihtiyacın olanı vereceğim."

"Bu olurdu," diye fısıldadım ve de oldu. Bu beni gerdi ama aynı zamanda heyecanlandırdı da, çünkü dört gözle beklediğim birçok şey vardı: güzel bir akşam yemeği, giyinme şansı, Joker'le bir gece... ve ihtiyacım şey.

Aaron'ın beni bu terk etmesinin özgüvenime darbe vurduğunu söylemek yanlış olmaz. Yine de, eğer bu herhangi bir yaşta olsaydı, öyle olacağından şüpheleniyordum.

Hiçbir zaman kasıla kasıla yürüyen bir kız olmadım ama Aaron'ın ilgisinden bir şeyler yapabileceğimi anlayan bir kızdım. Aaron'dan sonra, olmadığımı anladım.

Joker gibi yakışıklı, erkeksi bir adamın benden hoşlanması, açıkça beni çekici bulması, benimle vakit geçirmek istemesi ve bana saygı *duyarken* bunu bana vermek istemesi harikaydı. Bazı şeylere sahip olabileceğim hissini geri verdi. Ve bu benim için çok şey ifade ediyordu.

Joker'in kolaymış gibi gösterdiği her şey gibi benim için de çok şey ifade ediyordu.

"bir durum ama yarın akşam için planlarım var," diye devam etti.

Bu gerçekten berbattı.

"Ertesi gün izinli misin?" diye sordu. Başımı salladım, alnım göğsünde gezindi, sonra başımı geriye eğdim ve gözlerini yakaladım. "İstersen bir şeyler yaparız."

"İstiyorum," dedim sessizce.

O da bunu istiyordu. Bunu gözlerinin arkasına saklamadı. O

bana doğru verdi.

Ve bir hediye gibi hissettirdi.

Eğildi, dudaklarını burnuma, ağızıma dokundurdu, sonra kaydırıp ve yanağımdan çeneme doğru kaydırıp.

Tekrar yanıma yerleşti ve gözlerimi yakaladı. "Şimdi eve gitmeliyim, Carrie."

Bummer. "."

Beni sıktı ve ben istemeden önce (çok önce) koltuktan kalkıp ayağa kalkmıştık. Elimi tuttu ve ceketini alıp beni de yanına alarak kapıya doğru ilerledi.

Yanağıma avuçladı, dudaklarını dudaklarıma değdirdi ve bana "Sonra," dedi ama bu sefer ekledi, "Yarın kontrol edeceğim."

"Tamam."

"İyi geceler, bebeğim."

"İyi geceler, tatlım."

Yürüyüş yoluna girip gözden kaybolmadan önce yüzü yumuşadı.

İçimi çektim, kapıyı kapattım ve arkamı döndüm.

Ertesi gece planlarının ne olduğunu merak ediyordum.

Sonra ertesi gün giriş yaptığında sormaya karar verdim.

Daha sonra odama gittim, fırfırlı bluzumu ve kot pantolonumu çıkardım, banyoya girdim, yüzümü yıkadım, dişlerimi fırçaladım ve yattım.

Joker'in günümün bir parçası olma vaadi olmadan, yarını dört gözle bekleyecek pek bir şeyim olmadığını düşünerek, milyonlarca iplik sayısına sahip çarşaflarıyla devasa kralın içine uzandım.

Yine de yarını iple çekiyordum. Ve

özellikle ertesi günü.

Ama en çok gelecek hafta giyinip Joker'le yemek yiyeceğim gece.

O zaman ihtiyacım olanı al.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Kaos Kediciktir

Joker

ERTESİ SABAH, Joker yerleşkedeki odasına bitişik küçük banyoda lavabonun başında durdu ve aynada kendine baktı.

Her şeyi berbat etmişti ve bunu kısa sürede çözemezse Berbat.

Carissa'nın ondan hoşlandığına hiç şüphe yoktu. Aralarındaki şeyin bir yere gideceğine şüphe yoktu ve bunun nedeni de onun bunu oraya götüreceğinden şüphe duymamasıydı.

Sorun şu ki, bunu yapmak için eninde sonunda onun adını bilmesi gerekecekti.

O zaman *onu* tanırdı.

Olayın nasıl sonuçlanacağını düşünmek bile istemiyordu. Eski sevgilisi gibi onun da kendisini tanıdığını biliyordu.

Birden fazla kez, onun sadece kendisine bakmadığı bir şekilde kendisini incelediğini gördü. Bir şekilde bu pisliği örtmek, onun aklını başından almak, onu her ikisi için de rahatsız edici olacak bir farkındalıktan uzaklaştırmak zorundaydı.

Bir bakıma, artık kısmen onun sorumluluğundaydı.

Onun adını bilmiyormuş gibi davranan Joker'di. Sakalının, saçının, cüssesinin, yaşadığı hayatın, ona gösterdiği kolay açıklığın bir zamanlar yarı tanıdığı Carson Steele olmadığını bilen Joker'di. Joker kasıtlı olarak

Carson Steele'i değil, Joker'i görmesi için onu yönlendirdi. Bunu ona vermesi gerektiğini bilen Joker'di. Vermesi gerektiğini bilen Joker'di.

Yani oyun oynayan Joker'di. Carissa oynamıyordu.

Eğer o olsaydı, bir kaltak böyle oynasaydı, çekip gider ve arkasına bile bakmazdı.

Ama Carissa kararlıydı.

Çok kötüydü ama başına gelen onca şeyden sonra bunu başarmıştı.

Buzdolabında ya da dolaplarında marka etiketi olan hiçbir şey yoktu, lanet ketçap bile yoktu ve umurunda değilmiş gibi görünüyordu.

Bir çocuğu olduğundan bahsetmiyorum bile, bu onun ilk çocuğuydu, ama onu ve ona sahip olmanın sorumluluğunu ilk  ocuğuymuş gibi değil, beşinci  ocuğuymuş gibi ele aldı.

Hatırladığı kadarıyla, lisedeki arkadaşlarının aksine, o paranın içinde yuvarlanmıyordu ama ailesi rahattı. Güzel kıyafetleri vardı. Okula giderken kullanılmış ama iyi bir araba kullanıyordu. Hiçbir şey istemiyor gibi görünmüyordu.

şimdi, aynısına yakın değildi.

Son olarak, eski sevgilisi para içinde yüzen bir aileden geliyordu ve hala acı çekmekten uzak görünüyordu. Ama Carissa, buzdolabında sıradan şeylerin olduğu, her yerinde ona başarısız evliliğini ve kaybettiklerini hatırlatan eşyaların olduğu, çok da umurunda değilmiş gibi görünen bir apartman dairesinde yaşıyordu.

Onun için önemli olan oğluydu. Jenerik yemezdi. Ucuz kıyafetler giymezdi.

Tek ihtiyacı olan da buydu.

Belki de başına gelen her şeyi bu kadar kolay atlatabiliyorsa, Joker açıklarsa anlayacak ve onu kaybetmeyecekti.

Sadece ona nasıl söyleyeceği konusunda hiçbir fikri yoktu. "şaka mı?"

Kapıya doğru baktı ve sonra High'ın odasının hemen içinde durduğunu görmek için kapıya gitti.

"Yo."

High çenesini kaldırdı ve "Heidi seninle temasa geçti mi?" diye sordu. Joker başını salladı. "Hayır."

"Siktir," diye mırıldandı High.

Heidi'nin gidiş Kulüp'ün huzursuz olduğu anlamına geliyordu. Kadın onlara pek bir şey vermemişti ama en azından Valenzuela'nın dikkatinin nereye yöneldiğine dair bir ipucu vardı. Şimdi o da yok.

Joker, "Hop bir tane çevirmeyi düşünüyor," diye paylaştı.

"Evet. Biriyle konuştu, kadın reddetti," diye bilgi verdi High. "Dikkatli olmalı. Ne kadar yaklaşırsa, onlardan birinin bunu Valenzuela'ya vermesine o kadar açık hale gelir."

Joker cevap vermedi çünkü High'ın söyledikleri doğrudu.

High, "Bu orospulara para veriyoruz, bize sakin üzerinde bir gölge veriyorlar ve bulut kalıyor," diye mırıldandı. "Bu konuda proaktif olmamız gerekiyor."

High, Tack'in Kulüp'te yaptığı yön değişikliğine tamamen katılmamıştı. Ama yıllar önce Cherry'nin başına gelenlerden sonra hepsi birbirlerinin arkasını kollamaya odaklanmaları gerektiğini zor yoldan öğrenmişti, kendi içlerinde kavga etmeye değil.

Bu, High'ın parmağını kışına sokup oturmayı tercih eden bir adam olduğu anlamına gelmiyordu.

Joker ona, "Eninde sonunda öyle ya da böyle sonuçlanacak, kardeşim," dedi.

"Evet ve bunun şimdi olması, bir Valenzuela askerine bıçağımı saplamak zorunda kaldığımda, bunu bir huzurevinde tekerlekli sandalyemden yapmak yerine iyi olur."

Joker ona sıırttı.

High'ın kafası onu yakaladığında sarsıldı.

Sonra kollarını göğsünde kavuşturdu ve "Kelebeğinle aranız iyi mi?" diye sordu.

Joker pervaza yaslandı ve bakışlarını ondan ayırmadı.

"Çoğunlukla." "Pantolonuna girmene izin vermiyor mu?" High sordu.

Joker neredeyse gülüyordu.

Hayatında hiçbir zaman ateşli bir küçük parçayı, özellikle de Carissa'yı frenleme pozisyonunda olacağını .

Ama öyleydi.

Bunu High ile paylaşmadı.

"Sorun bu değil." dedi.

"Neymiş o?"

"Liseye birlikte gittik. Birbirimizi tanıyorduk. şimdi beni hatırlamıyor," dedi Joker ona.

"Hikayenin o kısmını Rush'tan öğrendim," diye yanıtladı High. "Onu aydınlatmadım."

High başını salladı ve "Rush'tan da anladığım kadarıyla senden hoşlanıyor" dedi.

"Öyle, ama kardeşim, onunla uzun süre devam edecek bir şekilde ilgileniyorum. Beni tanıması lazım. Bu senaryoyu Carrie'yle oynadığım gibi bir kadın oynasaydı, arkamı görürdü."

High'ın ona olan odağı derinleşti. "Demek istediğini anlıyorum." "İtiraf etmeliyim. Sadece nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Yani onu kızdırmadan nasıl yapacağını bilmiyorsun, o da çekip gidiyor."

Joker başını salladı. "Ben de bunu kastetmiştim."

"Benim bildiğim bu, Joke," dedi High ve ses tonundaki ani değişiklik Joker'in cesaretlenmesine neden oldu. "Olduğun gibi biri olmalısın. Başka bir şey olamazsın. Ve o da senin olduğun adamı anlamalı ve onu istemeli, başka bir şey değil. Ona bunu yapma şansı vermek için kim olduğunu . Hiçbir şeyini. O zaman iş ona düşer. Senin olduğun adamı istiyor, her şeyi berbat etsen de, sana yapışıyor. O istemezse, sen de onu istemezsin."

Joker de onun ses tonuna uyarak, "Onu liseden beri istiyorum," dedi.

"Neden, harika bir kıcı olduğu için mi?" High karşılık verdi.

Joker çenesinin sıkıştığını hissetti ve dişlerinin arasından, "Yakınından bile geçmiyor," diye cevap verdi.

"O zaman itiraf et," diye karşılık verdi High. "Bu kadında senin için doğru kişi olduğuna dair bir şeyler okudun. Bunu onda ta o zamanlar görmüştün. Sana zorluk çıkarabilir ama eğer o o kızsaa ve sen de onun senin için olduğu gibiysen, bu yolda bir tümsek olacak ama sonra istikrarlı bir şekilde ilerleyeceksin."

Joker, "Evet, ben, o ve aniden yeniden görüşmek isteyen eski sevgilisi," diye mırıldandı.

"şimdi o bok senin," dedi High, elini kaldırıp bir bıçak saplayarak

bir parmak Joker'in yolu. "Söylentilere göre ona erkek olmadığı bir şekilde yanlış yapmış. Eski sevgilin bir sürtük olsa ve bunu onun aracılığıyla yapmak zorunda kalsan bile bebeklerine bakarsın. Çocukların için o boku yersin. Onun eski sevgilisi bir sürtük değil ve o manken amı yiyor ve bebek annesini kurumaya bırakıyor. Onun eski sevgilisi bir erkek değil, nasıl yapılması gerekiyorsa onu alaşağı etmekte sorun yaşamazsın."

Joker, "Carissa, bir motorcunun yamasının etrafına işeyerek derdini anlatma şeklinden hoşlanacak türden bir kız değil," diye belirtti. " bu değil," diye High. "Demek istediğim, bir

Birçok kadın yatağında gevşek bir penis ister, o gevşek penis nasıl gelirse gelsin, içinde yuvarlansın ya da her neyse. Sen öyle bir adam değilsin. Bunu görüyor, çocuğu onun kanını paylaştığı için ona katlanacak, ama onun için sadece bu olacak. Onun ve çocuğunun erkeği olursan, gerisini sen halledersin."

High'in haklı olduğunu umuyordu. konuda.

Arka cebindeki telefonu çaldı ve çaldığında High "İyi misin?" diye sordu.

İşte oldu. İşte buydu. Onun kardeşliği.

Bu yüzden katılmıştı. İsteddiği şey buydu.

Sadece, yakın zamana kadar onların verebileceği her şeyden faydalanmamıştı.

Bir daha yapmayacağı bir hata daha.

"Güzel, High. Teşekkürler kardeşim," diye mırıldandı Joker, telefonunu kotundan çıkarırken.

"Tamam, o zaman sonra," diye karşılık verdi High ve yola koyuldu.

Joker telefonuna baktı, aramayı cevapladı ve kulağına götürdü. "Tack."

"Yo, Joke. Lee aradı. Robinson'unu kilitlemişler."

Joker şifonyerine doğru ilerledi, artık içinde bozuk paralarının olduğu bir kâse vardı. Eskiden her yere, hatta yere bile saçılmış olan bozuk paralar.

Sırıttı ve "Sana ne verdi?" diye sordu.

"Öğretmen, daha önce söylediğin gibi. Highlands Ranch'te bir lisede. Kadrolu. Evli. Vergilerini ödüyor. Beş yıldır ipotekli kredisi var-"

Joker onun sözünü kesti. "Nightingale'in titiz olduğunu anlıyorum ama bu tür şeyleri bilmeme gerek yok."

"Bana ipucu ver. Neye ihtiyacın var?" Tack sordu. "Bir ailesi var mı?"

"Evli. Bir kez ve hala. On bir yıldır böyleler," dedi Tack ona.

"Çocuk yok mu?"

"Lee çocuklardan bahsetmedi." "Lee'yi arayacağım."

"" demeden önce bir duraksama oldu.

"Peki ya Tack?"

"Evet."

"Teşekkürler," diye mırıldandı, cüzdanını alıp arka cebine soktu ve zinciri kemerine taktı.

"Ne istersen Joke," diye mırıldandı Tack ve bağlantıyı kesti.

Joker anahtarlarını aldı, omuz silkti ve kapıya doğru ilerledi, dikkati tekrar telefonundaydı, başparmağı Nightingale'in kontağına gitti.

Lee "Şaka" diye cevap vermeden önce sesli mesaj alacağını düşünecek kadar uzun süre zil sesini dinledi.

"Lee. Robinson'la ilgili bazı takipler için arıyorum," dedi Joker ona.

"Ne istiyorsunuz?" Lee sordu.

"Çocuğu var mı?"

"Hayır."

Sikeyim.

"Ne kadar ?" Joker itti. "Genelde ne kadar titiziz?"

Her şeyi vardı.

"Onun ve karısının sekiz yıl önce bir bebek kaybettiklerini biliyorum. Bunun nereye gittiğini bilmek istiyorum."

"Hâlâ evliler."

"Daha fazla lazım Lee," dedi Joker sessizce. Binanın içinden geçtikten sonra, Yerleşkenin ön kapısını itiyordu.

"Tack'e rapor verecek kadar tutuldu. Dosyanın detaylarını bilmiyorum. Ofis dışındayım. Bekle, Shirleen'i bağlayacağım."

Shirleen Nightingale'in resepsiyonistiydi ve Shirleen eskiden

Denver'da uyuşturucu ticareti yapan müthiş bir teyze-yeğen takımının yarısı. Shirleen ve yeğeni yıllar önce bu işi bırakarak Valenzuela'nın ortalığı kasıp kavurmasına yol açtılar.

Sonuçları ne olursa olsun, Shirleen'in bunu yapması büyük cesaret isterdi. Onunla tanışmıştı. Ondan hoşlanmıştı. Bu yüzden ve çok komik olduğu, her şeyi olduğu gibi söylediği ve buz gibi soğuk bir uyuşturucu satıcısı olmasına rağmen altın gibi bir kalbi sakladığı için, ki bu kalbin şimdi parlamasına izin veriyordu, ondan hoşlanmamak imkânsızdı.

Shirleen aniden söze girdi. "Bu iyi olsa iyi olur. Tırnaklarım ıslak."

"Shirleen. Joker hatta. Robinson dosyasını çıkarmanı istiyorum," diye emretti Lee.

"Fareme tıklayarak yeni manikürümü bozmadığın için şanslısın," diye mırıldandı.

Joker bisikletinin yanında durdu ve botlarına bakarak sıırıttı. Shirleen, "Dosyayı hazırla, yöne ihtiyacım var," dedi.

"Tıbbi kayıtlar. Karısı," dedi Lee ona. "Ne arıyorum?" diye sordu.

"Bebekler," dedi Joker ona.

"Dosyayı çoktan taradım evlat. Adamın bebeği yok," diye gereksiz yere onayladı Shirleen.

"Onları ele geçirme girişimleri," diye açıkladı

Joker. "Ah. Doğru. Bekle bir dakika."

Joker bekledi.

Lee bekledi.

Shirleen geri geldi. "Üç düşük. Kalbimi kıran bir ölü doğum. Bir düşük daha. Shirleen'in kalbi daha çok kırıldı. Görünüşe göre ondan sonra vazgeçmişler. Tekrar dayan."

Joker asıldı ama bunu tüm göğsünün sıkıştığını hissederek yaptı.

"Başka bir dosya. Luke daha bu sabah ekledi," dedi Shirleen. "Onlar Evlat edinilmiş. Anne hızlı davrandı, hamileliği boyunca onu iyi tutmak için paralarını aldı. Bebeği teslim etmişler, on gün doğurmuşlar ve kız fikrini değiştirmiş. Konuşurken tarıyorum ama gördüğüm kadarıyla kız yasalmış. Gençti ve korkmuştu. Bebeğine bir kez bakmış ve fikrini değiştirmiş. Onun ayrıcalığı. Yine de adamınız ve kadını için kalbim kırıldı."

"," diye tısladı Joker.

"İhtiyacın olan bu mu?" Lee de .

Öyleydi. Yine de istediği bu değildi. "Evet."

"O boku neden bu adamın üzerinde istediğini bizimle paylaşmak ister misin?" Lee sordu ve Joker bunun bir rica olmadığını biliyordu. Lee'nin kâğıt üzerinde iyi olan bir adam hakkındaki derinlemesine bilgileri rastgele meraklı bir motorcuyla paylaşmak istemediğini de biliyordu.

"O benim lise öğretmenimdi. Bana göz kulak olurdu. Onu en son karısı ölü doğduktan sonra hastanede görmüştüm. Yeniden bağlantı kurmaya çalışıyorum, bunu yapmadan önce onun iyi olduğundan emin olmak istedim."

Shirleen, "Tahminimce öyle değil," diyerek fikrini belirtti.

Joker motosikletine bakarken aklına gelen düşünce dudaklarını kıpırdattı. "Ödeyeceğim, bir marker borcum var, umurumda değil, ama sana ve adamlarına bir tane daha ihtiyacım var."

"Bu mi?" Lee sordu.

"Fahişe. Adı Heidi. Soyadı Smith, yani soyadı Smith değil. Valenzuela'nın ahırındaydı. Birkaç gün önce radardan düşmüş. Bulunmasını istiyorum."

"Bu Tack aracılığıyla mı?" Lee dikkatle sordu.

Dikkatli bir şekilde sordu çünkü Kulübün Valenzuela ile sorunları olduğunu biliyordu. Ayrıca Tack ve kardeşlerinin, Tack'in Kulüp dışında sahip olduğu kardeş ekibiyle birlikte çalıştığını da biliyordu. Yani Hawk ve Mitch Lawson ile Brock Lucas adında iki polis. Nightingale'ler bu işin içinde değildi ve Joker soruyu soruş şeklinden Lee'nin onların olmasını istemediğini anlamıştı.

"Bu benim," diye Joker.

Lee ona, "Açıklamana ihtiyacım var, dostum," deyince Joker açıkladı.

"Heidi Smith birkaç gün önce radarı bıraktı çünkü hamile, Valenzuela bilse onu hırpalar ve sağlıklı olmak istiyor çünkü bebeği için bir alıcı arıyor."

"Aman Tanrım," diye nefes aldı

Shirleen. Lee hiçbir şey söylemedi.

"Buna binecek misin?" Joker sordu.

"Seni anlıyorum Joke," dedi Lee sessizce. "Senin hakkında çok şey söylüyor

Bu adam için ne yapmak istiyorsun? Ama o ve karısı cehennemi yaşadı. Hayatlarını mahvedecek bir maaş günü arayan bir fahişeye ihtiyaçları yok."

"Genç bir kız bebeğine bir kez baktığında fikrini değiştirebilir Lee, ama Heidi gibi bir kaltağın Kaos'u gezintiye çıkaracağını mı sanıyorsun?"

Lee "Seni anlıyorum" demeden önce bir süre sessiz kaldı. "Onu bulacak mısın?"

Shirleen, Lee'nin yerine, "Evet, onu bulacağız," diye onayladı. "Tanrım," diye mırıldandı Lee.

"Luke'a vereceğim. Hayır, Vance. Her neyse. Biz ," dedi Shirleen.

"Onu duydunuz," diye ekledi Lee, sesi acı içindeydi.

"Hesapları tut, bana bir fatura gönder. Ya da bir işaret kabul edin. Her neyse, tamamdır," dedi Joker onlara.

Lee, "Bunu ," diye cevap verdi.

"Doğru. Harika. Teşekkürler." Joker bacağını bisikletinin üzerinde salladı ve "Görüşürüz" diyerek sözlerini bitirdi.

Geç saatlerde telefonlarını aldı, bağlantıyı kesti ve telefonunu arka cebine koymak üzereyken elinde çaldı.

Geri getirdi, ekrana baktı ve bisikleti tutuşuna gülümsedi.

Kulağına götürdü. "Hey, Kelebek."

"Hey, Joker," diye cevap verdi Carissa, ama sesi tuhaf çıkıyordu. "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Angie'den bir telefon aldım." Siktir.

"Eski sevgilin mi?" diye sordu, kadın devam etmeyince.

"Hayır, ancak Aaron'ın avukatının bir görüşme ayarlamak için kendisine paylaştı."

"Bunu alacak mısın?"

"Angie yapmamı tavsiye ediyor. Suyu test etmemi. O da bunu yapıyor." Başka bir şey söylemedi.

"Tamam, o zaman sorun nedir?" diye sordu.

"Ayrıca bana ev sahibimle temasa geçtiğini ve kira kontratımın bir kopyasını kendisine fakslamasını talep ettiğini söyledi."

Güzel.

Joker bir gün önce Angie'nin asistanını aramıştı. Gecikmediğine sevinmişti.

"Ve?" Joker zorladı.

"Kira sözleşmemi çıkaracak vaktim olmadı ama Angie bir göz attı. Görünüşe hafızam yanılmamış ve ben haklıymışım. Bildirim sadece bir hafta."

Teşekkürler.

"Daha sonra bana neden yanlış bilgi verdiğini sormak için onu aradı," diye devam etti. "Ona anlaşmanın şartlarının değiştiğini ve bunun bana yazılı olarak bildirildiğini söyledi. Bu değişikliği kabul ettiğime dair imzamı istedi ve imzayı bulmakta zorlandığını söyleyince de ay sonunda çıkacağımı söyledi. Ayrıca daireyi terk ettiğime dair elimde fotoğraflı kanıt olacağını ve depozitomun iadesi konusunda herhangi bir sorun çıkarsa onu son bir kez göreceğimi söyledi. Mahkemede."

Joker de bundan memnundu ama ses tonunu kestiremediği için ihtiyatlı bir memnuniyet .

O da "Bu iyi, değil mi?" diye sordu.

"Tyra ve Tack'e evlerini satılığa çıkarmaları gerektiğini çünkü bir ay kirasız beklemelerinin adil olmadığını düşündüğümü ve onlara bir aylık kira veremeyeceğimi ve bu yerin parasını ödeyemeyeceğimi bildirmek zorunda kaldığım ezici darbeyi almaya hazırlandığımı düşünürsek, evet. Bu iyi bir şey."

Joker, "Senden iyi bir şey anladığımdan emin değilim, Carrie" .

"O zaman beni okumuyorsun," diye cevap verdi sessizce. "Bu sendin." "Öyleydi," diye onayladı, hâlâ temkinliydi.

"Travis ve beni kolluyorsun."

Joker hiçbir şey söylemedi çünkü sonunda istediğini .

O ve çocuğu için adam olursan, gerisini sen halledersin. Evet. High haklıydı.

Carissa sözlerine şöyle devam etti: "Ağlasam mı yoksa takla mı atsam bilemiyorum ama ikisini de yapamam çünkü isteyim ve tüpü yanımda getirmediğim için rimelimi mahvedemem ve takla atmanın sağlık ve güvenlik ihlali olduğundan emin olduğum için bana kızabilirler."

"O kadar da büyük bir değil. Benim anladığım, ev sahibiniz

Seni gezdirmek için. O yapmadı. Muhtemelen eninde sonunda kira kontratınıza bakar ve bunu sorgularsınız. Başım ağrırdı ama Kelebek'im bir boku kabul etmez. Yüzüne vururdun. Seni bu deritten kurtardım, Carrie."

"Yaptın," diye kabul etti. "Bunu takdir ediyorum ve bu takdiri nasıl ifade edeceğimi bilemiyorum."

Bunu nasıl yapabileceğini biliyordu ama bu, gelecek haftaki randevularına çıkana kadar bekleyecekti.

"Bisikletini yıkayabilirim," diye önerdi.

"Bu bisikletle yapman gereken tek şey, kışını arkasına koyduğum zaman. Onu yıkamayacaksın. Geri ödeme de yapmayacaksın. Buna gerek yok. Yeniyiz, ama bu işi doğru yapmak istiyorsak, böyle başlamalıyız, Carissa. Sen benim arkamı kollamam gereken bir pozisyonundasın. Yeni olmanın ötesine geçerse, iyiliğe karşılık vereceğin bir zaman olacak. Durum bu. Alış buna."

Bu ona hiçbir şey

kazandırmadı. O da aradı,

"Carrie?"

"Ağlamak ve tekrar takla atmak istiyorum," dedi ona, sesi tıkanmıştı.

Sırıttı ve hiçbir şey söylemedi.

Devam etmeden önce boğazını temizlediğini duydu, "İyi haberlerin hepsi bu kadar. Kötü haber ise, toparlanmam gereken önemli günleri kaybettim, bu yüzden bir an önce toparlanmam gerekiyor. Üstelik iki kasiyerimiz grip oldu. Sharon yarın benim vardiyaya girmemi istiyor."

Yarın vardiya almasını istemiyordu. Onunla ve oğluyla bir gün daha geçirmek, bu kez kutuları paketlemek istiyordu.

Ama o vardiyaya ihtiyacı olduğunu düşündü. Muhtemelen bir sik parası alıyordu ama daha fazlası daha azından daha iyiydi, neredeyse hiçbir şeyden daha fazlası olmasa bile.

"Tamam. Akşam yemeği ve yarın kutuları toplamana yardım etmemi ister misin?" "Evet," dedi sessizce.

O da bunu istedi.

Evet.

"Bok getireceğim ve yemek yapacağım."

"Umarım bir bok pişirmiyorsundur."

Ondan duyduğu ilk küfürle kıkırdamaya başladı

Hiç.

"İyi bok olacak," dedi kahkahaları arasında. "Her neyse," dedi eğlenmiş bir sesle.

"Tamam, Kelebek. Travis'i kucaklayayım mı?" Yumuşak, sessiz bir "Evet, tatlım."

Tatlım.

Hiçbir yaşlı kadın yaşlı adamına *tatlım* demez. Joker, Carrie'nin bu sözüne bayıldı.

"Tamam, yarın," dedi.

"Yarın, Joker. ."

Ve kızın ona bunu vermesine bayılmıştı. Saçmalık yok. Bekleyemezdi ve bunu ona söyledi.

"Sonra bebeğim" derken sesini alçaltarak bu konudaki duygularını paylaştı.

"Bye."

Telefonunu arka cebine sokmadan önce bağlantısının kesilmesini bekledi, bisikletini çalıştırdı, geri geri gitti ve yola koyuldu.

* * *

Linus'un eşi Kamryn evlerinin kapısını açtıktan ve Joker içeri girdikten sonra Bayan Heely, "Aile yemeğine gelmeden önce bir berbere uğrayacağınızı umuyordum," dedi.

"Bence harika görünüyorsun," dedi Kam sessizce, yanına gelip eline hafifçe dokunduktan sonra uzanıp sakallı yanağından öptü.

Ona baktı ve muhteşem yüzündeki yumuşak gülümsemeyi yakaladı. Linus yakışıklı bir adamdı ama yine de Kamryn Washington'dan puan almıştı.

Bayan Heely, "Sen bir kolaylaştırıcısın," diye iç geçirdi.

Joker, "Sesini kadın ve bana sarıl," diye emretti.

Gözleri parladı, yüzü sahte kızgınlığını kaybetti ve ona doğru ilerleyip kollarına girdi.

Kollarını ona doladı ve başının üstünü öpmek için eğildi.

Her zaman koktuğu gibi kokuyordu, birkaç gün önce ve

ona akşam yemeği getirdiğinde.

Oğlunun onun kokusunu sevip sevmediğini merak etti ve adamın bunu hiç dęşünmedięini anladı. Ayrıca eğer kaybedeceğini dęşünürse, bunu dęşüneceęini ve hoşuna gideceğini de dęşündü.

Joker gibi.

"Dostum!" Linus gürlledi.

Bayan Heely onun kollarından çekildi ama Joker uzaklaşmasına izin vermedi.

Bir kolunu omuzlarına dolayarak onu yakınında tuttu.

"Bu tehdit Jackson," dedi Linus, eli Joker'i merakla inceleyen çocuğun başındaydı, ta ki babası başını hafifçe çevirene ve çocuk sırtıtmaya başlayıp babasına bakmak için gözlerini geriye doğru yuvarlayana kadar. "Bu Tyler." Linus oğlunu bıraktı ve bir basamakta oturmuş, bir kase üzüm yiyen küçük bir çocuğun başına dokunmak için derin bir şekilde eğildi. "Ve bu da," diye devam etti Linus, babasının arkasına saklanan küçük ve güzel bir kızı çevirip kaldırarak. "Bu Candace. Benim küçük Candy'm." Kızın yüzüne baktı ve "Babanın arkadaşı Joker'e merhaba de" diye emretti.

Hızlıca bir el salladı ve babasına daha da yaklaştı. "Joker mi? Batman gibi mi?" Jackson sordu.

Linus, "Hayır evlat, o iyi bir adam," diye cevap verdi.

Jackson'ın yüzünde bunu anlamadığını ama anlamaya çalıştığını gösteren bir ifade vardı.

Komikti ve Joker onu izlerken gülmekten kırılmak istedi. Ama yapmadı.

Çünkü her şeyi içine alıyordu.

Ev yeni inşa edilmişti, küçük bir arsa ama bu büyük olmadığı anlamına gelmiyordu. Ayrıca güzeldi. Temizdi. Dekore edilmişti. Her şey Kam'in renkli, şık kişiliği ve ailesiyle ilgiliydi. Ve Linus, güzel karısı, üç sağlıklı, sevimli çocuğu, inşa ettiği her şeyin arasında duran ailenin erkeği, hayattaki en önemli şeyler. Kadın. Çocuklar. Ve onlara verebileceğin ev.

Linus'un sahip olduğu kadar memnuniyetle karşıladı.

Ama hayatında ilk kez bunu istediğini dęşünerek kabul .

Sadece bu.

Muhteşem bir kadın. Sevimli çocuklar. Temiz bir ev.

Kadınlarının ailelerine vermek istediği sıcaklığı.

"Orada dikilip bana mı bakacaksın, yoksa ceketini çıkarıp eski dostunun birasından mı içeceksin?" Linus sordu.

Joker, Bayan Heely'nin ceketini silkmesine izin verdi ve "Bira" diye cevap verdi. "Tanışma faslı tamamlandığına göre, Linus.

Car... Joker'in bakımsızlığı hakkında ne düşündüğünüzü paylaşır mısınız?" Bayan Heely sordu.

Linus gülen gözlerini kadına çevirdi. "Saygı duyuyorum Bayan Heely, ama çocukken bile yakışıklıydı. Hippi gibi saçları olsa da yine de öyle görünürdü."

Bir garajda çalışıyor da iyi giyinen Linus için bu çok şey ifade ediyordu. Saçlarını her zaman kafasına yakın keser, her tarafını jilet gibi keskin hatlarla temizler ve kendine özen gösterirdi.

"Katılmıyorum," diye tersledi Bayan Heely.

Candace utangaç bir tavırla, "Daha kısa saçlı olsa daha sevimli olurdu," diye ekledi. "İşte zevkli bir kız," diye ilan etti Bayan Heely, ilerleyerek

ve ne istediğini yanlış anlamamanın imkânsız olduğu bir şekilde Linus'a yaklaştı.

Linus yanlış anlamadı. Kızını yere bıraktı ve Mrs. Heely onu hemen sahiplendi.

Elini tutarak onu oturma odasından evin arka tarafına ve büyük, açık mutfığa çıkan merdivenlerden yukarı taşıdı ve "Biz kızlar birbirimize destek olmalıyız Candy. Şimdi gidip annene yemekte yardım edelim."

"Tamam, anne Heely," diye cevap verdi Candace.

"Bu benim işaretim," diye mırıldandı Kamryn ve ona baktı. "Burada olmana çok sevindim, Carson."

Başını salladı.

Eve taşındı. "Bud," diye seslendi Linus. "Bira."

"Evet," diye yanıtladı Joker ve bir dahaki sefere Carissa ve Travis'i de getireceğini düşünerek ona doğru ilerledi.

Bu, ona Carson olduğunu ve oyalanmayı bırakıp her şeyi ona verebileceğini söyledikten sonra oldu, böylece ne aldığını, nasıl bir adam olduğunu ve nasıl o adam haline geldiğini biliyordu.

Ve sonra görecekleri.

* * *

Arkadaşlarıyla yediği akşam yemeğinden sonra Joker, telefonunun çalması üzerine yerleşkeye doğru yürüyordu.

Sağına baktı, bazı kardeşlerinin bira, shot bardakları ve bir şişe votka ile takıldığını gördü. Telefonunu çıkarırken o tarafa yöneldi.

"Bira mı shot mı?" Rush aradı.

Joker telefonuna bakarak "Bira," diye mırıldandı.

Telefonu neden açtığını bilmiyordu. Adamla konuşmak istemiyordu ve artık onunla konuşmak için bir nedeni de yoktu.

Ama sonunda, belirsiz bir sonun başlangıcı olsa bile bunu yaptığına memnun oldu.

Her şey telefonu kulağına götürüp "Beni araman için bir neden yok" demesiyle başladı.

Bunun üzerine Monk, "Dövüşçülerim var, kana susamış orospu çocuklarıyla dolu bir bodrumum var ve bahisler benim ana çekilişim üzerine oynanıyor. Kıcı burada olmayan bir ana çekişme."

"Günler önce bana mesaj attığında söylemiştim, Monk, ben ."

Bunu Monk'a söylemişti. Monk'un bir sonraki dövüşle ilgili mesajını Carissa'yla oynamaya karar verdiği gün almıştı.

Dövüşlerden kazandığı para iyiydi. Nakit parayla bir kamyon satın alabilecek kadar iyiydi.

Ama aynı zamanda Ride'ın kardeş payını da alıyordu, bu onu milyoner yapmazdı ama önemli bir paraydı. Artık savaşmasına gerek yoktu.

Her iyi dövüşçünün ne zaman bırakacağını bildiğinden bahsetmiyorum bile. Çıplak yumruklarla, eğer şanslıysa, birkaç yıl daha dayanabilirdi. Ama hayatında Carissa gibi bir kadın varsa, o yumrukları yemeye hiç hakkı yoktu.

Joker bardaki kardeşlerinin yanına uğradığında Monk, "Öylece *dışarı çıkamazsın*," diye cevap verdi.

"Siktir et beni. Özür dilerim. Bir sözleşme imzaladık da ben mi unuttum?"

sordu.

"Hayır, Joke, ama sen benim ana çekicimsin. Öylece çekip gidemezsin," diye karşılık verdi Monk.

Bu bir yalandı. Monk'un her zaman Joker'den sonra dövüşen iki canavarı vardı. O kalabalığı profesyoneller gibi oynadılar, tam bir katliam.

Ve Joker, Monk'un ondan defalarca yapmasını istediği gibi asla kavga çıkarmadı, böylece ikisi de bundan para kazanabilecekti. Bu da Joker'in kesin olduğu anlamına geliyordu. Denver'da ringe çıktığından beri yenilmemişti.

Yani Monk'un ana cazibesinin yakınında bile değildi. O, insanların izlemeyi, üzerine bahis oynamayı ve kazanmayı sevdiği bir dövüşçüydü ve Monk buna katlandı çünkü Joker'de kazandılar, böylece ondan sonra gelen canavarlara, paralarını kaybedebilecekleri dövüşlere bahse girecek paraları oldu.

"Yapabilirim. Yaptım. Yaptım," diye Joker. "Becer beni. Amcık." Joker omurgasının dikleştiğini hissetti. "Bir daha söyle?" diye fısıldadı.

"Hepiniz. Kaos korkakları. Ve bu bir sürpriz değil. Herkes bunu söylüyor. Lideriniz ve onun teğmenleri orospuları tarafından o kadar kırbaçlandılar, o kadar uzun süre sikleri tarafından yönlendirildiler ki, siklerinin kalması bir mucize. Yeterince amcık yersen, yeterince amcık sikersen, amcık *olursun*. Kaos'un başına gelen de bu. Kaos amcıktır."

", " dedi Joker yavaşça, kardeşleri kendisinden dalga dalga yayılan öfkeyi hissettikçe odadaki havanın değiştiğini hissediyordu. "Az önce duyduğum şeyi duymadığıma beni ikna etmek için beş saniyeniz var."

"Beni duydun," diye tısladı Monk. "Senin üzerine çoktan bahse girdim, orospu çocuğu. Beni ortada bıraktın, bu... sadece... *korkaklık*."

Joker telefonu yüzüne kapattı ve dikkatini yanındaki adamlara çevirdi. Rush, Hound, Roscoe, Boz.

"Bu da neydi böyle?" Roscoe sordu.

Joker sözlerini şöyle sürdürdü: "Monk'un üç fedaisi ve parayla ilgilenen bir var. Tek tek ve toplu olarak bir adamı mahvedebilirler. Bunu bilerek, kim bir gezintiye çıkmak ister?"

Her erkeğin bisikletine binmek istemesi Joker'i şaşırtmadı. Ve hepsi de öyle yaptı.

* * *

Görünüşe göre Joker, Monk ve kana susamış ekibine son bir gösteri yapacaktı.

Monk'un istediği gösteri bu değildi.

Tazı, iki fedaiyi daha odaya girmeden yere sermiş ve Joker'in Monk'a doğru ilerlemesinin önünü açmıştı.

Rush üçüncü fedaiyi öldürdü.

Boz bıçağının ucuyla para babasını tutuyordu. Joker de ayaklarını çoktan kaybetmiş olan Monk'un üzerine eğilmişti,

Onu yakasından tutup yumruğunu yüzünün kanlı ve şişmiş etine indirdi.

Monk bayılmadan önce Joker durdu, onu yüzünün bir santim yakınına kadar çekti ve "Bana Kaos'un kedi olduğunu bir daha söyle" dedi.

"J-Jo-"

Joker ona tekrar yumruk attı.

Monk burnundan geliyormuş gibi nemli bir ses çıkardı ve boğaz.

Onu geri çekti ve emretti, "Bir daha söyle, orospu çocuğu.

Söyle. Kaos korkaktır." Monk başını salladı.

"Güzel," diye tükürdü Joker. "Şimdi boku yedin çünkü iyi bir gece geçiriyordum, yerleşiyordum, adamlarımla birkaç bira içiyordum ve senin saçmalıkların beni bisikletime bindirdi, böylece bunu yapamadım. Ama söylediklerin başka bir şey. Bu Kaos'la ilgili, benimle değil. Bu da uzun süreli bir intikam demek."

Monk'tan bir nemli ses daha geldi, bu korku dolu sestten uzaklaşmaya çalışıyordu.

Joker onu acımasızca sarstı, sonra hareketsiz tuttu ve şöyle dedi: "Bu dövüşü Valenzuela yönetmiyor ve beni dövüştürdüğün için yönetmiyor. Kaos'la raunduna hazır değil, o yüzden uzak durdu. Şimdi, bu dövüşte Kaos'un olmadığını duyacak. Bu senin için ne anlama gelecek?"

"Yapma, Joke, o-" demeden önce bir korku sesi daha duyuldu.

Joker onun sözünü kesti, "Ağzını açtın. Sana sözünü geri alman için bir şans verdim. Ama yapmadın. Şimdi ödeyeceksin."

Monk çabucak, "Kaos'a bir c-cut vereceğim," diye teklif etti. "Barış satın al." "Bunu Tack ile paylaşacağım. Kadınını yemeyi bitirdiğinde Amcık, onu Kulübe getir, biz sana döneriz," diye ısırıldı Joker, arkasını döndü ve geçmişte birçok kez işine yaramış olan güçlü bir yumruk indirdi.

Monk gibi bir adam, bu onu mahvetti.

Ve şimdi kırılan elmacık kemiği.

Dışarıdaydı.

Joker onu bırakıp doğruldu ve Monk'un ayakta kalan tek adamıyla konuşan Rush'a döndü.

"Açıklamamızı yapmadık ve siz intikam almayı düşünüyorsunuz, bir daha düşünün. Doğru cevabı vermezseniz ve sizi görmek istemediğimiz bir zamanda görürsek, işler çirkinleşir."

Adam yerde yatan dört adama baktı, sadece biri inliyor ve ayağa kalkmaya çalışıyordu, ikisinde Hound'un bıçağının yaraları vardı ve inliyorlardı ama ayağa kalkmaya çalışmıyorlardı ve zaten çirkin olduğunu düşündüğünü anlamak için zihin okuyucu olmaya gerek yoktu.

Mesajlarını ileten Roscoe, "Haydi " dedi.

Hepsi dışarı çıktı ve kalabalık iyice yaklaşmış olsa da yoldan çekilmek için zaman kaybetmediler.

Joker Boz'a baktığında bisikletlerinin başındaydılar. "Bunu Tack'e bildirmemi ister misin?"

"İlgileniyorum," diye yanıtladı

Boz. Joker başını salladı.

Monte ettiler.

Sonra Kaos ata bindi.

Tack

Karanlıkta Tack, Red'le yatağının kenarına oturmuş, telefonuyla konuşuyordu.

"Hayır. Her şey . Ama kardeşlerin sabah toplanmasını istiyorum."

"Tamamdır, dostum," diye yanıtladı Boz. "Sonra görüşürüz."

"Evet, sonra," dedi Tack, telefonunu kulağından çekip tuşa bastı

ve komodinin üzerine fırlattı.

Sonra bir elinin parmaklarını saçlarının arasından geçirdi, hemen ardından diğer elini uzattı ve dirseklerini dizlerine dayarken ikisini de ensesinde bıraktı.

Kaos korkaktır.

Bu edilemez.

Tyra'nın elini sırtının küçük kısmından omurgasına doğru kaydırdığını hissetti, ardından dizlerinin üzerinde, dizleri açık, kalçalarının iç kısımlarının kalçalarına bastırıldığı pozisyonunu hissetti. Dudakları boynundaki ellerine dokunduğunda ön tarafının sırtına çarptığını hissetti.

"Konuş benimle," diye fısıldadı. "Her şey yolunda mı?"

"Evet," diye yanıtladı ve bu yalan değildi.

Öyleydi.

Şimdilik.

Kardeşleri bir mesaj gönderdi. Doğru bir mesaj. Ve bunu yaparken dalga geçmediler.

Ama bu yeterli değildi.

Zamanı gelmişti.

Ve bundan nefret ediyordu.

Yarın ne olduğunu, ne söylendiğini, ne yapıldığını ve ne yapacaklarını gözden geçireceklerdi.

Tack'in yeni mesajı bu saçmalığı düşünen herkese olacaktı.

Valenzuela'ya da olabilir.

Kaos daha fazla bölge talep ediyordu. Orayı temizleyeceklerdi. Orayı güvende tutacaklardı.

Kulüp oylama yaptığında, artık Chaos Ride'ın etrafında beş mil olmayacaktı.

On olacaktı.

Valenzuela kuzey, doğu ve batıda sağlam mevziler tutuyordu.

Misilleme yapacaktı.

Ama zamanı gelmişti.

Kulüp toplanacak, sonra Tack, Hawk, Brock ve Mitch ile oturacaktı. Mitch aklını kaçıracaktı. Lawson düz bir ok değildi ama en az onlar kadar düzdü. Tack ve Brock, Valenzuela'nın sonunu getirmek için çalışıyorlardı.

ancak hapis cezası anlamına gelir ve Valenzuela'nın operasyonlarını onu çökertecek şekilde dağıtır.

Ama bu zaman aldı.

Görünüşe göre çok fazla zaman.

"Kane, beni biraz korkutuyorsun."

Kaldırdı ve büktü, ellerini bıraktı ve parmaklarını onun kalçasının etrafında kıvırdı.

"Çocuklar bu gece biraz sorun yaşadı, etkisiz hale getirdiler. Yaşadıkları sorundan memnun değilim ama işlerini hallettiler" dedi. "Ama Red, bilmen gereken bir şey var, bir şeyler geliyor. Onu durdurmanın hiçbir yolu yoktu, ama onunla yüzleşmek için dışarı çıkma zamanımız geldi. Ve gelecek olan şeye hazırlıklı olmalısın."

"Bebeğim," diye fısıldadı, bir elini onun yanından karnına doğru kaydırarak.

"Her şey iyi olacak," diye söz verdi. "Biliyorum olacak," diye cevap verdi.

Sıfır tereddüt.

Öyle olacağını biliyorum.

Bu onun karısıydı. İki oğlunun annesi. Hayalindeki kadın.

Başını geriye eğdi ve daha fazlasını yapmasına gerek kalmadı. Ona ağzını verdi.

Onu yatağına sırt üstü yatırmak için daha da büküldü. Sonra kadın ona her şeyini verdi.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Bu Değişmedi

Carissa

Tack içeri girdiğinde Kaos Yerleşkesi'nde bir bar taburesinde oturmuş, çok yorgun olduğumdan zar zor düşünebildiğim için nasıl oturmaya devam ettiğimi merak ediyordum.

Her zamanki gibi, gözleri doğrudan Tyra'ya gitti.

Lanie ve Hop'un bebekleri Nash'i zıplatıyor, kucaklıyor ve ona mırıldanıyordu.

"Tanrım, kadın, sana 10 adım yaklaşan her bebeği sahipleniyorsun. Seni tekrar hamile bırakmam mı gerekiyor?" Tack ona sordu.

Ona okunması kolay bakışlar attı.

Tack onları okudu. Tavana bakıp mırıldandığında bunu anlamıştım, "Lanet olsun. Bu gidişle seksen yaşına geldiğimde çocuksuz bir bölgede yaşayacağım."

"Sanki sen sevmiyorsun da," diye karşılık verdi Tyra.

Tack gözlerini tavandan alıp karısına dikti. Onu da okumak çok kolaydı.

Bunu sevdi. Ama ona istediğini vermeyi daha çok seviyordu.

Tack bara bakıp "Ne oluyor lan?" diye sorarken onları birlikte izlerken içim ısınmaya başladı.

"Carissa, LeLane'in pastanesindeki günlükleri temizledi," dedi Lanie, yarısı yenmiş bir kremalı puf ağzının üç santim ötesinde asılı dururken. "Ve herkes bilir ki LeLane's'teki günlükler diğer yerlerdeki tazelerden daha iyidir."

Bu doğruydu.

Her ne kadar Kaos arkadaşlarım intikam için bir şey yapmama gerek olmadığını söyleseler de, yine de intikam için bir şey yapmam gerekiyordu.

Ve bugün taşınma günüydü, bu yüzden *gerçekten* intikam için bir şeyler yapmam gerekiyordu.

Tack ve Tyra'nın kiracıları birkaç gün erken çıktılar, bu yüzden çocuklar eşyalarımı depodan ve dairemnden çıkaracaklardı.

Yarın eşyalarımı yerleştirmek, eski evimi temizlemek ve Travis yanımdayken yapmadığım ama bir haftadır yapmadığım için şimdi yapmam gereken işleri yapmakla geçecekti.

Ve sonra Travis ve ben sonunda güzel bir yerde olacaktık. Bebeğinize vermek isteyeceğiniz türden bir yer.

Bekleyemedim.

Hâlâ yere kıvrılıp uyumaktan başka bir şey istemiyordum.

Bunun nedeni, gribin LeLane's'teki kasiyerleri vurmuş olması ve şu anda mağazayı silip süpürüyor olmasıydı. Yirmi dört saatlik grip değildi. Daha çok doksan altı saatlik gribe benziyordu. İki kasiyer, bir manav, iki kasap ve bir çiçek teknisyeni daha hastalanmıştı. LeLane's'te herkes elini taşın altına koymuştu ve benim de elim vardı, onlar da kullandılar. Ekstra vardiyalar, çift vardiyalar ya da yarım vardiyalar aldım.

Bu normalde harika olurdu. Bir buçuk ton zaman harcıyordum.

Ama oğlum da vardı. Aaron'la birlikteyken bu şekilde çalışmayı umursamıyordum ama o yanımdayken bunu yapmaktan nefret ediyordum.

Paketlemem gereken kutular ve kamu hizmetlerini değiştirmek için yarım düzine telefon görüşmesi yapmak için zaman bulmak gibi yapacak bir sürü işim olduğundan bahsetmiyorum bile.

Bu yüzden günlerdir hareket halindeydim, molalarda ve öğle yemeklerinde işleri hallediyordum, geceyi sonlandırmadan önce kendimi en az beş kutu hazırlamaya zorluyordum, böylece çok az uyuyordum ve kendimi yataktan sürükleyerek çıkarıp tekrar yola koyuluyordum.

Hayatımda bir *daha* mutfağı toplanmasam mutlu olacağımı söylemeliyim. Hiçbir şey yokmuş gibi görünüyordu ama tüm eşyalar dolapların arkasında saklıydı. Çıkarıp paketleyip kutulamak zorunda kaldığınızda, sanki on mutfağı doldurabilirmiş gibi geliyordu.

Bu nedenle, itiraf etmekten nefret ediyordum ve etmemek için elimden geleni yapıyordum ama bir gün önce Travis'i Aaron'a teslim ettiğimde aslında rahatlamıştım. Ne şekilde olursa olsun bir molaya ihtiyacım vardı. Ve taşınmayla o kadar meşguldüm ki, onu Aaron'a teslim ettiğimi fark etmemiştim. Kapıyı o açmıştı. Ayrıca benimle sohbet etmeye çalıştı, bana yakından baktı ve iyi olup olmadığımı sordu.

Buna izin verdim (nasıl olduğumu paylaşmasam da) çünkü taşındığımı bilmesi gerekiyordu, ben de ona bunu söyledim ve yeni detaylarımı ona mesaj atacağımı söyledim. Sonra eğildim, oğluma bir öpücük verdim ve arabamın arka koltuğuna kıvrılıp bir hafta boyunca uyuma arzusuyla savaşıırken aklım bir sonraki yapmam gereken şeyle (vardiya) doluydu.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Joker tüm bunların verdiği zararı fark etti ve yanında Kaos'u da getirerek devreye girdi. Ben çalışırken Büyük Petey, Joker ve bir keresinde Tekir ve Utangaç Travis'e baktılar. Joker beni neredeyse bir kutunun içine düşerken ve uykuya karşı savaşımı kaybederken gördükten sonra Tyra, Lanie ve Tabby ile birlikte ben isteyken kutuları paketlemeyi bitirmek için geldi.

Açıkçası, bir sürü kremalı puf, ekler, milföy ve petit fours'u yarı fiyatına satın aldım çünkü onları sipariş eden müşteri onları almamıştı, ayrıca ekstra yüzde yirmi çalışan indirimim de vardı.

Zaten düzenliydi ama şu anda *daha* da düzenliydi.

Ve neyse ki, bir sonraki maaşım arttığı için, bunu gerçekten (çoğunlukla) karşılayabilirdim.

LeLane's hala grip salgınının pençesindeydi, ama önce hastalanan iki kasiyer geri dönmüştü, bu da benim iki gün izinli olduğum anlamına geliyordu.

Eşyaları taşıyacağım, paketleri açacağım, ev işleri yapacağım ve ayak işlerine koşturacağım iki gün izin.

O evde yaşamak için
sabırsızlanıyordum. Ama bir gün
daha izne ihtiyacım vardı.

Ya da üç.

Ayakta duramıyordum.

Ya da daha uygun bir ifadeyle, Kaos'ta bir taburede kışımın üzerinde
ölü olarak.

Ben de numara yapıyordum. Bu insanları tanımaya başlamıştım ve eğer mücadele ettiğime dair bir koku alırlarsa, beni kaçırlılar, en yakın lüks otele götürürler, bir odaya kilitlerler ve sadece bir masaj terapisti ve belki de bir cilt teknisyeni göndermek için beni rahatsız ederlerdi.

"Bebeğim, bu harika," dedi Tack ve başını hamur işleriyle dolu bara doğru eğdiğini görmek için ona odaklandım ama bana bakıyordu. "Gereksiz ama havalı."

"Gerekli ve en azından bunu yapabilirim" diye karşı çıkarken yüzüme parlak bir gülümseme yerleştirdim.

Sırıttı.

Boz, ağzının etrafındaki uzun bıyıklarına yapışmış bir çikolata , "O dükkâna hiç adım atmadım. Kendi kıçlarının peşinde olduklarını sanıyordum. Bunun gibi eklerleri var, her gün gidiyorum."

Bonus, LeLane's'e yeni bir müşteri kazandırmıştım.

Dördüncü ekler pastasının ikinci yarısını ağzına attı ve ben de parlak gülümsememi ona çevirdim.

"Shee-it! Ne oluyor lan?" Hound'(barın diğer ucunda petit fours'ları yok ediyordu) yuhaladığını duydum.

Ondan sonra bir çığlık ve alçak bir ısıklık duydum.

Ve sonunda, Boz bağırdı, "Sik beni. Şaka *iyi* temizler!"

Joker'i henüz görmediğim için ona verilen tepkiyi anlamasam da bu beni içtenlikle sırttırdı. Yine de, Joker'in etrafımda olduğuna dair herhangi bir söz, sırtıtmama ve bunu içtenlikle yapmama neden olurdu.

Joker bana o sabah bir iş olduğunu ve dokuz buçuk gibi gelip beni alacağını söylemişti. Ona yerleşkeye getirmem gereken bir şey olduğunu, bu yüzden onunla orada buluşacağımı söyledim.

Şimdi oradaydı.

Ve bu beni mutlu etti. Ta ki

o ortaya çıkana kadar.

Bu beni dondurdu.

Oydu. O olduğunu biliyordum. Gözlerini görebiliyordum. Saçının rengini. Her zamanki soluk kotu, tişörtü ve deri ceketi.

Yüzünü de görebiliyordum.

Hepsini.

Tıraş olmuştu.

Saçlarını da kestirmişti. Yanlardan kesilmişti, ekip kesimi falan değildi ama çok daha kısıydı, dağınıktı ve tepesi uzundu ama eskisi kadar uzun değildi. Hâlâ alnına düşüyordu ama eskisi gibi değildi.

Çok güzel bir çenesi vardı.

Çekici kulakları bile vardı.

Ve son olarak, ona benzemiyordu. benzese bile.

Hayır, şimdi bir zamanlar tanıdığım bir çocuğa benziyordu. Büyümüş bir çocuk. Carson Steele.

Gözleri üzerime dikildi ve bana doğru gelmeye devam ederken dudakları hareket etti.

"Hey, Kelebek. Bugün için hazır mısın?"

Cevap vermedim.

Bakmakla meşguldüm.

Bu doğru olamazdı.

Bunu nasıl kaçırabileceğimi merak ederek bakmaya devam ettim. Bunun nasıl gerçek olabileceğini merak ediyordum.

Ama kaçırmamıştım. I-25'in kenarında ona ilk kez yaklaştığında onu tanıdığımı anlamıştım. Ve o ilk buluşmadan sonra, ben de aynı şekilde hissetmiştim. Ve tekrar ve tekrar, defalarca.

Bildiğimi biliyordum.

Ama ne olduğunu anlayamıyordum çünkü o değişmişti. Birbirimizi son gördüğümüzden bu yana geçen yıllar yüzüne, vücudunun her santimetresine yazılmıştı.

Ama daha fazlası vardı. Saç. Sakal. Vücudunun büyüklüğü. Kendini tutuş şekli. Giyim tarzı. Arkadaşları.

Carson Steele yalnız biriydi.

Joker'in bir grup kardeşi vardı. İyi ve nazik insanlardan oluşan kocaman bir aile.

Birdenbire, Aaron'un da aynı şeyi hissetmiş olduğu göz kamaştırıcı bir netlikle aklıma geldi. Joker'i bu kadar yakından incelemesinin nedeni buydu. Onu tanıyıp tanımadığını bile sormuştu!

Ve son olarak, Joker *beni* tanıyordu. I-25'te bana yaklaştığı anda kim olduğumu anlamıştı. Kıpırdamadan bana bakmaya başladı.

Beni

tanıyordu.

Sonra.

Ve o zamandan beri.

Ve hiçbir şey söylemedi. Ona adımı söyledim, beni tanıdığını ve benim de onu tanıdığımı söylemedi.

Bir şey söylemedi.

Neden bir şey söylemedi?

Adımı bile unutmuş davranmıştı! "Carrie?" diye seslendi yakınımda durduğunda.

"Neden hiçbir şey söylemedin?" Gözlerinin derinliklerine bakarak fısıldadım.

O zamanlar kör çelik değillerdi. O korumayı oluşturacak zamanı bulamayacak gençti. Okuldaki her kız, Carson Steele adındaki gizemli yabancının acı dolu düşüncelerini gözlerinden okuyabiliyordu. Her kız onun yaralı ruhunu yatıştırmak istemişti.

Okuldaki her kız.

Ben de dahil.

İşte o zaman anladım. Hayatımın en aşağılayıcı anında, yaptığı şeyi neden yaptığını biliyordum.

Eskiden benden hoşlanırdı. Bana gülümsemişti. Benimle iyi geçinirdi. Çenemi kaldırırdı. Ve onu (yine) dayak yerken ve kaçmaya hazırlanırken gördüğüm o korkunç gece, bana zaman ayırmıştı.

Ve çok daha fazlası.

Bu daha çok ertesi gün dolabımda bana güzellik verdiğinde oldu.

Ve umut.

O umut ölmüştü ama ben hissetmiştim, dolabıma ulaşmak ve bana bunu vermek için zaman ayırdığını biliyordum.

Yani lisede kötü bir kıza bedel ödetmek istemiş değildi (gerçi ben kötü bir kız değildim, sadece onlarla takıldığım için suçluydum, yine de Carson Steele bundan daha akıllıydı).

Hayır.

Çünkü benim için üzülyordu. Amigo kız. Mezuniyet balosu kraliçesi. Oyun kurucunun kızı. Neredeyse hiçbir şeyi kalmamış, yol kenarında mahsur kalmış, yirmili yaşlarında ve bir bebekle boşanmış, arkadaşı yok, ailesi yok, parası yok, berbat bir arabası, ucuz kıyafetleri, bir markette işi var.

Benim için üzüldü.

"Ne hakkında bir şey söyleyeceksin?" diye sorarak beni berbat düşüncelerimden uzaklaştırdı.

Ve bunu yaparken, bu aşağılanmanın çok derinlerde yanmasına neden olurken, hissettiklerimin bir kısmının dışarı çıkmasına izin vermezsem, bunun beni yok edeceğini biliyordum.

Bu yüzden, " *konuda, Carson Steele!*" diye bağırdım.

Başı sarsıldı. Yüzü değişti. Ve odadaki hava düzleşti.

Sonra elini bana doğru kaldırdı.

Çabaladım ve tabureyi devirdim. Tabure büyük bir gürültüyle düştü ve neredeyse ben de onunla birlikte düşüyordum ama neyse ki ondan uzaklaşmak için hareket ederken ayaklarımı tuttum ve " *Bana dokunma!*" diye bağırdım.

"Carrie," diye fısıldadı.

"Dışarı," diye emrettiğini duydum Tack'in.

Boz'un "Kremalı puf denemedim," diye cevap verdiğini duydum. " *Dışarı!*" Tack'in havladığını duydum.

Odanın boşaldığını belli belirsiz hissediyordum ama geri çekilip Joker'e odaklanmakla meşguldüm.

Ve benim yakıcı utancım.

"Sana inanamıyorum," diye tısladım. "Beni dinle-" diye başladı.

" *Hayır!*" Çığlık attım. "Adımı unutmuş gibi yaptın. *Beni unutmadın!*"

"Carrie," dedi nazikçe, temkinli bir şekilde bana doğru ilerleyerek. "Bebeğim, bir nefes al ve beni dinle."

"Neden?" Tersledim. "Çok , *Carson*. ilk gördüğümde tanıdığımı biliyordun!" Bağırdım. "Ama *tek kelime* etmedin. Kendimi tanıtmama izin verdin ve *tek kelime* etmedin. Bütün bunları yaptın," diye elimi uzattım, "çünkü benim için üzüldün ve *tek kelime* etmedin."

"Carissa, cidden, *beni dinle*," diye homurdandı, ben kapıya doğru ilerlemek ve kaçmak için odanın içinde dolanırken, bunu beni takip ederken yapıyordu.

"Anlamadım," diye çıkıştım ona. "Kimse *bu kadar* iyi değildir. Kreş. Yeni ev. Hukuk danışmanı. Çok fazla. Çok hoş. *Çok kolay*. Anlamamıştım," diye ısırdım. "Şimdi anlıyorum."

"Carissa, lanet olsun, çeneni kapatıp *beni dinlemen* gerekiyor," diye kırptı.

"Hayır, istemiyorum," diye karşılık verdim, acele kararlar veriyordum çünkü buna bir son vermem gerekiyordu. Bunun bitmesine ihtiyacım vardı. Beni sona erdirmekle tehdit eden yanıktan kaçmam gerekiyordu. Yeterince katlanmıştım, çok fazla. Daha fazla dayanamazdım. "Tyra ve Tack'e ev konusunu açıklayacağım. Koca Petey'e biraz para götüreceğim. Gerisini ben hallederim. Ama artık senin için Carissa Charity Case yok, Carson Steele. Ben gidiyorum!"

Bunu ilan ettim, kalbim kırıldı, içim alevler içinde kıvrılarak küle dönüştü ve kapıya ulaşmak için ona doğru ilerledim.

Hızla hareket etti, üst kolumu sıkıca kavradı ve beni de yanına alarak yerleşkenin arka tarafına doğru kararlı adımlarla ilerledi.

Geriye doğru yürümeye zorlanırken ayaklarımı altımda tutmak için koşuşturdum ve bunu "Çek elini !" diye bağırarak yaptım.

"Kapa çeneni," diye bağırdı.

"Benimle konuşma, *Carson Steele*," diye bağırdım. "Çek o aptal elini üzerimden!"

O yapmadı. Beni koridorda sürükledi, odasına çekti ve sonra kolumdaki eliyle beni daha da itti, sonra üç adım geriye düşerken beni serbest bıraktı ve kapıyı çarptı.

"*Çıkarın beni!*" Çığlık attım.

"Seni istedim," diye cevap verdi. "seni istiyordum. O kadar ki, hayatım boka sarmıştı, sanki her gün *boka* sarıyordu, kafamı biraz rahatlatmak için seni çiziyordum."

Midem o kadar sıkıştı ki, hasta olacağımı düşünerek ağzımı kapattım.

Bana bakmaya devam etti.

"Boktan hayatımı terk etmeden önce gördüğüm son kişinin sen olması her şey demekti. Yıllar sonra seni tekrar gördüm, beni tanı mıydın."

.

"Carson," diye fısıldadım.

"Bu çok acıttı," diye zorladı, bu üç kelimenin ona pahalıya mal olduğunu bildiğim bir şekilde.

Hem de çok.

Çok fazla.

Evet, hasta olacaktım. "I-"

"Kim olduğumu bile bilmiyordum," diye bitirdi sözlerini sert bir şekilde.

", " dedim ona. "Sadece seni tam olarak tanıyamadım ve Travis'le beni tanıştırdığımda sen de paylaşmadın."

"Haklısın," diye karşılık verdi. "Ben yapmadım. Bunu bir düşün, Carissa. İstediğin hiçbir şeyi elde edemediğin bir hayatın vardı, ama yine de bir adamı isteyecek kadar aptaldın. Ondan hoşlandın. Sana iyi davrandı ve ev dediğin bok çukurundan ve baba dediğin pislikten kurtulmak için onu kullandın. Onu tekrar görseydin, senin kim olduğunu bilmiyordu, ne yapardın?"

Ne yazık ki, ne istediğini anladım.

Dahası, bir erkek, erkek gibi bir erkek, sadece bu tür şeylerden hoşlanmayan değil, aynı zamanda acıdığını kabul etmekten de hoşlanmayan erkek gibi bir *motorcu* olduğu için.

Eviyle, babasıyla, ona huzur getirmek için beni kullanmasıyla ilgili söylediklerinin beni öldürdüğünden bahsetmiyorum bile.

Ne yazık ki tüm bunları düşünerek cevap vermedim, böylece devam etme şansını elde etti.

"Haftalardır ben, kardeşlerim, onların kadınları senin arkanı kolladık, sana baktık, oğluna baktık, *sen* ise *yaptığın* hatayı fark ettin ve bu sadaka olayını benim üzerime mi yıkıyorsun?"

"Bu-"

"Berbat ve çirkin," diye bitirdi yine. Haklıydı.

"Şaşırdım," diye kendimi güçsüzce savundum.

"Evet, ben de. Mezuniyet balosu kraliçesinin bunu yapmasına şaşırdım. var olduğumu hatırlamayacak kadar." Tamam, bekle.

Bu darbe düşüktü.

O haklıydı. Her şeyi berbat etmişim. Ama bunu hak etmemişim.

"Joker, tabii ki seni hatırlardım," dedim dikkatle.

"Öyle mi? Dilim ağzındaydı, ellerin gömleğimdeydi,

Daha fazlası için yalvaran gözlerimin içine baktı Carissa, ama öyle bir şey olmadı."

Kesinlikle *olmaz*.

"Senin saçın farklı!" Sertçe karşılık verdim.

"Senininki de öyle," diye karşılık verdi.

Bu doğrudu. Daha uzundu. Onunki gibi.

Yine de.

"Sakalın vardı." "Bir

bebeğin var." Lanet

olsun!

"Sen bir motorcusun!" Ben ağladım.

"Sen bir bakkal tezgâhtarısın," diye karşılık verdi. O çok fazlaydı!

"Yıllar oldu!" Bağırdım.

"Evet, ," diye fısıldadı uğursuzca. Ama ne demek istediğini biliyordum.

Yıllar geçmişti ama beni hâlâ tanıyordu. O aynı şeyi anlamadı.

Ama haklı olsa bile, verdiği tepki *yanlıştı*.

"Tamam, haklısın. Kesinlikle haklısın. Ve özür dilerim, Joker," diye tısladım. "Lisedeyken aşık olduğum ve bunu *kocaman* yaptığım çocuğu tanımadığım için özür dilerim. Dürüst olmak gerekirse, nasıl fark etmediğimi bilmiyorum. Gerçi aklımda birkaç şey vardı, mesela patlak bir lastik, berbat bir daire ve tek arzusu hayatımı zindana çevirmek gibi görünen eski bir koca. Ama hala nasıl yapmadığımı bilmiyorum. Özellikle neredeyse anında, o zamanlar senden hoşlandığımdan *daha* fazla hoşlanmaya başladığım gerçeğini göz önünde bulundurursak."

Konuşmamı bitirdim ve nefes nefese kaldım, söylediklerime o kadar odaklanmışım ki yüz ifadesinin değiştiğini fark etmedim.

Ama sonra yüz ifadesinin değiştiğini fark ettim.

"Ne?" diye fısıldadı.

"Ne ne?" Hâlâ öfke de dâhil olmak üzere pek çok şey hissederek tersledim.

"Bana aşık mı oldun?" diye sordu.

Bir saniye baktım ve ellerimi havaya kaldırıp "Sanki bilmiyordun" diye karşılık vermeden önce sertçe yaptım.

"Bilmiyordum."

Ona doğru eğildim ve tısladım, "Saçmalık."

uğursuz fısıltı, "Dikkatli ol Carissa," sözleriyle geri döndü.

"Ne hakkında?" Kızgınlıkla sordum. "Her kız sana aşık ve bunu bilmiyormuş gibi davranman gülünç. Kesinlikle biliyordun."

"Senin hakkında değil."

"Yani biliyordun," diye

zorladım. "Senin hakkında

değil."

"Aman Tanrım!" Gözlerimi ona dikerek bağırdım. "Sana inandığıma bir an bile inanamazsın. Seni her gördüğümde sana gülümsedim. Hatta bir keresinde *beni yakalaman için sana doğru* düşeyim diye *tökezledim*, Tanrı aşkına! Daha açık *olamazdım!*"

Vücudu tamamen hareketsiz ama işim bitmemişti.

"Ve dürüst olmak gerekirse, seni son *gördüğümde* sana *çıkma* teklif etmiştim. Gideceğini biliyordum. Yapman gerekeni yapman gerektiğini düşündüm. Ve bunu yapacak cesarete sahip olmanı takdir ettim. Yine de bu beni fark etmen için son çabamdı. Gitmen gerektiğini biliyordum ama bunu beni düşünerek yapmanı istedim, böylece geri döndüğünde beni hatırlayacaktın ve-"

Sözümü kesti. "Kapa

çeneni." "Hayır!"

Bağırdım.

"Kapa çeneni Carissa, hemen," diye hırladı.

Sustum ve bunu bana bakışları yüzünden yaptım. Birdenbire aşağılanmanın yakıcı acısını hissetmemeye başladım.

Ya da öfke.

Yanma hissettim ama bu acı

değildi. Tamamen başka bir

şeydi.

"Onu yakalamıştın," dedi o kadar sessiz söyledi ki zar

zor duydum. Ama onu duydum ve anladım.

"Bana bir işaret, en küçük bir ipucu verseydin, onu , böylece seninle şansımı deneyebilirdim."

Joker bana baktı.

Daha fazla dayanamayana kadar ona izin verdim.

"Lütfen bana kızma," diye fısıldadım.

Joker cevap
vermedi. "Lütfen,"
diye yalvardım.

Joker hiçbir şey söylemedi. Bana öyle bir şekilde bakmaya devam etti ki, bir şeyler söylediğini düşündüm ama anladığımdan emin değildim.

Ama içimde bir his vardı. Haklı olduğumdan emin değildim ama şansımı denemeyecek kadar önemliydi.

Ben de atışımı yaptım.

Üç adım ileri fırladım ve beni yakalayacağını umarak kendimi doğru attım.

Ama bu sefer beni yakalamadı. Kollarını bana dolamadı ve beni öpmedi.

Ayrıca beni itmedi.

Eğildi, beni tuttu, kaldırdı ve yanına doğru savurdu.

Sonra birkaç uzun adım attı ve beni yatağa fırlattı.

Yere indiğimde nefesimi içime çektim, bu iyi oldu çünkü o düşerek tam üstüme geldi.

İşte o zaman beni öptü.

Ben onu öptüm. Sertçe. Onu istiyordum. Joker'i istiyordum.

Carson Steele'i istemek. İkisine de sahip olduğuma inanmamak.

Bu yüzden gitmesine izin vermeyecektim.

Şanslıydım ki, ellerinin üzerimde hareket edişinden bu sefer de beni bırakmayacağını anladım. Durmayacaktı.

İşte . O ve ben. Joker ve Carrie. Carson ve Carissa. Bağlanıyoruz.

Sonunda.

Bunu istiyordum. Bunu şimdiye kadar istediğim her şeyden daha çok istiyordum.

-Bebeğimin mutlu ve sağlıklı olması, kız kardeşimin ve annemin hayatta olması dışında.

Ve bu çok şey anlatıyordu.

Ben de denedim. Elimden geleni yaptım. Aklının başına gelmesini ve onu tanımadığım için bana hâlâ kızgın olduğunu fark etmesini istemedim. Ya da özel bir randevudan sonra benim evimde değil, onun yatağında olduğumuzu fark etmesini. Ya da onu durdurabilecek herhangi bir şey.

Bunun şimdi olmasını istiyordum. Ona nasıl hissettiğimi göstermek istedim.

O zamanlar onun hakkında.

Ama daha çok, artık benim için ne ifade ettiğini ona göstermek istiyordum. Ve bunu o kadar istedim ki, her şeyi ettim.

Tamamen.

Tişörtümü çıkardıktan sonra başladı. Hemen onunkini de çıkardım ve şaşırarak kafamın üst kısmını çenesine sertçe vurdum. O kadar sertti ki homurdandı ve geri çekildi.

İkimiz de oturuyorduk ama ben ona doğru eğilmiştim, bu yüzden başımı kaldırdım ve "Özür dilerim" diye fısıldadım.

Gözleri benimkileri buldu, ellerini saçlarımın arasına soktu ve ağzımı kendine çekti. Sonra bizi tekrar aşağı indirdi ve her şey yolunda gitti.

Daha iyi olabilirdi.

Ama bunun yerine beni sırtüstü yatırıp dilini ağzıma sokarak beni heyecanlandığımda daha da kötüleşti ve *neredeyse* ikinci aşamaya geçiyordu, sert, nasırlı eli göğsüme *o kadar yakındı* ki, getireceğini *bildiğim* coşkunun hayaletini hissedebiliyordum, bu yüzden tırnaklarımı onun yan tarafına doğru sürüklerken dilini ağzıma çok sert bir şekilde emdim.

Öpüşmeyi kesti ve dokunuşumdan uzaklaştı.

Aşağılayıcı.

Tamamen.

"I-" Yanaklarımda bana yaptığı şeyle hiçbir ilgisi olmayan bir sıcaklık hissederek başladım.

"Sakin ol," diye fısıldadı.

"Tamam," fısıldadım.

Bana doğru eğildi ve beni öpmeye devam etti.

Sonra başka öptü. O kadar hoşuma gitti ki gerçek dışıydı.

Bu beni kafamdan çıkardı ve bana ne yaptığını iyice anlamamı sağladı.

İşte o zaman *bayıldım*, bedenim ona bastırarak gösterdi, inilti boğazımdan yukarı süzüldü, ellerim onun *her yeri* olan sıcak, ılık sertliği almak için hararetle üzerinde hareket etti.

Göğüslerime Aaron'ın yaptığı şeyleri yaptı ama Aaron'ı düşünmedim çünkü Joker'in yaptığı şekilde Aaron unutulmuştu. Aaron'ın hafızasını tamamen yok etti.

Nedenini biliyordum.

Orada oldu daha fazla hissetmek arkasında ve
Dokun, ve Tadına bak, hisler. Daha fazla tutku.
Daha fazla deneyim. Daha fazla yetenek.

Daha fazla şey.

Hissettim. Hissettim. *Onu sevdim.*

Sonra aşağı indi, dudakları karnımın üzerinde gezindi, elleri kotumun düğmelerine gitti.

Bir kez çözdükten sonra dizlerinin üzerine çöktü, üzerime çıktı ve ben şaşkınlıkla ona baktım.

Sakalı özledim.

Saçları severdim.

Tanrım, inanılmazdı.

O yüz. O gözler erimiş ve bana bakıyordu. Yüzü sert ve yakışıklı.

Göğsü.

Fermuarımı açıp kot pantolonumu bacaklarımdan aşağıya doğru çekerken gerildim.

Bu beni heyecanlandırmadı çünkü tek görebildiğim göğsüydü. Ve kolları.

Mükemmellik. Kesik köprücük kemiği omuzdan geniş, belirgin omuza doğru çıkıntı yapıyor. Şişkin pazılar. Ön kollarının iç ve dış kısmında belirgin damarlar. Kaburgaları nefis çıkıntılar halindeydi. Karın kasları derin ve belirgindi. Ve olan biten her şeye rağmen tam olarak algılayamadığım dövmeleleri vardı ama yine de büyüleyiciydi.

Sonra V vardı.

V.

Bu kaslar etrafında onun kalça kemikleri tanımlanmış içinde keskin solmuş kot pantolonunun bel bandına doğru uzanan bir rahatlama.

Harika değildi.

Kusursuzdu. Her kadının bilgisayarının duvar kağıdıydı. Üç katlı billboard reklamları gibiydi.

Göz

kamaştırıcıydı.

Ve ben .

"Joker," diye seslendim son Converse'imi çıkarırken.

Başını bana çevirdi.

"I-" Ellerimi karnımın üzerinde gezdirmeye başladım, daha önce her şey kaybolmuştu. Onun yatağında uzanıyordum, benim olan her şey onun olan her şeyle birlikteydi.

kalkmak, giyinmek ve uzaklaşmaktan başka bir şey istemiyordu.

Beni görmesini istemedim.

"Yapma," diye fısıldadı.

Başımı salladım. "Sanmıyorum-"

Başka tarafa baktı ve kot pantolonumu ayak bileklerimin üzerinden yırttı. "Joker!"

Yanımdaki yatakta bir elinin üzerinde, kolları dimdik, gözleri sıvı çelikten tabakalar halinde doğru geldi.

"Yapma," diye hırladı.

"Emin değilim-"

Eli göğüslerimin arasında avuç içime çarptı ve aşağı doğru kayd.

"Bunu istiyorsun," dedi.

Benim vardı.

Şimdi emin değildim. Çenesine vurmuştum, çok sert tırmalamıştım, neredeyse dilini boğazıma kadar emecektim ve karnımda bir bebek vardı (neyse ki şu anki pozisyonumda göremediği arkamdaki bebekten bahsetmiyorum bile).

Eli devam etti, ondan saklamak için karnımı saran kollarımın arasına acımasızca girdi.

"Bunu istiyorum," diye konuşmaya devam etti. Buna inanmak istedim.

"Kusursuzsun," diye fısıldadım.

Eli iç çamaşırlarımın içine kayd, parmağı derinlere daldı ve klitorisime doğru sertçe sürüklendi. Dokunuşu sırtımı şilteden ayırırken ve ellerim yukarı fırlayıp parmaklarım kot pantolonunun bel bandına kıvrılırken tüm düşüncelerimi kaybettim. Gözlerim kapandı ve bir inilti boğazımı yırttı.

"Sen de öylesin," diye mırıldandı hışımla, parmağını geri çekip daha da sertleştirerek.

"Aman Tanrım," diye nefes aldım.

"Evet," diye bağırды, itti, sürükledi, daire çizdi. *Aman Tanrım.*

"Joker," diye nefes aldım, bilinçsizce dizlerimi kaldırdım ve ona daha iyi erişim sağlamak için bacaklarımı açtım.

"İşte bu Carrie," diye inledi ve artık üstüme değil bacaklarımın arasına yerleşti.

"Bunu durdurma," diye yalvardım, gözlerimi açtım, onunkine odaklanmaya çalıştım, ona doğru bastırdım, bana verdiği her şeyin arttığını hissettim ve bunu kıvrınarak yaptım. "Lütfen."

İstediğimi yapmadı. Parmağını tekrar klitorisime doğru sertçe sürükledi ve gömdü.

Oh, evet.

Boynum geriye doğru eğildi, başım yastığa gömüldü, elinin içine doğru bastırırken gözlerim tekrar kapandı ve inledim, "Tamam, diğerini bırakabilirsin, buna devam et."

"Ne istersen, Kelebek," sesi bana doğru geldi, kalındı ama parmağını çekip içeri sokarken eğleniyordu. Bunu bir süre yaptı, bir süre sürdürdüm, kıvrandım, nefes aldım, heyecanlandım, sonra çekti ve başparmağı klitorisime gelirken iki parmağını soktu.

Vücudum sarsıldı ve bir elimi kot pantolonundan çekip bileğine dolayarak onu tam olarak olmam gereken yerde tuttum.

"Aman Tanrım," diye nefes aldım, gözlerim açılmıştı, "Evet. Bu. *Bundan* daha fazla." "Evet. Bu," diye homurdandı, sesi artık eğlenmiyordu ve şimdi o kadar

kalın, sıcak bir dokunuş gibi hissettirdi, beni kapladı. "Bundan biraz daha."

Ses tonuna eşlik eden ifadeyi anlamaya çalıştım ama başaramadım. Çok yaklaşımışım ve çok hızlı bir şekilde yaklaşıyordum.

"Benim için hazır mısın, Kelebek?" diye sordu. Hiç bu kadar hazır olmamıştım.

"Evet," diye nefes nefese kaldım. "Evet, şimdi, Joker. *Lütfen*."

Parmaklarını kaybettim ama külotumu bacaklarımdan aşağı yırtışının sıcak, şiddetli, lezzetli yolu yüzünden hislerimi kaybetmedim.

Bir çekmecenin ve "Yardım et Carrie" dediğini duyduğumda nefes nefese kaldım ve ağırlığını sol kalçama verdiğini hissettim.

Ne istediğini bilmiyordum ve gözlerimi açtığımda dişlerinin arasında bir prezervatif paketinin kenarını tuttuğunu gördüm. Hâlâ yatakta bir elinin üzerinde duruyordu ama artık kalçama bastırmıyordu.

Gözleri beni tüketiyordu.

Aptal şansıyla, komik olmadığını düşünmekten o kadar uzaktım ki, prezervatifi kullanmak için kot pantolonundan kurtulması gerektiğini fark ettim.

Ve onun kotundan kurtulmasını istiyordum. Derhal.

Kot pantolonunun düğmelerini açıp kalçalarına doğru çekerken ve onun serbest, sert ve benim için hazır olduğunu hissederken gözlerinin içine bakmak çok sıcaktı, inanılmaz derecede *harikaydı*, bunu asla unutmayacağım, bana bu kadar çok şey verdikten sonra, onun her şeyini almak üzere olduğumu bildiğim o anı.

"Teşekkürler bebeğim," diye mırıldandı. "Acele et," diye yalvardım.

Joker acele etti. Gözleri benimkileri esir almıştı, bir şeylerle uğraşması hiç zaman almadı. Sonra kendini bana doğru yönlendirdiğini ve ıslaklığımın içinden geçtiğini hissettim.

"Evet," diye fısıldadım.

"Hazır mısın?" fısıldadı. Bu

Joker'di.

Ve ben.

Joker.

Carson Steele.

Oh, evet. Ben hazırdım.

Başımı salladım.

"Kesinlikle." İçeri girdi.

Benim Kafa tekrar gitti geri olarak I inledi, "Oh

Evet, *Evet*, tatlım."

Hareket etmeye başladı, üzerimde asılı kaldı, yavaş ve istikrarlı ama kaldıraç gücüyle *derin*.

Oh, *evet*.

"Daha fazla," diye yalvardım.

"Bacaklarını etrafına sar," diye emretti. Söylediği gibi yaptım.

"Şimdi sadece beni al."

Bacaklarımın arasında titreşirken gözlerimi açtım, uzaktaydı ama yine de yakındı, bağlıydı. Ellerimi kaldırdım ve belini kavradım.

"Kaldır, eğer, benimle birlikte hareket et Carrie," diye talimat verdi, sesi artık hırıltılıydı.

Onun ritmini yakalayarak ve onunla birlikte hareket ederek kalktım. Oh Tanrım. Çok daha iyi.

"Evet," diye nefes nefese kaldım.

"Evet," diye homurdandı. ", bebeğim."

Parmaklarım belinde, bacaklarım kalçalarında onu daha sıkı kavradım.

Yaptığımda daha derine gitti. Daha hızlı.

"*Evet*," diye inledim, parmaklarım sertçe içeri girdi.

Boştaki eli karnımda gezindi, aşağı ve *içeri*, *içeri* gibi. Ve işte bu kadar.

"*Evet!*" Parmaklarımla belini kavradım, bacaklarım o kadar gerildi ki kalçalarımı yataktan kaldırdım ve Joker içime doğru vurmaya başladı, daha önce hiç yaşamadığım bir sıcaklık, uzun, sıcak, vahşi ve güzel bir şekilde sonsuza dek düşündüm ve Joker beni almaya devam ederken öyle olmasını istedim.

"Tanrım. Siktir. *Siktir*," diye homurdandı, parmağı artık klitorisimi manipüle etmiyordu ama elini kalçamın etrafına sıkıştırabilmek, beni sabit tutmak ve derinlere sürmek için hareket ediyordu. "Siktir," diye fısıldadı. "*Siktir*," diye inledi ve içimde şaha kalktı.

Gözlerimi açtım, dayanıyordum ve boynunun büküldüğünü, başının eğildiğini gördüm, son bir kez daha itti ve içeride kaldı ve sessiz olsa bile, bana verdiği şeye sahip biliyordum.

Altına uzandım, nefes nefese kaldım, sanki onu hiç bırakmak istemiyormuşum gibi (ve aslında istemediğimi düşünerek) ona sarıldım, içimi doldurmasının verdiği hissin tadını çıkardım, benimkinin ihtişamının parçaları benimkinin içinden fısıldarken onun orgazmının ürpertilerinin güçlü bedeninde nasıl yer değiştirdiğini büyük bir keyifle izledim.

Ve izlemeye devam ettim, parçaları onu terk ederken onu hafızama işledim.

Bir saniye geçmeden başını kaldırdı ve "Geri döneceğim," dedi, elimden kurtuldu, yuvarlandı, ayağa kalktı ve o zaman onun kotunu ayarlayarak banyoya doğru yürüdüğünü izledim.

Gözlerimi onun kaybolduğu açık banyo kapısına diktim ve bunu gelmeden önce sadece bir saniye yaptım.

Çenesine vurmuştum. Onu çok sert çizmiştim. O da bana *talimat* vermek zorunda kaldı.

Evliydim ve kocamın sağlıklı bir cinsel dürtüsü vardı. Aaron'un ruh hali çok değişmişti. Bazen bu ruh hali bana bile geliyordu ve sonuna kadar Aaron bana uyum sağlamaktan mutluydu (benim ona olduğum gibi).

Daha önce hiç yaşamadığım türden harika bir seks , yani gerçekte harika seksin ne olduğunu yeni keşfetmişim.

Ama Aaron'la aramızdaki şeyin harika olduğunu düşünmüştüm.

Bazen kötü olmadığını biliyordum. Çoğu zaman neyse oydu.

Ama hiçbir zaman harika olmamıştı.

O anda bunun benim yüzümden olduğunu

anladım. Harika değildim.

İyi bile değildim!

Hiçbir şey değildim.

Aaron değildi. Neden benim yerime geçtiğini şimdi daha iyi anladığımı hissediyordum ama yine de umursamıyordum.

Joker ile.

Gözlerimi

kapattım.

Yatağın üzerinde çılgınca hareket edip külotumu ararken içimde yeni bir aşağılanma ateşi parladı.

Kenardan sarktıklarını gördüm. Onları kaptım, eğildim ve ayaklarımı ittim. Sırtımı yatağa yaslayarak kalçalarımı kaldırdım ve onları yukarı çektim, zihnim duruyordu.

Joker öpmeye ve okşamaya başlamıştı ama sonunda bana neredeyse hiç dokunmamıştı.

Beni yanına alarak, bana şan vererek, kendine şan vererek (benim *hiç* yardımım olmadan ve belki de bu şan değildi) işi bitirmişti.

-Homurdanmamıştı bile -belki de sadece bedensel bir rahatlamaydı).

İşi halletmek için her şeyi yapıyordu. Evet, oh evet.

Aşağılayıcı.

Chaos Charity Case olmanın kötü olduğunu

sanıyordum. Bu daha kötüydü.

Yataktan yuvarlandım ve çılgınca kot pantolonumu kaptım. Yatağın yanında ayaklarımın üzerinde eğildim. Önce bir ayağımı, sonra diğerini sokup yukarı çektim.

Ve sert bir bedenle çarpıştım. Parmaklar

kalçalarımın etrafında kıvrıldı.

"Ne yapıyorsun, bebeğim?" Joker kulağıma homurdandı.

"Gitmeliyim," diye fısıldadım, kendimi geri çekilirken ve tekrar vücuduna çarparken bulmak için tutuşundan çekildim.

Ama bu sefer parmakları kalçalarımın etrafında kıvrılmadı. İki güçlü kol karnımın etrafında kilitlendi.

"Gitmek zorunda mısın?"

Başka bir hırıltıydı ama bu yarı meraklı, seks sonrası bir hırıltı değildi.

Bu seferkinin sesi kızgınlık sınırındaydı.

"Evet." Tutuşuna karşı mücadele ettim.

"Neden?" diye sordu, mücadelemi korkutucu bir kolaylıkla bastırarak.

Sonra tekrar, şimdi imgelem yoluyla çok yakın bir bilgiye sahiptim. ve vücudundaki gücü hissetmek.

"Bırak beni," diye fısıldadım, boşuna olduğunu bildiğim için hareketlerimi durdurdum ve beni dinlemesi için dua ettim.

Beni dinlemedi.

"Neden?" diye tekrarladı, sesi artık açıkça sinirlenmiş ve sertleşmeye meyilliydi.

"Ben... o... ben... ben..." Yutkundum. "Bugün taşınyorum."

"Carissa, ikimizin de üzerinden geçmemiz gereken bir sürü saçmalık söylediğimiz bir sahneden sonra seni ilk kez becerdim. Sanırım taşınma şu an bekleyebilir."

"Lütfen, bırak gideyim de-"

Beni nazikçe salladığında konuşmayı bıraktım. "Bana neden böyle davrandığını söyle."

Lanet olsun!

"Ben... o..." Gözlerimi kapattım ve usulca "Utanç verici" diye itiraf ettim.

"Ne oluyor lan?" diye mırıldanırken tutuşu .

Avantajı kullandım, kollarından çekildim ve hızlı bir adım atarak uzaklaştım, ona döndüm ama gözleriyle tam olarak buluşamadım. "Özür dilerim. Bu..." Başımı salladım. "Özür dilerim. Çok, çok üzgünüm. Bunu başlatmamalıydım."

"Bunu başlatmamalıydın?" "Hayır."

Başını yana eğdi ve ses tonu çirkinleşti. "Yani altın

Carissa Teodoro sert bir ticaret istediğini düşündü, bunu elde etti ve şimdi uyandı ve bunu elde ederken aslında bunu istemediğini ve dahası lekелendiğini fark etti."

Gözlerimi kırptım ve hemen gözlerini buldum. "Ne?"

Bana ne olduğunu söylemedi.

"Sikerim böyle işi" diye bağırdı. *Bunu* göstermek için elini aramıza attı, yüzü soğuk, sert ve korkutucuydu, sonra kabaca ve ciddi bir şekilde saldırgan bir şekilde devam etti, "Ve senin de canın cehenneme. Gitmek istiyorsan, siktir git."

Sözleri içimde işlenirken ona baktım. Tüm kelimeleri.

Tamamen işlendiklerinde, bundan hiç hoşlanmadım.

"Sen... sence...?" Sözümü bitiremedim çünkü ne hissettiğimi anlamakta zorlanıyordum.

Hayır, *hayatımda* hiç hissetmediğim kadar öfkeli hissettiğim gerçeğine kilitlenmeye çalışıyordum.

"Gitmek mi istiyorsun?" Yan tarafa döndü ve bir kolunu kapıya doğru salladı. "Siktir git."

"Çenene vurdum!" diye bağırdım. Bu sefer Joker gözlerini kırptırdı.

Gözlerimi onun yanına indirdim ve tırnaklarımın açtığı kırmızı yaraları gördüm. İrkilmemek için kendimi zor tuttum ve tekrar yüzüne baktım.

"Seni incittim," diye tersledim.

"Caris-"

Ona doğru eğildim. "Bana talimat vermek zorundaydın," diye tısladım. "Bu *utanç vericiydi*," diye tıslamaya devam ettim. Arkama yaslandım. "Yani, benim bir oğlum var. Bakire sayılmam ama hissettiklerimle baş edemedim ve *her şeyi berbat* ettim!" Bağırdım.

Bana doğru hamle yaptı ama elimi kaldırdım ve durdu.

"Bunun güzel olması gerekiyordu. Mükemmel olması gerekiyordu. *Sen* mükemmeldin. *Sen* kusursuzsun. Şu haline bak!" Ağladım. "Tepeden tırnağa güzelsin. Her santimini. Ve ben..." Bir elimi önüme attım, "hayır."

"Kelebek-"

"Hayır. Kelebek burada çalışmaz, Joker. Bu *berbattı*. *Ben* yaptım. Kendim için değil. Benim için *inanılmazdı*. Ama senin için...

Sonunda beni öpmedin, bana neredeyse hiç dokunmadın, sadece işi bitirmek için yapman gerekeni yaptın."

Birdenbire, ağızımdan çıkan bu kelimelerle, onları gerçek kılarak, ağlamak istedim ve aynı şekilde aniden, bunu yapmama gücüne sahip olmayı hayatım boyunca hiç olmadığı kadar çok istedim.

Ama bunu yapacağımı biliyordum, bu yüzden *oradan çıkmam* gerekiyordu. Bunu yapmak için de tişörtüme ve ayakkabılarıma ihtiyacım vardı.

Ayaklarıma baktım.

Ayakkabılarıma da ihtiyacım vardı.

Pabuçlarımı çıkardığını fark etmedim bile. Ne zaman çıkardı?

O yaptı ve ben . *Gitmek* zorundaydım.

Bunu yapmak için eğildim ve üstümü yerden kaptım ve sonra ayakkabılarımı bulmak için yatak örtülerini yırtmaya başladım.

"Bebeğim," diye seslendi nazikçe.

Birini buldum ve yumruğumun içine aldım, arıyordum. Eli kot pantolonumun hemen üzerindeki omurga derimde parladı.

"Carrie," dedi usulca.

"Bu... bu... bunu berbat ettiğime inanamıyorum," diye fısıldadım, sesim titriyordu. "Bunun özel olması gerekiyordu ve ben... ben... ben senin çenene vurdum."

Onu (zar zor) çıkardım ve sonra Joker üstümdeyken yatakta sırtüstü yatıyordum.

Yana baktım ve titreyerek yalvardım, "Lütfen bırak gideyim."

"Sana bir şey söyleyeyim mi?" diye cevap verdi ve ben de dudaklarımı birbirine bastırarak eşyalarımı bıraktım ve ellerimi omuzlarının boyun eğmez sıcaklığına kaldırıp ittim (yine boşuna, bir santim bile kıpırdamadı). "Seni ilk kez çıtırılıplak, ıslak ve ateşli bir şekilde yatağıma yatırıp sikimi içine gömdüğümde, bunun gerçekleşmesinin tek yolu benim her şeyi izlemem olacaktı."

Dondum kaldım.

Sonra başım dikleşti ve baktım.

"Böyle sıcak olur Carrie, olur böyle şeyler. Kafanla neredeyse çenemi kıracak olman umurumda değil, özellikle de bunu

"Tişörtümü yırt ve ağzınla bana saldır." Dudaklarım aralandı.

"Ve güven bana, çok sert kaşıyamazsın. Beni şaşırttı ama çok hoşuma gitti. Sorun şu ki, bunu yaptıktan sonra ürktün ve devam etmedin."

"Gerçekten mi?" Fısıldadım.

"Aynen öyle," diye cevap verdi sertçe. "Bu yüzden sana rahatlamamı söyledim. Gerisi, bebeğim, bana kapanıyordun, nedenini biliyordum ve bunu aşmanı sağlamam gerekiyordu. Aklını karıştırmak istemem ama ben de sert vücutlardan payımı aldım. Onları severdim. Birçok farklı türde kadından hoşlanırım. Ama seçme şansım olsaydı, tercihim seninki olurdu. Yumuşak, tatlı, cidden ıslak ve kesinlikle *ateşli*."

"I..." Nefes aldım, sonra da "*Gerçekten mi?*" diye bitirdim.

"Söylediklerimin amacı bana senden daha fazlasını kazandırmakken neden yalan söyleyeyim? Elimdekini sevmeseydim yalan söylemezdim. Gitmene izin verirdim."

Bu mantıklı.

"Ve Carrie, yatakta ne istediğimi biliyorum ve bunu iletmekte sorun yaşayan bir adam değilim. Mesele talimat vermek değil. Mesele benim istediğim şekilde boşalmak ve seni de benimle birlikte oraya yönlendirmek. O anın içindeydin, yaptığım şeye tamamen kaptırmıştın kendini ve bu *harikaydı*. Ama ben daha iyisini yapmaya niyetliydim. Ve bebeğim, bilmelisin ki, bu bok durmayacak. Ne istediğimi biliyorum, ben sana verirken sen de bana vereceksin ve sen de bununla başa çıkmayı öğreneceksin."

Bu da .

Ve biraz tahrik ediciden daha fazlasıydı.

"Kahretsin," diye hırladı ve ben de bu şiddet karşısında onun altında gerildim. "Benim aldığım zevki alamamış olman çok kötü, Carrie. Sıcak ve ıslaktın, kıvranıyordun ve nefes nefese kalıyordun ve ben de tüm bu lanet şeyi izleyebildim. Muhteşemdi. İnanılmazdı. Hayal edebileceğimden çok daha iyiydi ve Kelebek, sen on dört yaşındayken çok fazla hayal kurmuştum."

Oh.

Vay

canın

a.

"Ve aynı lanet şeyle gelmemiş olman berbat.

şey," diye bitirdi.

"Başta öyleydim," dedim tereddütle. "Sen... , ama sen... sırasında ve hemen sonrasında..." Bocaladım ve sonra devam ettim. "Sonra sadece 'döneceğim' dedin ve beni öpmedin."

"Eğer seni tekrar öpersem, bunun bir süre devam etmesini ve daha fazla sikişmeye yol açacağını umduğum sikiş sonrası sarılmaya yol açmasını isterim ve aletimde kullanılmış bir prezervatif varken bunların hiçbirini yapamam."

"Ah," diye fısıldadım, yine utanmıştım ve yine farklıydı.

"Evet. Oh," diye cevap verdi, utanmış görünmüyordu ve artık sinirli görünmüyordu. Bunun yerine, gülmek için mücadele ediyormuş gibi görünüyordu, bu da beni daha az utandırmak gibi şanslı bir sonuç doğurdu.

"Sanırım yine her şeyi berbat ettim," dedim ve yüzünü bana yaklaştırdı.

"Hayır, hissediyorsun, paylaşıyorsun. Bana karşı kendini tutma, Kelebek."

Bu iyi bir tavsiyeydi. İki insanın kurduğu bir ilişki için iyi bir tavsiye.

Tüm bu olanlardan sonra hâlâ bunu yapıyor olduğumuzu umuyordum.

Bu düşünce üzerine, "Bana kızgın mısın?" diye ağzımdan kaçırdım. Kaşları havaya kalktı. "Ne için?"

Eğer sormak zorunda kaldıysa, o zaman kızgın değildi, bu yüzden ona kızgın olabileceği tüm nedenleri hatırlatmam gerektiğini düşünmedim.

Ama bana kendini tutmamamı söylemişti, ben de öyle yapmam gerektiğini düşündüm.

"Seni tanımamam da var," diye dikkatlice hatırlattım. "Ayrıca benimle ilk kez sonra bir tiyatro oyunu sahnelemem de var. Bir de seni bana bir hayır kurumu gibi davranmakla suçlamam var."

."

"Belki de durmalısın" diyerek sözümü kesti. Çenemi kapattım.

Gözlerimin içine baktı ve aniden "O zamanlar bana gerçekten aşık mıydın?" diye sordu.

Başımı salladım ve sessizce "Evet" diye cevap verdim.

Gözlerini kapattı, başını salladı ve benden uzağa bakarak sallamayı bitirdi.

Elimi kaldırdım ve pürüzsüz yanağına bastırarak onu geri çekilmeye zorladım.

Gözlerini açtığında ona "Saçın güzel görünüyor ama sakalını özledim" dedim.

İçimi parçaladığını hissettiğim bir ses çıkarmadan önce konuşmamı ancak bitirebilmişim. Hoşuma gitmeyen bir acı ve okuyamadığım başka bir şeyle doluydu.

Bana başka bir şey vermekte tereddüt etmedi. "Berbat." "Nasıl?" diye sordum.

"Seni bir Blizzard sanmalıyım."

Hatırladı. Kaybolduğu gün ondan Dairy Queen'e gitmesini istediğimi hatırladı.

Gözlerim yanmaya başladı.

"Bu gece beni al," diye fısıldadım.

Gözlerini tekrar kapattı ama bu kez alnını benimkinin üzerine gelecek şekilde indirdi.

Elimi yüzünden çekip kolumu omuzlarına doladım ve aynı şeyi diğer kolumu sırtına dolayarak yaptım.

"Seni tanıyamadığım için çok özür dilerim." Gözlerini açtı ve başını kaldırdı ama fazla ileri gitmedi. Bunu geri çekilmediği şeklinde algıladım ve konuşmaya devam ettim. "Bana çizimlerini gösterdiğinde bile anlamıştım. Sadece ne olduğunu anlayamadım." Zorla gülümsedim, gözlerim hâlâ acıyordu. "Benim için çizdiğin resmi aldım. Hâlâ saklıyorum. Hatta çerçeveletmişim ve yatak odamda saklıyordum. Ama evlendiğimizde Aaron onu koymama izin vermedi-"

"Konuşmayı kes."

Ben yine
sustum. Joker
susmadı.

"Her zaman . Sadece sendin. O zamanlar senden hoşlanıyordum Carissa, hem de büyük bir şekilde."

Gözümün kenarından bir damla yaş süzüldüğünü hissettim.

Joker bana dönmeden önce onu izledi. "Ve bu hiç değişmedi."

Aman *Tanrım*.

Daha fazla
dayanamadım.
Gözyaşlarına
boğuldum.

Joker bir anlığına ağırlığını bana verdi, böylece bizi yanlarımıza döndürüp beni kollarının arasına alabildi.

Yüzümü onun mükemmel göğsüne gömüp hüngür hüngür onu sıkıca tuttum.

"Ben... Ben... Seni tanımadığıma inanamıyorum!" Tenine doğru ağladım.

Bir koluyla beni tuttu ve diğer eliyle saçlarımı okşayarak, "Yapmadın. Bana benzediğim an benzedin. Aş artık bunu. Ben öyleyim."

Başımı arkaya eğdim ve yüksek sesle "yaktım!" dedim.

"Az önce seni becerdim Kelebek, en kısa zamanda tekrar yapacağım, sanırım bunu aştım."

Gözyaşlarımın arasından göz kırptım.

Sonra koluna bir tokat attım. "Biz *sevişmeyiz*," diye tısladım, s'li kelimeyi kullanmaya zorlanmaktan hoşlanmadığımı açıkça belirttim. "Biz *sevişiriz*."

Yüzü aniden bana yaklaştığında nefesim kesildi ve sesi alçalarak şöyle dedi: "Evet. Az önce sana yaptığım buydu. Sonunda bunu anlamana sevindim. Ve sana bunu yapmaya devam edeceğim. Ama hazırlan Carrie, çünkü seni de becereceğim ve az önce senden öğrendiklerime bakılırsa, bundan hoşlanacağını biliyorum."

Nefes almaya başladım ama düzensiz bir şekilde ve hiçbir şey söylemedim.

Görünüşe göre düzensiz nefes almaya ve bunu gözle görülür bir *şekilde* yapmaya başladım çünkü "Bunu şimdi yapmamı ister misin?" diye sordu.

Kesinlikle yaptım.

Maalesef, "Bugün taşınyorum." diye cevap vermek zorunda kaldım.

Sanki o günkü planlarımızı unutmuş gibi bir an için şaşkın görünüyordu ki bu çok tatlı ve sevimliydi. Joker'in ilk halini hiç görmemiştim ve bu hoşuma gitmişti ama ikinci halini tecrübe etmiştim ve bu her zaman hoşuma gitmişti.

Sonra yüzü aydınlandı ve "Siktir" diye mırıldandı.

"Evet," diye onayladım.

"Bunu yapsak iyi olur," dedi.

Bunu yapmak istemedim. Yorgunluğum drama ve sevişme ile süpürülmüştü ama şimdi, özellikle dramadan sonra ve

Özellikle de seviştikten sonra tek yapmak istediğim onun sıcaklığına sarılıp uyumaktı.

Bunu yapamazdım, bu yüzden tekrarlardım, "Evet, bunu yapsak iyi olur." Beni sıktı ama gitmeme izin vermedi.

Gözlerimin içine baktı ve nazikçe şöyle dedi: "Sana hak ettiğin gibi güzel bir gece yaşattıktan sonra bunu sana vermediğim için üzgün olduğumu söylemeliyim. Ama üzgün değilim. İşler senin için sarpa sararsa diye, her şeyin açık olduğundan emin olmak istiyorum. Asla unutamayacağım bir şekilde bitmesi hoşuma gitti. Umarım senin için çarpık olan şeyleri atlatmışsındır çünkü aynı şeyi hissetmen benim için çok şey ifade eder."

Gözlerimi kapattım, yaklaştım, başımı eğdim ve yüzümü boğazına dayadım.

"Ben o çarpık şeyleri aştım," diye fısıldadım. "Ben de aynısını hissediyorum."

"Güzel," diye mırıldandı saçlarımın tepesine doğru. "Şimdi, berbat, ama seni hareket ettirmeliyiz."

"Evet, berbat bir şey." Başımı arkaya doğru eğdim. "Ama sonra taşınacağım. Travis ve ben güvende ve güzel bir yerde olacağız. Ve hepsi bu kadar."

"Evet," diye sırtarak cevap verdi.

"O zaman belki beni öpersen bu işi halledebiliriz," diye önerdim.

"Evet," diye tekrarlardı gülümseyerek. Ama beni öpmedi.

Ben de "Joker?" diye seslendim.

"Carissa Teodoro kollarımda, yatağımda onu öpmemi istiyor," dedi sessizce, sanki benimle konuşmuyormuş ve sözlerinin doğru olduğuna inanamıyormuş gibi.

Vücudumun hareketsizleştiğini hissettim.

Sonra durgunluğu zorla dışarı çıkardım ve Carson "Joker" Steele'i sırt üstü yatırdım, ben üstteydim, "O beni öpmeyecek, ben onu öpeceğim" diye mırıldandım.

Ve ben de tam olarak bunu yapmaya başladım.

, Carson "Joker" Steele'in hoşuna . O da beni öptü.

* * *

Tyra'nın evinde -benim evimde- ayakta duramıyordum ama Joker son çıkan Tabby ve Shy'ın üzerine kapıyı kapatırken hâlâ her şeyi kavırıyordum.

İçerideydim.

Yarın, ertesi gün işe dönmeden önce bavullarımı boşaltmam, aynı zamanda çamaşırlarımı yıkamam, markete gitmem ve derinlemesine temizlik yapmak için eski evime dönmem gerektiği anlamında değil.

Her şey paketinden çıkarılmış, resimlerim duvarlara asılmış, kutular kaldırılmış ve anahtarlarımı geri almak dışında eski evime geri dönmek zorunda kalmamıştım.

Çünkü adamlar taşımış, mobilyaları araya getirmiş, televizyonu kurmuş ve duvarlara asabilmek için eşyaları nereye koymamı istediğini sormuşlardı. Snapper, toz torbamı bile hizmet odasına monte etmişti.

Bu, kadınlar bavullarını boşaltırken yapıldı ve sadece Tyra, Tabby ve Lanie yoktu. Elvira yanında Gwen ve Tess adında (muhteşem, hoş ve tonlarca enerjisi olan) kadınları da getirmişti. Diğer Kaos kadınlarından bahsetmiyorum bile, içlerinde inanmadığım ama sonunda minnettar olduğum Stacy de vardı (Joker onu hafife almıştı; o sadece iyi bir kadın değildi, gerçekten iyiydi).

Bulaşıklarım dolaplardaydı. Yatağım yapılmıştı. Travis'in oyuncakları sepetlerindeydi. Televizyonum ve kablolu yayın çalışıyordu. Kıyafetlerim dolapta duruyordu. Ve Stacy yeni evimi göstermeden önce eski evimdeki ekibi yönettiği için dairem tertemizdi ve ev sahibim benimle uğraşmaya karar verirse bunu kanıtlamak için telefonumda çektiği ve bana mesaj attığı bir sürü resim vardı.

"Carrie?" Joker aradı.

Ona baktım ve "Daha fazla hamur işi almam gerekecek" dedim.

Dudakları kıpırdadı ve hoşuma gitti.

Ama cidden, sakalı gerçekten özledim.

Gelip önümde durdu ve ellerini kalçalarımın koydu.

"Ayaklarının üzerinde uyuyakalacak mısın yoksa

Yatağına mı?"

Günün getirdikleri ne olursa olsun katı bir kuralım vardı: temiz çarşaflar, o çarşafların içine girecek temiz bir vücut.

Herkes çalışırken ben bonbon yemedim. Duş almam gerekiyordu.

"Duş almam lazım," dedim ona.

Parmakları kalçalarımın gömülürken mırıldandı, "Yap şunu. Seni yalnız bırakayım. Yarın yine uğra."

Gidiyor muydu?

Bunun doğru mu yanlış mı olduğunu düşünemedim ellerimi hızla kaldırdım ve iki yumruğumla tişörtünü kavradım.

Gözleri kızardı.

Haklıydı.

Tanrıya şükür.

"Yatağım çok rahat," diye fısıldadım.

Biraz utangaçtı ama umurumda değildi. Gitmemesi için söylemem .

"Orada seninle olmamı ister misin?" Başımı salladım.

"Seninle duşa girmemi mi istiyorsun?"

Birdenbire ayaklarımın üzerinde duramaz oldum. Aniden, çok fazla enerjim oldu.

Ve bir duşa *ihtiyacım*

vardı. Tekrar başımı salladım.

Gülümsedi. Bu yeni bir gülümsemeydi ve inanılmazdı. Öyle ki, bunu tüm vücudumda hissettim.

Ama sonra "Açlıktan ölüyorum" dedi.

Saat yedi buçuktu. Bir sürü pizza sipariş etmişim ama onları saatler önce yemiştik.

"Duş al," dedi Joker ve tekrar ona odaklandım. "Temizlen, sipariş ver, yemek yiyelim. Yemek yerken uyuyakalırsan seni yatağa götürürüm." Yüzünü yaklaştırdı. "Yarın seni Blizzard'a götüreceğim."

Dört gözle beklenecek bir şey.

Aslında, bir *sürü* şey.

Ona sıırttım. "Anlaştık."

Başını eğdi ve ağzını benimkine dokundurdu. Tatlı hissettirdi.

Başını kaldırdı. "Hadi yapalım şu işi."

"Joker?"

"Tam burada."

Ellerimi göğsüne yasladım, bu sözleri sevdim, doğru olduklarını sevdim, onlara yüklediği tüm anlamları sevdim.

"Her şey için teşekkür ederim."

"Yapmak zorunda değilsin-"

Göğsüne sertçe bastırdım ve ağzımı onunkine değdirmek için ayak parmaklarımla üzerinde yükseldim.

Bunu yaptıktan ve o da sustuktan sonra usulca şöyle dedim: "Biliyorum, istemiyorum. Yapmamayı da seviyorum. Ama buna ihtiyacım var. Bu yüzden," ellerimi omuzlarına doğru kaydırdım ve parmaklarımla etrafında kıvırdım, *"teşekkür ederim."*

Boğazının arkasından hoşuma giden bir ses çıkardı, başını eğdi ve beni öptü.

Bunu yapmaya devam ederek beni duşa doğru sürükledi.

Dušta, kafamla çenesine vurmam. Yine de onu sertçe tırmalam.

Haklıydı, kendimi bırakıp rahatladığımdan beri bundan hoşlandığını fark ettim. Hem de çok.

Duştan sonra, karidesli kızarmış pilavımın içinde uyuyakalmadım.

Ama başım yatağымda Carson "Joker" Steele'in göğsüne yerleştiği anda uykuya daldım.

Ve bunu onun kolları yaptım. Ondan

sonra derin bir uykuya daldım.

Ve kolay.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

İyileşme Başlasın

Joker

JOKER, Carissa uyurken almak için dışarı çıktığı yiyecekleri paketinden çıkarırken plastik poşetlerin hışırtısını susturmaya ÇALIŞTI.

Genel ketçabı bitirebilirdi ve sonra işi biterdi.
bu bokla.

Bunun cömertçe olduğunu söyleyemezdi. Genel ketçaptan hoşlanmıyordu ve onun evinde yemek yemeye ve bunu sık sık yapmaya niyetliydi.

Yani bu saçmalıkla işi kesinlikle bitmişti.

Ayrıca onun yatağında uyumayı ve bunu sık sık yapmayı da planlıyordu.

Kısmen yatağıyla ilgiliydi. Sert ama rahattı. Yerleşkedeki yatakları pek iyi değildi. Adam Grand Junction'a gittikten sonra odası Dog'a miras kalmıştı ve yıllar önce oda ona miras kaldığında kardeşleri açıkça değiştirmemişti.

Ama bu daha çok, lisedeyken ona aşık olan ve onunla ilk kez birlikte olduğunda asla unutamayacağı bir şov sergileyerek onun için inleyen, kıvranan ve inleyen Carissa Teodoro'nun o şiltede ona sarılmasıyla ilgiliydi.

Carissa'nın mutfağında dolaşüyor, yiyecekleri yerleştiriyor ve bunu yapmaktan hoşlanıyordu. Sadece ona ketçap adında bir marka verdiği için değil, yemek pişirebileceği, tüm güzel eşyalarını koyabileceği ve oğluyla ilgilenebileceği büyük, güzel bir mutfak olduğu için.

Dondurucuya bir torba donmuş mısır koyup kapıyı kapattı,

gözünün kenarında bir şey yakaladı ve durdu.

Carissa mutfağın girişinde, muhtemelen hamileliği için aldığı büyük, biçimsiz bir gecelikte duruyordu. Neredeyse dizlerine kadar iniyordu. Pembeydi ve küçük bir dantel kenarı olan kepçe bir boynu vardı. Kadınsılığa dair tek ipucu buydu.

O şeyden anında nefret etti. Ona hiç yakışmamıştı. Büyükannesinin evinde kalmaya karar vermiş ve uyumak için ödünç bir şeye ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.

Kızın saçlarının dağınık olmasından nefret etmiyordu. Uykudan kısmen dökülmüştü, normalde olduğundan iki beden daha büyüktü ve kızının çok fazla saçı vardı.

Yüzü biraz şişmişti ve gözleri halsizdi. Saat on bir buçuktu ve on dört buçuk saat boyunca çok uyuduğu her halinden belliydi.

Bu da tıpkı saçları gibi çok şirindi.

Şimdi mutfağın karşısında kıpırdamadan duruyordu ve Joker onun hâlâ çoğunlukla kendinde olmadığı için mi orada durduğunu yoksa market alışverişi için ona bir şeyler vermeye mi hazırlandığını biliyordu.

İyiliği kabul etmenin ne kadar zor olduğunu anlayabiliyordu. Linus ve Bayan Heely ile yıllarca bu yükün altında yaşamıştı. Buna ihtiyacınız olduğunu biliyordunuz, kabul etmek zorundaydınız, hatta bazen dışarı çıkıp alıyordunuz. Ama asla geri veremeyeceğinizden endişeleniyordunuz ve bu hiç de iyi bir duygu değildi.

Yine de onu bunu aşabileceği bir yere götürmek zorundaydı. Joker'den, kardeşlerinden ve onların ailelerinden uzun bir süre boyunca iyilik görecekti, bu yüzden buna karşı koymamayı öğrenmesi gerekiyordu.

"Carson Steele mutfağında," diye fısıldadığında derse başlamak için ağzını açtı.

Ağzını kapattı ve ona baktı, göğsünde hayatında hiç hissetmediği bir hafiflik hissetti.

Devam etti, uykulu yüzü ısınyordu, kelimelere dökerken bile ona her şeyi anlatıyordu.

"Motorcum, yiyecekleri kaldırıyor."

Motorcum.

Tamamen ona döndü.

Her zamanki gibi ona doğru koştu.

Onu yakalamaktan başka çaresi yoktu ve yakaladığında kadın onu geri çekti ve adam tezgâha çarptı, aldığı darbenin acısı omurgasına .

Ama kızın kıcının ellerinde olduğunu, kalçalarının iç kısımlarının kalçalarına bastırıldığını ve ellerinin başının her iki yanında olduğunu görmek umurunda değildi.

Başparmaklarını onun yanaklarında gezdirdi, gözleri onu izliyordu ve bunu yaparken "Kirli sakal" diye mırıldandı.

"Carrie," ancak.

Bakışları onunkileri yakaladı. "Sakalımı geri istiyorum, tatlım. Benim için uzatır mısın?"

Onun için cehennemi bile göze almıştı, bu yüzden sakalını onun için uzatacağını söylemeye yoktu.

"Evet," diye yanıtladı.

Dudakları yukarı kıvrılırken gözleri yumuşadı.

Yumuşak bir sesle, "Hâlâ benimle ilgileniyorsun," demeden önce ona bir süre öyle baktı.

Yiyecekleri kastediyordu.

"Karşı koyma," diye tavsiye etti.

"Bana onlardan biraz yiyeceğini söyle, ben de ."

Bununla onu yanında istediğini ima ediyordu.

Ona gülümsedi. "Jenerik ketçap berbattır." İşte o zaman kız ona gülümsedi.

İşte o zaman konuşmaları bitmişti ve bunu bir elini kıcından sırtına ve saçlarına doğru kaydırarak ve baskı uygulayarak iletti.

Buna ihtiyacı yoktu. Yüzünü ona doğru eğdi ve ağzını ona verdi.

Yarı uykulu olabilirdi ama yine de dişlerini fırçalamıştı.

Tadı harikaydı. Gerçi her zaman öyleydi.

Hâlâ ağzını alıyorken, tezgâha sırtını döndü ve kızın kıcını tezgâha yerleştirdi. Adam bir elini geceliğinden yukarı, sonra da külotunun içine daldırırken, kadın bacaklarını adamın kalçalarına doladı.

Kız, sıcaklığını onunkine bastırırken bir inilti duydu.

Kasık.

Evet.

Öpüşmeyi kesti ama dudaklarının bağlantısını kesmedi.

"Kahve ister misin?" diye sordu.

"Evet," diye cevap verdi, nefes nefese, adamın zaten sertleşmiş olan aletini daha da sertleştiren bir şey.

"Kahvaltı mı?"

"Evet."

"Seni becermeden önce mi sonra mı?"

Bununla birlikte, her şeyi ona doğru bastırdı ve kollarını onun omuzlarına doladı.

"Sanırım... sonra," dedi utangaç bir şekilde, ama bunu hâlâ onun gözlerine bakarak yapıyordu. "Yatağın gibi," diye mırıldandı.

"O zaman orada yapalım," diye mırıldandı ve bir elini adamın saçlarının arasına sokarak başının arkasını kavradı.

"Tamamdır, Kelebek," diye yanıtladı, tezgahı kaldırdı, ağzını tuttu ve öperek mutfaktan çıkarıp yeni yatak odasına götürdü.

Onun kendisini öpmesinden hoşlanıyordu. Bundan zevk alıyordu. Adamın da hoşuna gidiyordu, çünkü kızın tadı güzeldi, ses çıkarıyordu, karşılık veriyordu ve kız da kendini kaybetmişti, böylece adam farkına bile varmadan geceliğini üzerinden çıkarabiliyordu.

Ondan sonra, ağzını başka yerlere soktu, bu sefer onu içine aldı ve bunu tembelce yaptı, tıpkı Yerleşke'deki yatağında ya da duşta yapmadığı gibi.

Harika göğüsleri vardı, liseden daha büyüktü, pembe meme uçları vardı ve onları ağzına çektiğinde diline karşı anında sıkılaşıyordu. Kızın nefes nefese kaldığını duydu ve iki eliyle saçlarından tutarak onu kendine doğru çekti ve yaptığı şeyden hoşlandığını gösterdi.

Tanrım.

Carissa.

Bir memeden diğerine geçerken, onu yukarı doğru bastırdı, aşağı kaymadan önce saçlarını tuttu, göbeğini diliyle daire içine aldı ve aşağı indi, vücudu yatağından çıktı.

Parmaklarını külotunun kenarına doladı ve çekiştirdi.

Onları çıkardı, vücudu sarsıldı, yarı kapalı gözleri adamın sert aletini zıplatacak şekilde genişledi.

Ellerini kadının kalçalarında kavuşturdu, onu yatağın kenarına çekti ve dizlerinin üzerine çöktü.

"Joker," diye nefes aldı.

Hiçbir şey söylemedi.

Onun yerine, bacaklarını omuzlarının üzerine attı, bacaklarının arasındaki bal buklelerinin parladığını gördü, aleti o kadar sertleşti ve kot pantolonuna doğru zorlandı ki canı acıdı.

Ve hoşuna gitti.

İçeri daldı ve dilini kızın ıslaklığında gezdirdi. Tadı orda da güzeldi.

Mükemmellik.

Topuklarını içeri soktu ve yatağın üzerinde yükselip "Joker!" diye bağırırken amını adamın ağzına doğru itti.

Aynen öyle.

Eğildi ve ona doğru eğildi, kalçalarını kavradı ve onu yalarken, yerken, klitorisini emerken ve amcığını diliyle sikerken onu ağzının derinliklerine çekti. Kadın bunu sevdi, gösterdi, bacakları adamın etrafında kenetlendi, sesleri ona doğru sürüklendi ya da odayı keskin bir şekilde deldi. Bir elinin parmaklarını onun saçlarına geçirdiğinde ve parmakları yumruk olduğunda, sesleri hızlı ve umutsuzca geldiğinde, vücudu onun tutuşunda çılgınca hareket ettiğinde, onun hazır olduğunu biliyordu.

Ayağa

kalktı. "Oh!"

Bacaklarının arasından geçip ona doğru eğilirken ve elini yatağa sokarak üzerine doğru gelirken onun sinirli şaşkınlığını duydu.

Gömleğini yumruklayıp kendine doğru çekerken, diğer eli bacaklarının arasındaki bal buklelerine yaklaşıırken bile ona odaklanmaya çalışmasını izlemek çok ateşliydi.

"Sikilmeye hazır mısınız?" diye sordu.

"Evet," diye cevapladı anında.

Tanrım. O gitmişti.

Mükemmellik.

"Bebeğim, seni becereceğim. Buna hazır mısınız?" diye itti.

Gömleğini daha sert çekiştirdi. "*Evet*, Joker," dedi sabırsızlıkla.

Neredeyse sırtıyordu.

Bunun yerine, boştaki elini karnından aşağı kaydırđı, onunkini kenara itti ve bukleleriyle oynadı.

Bunu yaptığında, dudaklarının ayrılmasını izledi ve kalçalarının dokunuşunu derinleştirmek için kalktığını hissetti.

"Joker," diye yalvardı.

"Söyle Kelebek," diye nazikçe emretti.

Kızın gözleri kısa bir süre için açıldı ve parladı.

Sonra dudaklarını yaladı ve "Acele et tatlım ve beni becer" demeden önce onu bunu yaparken izlerken neredeyse kendini kaybediyordu.

İstediği buydu. Verdiği şey buydu.

Onu yüzüstü çevirerek dizleri yatağın kenarına gelecek şekilde yukarı çekti, kalp şeklindeki olağanüstü poposu tam karşısındaydı, sırtının pürüzsüz teni, omuzları boyunca uzanan bukleleri yatağın her tarafına yayılmıştı.

Cüzdanını çıkardı, prezervatifi tek eliyle hallederken parmaklarını ıslak kadının içinde kaydırarak onu hazır tuttu.

Ama hızlı yapsa bile, çok fazla zaman aldı.

"Carson, tatlım, *lütfe*." diye yalvardığında anladı.

Kızın kıkına bakınca boynunu bükmüş olduğunu ve yüzünün ihtiyaçla dolu olduğunu gördü.

Carissa Teodoro.

Ateşli bir parça.

Kahretsin, *onun* ateşli küçük parçası, çıplak, kıkı havada, dudakları yalvarıyor.

Kızın gözlerini tutarak ucunu yerleştirdi ve içeri girmeden önce tereddüt etmedi.

Sırtı yatağa doğru eğilirken kıkı ve başı geriye fırladı, saçları uçuştı.

Tanrım

.

Sikeyi

m.

Mükemmellik.

"Çekil," diye nefese kaldı.

Hareket etti, çekildi, içeri soktu ve ona hızlıca verdi. "Daha sert," diye yalvardı, geri çekildi, ön kollarını kaldırarak ona koz verir.

Tamamen mükemmeldi.

Onu daha sert aldı.

"Daha hızlı, daha fazla, Carson, *lütfe*," diye inledi, başını eğdi ve onun itişlerini karşılamak için geri çekildi.

Bir elini kalçasının etrafından geçirip içeri soktu, onu buldu ve kadın kıpırdanmaya başladı.

"Lanet olası mükemmellik," diye homurdandı, onun amına çarptı, klitorisini manipüle etti, almasını izledi, onu almayı sevmesini ve ona vermeyi sevmesini izledi.

"Durma," diye yalvardı.

Delirmiş miydi?

Durmayacaktı. Tanrım, hiç durmak zorunda kalmamayı diledi.

"*Tanrım*, Joker, *durma!*" diye bağırdı, kendini kaybetmişti, boynu kemerli, kıcı eğikti, inlemeleri sürekli geliyordu ama her seferinde onun sikini tutuyordu. "Tatlım," diye nefes nefese kaldı. "Tatlım," diye inledi. "Joker! Evet!" diye bağırdı ve Joker onun sırlı sıkılam sıcaklığının kendisini kavradığını hissetti ve orada olduğunu anladı.

Parmağını klitorisinden çekti, kalçalarını kavradı ve itişlerine geri çekti, boşalmasını dinledi, hissetti, çok sevdi. Kadının zarif ıslaklığının onu sıkmasına ve içinden çekip çıkarmasına izin vererek derinlere daldı ve bunu yapmaya devam etti, onu aletine geri vurdu, onu alırken tatlı, keskin miyavlamalarını dinledi.

Sonra anladı. Başını geriye doğru salladı, içine boşalırken onu becerdi, ikisini de *sertçe* yaptı.

Onu terk etmeye başladığında, başını eğdi ve birkaç vuruştan sonra kıcının pürüzsüz yanakları odak noktasına geldi.

Parmakları hâlâ kızın kalçalarında kenetliydi, avuçlarını kızın yanaklarına doğru kaydırırken kıza nazikçe yaklaştı, kızın amının sikini almasını izledi, başparmakları kızın kıcının kabarıklıklarında gezindi. Ponpon kız külotuyla gördüğü bir kış. Haki pantolonunun içinde hareket edişini izlediği bir kış. O kadar uzun zamandır böyle bir kış istiyordu ki, hiç komik değildi. Uydurduğu bir rüya, eli sikinin üzerinde, boşalana kadar pompalıyordu, rüya o kadar güzeldi ki, mastürbasyon yaparken bile orgazm her zaman inanılmazdı.

Ama gerçeği gibi değil. Hiç benzemiyor.

Yakın bile değil.

"Tatlım," diye seslendi, tonu çekingendi ve Joker başparmaklarının onun etinde gezinmesini izlemeyi bırakıp ona baktı.

Kadının vücudunun gergin ve boynunun bükük olduğunu gördü, gözleri ondan emin değildi.

Çekildi, onu ters çevirdi, kollarının arasına aldı ve bir dizini yatağa koydu. Onları kenardan çekip sırt üstü yatırdı, ağırlığı yumuşak bedenine çarptı, onu yatağa bastırdı, ona karşı hissetti, kalçaları onu kalçalarından sıkıca tuttu.

Bir elini kaldırdı ve bir tutam saç telini kızın yüzünden çekti.

Sonra eğilip onu öptü, yumuşak, derin, çok tatlı bir öpücüktü bu ve kız tüm uzuvlarıyla sıkıca tutunana kadar bunu yapmaya devam etti.

Ancak o zaman kırdı ve "İyi misin?" diye sordu.

"Evet," diye fısıldadı ama fısıldamasına gerek yoktu. Belirsizlik ortadan kalkmıştı. Sersemlemiş bir halde ona bakıyordu, bacakları hâlâ gergin olsa da vücudu onunkinin altında sıcak ve gevşekti.

Birdenbire burnuna baktı.

"Beni kısmı sevdim. Ya da, şey demeliyim... *kısımları*."

Harika bir sikişin darbe darbe işlenmesine razı olacak türden bir adam olmamasına rağmen sııttı.

Ama bunu isterse, ona verirdi.

"Ve sen, şey..." gözleri onun ağzına kaydı, "ağzın bacaklarımın arasındaydı."

Daha büyük sııttı.

Gözleri önce onunkilere, sonra saçlarına ve en sonunda da kulağına kaydı.

"Ve..." dudağını ısırdı, bıraktı ve bakışlarını onunkilere çevirdi, "yatağın kenarında. Kendimi..." eli adamın saçlarına doğru kaydı ve sesi alçaldı, "biraz yaramazca."

Bu çok hoştu ama eğer yaramazlık olduğunu düşünüyorsa ve bu şekilde hoşuna gidiyorsa, ona öğretmesi gereken çok şey vardı.

Bu fikirden hoşlansa bile, bir şey onu rahatsız etti. Kızın sözleri aklına geldi.

Sakin durma.

Bunu yerleşkedeki yatağında söylemişti.

Lanet olsun, adam duşta onu parmaklarken bile söylemişti.

Ve neden yaptığını biliyordu.

Eski sevgilisi durdu. Eski sevgilisi kendini oraya götürmeden önce onunla mesafeyi kat etmedi. Eski sevgilisi onu yatağın kenarında dizlerinin üzerinde becermedi.

Tanrım, Carissa gibi ateşli bir hatun varken, o pisliğin sorunu neydi?

"Joker?" diye seslendi ve Joker ona odaklandı.

Bir yanı sormak istiyordu. Bir yanı, Aaron Jackhole Neiland tarafından yatakta ya da yatak dışında herhangi bir şekilde ilgilenilip ilgilenilmediğini bilmek istiyordu.

Geri kalanı umurunda değildi. Bunu ona elinden gelen her şekilde verecekti.

"Tam burada, Carrie," diye mırıldandı.

Dudakları yumuşak bir gülümsemeye dönüştü ve bir elini yukarı kaydırarak çenesini kavradı ve başparmağını kirli sakalının üzerinde gezdirdi.

"Demek yiyecekleri aldın, geriye sadece çamaşırlar kaldı." Gülümsemesi büyüdü. "Başka bir deyişle, tembel bir gün." Elini aşağı doğru hareket ettirdi, başparmağını çenesinin üzerinde gezdirdi, sonra tekrar boynunun yanına indi ve boğazını okşayarak, "Uzun zamandır böyle bir şey ," dedi.

"O zaman tembel oluruz," diye fısıldadı.

Başını kaldırıp ağzını onunkine değdirirken bile gülümsemeye devam etti.

Yatağa yaslandı ve okşamaya devam etti, başparmağını adamın boğazından çenesine kadar takip etti.

"İyi uyudun mu?" diye sordu.

"Harika," diye cevapladı.

Bu sefer gülümsedi.

Sonra da, "Şu prezervatifi halletmem ve sevgilime kahve getirmem lazım," dedi.

"Bu iyi olur," diye cevap verdi.

Eğildi ve yeterli olmadığına karar vermeden önce dudak fırçasını geri verdi. Parmaklarını kızın saçlarının kenarına dolayarak başını eğdi ve kızın ağzını yavaş, ıslak bir öpücükle aldı.

Aldığını geri verdi.

Öpüşmeyi kesti, yataktan fırladı, kolu kıza sarıldı

onu yanına almak için. Adam külotunu almak için eğilip kot pantolonunu tutarken, kadın doğrudan geceliğine yöneldi. Külotu ona uzattığında gömleği kalçalarının üzerine düşüyordu, ağzının tadına bir kez daha bakmak için eğildi ve "Mutfakta buluşuruz" diye fısıldadı.

"Tamam, tatlım."

Sırıttı.

O da sırıtarak karşılık verdi.

Banyoya gitti, işlerini halletti ve mutfaktaki kız arkadaşına katıldı.

* * *

O gece Joker, Dairy Queen'de bir kabinde Carissa'nın karşısına oturdu.

Oraya Blizzard'dan daha fazlası için gitmişlerdi. Adam ona tavuk şeritleri ve patates kızartması, kendisine de hamburger ve soğan halkaları almıştı. Onları yemişler, havadan sudan konuşmuşlardı.

Sonra da Blizzard'larını almak için tezgâha geri döndü.

İkisi için de Reece's Pieces and Cups'tı ve o yıllar önce haklıydı. En iyisiydi.

Bir kaşık yuttu ve ona baktığında gözlerini yana çevirdiğini, Blizzard bardağını kaldırdığını, kaşığının parmaklarının arasında boş ve unutulmuş olduğunu, düşüncelerinin bir mil ötede olduğunu gördü.

"Kelebek."

Başı sarsıldı ve ona baktı. "Hey," dedi
usulca.

Kahretsin, bunu sikinde hissetti.

"Hey," diye cevap verdi ve başını eğdi. "Bir milyon mil uzaktasın."

"Hayır, sadece sekiz yıl."

"Ne?" diye sordu.

İşte o zaman darbeyi indirdi ve ona hissetmeyi umursamadığı bir acı daha verdi.

"Seninle oturup Blizzard yemek için sekiz yıl bekledim, Carson."

Boğazının yanmaya başladığını hissetti.

"Saçını kestirdiğine sevindim," dedi, sesi sakın, gözleri sabitti, niyeti onlarla bir şeyler söylemekti ve daha fazlası

sadece onun sözlerinden daha fazla. "Önceden de hoşuma gidiyordu ama şimdi gerçekten çok güzel görünüyor." "Bu çok iyi, Kelebek," diye mırıldandı.

Yutkundu ve yutkunduğunda yüzünde hoşuna gitmeyen bir şey belirdi. "Keşke seni I-25'te hatırlasaydım. Keşke bunu yapsaydım da Blizzard'ımı alabilseydim."

Kaşığını bardağına bıraktı ve uzanıp kaşığını tuttuğu elini yakaladı ve sıkıca kavradı.

"Kes ."

"Geriye dönüp baktığında bana kızmanı istemiyorum."

"Ben bunu aştım."

"Öyle diyorsun ama-"

Yavaşça elini çekti. "Bunu aştım, Carrie. Her şeyi kendi üzerine alıyorsun ama unutma ki bunu sana verecektim, seni rahat bırakacaktım ama yapmadım. Çok uzun sürmesine izin verdim. Bu benim suçum. Hepsini üstüne almaçünkü senin değil. Sen sıçtın . Ben de . Hatta."

Onun gözlerinin içine baktı. Bunu uzun süre yaptı.

Onunki parlamaya başlamıştı ama tam bunu durdurmak için bir şey söyleyecekti ki burnundan nefesini çekti ve "Saçını kestirdiğine sevindim" dedi.

Bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Bunu geçmişte bıraktıkları için mutlu olduğu anlamına geldiğini biliyordu. Dün sahip oldukları şeye sahip oldukları için. O sabah. O gün. Burada oldukları ve Blizzard yedikleri için mutluydu. Bu onun için çok şey ifade ediyordu. Hem de çok.

Ve bu onun için çok şey ifade ediyordu.

Onu ve "Blizzard'ını ye" diye emretti.

"Tamam," dedi titrek bir sesle ve dikkatini tekrar fincanına verdi. Ama o daha bitirmemişti.

"İşini bitirmeni istiyorum ki kışını eve götürüp soyabileyim." Gözleri onunkilere kaydı.

"O yüzden acele et," dedi.

Yüzündeki melankoli yerini heyecana bırakırken, heyecan da doğrudan şımarıklığa dönüştü.

"Carson Steele ile ilk Blizzard'ımı aceleye getirmeyeceğim."

"Diğerlerini de benden alacaksın."

Omuzlarını dikleştirdi ve da küstahlaştı. "Bu ilk. Tadını çıkarıyorum."

"Bebeğim, daha fazla tadına varacaksın, bunu indir, kıcını kamyonetime koy ve seni eve götürüyüm. Kızımı yaramaz hissettirmek için can atıyorum."

Dikkatini doğrudan dondurmasına çevirmeden önce bir göz parlaması daha.

Joker arkasına yaslandı ve dikkatini onunkine verdi. Bunu gülümseyerek yaptı.

Sonunda, kız arkadaşını yaramaz hissettirmek istemeyen Joker oldu.

Birlikte geçirdikleri ilk Blizzard'dan sonra, ne kadar saçma olsa da, lise saçmalığı, olağanüstü bir yatağa sahip bir yatakta yeniden dirilen kayıp bir fantezi, acele etmedi. Bunu onun için, ikisi için özenle inşa etti.

Ama Carissa'yı becermedi.

Onunla sevişti.

Yavaşç

a.

Yavaşç

a.

Onu boşalttığında, ağzına "Carson" diye fısıldadı.

Hayatının en güzel anıydı.

Ve bir şekilde bunun kalmayacağına kararlıydı, bu da o anı hayatında ilk kez daha fazlasını istediği bir an haline getirdi.

Ve onu alacaktı.

Dahası, taşaklarını kırmak, bok yemek, cehennemde yürümek zorunda kalsa bile.

Ona verecekti.

* * *

Ertesi gün öğleden sonra geç saatlerde Joker kıcını beş yaşındaki bir cipin yanına park ettiği bisikletine dayamış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, gözlerini lisenin kapısına dikmişti.

Orada kaldığı son on beş dakika boyunca bakışlarla karşılaştı. Sorular aldı. Belirsiz cevaplar verdi.

Ve bekledi.

Bay Robinson'ın kapıdan çıktığını gördüğünde bekleyişi sona ermişti.

Joker gözlüklerinin altından onu süzdü. Yaşlanmıştı ama yenilmiş gibi görünmemesi adamın bir kanıtıydı. Bir çocuk sahibi olmak için her şeyi göze almıştı ama aynı zamanda bir lise öğretmeniydi. Para alıyorlardı, bir sürü pisliğe katlanıyorlardı, bir insanın sahip olabileceği en önemli işlerden birine sahiplerdi ve çok az saygı görüyorlardı ve o sadece işten çıkan, evine, karısına ve akşam yemeğine gitmeye hazır bir adam gibi görünüyordu.

Joker onun cipine doğru yürüyüşünü izledi ve Bay Robinson kapıdan çıktığı anda onu fark ettiğinde hiç şaşırmadı. Arabasına doğru on park yeri boyunca yürürken Joker'i görüş alanında tuttu.

Joker ayrıca bir öğretmenin otoparkında asılı duran bir motorcunun diğerleri gibi kaçmasına izin vermemesine de şaşırmadı.

Durdu ve "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

"Sizi tekrar görmek güzel Bay Robinson," diye yanıtladı Joker.

Başını eğdi. Gözleri kısıldı. "Özür dilerim, ben...?" diye başladı, sonra yüzü aydınlandı. "Carson?" diye sordu sessizce.

Joker başını salladı, bisikletinden kalktı ve kaldırıma doğru yürüdü.

Elini uzattı.

Bay Robinson aldı, yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Carson," diye tekrarladı Joker'in elini kavrayıp pompalarken. "Evet. Kesinlikle. Seni görmek de güzel."

Ayrılmadan önce birbirlerine sarıldılar ve Joker "İşler nasıl?" diye sordu.

Bay Robinson hâlâ gülümseyerek, "Her şey her şeydir," diye cevap verdi ve bunların normal olduğunu ama umursamadığını söyledi. "Sen mi?"

"Her şey yolunda."

Bay Robinson'ın bakışları Joker'i incelerken yoğunlaştı ve "Bunu duyduğuma sevindim," dedi.

"Evet," diye mırıldandı Joker, boğazını temizledi ve ona, "Bir süre önce döndüm. Seni düşündüm. Bağlantı kurmak istedim. O noktada değildim. Şimdi öyleyim."

"Bunu da duyduğuma sevindim." Bir sonraki söyleyeceği şeyle mücadele ediyor gibiydi, kazandı ve sordu, "Sen çıkardın-"

Joker ona kolayca verdi. "Diplomamı aldım. Gece dersleri aldım.

Şimdi lisanslı bir tamirciyim. Kaos'un kardeşiyim Ride'da araba tasarlayıp yapıyorum."

"Yapmak istediğiniz şeyi," diye mırıldandı Bay Robinson.

Hatırladı. Yıldan yıla gördüğü tüm çocukları hatırladı.

"Evet," diye kabul etti Joker.

"Evli misin? Yerleştin mi? Bir kızla görüşüyor musun?" "Evet. Carissa Teodoro'yu hatırlıyor musun?"

Bunun üzerine Bay Robinson kocaman gülümsedi ve "Görüyorum ki sonunda onu fark etmenizi sağlamış" dedi.

Hay sikeyim. Adam hiçbir şeyi kaçırmadı, bunun doğru olmasını isteyen ve dikkatini veren Joker bile görmedi.

Tek söylediği "Evet," oldu. Sonra da devam etti. "Aranız gerçekten iyi mi?"

Carissa'nın aşık olduğunu, Joker'in tamirci olmak istediğini hatırladıysa, birbirlerini en son gördüklerinde nerede olduklarını ve neden orada olduklarını unutmayacağından emindi.

Kendisini ilgilendirmese de Bay Robinson bunu ona kolayca verdi. "Onlar iyi. Henüz..." diye devam etti, boğazını temizledi ve devam etti. "Olmamız gereken yere yerleştik. Daha fazlasını istedik. Ama ne zaman bırakacağınızı ve sahip olduklarınıza odaklanacağınızı öğrenmelisiniz." Kısmen hüznü, kısmen de meydan okurcasına sıırıttı. "Gördüğüm en güzel kız, bir erkeğin sahip olabileceği en iyi eş. Daha kötüsü de olabilirdi."

Kesinlikle olabilir.

Joker sadece ona daha iyisini vermenin bir yolunu bulabileceğini umuyordu. Bunu söylemedi.

"Sende hep vardı" dedi.

Bay Robinson, "Aynı fikirde olmanıza sevindim," diye cevap verdiğinde sıırıış yerinde kaldı.

O gün, Carissa vardiyadayken, Joker Ride'da çalışmıştı. Yakında vardiyası bitecekti ve Robinson bütün gün çalışmıştı. Eve, karısının yanına ve akşam yemeğine gitmesine izin vermesi gerekiyordu.

Sonra elini arka cebine attı, cüzdanını çıkardı, bir kart çıkardı ve kartı eski tarih öğretmenine uzatırken cüzdanını geri soktu.

"Ride için kart. Arayıp beni sorabilirsiniz. Ama cep telefonum arkada. Yaptığım şeyle ilgileniyorsan, . İstedğin zaman. Bana zamanını söyleyin, orada olurum ve size gösteririm."

Bay Robinson tereddüt etmedi. "Beni uzak tutamazdı."

Bu onun boğazına takıldı ve Joker hırçın bir sesle, "Tamam. Gitmene izin veriyorum. İstedğin zaman ara." Çenesini kaldırdı ve sözlerini şöyle tamamladı: "Sizi tekrar görmek güzel Bay Robinson."

"Erkek erkeğe, Carson. Ben Keith."

Joker başıyla onu onayladı. "Keith."

Tekrar el sıkıştılar ve Keith Robinson kartı kaldırdı. "Seni arayacağım."

"Dört gözle bekliyorum."

Robinson ona gülümsedi ve cipine yöneldi. Joker bisikletine gitti.

Üzerine binerek kamyonun sol kabinine baktı.

Robinson vites değiştiriyor, bunu aşağıya bakarak ve aynı zamanda gülümseyerek yapıyordu.

Endişelenmişti.

Joker ona kapanışı vermişti. Ayrıca onu rahatlatmıştı.

Ama lisedeyken Keith Robinson Joker'e çok daha fazlasını vermişti.

Ve bu düşüncenin üzerine, Carissa'nın koşullar nedeniyle kabul etmek zorunda kaldığı her şeyin etkisi o kadar sert vurdu ki, karnına bir yumruk yemiş gibi hissetti.

Kaçmış, kışını yırtmış, bok yemiş, cehennemden geçmiş, diplomasını almış, tamirci ehliyeti almak için çalışmış ve diğer taraftan çıkmıştı.

Bu yüzden nasıl hissettiğini unutmuştu. Ne kadar derin olduğunu. Arzunun ne kadar yoğun, umudun ne kadar aşırı olduğunu, bir gün karanlık bir hayata aydınlık katanlara, karanlığı yararak geri verebilecek bir konumda olacağını.

Farkında olmadan, yıllar geçmiş olsa bile, gözlerini açtığında kendini geri verme yoluna koymuştu.

Ve saygı duyduğu bir adamın gülümsemesine bakarak

Bu rotaya sadık kalmaya kararlıydı.
Ne pahasına olursa .

* * *

Arka kapıdan içeri girdiğinde Joker Carissa'nın ocağının başında koyulaşmakta olan sosu karıştırıyordu, akşam yemeği çok yakındı çünkü yarım saat önce ona mesaj atmıştı: *"Otuz dakikaya çıkıyorum. Sonra da eve dönüyorum. Orada olsan iyi olur tatlım, çünkü açlıktan ölüyorum."*

O da oradaydı.

Döndüğünde onun içeri girdiğini ve çantasını tezgâhın üzerine attığını gördü. "Hey," diye selam verdi.

Ona sırtıttı. Sonra gözlerini kırptırdı.

Sonra da "*Bu* da ne böyle?" diye sordu.

Önce tencereye, sonra da kadına baktı. "Étouffée sosu." Kızın gözleri büyüdü.

Çok tatlı.

"*Karides* étouffée gibi mi?"

"Hayır. Kerevit var. Yani, kerevit étouffée gibi."

Ona doğru yürüdü, gözleri tenceredeydi. "Kereviti nereden buldun?"

"Ride'a yakın LeLane'den aldım. Ayrıca Ride'a yakın LeLane'den étouffée karışımı da aldım."

Başı geriye eğildi ve gözleri onunkilere takıldı. Şimdi somurtuyordu.

Kesinlikle çok tatlı.

"Dükkanıma gelmedin mi?"

"Carrie, bu pisliği toparlamam için bana yarım saat verdin. Ride evinize yakın ama LeLane's bu evden on dakika uzakta. Ride'ın yanındaki LeLane's yoldan sadece birkaç dakika uzakta."

"Anlıyorum," diye mırıldandı, gözleri tekrar tencereye kaydı.

"Sohbetin bitti mi?" diye sordu adam ve kadın başını kaldırıp ona baktı. "Emin değilim."

Kesinlikle çok tatlı.

"Bir dakikalığına bitirip beni öpmeye ne dersin?"

"Bunu yapabilirim," dedi.

"Öyleyse yap," diye emretti kadın onu öpmeyince.

Kadın gülümsedi.

Bu şiriniydi.

Sonra elini adamın karın kaslarına götürerek ayak parmaklarının üzerinde yükseldi. Sonra da onu öptü.

O onu öptü.

İşi bittiğinde, LeLane'in kıyafetini değiştirmesine izin verdi.

Ve sonunda, ikisi de onun yemek masasında otururken, adam aç kızını doyurdu.

* * *

Tanrım, ama o çok ateşli bir parçaydı.

Akşam ve televizyon karşısında kamp kurduktan sonra onunla sevişmeye başlamıştı. Bunu onun devasa kanepesinde sevişmek ve ardından fantastik yatağına götürmek niyetiyle yapmıştı.

Ama şimdi kendini kışının üzerinde otururken buldu, kız ona biniyordu, sıcak kasıklarını sert olana sürüyordu ve elleri gömleğinin üzerinde her yerinde dolaşıyordu ve eğer amıyla, elleriyle ve ağzındaki diliyle bu saçmalığı bırakmazsa, kot pantolonunun içine boşalacaktı.

Sikini onun amına sokması gerekiyordu yoksa işler karışacaktı. Kızın elleri aniden yukarı doğru itildiğinde bu şansı yoktu, Tişörtünü yırtabilmek için kollarını yukarı kaldırmaya zorladı.

Bunu yapmasına izin veren Joker, üç saniye içinde fermuarına ulaşmaya, bunu nasıl başaracağını merak etmeye, onu kot pantolonundan çıkarmaya ve prezervatif takmaya odaklanmıştı.

Carissa ağzını ona dayamaya niyetliydi.

Ama onun aniden hareketsiz kaldığını hissetti ve bileğini parmaklarının arasına alıp kolunu yukarı doğru ittiğinde ipinin yön değiştirdiğini fark etti.

Ne oluyor lan?

"Carrie..." diye başladı, ona odaklanarak, ama odaklandığında o da hareketsiz kaldı.

Ve onun yüzündeki ifadeye, göğsündeki hafifliğe bakınca

hissetmeye alışmak, ağırlaştı ve karardı.

"Ne...?" diye fısıldadı, parmakları bileğini bırakıp pazılarının iç kısmına doğru ilerledi.

Kolunu çekti. Gözleri

onunkilere kaydı.

"Joker-"

Ellerini kızın kışına koydu ve "Hadi bunu yatak odasına götürelim" diye mırıldandı.

Sertleşti ve ellerini omuzlarına koyup aşağı bastırarak onu olduğu yerde tuttu.

"Kolunu kaldır, bakayım," diye rica .

"Bebeğim," o yer yukarı karşı Onu, a mesaj

o "belli bir ruh hali içinde" diye yanlış yorumlayamazdı.

"Kolunu kaldır," dedi nazik ama kararlı bir şekilde. "Tatlım, bir

bakayım." "Bir şey yok."

"Bir ."

"Carissa, bu-"

Kızın gözlerinin aniden yaşlarla dolduğunu görünce sustu.

"Sen... sen sigara içtin mi?" diye sordu.

Sikeyim.

"Bebeğim-"

Sözünü keserek hızlıca şöyle dedi: "Erkekler bunu yapar. Sarhoş olurlar ve kendilerine ya da birbirlerine meydan okurlar. Bunları böyle mi aldın?"

Dişlerini sıktı ve içinden "Hayır" dedi.

Çenesi titredi ve fısıldadı, "Bunları sana o verdi." Bunu biliyordu.

Babasının onu yaktığını biliyordu.

Joker kollarını ona doladı ve kendine çekti. "Uzun zaman önce. Şimdi, Carrie,-"

"Onları sana o verdi."

"Carissa, bu-"

"Onları sana o verdi!"

Kızın öfkeli çılgılığı üzerine adamın kolları gevşedi ve kız kollarından kurtularak ayaklarının ucuna geldi.

"Onları sana o verdi," diye tersledi, gözlerinde hâlâ yaş vardı ama düşmüyordu, yüzü pembeleşiyordu.

Adam kanepeyi itti ve kadın geri kaçtı.

"Ondan kaçtım, unuttun mu?" diye sakinleştirici bir tonda konuştu.

Ve başarısız.

"Yeterince yakın değil," diye

ısırdı. Kahretsin.

"Buraya gel, Carrie."

"Seni bununla baş başa bıraktı ve bunları sana o verdi," diye tısladı. Bundan kurtulmaları gerekiyordu.

"Uzun zaman önceydi," diye tekrarladı. "İyileştiler. Her şey bitti.

Bırak da ."

Ona baktı, göğsü hızla inip kalkıyor, hissettiklerini bastırmak için zorlukla nefes alıyordu, hepsi gözle görülür derecede büyüktü.

Ve bu onun içindi.

Onun için.

Tanrım.

Sonra kendini bıraktı ve bıraktığında, Carson "Joker" Steele'in I-25'in kenarında kucağında bir bebek tutan bir kadın gördüğü ve kenara çekip yardım etmeye karar verdiği anda kendini bulduğu yol sona erdi. Aynen böyle, Carson Steele tam da her zaman olması gereken yerdeydi, yanında ihtiyacı olan kadın vardı ve bunu asla olmayı hayal etmediği bir adam olarak yapıyordu.

Ama bir şekilde .

Ve tüm bunlar, "Bundan iyileşemezsin, Carson. Ondan değil. *Tanrım*," diyerek iki elini birden havaya kaldırdı, "yaşadıklarını tek başına yaşamak için ne kadar muhteşem bir adam olman gerekiyor, yolu, acıyı hafifletecek kimse yok, anne yok, erkek kardeş yok, kız kardeş yok, tek başına buna katlanmak ve *olduğun* her şey olma yolunda savaşmak. Bu şaşırtıcı değil. Bu lanet olası bir mucize."

Vücudu taş kesildi, sadece ağzı hareket etti, "Buraya gel, Carrie."

Onu görmezden geldi, saçlarını salladı ve "İyileşmene yardım edeceğim" dedi.

"*Buraya* gel, Carrie."

Başı sarsıldı, gözleri büyüdü ve sonunda

kıçını ona doğru hareket ettirdi.

Kız yaklaştığı anda, onu kanepeye götürdü. Onunla sevişmedi.

Onu sertçe öptü, ağzını morarttı. Ve kızın umurunda bile değildi.

Ona dokundu, kıyafetlerini yırttı, iç çamaşırını yırttı. O da inledi.

Sonra onu becerdi ve o da aldı, ağzı aynı anda dilini aldı, vücudu her itişte şiddetle yalpaladı.

Ve bundan zevk aldı, orgazmını adamın boğazına doğru inledi, amcığı adamın sikinin etrafında sıkılaştı, başparmağını klitorisine götürmeden önce bile bunu yaptı.

Onu bulduğunda, Joker sert ve sert boşaldı, eli onu sabit tutmak için saçlarına dolandı, böylece onu içinden geçirebilecekti.

Ve tekrar sızlanmaya başladı, ona sıkıca sarıldı, iniltisini yuttu.

İşi bittiğinde, daha iyileşmemişti bile, iki düşüncesi vardı.

Birincisi, onun sıcak küçük parçası olduğu için mutluydu, böylece prezervatifi takmak için harcadığı üç saniye onu hiçbir şekilde soğutmadı.

Diğeri ise adamın kontrolünü kaybetmiş olmasıydı ve kadın kesinlikle o.

Ama o Carissa'ydı. Onun kızıydı.

Ve bu bok .

Hâlâ orgazmın etkisinden kurtulamamış olan adam, iki elini birden kaldırarak

başının iki yanına koydu ve gözlerinin içine baktı.

"Seni incittim mi?"

"İmkânı yok," diye soludu, hâlâ onunkini hissediyordu, "Nasıl olmaz," diye bitirdi soluk soluğa.

"Bana yalan söyleme," diye uyardı.

"Bu..." başını onun elleri arasında salladı. "Ne olduğunu bilmiyorum ama o kadar çok şey vardı ki, bir günlüğe başlamayı düşünüyorum."

Onun gözlerini tuttu.

"Benim hiç günlüğüm olmadı," diye devam etti.

Yalan söyleyip söylemediğini anlamaya çalışarak ona bakmaya devam etti. "Ama bunun gelecek nesiller için kaydedilmesi gerekiyor."

Alnını onunkine dayayıp rahatlamasına neden olan da buydu.

"Yine de o günlüğe iki gün önce başlamalıydım. Taşınmadan ve diğer şeylerden dolayı yorgundum," diye devam etti. "Ama yarın mesaiden hemen sonra dışarı çıkıp bir tane alacağım."

Ayağa kalktı ve elinin saçlarında gezindiğini hissederken onun kendisine gülümsemesini izledi.

"Daha önceki konuşmamızı bitirmek için," diye fısıldadı, adam gerildi ama kadın ona verdi. "Seni iyileştireceğim, Carson Steele. Bu gerçekleşecek. Bu kadar. Yanıt vermene gerek yok."

Ona buna ihtiyacı olmadığını söylemek dilinin ucundaydı. Artık değil. Bunu zaten yapmıştı. Ve onu sertleştirerek değil.

Babası dışında herkesin gördüğünü görmesini sağlayarak.

Babasının ona gösterdiklerinin ötesini görmesini sağlayarak. Ama bunu söylemedi.

Bunu nasıl yapacağını görmek istiyordu. Ayrıca bunu yapmasına izin vermek istiyordu çünkü ona bakmaya, ihtiyacı olan her şeyi vermeye niyetliydi ve buna ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Ve sonunda bunu yapmak için elinden geleni yapacak iyi bir kadını hak eden bir adam olduğunu fark etmişti.

Yani sonunda onu öpmüştü ve o da onu öpmüştü, tutunmuştu, ona her şeyini vermişti, öyle ki öpüşmeyi kestiğinde gülümsüyordu.

İyileşme başlasın.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Şimdiden İçinde Bulunduğunuz

Carissa

Ertesi gün vardiyamdan sonra JOKER'ın benim evimde olduğunu ve Travis'in hâlâ babasında olduğunu bildiğim için dışarı çıkıp bir günlük almadım.

Ama ben de eve gitmedim.

Ride'a gittim.

Arabalara ve bisikletlere alışmaya başlamıştım, bu yüzden Tack'in bisikletinin ve Tyra'nın eski Mustang'inin ön tarafta olduğunu biliyordum. Bu nedenle önce ofise gittim.

Merdivenlerden yukarı çıktım, kapıdan girdim ve taşa vurdum.

Çünkü içinde Tyra vardı, masa sandalyesinde oturuyordu. Masasında oturan ise Tack'ti. Ön pencerenin yanındaki kanepede tembellik eden Hound'du. Garaja açılan yan kapının yanında duran Hop ise elinde bazı kağıtlar tutuyor ve High'la birlikte onları gözden geçiriyordu.

"Hey, Carrie," diye selamladı Hound.

"Selam Tazı," diye gülümseyerek karşılık verdim. O gülümsemeyi Tack'e çevirdim. "Hey."

"Hey, sevgilim," diye cevap verdi, yüz ifadesi misafirperverdi, ama aynı zamanda beni yakından izliyordu.

"Evde her şey yolunda mı?" Tyra sordu. Ona baktım. "Mükemmel."

Sırıttı. Ben de sıırıttım ve Tack'e dönüp bakmadan önce Hop ve High'a selam verdim.

"Konuşabilir miyiz?" Ben sordum.

Tyra'nın bakışları kocasına kayınca hafifçe doğruldu. "Yalnız kalmak ister misin?" Hop sordu ve ben de ona döndüm.

"Pek sayılmaz." Dikkatimi tekrar Tack'e verdim ve Joker evimde olduğu ve onunla birlikte olmak istediğim için, ama aynı zamanda bunu yaparken gergin olduğum için hemen söze girdim, "Joker'in babasıyla bir ilgisi var mı?"

Odanın havası komik bir hal aldı, ki bunun anlamlı olduğunu düşündüm, ama bunu ve Tack'in yüz ifadesinin tamamen karardığı gerçeğini görmezden geldim.

"Ona sormalısın, kızım," dedi nazikçe.

Hızlıca başımı salladım. "Bu hayır demek. Peki ikinci soru, babasını tanıyor musun?"

"Adamla hiç tanışmadım," dedi Tack bana.

"Nerede yaşadığını biliyor musun?" Ben zorladım.

"Bebeğim," diye seslendiğini duydum ve ona baktım. "etmek istemem ama bunu erkeğinle konuşmalısın."

"Vazgeçme demiştin," diye karşılık verdim, sesim fısıltı halindeydi ve ağzının kapanmasını izledim. Sustuğunda, "Bunu aştığını söyledi," paylaştım.

"Belki de ," diye araya Tazı.

Ona doğru döndüm ve bunun çok şey ifade ettiğini düşündüm.

Ve bu da, Joker'in kardeş olarak geçirdiği süre boyunca bunu onlara da vermediğini gösteriyordu.

Ama High'ın bildiğini hissediyordum. Tack'in de bildiğini hissettim. Hound'dan Hop'a baktım.

O da biliyordu.

Onun etrafında bulunmuşlardı ve aptal değillerdi. Muhtemelen yara izlerini bile görmüşlerdir.

Yani bildiklerini biliyordum.

"Carrie, bebeğim, beni dinle," dedi Tack ve masadan doğrulup bana baktığını görmek için döndüm. "İnsan kendi bokuyla kendi zamanında yüzleşmeli."

Onu duydum, yüksek sesle ve net bir şekilde.

Sadece söyledikleri hoşuma gitmedi.

Yani, biliyorlardı ve bu konuda hiçbir şey yapmamışlardı.

I düzleştirildi benim Omuzlar ve tutuldu onun
bakışlar. "Tamam, I

Anlıyorum. Yani bu benim."

"Bebeğim-" diye başladı

Tack.

"Hayır," dedim usulca ve ağzını kapatmasını izledim. "Ona zarar verdiler. Şimdi de incitmeleri gerekiyor."

Tack'in kaşları . "Onlar mı?"

"Annesi," dedim ona. "Onu da bulacağım."

Tack nefesini tutarak sessizce şöyle dedi: "Oraya varıyor. Sen onun hayatındasın, seni bulmadan önce gitmeye yakın olmadığı bir yöne doğru ilerliyor."

Bu hissettirdi.

Ama yeterince hoş değil.

"Belki, ama orada değil," diye karşılık verdim. "Ve sen biliyordun. Hiçbir şey yapamadın çünkü senin uyman gereken bir erkek motorcu kuralın var. Ama benim yok."

Tack başını karısına doğru çevirdi. "Red, bana yardım etmek ister misin?"

Tyra omuz silkti. "Ben de erkek motorcu kurallarına uymuyorum."

Bunu söyledikten sonra bana sırtıttı.

Ben de sırtıttım.

"İnan bana, bu iyi bir fikir değil," diye homurdandı Tack kadınına ve bakışlarını bana çevirdi. "Ciddiyim, Carissa."

"Biliyordun," dedim ve ses tonumu yumuşattım. "Biliyordun."

"Yaptım ve yapıyorum," diye onayladı Tack. "Ve sana öğrenmen gereken bir şey söyleyeceğim, sevgilim. Bu hayatı kabul ettin, bizim dünyamıza girdin, yatağında kardeşlerimden biri var ve onun orada kalmasını istiyorsan, bunu kafana sokmalısın. Kadını benim için savaştı, bu beni mutlu etmekten çok uzak olurdu. Ve Joker'in kardeşim olmasının sebebi var, o sebep de buradaki her erkek gibi farklı bir kanı paylaşıyor olmamız."

Ne dediğini anlıyordum ve söyledikleri kulağa hoş gelmiyordu.

Yutkundum.

Tack, "Bunu düşün ve acele bir şey yapma," diye tavsiyede bulundu. Belki de onun tavsiyesine uymalıyım.

Tyra'ya baktım.

Burnunu kıvırdı ve başını yana eğdi.

Bunu anlamamıştım ve dört Kaos kardeşin eşliğinde sormadım.
Bakışlarımı Tack'e . "Tamam. Acele etmeyeceğim."

Gözle görülür bir şekilde rahatlamış görünüyordu, bu da beni yanlış bir şey yapıyor olabileceğim konusunda korkuttu.

"Ben... Joker benim evimde. Eve gitmem gerek," dedim. "Ona selam söyle," diye emretti Hound iyi huylu bir şekilde. Ona titrek bir sırtış attım ve başımı salladım.

Sonra vedalaştım ve oradan ayrıldım.

Arabama bindim ve Ride'ın ofisine giden merdivenlerin yanındaki yerimden geri geri çıktım.

Tamam, planladığım gibi gitmedi. Belki de bunu daha iyi düşünmeliydim.

Ama bir türlü aklımdan çıkaramıyordum. Bir gece önce olanlardan sonra bile (kanepedeki iyi kısım, dramadan önce ve sonra), yine Joker'le uyuyakalmak, Joker'le kalkmak (yine), hazırlanıp işe gitmek (Joker'le... yine), kendimi bırakmaya zorlayabiliyordum.

Ama bütün gün market alışverişi yaparken pazılarının içini görüyordum. Buruşuk deriyle çevrili beyaz halkaların rastgele desenini.

Düzinelerce.

Tamamdır.

Buna ne zaman katlanmıştı?

Lisede tanıdığım çocuğun buna izin vereceğini hayal bile edemezdim. Onu yarık dudakları ve siyah gözleriyle, kendini komik bir şekilde tutarken görmüştüm. Ama şimdi daha iri olmasına, kilo almış olmasına rağmen cılız bir çocuk değildi. Babası ona bunu yapmaya kalksa, o da karşı koyardı.

değil mi?

Arabayı sürerken başımı

salladım. Yapardı.

Herkes yapardı.

Yanıyor.

Tüm bunlar sadece iki şeyden biri anlamına gelebilirdi. Babası bunu ona küçükken ve karşı koyamazken yaptı, ki bu tamamen

düşünülemez. Ya da babası bunu ona daha büyükken yapmıştır, ancak bunu karşılık veremeyeceği hale getirdikten sonra yapmıştır ki bu da kesinlikle düşünülemez.

Ama yine de bunu düşünmeden edemiyordum. Bu yüzden bu konuda bir şeyler yapmalıyım.

Telefonum bir mesajla çaldığında evin yolunu yarılamıştım. Bir anne ve artık bir kız arkadaş olarak (umarım resmiyete dökmemişizdir ama bütün gün beni gülümseten tek düşünce buydu) mesajı görmezden . Kırmızı ışıktaki durduğumda telefonumu aldım ve ona baktım.

Tyra'dan gelen bir mesajdı. *Merak etme.* .

Bunun iyi bir şey olduğundan emin değildim.

Cevap yazmadım ama Tyra'nın garaj kapısının açılmasını beklerken bir bing daha aldım (evin uzaktan kumandalı garajı bile vardı - yani, daha iyi *olabilir* miydi?)

Arabayla gelip park ettim ama arabadan inmeden önce mesaja ve Elvira'dan geldiğini gördüm.

Tyra aradı yazıyordu. hallediyoruz. Bana birkaç gün ver.

Bu, özel dedektif ya da öyle bir şey olduğunu anladığım patronuna birkaç gün süre tanımak anlamına geliyordu. Elvira, bunu gerektiren (ya da gerektirmeyen) her durumda defalarca tehdit ettiği için biliyordum, onu içeri atacaktı.

Ne yaptım ben?

Arabamdan indiğimde kendimi tuhaf hissediyordum. Temiz, güvenli, sevimli bir eve, benim için sakallarını uzatan uzun boylu, yakışıklı motorcu bir erkek arkadaşına (ya da en azından ben onu arkadaşım sanıyordum, henüz erkendi ama birlikte çok zaman geçirdik) doğru yürürken hissetmem gerektiği gibi hissetmiyordum.

Joker'in ocağın başında olmasını bekleyerek arka kapıdan girdim (benimle ilgilenmesine o kadar alışmıştım ki) ama mutfağı bomboş buldum.

Çantamı bıraktım, evin önü boyunca uzanan oturma odası/yemek odası alanına doğru ilerlemeye başladım, Joker köşeyi dönüp mutfağa girdiğinde ağzım seslenmek için açıldı.

Bana sırtıyordu.

Durdum ve onu içeri aldım.

Lacivert tişört, solmuş kot pantolon, kalın siyah botlar, uzun kirli sakal, dağınık saçlar, çok ama çok yakışıklı.

"Hey, Kelebek."

"Sanırım yine batırdım."

Bunu ağzımdan kaçırdığım için durdu ama aynı zamanda yüzümde bir şey okumuş olmalı ki o anda yüzümü yakından inceliyordu.

"Neyi ettin?" diye sordu yavaşça.

Derin bir nefes aldım ve "Öncelikle üzgün olduğumu söylemeliyim" dedim.

Konuşmayı kestim.

Joker bir şey söylemedi.

"Ayrıca senin bir erkek olduğunun farkında olduğumu da söylemeliyim" diye devam ettim.

Yüzü biraz korkutucu bir hal aldı. Ama yine de sessizliğini korudu. "Erkek gibi bir adam," diye devam ettim. Yüzü daha da korktu.

"Erkek gibi bir motorcu," devam ettim.

"Tanrım," diye . "Ne yaptın sen?" Oh iyi.

Ne kadar hızlı olursa o iyi, yara bandını çekip çıkarmak gibi.

"Tack'e gittim ve Hop, High, Hound ve Tyra oradaydı ve ben, şey..." Durakladım ve aceleyle sözümü bitirdim: "Onlara babanın nerede yaşadığını sordum."

Tavana baktı.

"Üzgündüm," diye hatırlattım

ona. Bana baktı.

"Ödemesi gerekiyor," diye fısıldadım.

"Evet, Carrie, peki bunu ona nasıl yaptıracaksın?" Bu iyi bir soruydu.

"Planın o kısmına henüz gelmemiştim," diye itiraf ettim.

"Doğru," dedi kollarını göğsünde kavuşturarak. "Tabby'nin Shy'ın arkasından iş çevirdiğini ve özel bir dedektif tuttuğunu biliyorsun değil mi?"

ailesini öldüren adamı bulmak için."

Hayır. Bunu bilmiyordum. Shy'ın ailesinin öldürüldüğünü bile bilmiyordum.

Ne kadar korkunç.

Joker, "Bu pek iyi gitmedi," diye beni bilgilendirmeye devam etti.

Harikaydı.

"Um... dedektif onu buldu mu?" Tabby'nin Elvira'nın patronunu kullanıp kullanmadığını birden fazla nedenden dolayı merak ederek sordum.

"Evet. Ve işler yoluna girdi. Hallettiler. Ama çok çirkindi."

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve gözlerimin dolduğunu hissettim. Joker başını salladı.

"Kelebek, sen her zaman sevimlisin, bazı zamanlar diğerlerinden daha sevimlisin ve bu berbat bir şey çünkü şu anda tam bir baş belasısin ve bu senin daha sevimli olduğun zamanlardan biri. Ama bunu anlamalısın ki üstesinden gelebilesin. Babam benim için yok. Onu ve o hayatı geride bıraktım ve hiçbir şekilde gelmesini istemiyorum."

"Seni yaktı," diye fısıldadım.

"Evet, Carrie, *beni* yaktı. Bunu kabul ettim. Hayatta kaldım. O boktan kurtuldum. Ve o orada. Nerede olduğunu biliyorum. Aynı evde. Kanepede yattığı aynı karılar. Aynı birayı içiyor, aynı votkayı çekiyor. Hiçbir şeye karşı acı ve öfke dolu boş bir hayat. Her gün o yerleşkeye girdiğimde yamamın olduğunu biliyorum, bu da kardeşlerimin olduğu anlamına geliyor. Her gün garaja girdiğimde günümde ellerimi ve beynimi kullanarak sevdiğim şeyleri yaratmaktan başka bir şey yapmadığımı biliyorum. Ve şimdi, sen hayatımın bir parçasısın, her gün daha fazlasına sahibim. Onun asla elde edemeyeceği bir şey. Elinde tutamayacağı bir şey. İçinde kazanmaya gücü olmayan bir şey. Annem iyi bir kadın mıydı bilmiyorum. Bildiğim tek şey, onu terk ettiği ve boş bıraktığı. Bu ben değilim. Kardeşlerim var. Kazdığım bir işim var. Ve şimdi, sen ve oğlun var. O acı dolu bir hayat yaşıyor. Ben yaşamıyorum. İntikam almak, ona acı vermek için çaba harcamama gerek yok. Onun sahip olmadığı tek şey benim intikamım, bebeğim."

Bu o kadar büyük, o kadar derin, o kadar akıllı, o kadar şaşırtıcıydı ki, bunu gerçekten, gerçekten hiçbir kusuru olmadığını düşünmeye başladığım bir adam söylüyordu

(hiç) ve o benimdi, tutamadım.

"Sanırım sana aşık oluyorum," diye ağzımdan kaçırdım ve yüzünün, büyülenmiş olmasam yakalamak için telefonuma koşacağım, bir anını bile kaçırmak istemediğim bir ifadeye dönüşmesini izledim.

"O zaman düşünmeyi bırak Carrie, çünkü sana aşık olduğumu biliyorum."

Elimi kaldırıp yüzümün önünde sallayarak "Ağlayacağım" demeden önce bir an ona baktım ve hissettiklerimi hissettim.

"O zaman Tanrı aşkına, buraya gel de bunu yaparken benim kollarımda ol."

Bunun üzerine gözyaşlarına boğuldum.

Bana doğru geldiği için bir milim bile kıpırdamadan kollarına .

Onu kendime sardım.

Tam o sırada arkama yaslandım ve sulu gözlerle yüzüne bakarak yüksek sesle ağladım: "Keşke o patlak lastik bende olsaydı. Onu bronzlaştırırdım!"

"Kapa çeneni, seni lanet olası aptal," diye karşılık verdi Joker, vücudu titriyor, sesi mizahıyla titreşiyor, kolları etrafımda sıkılıyordu.

"Bana aptal deme," diye burnumu çektim, daha da yaklaşıyor. "Öyle davranma."

"Aptal gibi davranmıyorum," diye tersledim. "Senden hoşlandığımı seninle paylaşıyorum..." Yüzüne vurmak için parmak uçlarımda yükseldim, "çok."

"Bunu bir sır olarak saklamadın."

"Belki de bunu yapmaya başlamalıyım," diye karşılık verdim, yüzüme vurabilmek için bir kolumu onun etrafından çektim.

"Kelebek, tavsiye. Zaten içinde bulunduğun oyunu kazanmışken yeni oyunlar oynamaya başlama."

Bu benim kapatmamı sağladı.

Sana aşık olduğumu biliyorum.

Sözleri kafamı o kadar doldurdu ki tutamadım ve bu nedenle yüzümü göğsüne bastırdım.

"Canım yemek yapmak istemiyor," diye açıkladı, sanki çok önemli bir konuşma yapmıyormuşuz gibi, hayatları değiştiren, *dünyayı* değiştiren türden. "Bütün gün bir kasanın arkasında ayaktaydın, bu yüzden yemek yapmıyorsun. Biz

Beau Jo'ya gidiyorum."

Tüm bedenim neşeyle dolarken her şey aklımdan çıktı ve yüzümü göğsünden çektim.

"Dağ turtası mı?" Heyecanla sordum.

"Oraya salata barı için gitmiyorum."

Ona gülümsedim ve bunu parlak bir şekilde yaptım.

Sonra gülümsemeyi bıraktım ve sessizce, "Benim... üzerimi değiştirmem ve süslenmem gerekiyor," dedim.

"Beau Jo'da pizza var, Carrie. The Broker gibi süslü bir biftek lokantası değil."

"Ayrıca Tyra ve Elvira'yı arayıp onları bu davadan almam gerekiyor," diye itiraf ettim. "Tyra, babandan intikam almak için çıktığım yolda Tack beni durdurduğunda oradaydı. Tack ile aynı fikirde değildi ve birlikleri toplamak için hiç vakit kaybetmedi."

Kaşlarını çattı. "Bu Elvira'nın Hawk'ta dolaştığı anlamına geliyor." Dudağımı ısırdım.

Tam o sırada telefonu çaldı.

Cebinden çıkarıp bakarken bile bana sarıldı, anlam veremediğim bir şekilde baktı ama gülmek istiyor gibiydi.

Sonra ekrana dokundu ve kulağına götürdü. "Hey, Hawk."

Gözlerim kocaman oldu.

Joker bana baktı ama telefona, "Evet, eve geldi, aptal olduğunu itiraf etti, konuştuk. Görevde değilsin."

İşte . Erkeksi erkeğin kuralı.

Elvira onu kandırdı ve Hawk hiç vakit kaybetmeden beni ispiyonladı.

Joker durakladı, "Hı-hı" diye mırıldandı. "Ona söyleyeceğim" demeden önce bir kez daha durakladı. "Evet, sonra." demeden önce son bir kez daha durakladı. Sonra telefonunu cebine geri soktu ve "Gwen senden hoşlanıyor. Taşınmana yardım ederken iyi vakit geçirdim. Akşam yemeğine davetliyiz, tek şartımız Travis'i getirmek. Gwen bu seninle doğrudan halledecek."

"Bu olur," dedim dikkatlice. Sonra aynı dikkatle devam ettim: "Yine de, devam etmeden önce, aslında aptal olduğumu itiraf etmediğimi belirtmek isterim."

Sadece kaşlarını kaldırdı.

"Ve Hawk'ın tam da onun hakkında konuşmaya başladığımız sırada seni aramasının ürkütücü bir şekilde esrarengiz olduğunu da ekleyeceğim."

"Lee Nightingale tam bir baş belası. Hawk saçma bir takım elbise giymeyen gerçek bir süper kahraman. Bu şaka değil. Muhtemelen annesi onu dışarı iterken yıldırım çarpması gibi bir şey olduğunda sahip olduğu güçler sayesinde tartışmamızı hissetmiştir. Sormuyorum. O bir müttefik. Ayrıca Tack'in kardeşi. Düşman olmadığı için mutluyum."

"Artık onunla tanışmak istiyorum," diye paylaştım.

"Onun evinde yemeğe gideceğimize göre bu iyi." "Doğru," diye mırıldandım.

"Yemek demişken, seni kollarımda hissetmek ne kadar tatlı olsa da, erkeğinin karnını doyurması gerekiyor."

Adamım

benim.

Sırıttım.

O *tamamen* benim erkek arkadaşımı.

Carson Steele ve Carissa Teodoro, erkek/kız arkadaş. Bu beni mutlu etti.

İsimlerimiz bile uyuşuyordu!

Joker gülümsememi izledi, kıpırdamadan gülümsemeye devam etmemi izledi ve beni sarsarak "Akşam yemeği, Carrie" dedi.

İşte o zaman onu bırakması gereken kişinin ben anladım ve kendimi toparladım.

Ve bunu yapmak zorunda olduğumu anladım çünkü beni bırakmak .

İşte o zaman işten eve döndüğümünden beri *erkeğimi* öpmediğimi fark ettim.

Bu yüzden Converse'immin içinde ayak parmaklarımın üzerinde yuvarlandım ve bunu yaptım. Her zaman yaptığı gibi o devraldı.

Ama umursamadım.

Sonra hazırlandım ve *adamım* beni dağ turtası yemeye götürdü.

* * *

Karanlıkta, yatağımda, Joker'in çıplak bedeninin üzerine uzandım.

Geç değildi. Erken de değildi. Dağ turtasıyla dolu bir karnım ve iki olağanüstü orgazm yaşamış bir vücudum vardı. Ve sonuncusunu Joker'e zarar vermeden gerçekleştirmeyi başarmıştım.

Tam olarak anlayamadığım huzurlu bir şekilde mutlu olan garip bir duygu hissediyordum. önce hiç hissetmemiştim.

Ama içimde içerik olduğuna dair bir his vardı.

Bu duyguyu hiç hissetmemiş olsaydım, deneyimleyebileceğiniz sayısız duygu arasında en derinlerinden biri olduğunu söyleyemezdim.

Ama *gerçekten* öyleydi.

Ellerimi yavaşça sıcak teninde, burnumu kıllı çenesinde, dudaklarımı boğazında gezdirirken, Joker bir kolunu sırtıma dolamış, eliyle arkamı kavıyor, diğer eli saçlarımda, saçlarımla oynuyordu.

"Sen benim erkeğim misin?" Boynunun derisine doğru fısıldadım.

Popomdaki eli beni sıktı.

"Evet," diye yanıtladı

kolayca. Evet.

Kendinden geçmiş bir şekilde mutlu ama huzurlu.

Dudaklarımı kulağına doğru kaydırdım. "Ben senin kadının mıyım?" "El ele gider, Kelebek."

Bu içime yerleşti ve etrafımda zıplayıp elimi arkaya atma isteği uyandırmak yerine, gereken yerde, onun içinde daha da erimemi sağladı. "Beni mutlu ediyorsun," diye ilan ettim.

Sanki bunu yapmasını o söylemiyormuş gibi, başımdaki eli beni yüzüne doğru çekti.

"Hayatıma bak, Carson. Travis'in dışında mutlu olmak zor. Ama dürüst olmak gerekirse, eski dairemde oturuyor, Travis'in kreş masraflarını ödüyor, sıradan patates kızartmalarının üzerine sıradan ketçap sıkıyor olabilirdim ama sen de yanımda olsaydın mutlu olurum."

"Çenenen kapatmalısın yoksa siki tutacaksın Carrie." "I..."

Şaşkınlıkla başımı salladım. "Ne?"

Elini saçlarımdan çekip yakaladı, ikisini aramıza soktu ve parmaklarımı sert aletin etrafına doladığında keskin bir nefes aldım.

"Tatlı olmaya devam et, sikileceksin, yavaş ve nazik değil, *Sert*. Yorgunsun, uyumak istiyorsun, çenenen kapatmalısın."

Onu dinlemiyordum.

Elimde sertleştğini hissediyordum.

Tekrar hazırды.

Şimdiden!

Otomatik olarak (dürüst olmak gerekirse, çok iyi hissettirdi, kendime engel olamadım), okşadım.

Joker hareket etmeden önce, "Doğru bebeğim, sen söyledin," diye homurdandı. Hızlı.

Kalktı, kollarındaydım, sonra tekrar yatağa döndüm.

"Kızımı hazırlamalıyım," diye mırıldandı kendi kendine, parmakları ayak bileklerime dolandı ve onları birbirinden ayırdı.

"Carson," diye nefes

aldım. Tek

söyleyebildiğim buydu.

Derin bir şekilde eğildi ve ağzı bacaklarımın arasındaydı.

Tüm vücudum titredi ve beni hazırlamak için hiç vakit kaybetmedi.

O kadar hazırdım ki benimle birlikte gideceğini düşündüm, beni çekti, kaldırdı, döndürdü, yatağa yerleştirdi ve yastıkların arasında dizlerimin üzerine çöktüm, yüzüm yatak başlığına dönüktü.

Joker oradaydı ama birkaç saniye boyunca yanımda değildi, sonra dizinin benimkini ittiğini hissettim ve önden ve arkadan içeri girdi.

Parmak klitorisime, horoz derinlere çarpıyor.

Başım geriye düştü, omzuna çarptı ve eli çenemi sararak kendisine doğru çevirdi.

Ağzımı aldı, beni çalıştırdı ve evet, beni *becerdi*.

halini seviyordum. Bunu inkar edemezdim. Çılgınca .

Hayret verici.

Bu yüzden hızla boşaldım ve onunla birlikte hareket ederek, ellerimi geriye iterek kalçalarını kavradım ve içime girmeye devam ederken esnemelerinin gücünü hissettim, miyavladım ve o da boşalana kadar her vuruşta nefes nefese kaldım.

Kendini derinlere gömdü ve alnını omzuma bıraktı. "Tamam," diye nefes nefese kaldım, hâlâ nefesimi kontrol edemiyordum. "Eğer bu Yarın söz yüzüğü bekliyorum. Ama , yarın gece senden ayrılıyorum.

barışabilir ve tekrar birlikte olmaya karar verebilirler."

Joker kollarını bana doladı, yüzünü boynuma gömdü ve hala bana bağlıydı, kahkahalar atmaya başladı, eğlencesi benim bir parçam haline gelecek şekilde içimde sarsılıyordu ve bu asla unutamayacağım bir şekildeydi.

Aaron bunu hiç yapmamıştı. Aaron ve ben *hiç ama hiç* bir an yaşamamıştık. Bu kadar basit. Bu kadar dikkat çekici. Bu kadar unutulmaz. O kadar *güzel*.

Joker'in kahkahaları kıkırdamaya dönüştü ve boynumu öptü.

"Yarın yapılacaklar listesi, söz yüzüğü ve prezervatif stoku," diye mırıldandı.

"Bu listeyi onaylıyorum," dedim ona.

Tenime karşı gülümsediğini hissedebiliyordum, *gerçekten hissedebiliyordum*. Ellerimi kolları boyunca kaydırdım ve onu kendime çektim.

Bu şekilde kaldık, çıplak, samimi, bağlı ve bunu bana verirken aynı zamanda bunu istediği için sevincimi haykırmak istedim.

Bu yüzden ancak doğru zaman geldiğinde nazikçe dışarı kaydı, beni kollarında çevirdi, yatağa geri yerleştirdi ve yorganı yukarı çekmeden önce şakağımı öptü ve "Hemen döneceğim" dedi.

"Tamam, tatlım."

Dediğini yapmadan önce dudaklarıma kısa bir öpücük kondurdu.

Yatakta yanımdaydı ve beni kendine doğru çekerek "Külotunu ister misin?" diye sordu.

"Mm-hmm."

Saf Joker, kıvrıldı, yere uzandı ve bana onları getirdi. Yorganın altında giydim.

"Gecelik mi?" diye sordu.

"Yastığın altında."

"Kelebek, sadece söylüyorum, harika bir vücudun var ve bu şey onun için hiçbir şey yapmıyor."

"Olmaz, o benim hamile geceliğim." "Gitmesi gerek."

Beni tekrar kollarının arasına aldığı anda karanlıkta gözlerimi kırptım.

"Travis senin karnında değil, Carrie. Sen bir annesin, ama aynı zamanda güzel bir vücudu olan güzel bir kadınsın ve yatağında bir erkek var.

ikisini de takdir eder. Kaybet onu."

"Ben, şey..." Zihinsel olarak çekmecelerimin envanterini çıkardım ve bebek öncesi geceliklerimin iyi görünüp görünmeyeceğini merak ettim. Onları hiç denemedim. Bir tanesini bile. Şirinlerdi ve bazıları şirin/seksi olduğu için denemek için bir nedenim yoktu.

Şimdiye kadar.

"Tamam," diye

bitirdim.

"Şimdi, sadece külotla iyi misin?"

Sert bedeninin benimkine sımsıkı sarıldığını, kollarının beni çoğunlukla çektiğini hissettim ve kollarımı yanlarına, yanağımı omzuna bastırırken göğsüne yaslandım.

"Evet," diye mırıldandım. "Sadece külotla iyiyim."

Onayladığını göstermek için elini söz konusu külotun içine daldırdı ve tekrar popomu avuçladı.

İçimi çektim.

Joker "Carrie?" diye seslendiğinde vücudum gevşiyor, gözlerim düşüyordu.

"Evet, tatlım?"

"Her şey demek, her şey demek, benim için babamı alt etmek için elinden geleni yapmak isteyeceksin. Benim için bunu yapabilecek adamlar var. Geçmişten bazı insanlar. Bir de sen. Hepsi bu kadar. Ve bilmelisin ki, bu her şey demek."

Gözlerimi sıkıca kapattım, başımı çevirdim, dudaklarımı boğazının dibine bastırdım ve orada "Güzel" dedim.

"Hâlâ sık yapmanı istemiyorum."

Sırıttım ve yanağım omzuma gelecek şekilde arkama yaslandım. "Yapmayacağım." "Güzel," diye mırıldandı ve arkamı sıktı.

"Yine de, eğer babanı görürsem, neye benzediği hakkında hiçbir fikrim olmasa da, ona öldürücü bir bakış göndermekten sorumlu olmayacağım."

"Bunu " diye karşılık verdiğinde sesinde bir gülümseme vardı.

"Ve eğer daha sonra arabası anahtarlanmış olarak ortaya çıkarsa, şimdi söyleyeceğim, ben yapmadım."

Vücudu titriyordu, mizahında hiç ses olmamasına rağmen bundan gurur duyuyordum.

Ama "Kapa çeneni ve uyu" diye emrettiğinde sesinde derin bir gülümseme vardı.

"Sadece şunu söylemek için, bunu yapacağım ama sadece bunu zaten yapacağım için yapacağım."

"Eğer , neden ?" "Sadece söylemek için söylüyordum."

"Hâlâ kapatmıyorsun." "Her neyse," diye mırıldandım.

"Ve hala," diye işaret .

Başımı kaldırdım ve "Joker!" diye bağırdım.

Beni başımın arkasından yakaladı, içeri çekti, kaldırdı ve bana sert, tatlı, kısa bir öpücük verdi.

Sonra yanağımı omzuna yasladı, alnımı boynunun yanına koydu ve "*Şimdi çeneni* kapa ve uyu" dedi.

Boğazına bakıp sııttım.

Sonra sustum, gözlerimi kapattım ve uyudum.

ON ALTINCI BÖLÜM

Hikayenin Sonu

Carissa

Aaron'un yüzücüleri yumurtamı döllediği anda içimde doğan bir içgüdüyle, ertesi Pazartesi, oğlumun ben onu pencereden bile görmeden ön kapıya doğru yola çıktığını biliyordum.

Böylece, bir hafta boyunca kendimi ve oğlumu Harika bir yeni eve, LeLane'in grip salgını yatıştığından beri sadece bir çift vardiyaya ve harika yeni erkek arkadaşımınla geçirdiğim bir sürü zamana, Joker kanepemde benimle takılırken ben uzanıyordum (daha çok beklentiyle kıpırdanıyordum).

Böylece, daha da iyi bir haftanın habercisi olan şeyin heyecanı ile - ki bu oğluma kavuşmaktı- ayağa kalktım, bir dizimi diktim ve kendimi Joker'in üzerine ve kanepenin arkasına attım.

Ne yazık ki bunu yaptığımda Joker'in homurtularını duydum. Bu bana söz konusu dizi Joker'in *bir yerine yerleştirdiğim* hissini verdi. Bu nedenle, çıplak ayaklarım kanepenin arkasındaki zemine çarptığında, çılgınca koşuşturmamı durdurdum ve ona baktım.

"Tanrım, Carrie," diye mırıldandı, bana bakarken ayağa kalktı, dudakları titriyordu, bir eli karnındaydı.

"Üzgünüm," diye fısıldadım, sonra sıırttım, "Travis evde."

Bana kızgın olmadığını dudaklarının kıvrılmasından daha iyi anlatan bir sırıtışla karşılık verdi, ben de eğildim, başını iki yanından tuttum, hızlı bir öpücük verdim, onu bıraktım ve kapıya doğru koştum.

Tam oraya geldiğimde zil çaldı.

Kilidi açtım ve kapıyı çektim.

Ve orada Aaron vardı, Tory değil, Travis'i kolunda tutuyordu, bebek bezi çantası Aaron'ın omzuna asılmıştı.

Aaron her zamanki gibi uzun boyluydu ama takım elbisesini çıkarmış, kot pantolon ve pembe, rengiyle uyumlu güzel bir gömlek giymişti.

Bunu gördüm ama daha çok bebeğimi gördüm.

Ellerimi kaldırarak önümde sessizce çırpıtım ve oğluma gülümsedim.

Sonra ellerimi ona doğru uzattım. "Hey, Googly. Yeni evine hoş geldin."

Travis annesine ıslak ve ağzı açık bir şekilde gülümsedi, babasının kollarında iki büküm oldu ve bana doğru atıldı.

Onu yakalayıp kendime çekerken, anları asla unutmayacağımı umuyordum. Annesini gördüğünde bebeğimin gözlerinin parladığını görmek. Bana uzandığını görmek. Onun küçük sıcak bedenini kollarımda yakalamak. Unutulması kolay olabilecek küçük anlar, ama her zaman hatırlanması gereken çok değerli anlardı.

Onu kendime çektim, boynunu öptüm, sıktım, saçıma yapışıp çekiştirirken bebek kıkırdamalarını dinledim.

Harika hissettirdi.

Kapıya doğru döndüm ve mırıldandım: "Çantayı kapının yanına bırakabilirsin. Teşekkürler Aaron."

"Tanrım, seni tanıdığımı biliyordum," dedi Aaron ve Joker'e baktığını görmek için geri döndüm. "Siktir, sen Carson Steele'sin."

Joker'e doğru baktığımda ayakta olduğunu gördüm. Gözleri Aaron'daydı.

"Evet," diye cevap verdi.

Tamam, Aaron'ın Travis'i geri getirmesini beklemediğim için o anın gelmesini de beklemiyordum. Gerçi bunun eninde sonunda olacağını biliyordum ama bu olasılığın bu kadar çabuk gerçekleşeceğini bilmiyordum.

Ama artık her şey bitmişti ve Travis, Joker ve benim için aile zamanı gelmişti.

"Onu getirdiğin için teşekkürler," dedim Aaron'a kararlı bir şekilde ve "Çantayı kapının yanına bırakabilirsin," diye tekrarlardım.

Aaron bana baktı ve kaşları . "Carson'la çıkıyorsun

Steele?"

Önce Joker'e sonra Aaron'a baktım ve "Şey... evet." diye cevap verdim. Ne diyeceğini şaşırılmış gibi görüldüğünde ve söyleyecekleri her ne olursa olsun umurumda olmadığını düşündüğümde tekrarladım, "Çantayı kapının yanına at. Ben sonra hallederim."

"Bana onun kim olduğunu bilmediğimi söylemiştin," dedi Aaron, gitmesi gerektiğine dair pek de üstü kapalı olmayan imamı dikkate almayarak.

Eski kocama her şeyi berbat ettiğimi açıklamayacaktım.

Ben de onun yerine, "Onu tanıyor muydun?" diye sordum.

"Biliyorsun, tanı mıyordum, pek sayılmaz," diye karşılık verdi Aaron. "Ama yine de onu tanıyordum, Carissa."

"Yola önce bunun üzerinden geçmek gerekli mi?" Joker de söze katıldı ve bakışlarımı tekrar ona çevirdiğimde Aaron'a sabit bir şekilde baktığını ama bunu sabırsızlanarak yaptığını gördüm.

Bakışlarımı Aaron'a çevirdiğimde onun da Joker'i incelediğini gördüm.

Sonra nefesini içine çekti ve dikkatini tekrar bana çevirdi.

"Konuşmamız gerekiyor," diye açıkladı.

Muhteşem.

"Kahretsin," diye mırıldandı Joker, belli ki benimle aynı şeyleri hissediyordu. Aaron'ın gözleri ona kaydı. "Burada olmana gerek yok."

"Aslında," dedim çabucak. "Burası benim evim, o yüzden bu kararı ben verebilirim. Ve benim kararım şu: Joker hiçbir yere gitmiyor. Şimdi, oğlumla yapmam gereken bir bağ var. Konuşmak istiyorsan konuş Aaron, böylece gecemize devam edebiliriz."

Bunu söylediğimde Aaron içeri bir adım attı, kapıyı kapattı ve bebek bezi çantasını yere bıraktı.

Bu hamleyle sadece benim değil, odanın da gerildiğini hissettim; çünkü hâlâ saçımı avuçlayıp ağzına götüren oğluma sarılmıştım. Saçımı dikkatlice tuttuğu yerden kurtardım ve o da hemen üstümü tutup öne doğru eğildi ve onu da ağzına soktu.

Bütün bunlar Aaron etrafına bakınırken oldu.

Ne gördüğünü biliyordum. Onun görmesi hoşuma gidiyordu çünkü ben onu yaşıyor ve Travis'e verebiliyordum. Aaron'un şimdi Tory ile birlikte yaşadığı dört yatak odalı ev gibi büyük bir ev değildi. Sadece iki yatak odası, bir banyo ve bir oturma odası vardı.

yemek odasıyla birlikte.

Ama ne olursa olsun, çok güzel bir evdi ve bu açıkça . Ve "eski" mobilyalarımız içinde harika görünüyordu.

Aaron bana bakışlarını çevirdi. "Burası harika bir ev, Riss."

Riss.

Ulk.

"Teşekkürler, biliyorum," diye cevap verdim.

"İstediğin kelime bu muydu?" Joker sordu.

Aaron ona öldürücü bir bakış attıktan sonra dikkatini tekrar bana çevirdi ve derhal yüz hatlarını yeniden düzenledi.

Yine Ulk.

"Güzel bir yere yerleştiğine sevindim," dedi bana. "Ben de memnunum," diyerek bariz olanı ifade ettim.

Joker, "Eğer bir tura çıkacaksan, Carrie'nin beni zorlayacağını sanmıyorum," diye araya girdi.

Aaron bakışlarını Joker'e çevirdi. "Sen katılmazsan bu iş daha hızlı ilerler."

Joker mantıklı bir şekilde, "Sadede gelersen bu işin daha hızlı ilerlemesine yardımcı olur," dedi.

Aaron'ın çenesinin sertleştiğini gördüğümde kıkırdamama engel oldum.

"Tamam," diye araya ve eski kocamın dikkatini çektiğimde sordum.

"Aaron, neye ihtiyacın var?"

Sinirli görünmeyi bıraktı ve ondan çok iyi bildiğim bir şeye bakmaya başladı.

Ayıp.

Travis'e daha sıkı sarıldım ve destek aldım.

"Dinle," diye başladı. "Avukatım yarın avukatınızı arayacak ama hazır sizi bulmuşken şimdi söyleyeyim dedim. Görüşmemizi ertelemek zorunda kalacağım."

Odada daha fazla gerginlik hissettim, bu çoğunlukla bana aitti ama kesinlikle biraz da Joker'e aitti ve Aaron'a baktım, tam olarak neyin peşinde olduğunu biliyordum.

İnekler eve gelene kadar ertelemeye çalışabilirdi ve yapardı da. Bunun için çeşitli sebepler vardı. Bunu sadece benimle uğraşmak için yapıyor olabilirdi. Bunu yapıyor olabilir çünkü değerli zamanını benimle savaşmak için mahkemeye giderek harcamak istemiyor olabilir. Belki de

Angie'nin bomba olduğunu ve kaybedeceğini bildiği için ön hazırlıkları olabildiğince uzatmak istiyordu. Ya da bunu yapmanın beni pes edeceğim noktaya kadar yıpratacağını düşündüğü için yapıyor olabilir.

Her ne yapıyorsa, beni çok az düşünerek kendisi için yapıyordu.

Ya da oğlu.

Aynı eski hikaye.

"Hemen bir sonuca varmadan önce, Riss," diye devam etti, "büyük bir davam vardı. Hazır değiliz. Bu hafta mahkemedeyiz ve ben buradan ofise geri döneceğim. Boğazıma kadar bu işe batmış olacağım ve toplantımızı yapmamız gereken saatte mahkemede olmam gerekecek. Dava bir süre daha devam edecek, en azından birkaç hafta. Şimdi size bu süreçte sabırlı olursanız çok memnun olacağımı söylüyorum."

Joker, "Şaka yapıyor olmalısın," diye homurdandı ve Aaron öfkeli bakışlarını ona çevirdi.

"Dostum, sen bu işte yoksun," diye kestirip attı.

Joker ağzını açtığı anda "Affedersiniz," dedim ve bunu yaparken ikisinin de dikkatini çektim. Ama ben Aaron'a bakıyordum. "Tekrar söylüyorum, burası *benim evim*. Joker ve ben çıkmıyoruz. Birbirimizle görüşüyoruz. O benim hayatımın ve dolayısıyla evimin bir parçası. Burada hoş karşılanıyor. Burası benim evim ve neye dahil olacağını ben söylerim ve hayatımda olduğu için benimle olan her şeye dahil olur. Olmayan ve bunu söyleyemeyen kişi *sizsiniz*."

Havadaki gerginliğin bir kısmının gittiğini hissettim (tüm bunlar Joker'di, hala kızgındım) ama Aaron'a odaklanmaya devam ettim çünkü konuşmam bitmemişti.

"Eğer ertelerseniz, korkarım ki Angie ile bu toplantıdan sapma ve dilekçelerimizi sunma konusundaki ön stratejimize geri dönme konusunda konuşmak zorunda kalacağım."

Aaron bana doğru bir adım attı ve hava tekrar ağırlaştığında (bu tamamen Joker'den kaynaklanıyordu) ve vücudum gözle görülür şekilde sertleştiğinde durdu.

"Riss, bana güvenmen için sana çok fazla sebep vermediğimin farkındayım ama doğruyu söylüyorum. Bu dava şirketim için çok önemli ve ben birinci başkanım. Bu

O koltuğa oturduğum ilk büyük davam ve kafamı oyuna vermem gerekiyor."

Bu onun için büyük bir şeydi. Çok büyük. Bunu ciddiye alırdı. Her şeyini vermek isterdi.

Ama bunun benimle hiçbir ilgisi yoktu. "Bu benim sorunum değil," diye karşılık verdim.

Anlamış gibi başını salladı ve ben bunun şaşkınlığıyla uğraşırken o konuşmaya devam etti.

"İşlerin zor olduğunu biliyorum, muhtemelen bu taşınmayla daha da zorlaşacak çünkü buranın kirası ucuza gelmiyor. Oğlumuzu güzel bir eve yerleştirmek için yaptığınız her türlü fedakarlığı takdir ediyorum. Bu arada, yapacağımız değişiklikleri görüşmek üzere yeni bir toplantı ayarlayana kadar, Travis'in çantasında beş yüz dolar nakit var."

Göz kırptım.

Aaron devam etti.

"Eğer bu dava düşündüğüm kadar uzun sürerse, Travis'i benimle bir sonraki görüşmesinden sonra size iade ettiğimde aynısını size vereceğim."

"I-" Ben başladım.

"Al onu, Kelebek," dedi Joker sessizce.

Ben de Joker'e doğru bakarken Aaron'ın ona bir kez daha asitli bir bakış attığını gördüm.

"Belki de Angie'yle konuşmalıyım," diye önerdim.

"Angie'yle konuşmak istiyorsan, konuş. Ama şimdilik parayı al," diye yanıtladı Joker. "Kötü bir fikir olduğunu söylerse geri verebilirsin."

"Beni ilgilendirmedini biliyorum," dedi Aaron dikkatle ve bana hitap ettiğini görmek için dönüp baktım. "Ama burası gerçekten güzel bir yer, Carissa. I..." Başını salladı ve sanki zorluyormuş gibi bir sonraki cümleyi söyledi: "Kıyafetlerini gördüm. Arabanı gördüm. Travis'in eski evinde olmasından mutsuz olduğunu biliyorum ve ona burayı vermek için daha da geriye gittiğini sanıyorum. Senden yardım etmeme izin vermeni istiyorum."

Onun sözleriyle içimde bir şeyler oluşmaya başladı. Anlamadığım bir baskı, ama bunun hayallerimi öldüren ve hayatımı mahveden, beni yeniden inşa etmeye ve bunu zor yoldan yapmaya zorlayan eski kocamın benim için üzülmesiyle ilgili olduğunu biliyordum.

Saçlarımı salladım, omuzlarımı düzelttim ve onunla gözlerimi kilitledim. "Ben iyiyim."

Aaron, "Bırakın yardım edeyim," diye tekrarladı.

"Ne yaptığınızdan emin değilim ama bu sizin için gerçek bir uyanışsa, tamam. Bunu avukatlarımız aracılığıyla çözebiliriz. O zamana kadar, Aaron, senin merhametine ihtiyacım yok."

İrkildi ve oğlumu daha da yakınıma çektim, kokusu, sıcaklığı, küçük bebek vücudu bana güç veriyordu, neyse ki tüm bunlar olurken üstümü elinde çevirmekte ve sırayla bebek tükürüğüyle ıslatmakta bir sakınca görmüyordu.

Aaron nazikçe, "Sana acımıyorum, Riss," dedi. Ve yine *Riss*.

Ayrıca benimle nazikçe konuşuyordu. Oyunu neydi?

Hayır, gerçekten, umurumda değildi. Travis'le (ve Joker'le) vakit geçirebilmek için onun evimden gitmesini istedim.

"Haklısın," dedim ona işleri hızlandırmak için. "Burası daha pahalı. Ama hayatım değişti, bu yüzden düşündüğün gibi bir fedakârlık değil."

"Carrie," diye mırıldandı Joker ve sesi bir uyarı gibiydi. Bu uyarıyı dikkate almadım.

"Ve sen de haklısın," diye konuşmaya devam ettim. "Fedakârlık yapmayı bırakmamın zamanı geldi. Travis büyüdüğü için ihtiyacı olan şeyler var, yeni kıyafetler gibi. Ve işleri benim için biraz daha az sıkıntılı hale getirmek için ilgilenmem gereken şeyler var. Ama onlarla kendim ilgileneneceğim. Angie sorun derse, Travis için parayı alırım. Ama bil diye söylüyorum, misafir odamızdaki mobilyaları, ailenin bana verdiği bileziği, senin bana verdiğin bilezikleri ve evlilik yüzüklerimizi satacağım. Bu bana bazı finansal konularda yardımcı olacaktır, dolayısıyla benim için üzölmeyi bırakabilirsin."

Konuşmamı bitirdiğimde eski kocama baktım çünkü darbe almış gibi görünüyordu, yüzü solgun, gözleri acılıydı.

"Bileziklerimi mi satacaksın?" diye fısıldadı.

Tepkisini anlayamıyordum ama itiraf etmeliydim ki, her ne ise, beni rahatsız ediyordu.

Bu yüzden cevabım yumuşak oldu, "Evet Aaron. Onlar benim, sen

Onları bana verdin ama ben onların temsil ettiği hayatı yaşıyorum. Onları bana verdiğin kısmı değil ama hayata uydukları kısmı da değil. Ben bir çalışıyorum. Pahalı mücevherlere ihtiyacı olan, öğle yemeği yiyen bir kadın değilim. Başka şeylere ihtiyacım var. Bu yüzden onları kullanışlı hale ."

Sanki tek kelime etmemiş gibiydim.

"*Alyanslarımız* mı?" diye sorarken Aaron'ın ses tonu neredeyse işkenceye dönüşmüştü.

Travis'in kollarımda kıpırdadığını hissettiğimde başım şaşkınlıkla otomatik olarak sallandı. Ona baktığımda babasının garip dehşetini hissettiğini ve artık üstüme , babasına odaklandığını gördüm.

O sırada Joker benim alanımdaydı, elleri Travis'in üzerindeydi.

Ona baktım.

"Onunla ilgilen," diye fısıldadı Aaron'a başını sallayarak. "Travis'i yakaladım."

Sonra Travis'e sahip oldu çünkü oğlum kollarındaydı ve Travis ona bakarken uzaklaşıyordu.

Koridora doğru yönelmelerini izlemek için döndüm, Joker "Yeni odanı görmek ister misin?" diye mırıldandı.

Travis, "Dah, bah, buh!" diye bağırdı ve Joker'in kulak memesini çekti.

Bu beni neredeyse gülümsetecekti ama Travis'le birlikte Joker'i izlemeyen Aaron'a dönüp baktığımda gülümsemedim.

Beni izliyordu.

"Cevabını gerçekten anlamıyorum Aaron," dedim ona ve bunu dikkatlice yaptım. "Ama o şeylerin bana verildiğini yineleyeceğim. Onlar benim. Onlar için kullanabileceğim şeyler var ve ben de onları kullanacağım."

"Nişan yüzüğünü sana Boston Limanı'nın tuğlaları üzerinde verdim," diye karşılık verdi. "Suyun üzerindeki ışıklarla birlikte sana evlenme teklif ettim."

O yaptı. O tuğlalara diz çökmüştü. Saat gece yarısını vurmuştu. Elimi tuttu ve bana baktı, karısı olmamı istedi, Boston'un gece ışıkları o anı aydınlattı, neredeyse bir fantezi gibi yaptı.

herhangi bir başka durumda, bu dayanılmaz olurdu

Romantik. O zamanlar kendimi bile öyle olduğuna inandırmıştım.

Ama gerçekte, aylar önce başka bir kadınla birlikteydi.

"Bunu yapmak istemezsin," diye uyardım onu sessizce. "Diğer her şeyle birlikte duygusal manipölasyona ihtiyacım yok. Ama şunu söyleyeyim, evlenme teklif ettiğinde ne yaptığını ve kiminle yaptığını biliyorum. Elimde cephane var. Ateşe karşılık ateş istiyorsan, sana veririm. Ama oraya gitmemeyi tercih ederim."

Sanki aniden nerede olduğunu ve neler olduğunu fark etmiş gibi başını salladı.

Sonra şöyle dedi: "Seni duygusal olarak manipüle etmiyorum Riss. Tanrım."

"Hiçbir zaman, bir kez bile, şeyi önemsemiğine dair bir belirti göstermedin," diye cevap verdim. "Şimdi mücadele ediyorum ve hayatımda bir erkek var ve aniden-"

"Lafı açılmışken," diye sözümü kesti, gözleri koridora gidip tekrar bana döndü. "Carson Steele mi? Tatlım, gerçekten mi?"

Kesinlikle *olmaz*.

"Yapma," diye tersledim, sırtım diktigözlerimden buz sarkıtları fırladığını hissedebiliyordum.

Aaron'ın sırtı da dikleşti. "O-"

Ona doğru eğildim. "*Benim*," diye ısırdım ve arkama yaslandım. "Travis'le arası çok iyi ve bana karşı harika. *Harika*, Aaron. Kusursuz. *İnanılmaz*. Bana davranış şekli, *hayatımda* hiç sahip olmadığım bir şey" - ona bir el attım, yüzü sertleştiğinde kaçırmadığını bildiğim bir noktaya değindim - "yargılayamazsın. Bir şey söyleyemezsin. O benim. Zamanını geçirdiğinle ilgili düşüncelerimi paylaşıyorum. Senden de bu iyiliğe karşılık vermeni bekliyorum."

Aaron, "Zamanımı şu anda her ne sikimse o hale gelmiş liseli ezikle geçirmiyorum, ama ona bakınca bile iyi olmadığını anlıyorum," diye karşılık verdi.

Kesinlikle *olmaz!*

"Hayır, zamanını evli bir adamla yatmakta sakınca görmeyen bir kadınla ," diye sertçe karşılık verdim. "Evli bir adam

hamile bir karısı vardı. Sonra da hamile karısını *henüz hamileyken* kazıyıp attıktan sonra o adamın yüzüğünü kabul etmek. Erkeğinin, oğlunun annesine hayatı zindan etmesine seyirci kalan bir kadın. Son zamanlarda insanlık belirtileri gösterdi Aaron. Ama sakın Joker *onunla* kıyaslanabileceğini düşünme."

Öfkeli görünüyordu ama yayılım ateşi açmadı.

Onun yerine elini arka cebine attı ve cüzdanını çıkardı. Sonsuza dek paylaşacağımız evimiz için birlikte aldığımız sehpaye doğru yürürken cüzdanını açtı, bir deste banknot çıkardı ve masanın üzerine bıraktı.

Sonra bana döndü, "Kıyafetlerini sevdiğini biliyorum. Ezikliğin için güzel görünmen gerek, bunu kullan." Faturaları işaret etti. "Yüzüklerimi satma."

O yüzükleri neden bu kadar önemseydiğini anlayamıyordum. Daha önce hiç umursamamıştı.

Ama bunu düşünemezdim. Kafamın daha önce hiç bir öfkenin baskısıyla patlamak üzere olduğu gerçeğini düşünmek zorundaydım.

"Bilgin olsun diye söylüyorum," diye tısladım. "Tüm bu eşyaları , eski avukatımın faturalarını ödemek için kullanacağım. Birkaç yeni üst baş ve plastikten yapılmamış sevimli ayakkabılara sahip olmak çok hoş olurdu. Ama Joker beni olduğum gibi seviyor. İki yüz dolarlık sandaletler giymeme ihtiyacı yok. Beni geldiğim gibi kabul ediyor."

"Yapmaz, *Joker'e bakılırsa*, her ne boks, adamın adı Carson, muhtemelen ayakkabıların iki yüz dolar olduğunu bilmiyordur."

"Motosiklet botlarının ucuz olmadığından şüpheleniyorum," diye karşılık verdim.

Aaron alaycı bir tavırla, "Motosiklet botları mı?" diye sorarken dudakları kıvrıldı.

Ciddi misin?"

Cevabım dilimin ucundaydı ama söyleyemedim çünkü Joker salonun ağzından şöyle dedi. "İşin bitti dostum. Git buradan."

Ona baktığımda Travis'in hâlâ elinde olduğunu ve Travis'in de ağzına soktuğu bir oyuncak olduğunu gördüm.

Ne kadar kızgın olsam da, Joker'in oğlum kucağındayken muhteşem görüldüğü gözümde kaçmadı.

Bu durum, çocuğumuzu kucağına aldığı anda nasıl görüneceğini merak etmeme neden oldu.

Muhtemelen aynı. Daha fazla değil. Daha az değil. Tek kelimeyle muhteşem.

"Ben senin arkadaşın değilim," diye mırıldandı Aaron. "Hayır, değilsin," diye karşılık verdi Joker.

Sessizlik vardı. Bu uzadı. Havada düşmanlık vardı. İnşa edildi.

Kapıya doğru yürüyüp açarak buna son vermek üzereyken Aaron tuhaf bir soru sordu.

Ve bunu Joker'e sordu.

"Beni yenebileceğini mi sanıyorsun?"

Nefesimin kesildiğini hissettim, soruyu anlamıştım ve bundan *hiç* hoşlanmamıştım.

Joker de soruyu anlamıştı. Tamamen.

Bu yüzden "Ben resme girmeden önce yolunuzu kaybetmiştiniz" diye cevap verdi.

"Beyler-" diye başladım.

"Göreceğiz," diye konuştu Aaron üzerimden, bakışları niyetli, öfkeli ve Joker'e kilitlenmişti.

Joker başını salladı, dudakları yukarı kıvrıldı ve "Her neyse" diye mırıldandı.

"İşimiz bitti," diye duyurdum, kapıya doğru yürüdüm, açtım ve Aaron'a baktım. "Eğer sakıncası yoksa..."

Aaron bakışlarını Joker'den ayırdı ve bana baktı. Sonra uzunca bir süre beni inceledi.

Bunu saçlarımı çekerek yaptı, ki saçlarım aşağıya dökülmüş ve kabarmıştı, biliyordum çünkü Joker oynadığında böyle oluyordu. Ve biz uzanırken, Joker oynuyordu.

Ayrıca krem rengi, çoğunlukla şeffaf, kepçe yakalı, uzun kollu, üzerinde küçük yeşil yapraklı turuncu çiçekler olan ve altına giydiğim mandalina rengi tişörtün üzerine tam oturan sevimli üstümü de aldı. Ve benim yıpranmış, soluk yeşil asker pantolonumu aldı.

İkinci el mağazasından bir şarkıya almıştım. OxiClean ile temizlediğim bir yağ lekesi vardı ve şimdi dövülmüş ve lekeli iğrenç değil, dövülmüş ve lekesiz harika oldular.

Onunla birlikte olduğum yılların hiçbirinde giyeceğim bir kıyafet değildi.

Sevimliydi ama sinirliydi, isteyerek değil, param ancak buna yettiği için.

Yine de hoşuma gitti ve şimdi daha çok hoşuma gitti çünkü *yeni* Ben.

Sevimli ve
sinirli. O
bendim.

Neyse ki, ben onu harekete geçmesi için uyarmak zorunda kalmadan önce, kapının yanında duran bana doğru yürüdü.

Doğruca kapıdan içeri girecek gibi görünüyordu ama ne yazık ki durdu ve bana baktı.

"İşimiz bitmedi Riss," dedi usulca, ses tonu tanıdığım bir tondur. Benden bir şey almaya çalışırken kullandığı ses tonuydu bu. Onu affetmemi. Ailesiyle yiyeceği akşam yemeğinde benim seçtiğim elbiseyi değil, onun istediği elbiseyi giymemi. Benimle seks yapabilmesi için yatağa gelmemi.

Şu anda onu kullanıyor olması bana iyi bir his vermedi.

"Seninle işimiz asla bitmeyecek," diye devam etti. "Bunu ikimiz de biliyoruz." Bana o ilginç mavi gözleriyle eskiden beni çözen ama o anda gözlerimi devirmekle savaştırmama neden olan bakışını attı. Mükemmel biçimli dudaklar seğirdi.

"Kendine iyi bak tatlım," diye mırıldandı, ağzının bir sırtışı oluşturmaya izin verdi ve sonra kapıdan içeri girdi.

Kapıyı arkasından iterek kapattım, kilitledim, Joker'e döndüm ve "Sinir bozucu olmanın farklı bir yolunu bulması beni heyecanlandırmıyor desem az kalır" dedim.

Joker kahkahayı patlattı.

Onu izledim, hoşuma gitti. Onu izlemeye devam ettim, Travis Joker'in kahkahalarından büyülenip oyuncağını Joker'in ağzına vurarak kendi bebek tarzıyla katılmaya karar verdiğinde daha da hoşuma gitti.

Joker kıkırdamaya başladı ve oğluma baktı.

Bunu yaptığında, Travis oyuncağı onun ağzına sokarak

Aynı anda ağzını yukarı kaldırdı ve Joker'in ağzına yapışmaya çalıştı, böylece hem ıslak dudaklarını hem de oyuncağı Joker'in yüzüne çarptı.

"Dudaklarımı çiğnemeden önce gel de çocuğunu al," dedi Joker oyuncak ve bebeğin karıştırdığı bir .

Tam olarak talep edilmediği gibi yaptım (ama bu şekilde almaya karar verdim).

Tekrar oğluma sarıldığımda, Joker'in elini kalçamda hissettim ve gözlerimi onunkilere diktim.

"İyi misin?" diye sordu sessizce.

"Daha sinir bozucu olmaya niyetli," diye cevap verdim. "Anladım," Joker. "Peki, iyi misin?"

İçimi çektim.

Sonra dedim , "Sinir bozucu diğer davranışlarını da atlattım. Bunu da atlatacağım."

Joker kalçamı sıktı. "Evet, Carrie. Yapacaksın."

Ona sırtarak eğildim ve sakallı çenesini öptüm. Travis oyuncağıyla kafama vurdu.

Bu beni güldürdü ve dikkatimi tekrar oğluma vermemi sağladı. Bu da Aaron'la olan o sahneyi aklımdan çıkarmamı ve on dakika önce yapmam gereken şeyi yapmamı sağladı.

Oğlumu eve hoşgeldin. Ona evi gezdirdim. Ve turu, yeni güvenli, temiz, güzel evimde her iki oğlumla da - bebek olanım ve motorcu olanımla - vakit geçirerek sonlandırdım.

* * *

"Seni geri kazanmaya çalışacak."

O geceydi. Travis uyuyordu. Geç olmuştu. Haberlerden sonraydı. Joker'le yatağımda seviştikten sonra. Depoda sakladığım ama Travis benimle aynı odada uyuduğu için aylardır kullanmak zorunda kalmadığım bebek açığı, kırmızı ışığı yanıyordu ve Joker'in yanındaki komodinin üzerindeydi, motorcumun koyduğu yerde.

"Tatlım," diye fısıldadım ama başka bir şey söylemedim.

Aaron'a olduğunda, bunu düşünmek istemedim. Ama hemen anladım.

Aaron son derece rekabetçiydi. Bunu ta o zamanlar fark etmiştim.

Lisede. Ondan her zaman hoşlanmamıştım ve gömmediğim ama gösterdiğim tek şey buydu. Bu konuda birden fazla kez kavga bile etmiştik.

Bunu ilk kez takım bir futbol maçını kaybettiğinde ve Aaron buna biraz korkutucu bir şekilde tepki verdiğinde fark etmeye başladım.

Sadece ben değil, kocasının her istediğini yapmasına izin veren annesi de, baba ya da oğul birbirlerine herhangi bir konuda meydan okuduklarında sinirlenirdi. Bu bir masa oyunu ya da tenis maçı olabilirdi. Korkutucu bir hırçınlıkla hem ona hem de birbirlerine saldırırlardı.

Aaron ne zaman bir hata yapsa babası onunla alay ederdi ve ben bundan nefret ederdim.

Ama Aaron'ın davranışları kadar değil. Aaron ne zaman babasına üstünlük sağlasa bunu yüzüne vururdu. Ben de bundan nefret ederdim. Acımasızdı, acımasız olduğu noktaya kadar devam etti ve her zaman onun hakkında çirkin şeyler söylediğini düşündüm.

Heck, hakkında.

Aaron'un birkaç hafta önceki davranışının iyi bir avukatım olduğunu bildiği için mi yoksa beni Joker'le birlikte daireme yürürken gördüğü için mi değiştiği konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Ya da biri diğerine yol açıysa.

Sadece hayatımın manzarasının çeşitli şekillerde değiştiğini biliyordum, Aaron'un herhangi bir yolla zorlamayı uygun gördüğü değişiklikler de buna dahildi.

Ve eski karısını başka bir adamla görmek, bana davranış şeklini göz önünde tahmin edemeyeceğim bir etki yarattı. Ama muhtemelen tahmin etmeliydim.

Ve zamanki gibi hoşuma gitmedi.

Joker bana, "Seni elde etmek için elinden geleni yapacak ve bunu yapmak için de şu anki kaltağını hırpalayacak," diye bilgi verdi.

İçimi çektim, yanağımı Joker'in göğsüne dayadığım yerden kaldırdım ve gölgelerin arasından onun gözlerini buldum.

"O ve benim işimiz bitti," diye ilan ettim.

"Travis ve ben odada yokken söylediklerinin çoğunu duydum Kelebek, yani benden hoşlandığını biliyorum." Karanlıkta sıırıttım ama Joker devam etti. "Beni rahatsız eden bu değil. O hıyar herif kaltağının canına okuyacak ve

aynısını sen ve oğlun için de yapacağım. Onun gibi bir adamın kazanmaktan başka hiçbir şey umurunda değildir."

"Biliyorum," dedim sessizce.

Joker, "Angie'yi aramalısın, ona her anlatmalısın," diye öğüt verdi. "Yarın arayacağım," diye söz verdim.

"Ve sen ve o, çocuğunuza nasıl bakacağınız konusunda yaptığınız anlaşmanın bu olduğunu ona açıkça gösterecek bir yol bulmalısınız. Beni alt etmek için aklından ne geçiriyorsa, peşini bırakmalı."

"Angie'ye bundan bahsedeceğim."

Bunun biteceğini ummuştum ama Joker bana saldırmaya devam etti.

"Senin olduğunu biliyorum, onu önemsedin, ona yıllarını verdin, elini , bir çocuk verdin ve seni becerdiğini ve bunu aştığını biliyorum. Ama şunu bilmelisin ki, eski sevgilin lisedeyken büyük bir hıyardı ve bence olgunluk bunu ondan söküp atmadı."

"O sadece-" diye başladım, Aaron'ı savunmak için değil, Aaron'ın davranışlarına neden katlandığımı savunmak için.

"Sen yoktun," diye araya girdi Joker. "Geriye dönüp baktığımda, Carrie'nin yaptığı asıl pisliği, o çirkin pisliği ancak sen orada yokken yaptığını görüyorum. Eğer o orospu çocuğunun neyin peşinde olduğunu bilseydin, ikinci sınıfa geçmeden ondan kurtulurdun ve tahminimce o da bunu biliyordu."

Bu hiç hoşuma gitmedi. "Ne gibi?" diye sordum.

"Fark etmez," diye cevap vermedi Joker. "Umarım o saçmalığı yaptığı çocuklar bunu atlatmıştır. O kadar acımasızdı ki, muhtemelen atlatamadılar. Ama bu senin suçun değil. Herkes senin havalı olduğunu biliyordu. Herkes onun havalı olmadığını da biliyordu."

"O... sana bir şey yaptı mı?" Tereddütle sordum.

"Denedim," diye cevap verdi Joker ve vücudumun gerildiğini hissettim. "Beni köşeye sıkıştırdı ama zamanlaması kötüydü. Bir komşumuz vardı, adam hâlâ arkadaşım, onlar dayak yemeye hazırlanırken geldi, senin eski orospu çocuğu ve beş çetesi. Linus kamyonetinden indi ve onlarla biraz bilgelik paylaştı. O bir yetişkindi. O büyük bir adam. Ona bir bakarsan kendini idare edebileceğini anlarsın. Ve kelimelerle arası iyi. Kullandığı kelimeler çok açıktı, benimle dalga geçiyorlardı.

Her zaman onunla uğraşırlar ve onun da ona nasıl karşılık vereceği şaşırtıcı olur."

Joker'in eski komşusunun iyi bir zamanlaması olduğu için rahatlama ve Aaron ve arkadaşlarının Joker'i hedef aldığı için üzölme gibi çelişkili duygularla mücadele ediyordum, bu yüzden Joker etmeden önce bir cevap veremedim.

"Linus gelmeseydi de fark etmezdi. Kendi başımın çaresine bakabilirim ve o zamana kadar dayak yemeyi öğrenmişim."

Bu beni daha iyi hissettirmedi. Joker tam olarak bitirmemişti.

"Ama buna sahip olmayan diğer çocuklara Neiland hadlerini bildirirdi. Bir zorbarlar vardır, bir de Neiland gibi insanlar. O zorba kalıbını kırdı. O bir zorbaydı. Okulun kralıydı, o tahtta oturmayı severdi ve kimsenin onun yeri olduğunu unutmamasını sağlamak için aktif olarak yollar arardı. Takdir edilmekten zevk alırdı. Ayrıca aşağılanmaktan da zevk alırdı. Zayıf gördüklerinin korkutulmasını istiyordu. Ve bunu, lise zorbarlarından başka bir şey olmayan arkadaş ekibiyle nasıl elde etmesi gerekiyorsa öyle elde etti."

"Bu beni biraz hasta hissettiriyor, Carson," diye gerçeği söyledim, midem bulantıyla çalkalanmaya başlamıştı.

Elini sırtımdan boynuma doğru kaydırđı, nasırlar tenime değiyor ve muhtemelen onun bir parçası olduğu için garip bir şekilde rahatlatıcı bir şekilde karıncalanmasına neden oluyordu. Sonra parmaklarını saçlarımda gezdirdi ve tekrar konuştuğunda sesi yumuşamıştı. "Artık bitti bebeğim ve seni korkuttuğumu biliyorum. Bunu yapmak zorunda olmam berbat.

Bu. Dövüşmeye hazır olduğunu, bunu yapabileceğini, küstahlık ve ateş olduğunu görebiliyorum ve onunla işin bitti. Bunu açıkça belirtiyorsun. Ama şu anda yaptığım şeyi yapıyorum çünkü çirkin olan şeylerin daha da çirkinleşeceğinden endişeleniyorum. Ve sen de sertleşmelisin, Carrie. Çünkü istediğini elde edemezse ve bunun peşini bırakması gereken bir savaş olduğu mesajını alamazsa, tüm gücüyle üzerine gelecektir."

"Hayır," dedim usulca. "Sana saldıracak."

Gerçek buydu ve bu beni *daha da kötü* hissettirdi.

"Bu konuda endişelenmene gerek yok," dedi Joker.

"Ama," diye sesimi yükselttim, "çok parası var ve yüksek mevkilerde tanıdıkları var."

"Sence Kaos'la dalga geçen var mıdır?"

Çenemi kapattım çünkü içimde öyle bir his vardı. Ya da deneyecek kadar aptallarsa, çok uzağa gidemediler.

Yani, bütün çocuklar bana iyi davrandılar çünkü gerçekten çok iyilerdi. Ama yine de her biri biraz korkutucuydu. Joker de dahil.

"Ben Kaos'um. Ve Kelebek, seni sahiplendim ve bunu anlamayabilirsin çünkü bunu konuşmadık, bu yüzden şimdi açıklayacağım. Seni sahiplenmek seni de Kaos yapar. Kavgaya çirkinleşebilir ve buna hazırlıklı olmalısın. Ama kafanı toparladığın ve arkana aldığın ateş gücüyle asla kaybetmeyeceksin."

"Ugh," diye mırıldandım yüzümü boynunun yan tarafına yapıştırmadan önce, bunu cevap veremediğim için yapıyordum. İyi şeyler konusunda haklı olduğumu biliyordum ama kötü şeyler konusunda da haklıydı.

Ona ve *ateş gücüne* sahip olduğum için memnundum ama yine de Aaron'un ne olduğunu merak etmiyor değildim.

Joker parmaklarını saçlarımda gezdirerek kafa derime yatıştırıcı bir masaj yaptı. Garip bir şekilde işe yaradı. Konuştuğumuz onca şeye rağmen, sadece parmaklarını sert ama nazıkçe sokması bile rahatlatıcıydı.

Ben de ona karşı rahatladım.

"O lastiği bronzlaştırmak isteyebilirim, ama başının belası olmaya devam , hiç var olmamış olmasını dileyebilirsin," diye mırıldandım tenine karşı.

"Bana bak."

Gevşemiş bedenim onun emrinin şiddeti karşısında anında sertleşti.

Sert değildi. Bunun ötesindeydi. Ondan sadece *hiç* duymadığım bir şey değil, aynı zamanda hiç duymadığım bir şeydi.

edilmesi gerekiyordu. Sorgusuz sualsiz.

Ben de itaat ettim.

Sorgusuz sualsiz.

Gölgelerin arasından bakışlarımı yakaladığında, eli aşağı kaydı, parmak uçları saçlarımda, avuç içi kulağımda, başparmak elmacık kemiğime girdi. Acıtmıyordu ama bir mesaj iletliyordu.

Dokunuş bir iddiaydı. Başka bir emir. dedi ki

beni talep etti ve bu fiziksel bir gösteriydi, o anda bunu anlamam, tamamen ve sorgulamadan yapmam gerektiğini biliyordum.

Birden nefes almakta zorlandım.

"Bunun nereye varacağını bilmiyorum," dedi. "Sen, ben ve oğlun. Neye sahip olduğumuzu biliyorum. Sahip olduğumuz şeyi sevdiğimi biliyorum. Bunu güçlü tutmak ve daha da güçlendirmek istediğimi biliyorum. Olur böyle şeyler. Umarım bizim de başımıza gelir ve diğer tarafa geçmek için savaşıyoruz. Ama şunu biliyorum ve sen de bilmelisin. Ne olursa olsun, sana ve oğluna yardım etmek için o omuzdan aşağı indiğim için asla ama asla pişman olmayacağım Carissa. Bu hayatımda verdiğim en iyi karar ve bunu ölene kadar hissedeceğimi de biliyorum."

Başparmağı hala yanağımdaydı, bu yüzden gözümde düşen ve onunla çarpışan sessiz gözyaşını hissetti.

"Bundan korktun mu?" diye sordu sertçe.

"Bu ve en çok güzel şey Ben de hiç duydum."
I fısıldadı.

Ve o öyleydi. İstisna ve önce zaman I
duydum Travis Ağla, kesinlikle öyleydi.

"O zaman sen beni yakala." Sesi artık sert değildi ama yine de kabaydı.

"Seni anlıyorum, tatlım."

Beni öpmek için aşağı çekti.

Bu da bir iddiaydı. Tıpkı üzerimdeki eli, bana söylediği sözler gibi, karanlıkta yatağımdaki o an, daha önce paylaştığımız her şeye rağmen bir başlangıçtı ve aynı zamanda bir sondu.

Ben onundum, kesinlikle, kesinlikle, daha önce ne olursa olsun, o anda başladı.

Ben Carson "Joker" Steele'in
adamıydım. Hikayenin sonu.

O da benimdi ama erkek gibi bir motorcu için bu ikinci plandaydı. Bu, onun hak iddia etmesiyle el ele giden bir şeydi.

Bu beni rahatsız etmedi. Beni rahatsız etmedi. Beni rahatsız etmedi. Beni tamamen *heyecanlandırdı*.

Bu yanlış olabilir, ama o anda, hayatımda ilk kez, yanlış olup olmaması umurumda değildi. Eğer yanlışsa, haklı olmak istemedim.

Joker tüm bunları ağzıyla paylaştı. Sonra beni nefessiz bırakarak öpücüğü kesti ve yüzümü tekrar boynuna gömdü.

"Şimdi bebeğim, uyu," diye emretti kalın bir sesle. "Yarın izinli olsan bile Travis erken kalkacak ve yeni evinde oğlunla birlikte bir gün geçireceğiz. Sürüklenmeni istemiyorum."

Tekrar ağlamak istedim. Hayat bana bu adamı getirdiği için rahatlayarak ağlamak. Lisedeyken ondan uzaklaşmama neden olan ama sonra beni geri getiren dikenli yoldan geçebildiğim için mutluluktan ağlamak.

Ben .

Daha da yaklaştım, kolumu ona dolayarak onu kendime çektim ve gözlerimi boğazının üzerinden komodinin üzerinde yanan kırmızı ışığa diktim. Onu koyduğu yere. Sarılıp uyusak bebek telsizi hâlâ ona yakındı, böylece Travis'in bize ihtiyacı olduğunda duyabilecekti.

Biz.

Biz.

Bu düşünce neredeyse beni de ağlatacaktı.

Ama ağlamadım.

Çünkü yapıldı.

O an sonunda her şeyin bittiğini anladım.

Althea'yı kaybetmiştim. Annemi kaybettim. Acıyla başa çıkmak ve başka bir şey kaybetmediğimden emin olmak için at gözlüklerimi taktım, hatalarımı yaptım ve sonra hayallerim öldü.

Ama artık kayıp sona . At

gözlükleri çıkarılmıştı.

Ve Travis vardı.

Sonra Joker'i

aldım.

O da bana Kaos'u verdi.

Böylece bitti.

Kaybetmekten bıkmıştım.

Ve işim bittiğinde, gözlerim açık, önüme bakıyor, sırtım dik, kafam oyunda, kazanmaya hazırdım.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Joker Adında Bir Motorcu

Carissa

Ertesi gün öğleden sonra erken saatlerde, oturma odası/yemek odası alanında dolaşıyor, hüngür hüngür ağlayan oğlumu zıplatıyordum.

Joker elinde taze bir gazozla mutfaktan içeri girdi. Durdum, ona baktım, hala zıplıyordu ve "Anlamıyorum. Uykusunu aldı, normalden kısaydı ama bu onun için asla önemli bir şey değildir. Yine de huysuz uyandı. Yemeğini yedi ve sonra . Ama yemeğini yedi, bezi temiz, yıkandı. Babasından döndüğü ilk gün huysuzlanabilir ama bu kadar değil." Travis'e baktım ve mırıldanarak sözümü bitirdim: "Belki de kendini iyi hissetmiyordur. Bir dişi daha çıkacak. Belki de öyledir."

Travis'in yüksek sesle ağlamaya devam etmek dışında bir cevabı yoktu. Joker'in yaklaştığını hissettiğimde başımı kaldırdım.

"Yeni yer, Kelebek," dedi Travis'in hüngür hüngür ağlaması üzerine. "Bu sefer alışması gereken daha çok şey var. Yeni bir oda. Yeni bir yer. Babasının evinden uzakta."

Bu mantıklı geldi ve bunu neden düşünmediğimi merak ettim.

Joker kutusunu yemek masasının üzerine koydu, oğlumu kollarımdan çekti ve onu da zıplatarak uzaklaştı.

Travis'in oyuncak sepetine eğilip onu almasını izledim. Sonra geri dönüp her şeyi kanepenin arkasındaki zemine izledim.

Bunun üzerine Travis kollarında hafifçe zıpladı, yumruğunu ağzına soktu, ağlamayı bırakıp sızlanmaya başladı ve Travis her zaman hemen her şeyi berbat etmeye hazır olduğu için Joker'in hareketlerine tüm dikkatini verdi.

Joker çömeldi ve Travis'in bebek poposunu oyuncakların yanına yere koydu. Oğlumu yere yatırdığında, oyuncakların diğer tarafında kalçasına doğru eğildi ve yan yattı, uzun kot pantolonlu bacakları dışarıda, ayakları çıplak, soluk siyah tişörtü göğsünü sıkıca kapatmış, üst gövdesi bir ön kola dayanmıştı.

Joker'in mavi bir zürafa alıp Travis'in karnına sokmasını izlemeye devam ettim.

Travis elini ağzından çekti ve zürafanın peşinden gitmeden önce iki yumruğunu da havaya kaldırdı.

Joker onu çekti ve Travis'in karnına tekrar sapladı. Travis tekrar yaptı ama neredeyse anında ilgisini kaybetti, Bütün oyuncaklar yere saçılmıştı. Öne doğru eğildi ve kırmızı bir çörek halkasını kavradı.

Joker ona, "Zürafa yalnızlık çekecek, evlat," dedi ve elindeki silahla karnını tekrar dürttü.

Kalçasının üzerinde, yüzüğün üzerindeki eline yaslanan Travis'in başı Joker'e bakmak için yukarı kalktı. Sonra tamamen öne doğru itti ve oyuncakların üzerinde sürünerek, yüzüğü de beraberinde sürükleyerek Joker'e doğru ilerledi. Yüzüklü eli de dahil olmak üzere ellerini Joker'in göğsüne vurdu ve Joker sırt üstü düştü.

Travis, artık unutulmuş olan çöreği şimdiye kadarki en iyi oyuncağına götürmeden önce küçük bir kıkırdama çıkardı.

Yaşayan, nefes alan, motorcu orman .

Joker'in üzerine sürünerek çöreğiyle ona vururken, Joker de ellerini Travis'in en çok gıdıklandığı yanlarına koydu.

Sonra gıdıkladı.

Travis kıkırdamadan kendini bıraktı ve işte o zaman motorcu ve bebeğin yerde bir sürü oyuncağın arasında sahte güreşini izledim, Joker Travis'in kazanmasına izin verirken plastik kırmızı bir çörekle yüzüne, kafasına, boynuna, omuzlarına ve göğsüne defalarca vuruldu.

Joker bunu gülümseyerek, bazen kıkırdayarak ve tüm dikkatini artık ağlamayan ama vakit geçiren oğluma vererek karşıladı

hayatının.

Gülümseyerek izledim ve böyle anları daha çok yaşayacağımdan hiç kuşum yoktu. Joker'in ona aşık olduğumu hemen anlayabileceğim bir şey yaptığı anlar. Ve Joker'in bana bunu vereceğini bildiğim için severek izledim, aynı zamanda oğluma verdiği şeyi vermesini de severek.

Sonra Joker'in Travis'i yakalayıp havaya kaldırdığını, birkaç santim uçurduğunu, Travis'in kahkahasının odada çınladığını ve Joker'in onu yakalayıp yüzüne indirdiğini izlemeye devam ettim.

"Şimdi, evlat, o kadar da kötü değil, değil mi?" diye sordu.

Travis'in cevabı Joker'in elmacık kemiğine bırakmadığı çöreklerle vurmak ve "Bah la dah!" diye bağırarak oldu.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye mırıldandı Joker.

Burnumdan nefes aldım ve içimde kabaran duyguyu kontrol için bunu derin derin yaptım.

Sonra mutfağa gittim ve kendime bir soda aldım.

Markalı bir tane.

Bir tanesini Joker adında bir motorcu buzdolabıma koydu.

Joker

Ertesi gün, güvenlik gözlükleri ve eldivenleri takılı, elinde kaynak tabancası, kıvılcımlar uçuşurken Joker, "Şaka! Cherry seninle ofiste konuşmak istiyor!"

Üzerinde çalıştığı metalden dönüp Roscoe'nun Ride'ın garajından ofise çıkan merdivenlerin başında olduğunu gördü. Roscoe onun bakışlarını yakaladığında başını kapalı kapıya doğru salladı ve sonra dönüp koşarak merdivenlerden aşağı indi.

Joker ekipmanlarla ilgilendi, eldivenlerini ve gözlüklerini çıkardı ve ofise doğru ilerledi.

Cherry'nin yüzündeki ifadeye bakıp katılaştığında kapı arkasından kapanmak üzereydi.

Öne doğru hızlı bir adım attı. "Bebeğim, Tack'i getirmemi ister misin?"

"Ben... uh..." başını salladı, uzun, kalın, koyu kırmızı saçları

Omuzlarını fırçalayarak ve bunu görerek, erkeğinin onun için kelimenin tam anlamıyla bir kurşun yağmurunun içinden geçmesine neden değıdığını ona ilk kez kanıtlamıyordu. "Bu seninle ilgili."

"Carrie?" diye içgüdüleri dondu. "Hayır, tatlım," dedi usulca. "Sen."

"Ben ne?" diye sordu sertçe.

"Yirmi dakika önce *Wilde ve Hay*'den bir telefon aldım," dedi ona.

"Bir söyle?" diye sordu.

"*Wilde ve Hay*," diye tekrarladı.

"Bu da ne böyle?"

Kaşları birbirine çatıldı. "*Wilde ve Hay*'i tanımıyor musun?"

Joker sabırsızlanmaya başladı. "Saygı duyuyorum Cherry, ama bugün arabamda halletmem gereken işler var ve Carrie'nin gündüz vardiyası var. Bu da o evdeyken benim de orada olmam gerektiğı anlamına geliyor ki bu da işimi halletmem gerektiğı anlamına geliyor."

"*Wilde ve Hay* bir dergi, Joker," diye bilgilendirdi onu.

"Doğru, peki...?" diye sordu.

"Çok iyi bir dergi," diye devam etti. "Parlak. Saygın. Ciddi şeyler yapıyorlar, büyük çaplı ifşaatlar. Ayrıca ünlülerle derinlemesine röportajlar yapıyorlar. Yalakalık türünden değıl. Saçmalamayan türden. Politikaya giriyorlar. Seyahat haberleri yapıyorlar. Film, müzik, TV eleştirileri yapıyorlar. Sosyal meselelere eğiliyorlar. *En iyi* fotoğrafçıları kullanıyorlar-"

Joker sözünü kesti, "Bebeğim, bunu bana neden anlattığından emin değılim." "Ride hakkında bir makale yazmak istiyorlar."

Joker baktı.

Sonra sıırttı. "Harika."

"Evet, Joke," dedi usulca, onu dikkatle izleyerek. "Yapıları yapan kardeşlerle röportaj yapmak istediklerini ama tasarımları yapan kardeşlere odaklanmak istediklerini söylediler. Bana öne çıkarmak istedikleri yapıların resimlerini gönderdiler ve özellikle bu yapıları tasarlayan kardeşleri sordular. Az önce e-postalarını aldım." Bir bilgisayarına götürdü. "Ve öne çıkarmak istedikleri yapılar bunlar."

Kadın monitörü itti ve adam monitöre baktı. resimler olan bir e-posta açıktı. Elini monitörüne götürdü.

fare ve aşağı kaydıldı.

Altı yapı vardı. Hepsi onun.

"Başka bir deyişle Joke," dedi adam görüntülerin kaymasını izlerken, "seni istiyorlar."

Tekrar ona baktı.

"Henry Gagnon'u gönderiyorlar," diye devam etti. "Ve sen sormadan söyleyeyim, o piyasadaki *en iyi* fotoğrafçı. nlleri ekiyor. Modellerle alışıyor. Savaştan zarar görmüş ülkelere gidiyor ve bunu yapıyor. *Her şeyi* yapıyor. Denver Sanat Müzesi'nde bir sergisi vardı ve Tack'i oraya sürükledim ve Tack bile adamın harika olduğunu söyledi. Çünkü yle. Ve senin binalarının, onları inşa edişinin ve *senin* fotoğraflarını çekmesini istiyorlar."

"Madem soruyorsun, onlara evet de. Ride için iyi olacak," dedi Joker ona. "Ama her yapıda benden fazlası var Cherry. Geliyorlar, burada yaptığımız her şeye odaklanıyorlar."

Başını yana eğdi, "Bence sen-"

Sözünü bitiremedi çünkü n kapı açıldı ve ikisi de Tack'in içeri girişini izlemek için o tarafa baktılar.

Yaşlı kadına gülümsedi ama sonra Joker'e baktı ve doğrudan ona geldi.

Joker, Tack'in yüzündeki ifadeden ve ardından gelenlerden Cherry'nin bu haberle kocasını aradığını anladı.

Ardından Tack ona doğru yürüdü, elini kaldırdı, Joker'i ensesinden kavradı ve onu öne doğru çekti.

Bunun zerine Joker hareketsiz kaldı.

Tack'in bunu Rush'a yaptığını görmüştü, Rush'ın ocuk olduğu ve Joker'in de çitin önünde durup izlediği günlerde, hâlâ yapıyordu.

Tack'in Rush'a daha sonra ne yaptığını da görmüştü.

Tack onu daha da ileri çekti ve göğüsleri çarpıştı, Tack'in eli Joker'in boynunu sertçe sıkarken kolunu Joker'in sırtına doladı ve sertçe vurdu.

Ama iyi hissettirdi.

Sonra Tack elini gömleğinin arkasına soktu ve orada tutarak kulağına alçak sesle, ", kardeşlerim biliyordu. Seni yanımızda istedik çünkü *seni* yanımızda istedik.

Ama Hop ve Boz, Ride'ı bir sonraki seviyeye taşıyacak yeteneğe sahip olduğunu açıkça söylediler. Sen de öyle yaptın ve bunu yaparken de boş durmadın." Geri çekildi ama Joker'in gözlerinin içine bakarken gitmesine izin vermedi. "Kadınımın bebek delisi olduğunu görmek güzel ve sanırım işimiz bittiğinde on iki üniversite harcı ödemiş olacağım." Kocaman sıırttı. "Ve sen de bunu karşılayabilmemi sağlayacaksın."

Joker hiçbir şey söyleyemedi. Tack'in yüzündeki ifadeyi, memnuniyeti, gururu, saygıyı, az önce Tack'in ona verdiği tüm duyguları düşününce, zihni kelimeleri bir araya getiremedi.

Neyse ki bu noktada Cherry girdi.

"Cut'ın kek pişirirken fırını açıp kekleri ve içinde bulundukları tepsiyi yakmasından sonra başka bir çocuk istemediğime karar verdim çünkü sık yemek pişirmiyor olabilirim ama kocam bu konuda iyi ve ben de her hafta yeni mutfak eşyaları almak zorunda kalmayı değil ayakkabıları seviyorum. Başka bir , elimiz kolumuz dolu olduğu için Shy'ı kendini toparlaması için zorluyorum, böylece Tab ile birlikte kendi çocuklarını doğurarak bana bir bebek verebilirler. Böylece çocukları kekleri yakabilir ve ben de gülebilirim ama tavalarım güvende olur."

Tack, karısına dönmek için Joker'in gitmesine izin verdi ve Joker'e attığı bakış kayboldu.

Tamamen.

Şimdi hasta görünüyordu.

"Bir daha bana bu saçmalığı söyleme," diye emretti.

"Ne boku?" Cherry kafası karışmış bir halde sordu.

"Bana küçük kızımın bir çocuk doğuracağından bahsediyorsun." Cherry, "Tack, bunu yapacak," diye işaret etti.

"Evet, öyle ve bunu bununla başa çıkmak zorunda kalacağım. Ama bu gerçekleşmeden önce bu konuda konuşmak zorunda değilim," diye homurdandı Tack.

Cherry ona kocaman gülümsedi.

Tack kızgın suratını Joker'e doğru çevirdi ve sertçe, "Seninle gurur duyuyorum kardeşim. Bu Ride için büyük bir olay olacak. Dikkat çekmiştik ama bu ölçekte değil. Yeteneğinle bize bunu sağladın. Çizimlerini gördüğümüz anda onları gerçeğe dönüştürebileceğini . Yaptıkların olağanüstü Joke ve hak ettikleri ilgiyi görecekları için çok heyecanlıyım."

sonra karısına kaşlarını çatarak döndü ve hışımla dışarı çıktı.

ofisin.

Joker kıpırdamadan durmuş, kapıya bakıyordu.

"Öyleler," dedi Cherry sessizce ve Joker gözlerini zorla ona dikti. "Onlar ve sen öylesin." Devam etti. "Bu garajdan çıkan pek çok araba ve bisiklet gördüm Joker ve hepsi de muhteşemdi. Ama seninkiler ötelerin ötesinde."

Bununla ne yapacağını bilemedi ya da Tack'in ona hissettirdiklerinin üzerine bir de bu eklenince ne hissedeceğini bilemedi ve sadece "Teşekkürler" dedi.

"Ride'a bunu veriyorsun, kardeşlerin için çok şey yapıyorsun," diye devam etti. "Tack hesapları yapıyor ve sen inşaatlara başladığından beri garajın geliri yüzde yirmi yedi arttı. Müşteriler için her zaman bir bekleme listemiz vardı ama bu genellikle altı ay . Şimdi bir yıldan fazla oldu, yani bu iyilik durmayacak ve Tack'in bu iş kontrolden çıkmadan önce garajın genişletilmesini Kulüp masasına getireceğinden şüpheleniyorum. Ve bu genişleme tamamen sizinle ilgili."

Joker'in boğazı aniden kaşınmaya başladı.

"İşlerimiz iyi, tüm dükkanlar, garaj," diye sessizce devam etti. "Ama herkes daha iyisini yapmaktan hoşlanır, özellikle de daha fazlasını elde etmekten. Kardeşlerine ve onların ailelerine daha fazlasını veriyorsun Joker. Bunun kimse için kayıp olmadığını ve takdir edildiğini bilmelisin."

Söyleyecek bir şey bulamayınca çenesini kaldırdı ve mırıldandı: "Tekrar teşekkürler Cherry. Ve şu dergiyi de ayarla. Ne zaman hazır olurlarsa, burada olacağım."

"Tamam tatlım," diye cevap verdi

yumuşak bir sesle. Joker başıyla onu onayladı ve .

Hissettiklerini çok beğenerek işine geri döndü. O da anladı.

Yaptığı şeyle, yapmayı sevdiği şeyin tanınmasıyla ilgiliydi. Dışarıdan, bu garajın dışından, onların dünyasının dışından gelen bu bok iyi hissettirdi.

Kardeşlerinden duymak daha iyi hissettiriyordu. Ama daha fazlasıydı.

Çalıştıkça, hayatında onu bu noktaya getiren insanlara borcunu asla ödeyemeyeceğini anladı. Aklını başında tutmak ve ona iyiliğin var olduğunu göstermek için ellerinden geleni yapanlar

bu dünyada, onu karanlığa gömülmekten alıkoydu.

Ama ödeşmeye ihtiyaçları yoktu. Eğer iyi bir insansanız, iyi şeyler yaparsınız. Bu kadar basit.

Ama Joker gibi onlar da iyunin iyiyi inşa ettiğini biliyorlardı. Bu yüzden Joker'e verdikleri şey, onu kaybetmedikleri anlamına geliyordu. Pes edip bir keş, bir suçlu, kanepesinde kadınlarla yatan, kendini içkiye veren ya da sadece hayatlarını siyahla doldurmak için bebekler yapan bir pislik haline gelmedi.

Bunun yerine, geri verme pozisyonundaydı. Kardeşlerine. Carissa'ya. Travis'e.

önemseyen insanlardan gördüğü iyilik, belki onlara değil ama bunu hak eden insanlara karşılık vermesini sağladı.

Ve her şey bununla ilgiliydi. Hayatın anlamı. Gezegendeki herkesin neden orada olduğu.

Verdiklerini aldılar ve sonra aldıklarını verdiler ve hayatın boktan şeylere katlanıp yine de iyiye odaklanıp bunu ortaya koyabiliyorsanız bu sizin ölçünüzdü.

O adamdı.

Ve o adam olmaktan memnundu.

Bu yüzden çalışmaya devam etti, işi bırakıp eve, karısına ve oğluna gitme zamanı gelene kadar kardeşlerine iyilik yaptı, onlar da ona sadece nefes alarak verdiklerini bilmedikleri iyiliği verdiler.

Ve onu alırdı. Ve geri verirdi.

Carissa

Eve geldiğimde geç olmuştu. Öğleden sonra alışılmadık bir vardiyam vardı, Sharon Travis'i aldığımnda bana vermemeye çalışmıştı, ama iyilik , bu yüzden oldu.

Televizyonun duydum ama mutfakta Joker'i göremeyince çantamı tezgâhın üzerine bıraktım, mutfaktan geçip oturma odasına girdim.

Koca Petey, Roscoe ve Boz'un Joker'le birlikte kanepemin üzerinde uzandığını görünce durdum.

"Hey, kızım," dedi Koca Petey televizyona ama elindeki bira şişesini bana selam vermek için kaldırdı.

Roscoe da bira şişesini kaldırmadan televizyona "Carrie," dedi.

"Bebeğim, iyi görünüyorsun," dedi Boz, başını bana doğru çevirmiş, şeytani bir sırıtışla.

Boz'a sırttım ve gözleri kanepenin arkasına kayınca dikkatimi Joker'e verdim.

"Çocuklar bitti," dedi bana gereksiz yere. "Travis düştü."

"Tamam, tatlım," dedim, yatma vaktinin geçtiğini biliyordum, uykusunu aldığı için mutluydum ama o o gitmeden önce sarılamadığım için yine de hayal kırıklığına uğradım.

Boz başını Joker'e çevirdi.

"Tatlım," diye mırıldandı.

"Siktir git," diye cevap verdi Joker.

Elimde öncelikli bir görev olduğu için görmezden geldim ve yapmaya koyuldum. Bu Travis'in odasına yürüdüğüm anlamına geliyordu. Kapı televizyonun sesine karşı kapalıydı. Bebek telsizinin de sehpanın üzerinde, Joker'in ayaklarının dibinde durduğunu fark ettiğim için sorun etmedim.

Oğlumu kontrol ettim, elimi göğsüne koydum, sıcaklığını ve düzenli nefes alışını hissettim. Sonra elimi ağzıma götürdüm, parmaklarımın ucunu dudaklarıma dokundurdum, sonra da yumuşak, tombul yanağına koydum.

Hareket etmedi. Dışarıdaydı.

Sessizce odadan çıktım ve kapıyı arkamdan dikkatlice .

Oturma odası/yemek alanına çıktığımda Joker'in gözleri yine benim üzerimdeydi.

"O iyi mi?" diye sordu.

Tanrım, o çok inanılmazdı.

"Evet," diye cevap verdim. "Seninle konuşabilir miyim?"

Kaşları birbirine çatıldı, sonra ayağa kalkmadan önce adamlara baktı.

Kanepemde uzanmış, kıpırdamadan duran, gözleri ekrana yapışmış, ellerinde bira şişeleri olan ve etrafa saçılmış adamlara baktım

yüzeyler. Televizyonda sivri sakallı, kel kafalı, tuhaf gözlükler takan iri yarı bir adam konuşurken arkasındaki beton odada kıvılcımlar uçuşuyordu.

O programın ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, sadece muhtemelen çekmeyeceğini düşünmüştüm. Kıvılcımların uçuşmasını sevmezdim.

Kim bilebilirdi ki? Motorcularla ilgilenmediğimi sanıyordum ve Bu konuda *gerçekten* yanılıyorsun.

Büyük kanepemin bira içen erkeklerle kaplı olduğunu görmek de hoşuma giden bir duyguydu. Bir gün bebekler tarafından emekleneceğini ve sonra da büyümüş bebekler tarafından üzerine uzanılacağını umarak seçmiştim.

Ama ben
motorcuları alırdım.

Şimdilik.

Joker'in yaklaştığını hissettim ve arkamı dönüp koridorda yürümeden hemen önce ona baktım.

Doğruca odama gittim ve Joker de beni takip etti.

İçeri dört adım attım ve Joker'in kapıyı arkasından kapattığını görmek için döndüm.

Kapının hemen önünde durdu.

garip olduğunu düşündüm ama yorum yapmadım.

"Bana söylemen gereken bir şey mi var?" diye sordum.

Diğer tarafında oturma odasının bulunduğu duvara doğru baktı, sonra tekrar bana döndü.

"Bir şeyler söylemeliydin Kelebek," dedi sessizce. "Çocukları etrafta istemiyorsun, sorun değil. Ben dışarı çıkarım ve-"

Bir elimi uzattım ve sözünü keserek konuştum. "Onları ne zaman istersen buraya davet edebilirsin. Ya da ne zaman gelmek isterlerse. Mesele bu değil."

Başını salladı ve "Bu değilse ne zaman?" diye sordu. "Dün paylaşman gereken bir şey," diye üsteledim.

"Carrie, çıkar ağzındaki
baklayı." "*Wilde ve Hay?*"

Joker'in ifadesi komikleşti.

"Tyra beni aradı," dedim ona. "Telefonu dün aldığını ve dün sana söylediğini söyledi."

Bekledim, cevap vermedi, ben de devam ettim.

"Dün sana söylemiş ama bana bundan bahsetmedin."

Joker sadece komik görünmeye ve hiçbir şey söylemeden yapmaya devam etti. "Tatlım, bu çok büyük."

Omuz silkti.

Gözlerimi
diktim.

"Carson, bu inanılmaz," devam ettim.

"Yaşamak için araba yap, Carrie. Ride daha önce de basına çıktı. Bu sıra dışı bir şey değil."

"Öyle," dedim usulca. "Çünkü bu Ride'la ilgili değil. Ty-Ty'ye bu seninle ilgili."

"Bu ikisiyle de
ilgili." "Seninle
ilgili."

Birbirimize baktık. Bu bir süre devam etti.

Bunu atlatmak için, ki bu beni belki de bir merhaba öpücüğü almaya götürecekti (gecikmiş olarak), "Sen muhteşemsin, Carson Steele. Ve eğer bunu bir şey yokmuş gibi göstermek istiyorsan, tamam. Sen erkek gibi bir motorcusun. Bunu sana vermek zorundayım. Ama herkes bunun inanılmaz olduğunu biliyor. *Sen inanılmazsın*. Bunu bilebiliriz ve sen de işine bakabilirsin. Daha sonra takla atarım ve belki yaşlı kadınlarla bir şişe şampanya paylaşıyorum. Sen dahil olmak zorunda değilsin. Şimdi, bu iş bitti ve bir merhaba öpücüğü istiyorum."

"Bunu yapacağım," diye mırıldandı, dudakları kıvrılmıştı, tüm bunlar olurken yanıma geldi ve hemen yerine getirdi.

Sözünü bitirdiğinde kollarımı omuzlarına dolamıştım, bir elim saçlarındaydı ve kendimi ona iyice yaklaştırmıştım.

"Git, kardeşlerinle bir araya gel," diye emrettim biraz nefes nefese. "Bir şeyler atıştırmam ve sonra da yatmam lazım. Yarın gündüz vardiyam var."

"Gösteri biter bitmez onlardan kurtulun" dedi bana.

"Ne zaman olursa olsun onlardan kurtul," diye mırıldandım ve ayak parmaklarımda üzerinde çenesini öptüm. Geri döndüm ve gözlerini yakaladım. "Ama yatağa geldiğinde beni öp."

Gözleriyle bana gülümsedi. "Bunu da memnuniyetle yerine getiririm." Ben de ona gülümsedim. "Ben de senin yapmandan mutlu olacağım."

Elimden kurtulmadan önce eğilip ağzını ağzıma değdirdi. Sonra omuzlarıma doladığı ve beni kapıya doğru yönlendirmek için kullandığı bir kolla beni geri aldı.

Kolumu beline doladım ve o tarafa doğru yürüdük, bağılyken kapıdan geçmek için yana kaymak zorunda ama koridor boyunca bağıly kaldık.

Şakağıma hafif bir öpücük kondurduktan sonra koridorun ağzında ayrıldık.

Joker kanepeye gitti.

Mutfağı gittim ve taze bir demliğı ihtiyacı olan var mı diye seslendim.

Dört evet aldım. Çocuklara dört şişe götürdüm ve bunu yaptığımda motorcumdan yumuşak bir bakış aldım.

Daha sonra biraz kraker ve peynir yedim, onları aromalı gazly suyla yıkadım ve mutfağı kapattım. Çocuklara sözlü olarak iyi geceler diledim.

Ben kanepenin üzerine eğildiğıimde Joker'inki fiziksel olarak verildi ve ona kısa bir öpücük verebilmem için başını geriye doğru eğdi.

Sıcak bir bakışın finaliyle parmaklarını çenemde gezdirdiğini de ekledi. Bir gün geri vermek için bunu ezberledim.

Travis'i son bir kez kontrol ettim ve odama çıktığımda, uzun bir günün ardından çöktüğümü bildiğim bir şekilde aniden bitkin düştüm.

Ama hamilelik geceliğim hakkında konuştuğumuz zamandan beri ilk kez yatağı Joker olmadan giriyordum. Yatağı girdiğimizde Joker her zaman havaya girdiğinden ve beni soymaya başladığından, ilk kez bir geceliğı ihtiyaç yatağı girdim. Ondan sonra, genellikle üzerime bir gecelik alacak kadar

külotunu giy ve bayıl.

Bu yüzden çekmecelerime gittim ve hamilelik öncesi geceliklerimi karıştırırken yorgun bir şekilde endişelendim.

Esnek bir elbise seçtim (malum nedenlerden dolayı), alt kısmı dolgundu (yine malum nedenlerden dolayı seçtim) ve dantelli bir korsajı vardı, imparatorluk beli, üst ve etek kısmı boyunca küçük bir sıra beyaz dantel vardı ve deniz salyangozu mavisiydi.

Giydim ve göğüslerime tam oturdu (şaşırtıcı değil) ama bunun dışında kendime baktığımda o kadar da kötü değildi. Yine de dişlerimi fırçalarken ve yüzümü yıkarken ana banyo aynasında kendimi inceledim.

İşe yarar. Her neyse, uyuyor için

Joker'in tepkisi ne olursa olsun sabaha kadar bununla uğraşacaktı.

Yatağa girdiğimde geceliğimi değil, erkek arkadaşımın (aynı zamanda benim de arkadaşım olan) kankalarının kanepemde oturup televizyon izlediğini bilmenin ne kadar hoşuma gittiğini düşündüm. İyi hissettirdi. Normal hissettirdi. İsteddiğimi düşündüğümde daha iyi sonuçlanan revize edilmiş rüyama uyabilecek bir şey gibi hissettim.

Bunu düşünürken uyuyakalmışım.

Joker'in öpücüğüyle , eli kalçamdaydı ve geceliğimi hissediyordu.

Böylece Joker'in hissedebildiği ama pek göremediği gecelik hakkında hissettiğini erkenden öğrenerek uyandım.

Öğrendiğime göre hoşuna gitmiş.

Ve bunu nasıl öğrendim, Joker bana nasıl hissettiğini göstermeyi bitirdiğinde, geceliğim yerde, külottan başka bir şey giymeden motorcuma sarılıp doymuş bir uykuya daldım.

Joker

Ertesi gün Joker duş alıp kıyafetlerini değiştirdikten sonra yerleşkede yürüyordu. Carissa izinli olmasına rağmen, o gün garajda çalışmıştı çünkü yapısının teslim tarihi gelmişti. Şimdi yapması gerekenleri bitirmiş, duşunu almış ve ona doğru yola çıkmıştı.

Telefonu elini ön kapıya doğru uzatmıştı.

Kapıyı açıp Denver'ın güneş ışığına adımını atarken telefonunu çıkardı, bu da gözlerini kısarak bakması gerektiği anlamına geliyordu.

Sırıttı, telefonu açtı ve gözlüğünü saçlarından çıkarıp gözlerinin üzerine koyarken telefonu kulağına götürdü.

"Hey, Lie," diye selamladı.

Linus cevap olarak, "Tamam dostum, Carson iyiliğini hayatımıza geri sokup sonra da ortadan kaybolamazsın," dedi. "Bayan Heely çok kızgın. Bu da akşam yemeği için onun evinde komuta performansı anlamına geliyor. Salı günü. Ve Car, hazırlan çünkü benim ve senin onun evinde akşam yemeği yemeniz çok zor. Ama hayır cevabını kabul etmedi. Kam'i aradı ve ona senin hakkında bilgi verdi.

senin hakkında bana ne verdi. Kam ona mutfağımızı teklif etse de Bayan Heely kararlı. Onun yeri. Anladığım kadarıyla bu, hepimizin işin içinde olduğu anlamına geliyor çünkü hepimizi yandaşlarına peşkeş çekmeye niyetli. Bunu yapmakta çok iyidir. Yaşlılar pozisyon kapma yarışına girerler ve ellerindeki en iyi cephane de kaç kişinin onları umursadığıyla övünmektir. Bu yüzden kendinize dikkat etseniz iyi olur, çünkü bir grup hödük tarafından seçileceksiniz ve hiçbiri saç şeklinizi beğenmeyecek."

Joker bisikletinin başında durmuştu ve sırtarak, "Üzgünüm, Lie. gereken bir şey oldu. Ama gelebilirsem seni ve Bayan Heely'yi arayacağım."

Linus, "Beni duymadın, Car," diye karşılık verdi. "Bu bir komuta performansı. *Eğer diye bir şey yok.*"

"Kız arkadaşım ile konuşup müsait olup olmadığına ."

Bu ona birkaç vuruşluk sessizlik kazandırdı ve ardından "Senin kız mı?" diye sordu.

Joker, "Olanlara odaklanmam gerekiyordu," diye açıkladı.

"Doğru," dedi Linus yavaşça. "Birkaç hafta önce bisikletini garajıma getirdin ve bana bir süredir buralarda olduğunu ve yaklaşmak için işlerini yeni yoluna koyduğunu söyledin, ama bu işe bir kadın dahil olmadı. Şimdi bir tane buldun ve Kam ve Bayan Heely'ye getireceğin bir kadın mı?"

"Evet," diye yanıtladı Joker kolayca.

"Evlad, belki de bunu anlamıyorsun. Kam'e herhangi bir kadını getiremezsin, özellikle de Bayan Heely'i. O kadınlar akbabalar gibi onu seçecekler. Kalplerine aldıkları ama kaybettikten sonra çok kısa bir süre önce geri aldıkları çocuk için en iyisinden başka bir şey düşünmezler."

Bu iyi hissettirdi ama yine de Joker, "İkisine de en iyisinden başka bir şey getirmezdin kardeşim," diye paylaştı.

Linus yine sessizdi, "Bunun ciddi olduğunu mu söylüyorsun?"

"Diyorum ki onunla tanışırsan, bu şekilde yapmamak için aptal olmam gerektiğini biliyorsun. Ve Lie, ben aptal değilim. Bu yüzden bu şekilde yapmakla uğraşmadım."

Linus, "Shee-it," diye itti. "Bunu tekrar söyleyebilirsin. Sadece birkaç hafta oldu."

"Senin gibi değil, iyi aldığımı biliyorum, benim olarak etiketlemek için bir yıl beklemiyorum," Joke ona bok verdi.

"Belden aşağı, dostum," diye cevap verdi Linus, sesinde bir gülümsemeyle. "Şimdi ben

İşten çıkmış olmasını ummak zorundayım. Bunu görmeliyim."

"Şimdi ona gidiyorum. Soracağım. Teyit edebilirsem size mesaj atarım ve Bayan Heely ile temasa geçerim," dedi Joker.

"Doğru. Her iki durumda da, yakında görüşürüz."

"Yapacaksın, Lie. Kam'e selamımı söyle, çocuklarına da aynısını söyle." ". Görüşürüz, Car."

"Görüşürüz, Lie."

Bağlantıları kesildi ve Joker bisikletine binmeden önce telefonunu cebine soktu. Telefonun çaldığını hissettiğinde Carissa'ya doğru gidiyordu. Sürerken telefonu eline almadı.

Bir mesajla titreştiğini hissettiğinde hâlâ ata biniyordu.

Kırmızı ışıktı, onu çıkardı.

Cevapsız arama Carissa'ya aitti. Mesaj da onundu.

Sana evde ihtiyacım var, tatlım.

Bu hoşuna gitmemişti, önce arayıp sonra mesaj atması ve bunun, içinde yüzdüğü onca boktan durumla ilgili neler söyleyebileceğini düşünmesi.

Ama kızın ev kelimesini kullanması hoşuna gitmişti.

Hızlı bir mesaj gönderdi, *"Neredeyse geldik."*

Sonra da kışını oraya soktu.

Arka tarafa park etti ve arka kapıdan girdiğinde onu mutfakta, Travis'i kalçasına dayamış, gözlerini ona dikmiş ve yüz ifadesi açıkça korkmuş bir halde gördü.

O da bundan hoşlanmadı. Hem de hiç.

"Konuş benimle," diye emretti ve sesi neredeyse bir havlama gibi çıktı. "Tamam, Stacy'nin bana vereceğini söylediği yere gittim.

iyi para veriyor ve kullanılmış mücevherler konusunda sizi uğraştırmıyor."

"Bugün bunu yapacağını biliyordum Carrie," dedi ona, gerçekten de biliyordu. Sadece Stacy'nin haklı olduğunu ve kız arkadaşını sikip umuyordu çünkü o akşam yemeği yiyip kadını ve oğluya rahatlama havasındaydı, dışarı çıkıp kuyumcu pisliğinin birine yumruklarıyla ders verme havasında değil.

"Gitmeden önce internette araştırdım. Ne almam gerektiğini kontrol ettim, bilirsiniz, çevrimiçi açık artırmalarda ve diğer yerlerde, belki yine de beni kazıklamaya çalışır diye."

Kadın konuşmayı bıraktığında "Doğru," diye ısırdı.

"Ama vermediler. Aslında bana daha iyisini verdiler. Bunlar kaliteli şeyler ve nişan yüzüğüm üç buçuk karattı. Tenis bileziği neredeyse nişan yüzüğü kadar getirdi. Çok fazlaydı Carson. Beklediğimden çok daha fazla. Ve komisyon almıyorlar. Onları hemen orada satın aldı." Başını salladı. "Avukat faturamı ve kredi kartımı ödemeye, Travis'e yeni kıyafetler almaya ve stilist olmak için okula gidebileceğim zaman birikim yapmaya yetecek kadar. Yani, bunu aylar önce yapmayı düşünmeliydim."

"Bunların hiçbirisi neden korkmuş görüldüğünü açıklamıyor," diye belirtti.

"Şey, heyecanlandım," dedi Travis'i kalçasının üzerinde daha da yukarı zıplatarak, bu da Joker'in dikkatini çocuğa çekti ve Travis'in elinde ördek başlı bir yüzük olduğunu geç de olsa gördü. Joker'in dikkatini çektiği anda yüzük yere düştü ve Travis iki koluyla Joker'e uzandı, yapmak için de iki büküm oldu.

Carissa onu zapt etti ama Joker bunu uzun süre yapmasına izin vermedi. İleri atıldı ve çocuğu Carissa'nın kollarından çekip kendi kollarına aldı.

Travis uzandı ve onun dudağına yapıştı.

Joker bunu duymazdan geldi ve kaşlarını kaldırarak Carissa'ya baktı.

Birden irkildi, gözleri oğlundaydı ve Joker'e baktı.

"Heyecanlıyım," diye tekrarladı.

"Öyle dedi," dedi ve dediğinde Travis bir ses çıkardı, Joker'in dudağına yapışmışken dudağının hareket etmesinden hoşlandığı belliydi.

"Yani," diye devam etti hemen. "Bankaya gittim. Para yatırdım. Bir tasarruf hesabı açtırdım. Sonra da faturayı ödemek için eski avukatıma gittim."

Kadın durup etmeyince, "Ve?" diye sordu. "Ve... ödendi."

Travis dudağına olan ilgisini kaybedip bıraktığında ve elini Joker'in boğazının dibine vurmaya başladığında Joker'in Travis'i tutuşu sıkılaştı.

Ona baktı ve "Birazdan geliyorum evlat," diye mırıldandı. "Bah, lah, gah," diye yanıtladı Travis.

"Annenle konuşmalısın," dedi Joker ona.

"Bah, bah, *dah!*" Travis ağladı.

"Sabırlı ol evlat," diye öğüt verdi Joker.

"Gah!" Travis boğazına bir tokat atarak bağırdı. Joker tekrar Carissa'ya baktı.

"Neiland," diye tahmin etti sessizce.

Başını salladı. "Sordum. Onayladılar. İsimsiz değildi. Benim bilmemi istedi."

Joker dişlerini alt dudağının arkasına dayadı, kırmak üzereydi ama Carissa konuşmaya devam edince kendini durdurdu.

"Bildiğiniz gibi Angie Pazartesi günü bana verdiği parayı saklamamı, ama ne için kullandığımı takip etmemi ve çıldırmamamı söyledi. Ama bu..."

Kadın sözünü kesti ve adam "Onu bu konuda aradın mı?" diye sordu.

"Evet, seni aramadan hemen önce. O ücretleri ödemeye karar verirse bunun benim sorunum olmadığını söyledi. Bunu biz talep etmedik. Bunu kendi tercihiyle yaptı, bu yüzden peşimizden gelemeyiz ya da bize karşı kullanamaz. Ve eski avukatımın bana haber vermeden bunu kabul etmesinin biraz şüpheli olduğunu düşündü ama ödeme ödemedir ve herkes ödeme almaktan hoşlanır. Ödeme yapıldıktan sonra, bu jestten istediğini alamazsa, Aaron geri almak için onların peşinden gidemez. Talep bizden gelmediği ve bunu yapması için ona baskı yapacak başka bir şey yapmadığımız için, bunu bana ulaşmak için kullanabileceği bir yol da göremiyor. Ama temkinli davranıyor."

Temkinli olmakta haklıydı.

Bu bir başlangıçtı.

"Oyuna geri dönüş yolunu satın almaya çalışarak başlıyor. Bu hatalı bir strateji," dedi. "Açıkçası, o borcu sana o verdi, Carrie. Borç onun. Her zaman onun oldu. Hiçbir zaman senin olmadı. Sonunda erkek gibi davranıp bu rezaletin sorumluluğunu kabul etmiyor. Başka bir oyun oynuyor. Ama bu senin suçun değil. O yapacağını yaptı. Yapabileceğiniz tek şey, en başta sizin olmayan bu sorumluluk olmadan yolunuza devam etmek. Eğer bu finansal olarak daha rahat nefes alacağın anlamına geliyorsa, o zaman iyi, çünkü en başta bu darbeyi almak zorunda kalmamalıydın." Travis'i birkaç santim yukarı kaldırdı ve sözlerini şöyle bitirdi: "Bitti."

"O kadar kolay olduğunu mu sanıyorsun?" diye sordu.

"Neden ki?" diye karşılık verdi.

"Çünkü onunla hiçbir şey o kadar kolay değildir."

Joker sonunda ona doğru ilerledi ve oraya vardığında elini boynunun yan tarafına dolayarak yaklaştı.

"İki seçeneğin var," diye başladı. "Bunun için endişelenebilirsin ya da bu işi olurluna bırakabilirsin. Sana atacağı daha çok şey var, bunu ikimiz de biliyoruz. Ama kolay olan bir şeyi, kolay olduğu için endişelenerek zor hale getirmenin bir anlamı yok."

"Bu mantıklı," diye mırıldandı, eli Travis'in sırtına gelip dayanırken gözleri oğluna kaydı.

"Kelebek," diye seslendi Joker ve onun dikkatini çekti. "İçeri girmek istiyor. Seni üzgün olduğuna inandırmaya çalışarak başlıyor. Bu oyunu görebiliyorum. Oraya girerse, bunun üzerine inşa edebilir."

"Bunun üzerine bir şey inşa etmeyecek," diye sertçe karşılık verdi. Joker sırtıttı.

O onun kızıydı, dürüsttü, saçmalamıyordu ve eski sevgilisi kapısını çalsa bile bunu bildiğinden emin olmak istiyordu.

Hoşuna gitmişti ama buna ihtiyacı olmamasına da çok şaşırmıştı.

Orada olduğunu biliyordu. Nedenini biliyordu. Olması gereken yerin orası olduğunu biliyordu. Çünkü orada olmayı hak ettiğini biliyordu.

İşte bu yüzden eski şerefsiziyle ilişkisini kaybetmediğini düşündü. Başından beri, eski sevgilisiyle ve Joker'le olduğu gibi, bu bir mücadele değildi. Aslında kontrol etmek *kolaydı*.

Tack haklıydı.

Günün sonunda sikini onun içine gömeceğini, ağırlığını ona yaslayarak uyuyacağını ve bunu hak ettiği gibi ona verdiğini bildiği için soğukkanlılığını koruyabiliyordu, çünkü aptalca bir şey yaparak bunu kaybetmek istemiyordu.

Carissa'nın küstah olduğunu ve onun saçmalıklarını kabul etmemekle kalmayıp hemen geri itebileceğini göstermesi de cabasıydı.

Bu, adamın sinir bozucu olmadığı anlamına gelmiyordu ve Joker o pisliğin Carrie'sine yaşatmak istediklerinden endişe duymuyordu. Bu sadece Joker'in kendini kaybederek kız arkadaşı için işleri daha da kötüleştirmede olduğu anlamına geliyordu.

Onunla bu konulara hiç girmede. "Sadece oyununu oynuyorum." dedi.

"Avukatlara ayda yüz elli dolar ödedim. I

karşılayamazdım ama kabul edecekleri ödeme planı buydu. Bu benim için çok şey ifade edecek" dedi. "İşin kötüsü, her ay faturalarımı öderken onu düşüneneğim ve bunu ödemek zorunda "

"Bir ay boyunca onu düşüneneksin, sonra da bunu yapmayı bırakacaksın." "Bana onu başka şekillerde düşündürtecek," dedi.

"Sadece seni rahatsız edecek şekilde."

"Bu doğru," diye mırıldandı, gözleri tekrar oğluna kaydı.

"Bebeğim," diye seslendi ve kadın ona döndü. "Tamamdır. Buna inanacak güce sahipsin. O yüzden yap."

"Tamam, bunu yapacağım çünkü ve bu gece yemek yaptım ve güzel şeyler. Ama bir şey daha var."

"Ne?" diye sordu.

"Koca Petey para kabul etmez."

Joker elini bıraktı ve arkasına yaslandı. "Carrie, sana söyledim-"

"Ne dediğinizi biliyorum ama bu kabul edilemez. Şimdi *üç kez* reddetti. Dün cüzdanını tezgâhın üzerine koyduğunda, içine üç yüz dolar koydum. Bugün Travis'e yiyecek bir şeyler almak için dolaba girdiğimde, o paralar kavanozların arasına sıkıştırılmıştı."

Joker gülmeye başladı.

"Hiç komik değil," diye tersledi.

"Öyle," diye yanıtladı adam, hâlâ gülerek. "*Değil*," diye karşılık verdi.

Gülmeyi bıraktı (yavaşça) ve ona verdi.

"Otuz yıl ya da daha az, Kelebek, hayatında evinin boş olduğu ve yapmaktan hoşlandığın şeylerle doldurmak istediğin zamanın olduğu bir zamanda olacaksın. Bu çocuk," dedi Travis'i tekrar kaldırarak, "evlenmiş olabilir, çocukları olabilir, belki annesine ihtiyacı olabilir. Düzenli olarak ya da sırf kadını Blizzard'a götürebilsin diye devreye girersen, bunu ona ödetir misin?"

Yüzü ona hak verdiğini söylüyordu ama yine de "Koca Petey benim babam değil" diye karşılık verdi.

"Koca Petey herkesin babasıdır," diye karşılık verdi Joker. "O böyle olmayı seviyor. Bu saygıyı kazanmak için uzun süre yaşadı. Bunu hak etti ve almalı da. Verin ona."

Ona yine tek kelime etmeden oraya girdiğini söyledi ama bu onu zorlamadığı anlamına gelmiyordu.

"Beni çok az tanıyor."

"Sevgi ve ilgi zamanla gelmez. Sadece gelirler. Sana bahsettiğim eski komşum Linus, bana bir kez baktı ve hayatımda iyi bir adama ihtiyacım olduğunu anladı. Beni tanımak için yıllarını harcadıktan sonra devreye girmede. Dikkatimi çektiği anda beni maç izlemeye davet etti. Buna o kadar çok ihtiyacım vardı ki, gidip o maçı izlemeden önce onu yıllarca bekletmedim. Büyürken iki güvenli yerim vardı. Onun evi ve bir başka komşum Bayan Heely ile birlikte zamanlar. Ve o da beni tanımak için yıllarını verdikten sonra bana vermesi vermedi."

Tekrar eğildi, oğlunu tuttu, ona sadece alnıyla dokundu ve bitirdi.

"İyi verdiğini biliyorum. Ve verdiğin zaman nasıl hissettiğini sevdiğini de biliyorum. Onun yerinde iyilik yapmak için can atardın. Ayaklarını onun ayakkabılarının içine koy. Sana verdiğinde ne hissettiğini hisset. O zaman bırak Pete bunu alsın."

Gözlerini yakından tuttu ve Travis onunkilerin parladığını gördü.

Travis onun yanağını tokatladı.

Onun gözlerindeki gülümsemeyi izledi. "Tamam tatlım," diye fısıldadı.

Onu öpmek için eğildi ve Travis'ten bir tokat daha yedi, bu yüzden maalesef kısa tuttu.

Geri çekildiğinde, "Beni neyle besleyeceksin?" diye sordu. Kadın sırtıttı. "Carnitas."

Drama sona erdiğinde, kokusunu alabildiğini fark etti. Ayrıca onun için bu turtadan başka bir şey pişirmediğini de fark etti. Ama tarta deneyiminden ve kokusunu alabildiğinden, ona daha çok aşık olmasını sağlayacak başka bir şey vermek üzere olduğunu biliyordu.

"Sen Travis'i yap, ben de akşam yemeğimizi ayarlayayım," diye emretti.

"Yakaladım," diye mırıldandı, bebek mamasının olduğu dolaba doğru ilerledi, Pete'in parayı oraya koyduğunu düşünerek sırtıtmamak için kendini zor tuttu.

"Gah, duh, buh, buh, buh, muh!" Travis siparişini verdiğinde

Joker dolabı açtı. "Carson?" diye
seslendi.

Ona döndü. Sonra
durdurdu.

Hiçbir şey söylemedi. Sadece ona baktı.

Ama yüz hatlarının yumuşaklığı. Gözlerindeki sıcaklık. Vücudunu tutuş
şekli. Bir şey söylemesine gerek yoktu.

Bu her şeyi anlatıyordu.

Sonra yüzü yumuşadı, gözleri ısındı ve dudaklarını hafifçe büzdü, ses
çıkarmadı ama ona bir öpücük gönderdi.

Ondan sonra döndü.

Joker dolaba geri döndü ve Travis'e sorarken sesi normalden sertti,
"Ne düşünüyorsun evlat? Havuç mu?"

"Buh nuh," diye reddetti Travis ve Joker ona baktığında ciddi bir bebek
yüz ifadesiyle dolaba baktığını gördü.

Joker gülümsedi.

Sonra, göğsü hafif, kolunda kıymetli bir şey, botları iyi insanların sahip
olduğu ve hayallerinin yaşadığı bir evin mutfağının zemininde, tatlı
patates ve sığır eti topladı.

Carissa

O Pazar günü, Joker'in Compound'daki odasında erkek kot
pantolonum, Converse'im ve avukat ücreti ödemeden kutlama yapmak
için savurganlık yaparak aldığım Ride durdum (mağazadaki kasada
duran Speck bana bunu bedavaya vermeye çalıştı, reddettim, yüzde
kırk indirimle bir anlaşma yapmıştık, bu yüzden çok *küçük* bir
savurganlıktı).

En son temizlik yaptığımdan beri kısa bir süre olduğunu
düşündüğüm bir süre içinde birikmiş dağınıklığa bakıyordum.

Travis, çoğu kirli giysilerden oluşan ve neyse ki bozuk para gibi
boğulma tehlikesi olmayan enkazın arasında sürünüyor ve hayatının en
güzel anlarını yaşıyordu.

Öğle yemeğine gidiyorduk ama yolda Joker'in kardeşleriyle hızlı bir
toplantı yapmak için durması gerekti.

İşte belki ilk meydan okuma kadar devasa değildi ama yine de bir karmaşaydı.

Joker şaşırtıcı bir şekilde beklediğimden çok daha önce kapıdan çıkıp, "Toplantı bitti Kelebek," diye anons ettiğinde vücudum sarsıldı.

"Çok uzun sürmedi," diye not ettim.

"Önemliydi ama söyleyecek fazla bir şey yoktu," diye cevap verdi, bana gelmeyip doğrudan Travis'e yöneldi, bunun üzerine derin bir şekilde eğilip Travis'in ağzına sokmak üzere olduğu çorabı bebek yumruğundan nazikçe çıkarmasını izledim. "Biz çorap emmeyiz evlat, kirli ya da başka türlü."

Poposunun üzerinde oturan Travis yumruklarını kalçalarına vurdu ve "Bah, jah, kah, lah!" diye bağırdı.

"Her neyse," diye karşılık verdi Joker, onu yakaladı ve .

Travis itiraz edercesine ciyakladı, Joker'in zemininin harikalarını, onun kollarında olmanın çok daha harika olduğunu düşündüğüm şeye tercih ediyordu.

"Gitmek ister misin?" diye sordu bana.

"Hiç çamaşır yıkıyor musun?" diye sordum. "Mecbur kalmadıkça yıkamam," dedi.

"Çamaşır yıkadığım zaman kıyafetlerinizi yere atabileceğiniz ve Tyra'nın çamaşır makinesinin mucizesinin onları temizleyeceği aklınıza geldi mi, bu düzenli olarak olan bir şey mi?"

Odadaki hava elektriklendi ama ben anlamadım.

"Joker?" Orada durmuş, yere geri dönmek isteyen Travis'i tutarken seslendim. Hâlâ cevap vermeyince "Carson," dedim.

Joker kısa bir süre başını salladı ve kendini garip sersemliğinden kurtardı.

Sonra dedi ki, "Carrie, sana böyle ödeşmek zorunda olmadığını söylemiştim."

"Ben çamaşır yıkarım, Joker. Ben bir kadını. Temiz kıyafetleri severim," diye karşılık verdim. "Ayrıca oğlunun temiz kıyafetler giymesini isteyen bir anneyim. Başka bir deyişle, motorcunun kot pantolonu ve tişörtünün diğer eşyalarımızla birlikte çamaşırhanede olması benim için sorun değil."

"Bebeğim, görüyorum ki bunun gittiğimiz yolda bir sıçrama olduğunu anlamıyorsun ve bu sıçrama her ne kadar hoşuma gitse de, sen anlamadan bunu yapmayacağım" derken sesi garip bir şekilde nazikti.

"Ne alıyorsun?"

"Kıyafetlerimi yere düşürüyorum."

"Sepeti tercih ederim," diye cevap verdim. "Ama eşyalarınızı buradan eve taşımak ya da özel bir yolculuk yapıp buradaki makinelerde yapmak zorunda kalmazsam zemini alacağım."

"Carrie, hâlâ anlamıyorsun," diye dikkatle itti. "Ne?"

Sabırsızca sordum.

"Bir adam ve kadın belli bir yerdeler, adam kıyafetlerini kadının üzerine düşürüyor."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Tabii ki. Ama görüyorum ki . Bir kadın, bebeğini beslemesine izin vermek ve her yaklaştığında ona sahip için bir erkekle belirli bir yerde olmak zorundadır. Ben de oradayım. Yakışıklı bir motorcu, I-25'teki sıkışık trafikte lastiğime yardım etmek için duran tek varlıktır, o motorcu *sensin*, oraya vardım. Sen geride kaldın, kirli kıyafetlerini yanlış binada ."

"Cidden senin yanına taşınmamı mı istiyorsun?" diye fısıldadığında hava zıplamaya başladı.

Şaşkınlıkla başımı yana salladım.

Genelde çok hızlıydı.

"Sormak zorunda mıyım? Yani," elimi yatağa doğru attım, "burada en son ne zaman uyudun?"

Cevap vermedi.

Ona bakmaya devam ettim. "Ben senin miyim?"

"Fu..." Dişlerini sıktı ve zorla "Evet" dedi. "Peki neyi anlamıyorum?" diye sordum.

"Çok hızlı," diye .

"Tamam, öyle," diye kabul ettim. "Ama yanlış mı?" Gözlerini bana dikti.

Sonra "Hayır." dedi.

"Eğer bu seni , bunu resmileştirmeyiz," diye teklif ettim. "Elvira bana aldığından beri giyemediğim yeni muhteşem üstümü giyebileceğim bir randevuya beni götürdüğünde resmileştirebiliriz. Ama çamaşırlarını *benim için* uygun yere bırakarak başlayabiliriz."

Joker bana bakmaya devam etti.

"Çöp torbası alalım mı yoksa spor çantan falan var mı?" Ben sordum.

Hareket etmedi.

"Joker," diye .

o zaman yaptı.

Bu.

Elini Travis'in başının yan tarafını örtmek için kaldırıyor ve diğer tarafını göğsüne bastırarak, "Şu anda seni sismeyi o kadar çok istiyorum ki, bunu yapamayacağımı görüyorum," diyordu.

Hiçbir şey söylememe sırası bendeydi.

Çünkü *bunun* bir nedeni de, Angie'buluşmasından bu yana, sadece benim önümde küfür ettiğini fark etmemdi.

Travis'in önünde asla.

O an hariç, Travis'in ne dediğinden haberi olmayacaktı ama ben istemediğim için Joker yine de duyamayacağı şekilde yaptı.

Sonra daha fazlası önünde oldu.

Travis çığlık attı, itti, Joker'başparmağını yakaladı, ağzına soktu ve ısırdı. O bir bebektir, bu yüzden her şey ağzına giriyordu. Ama bir süredir diş çıkarıyordu ve bir dişi çıkıyordu, yani o ısırık ve şu anki inatçılığı bununla ilgiliydi. Tecrübelerime dayanarak bunun pek de iyi hissettirmedini biliyordum.

Joker irkilmedi bile.

Bunu anladığımda, Joker'in mükemmel bir baba olacağını biliyordum ve bunu biliyordum çünkü o zaten bir babaydı. Oğlumla aynı kanı paylaşmıyor olabilirdi ama Travis'in zaten bir babası vardı.

Ama şimdi iki tane vardı.

Diğer bir kısmı da söylediklerinin beni ürpertmesi, onun istediği şeyi benim de istememi sağlamasıydı, tam orada, o anda. Ve onun bunu istemesine bayıldım. Yakışıklı, erkeksi motorcumun beni olduğum gibi istemesini, beni arzulanabilir hissettirmesini sevdim.

Ve *bunun* son kısmı, çamaşırlarını benim için bırakmasının, yani kıyafetlerini benim evimde bırakmasının onun için çok şey ifade etmesiydi. Bunu istiyordu. Ve bunu bana gösterdi.

Sonunda toparladım.

"Travis'e yarım saatliğine bakacak kimse var mı?" Sordum ve nefes nefese kaldım.

"Pazar planları. Hepsinin. Dağıldılar," diye cevap verdi Joker ve sesi sert çıktı.

"Lanet olsun," diye fısıldadım.

"Sonra," dedi ve bu bir sözdü. Yüzündeki ifadenin beni tekrar ürperttiğini söyleyebilirim.

"Tamam." Hâlâ fısıldıyordum.

"Yaramaz," dedi usulca.

Başka bir ürperti. Daha büyük . Ve bacaklarım titremeye başladı.

"Tamam," diye tekrarladım nefes nefese.

"Şimdi, öğle
yemeği."

Başımı
salladım.

"Seni doyurduktan sonra geri gelip çamaşırlarımı alacağız."

Bir kez daha başımı salladım ama bu kez daha fazla çamaşır yıkayacağım düşüncesinden son derece memnun olmanın verdiği tuhaf duyguyla yaptım bunu.

Elini bana doğru kaldırdı. "Buraya gel, Kelebek."

Oraya gittim.

Elini tuttum.

Benimkini sıkıca kavradı.

Sonra bizi odasından çıkarıp kamyonetine götürdü ve oğlumu arkadaki araba koltuğuna oturttu.

Bizi yemeğe götürdü.

Ve daha sonra, Travis öğleden sonra uykusundayken geri dönüp çamaşırlarını bir spor çantasında (ve plastik bir torbada) topladıktan sonra, Joker sözünü yerine getirdi.

Kanepemde sessiz, zorunlu olarak boğuk ama muhteşem bir çamaşır kutlaması yaptık.

Ve yaramazdı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Waver

Joker

ERTESİ AKŞAM, Joker kamyonetinin içinde oturmuş, kaldırımın kenarında, *ben çok doluyum* diye bağırarak kocaman bir evin önünde rölantide çalışıyordu.

Bunu Carissa'nın eve giden patikada yürüyüşünü izlerken yaptı. Bir keresinde eski şerefsiziyle aynı evi paylaşmış, çocuğunu ve bez çantasını taşımış.

Görünür bir yere park etmişti ve bunu izleyebilmek ve görülebilmek için yapmıştı.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, pislik herif kapıyı açtı.

Ayrıca şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Carissa oğlunu öpüp kucakladıktan ve onu ve çantayı teslim ettikten sonra bile, jackhole onu konuşmaya devam etti.

Daha da şaşırtıcı olmayan bir şekilde, adam kapıyı açar açmaz o pisliğin onu izlediğini gördü.

Bunlar olurken, Joker korna çalmadı. Kamyondan inmedi, etrafını sarmadı ve kamyona yaslanıp izleyerek varlığını daha agresif bir şekilde belli etmedi. Ya da bundan daha agresif bir şekilde eve doğru yürümedi.

Bekledi. Bu

ona

pahalıya

patladı.

Ama Carissa olduğu kişiydi, o pislikle olduğu yerdeydi ve Joker'le olduğu yerdeydi.

Onun da yapacağını bildiği gibi, canına tak edince kapattı.

Adam konuşmaya devam ederken arkasını döndü ve uzaklaştı.

Joker direksiyona baktı ve sırtıtmamak için kendini zor tuttu.

Kapının açıldığını duydu ve onun içeri girişini izlemek için başını çevirdi.

Kapısı kapandığı ve kadın kemere uzandığı anda, adam onları yola çıkarmak için hiç oyalanmadı.

Klik sesini duydu ve sürünmeyi bırakıp gaza basarak "İyi misin?" diye sordu.

"Her seferinde, bundan nefret ediyorum." Durakladı ve "*Nefret* ediyorum" diye tekrarladığında sesi daha alçaktı.

Bunu görebiliyordu, o da bundan pek hoşlanmamıştı.

"Sana ne verebilirim Kelebek?" diye sordu sessizce. Kız cevap vermedi.

Ona şöyle bir baktı. "Yemek ister misin?" "Aç değilim," diye mırıldandı.

"Konuşmak ister misin?" diye teklif etti.

"Konuşacak bir şey yok," dedi. "Sana bok mu verdi?" Joker sordu.

"Travis hakkında bir sürü şey sordum. Haftamızın nasıl geçtiğini. Daha önce hiç sormamıştı, bu yüzden şu anda gerçekten umursamadığını okumak zor değil. Bu sadece oynadığı bir oyun."

"Avukata ödeme yapmaktan mı bahsediyor?"

"Hayır, gerçi bir şey söylememi bekliyormuş gibi bir hali vardı. Ama bana verdiği borçla ilgilendiği için ona teşekkür etmeyeceğim."

Evet, adam onun bir şey söylemesini bekliyordu. Ve ona istediğini vermemesi iyi bir oyundu.

Joker, "İstersen bir dahaki sefere sen kamyonunda kal, ben Trav'i kapıya kadar götüreyim," diye teklif etti.

"İsteyebilirim," dedi sessizce ve adam ona tekrar baktığında yan pencereden dışarı baktığını gördü.

"Yarın gece için hazır mısın?" diye sordu, yola bakarak ve konu değişikliğinin yardımcı olabileceğini umarak.

Ama umut etse de bunun berbat bir şey olduğunu biliyordu. Çocuğu yanında değilken ona sahipti ve o Carissa'ydı. Onun kızıydı. Müthiş bir noktaya kadar iyiydi.

Ama çocuğu yanındayken ona sahip olmak bambaşka bir şeydi. O Carissa'ydı, onun kızıydı, iki oğluyla birlikte onun kızıydı ve bu onu o kadar mutlu ediyordu ki iyi değildi. Muhteşemdi.

"Babanla birlikteyken hayatını katlanılabilir kılan insanlarla akşam yemeği mi?" diye sorduğunda yüzünü ona döndüğünü anlayabiliyordu.

"Evet," diye cevap verdi.

"Kesinlikle," diye kararlılıkla ifade etti.

Tekrar ona baktı, sonra yola dönerek dikkatle sordu: "Gergin misin?"

"Hayır. Ben iyi bir kız arkadaş veririm. Aaron'ın ailesi beni hep sevdi. Ta ki beni evden atana kadar."

Gülmemek için kendini zor tuttu, iyi bir kız arkadaş olduğu gerçeğini sorgulamadı, çünkü bunu çok iyi biliyordu, ama yine de uyardı, "Bayan Heely oğlunu kaybetti. Ordudaydı. Askerde öldü. Sonra beni gayri resmi olarak evlat edindi. Bunu hiç test etmedim ama koruyucu olabileceğini düşünüyorum."

"Güzel," diye belirtti.

"Ve seçici," diye devam etti.

"Öyle olmalı. Sen en iyisini hak ediyorsun."

Yola bakarak sıırttı ve "Bunu bulduğum için şanslıyım" diye mırıldandı.

İşte o zaman kızın parmaklarının kalçasının etrafında kıvrıldığını hissetti.

Ellerini direksiyon simidinde değiştirdi ve kadının parmaklarını kendi parmaklarına dolayarak kalçasından çekti. Sonra onları orada dinlendirdi ve sıktı.

"Bir hafta içinde onu geri alacağız," dedi yumuşak bir sesle. "Bir hafta, döneceğiz," diye aynı şekilde karşılık verdi. Adam onları eve bırakırken sessizliğe gömüldüler.

Eve geldiklerinde çoğunlukla sessiz kaldılar, kalan karnitaları yeniden ısıtılar ve kanepede kamp kurarak yediler.

Joker bunu yaptı ve Carissa'ya oğlunu kaybetmenin üstesinden gelmesi için zaman tanıdı. Ona zaman tanımadı, çünkü Carissa bunu istemediğini açıkça belli etti, yakın durdu ve her zamanki gibi ona karşı alıngan davrandı, ama kafasında ona zaman .

Kendi kafasında olmak için zaman ayırdı.

O verdiğinden beri her ayağa kalktığında devriyesini değiştirdi.

kendini ona adadı. İki hafta boyunca, her onunla birlikteydi.

Bu bir sorun değildi. Hayatında bir kadın ya da çocuklar olmadan, kardeşleri için o kadar sık devriye gezmişti ki, bir ay boyunca onunla birlikte olmak için yeterli markeri vardı ve hala biraz yedekte tutuyordu.

Ama sokağa geri dönmesi gerekiyordu.

Tack, Kulüp'ten daha fazla bölge talep etmesini istemiş ve Kulüp de bunu kabul etmişti. Zorladılar ve aynı eylemi aldılar, sadece daha fazlasını, satıcıları ve fahişeleri genişletilmiş bölgelerinden uzak tutmaları konusunda uyardılar.

Kolay olmuştu, çok kolay. Çocuklar şüphelenmişti. Kimse bir şey söylemiyordu ve Benito Valenzuela da karşılık vermemişti ama Joker'in sokağa çıkması gerekiyordu. Olayı hissetmesi gerekiyordu. Kaynaklarıyla konuşmalıydı. Orada varlığını hissettirmeliydi. Kardeşleriyle bir olmak ve bunu görmesi gerekenlere göstermek.

Carissa onun devriye gezdiğini bilmiyordu ve bu konuyu yakında onunla konuşması gerekecekti. O geceyi ona verecekti çünkü buna ihtiyacı vardı. Ertesi gece de kendini verecekti çünkü o gece kendisi, Carissa, Linus ve Bayan Heely için büyük bir geceydi.

Ama Çarşamba günü, kışının sokakta olması gerekiyordu. Bu yüzden bu konuşmayı yapmak zorundaydılar.

O zaman

olmaz.

Çok

yakında.

Bu düşünceyle bir biraya daha ihtiyacı olduğuna karar verdi. Tabakları sehpanın üzerindeydi, bu yüzden onların da lavaboda olması gerektiğine karar verdi.

Tam bunu yapmak üzereydi ki Carissa kıpırdandı ve aniden üzerine doğru sallanmaya başladı.

Başını arkaya eğdi, ellerini kalçalarına koyarak gözlerini onun tişörtüne dikti.

"Bebeğim?" diye fısıldadı.

Bakışlarını onunkilere doğru kaldırdı. "Sana ihtiyacım var."

Ses tonunda bir şey vardı. Hoşuna gitmeyen bir şey. Sözleriyle ve yüzündeki ifadeyle ona verdiği aynı şeydi.

İhtiyaçtı.

Ama neye ihtiyacı vardı... hayır, *neden* ihtiyacı vardı, tam o anda, aniden ona doğru sallanırken, sesindeki o ton, yüzündeki o bakış

Yüzü onu rahatsız etti.

Ne olursa olsun, buna ihtiyacı vardı, bu yüzden ona verecekti.

Ellerini kızın yanlarına doğru kaydırđı ve "İhtiyacın olanı al" diye fısıldadı.

Teklifini kabul etti. Ama onu öpmedi.

Tişörtüne yapıştı ve yukarı çekti. Adam kollarını onun için kaldırdı ve kadın tişörtü çekerek kurtardı ve kanepenin arkasına fırlattı.

Sonra içeri girdi.

Ağzına değil.

Boynuna.

Orada zaman geçirdikten sonra aynı şeyi göğsüne yapmak için sırtını .

Meme uçları.

Kadın kucağından inip yerde dizlerinin üzerine çökerken, adam bacaklarını açtı.

Sikeyim.

Sikeyim.

Ona sakso çekecekti.

Bunu henüz yapmamıştı ve ağzıyla onu çalıştırırken bal buklelerinin kasıklarının etrafına yayılmasını izleme düşüncesi, ona verdiği şeyle zaten sertleşmiş olan sikinin zonklamasına neden oldu.

Bunu o istedi.

Ama oraya gitmemişti. Henüz gitmemişti. Onu serbest bıraktı ve ona iyi davrandı ama bütün işi o yaptı.

Bu onu rahatsız etmedi. Hoşuna gidiyordu. Bundan zevk alıyordu. Onun da bundan zevk almasından.

Ama ne kadar istese de, bunu ona şimdi vermesi doğru gelmiyordu.

Dudaklarını adamın kot pantolonunun bel bandına kaydırđı ve "İhtiyacın olanı mı alıyorsun Kelebek, yoksa ihtiyacım olduğunu düşündüğün şeyi mi veriyorsun?" diye sorarken sesi kalındı.

Başını arkaya yatırdı, parmaklarını fermuarına götürdü ve yüzüne tek bir bakışla sikiindeki nabız taşaklarını yukarı çekerken dudağını ısırdı.

Tam . Tamamen.

"Sana ihtiyacın olan şeyi vermem gerekiyor," diye fısıldadı.

"Bebeğim, bunu sana vermeme izin ver," diye fısıldadı ikinci düğmeyi serbest bırakırken.

Başını iki yana salladı. "Bu sefer değil, tatlım."

Onun her şeyini verdiğini kaçıramazdı ama yine de bilmek iyi hissettiriyordu.

"Carrie-"

Sonra bir düğme daha, "Bunu bana vermek istiyorsan, izin ver." Onu istiyordu, almasına izin vermemesi için deli olması gerekirdi. "Tamam bebeğim, seni durdurmayacağım."

Gülümsedi. Yumuşak ve zar zor bir gülümsemeydi ama gözlerine öyle bir şey yapmıştı ki tüm vücudu sıkıştı.

Sonra başını eğdi, adamın fermuarıyla işini bitirdi ve parmaklarını kot pantolonunun kenarlarına sokarak aşağı çekti.

Aleti serbest kaldı ve kızın hızlı, sıcak nefes alışını duydu.

Sanki açlıktan ölüyormuş gibi, onu kavradı, pozisyonunu aldı ve ıslak, sıcak ağzının derinliklerine götürdü.

Tanrım.

Sikeyim.

Başı otomatik olarak geriye düşerken Joker kanepeden aşağı kaydı ve vücudunu kalkmaya, kontrolü ele almaya, çok tatlı hissettiren ağzını sikmeye karşı sıkılaştırdı.

Sonra ona sakso çekti ve Tanrım, hiç geri çekilmedi, sertçe emdi, eliyle daha sert pompaladı, onu derinlere aldı. Ara vermek istediğinde yaladı, yuvarladı, yumruğuyla okşadı.

Sakar olabiliyordu. O kadar heyecanlanabiliyordu ki, çarpıyor, çarpıyor, tırmalıyor, ısıyor, başka bir yöne gitmesini isterken bir yöne doğru hareket ediyordu. Çok şirindi. Tahrik ediciydi. Bu oydu.

Ama başını verirken *sallanıyordu*.

"Kahretsin, *Carrie*," diye inledi, o kadar ileri gitmişti ki, onu kaybettiğinde yutmak üzere olduğu konusunda neredeyse onu uyaracak gücü yoktu.

İşte o zaman ona iyi şeyler vermekten olağanüstü şeyler vermeye başladı.

"Prezervatif, tatlım," diye fısıldadı, yüzü kızarmış, gözleri gitmiş, hareketleri aceleye gelmişti.

Kızın istediğini yaptı, cüzdanını almak için elini cebine attı, kız ayağa kalkıp elbiselerini yırtarken gözlerini ondan ayırmadı. Tam önünde. Bacaklarının arasında duruyordu.

Prezervatifi takarken kadının gözleri sıcak ve aç bir şekilde adamın sikinin üzerindeydi ve adam kadın üzerine çıkmadan önce siki ancak köküne kadar sokabilmişti.

"İhtiyacım var," diye yalvardı, kalçalarını döndürdü ve adam ona istediğini verdi, sikini alması için tuttu.

İpucunu buldu ve aşağı indi.

Joker onu belinden kavradı, kadın güçlü bir şekilde kamburlaştı, başı geriye düştü ve ona saçlarını, çenesini, göğüslerini, karnını, amını verdi.

Sikeyim.

Muhteşem.

"Sür beni bebeğim," diye inledi.

Başını dikleştirdi ve anında kollarını adamın omuzlarına sımsıkı doladı, hareket ettikçe tutunuyor, onu hızlı ve derin ve her zamanki gibi sesli bir şekilde alıyordu. Ona inilti veriyordu. Miyavlamalar. İnlemeler. Yumuşak çığlıklar. Onu uçurumun kenarına sürüklüyordu.

Şakaklarını onunkine dayamış, elleriyle teninde dolaşırken kulağına doğru sesler çıkarıyordu. Bir göğsünü avuçladı, meme ucunu cımbızladı ve hemen ardından kulak memesini ısırıp ve amcığı sikini kavradı.

Kahretsin, işi bitmişti.

Kontrolünü kaybetti. Onu sikinden çekti ve koltuğun arka tarafına bakacak şekilde dizlerinin üzerine oturttu.

"Hayır! Joker, durma."

O yapmadı. Onun arkasında dizlerinin üzerine çöktü. Elini etrafına sardı, ucunu ıslaklığının içinde kaydırdı, onu buldu ve yukarı doğru sürdü.

Kanepenin arkasına tutundu ve kışını daha yukarı kaldırdı. Onun ateşli küçük parçası.

İsa.

"İşte böyle, Kelebek," diye homurdandı, onu alıyordu, tümünü, elleri onun üzerinde hareket ediyordu, göğüslerini çimdikiyordu, meme çekiyordu, yuvarlıyordu, karnının üzerinde hareket ediyordu, aşağıya, biri içeri girdi ve

klitorisini daire içine aldı.

"Durma," diye yalvardı, onunla birlikte hareket etti, çenesini boynuna dayayıp göğüslerinin zıplamasını izlerken saçları zıpladı ve yüzüne fırçalandı.

Sikeyim.

"Durmayacak," diye inledi.

"Durma bebeğim, lütfen," diye inledi, kanepeden bir elini aldı, kolunu büktü ve onunla başının arkasını kavradı, güçlü bir şekilde tuttu.

Fısıldamadan önce dilini onun boynuna dokundurdu, "Durmayacağım, Carrie. Sana ihtiyacın olanı vereceğim. Al onu, Kelebek."

Aldı, onun aletini içinden geçirirken, onu kendine verdi.

Kadın başını çevirdi ve adam onun gözlerine baktı, bir bakışıyla neredeyse orada olduğunu anladı.

"Tatlım," diye nefes aldı.

Adam onun ağzını aldı.

Dilini içeri sokup onun tadına baktığında, boşalırken vücudu hareketsizleşti, parmakları saçlarına dolandı, iniltisi boğazına kaçtı, vücudu sadece onu sikmeyi bırakmadığı için hareket ediyordu çünkü yapamıyordu.

Ama yapmadı. Onu öptü. Onu becerdi. Memesini çekti ve klitorisini yuvarladı, ta ki kızın iniltileri tekrar ağzını doldurana, çığlıklara dönüşene ve kız tekrar kendini kaybedip kollarında şiddetle sarsılana kadar... Kız öpüşmeyi kesip alt dudağını dişleriyle sıktıktan sonra bıraktı ve "*Carson*" diye inledi.

İşte o zaman derinlere daldı ve bıraktı ve Tanrım, o kadar muhteşemdi ki, dişlerini kızın omzuna batırdı ve inlemek yerine emdi ve dişlerini daha sert batırmadan önce sertçe yaptı.

"*Evet*," diye fısıldadı ve orgazmı boyunca, onun işaretini alırken ve vücudu onun elinde hâlâ gelmekte olduğunu belli belirsiz hissetti.

İkisini de terk edene kadar onu tuttu ve gittikten sonra da onu tutmaya devam etti.

Sonra kayarak dışarı çıktı ve onu da kendisiyle birlikte kanepeden çekerek

İkisi de ayağa kalktı. Onu kendisine doğru çevirirken bile sabit tuttu ve bir eliyle kot pantolonunu yukarı çekerken diğer koluna aldı.

Onun ayırık dudaklarını öpmek için başını eğdi, gözleri açtı ve onun puslu gözlerine bakıyordu. O puslu havayı görünce dudakları onunkilere değdiğinde gülümsedi.

"Burada kal, döneceğim," diye mırıldandı, onun rüya gibi başını sallamasını bekledi ve onu bırakıp hızla kanepenin etrafında yürüdüğünde tekrar gülümsedi.

Gömleğini almak için eğildi, yukarı kaldırdı ve onu orada dururken gördüğünde berbattı, hala bulanık, yüzü yumuşak ve çifte orgazmdan odaklanmamış, güzel vücudu sergileniyordu ve kanepenin arkasına kadar dolanmıştı ve yapması gerekeni yapmak zorundaydı.

Ama ihtiyacı olan şey buydu ve "Kelebek" diye seslendi.

Kız ona odaklandı ve o da kıza gömleğini fırlattı.

Tıpkı Carrie gibi, o da sallamış ve kanepeye düşmüştü ama onu yakaladı ve ona baktı.

"Teşekkürler, tatlım."

Sırıttı ve kız tişörtünü giymek için toparlamaya başladığında, işini halletmek için banyoya gitti.

Geri geldi ve onu sahiplenmekte gecikmedi ve sikişmekle banyo arasında karar verdiği şey için onu istediği yere götürdü.

Bu da onu tişörtünün içinde kanepede sırt üstü yatırdığı ve kendisinin de üstte olduğu anlamına geliyordu. Sonra uzaktan kumandaya uzandı ve televizyonu kapattı.

Daha sonra kollarını minderlere ve başını ellerinin arasına aldı.

"İlk , hap kullanıyor musun?" diye başladı.

Gözlerini kırıştırdı ve başını salladı.

"Hayır." "Neden?"

"Şey, uh... Ona ihtiyacım yoktu."

"Yatağında senin amcığını seven bir sik var, yani bu geçmiş zaman," diyerek çok bariz olana işaret etti ve ardından aslında bir talep olan şeyi önerdi, "Hadi buna devam edelim."

"Bu bir katkı payı," dedi sessizce.

"Bir söyle?" diye sordu.

"Sigortam var. Aaron Travis' sigortalıyor, o yüzden o kadar da kötü değil ama bana en az maliyetli planı seçtim ve herhangi bir reçetenin oldukça yüksek bir katkı payı var, bu yüzden-"

"Carrie, ödemeyi teklif ederdim ama bu seni rahatsız eder, bu yüzden sadece söylüyorum, avukat ücreti yok, muhtemelen bir katkı payını üstlenebileceğin anlamına geliyor. O zaman adamın test yaptırabilir. Temiz çıkarsam, arada hiçbir şey olmadan seni alabilirim."

Gözleri büyüdü ve fısıldadı, "Oh." Bunu istiyordu.

"O zaman şu işi halledelim, tamam mı?" diye rica etti. Kadın başını salladı.

"Pekâlâ, bunu gecikmeden yapmaya ne dersin?" dedi.

Kızın ağzı bir karış açıldı ve tekrar başını salladı.

Bu yapıldı.

Sıradaki.

"Tamam, ikinci olarak," diye başladı. "Az önce bana sunduğun ateşli, tatlı kıçtan sonra onu gündeme getirmekten çekiniyorum, ne kadar hoşuma gitti ve o kıç şu anda çıplak ve giydiğin tek şey benim tişörtüm ve bu da hoşuma gidiyor, ama eski sevgilin seni hiç oraya götürdü mü?"

"Beni..." diye tereddüt etti, başı yastığa eğikti, "nereye?"

"İşte, Carrie, işte," diye yanıtladı Joker. "Uzağa mı gitti? Gelmeni sağladı mı?"

Pembelik yanaklarına kayarken bile yüz ifadesinin temkinli olduğunu gördü ama saf Carissa, yine de ona verdi.

"Bazen, sonra, bana zaman verirdi." Lanet olsun.

"Sırasında değil mi?"

"Ben... Ben..." diye yutkundu. "Daha iyisin." "artık," diye karşılık verdi. "Ama bir kere bile mi?"

Elini adamın sırtından kürek kemiklerinin arasına doğru kaydırды. "Demek istediğim, benimleyken daha iyisin. Sen, şey... içimdekini dışarı çıkarıyorsun."

Başını iki yana salladı. "Hayır, Carissa, sendeydi ve onu serbest bırakıp bana verdin. Onunla birlikteydin. Sadece o ilgilenmedi

Bu. Bazı erkekler bencildir ve tek düşündükleri sikleridir. Güven bana, sen cidden ateşli bir sikicisin. okuyup kabullenmek neredeyse hiç çaba gerektirmiyor. O orospu çocuğunun bu çabayı bile beni kızdırıyor."

Kafası karışmış
görünüyordu. Sevimli
bir şekilde kafası
karışmıştı.

Ama eski sevgilisine kızgındı, bu yüzden onu görünce, onun sevimli olmasının öfkesini kesmediği bir zaman olduğunu fark etti.

"Ben... şey, tatlım, aslında bana onun vermediği bir şeyi vermen *hoşuna* gitmez miydi?" diye sordu.

"Hayır, çünkü bu senin yıllardır buna sahip olmadığın anlamına geliyor, bu senin için berbat bir durum ve ben senin için berbat olan hiçbir şeyi sevmiyorum. Durmamam için bana yalvarıp durmandan bahsetmiyorum bile, oysa seni oraya getirene kadar bunu yapmam mümkün değil."

"Bunu yapmayı bırakacağım" dediğinde yüzü kapandı ve sesi kırbaçlandı.

Kız bunu yanlış anlayınca, adam bir eliyle kızın başının yan tarafına bastırdı.

"Hayır, Carrie. Sen doğal olanı yap. Sana devam etmemi istediğin için yalvardığından şikayetçi değilim. Bu da çok ateşli. Her erkek seni çıplak, ıslak, nefes nefese ve daha fazlası için yalvarırken ister. İstememek için deli olmak gerekir. Demek istediğim de bu. Her erkek bunu yapmamak için delirir ve eğer erkek iseler, bunu yaparlar, verirler ve boşalmazlar ve *bazen* sonra geri verirler. Bu bir şey. Ama şu anda elimde ne olduğunu bilmeliyim. Bunun nereden geldiğini anladığımı sanıyordum ama artık kesin. Ve bu beni ."

"Sanırım ikimiz de Aaron'ın pek çok açıdan o kadar da iyi biri olmadığını anlıyoruz." derken onun omurgasını okşamaya başladı.

"Bu önemli," diye karşılık verdi. "Yine de, kadınına bakabileceğiniz tüm yollar önemlidir. O sadece hiçbiri hakkında bir şey yapmadı."

Kadının vücudunun sıkılaştığını ve hemen ardından altında gevşediğini hissetti ama bunu fark etmedi.

Odaklanmıştı.

Ve üzerinden geçmeleri gereken bir şey daha vardı.

"Şimdi, Kelebek, hemen şimdi al, beni ne zaman istersen

senin dertlerini bitirmek için. Ama ben sana sikimi verdikten sonra, sen benden ne istiyorsan onu vermelisin. Bir orgazm çok iyi bir şeydir. İki tanesi daha iyidir. Ama kafanın içindekileri asla temizleyemezler."

Gözlerini adamın gözlerine dikti ve adamın bunu fark etmesinin şaşkınlığını yaşadı, sonra bakışları adamın yan tarafına, sonra çenesine kaydı ve sonunda tekrar adamın gözlerine dönerek, "Bunun uzun sürmesini istiyorum," dedi.

Ne oluyor lan?

"Hiçbir yere gitmiyorum," diye hırladı.

İki kolunu da ona doladı ve sıkıca sarıldı. "Biliyorum tatlım. Kastettiğim bu değildi."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani bana iyi davranıyor. Bana para veriyor. Travis'i almak için kapıda beliriyor. Ve sen sadece benimle son uğraşmasının sonuçlarını görmek için buradaydın. Bunun diğer tarafına yeni geçmeye başladım ve şimdi taktik değiştiriyor ve ben... Ben..." Başını iki yana salladı. "Bunu tekrar yaşamak istemiyorum."

İşte .

"Ve seni de yanımda sürüklemek istemiyorum," diye bitirdi sözlerini. Ve işte her şey oradaydı.

"Tekrar ediyorum Carissa, hiçbir yere gitmiyorum." "Biz yeniyiz," dedi ona.

"Biz sağlamız," dedi ona.

"Ben... sen harikasın." Sesi aniden daha yüksek çıkmaya başladı. "Ben mi? Benim pisliklerim mi? Yüklerim mi? Oğlum mu? Hepsini üstlendin. Erkekler bunu yapmaz. Bu ne zaman yeterli olacak?"

Hatasını hemen anladı. Carissa için daha fazla kafa boşluğu yok.

"Tanrım, bebeğim, bu bok da nereden çıktı?" diye sordu.

"Eskiden hiç yüküm yoktu, yine de birkaç saat önce oğlumu teslim ettiğim adamın canına tak etti ve benden kurtuldu."

"İşte geliyor," diye mırıldandı.

"Onu görünce," diye devam etti, "benden kurtulduğunu hatırlıyorum. Bunu hiç düşünmedi. Beni bir kenara attı. Ve bu yıkıcıydı. Dürüst gerekirse hayatta kalıp kalamayacağımı bilmiyordum. O zamanlar. Ama uzun zamandır onunla birlikteydim ve at gözlüklerini çıkarmıştım. Kucağımda bir bebek vardı.

göbeğim vardı, bu da durumu daha da kötüleştiriyordu. Elimde bir sürü mobilya ve şaka gibi bir anlaşımdan başka bir şey yoktu. Bunun böyle olduğunu bilmeyecek kadar genç, aptal ve korkaktım. O yüzden böyle oldu. Ama aynı şey başıma gelseydi, ben ne yapardım? Travis ne yapardı? Sonunda kötü olduğunu anlayacağım ve belki de ileride isteyeceğim kötü bir koca kaybettim. Ama seninle böyle bir şey asla olmayacak."

"Hayır, değil."

Onun sözleriyle çenesi geri çekildi. Ya da belki de ses tonuydu.

Ne olduğu umurunda bile değildi. Konuşması bitmemişti.

"Onu gördüğünü ve onun kafanı karıştırdığını, tüm bunların ortaya çıktığını ve seni rahatsız edeceğini anlıyorum. Ama Carissa, ben o değilim."

"Elbette," diye fısıldadı.

"Aminin özgür ve bana açık olmasını istiyorum. İçine boşalmak istiyorum, böylece döllerimi gerçekten içine alacaksın ve bunu istemeye devam edeceğimi bildiğim bir şekilde istiyorum. Bunu istememin, almamın ve başkasını da becermemin imkanı yok. Böyle bir şey olmayacak. Benim için o sensin. Bunu açıkça belirttiğimi sanıyordum."

"Şey... sen yaptın."

Ona bunu verdi.

Hala konuşması bitmemişti.

"Benim gibi bir adam amsız yaşayamaz, Carrie. Bu yüzden seninkini özel olarak istiyorum ve uzun vadede bu, seni her iki şekilde de istediğim anlamına geliyor ve seni sadece seni becermek istediğim için istemiyorum. *Seni istiyorum*. Bunu da açıkça belirttiğimi sanıyordum."

"Uh... şey, sen yaptın."

"O zaman diğer boku bırak."

"Ben... tamam." Onun gözlerini tuttu ve tereddütle sordu, "Sen, ... bana kızgın mısın?"

"Hayır, kafanı karıştırdığı için ona kızgıyım, bu yüzden tişörtümün altında yatıp, tam bir paket olduğunu bilmenin huzuru içinde değilsin. Ateşli bir parça kıç. Çok tatlısın. Tam bir şapşal. Tatlı. Nazik. Komik. İnatçı. Şımarık. Olabilecek en iyi anne. Erkeklerin ellerinde tutmak için siklerini verebileceği türden bir paket," dedi ve kıza doğru bastırdı, "*burada*."

"Oh," diye fısıldadı.

"Ve seninle olabildiğince sık rahat olmayı tercih ederim, ama seni o noktaya getirmek için yapmam gereken işler olduğunu düşünüyorum ve bana bunu verdi ama en çok *sana* verdi ve dediğim gibi, bu beni kızdırıyor."

"Şey... sadece şunu söylemek istiyorum, tüm bunları renkli bir şekilde paylaşmanız bu alanda oldukça eğitici oldu."

"Yani geçebildim mi demek istiyorsun?"

Gözleri parlarken başı tekrar yana eğildi.

"Sen Carson Steele'sin, her kızın aşık olduğu çocuk. Ve sen de Joker'sin, *Wilde* ve *Hay*'ın otomotiv tasarım dehası olduğunu düşündüğü Kaos üyesi. Ve sen de uzanmış, beni *iki kez* orgazm ettikten sonra..özel parçalarıma olan bağlılığını ilan ediyorsun. Bu yüzden sanırım tişörtünün içinde altında yatmaktan oldukça mutluyum çünkü eğer benim bütün paketimi beğendiysen, sadece söylemek gerekirse, ben de senin bütün paketini çok daha fazla beğeniyorum."

Sonunda Joker rahatladı ve kıkırdamaya başladı.

Devam etti.

"Yani evet, tüm bunlara rağmen geçtiğinizi söyleyebilirim." "Güzel," diye mırıldandı, hâlâ gülüyordu.

Elini adamın sırtından çekip yanağına koydu ve başparmağını adamın kirli sakallarında gezdirdi ama bunu adamın gözlerini tutarak yaptı.

"O ne yaparsa yapsın ben hayatta kalacağım," dedi sessizce. "Ama bana katlanmak zorunda kalabilirsiniz."

Bu Joker'in gülmesini durdurdu.

"Sana katlanacağım Carrie, ama ben bunu yaparken sen de dürüstlüğü kabul etmek zorundasın."

Ve sonunda onun için, bununla birlikte gülümsedi. "Dürüstlüğü hoşuma gitti." "Güzel," diye mırıldandı yine.

"Kanepe seksini de seviyorum," diye açıkladı.

"Bunu dün seni buraya getirdiğimde ve sen benim için indiğinde anladım."

Gülümsemeye devam etti.

Başını kaldırıp ağzını onunkine değdirdikten sonra tekrar mindere bıraktığında bu duygu ölmeye başladı. Yüzü çok ciddiye.

"Sana hâlâ aşığım Carson." Çok zekice.

"Ben de Kelebek."

Ona ihtiyacı olan şeyi gözleriyle verdi.

Bu yüzden ağzını alarak ona ihtiyacı olan şeyi verdi.

Seviştiler. Sarıldılar. Birbirlerini hissettiler. Linus, Bayan Heely, babası ve büyükannesi gibi önemli şeyler hakkında fısıldaştılar. Bunu uzun süre yaptılar ve tüm bunların sonunda Linus onu huzura kavuşturdu.

Ve tabaklarını ıslatmak için lavaboya koymak, Carissa'nın yatağında ona katılmadan önce yaptığı son şeydi, Carissa onun tişörtünü giyerek ona karşı uyuyakaldı.

* * *

Komodinin üzerindeki telefonu çaldı ve Joker gözlerini açtı.

Carissa adama doğru bastırıyor, adam uzanıp başını yakaladığında başını gerip kaldırıyordu.

Ekrana baktı, kimin aradığını ve saati gördü ve gerilerek aramayı cevapladı. "Evet?"

Tack ona, "Kusura bakma kardeşim, Carrie'nin yatağında olduğunu bildiğim için bunu söylemek zorunda kalıyorum, Nightingale Heidi'yi buldu," dedi. "Ama senin koyduğun Nightingale değil. Hank."

Lee'nin

kardeşi. Bir

polis.

Kahretsin.

İçinden bir ses bunun iyi bir şey olmadığını söylüyordu.

"Şaka, bunu söylemekten nefret ediyorum ama bulunan şey çok çirkindi. Bütün kardeşleri çağırmalıyım."

"Nerede?" diye .

Tack ona adresi verdi ve şöyle bitirdi: " bin."

"Anlaşıldı," diye yanıtladı Joker, bağlantıyı kesti ve kız arkadaşına döndü. "Her şey yolunda mı?" diye sordu hemen.

"Kulüp işi, Carrie, gitmeliyim," dedi ona.

Gölgelerin arasından onun ötesindeki çalar saate baktı. "Sabahın iki buçuğunda kulüp işi mi?" diye sordu.

"Gitmem gerek," diye tekrarladı. "Neler olduğunu öğrenip döndüğümde açıklayacağım."

Ön koluna kadar itti. "Biri mi yaralandı?"

"Hayır," diye yalan söyledi. "Kulüpte değil," diyerek ona gerçeği söyledi. "Ama bunun iyi olduğunu sanmıyorum ve gitmeliyim."

"Ben... tamam tatlım."

Tereddütlüydü ama kabul etmek zorundaydı, bu yüzden eğilip ona hızlı bir öpücük vererek kabul etti.

Sonra yataktan yuvarlandı.

Bisikletine binmiş ve otuz beş dakika içinde Tack'in verdiği adrese varmıştı. Ama Tack ona civarı da verebilirdi ve o da bulabilirdi. Etrafta polis arabaları, yanıp sönen ışıklar, sokağı kordon altına alan olay yeri şeridi ve gecenin köründe olmasına rağmen görgü tanıkları vardı. O kadar çok polis faaliyeti vardı ki, ne olduğunu anlamak için yataklarından sürünerek kalkıyor ya da yolda duruyorlardı.

Joker bisiklet sırasına doğru sürdü, kendi bisikletini park etti ve kardeşlerinin kaldırımında, seyircilerin ve polis şeridinin oluşturduğu ince çizginin ötesinde toplandığını gördü. Tack oradaydı ve Hop, Shy, Boz, High, Roscoe ve Snapper da onlara katılmıştı.

Lee Nightingale ve sağ kolu Luke Stark da onlarla birlikteydi.

Ve son olarak Hawk Delgado, Mitch Lawson ve Brock "Slim" Lucas da oradaydı.

Başka bir deyişle, Lee'nin ekibinin geri kalanı, Hawk'ın ekibinin geri kalanı, Kaos kardeşlerin geri kalanı ve Knight Sebring ve ekibi dışında Denver'daki tüm belalılar oradaydı. Joker, Knight' orada olmamasına şaşırmadı, çünkü Knight kanunun doğru tarafında değildi, hatta Kaos, Nightingale ve Delgado gibi sınırda bile değildi.

Ancak Knight'ın ek iş olarak yaptığı ve Joker'in öğrenmek üzere olduğundan şüphelendiği şeyle Knight Sebring ilgilenenecekti.

Ve eğer bunu yaparsa, Joker'in içten içe bildiği bu boktan şey havaya uçacaktı.

Joker, Tack'i izleyen büyük adam grubuna yaklaştı.

Ancak onu çemberin içine almak için ayarlama yaptıklarında konuşan Lee oldu.

"Üzgünüm Joke, Hank davaya baktı. Bir şey duyarsa bana haber verebilmek için senin için bu işle ilgilendiğimi biliyordu. Bir şey duymuş ve beni aradı."

Joker, "Heidi satın aldı," diye tahmin etti. "Evet," diye onayladı Lee.

"Şaka, kardeşim," diye seslendi Tack ona ve Joker baktı. "Kardeşlerin burada olmasının bir nedeni var. Görmen gerek. Ama kasetin arkasına geçmeden önce kendini toparlamalısın."

"Çirkin olduğunu söylemiştin," dedi Joker.

Tack sessizce, "Bu tür şeyler asla güzel değildir," diye cevap verdi. "Ama bu daha da kötü."

"Valenzuela mı?" Joker sordu.

"Kesinlikle," diye hırladı High ve bu Valenzuela'nın bir hamle yapmasının ve bunu bir kadını kullanarak yapmasının ötesinde öfkeli bir hırlamaydı.

Yani Joker çirkin görmeyeceğini biliyordu.

Çirkinliği görecekti.

Tack'e baktı. "Göster bana."

Tack başını salladı ve Lee'ye döndü ama Luke Stark çoktan soyunmuştu ve Lee'nin kardeşi Hank'le birlikte bandın yanında duruyordu.

Tack ve Joker o tarafa doğru hareket etti ve çenelerini kaldırdıktan sonra Hank bandı yukarı çekti. Joker ve Tack eğildi. Hank bandı bıraktı ve yürümeye başladı. Joker ve Tack de onu takip etti.

"Kimliği belirsiz dokuz-bir-bir onu aramış," diye mırıldandı Hank. "Muhtemelen bu sokağı uyuşturucu bulmak ya da satın almak için kullanan bir keş." Durdu ve Joker'e baktı. "İyi misin?"

Hayır, değildi. Heidi'den hoşlandığını söyleyemezdi ama Heidinin başına gelenlerin Heidi'nin de başına gelmesini istemediğini söyleyebilirdi.

"Ben iyiyim," diye cevap verdi.

Hank başını salladı ve yürümeye devam etti.

Polisler etrafta dolaşüyor, fotoğraf çekiyor, asfalta işaretler koyuyor, bir şeyler yazıyor, toplanıyor ve sohbet ediyorlardı.

Sonunda ona ulaştılar.

Üstü örtülmüştü.

"Bana bir iyilik yap, olur mu?" Hank seslendi ve bir üniformalı ona baktı

mesajı aldı ve cesedin yanına çömeldi.

Bunu yaptığıında, Joker üniformalı adamın iyi bir polis olduğunu fark etti. Adamın Heidi'nin üzerindeki örtüyü dikkatle kaldırıışından bunu anlamıştı. O bir sokakta saygıyı hak eden ölü bir kadındı. O sadece sergilenen bir ceset değildi ve adam da ona bu şekilde davranıyordu.

Joker ona baktı ve kaskatı dondu.

Bunun nedeni cansız bir Heidi görmüş olması değildi.

Çünkü *Kaos* kelimesi alnına kazınmıştı.

"Çirkin," dedi Tack sessizce onun yanında. "Ama Joke, dahası da var ve o da iyi değil."

"Göster bana," diye Joker.

Üniformalı Hank'e baktı ve onay almış olmalı ki örtüyü daha da çekti.

Gömleği yukarıdaydı.

Ve karnına *Joker* kelimesi kazınmıştı. "Becer beni, becer beni, *becer* beni," diye bağırdı Joker.

Üniformalı kapağı düşürdü.

Hank, "Tack sizin onu tanıdığınızı söyledi," deyince Joker ona baktı.

"Valenzuela'nın ahır, bizim bölgemizde çalışmak için gönderildi," dedi Joker, Tack'in ona zaten söyleyeceğini bildiği şeyi söyledi.

"Senin için özel biri mi?" Hank sordu.

"Bir ilişkimiz vardı," diye paylaştı Joker.

"Bunu benimle paylaşmak ister misin?" Hank itti.

Tack ona, "Valenzuela hakkında bilgi karşılığında para almış," dedi.

"Bunu sana zaten vermiştim, Nightingale."

"Valenzuela'nın, eğer böyle bir şey , neden senin oğlanlardan birinin adını karnına kazıdığını anlamaya çalışıyorum," diye karşılık verdi Hank.

Tack, "Sana daha önce de söylediğim gibi, o ispiyonladı ve onun işleyicisi Joker'di," diye yanıtladı.

"Ve hamileydi," diye araya girdi Joker ve Hank ona baktı. "Senin mi?"

"Hayır," dedi Joker. "Ona hiç dokunmadım."

"Valenzuela farklı mı düşünüyor?" Hank devam etti.

"Belli ki," dedi Joker ısırarak.

"Farklı bir mesaj olabilir, kardeşim. Sadece onun senin olduğunu bildiğini söylüyor," dedi Tack ona.

Joker, "Olabilir, ama o pisliğin mesajının ne olduğunun hiçbir önemi yok, bir kadının ve bebeğinin bu mesajı vermek için ölmüş olması dışında," diye karşılık verdi.

"Sakin ol, Joke," diye uyardı Tack, onu kolayca okuyarak. "Sakinim," diye kestirip attı, ama sakın *değildi*.

Yine de onu bulmak için çaba harcadı. Tutunamadı ama aklını kaybetmeyecek, botunu açmayacak ve canını yakacak birini bulacak kadar kenara çekildi.

"Tack, Valenzuela'nın ahırını hamile olduğu için terk ettiğini söylüyor, doğru mu?" Hank sordu.

Joker başını salladı ve ekledi, "O gitmişti, Hank. Hâlâ şehirde olmasına şaşırdım. Bunu Valenzuela'nın yaptığına şüphe yok, ama bunu yapmak için onu takip etti."

Hank sözlerine şöyle devam etti: "Bu olaydan önce Lee bana onu aradığınızı söyledi çünkü bebeği için bir yuva bulmaya hazır olduğunu söylemişti."

Bunu söylemenin güzel bir yoluydu. "Evet," diye onayladı Joker.

Hank yaklaştı, Tack de yaklaştı.

Ama Joker gözlerini Hank'ten ayırmadı.

"Bunun Kaos olmadığı çok açık, ama yapışkan olan şeylerin daha da yapışkan hale geldiği de açık. Mitch ve Slim ile ne yaptığınızı bilmiyorum. Bilmek de istemiyorum. Bildiğim tek , iki *kardeşimin* bu işin içinde olduğu. Mavi kanlılar. Ve takımlarını temiz tutmak zorundalar. Bu yüzden Kaos'un hepsi için mazerete ihtiyacım olacak. Ekibi temiz tutmak için ne gerekiyorsa yapın."

"Onları alacaksın," dedi Tack.

Hank Joker'e döndü. "Lütfen Tanrım, bana bir mazeretin olduğunu söyle." "Bütün gece kadınım ile birlikteydim."

Hank başıyla onaylarken iç çekti.

"Neden Tanrı'ya dua ediyorsun?" Tack sordu ve Hank ona baktı.

"Çünkü Joke bir odak noktası ve Valenzuela'nın odak noktası olması iyi değil. Sadece o kadın olabilir," başını sokağa doğru eğdi

Heidi'nin nerede olduğunu. "Özel bir kan davası olabilir. Valenzuela her açıyla oynar ve Kaos'un tercih ettiği bir silah olduğu bilinir. Bunlar bıçaklar."

Joker, "Ölü bir kadının bedenine kendi adımı ve kulübümü kazıyacak değilim," diye bağırdı.

"Hayır, yapamazsın," dedi Hank. "Ama geçmişte, Kaos'un farklı bir kulüp olduğu zamanlarda, üyelerin bıçaklarla arası iyiydi ve kendi bölgelerini işaretlemekten çekinmezlerdi."

Bu, acemiye paylaşılmayan bir geçmişti ve Joker Tack'e baktı.

Tack kızgın görünüyordu.

Tack, "Bu geçmiş tarih değil, Hank, çok eski tarih," dedi. "Bunu sadece tek bir pislik yaptı ve Kaos'u böyle bir şeyle ortaya çıkardığı için sırtı karardı, kafasını kışına soktuğu için ölene kadar hapis yatacağından bahsetmiyorum bile. Kaos'u oydu, ama Kulüp mahvolduğunda o *daha da* mahvoldu ve ben Kulübü çekip çıkarmadan önce yürüdüğümüz o karanlık yolda yürümek isteyen kardeşler bile onun yamasını söküp attılar."

"Sahip çıkmak isterseniz de, bu hâlâ Kaos. Böyle şeyler efsane olur ve efsane asla ölmez," diye karşılık verdi Hank.

"Yani kulübü Valenzuela'nın kurduğunu mu düşünüyorsun?" Tack sordu.

Hank cevap olarak, "Sanırım yeni bir yama temizlediğinizi kimse anlamadı ve bu kimse Valenzuela'yı da kapsamıyor," dedi. "Arkanı kollaman gerektiğini zaten biliyorsun, yüzden tekrar etmeyeceğim."

Joker'e baktı. "Onunla yakın mıydınız bilmiyorum ama kaybınız için üzgünüm." Onunla yakın değildi ama onun ve çocuğunun ölmesini istemiyordu.

"Teşekkürler," diye mırıldandı.

El sıkışmalar oldu ve Tack ile Joker kasete doğru geri yürüdüler. Bunu yaptıklarında Joker, Lee'nin ayrıldığını ve Luke ve ekibinin bir başka üyesi olan Hector Chavez ile birlikte durduğunu gördü.

Bakışlar ve baş sallamalarla karşılaştılar ve devriye gezenler hariç, Koca Petey de dahil olmak üzere Kaos'un tüm üyelerini kapsayacak şekilde büyüyen kendi ekiplerine gitmek için bandın altından geçtiler.

Hawk, "Hoşuna gitmeyeceğini biliyorum ama bence daha fazla bölge talep etmekten vazgeçmelisin," demeden önce zar zor durdular.

"Böyle bir şey ," diye cevap verdi Tack. "Bir kadın öldü," diye karşılık verdi Hawk. "Onu Kaos öldürmedi," diye karşılık verdi Tack.

Hawk, "İlerleyişiniz çok saldırgandı," diye verdi.

Tack, "Bu iş bitti ve geri alınmayacak," dedi. "Çim alanımızı aldık, sabit duruyoruz."

"Sonra ne olacak?" Hawk sordu. "Dönüş oyunu şuydu," dedi ve kaseti göstererek Heidi'yi işaret etti.

"Doğru," diye araya girdi Brock Lucas, gözlerini Hawk'a dikerek. "Sen ve Tack gökyüzünün rengi hakkında tartışabilirsiniz."

Hawk ve Tack ne kadar yakın olurlarsa olsunlar, lanet olası gerçek buydu. Yine de Cherry'den çok önce Tack, Hawk'ın şimdiki karısı ve üç çocuğunun annesi için bir oyun oynamıştı. Neredeyse başarılı olan bir oyun. Onları kardeş yapacak şeyler olmuştu ama kardeşler bile kavga ederdi. Özellikle de işin içine kadınlar girdiğinde. İki adam da elindekiyle yetiniyordu. Ama hiçbir erkek böyle bir şeyin peşini bırakmazdı.

"Biri konuştu, Heidi'den vazgeçti," diye araya girdi Hop.

Hawk, Hop'a "Senin dönüştürmeye çalıştığın kişi," diye cevap verdi.

"Herhangi biri olabilir. Hepsi Joker'e verdiğini biliyordu," dedi Snapper Hawk'a.

"Doğru, bir mesaj göndermenin yolunu arıyordu ve tekrar ediyorum, dönüş oyunu *buydu*," diye hırladı Hawk.

"Kaos oyununu oynadı. Geri adım atamazlar Hawk, bunu sen de biliyorsun," diye araya girdi Brock. "Ve bir şeylerin verilmesi gerekiyordu, hepimiz bunu biliyorduk," dedi ortağı ve polis arkadaşı Mitch Lawson'a bakarak. "Valenzuela açgözlü ama dikkatli biri ve hepimiz hiçbir şey olmadan pusuda bekliyorduk. Hata yapması için çelme takılmış olmalı. Kaos onu zorluyor ve biz de düşmesini umuyoruz. Şimdilik, sonuç olarak, Valenzuela dışında hiç kimse sokaktaki o kadından sorumlu değil. Herhangi birimiz bunu üstlenebilirdik, çünkü hepimiz Kaos'un itmesiyle harekete geçtik. Sadece Valenzuela'nın nasıl karşılık vereceğini bilmiyorduk. Berbat bir durum ama bu bir savaş ve bu piçler adil dövüşmüyor. Yakınından bile geçmiyorlar. O yüzden sineye çekip yolumuza devam etmeliyiz. Teyakkuz. Bilgi. Mesaj. Şimdi eve, karımın yanına gidebilir miyim?"

Tack, "Evime gideceğimi biliyorum," dedi.

Lawson gökyüzüne baktı.

Joker biliyordu ki, o bu işte yoktu. Ama yine de dürüst biriydi. Ya da bir komando, eski bir DEA ajanı ve görevi olan bir motorcuya sahip olduğu için olabildiğince dürüsttü.

Ama her ne kadar dürüst bir adam olsa da, o daha iyi bir adamdı. Ne olursa olsun kardeşlerinin arkasını kollayan bir adamdı.

Yani gemide olmayabilirdi, ama yolculuk boyunca yanındaydı.

Adamlar dağıldı ama Joker kardeşler arasındaki bakışları yakaladı; bu bakışlar Tack ve yardımcıları Hop ve Shy'dan geliyordu.

Karşılıklı bir şey söylenmedi ama Joker biliyordu.

Heidi, Heidi olmak zorunda olduğu için öyle olmuş olabilir.

Ama Kaos'u desteklemişti, o onlarındı.

Şimdi bir ara sokakta ölüydü, bebeği içinde ölmüştü, kelimeler derisine kazınmıştı.

Böylece genişletilmiş ekibin hedefi teyakkuz, bilgilendirme ve mesaj oldu.

Ama Kaos sadece intikam ekledi.

Kardeşlerinden birkaçı bisikletlerine doğru yürürken Joker'e yakın durdu.

Eldivenlerini giymek için ayağa kalktığı sırada omzunda bir el hissetti ve Shy'ı görmek için döndü.

"İyi misin?" Shy sordu. "" diye

Joker.

Shy, "Berbat bir gidiş yolu kardeşim, üzgünüm," dedi.

Joker'in buna verecek bir cevabı yoktu çünkü Shy'ın söyledikleri doğrudu.

"Lucas'ı dinle," dedi bisikleti Joker'inkinin yanında olan Snapper. "Bu senin suçun değil."

Öyle olmadığını biliyordu. Zaman geçmişti. O gitmişti. Güvendeydi. Nightingale onu bulacaktı, ama Denver yakınlarında bulamayacaktı.

Valenzuela onu da bulmuş. Onu geri sürükledi ve mesajı için yere serdi.

Joker, Snapper'a "Son bir kez daha söyle," dedi ama bunu kızgınlıkla değil, sessizce yaptı. "Ben iyiyim."

" bin," diye seslendi Hop, bisikletine binmişti bile.
Etrafındakiler uzaklaştı ve Joker bacağını bisikletinin üzerinden salladı.
Başladılar, geri çekildiler... Sonra
hep birlikte Kaos'a yuvarlandılar.

* * *

Carissa yatakta oturmuş, yorganın altında bacak bacak üstüne atmış,
onun tişörtünü giymiş, ışıklar açık ve ona bakıyordu.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, onu beklemişti.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, geri döndüğünde her şeyin yolunda olup
olmadığını sordu.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, çok endişeli görünüyordu.

Sabahın çok derinlerinde sadece uyumak istediği bir zamanda
paylaşmak istediğinden daha erken paylaştı.

Her şeyi.

Ya da kardeşlerinin yaşlı kadınlara verdiğini bildiği her şeyi. Yalan
yoktu ama bu, yaşlı kadınların bazı gerçeklerden korunmadığı anlamına
gelmiyordu.

Bazı kardeşler diğerlerinden daha çok şey paylaştı.

Joker'in, kendisinin ve kulübünün isimlerinin derisine kazınmış olduğu
öldürülmüş bir kadının bulunduğu bir suç mahalline gittiği gerçeğini
eklemediğini söylemeye gerek yok.

Ama Kaos'un tarihini, görevlerini, bölgelerini ve devriyelerini biliyordu.

Valenzuela'nın geçmişini de biliyordu.

Şimdi saat sabahın beşini geçiyordu ve alabileceği her şeyi almıştı.

"Kelebek, geç oldu. Birkaç saat sonra mesain var ve benim de
teslim etmem gereken bir tarih var. Senin için çok şey hazırladım ve
zorlamak istemiyorum ama ne olduğunu bilmem için benimle
konuşman gerekiyor."

"Yani..." diye başladı, durdu, tekrar başladı, "Sen..." yine durdu ve
sonra başladı, "Esasen..." Başını yana eğdi. "Kanunsuzlar mı?"

Gerçekten özünde hiçbir şey yoktu.

"Esasen," diye belirtti.

"Ve Tabby'nin keş olan arkadaşını bir porno filmde oynamaktan kurtardığın için sana kızgın olan kötü bir adam mı var?"

Hayatında hiçbir zaman iyi kızı Carissa'yla porno filmlerden bahsetmek istememişti, tabii Carissa'nın saçları diken diken olup onunla birlikte bir porno film izlemek için can atmadığı sürece.

O konuya girmede.

Sadece "Evet." dedi.

"Tehlikede misin?"

"İşin içinde polisler var, o yüzden işin o noktaya gelmeyeceğini umuyoruz." "Ama sen tehlikedesin," diye fısıldadı.

"Potansiyel olarak," diye

geçti. Kadın sustu.

"Sen değilsin. Bu adam kardeşlerle sorunu olduğunu biliyor," diyerek onu temin etti.

"Bunu düşünmemiştim," diye mırıldandı.

Lanet olsun.

"Bebeğim-" diye başladı.

"Bu karşılaştırmayı yaparak seni kırmak istemem," dedi ve devam etti.

"Ama Aaron suçluları savunuyor. Sen... ."

Bu iyiydi.

O düşündü.

Bu yüzden anlamasını sağlamak umuduyla ona daha fazlasını verdi.

"Dediğim gibi, Kulüp bazı pis bağlantılıydı," dedi ona. "Tack Kulübü devrildi, düşmanca davrandı ve onları dışarı çıkardı. Bu benden önceydi. Ama umarım söylemeye gerek yoktur, hala orada olsalardı kardeş olmazdım. Bununla birlikte, Tack'in onları nereye götürdüğünü bilseydim, Kulübü şu anda olduğu yere getirmek için her şeyi yapmazdım demiyorum. İki görevimiz var. Dükkân ve garajın gelişmesini sağlamak, armamızı temiz tutmak ki bu pislik bir daha Kulübe dokunamasın. Her ikisini de bilerek ve bağlılık göstererek geldim. Kaos, üyesi olduğum bir kulüp değil Carrie. Benim bir parçam. Bu iş benim bir parçam. Ve bunu anlamana ihtiyacım var."

"Tabii ki."

O anda gözlerini ona dikmişti. "Bu kadar mı?" diye sordu.

"Ne ?"

"Bunu kabul ediyor musun?"

Omuz silktili. "Eğer lastiğimi değiştirseydin ve beni kahveye g t rseydin, tüm bunları paylaşsaydın, muhtemelen olmazdı. Ama şimdi seni tanıyorum. Onları tanıyorum. Kim olduğunuzu biliyorum. Hepinizin neyi temsil ettiğini biliyorum. Ve bu garaj, d kk n ve kanunsuzluk değil. Aile. Peki yeni, yakışıklı, erkeksi motorcu erkek arkadaşım ve kardeşleri kötü bir adamla g   mücadelesi içinde olduğu için mutlu muyum? Hayır. Beni olduğum gibi, tüm y klerimle, hayatımın mahvolmuş haliyle, Aaron'un mahvetmeye devam etmeyi umduğu bilinmeyen yollarla kabul etmen ve tereddüt etmemenle ilgili bir sorunum var mı? Evet. Bin kere evet. Binlerce kez evet. Bu yüzden ilk fırsatta sana karşı tereddüt etmem benim için pek bir şey ifade etmiyor."

Kahretsin, onu seviyordu.

Hayatının geri kalanında *onu sevecekti*. Bunu ona söylemedi.

Ona, "Motorcu erkek saçmalıkların çok tatlı Kelebek, ama aynı zamanda aptalca" dedi.

Sırıttı, dizlerinin üzerinde öne doğru itti, sonra yatağının kenarında oturduğu adama doğru s r nd , ona doğru döndü. Yaklaştı, kalçasını onunkine dayadı ve bir elini onun göğsüne koydu.

"Ben aptal değilim," diye

fısıldadı. Kesinlikle  yleydi.

"Her neyse," fısıldadı.

"Bunu yapabileceğim bir saat boyunca tekrar uyuyabileceğimden emin değilim," diye paylaştı.

"Ne yapabileceğinden emin misin?" diye sordu.

Eğildi ve burnunu adamın çenesinde gezdirdi.

Onun cevabının bu olmasını umuyordu.

Ve bu, az önce konuştukları pek çok şeyin cevabıydı.

Hoşuna giden bir cevap.

Neyse ki bunu da yapabileceğinden emindi.

Bu yüzden onu kollarına aldı, sırtına götürdü ve yaptılar

o.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

İyi Kız Arkadaş Ver

Carissa

BIKER'IM mutfakta kahve yaparken, gözleri dalgın, banyo lavabosunda durmuş dişlerimi fırçalıyor, bir gece önce ve o sabah erkenden olanları düşünüyordum.

Konuşmamızda Joker'e vermem gereken şeyi verdim.

Bu söylediklerinin beni endişelendirmediği anlamına gelmiyordu. Etkiledi.

Ertesi günün ışığında, yorgun, işle ve o akşamki önemli bir arkadaş buluşması yemeğiyle yüzleşirken, bu alarm büyüdü.

Fırçalamaya devam ederken, Joker'in kot pantolonundan başka bir şey giymeden (ve *hiçbir şey derken, hiçbir şey* demek istedim - kahve yapmaya gitmek için komando olarak giymişti), mucizevi göğsünü (ve omuzlarını ve kafasını ve yüzünü, vb.) sergileyerek içeri girdiğini gördüm.

Ve dövmelerini gördüm.

Kaos dövmeleri olduğunu söylediği çeşitli dövmeleri vardı. Sırtında büyük bir tane, pazılarının iç tarafında bir tane, ön kolunun dış tarafında bir tane.

Ayrıca sol göğüs kafesinin üzerinde bir jokerin iskambil kartı olan bir dövme vardı.

Dürüst olmak gerekirse, dövmelerden hiç hoşlanmamıştım. Sıradan olduklarını düşünürdüm, düşük sınıf anlamında değil, ama herkes başladığında, havalı olma faktörü kalktı.

Ama Joker bana Kaos dövmelerinin hikayesini anlatmıştı.

Joker kartı belliydi.

Yani fikrimi değiştirdim.

Her şeyden önce, bakması muhteşemdi. Sanat uzmanı değildim ama öyle oldukları açıktı. Deri üzerinde sanat.

Ama daha fazlasıydı. Onlara sahip olan kişinin hikayesini anlatıyorlardı. Geçmişleri, onlar için önemli olan şeyler ya da unutmak istemedikleri dersler sonsuza dek tenlerine kazınmıştı.

Bu, tüm Kaos kardeşlerin dövmelelerine daha yakından bakmamı sağladı ve hayatlarını, düşüncelerini, hayat derslerini tenlerinde okurken yargılayıcı olmayı bıraktım.

Joker için en çok dövmelelerinin, hayatının kardeşliği bulunduğunda başladığını göstermesini sevdim. Önceden dövmeleleri yoktu, babasını terk ettikten ve bir araba dolusu eşyayla kendi hayatını kurmak için yola çıktıktan sonra yaptırdığı kızgın dövmeleleri vardı.

Bunun yerine, yerini bulunduğunda derisini mürekkeplemiş olması hoşuma gitti, bunu o kadar kesin bir şekilde biliyordu ki, ona bağlılık yemini etti ve bunu sonsuza kadar vücuduna işledi.

Carson "Joker" Steele gibi bir adam için bu, bulunduğu yer hakkında çok şey ifade ediyordu.

Arkamdan yaklaşırken gözlerim göğsünden gözlerine kaydı. Fırçalamaya devam ettim ama bir elini kalçama koyup geceliğimin üzerinden (hâlâ üzerime oturan ve iyi görünen başka bir esnek, kabarık gecelik, bu yeşil renkliydi) göbeğime doğru kaydırıldığında bunu otomatik olarak yaptım

Sonra kara başını eğip omzumu öpmesini izledim.

İşte o zaman gözlerim omzuma gitti ve orada bana verdiği aşk ısırığını gördüm. Bir morluktan daha fazlasıydı. belli belirsiz mor diş izleri vardı.

Ve Joker'in dudakları tam o anda oraya değdi.

Elleri kaburgalarıma doğru kayarken ve dudaklarını boynumu öpmek için hareket ettirirken karnım düştü ve bacaklarımı kilitledim.

Beni , uzaklaştı ve kendi diş fırçasına uzandı. Ama ben dişimi fırçalıyor ve o ize bakıyordum.

Fiziksel tepkim kısmen Joker'in dokunuşundan, hoşuma gitmesinden, samimiyetinden, aşinalığından ve aynada bana dokunuşunu izlemenin güzelliğinden kaynaklanıyordu.

Çoğunlukla, o iz hakkındaydı. Onu öpmesi hakkında. Onun hakkında

Bunu *yapmak*.

Giymem hakkında.

Ve ona sahip olmam, onu nasıl aldığım, sonrasında söylenenler ve daha sonra Joker'in o sabah erkenden bana vermesi gerekeni dürüst bir şekilde vermesi, hissettiğim endişe ortadan kayboldu.

Kaos motorculardı. Ve onların yanındayken motorcuların da diğer insanlar gibi olduğunu öğrenmiştim.

Daha korkutucu, daha tehlikeli kulüpler olduğundan emindim, bu tür erkekleri çeken kulüpler. Muhtemelen daha sıradan olanlar da vardı, hafta sonları ata binmek ve takılacak erkeklere sahip olmakla ilgili olanlar, aile kadar önemli olmayan farklı bir tür kardeşlik.

Ve sonra Kaos vardı.

Adamların sert, kaba ve sinirli oldukları gözümünden kaçmamıştı. Joker benimle paylaştığı şeyi paylaşmadan önce bile, Pazar günleri kilisede koroda şarkı söylediklerini tahmin edemezdim.

Ama Tack Tyra'yı seçmişti.

Ve Hop Lanie'yi seçmişti. Ve

Tabby Shy'ı seçmişti.

Evlenmişlerdi. Bebek yapıyorlardı. Ve kendilerini adanmışlardı.

Aaron'ın bana "sadık" olduğu gibi değil.

Onlar *sadıktı*.

Gerçekten.

Stacy'nin gerçekten iyi biri olduğundan ve kimsenin yaşlı kadını olmadığından bahsetmiyorum bile, ama çocuklar onun etrafta dolaşmasından hoşlanıyordu ve nedenini biliyordum.

Çünkü bu adamlar sert, haşın, sinirli, aile düşkünü ve ruhları iyiydi. İyiliğin farklı bir tanımı olabilirdi, bu da tartışmalı bir şekilde doğru olmayan kanunsuzluğu içeriyordu.

Ama bu onların .

Peki kim yargılayabilirdi ki?

Motorcumun ve artık benim de arkadaşım olan arkadaşlarının muhtemelen tehlikede olmasından dolayı mutlu olduğumu söyleyemezdim.

Sadece başlarının çaresine bakabileceklerini değil, kendilerini tehlikeye aptalca bir şey yapmayacaklarını da içten içe biliyordum diyebilirim. Bu kötü adama ne oluyordu?

bununla ilgili değildi. Onlar bununla ilgili değillerdi. Sevdiklerine de bunu yaşatmazlardı.

Bu yüzden güvenmek ve on yılımı yanlış adama güvenerek geçirdiğimi öğrenmiştim.

Bu sefer doğru olanı yapmışım. Bunu içgüdülerime kadar da biliyordum.

Kafamda çözdüğüm bu durumdan memnun hissederek fırçalamayı bıraktım, tükürdüm, duruladım ve erkeğimin yanına gittim. Onu tezgahtan uzaklaştırmak için iterek yaklaştım ve içeri girdim.

Bana verdiği işareti öptü.

Kendisine verdiği işareti öptüm, dudaklarımı joker kartına değdirdim.

Sonra başımı arkaya eğdim ve fısıldadım, "Ben gidip kahveyi koyayım."

Fırçalamaya devam etti ama zaten dokunuşumla ısınan gözleri yumuşadı.

Erkeğime ve kendime kahve almak için uzaklaşmadan önce bunu düşünmek için kendime zaman tanıdım.

* * *

İş yerindeki ilk kahve molamda artık kendimi mutlu hissetmiyordum.

Çünkü sakın bir sabah geçirmiştik ve Sharon, ben ve diğer kasiyerler sohbet etme fırsatı bulmuştuk.

Biriyle görüştüğümü ve o gece onun arkadaşlarıyla buluşacağımı paylaşmışım.

Benim için çok mutluydular (Aaron hakkında her şeyi bilmiyorlardı ama onun bir pislik olduğunu biliyorlardı).

Sonra Sharon bana ne giydiğimi sordu.

Ve anında paniklemeye başladım, çünkü erkeğinizin arkadaşlarıyla tanışmak tüp üst veya yapışkan tişört elbise veya havalı payetli tank demek değildi.

Özellikle de içlerinden biri destekli yaşamda yaşarken!

Ve hamilelik sonrası kilomda işe yarayacak hiçbir şey yoktu.

Tek bir şey bile.

Bu yüzden bir plan yapmam gerekiyordu, ben de yaptım.

Ve şimdi elimde telefonla dinlenme odasıdaydım ve

kulağımda çınlıyor.

"Hey, kızım, ne var ne yok?" Elvira kulağıma selam verir gibi sordu. "Panik istasyonları!" diye bağırdım.

"Uh... ne?"

"Bu gece Joker'in arkadaşlarıyla buluşacağım," dedim aceleyle. "Motorcu arkadaşları gibi değil. Çocukken babası eğlenceye gittiğinde ve onu evde yalnız bıraktığında ona bakan kadın gibi. Çocuk dediysem sekiz yaşındaydı."

"Eyvah," diye mırıldandı.

"Ayrıca, hayatında iyi bir adam olmadığı için ona iyi bir adam veren adam da orada olacak. Ve ailesi!"

"Tanrım, Carissa, bu şey çok büyük." Elvira bana zaten bildiğim bir şeyi söyledi.

"Biliyorum ve giyecek hiçbir şeyim yok."

"Uh-oh," diye mırıldandı, kız olduğu için beni tamamen anladığını biliyordum.

"İşteyim ama Tyra alışveriş için izin alabileceğini söyledi," dedim öncü bir tavırla (ve umutla).

"Tamam, anladım. Anladım. Hemen ilgileniyorum," diye cevap verdi. Gözlerimi kırıştıtararak dolabıma baktım.

Bu kolay oldu.

"Gerçekten mi?" Ben sordum.

Cevap vermedi. Sadece "Bütçe" dedi. "Şey... benim de ayakkabıya ihtiyacım var."

"Bütçe, kızım," diye talep etti.

Tanrım, bu acıttı. Gerçekten acıttı. Şaşırtıcı bir *şekilde*, aylarca para sıkıntısı çektikten sonra nefes alabilmem bir mucizeydi, tasarruf hesabımda binlerce dolarım vardı ve aylık harcamalarım önemli ölçüde azalmıştı.

Ama çok sıkışık ve her şey olabiliirdi (arabanızın dört yeni lastiğe ihtiyaç duyması gibi). Hayatımda hiç tamponum olmayacakmış gibi hissederken şimdi bir tamponum vardı. Buna sahip olmak güzeldi. Ve bunu azaltmaktan korkuyordum, kesinlikle yeni kıyafetler için yapmıyordum.

Dahası, Travis'e ve onun ihtiyaçlarına (olması gerektiği gibi) odaklandığım için uzun zamandır kendime para harcamamıştım, bunu yapmayı düşünmek garip geliyordu.

Suçlu gibi garip.

"Carissa," diye sordu Elvira sabırsızca.

"Tamam, belki *en fazla* iki yüz, hepsi bir arada." Eek!

"İç çamaşırına ihtiyacın var mı?" diye sordu.

Aslında istiyordum ama Elvira'dan bununla ilgilenmesini nasıl isteyeceğimi bilmiyordum. Her neyse, onları sadece Joker görecekti ve geceliklerimin aksine, iç çamaşırlarımdan hiç bahsetmemişti (ki itiraf etmeliyim ki, ev hakkında yazılacak pek bir şey yoktu), bu yüzden öncelikli olduklarını düşünmedim.

"İç çamaşırına ihtiyacın var," diye benim yerime karar verdi. "Onların masasına ne zaman gideceksin?"

"Altı ."

"Senin evin. Beş."

"Beşi on geçte evde olurum."

"Senin evde, beşi on geçte."

"Tamam," diye fısıldadım.

". Sonra," dedi ve sonra bağlantısının kesildiğini duydum. "Az önce bir hata mı yaptım?" Dolaba sordum.

Cevap gelmedi ve biraz kahve içip kasama gitmem gerekiyordu, bu yüzden bir avuç çelikten bana asla gelmeyecek olan şeyi bekleyemezdim.

Ben de fazla üzülemezdim.

Ve her neyse, Elvira'yı rotasına ben koymuştum. O Elvira'ydı. Onu uzun zamandır tanıyordum ama bildiğim bir şey vardı.

Bu işe engel olan Hawk adında bir adam olmadığım sürece (ki), artık geri dönüş yoktu.

* * *

Öğle yemeği molamda, Joker'in bana mesaj atıp atmadığını görmek için telefonumu almak üzere dolabıma gittim (çünkü ben isteyken bana her zaman mesaj atardı, tatlı olmasının bir başka yolu).

Aylardır defalarca açtığım gibi açtım.

Ama bu sefer yaptım ve donup kaldım çünkü dolabın içine bakarken bir anı beni vurdu ve hemen ardından bir başkası geldi.

Bunlar, misafir odası mobilyaları hariç tüm eşyalarımın depodan çıkarılmış olmasıydı. Her şey paketinden çıkarılmıştı. Her şey yerleştirilmişti.

Ama Carson Steele'in şehri terk edip Joker olarak geri dönmeden önce bana verdiği robot resim benim evimde değildi.

"Olamaz," diye fısıldadım, çünkü geçen yılın tüm kargaşası içinde tamamen unuttuğum bir şeyi de aniden hatırlamıştım.

Aaron'un evinin tavan arasında eşyalarım vardı. Yıllıklarla dolu birkaç kutu, bazı fotoğraf albümleri, annemin amcasının anlamadığım nedenlerle bana verdiği ama benim hep sakladığım hatıra paraları.

Joker'in çizimi de oradaydı, çerçevelenmiş ve saklanmıştı çünkü Aaron onu sevmiyordu, benim resmim olmasına ve çok güzel olmasına rağmen. Düğünden sonra birlikte yaşamaya başladığımızda, ben onu koymuştum ve o da bana onu kaldırmamı söylemişti (benden istememişti).

Onu .

Ve sonra, hayatımın olduğunu düşünerek onu geride bıraktım.

"Hayır," diye tekrar fısıldadım.

Onu geri almam
gerekiyordu. Lanet
olsun!

Telefonumu aldım, kendime çevirdim ve başparmağımı ekrana kaydurdum.

Her zamanki gibi Joker bana mesaj atmıştı ve her zamanki gibi çok tatlıydı. Bu sefer, "*Aklımdan çıkmıyorsun.*" yazıyordu.

Bu hoşuma gitti.

Hoşuma gitmeyen şey, Aaron'dan cevapsız bir arama ve sesli mesaj aldığımı söyleyen yukarıdaki bildirim oldu.

Ulk.

Oğlum ondaydı ve Travis'le ilgili olabilirdi, onunla kutular hakkında konuşmam gerektiğinden bahsetmiyorum bile, bu yüzden Joker'e hemen "*Ben de tatlım*" diye mesaj attım. *Akşama görüşürüz.*

Sonra Aaron'ın sesli mesajını dinledim, sadece "Riss, hey. Bir saniyen olduğunda beni ara. Tamam mı? Görüşürüz, tatlım." Tüm bunlar sanki birbirimize her gün sesli mesaj bırakıyormuşuz, çünkü birbirimize aşıkımız, evliyiz, bir bebeğimiz varmış ve her şey yolunda gidiyormuş gibi.

Bu bir sürpriz değildi. Bana daha önce de kazık attığında, tekrar gözüme girmek için böyle davranmıştı.

Ama bu sefer, onun davranışlarından umutlanmadım. Sadece kızgınlık hissettim.

Nefesimi tuttum ve Travis'le her şeyin olduğunu umarak, Aaron'ın tavan arasındaki kutuları almam konusunda bana saçmalamayacağını umarak ve son olarak sesli mesaj alacağımı umarak (tabii ki Travis iyiyse) Geri Ara düğmesine bastım.

"Hey, Riss." diye selamlamadan önce iki kez çaldı. Ağzım tılandı ve "Travis iyi mi?" diye sordum. "O iyi, bebeğim."

Bebeğim?

Bana hiç *bebeğim* dememişti.

"Dinle," diye devam etti. "Gece boyunca çalışacağım. Ofise gelebilir misin? Konuşmamız lazım. Yemek getireceğim ve Çin yemeği ya da başka bir şey eşliğinde konuşabiliriz."

Deli miydi o?

"Bu gece için planlarım var Aaron," dedim ona. "O yüzden belki de ben ne konuşmak istediğini bana ."

"Bunu şahsen yapmak isterim."

"Bu Travis'le mi ilgili?" Ben zorladım. "Bir bakıma," diye geçiştirdi.

Bunun için zamanım yoktu.

"Tamam Aaron, öğle tatilinde iş yerindeyim ve yemek yemem gerekiyor, o yüzden fazla zamanım yok. Daha açık sözlü olursan yardımcı olursun."

"Bu Travis, sen ve benimle ilgili" demeden önce bir an tereddüt etti.

Sen ve ben mi?

"Bunu kaçırmış olabilirsin ama sen ve ben diye bir şey yok," diye belirttim.

"Riss-"

"Dur," diye fısıldadım.

Durdu.

Sonra tekrar başladı.

"Bunu sormak yanlıştı."

Çok haklıydı.

Sonra, her zaman yaptığı gibi, yanlış yaptı.

"konuda yanlış bir yol. Bu çok önemli. Annemden Travis'e göz kulak olmasını isteyeceğim ve seni yemeğe götüreceğim, böylece konuşabiliriz. Uzaklaşmam biraz zaman alabilir ama seni güzel bir yere götüreceğim."

Delinin *tekiydi*.

"Aaron, lütfen bunu yapma," dedim sessizce.

"Ne yapacaksın?" diye sordu. "Karımla oturup ailemiz hakkında mı konuşacağız?"

Karısı mı?

Ailemiz mi?

Onu tekmelemek istedim. Yapamadığım için ona karşı sabrımı kaybettim. "Bunu şimdi yapamam," diye tersledim.

"Her şeyi berbat ettim," dedi nazikçe. "Çok düşünüyorum, aklımdan çıkar. Her şeyi berbat ettim Riss ve bunu düzeltmek istiyorum. çalışıyorum. Ve seninle düşündüklerim hakkında konuşmam gerekiyor."

"Az önce bunu şimdi yapamayacağımı söyledim," diye hatırlattım ona. "İşteyim. Öğle yemeğimi yemem ve kasama geri dönmem gerekiyor."

Konuşmamızı bitirmek için devam edemedim, "Lanet olası bir markette kasada çalışmandan nefret ediyorum" diye mırıldandı.

Gerçekte beni o kasaya koyduğu için bunu görmezden geldim ama bunu ona hatırlatırsam konuşmamızın daha çabuk biteceğini düşünmedim.

Bunun yerine, söylemek istediğim şeyi söylemeye devam ettim.

"Sen yanımda olduğun için, taşındıktan sonra tavan arasında bazı şeyler bıraktığımı fark ettim. Birkaç kutu. Onları geri istiyorum."

"Bu gece onları sana getiririm," diye teklif etti hemen. Bu kolaydı, ki bu iyiydi, sadece ihtiyacım olan şey değildi.

"Dediğim gibi, planlarım var," dedim ona. "Ama belki bu hafta bir akşam işten sonra gelip onları alabilirim?"

"Ne zaman istersen, Riss. Ofisten çıkacağım ve orada olacağım. Belki Travis ve benimle akşam yemeği falan da yiyebilirsin." Peki ya Tory?

Ben sormadım.

"Sana mesaj atarım, haber veririm." dedim.

"Harika. Ben yukarı çıkıp onları aşağı indireyim."

Hafıza bankamı inceledim ve hatırlayamadım, bu yüzden sadece kutuların kapalı ve bantlanmış olduğunu umabilirdim.

Ayrıca sadece onları incelememiş olmasını umabilirdim. Ona o çizimden ve kimin yaptığından bahsetmiştim. Eğer onu tekrar görürse, onunla ne yapacağını kim bilebilirdi.

Ve onu geri istedim.

Hayır, ona *ihtiyacım vardı*.

"Tamam... Sonra konuşuruz Aaron."

"Tamam tatlım, iyi günler."

Midemi bulandırıyor.

Yine de, onun bir pisiğe dönüşmesini (ya da hala öyle olduğunu açığa vurmasını) engellemek için, "Sende de iyi bir tane var. Davada iyi şanslar."

"Teşekkürler, tatlım."

Bir öğürtü daha yuttum ve vedalaştım.

Telefonu çaldırmadan önce vedama karşılık vermesini beklemedim, dışarı koştum, kendime şarküteriden bir sandviç aldım, dinlenme odasına geri döndüm ve Joker'i arayıp ona Aaron'dan gelen son saçmalık hikayelerimi anlatırken yedim (Aaron'ın hala Joker'in taslağına sahip olduğu kısmı atladım).

Ona anlatmayı bitirdiğimde ve kasaya dönmeme tam altı dakika kala, "İtiraf etmeliyim ki bu biraz komik" dedi.

"Böyle düşünmene sevindim," diye mırıldandım.

"Bunu atlat Kelebek," diye öğüt verdi. "Ve bunu yapmanın en iyi yolu, sana görüldüğü gibi, kışında bir acıdan, sadece ne olduğuna çevirmektir. en iyi şeyi bırakarak hayatını mahveden bir pisliğin çaresiz davranışları. Sadece kendin olarak kazanırsın. O kaybını kendi burnuna sürüyor."

Bu çok daha iyi bir bakış açıydı.

"Teşekkürler tatlım," dedim usulca.

"Sorun değil, Carrie. Geri dönmek zorunda mısın?" diye sordu. "Evet," diye cevap verdim mutsuzca.

"Tamam bebeğim, akşama görüşürüz." "Bu gece."

"Görüşürüz, Kelebek."

"Güle güle, tatlım."

Telefonumu kapattım, dolabıma koydum, sodamın kalanını pipetinden emdim, temizlendim ve kasama geri döndüm.

* * *

Arka kapıdan hızla girdim, çantamı kenara fırlattım ve tezgahın üzerinden kayarak yere düştüğünü duydum.

Bakmak için duraksamadım bile.

Ürpererek yan tezgâhta durdum ve LeLane'den aldığım kocaman çiçek ve pastaneden aldığım bir kutu keki attıktan sonra koşmaya devam ettim.

Bunu yaptığımda Joker mutfğa girdi ve "Carissa, Elvira ve-" dedi.

"Zaman yok, zaman yok, yok!" Elimi ona doğru sallayarak bağırdım ve yanından hızla geçerken bakmadım bile.

Mutfaktan oturma odasına doğru köşeyi döndüm ve Converse'immin üzerinde kayarak durdum.

Gözlerimin başına gelenler karşısında tüm içim sıkıştı.

Elvira'nın (muhteşem bir anvelop elbise ve daha da muhteşem platform topuklu ayakkabılarla) sehpaının yanında durması ve kanepemin bir sürü çantayla kaplı olması dehşet vericiydi.

Ancak koltuğun bir kanadında kel kafalı ve mükemmel bir keçi sakalı olan iri yarı (uzun boylu ve yapılı anlamında iri yarı) siyah bir adam oturuyordu. Bacak bacak üstüne atmış, gelişigüzel uzanıyordu.

Siyah adama aldırış etmedim.

"*Bir bütçemiz vardı!*" Çığlık attım.

"Biliyorum, biliyorum, biliyorum," diye cevap verdi Elvira, ellerini yukarı kaldırıp avuç içlerini bana doğru bastırarak. "Ama kızım, ben yapmam. Kafam karıştı. Kendimi kaybettim, kendimi Forever 21'de buldum ve sinir krizi geçirdim. O kadar aşırıya kaçtı ki Malik'i çağırmak zorunda kaldım."

Malik deyince elini koltuğumdaki adama doğru uzattı ve ben de ona baktım.

"Ben Malik," dedi üzerimden ılık bir şurup gibi kayan sesiyle. "Elvira'nın adamı."

Panik içindeydim ama yine de Elvira'nın olağanüstü tarzına aldırmadım,

Güzel yüzü, muhteşem teni ve bir gün almayı planladığım stilistik eğitimi olmadan bile ona kesinlikle çok yakıştığını bildiğim saç modeliyle, erkeğine şaşırmak için değerli bir zaman ayırdım.

Onu indirebileceğinden değil.

Sadece Hollywood yakışıklısıydı, yani ünlü olduğundan emindim, çünkü bu dünyada doğru olan bir şey varsa o da bu olmalıydı.

"Uh... merhaba," diye utangaçça selam verdim.

Dolgun dudakları yukarı kıvrıldı ve beyaz dişleri ortaya çıktı. Kafa derim karıncalanmaya başladı.

"Malik alışveriş yapabilir," dedi Elvira ve gözlerimi onun erkeğinden ayırdım. "Bu işte o kadar iyi ki, emekli olabilirim. Mesela," elini muhteşem elbisesinden aşağı doğru kaydırarak daha da muhteşem ayakkabılarını gösterdi ve bana onları Malik'in seçtiğini söyledi, bu da her şeyi anlatıyordu. "Emekli olmayacağım, çünkü alışveriş yapamazsam nefes almayı bırakabilirim, ama sadece , bu işte iyi."

"Bunu görebiliyorum Elvira," diye tersledim, kanepenin arkasına doğru yürürken. "*Oturma odamda yedi bin çanta olduğu için!*" Bunu bir bağırışla bitirdim.

"İstemediğin şeyi geri alabiliriz," diye karşılık verdi Elvira. "Ama şimdi halletmemiz gereken çok şey var ve senin de fazla zamanın yok. O yüzden, kızım," elini bana doğru yuvarladı, "kıcını buraya getir."

Elimi kanepenin arkasına koyup üzerinden atlayarak beş çantayı yere düşürdüm.

Elvira'nın kaşları havaya kalktı. Ses ipeği gibi derin bir kahkaha ve neredeyse dünyadaki en iyi ses olan kaba bir motorcu kıkırdaması duydum (Travis'in sonra ikinci sırada).

Tüm bunları görmezden geldim ve poşetlerdeki eşyaları boşaltmaya başladım.

Elvira bana katıldı ve kıyafetlerimizi hazırlıyorduk (utanç verici bir şekilde eşleşen iç çamaşırlarıyla birlikte ama bunu Malik'in önünde yapmanın utancına ya da bazılarını benim için seçmiş olma ihtimaline teslim olamazdım, odaklanmak zorundaydım) Joker'in "Bayan Heely, muhtemelen biraz geç kalacağımızı bilmenizi isterim" dediğini duydum.

O anda başım yana kaydı, görüşüm bulanıklaştı.

"Bunu ona söyleme! Kaba olduğumu düşünecek! Ailen bile olsa bir akşam yemeği partisine asla geç kalmazsın! Beni öldürse bile zamanında geleceğiz!"

Joker bana sırtı ve devam etti, "Carrie işten yeni çıktı ve kıyafet seçiyor."

Kalbim dururken gözlerimin kocaman olduğunu hissettim.

Elvira "Erkekler" diye mırıldanırken bayılacağımı sandım. Hiçbir yok." Sonra elini kolumda ve dudaklarını kulağımda hissettim. "Odaklan."

Tekrar tekrar başımı salladım. "Doğru, evet, odaklan. Tamam."

Kısa sürede (eşyaların yarısını sadece Elvira, bir kısmını sadece Lanie, birkaçını sadece Tyra ve sadece üç kıyafeti de ben giyebileceğim için) listeyi daralttık.

Kanepemin üzerine uzanmışlardı ve ben de bir o yana bir bu yana zıplıyordum. "Ne düşünüyorsun?" diye sordum.

"Hepsini beğendim. Senin için mükemmeller. Bir karar veremiyorum.

Kahretsin!" Elvira cevap verdi, benim paniğim açıkça onun üzerine çökmüştü.

"Hani 'Ben gergin değilim. İyi kız arkadaş veririm?'" Joker sordu ve benim (ve Elvira'nın) kafam yine ona doğru kaydı. "Hadi buna geri dönelim," diye bitirdi.

Elvira, "Yardımcı *olmuyorsun*," diye onu bilgilendirdi.

"Sevgilim," dedi yumuşak bir sesle ve bir el sırtıma vurdu; sıçradım, başımı arkaya doğru eğdim ve Malik'in sıcak espresso gözlerini yakaladım. "Pembe," dedi usulca.

Aşağıya baktım ve aniden bir işaret ışığı gibi oldu.

Kesinlikle pembeydi.

Eğildim, kaptım (v yakalı, fırfırlı, kısa kollu, dizlerimin birkaç santim üstüne denk gelen mütevazı ama yakışan bir etek ucuna sahip pembe elbise, iç çamaşırları ve kumaşın içinden altın yaldızlı bir iplik geçirilmiş ve kurdelelerle ayak bileklerinden bağlanmış krem rengi platform kama espadriller).

Elvira ve Malik'i iterek kanepenin etrafından dolandım ve "Teşekkür ederim!" diye bağırarak koridorda koşmaya devam ettim, "Sana borçluyum!" diye bağırdım.

Sonra odama koştum ve kapıyı kapattım.

* * *

Joker'in kamyonetinde otururken eteğimin kenarını çekiştiriyordum, ayaktayken mütevazı olduğunu düşünüyordum ama otururken o kadar da değil, bu yüzden endişeleniyordum.

"Kelebek, sakın ol. Seni yemeyecekler."

Yan tarafa baktığımda, daha önceki krizim sırasında tıraş olduğunu fark etmediğim Joker'i gördüm.

"Çok tatlı görünüyorsun," diye devam etti.

"Teşekkürler," diye mırıldandım, etek ucumu çekiştirerek.

Bir bana bir de yola baktı ve "Dünün sakinliğinden bugünün mega çılgınlığına ne değişti?" diye sordu.

"Sharon bana ne giyeceğimi sordu," diye cevap verdim.

"Hepsi bu kadar mı?"

"Bu ve giydiklerimin sadece benim değil, senin de yansıman olduğunun farkına varmam. Ve muhtemelen Aaron'un ailesine iyi bir kız arkadaş verdim çünkü derinlerde bir yerde, umarım, tam bir embesil değilimdir ve Aaron'un tam bir pislik olduğunu biliyordum. Bu yüzden muhtemelen hakkımda ne düşündüklerini gerçekten umursamıyordum çünkü içten uzun süre hayatımda olmayacaklarına dair bir fikrim vardı. Ne yazık ki bunu ona yıllarımı harcamadan ve bir çocuk vermeden önce anlayamamıştım. Neyse ki o çocuğu da aldım. Ama şimdi, sizinle birlikte, bu insanlar, sizin için ne ifade ettikleri ve size ne verdikleri önemli. Benim hakkımda ne düşündükleri ve senin beni seçmen hakkında ne düşündükleri önemli. Bu yüzden... mega ucube."

Bir yerleşim bölgesinden geçiyorduk ama de Joker hemen park etmiş bir arabanın arkasından kaldırıma çıktı. Kamyonu parka itip emniyet kemerimi çözerek beni bir koluyla tutup kendisine doğru çekerken nefesim kesildi.

Sonra beni diliyle sertçe ve derinlemesine öptü.

Öpücüğü kestiğinde derin derin nefes alıyordum ve ne kadar şaşırtıcı olsa da sonrasında sormadım.

Ne hakkında olduğunu biliyordum.

Halkı önemliydi, *kendisi* önemliydi ve bunu bilmem hoşuna gidiyordu.

Bunun yerine, saçında tuttuğum elimi pürüzsüz yanağına götürdüm.

"Kirli sakallarından kurtulmuşsun," diye fısıldadım.

"Evet," diye fısıldadı. "Bayan Heely için saçımı kestim ve tıraş oldum. Daha önceki hallerini beğenmedi." Sözlerini bitirmeden önce durakladı, "Ve o önemli."

Gözlerimin ıslandığını hissettim.

"Bunu ona açıklayacağım, Carrie," diye devam etti. "Senin için yeniden büyütmeye başlarım. Anlayacak ve buna katlanacaktır."

"Senin yüzün, tatlım, senin çağrın."

Daha da yaklaşımadan önce gülümsemesini izledim (ve o kadar da uzak değildi), eğildi ve burnunu çenem boyunca kaydırды, boynuma hafif bir öpücük kondurarak bu muhteşemliği sona erdirdi.

Sonra beni tekrar koltuğuma oturttu ve direksiyona geçti.

Sakinleştirici bir nefes aldım ve kemerimi .

Joker .

Birkaç dakika içinde, açıkça destekli yaşam alanı olan bir siteye girdik.

Anında nefret ettim.

Düzenliydi. Çekiciydi. Çiçekler ve pencere kutuları vardı.

Ama her birim çok küçüktü.

Joker bana Bayan Heely'nin oğlunu savaşta değil ama bir askeri operasyon sırasında kaybettiğini söylemişti. Özel Kuvvetler'deymiş ve işler ters gitmiş. Ekibi amaçlarına ulaşmıştı ama ne yazık ki bu uğurda iki adamlarını kaybetmişlerdi, bunlardan biri Bayan Heely'nin oğluydu.

Kaç yaşında olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama umurumda da değildi.

Ben babamın kızıydım. Büyükanнемin durumu iyi değildi ve babam öyle istediği için hala evde yaşıyordu.

Bu yüzden kimsenin bir yerde yaşamaması gerektiğine inandım.

Ve eğer Bayan Heely'nin oğlu Özel Kuvvetler'den olsaydı, benimle aynı fikirde olacağından kesinlikle emindim.

"İşte bayrak," diye mırıldandı Joker ve ben de sağa, kulüp binasının olduğu yere baktım ve orada asılı duran yırtık pırtık bayrağı gördüm.

Bana bundan da bahsetmişti.

Ve ona bakarken, oğlundan geriye sadece o yırtık pırtık kumaş parçası kalan kadına çok daha yakın bir yerde asılı olması gerektiğini hissettim.

Joker siyah bir GMC Acadia'nın arkasına park etti ve ben

küçücük bir sıra ev. Pencerele evlerden birinin ışıkları yanıyordu, perdeleri açıktı, pencereden insanlar görünüyordu ve kapısı açılıyordu.

"Tanrım," diye fısıldadım.

"Seni sevecekler," diye mırıldandı Joker ve kapısının açıldığını duydum. açtı ve Joker bana yardım ediyordu ki, güzel bir elbise giymiş, gümüş beyaz saçları mükemmel bir şekilde yaşlı bir kadının gülümseyerek aşağıya indiğini gördüm.

"Tıraş oldu!" diye sevinçle bağırdı.

"Sana söylemiştim," dedi Joker nefesinin altından bana. Gülümsedim.

Beni kapıdan uzaklaştırdı, kapıyı çarptı ve Bayan Heely olması gereken kadın Joker'in yüzüne yapışmadan önce bir adım attık.

Onu aşağı çekti ve bir o yana bir bu yana hareket ettirdi. "İşte orada. Yakışıklı," diye ilan etti.

Onu anında sevdim.

"Buna alışma. Carrie sakalı seviyor," diye cevap verdi Joker.

Kalbim küt küt atmaya başladı ve elim koluna vurmak havaya kalktı. "Benden hoşlanmamasını mı *istiyorsun*?" Tersledim.

Joker, Bayan Heely'nin onu tuttuğu yerden çekildi ve kolunu onun omuzlarına atarken bana sırtıttı.

"Bayan Heely, bu Carrie," diye tanıştırdı.

"Ne kadar güzel bir elbise," dedi, bana sert değil nazik bir şekilde bakarak, ki bu rahatlatıcıydı.

"Teşekkürler," diye yanıtladım elimi kaldırarak.

"Olamaz," dedi ve onu tutup çekiştirdi, bakışı tamamen değişmişti. Hâlâ kibardı ama aynı zamanda misafirperver ve çok sıcaktı. "Biz bu *ailede* kucaklaşırız."

Bu aile.

Tanrım, Joker'in buna sahip olmasına sevindim.

Yine de bunu vurgulaması garipti.

Joker kolunu onun üzerinden çekince eğildim ve ona sarıldım. O bana sarıldı.

Şimdiye kadar çok iyi.

Kamyonun arka kapısının açılıp kapandığını duydum.

Diğerleri de gitsin.

"Carrie'den. LeLane'de çalışıyor. Sana iyi şeyler getirmiş," dedi Joker, fırın kutusunu ipinden tutarak ve diğer kolundaki buketi ona doğru uzatarak.

Bayan Heely ellerini havaya kaldırdı. "Çok fazla!" diye bağırdı ama hiç tereddüt etmeden uzanıp ikisini de Joker'in elinden kaptı. Yüzünü çiçeklerin içine soktu ve çıkardıktan sonra, "*Yıllardır* eve çiçek almamıştım," dedi.

Tamam, bu da iyiydi. Yine gülümsedim.

"İçeri gel. Candy senin yeni halini görmeli Carson," Mrs. Heely, otoriter bir anne sesiyle, "Gidelim," dedi.

Gittik (bize patronluk taşıyordu) ama onu eve kadar takip ederken Joker elimi tutmadı. Kolunu omuzlarıma doladı ve bizi içeri götürdü.

İçeri girdiğimizde haklı olduğumu anladım. Ev çok küçüktü. Eskiden çok daha büyük bir oturma odasında bulunan bir sürü mobilyanın içeri daha da küçülmüştü. İri yarı, yakışıklı bir adam, güzel karısı ve üç çocuğu da bu odayı işgal ediyordu.

Joker'in kapıyı arkamızdan kapatmasıyla kapıdan ancak geçebilmiştik ki adam bana bir bakış attı ve garip bir şekilde kahkahalara boğuldu.

Kaskatı

kesildim.

Joker bunu

hissetti.

"Komik bir şey mi var kardeşim?" diye sordu sesle.

Linus olması gereken adam gülmeye devam etti (kükreyerek olmasa da) ve başını sallayarak, "Araba, dostum, gezegende kadın olarak balo seçecek tek belalı motorcu sensin," dedi.

"Mezuniyet balosu kraliçesiydim. Sadece baloda seçildim," dedim, sesim de bedenim kadar sertti.

Daha fazla kahkaha attı.

Yanındaki, karısı Kamryn olduğunu bildiğim güzel kadın onun kolunu tokatladı (daha önce Joker'in kolunu tokatladığımdan çok daha sert bir şekilde).

"Kes şunu, Linus!" diye tısladı.

O kadar çabuk gülmeyi bıraktı ki, sıçradım.

O da bana odaklanarak yaptı.

"Çok güzelsin," diye fısıldadı, sesi sertti. "Mükemmel."

Sözlerinin gücü ve arkasındaki duygu beni Joker'in yanına itti ve bunu yaptığımda kolu refleks olarak omuzlarıma dolandı.

Linus Joker'e baktı ve sesi hâlâ sertti. "Onunla bittiğini biliyorum Car, ama yemin ederim yüzünü görmek için para verirdim, kolunda bu kızla olduğun gibi içeri girdin. Bunu görmek için para verirdim."

"Çocukların önünde küfretmeyi kes," diye tersledi Kamryn.

Linus bir kolunu onun beline doladı ve onu sıkıca yanına çekti.

Joker'e baktım. "Sanırım ondan hoşlandım."

Bayan Heely, "Ağzından çıkana dikkat etse onu daha çok severdim," dedi. Kamryn ona sıırttı ve sonra sırtışını bana çevirdi.

Ben de sıırttım.

"Candy, Bayan Carissa bana çiçek verdi. Annen Heely'nin onları suya koymasına yardım etmek ister misin?" Bayan Heely bir koltukta oturan ve bacaklarını sallayan küçük, güzel bir kıza sordu.

Hiç tereddüt etmeden sandalyeden atladı ve cesetlerin arasından Bayan Heely'ye doğru ilerledi.

Yaklaştığında kadının elini tuttu. Görünüşe göre cevabı buydu.

Mutfağın kapısına kadar gelmişlerdi ki, küçük Candy utangaç bir tavırla geri dönüp, "Saçınızı beğendim, Bay Carson," diye seslendi.

"Teşekkürler bebeğim," diye karşılık verdi Joker.

Kamryn öne çıktı, elini bana doğru uzattı. "Merhaba Carissa, seninle tanıştığıma çok memnun oldum. Ben Kam."

Böylece tanışmalar, el sıkışmalar, sarılmalar, gülümsemeler başladı ama Bayan Heely'nin mutfağı gören açıklıktan bağırmasıyla sona erdi: "Carson'ın en sevdiği yemeği yaptım, rosto. Ama aynı zamanda brüksel lahanası da yaptım ve şu anda söylüyorum, *tüm* çocuklarım onları yiyor." Bir mandalina gülünü Linus'a doğru sallamadan önce açıklıktan Joker'e doğrulttu. "*Büyük* oğullarım da dahil. Anlaşıldı mı?"

Linus sırtarak, "Evet, hanımefendi," diye cevap verdi. "Kahretsin," dedi Joker nefesinin altından.

"Az önce ne duydum ben?" Bayan Heely bir seslendi.

Joker, "Sadece tabağıma o şeylerden çok fazla koymayın," diye karşılık verdi.

"Altı," diye karşılık verdi.

"İki," diye karşılık verdi

Joker. "Dört," diye

pazarlık yaptı.

"İki," diye tekrarladı

Joker. "Üç," diye

tersledi. "Anlaştık," dedi

Joker.

Kıkırdamaya

başladım. Kam de

benimle birlikte

kıkırdadı.

Tüm paniğim kayboldu ve sonunda iyi bir kız arkadaşına gitmeye hazırdım.

* * *

Karnım rosto, patates, rulo ve brüksel lahanası (nefret ettiğim ama zorla beş tane yedirdiğim), elmalı turta ve dondurma ve bunlarla birlikte birkaç kadeh şarapla doluyken biraz yorgun bir şekilde "Sırada Şeker istiyorum" dedim.

O kadar yemekten ve önceki gece fazla uyumadıktan sonra, Joker'le sarılıp yatmaya (Joker'le) hazırdım.

Kamyonetindeydik ve neredeyse eve dönüyorduk ve Candy adında küçük bir kıza aşık olmuşum.

Hepsine aşıktım ama Candy *çok tatlıydı*. Neredeyse hiç konuşmazdı ve utangaçtı. Ama aynı zamanda babasını çok seviyor, annesi ve "Momma Heely" ile ellerini boyunlarına koyarak fısıldaşıyor, huysuz kardeşlerine büyük bir sabırla katlanıyor ve Joker'e aşık olmuş gibi çekingen bir şekilde onu inceliyordu.

Bunların hepsi (özellikle sonuncusu) tam da bu yüzden çok tatlıydı.

"Bir daha söylesene?" diye sordu, elini benimkinin içine sokmuş, kalçasında tutuyordu.

"Küçük bir kız," diye açıkladım.

Eli elimde kasıldı ve az önce ne söylediğimi fark ettiğimde iyi arkadaşlık, iyi yemek ve şarabın neden olduğu ruh hali anında eridi.

Başımı ona çevirdim. "Hemen değil tabii ki."

Gösterge panelinin ışıklarıyla, "Elbette" diye mırıldanırken yola doğru sırtıttığını gördüm.

Sustum ve sokağa baktım.

Joker "Kaç tane istiyorsun?" diye sormadan önce bir süre sessizce araba sürdük.

"Kaç tane ne?" Kasıtlı olarak belirsiz bir şekilde sordum, halihazırda bir çocuk (bu arada, kendi çocuğu değildi) aldığı için gelecekteki çocuklardan bahsetmek için *çok erken* olduğunu düşünerek korktum.

Ama daha çok onu korkutacağından korktum. Joker benim oyunumu oynamadı.

Bana doğrudan verdi.

"Ben. Dört. Buna Travis de dahil. Ve ne oldukları umurumda bile değil."

Ona bakmak için tekrar döndüğümde doğru nefes almıyordum. Bu yüzden, "Dört çocuk mu istiyorsun?" diye sorduğumda komik gelmişti.

"Travis dahil."

Kalbim küt atmaya başladı.

"Bu mesafe gidiyor, üç tane daha atmaya hazır mısınız?" diye sordu.

Yedi tane daha çıkaracak kadar iyiydim (tamam, belki de bu biraz abartılı oldu).

"Evet," diye .

Elimi sıktı. "Güzel." Ona baktım.

Sonra ağızımdan kaçırdım, "Tek istediğim bir eş ve anne olmaktı."

"Şok edici" diye dalga geçmeden önce tekrar yola sırtıttığını izledim. Bakkal tezgâhtarı olmak için yanıp tutuşmuyor musunuz?"

"Altı yaşımıdayken kız kardeşimi kaybettim," diye fısıldadım ve eli tekrar elimde sıkıştı ama bu sefer gevşemedi. "Annem, ben on yedi yaşımıdayken. Ailemin yarısını kaybetmek, biliyorum ki

parmaklarınız çok kolay. Bu yüzden tek istediğim günün her dakikasını kocam ve çocuklarımla ilgilenerek geçirmekti."

Joker hiçbir şey söylemedi ama taksideki hava aydınlık olmaktan çok uzaktı.

Düşüncelerini okuduğumu düşünerek yutkundum ve tekrar ön cama baktım. "Çok ezikçe. Biliyorum. Grafik tasarımcı ya da banka müdürü falan olmak istemeliyim."

"Dünyadaki en önemli iş." Ona tekrar baktım.

"Bu konuda hiçbir şey eksik değil," dedi kararlı bir şekilde, eli hâlâ benimkini sıkıca tutuyordu. Elini dudaklarına götürüp parmak eklemlerime değdirmesini izledim. Ellerimizi tekrar kalçasına indirdiğinde yine garip nefesler alıyordum. "Tek bir lanet şey değil."

"Artık stilist olmak istiyorum," diye paylaştım.

"O zaman ," dedi. "Seni oraya götüreceğiz. Yarı zamanlı ve geri kalan zamanda aile istiyorsan, o da olur. Tam zamanlı istiyorsan, her neyse. İstediyini elde edemediğin günler geride kaldı, Carrie."

"İş programım gece derslerine giremiyorum," dedim.

Bana bir kez daha baktı, sonra tekrar yola döndü ve cevap verdi: "Her seferinde bir gün. Her seferinde bir hafta. Eski sevgilinle ilgileneceğiz. Birlikte olacağız ve sahip olduğumuz sağlamlığı sarsılmaz hale getireceğiz. Sonra bunu çözeceğiz."

"Seninle çok kolay," dedim, bir bakış daha attım ve devam ettim. "Sen kolay olanı verene kadar onunla ne kadar zor olduğunu fark etmemiştim."

"Butterfly, sanırım ikimiz de yeterince zorlandık. Biraz kolayını kullanabiliriz."

Keşke araba kullanıyor olsaydım. Eğer araba kullanıyor olsaydım, o anda kenara çeker ve onu öperdim.

Bunu yapamadığım için yine öne doğru baktım ve "Keşke şu lastiği bronzlaştırabilseydim" diye mırıldandım.

Joker kıkırdamaya başladı.

Sonra Tyra'nın evinin arkasından geçen sokağa döndü ve elimi bırakıp ona verdiğim garaj kapısı açacağına uzandı.

Kırmızı enkazın yanına park etti ve aracı kapattı.

Kollarımızı birbirimize dolayarak evin arka tarafına doğru yürüdük.

Kapının kilidini açmama izin verdi (tabii ki evin anahtarlarını da ona vermiştim).

Joker ondan önce gelmemi bekledi, ben de öyle yaptım. Çantamı bir kenara attım ve ışığı yakmadım çünkü düğme kapının hemen yanındaydı ve içeri girmek için onu bir an bile bekletmek istemedim. Işığı açacaktı.

Ama o .

Kapının kapandığını duydum, sonra sessiz bir çığlıkla geri çekildim ve kendimi kapının önünde, ellerim önümde, buldum.

Sonra eteğim yukarı çekildi ve Joker'in göğsünün sırtıma bastırıldığını hissettim.

Nefesim kesildi.

Eli popomda gezindi.

"Bu külotu kanepede gördüm. Senin üzerinde olduğunu bildiğim için bütün gece benimle sevişti."

Tamam, belki her iç çamaşırımı fark etmişti ama beşli paket halinde geldiği ve şu anda giydiğim pembe, dantelli, yarı tanga gibi hayal gücünün herhangi bir sınırında heyecan verici olmadığı için hiçbir şey söylememişti.

Parmağını yanağımın üstünden geçen dantelin kenarı boyunca kaydırıldı ve yarığımın içinde kaybolurken bile durmadı.

Nefes nefese kaldım.

"Kelebek," diye hırladı.

Kapıya doğru titrerken arasındaki bölge hemen ıslandı.

"Burada mı?" Nefes nefese

sordum. "Şimdi," diye yanıtladı.

Sağlanan minimum alanda elbisemi çıkardım. "Açıl,"

diye homurdandı.

Bacaklarımı ayırdım ve ısının mahrem yerlerimi ıslattığını hissettim. Parmağını aşağıya, etrafına ve içine kaydırıldı.

Oh, evet.

Başım tekrar omzuna düştü.

Diğer eli kalçamdan karnıma doğru kaydı ve göğsümü avuçlamak için yukarı çıktı.

Başımı çevirdim ve dudaklarımı boynuna bastırdım.

"Bu gece arkadaşlarıma iyi bir kız arkadaş verdin bebeğim," diye fısıldadı.

Parmakları bacaklarımin arasında kaymaya devam ederken "Teşekkürler," diye soludum.

"Şimdi onu bana vereceksin."

"Tamam," diye kekeledim.

Başparmağıyla dantelli sütyenimin üzerinden meme ucumu okşadı ve ben de inledim.

Sonra geri çekildi.

Ama sadece yarım saniyeliğine beni çevirdi, kaldırdı, omzunun üzerinden attı ve karanlık mutfaktan, karanlık evden geçerek yatak odasına gitti ve beni yatağa fırlattı.

Beni sikmeye başlamadan önce ışığı yaktı.

Ancak bu son derece keyifli süreç boyunca güzel, sevimli, seksi iç çamaşırlarından hoşlandığı geri dönülmez bir şekilde kanıtlandı.

Giymediğim kıyafetleri geri alacaktım. Onları sevmiştim ama tek bir savurganlığı .

Ama iç çamaşırlarını saklıyordum.

Hepsini.

Kesinlikle.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Başlangıç ve Bitiş

Joker

Ertesi sabah, Joker Cherry'nin ofisinde bir fincan kahve dolduruyor ve telefonu çaldığında bir çörek almak üzereydi.

Kahveyi , telefonunu çıkardı ve saate baktı.

Göster.

Tack mesaj atmıştı.

Slade. EN KISA ZAMANDA. Silah yok.

Joker dişlerini sıktı ve kahveyi olduğu yerde bıraktı. Cherry oradaydı ama garajda biriyle konuşuyordu.

Bu da vedalaşarak bisikletine binmeyi geciktirmek zorunda olmadığı anlamına geliyordu.

O yüzden yapmadı.

Tack'in mesajının ne anlama geldiğini bilerek Kaos'tan Broadway'e yöneldi.

Slade, Knight Sebring'in sahibi olduğu gece kulübüydü.

Sebring Heidi'yi duymuştu.

Ve çok kızgındı.

Knight Sebring çok zengindi. Görünüşte, ki Joker bunun bir kısmının tenine de sızdığından şüpheleniyordu, aynı zamanda tam bir klastı.

Ama bir kadını incitirseniz, boğazınızı keser, bunu bizzat yapar ve varlığınızı unutarak çekip giderdi.

Bununla çelişkili olarak, telekızlardan oluşan bir ahır vardı. O bir pezevenk değildi.

O bir koruyucuydu.

Joker finans dehası değildi ama Sebring'in o kulüpten para kazandığını biliyordu. Hem de çok para. Adam bir gecede Denver şehir merkezindeki diğer bar ya da restoranlardan daha fazla içki satıyordu. Giriş ücreti çılginca olsa bile, geceden geceye mekân dolup taşıyordu.

Kızlarından yüzde alıyordu ama Joker ekibindeki adamları tanıyordu. Yetenekliydi. Soğukkanlıydılar. Sebring'in görevine inanıyorlardı. Ve kalabalığı kontrol etmeleri ve uyuşturucuları kulübünden uzak tutmaları için (Sebring'in sıfır tolerans gösterdiği başka bir şey) Sebring'in 7/24 hizmetinde değillerdi. Kızlarını korumak için 7/24 hazır dılar.

Ekibi kalabalıktı ve onlara ödeme yapmak ve kızları için yaptığı şeyi sağlamak, müşteri incelemesi ve bir adam birine doğru davranmazsa ciddi bir şaplak atmak bir hit olurdu. Adam yan işinden zarar etmek zorundaydı çünkü Joker onun yüzdesinin sık olduğunu biliyordu.

Söylentilere göre Sebring bunu yapmıştı çünkü annesi bir fahişeydi ve bir bağımlı olduğu için böyle olmuştu. Doğduğundan beri onunla birlikte bu hayatı yaşamış ve bu onu yaralamıştı.

Joker bunu anladı. Yeraltı dövüş dünyasına girmişti çünkü o kadar çok fiziksel şiddete maruz kalmıştı ki bunu dışarı vurma gerekiyordu ve bunu yapma şekli de en az şiddete maruz kalma şekli kadar şiddetli olmalıydı.

Sebring'in yaptığı şey ne kadar çılginca olsa da, çocukken annesini koruyamamıştı. Bu yüzden şimdi, ruhuna kazınmış olması gereken güçsüzlüğü için yapması gerekeni yaptı.

Evet, Joker bunu kesinlikle anladı.

Slade'in dışına, Tack, Hop ve Shy'ın bisikletlerinin yanına park etti. Sonra o gece elli ayak uzunluğunda kadife bir ipin uzanacağı kapıya gitti. Elini kapı koluna koydu ve açtı.

Slade, saçlarına bok süren erkeklerin ve ayakkabılarına sekiz yüz dolar harcayan kadınların takılmak için gittikleri yerd i. Joker'in oraya gittiği tek zamanlar böyle zamanlardı. Boş, sessiz, kavernöz, gün ışığında ürkütücü olan devasa bir zenginlik kabuğu olduğu zamanlar.

Devasa alanda yürürken Tack, Hop ve Shy'ın kendisine doğru geldiğini gördü.

Ortada durdular.

"Knight Heidi'yi duymuş," diye başladı Joker.

Tack çenesini yukarı kaldırdı. "Söylemeye gerek yok, bu onu mutlu etmedi."

"Onu bunun içinde istiyor muyuz?" Joker sordu. "İş şeylere gelince, onun kapatma düğmesi yok ve pislğe aldırıyor."

Tack ona, "Valenzuela'nın olaya dahil olduğunu ve Knight'ın kulağının her yerde olduğunu düşünürsek, Heidi'den haberdar olduğunda deliye dönüp Armageddon'a tüyo vermedi," dedi. "Şu anda burada olmamızın nedeni de bu. Mitch ve Slim'in Hank Nightingale ile Knight'ın ofisinde olmasının ve Valenzuela'nın yolda olmasının nedeni de bu."

Bu sürpriz oldu.

"Benimle dalga geçiyorsun," dedi Joker.

"Hayır," diye yanıtladı Tack. "Söyleyecek bir şeyi var ve bunu söylemek için oturup konuşmak istiyor. Konu her neyse, Knight kafasını eğmemeyi ve bunun yerine arabuluculuk yapmayı kabul etti."

"Heidi'ye ne yaptı, biz buradayız, kafasını ezmeyeceğimizi mi söylüyoruz?" Joker sordu ve hiçbir cevap veremeden devam etti. "Peki bu doğruysa, neden?"

Tack, "Knight bunu yapmadığına dair ikna edici bir kanıt sunduğunu söylüyor," dedi.

"Saçmalık," diye Joker.

"Sebring'in aptal olmadığını biliyorsun," dedi Shy sessizce. Gerçekten de biliyordu.

Sikeyim.

Ama Valenzuela yapmadıysa, kim yaptı?

Joker bakışlarını tekrar Tack'e çevirmeden önce Hop ve Shy'a baktı. "Sanırım bu oturma toplantısı, neden burada olduğumdan emin değilim kardeşim. Ben teğmen değilim."

Hop, "Çünkü bir kadının karnına senin adın kazınmış," deyince Joker dönüp ona baktı.

Bu yeterince iyi bir nedendi. Joker

başını salladı.

"Gidelim ama Joke," diye başladı Tack ve Joker ona gözlerini dikti.

"Şövalye bizi sözlü ya da başka türlü bir pusuya düşürmez. Burada olmamızın bir sebebi var. Ama Valenzuela bir joker. Knight'ın içimizdeki canavarı ortaya çıkaracak bir şey yapma konusundaki iyi niyetine göz kırpmaz. Bu yüzden o orospu çocuğu ne derse desin, canavarı ona teslim etmeyin. Kendinizi sıkı tutun."

Joker tekrar başını salladı.

Yolun geri kalanını da geçip bir koridora girdiler ve Sebring'in adamlarından biri olan Live adında bir adamın önünde durduğu kapıya geldiler. Adam kapıyı açarken sözsüz selamlaştılar ve Sebring'in ses geçirmez ofisine çıkan merdivenlere yöneldiler.

Tack'in dediği gibi, Knight, Mitch, Slim ve Hank'in yanı sıra Knight'ın sağ kolu Rhashan Banks de oradaydı.

Selamlaşmalar uzadı ve Rhash'in telefonu çaldığında tam da bunu bitirmişlerdi. Önce ona, sonra da Knight'a baktı.

"Valenzuela burada," diye duyurdu.

Valenzuela askeriyle birlikte odaya girdiği anda hava durgunlaştı. Orada bulunan tek bir adam bile içeri giren bu ikilinin yanında olmak istemiyordu ve her ne kadar bu durumdan memnun olmaları beklense de, bu durum dile getiriliyordu.

Adamlar Sebring'in kulübe bakan pencerenin yanındaki konferans masasına oturdular ve Joker, Tack'in ona ihtiyaç duyduğu yerde olabilmek için bunun nasıl gerçekleştiğini izledi.

Knight, Tack, Mitch, Brock, Hank ve Valenzuela ile birlikte masaya oturdu. Shy, Sebring'in kanepesine uzandı. Hop kanepenin koluna oturdu. Valenzuela'nın askeri sırtına yakın duruyordu. Rhashan kapıya yaslandı.

Joker de Sebring'in masasının önündeki sandalyelerden birinin koluna oturdu.

Valenzuela başlattı.

Ve bunu sürpriz bir girişle yaptı.

"Takas için geldim."

"Ne takası?" Knight hoşnutsuz bir ifadeyle sordu, çünkü her ne düşündüyse bu o değildi.

"Heidi'yi kimin öldürdüğünü biliyorum. Bundan vazgeçiyorum, sen..." Valenzuela'nın gözleri Tack'e kaydı, "Kaos'a geri çekilin."

"Peki bunu nereden biliyorsun?" Mitch sordu. Valenzuela Joker'e baktı. "Benim de öten kuşlarım var."

Joker'in sırtı dikleştı ama Hop'un gözleri ona kayınca oturmaya devam etti.

Tack, "Bölgemizi Kaos'un sekiz mil çevresi olarak kabul edeceğiz, siz bize bir isim verin," dedi.

Tack, Heidi için iki milden vazgeçiyordu.

Onun hakkında çok şey söyledi ama bu onların davasını mahvetti. Buna değerdı.

Valenzuela ona baktı. "*Kaos'a* geri çekilin," dedi. "Bununla *Ride*'ı kastediyorum."

Shy kanepedeki kıcından kanepenin kenarındaki kıcına geçti ve Hop ayağa kalktı ama geri çekildi.

Bunu yaptılar çünkü bu bir hakaretti. Heidi'nin hayatı çok değerliydi ama Kaos'un uğruna kan verdiği şeyden vazgeçmesi, yani teslim olması, pes etmesi ve pisliğin bölgelerini istila etmesine izin vermesi çok fazla şey istemek anlamına geliyordu.

DEA için gizli görevdeyken Valenzuela gibi pisliklerin arasında yaşadığı için gerçek anlamda daha tecrübeli olan Brock ayağa kalktı. "Bu tam bir zaman kaybı."

Valenzuela, "Aceleci olmayın, dedektif," diye ısrar etti.

"O zaman saçma olmayan bir teklif yap," diye karşılık verdi Brock.

Valenzuela gülümsedi. "Ben sana ismi vereyim, sen de bana Monk'un dövüşlerini ver." Tack'e baktı. "Ve bir işaretleyici."

Kahr

etsin.

Sikeyi

m.

Valenzuela'ya borçluyum.

Joker, Tack'in bir şey yapmamasını umuyordu.

Ve kavga etmediler. Çocuklar bunu reddetti.

Monk'un sallanmasına izin verdiler.

Garip bir şekilde, Valenzuela bunu

bilmiyordu. Brock yerine oturdu.

"Monk'la mı konuşuyordun?" Tack sordu.

Başını iki yana salladı. "Bunun senin dövüşçünden geçtiğini söylüyor." Sonra başını Joker'e doğru eğdi.

Lanet olsun.

Monk'un sallanmasına izin vermişlerdi ve o hâlâ Valenzuela'dan kurtulmak için Joker'in adını kullanıyordu.

"Dövüşler sende," Tack ona sahip olmadıkları bir şey verdi, bu da vermenin maliyetli olmadığı anlamına geliyordu. "İşaretleyici yok."

Valenzuela yine başını salladı ama "İşaret yok, o zaman iki mili ben alırım" dedi.

"şekilde başlayarak saygısızlık yaptığınıza göre, bu konu kapanmıştır."

Valenzuela, "O halde bir işaret olmadığı sürece isim yok," diye karşılık verdi.

"Doğru," diye karşılık verdi Tack. "Şartlı marker. Orospu yok. Uyuşturucu yok. Suç işlemek yok. Yasadışı hiçbir şey yok. Yani yaptırım yok. Ulaşım yok. Kas gücü yok."

"Bu kurabiye satmayı bırakıyor, Tack ve ben kurabiye satmıyorum," diye karşılık verdi Valenzuela, sesi sabırsızlaşmıştı.

"Bu da sana bir ay boyunca Kaos'un diğer dönmesini sağlar. Ve sen de bunun üzerine atlamak istiyorsun Benito ve beni anladığını biliyorum," diye karşılık verdi Tack.

Joker, Valenzuela'nın Tack'i aldığını biliyordu. Brock ve Mitch bu yüzden oradaydı.

Kaos onların bölgesini temiz tutuyordu.

Onlar da takip ediyorlardı. Duydukları her şeyi polislere bildiriyorlardı.

Valenzuela sadece yapamadım Biliyorum ne onlar vardı-ya da duymuyordum.

Gerçek şu ki, sokaktaki serserilerin çoğu Valenzuela'dan ölesiye korkuyordu, bu da Kaos'un genellikle siki tuttuğu anlamına geliyordu.

Ama Valenzuela bunu bilmiyordu.

"Biliyorsun," diye araya girdi Hank, "bu saçmalığı saygı duyduğum insanlara nezaketen dinliyorum. Ama aynı zamanda söz konusu cinayeti soruşturan memur da benim. Eğer bir isim biliyorsan, hemen anlaşmanı yap ve söyle yoksa adaleti engellemekten kelepçelenirsin."

Valenzuela'nın ağzı gerildi ve Joker gülümsemesini engellemek için başını öne eğdi.

Hank'in orada olması onun kararı değildi. Lee her ne kadar hukukun sınırlarını zorlasa da, işlerini halletmek için yapması gerekeni yapıyordu.

Yapması gereken iş ne olursa olsun, Hank Mitch gibiydi. Dürüst bir tetikçi. Rozetini kolayca bırakıp kardeşiyle birlikte tomar tomar para kazanabilirdi.

Bunun yerine korudu ve hizmet etti.

Valenzuela yanlışlıkla Hank'in onların mürettebatından biri olduğunu düşünmüştü.

Tack bir zil sesi getirmişti.

Yani az önce olan şey komikti.

"Bu dövüşlerde Kaos yakın zamanda bir mesaj gönderdi."

Valenzuela'nın bu sözleri üzerine Joker'in kafası geri geldi.

Valenzuela'nın gözlerini üzerinde gördüğünde omurgasından aşağı bir ürperti süzüldüğünü hissetti.

"Heidi'yi biliyordum," dedi ürpertici, alçak bir sesle. "Onu bu hayattan kurtaracak adamın sen olduğunu sanıyordum. Senin için her şeyi yapardı."

Joker'in boğazı kapandı.

O bunu bilmiyordu. O biliyordu. Ama yine de bilmiyordu. Valenzuela'nın işi bitmemişti.

"Yapması gerekeni yapmasına izin verdim. Bu onu mutlu ediyordu ve Heidi mutlu olduğunda daha iyi iş çıkarıyordu. Ama herkes onun neyin peşinde olduğunu biliyordu. *Herkes*."

"Tanrım, onu bize ver," diye Tack.

"Vendetta. Kaos'a karşı," diye ilan etti Valenzuela. "Peki Denver'da eski bir Kaos kardeşinin bırakmak için kullandığı kartviziti bilecek kadar geçmiş olan ve aynı zamanda bu tür bir kan davası olan ve ben olmayan kim kaldı?"

"Monk," diye fısıldadı Joker.

Hank, Kaos'tan önce harekete geçmeye hazırды. "Bu senin sözün mü yoksa daha fazlası var mı?" diye sordu.

Valenzuela Hank'e "İşlemi Tine halletti," dedi. "Eğer onu bulabilirsen, sana yardımcı olabilir."

Tine, Monk'un paralı adamıydı.

Ve Valenzuela bunu ondan zorla çıkarmıştı. Yani nefes almasına izin verirse, buhar olacaktı.

Hank daha fazla zaman kaybetmedi. Kapıya doğru yürüdü.

"Hank," diye Tack. Hank arkasına baktı, hâlâ hareket ediyordu. "Bul onu

önce."

Hank hiçbir şey söylemedi.

Kapıdan çıkıp gitti.

Valenzuela, "Duyduğuma göre eldivenlerini asmışsın," Joker dönüp ona baktı ve o pisliğin gözlerinin üzerinde olduğunu gördü. "Eğer benim için dövüşmek istersen, çimentomda Kaos kanı olması umurumda değil."

Joker sadece ona baktı.

Ama dudağının kıvrılmasına izin verdi.

Valenzuela gülümseyerek masadan uzaklaştı ve "Sanırım burada işimiz bitti" dedi.

Knight konuşmadan önce masadan iki adım uzaklaşmıştı. "Benito."

Valenzuela arkasını döndü.

Knight, "Saçmalıklarını müzakere etmek istediğini benimle paylaşmadan beni bir daha saçmalıklarını müzakere etmek için kullanmayı düşünürsen, bir daha düşün," diye uyardı.

Valenzuela, "Sebring, kalbimin iyiliğiyle hareket etmediğimi biliyorsun," diye karşılık verdi.

"Gördüğüm kadarıyla sende yok, evet. Bu benim için kayıp değil," dedi Knight. "Ama bana huzur istediğini ve Kaos'un varsayımlarla hareket etmemesi için o kadına olanlarla bir alakan olmadığını paylaşabileceğin güvenli bir yer istediğini söyledin. Oturup konuşmak ve benim de bunu barışçıl bir şekilde yapmamı istiyorsun, bana saçma sapan şeyler anlatma, yoksa bu kasabada kendini kendine saklayan bir oyuncu pozisyonunu yeniden gözden geçirmek zorunda kalacak."

Çelikten yapıldığına ikna olan Valenzuela sadece gülümsedi.

Knight öyle olmadığını bildiği ve saygısızlıktan en az Tack kadar hoşlandığı için ekledi: "Ve kızlarınızı Kaos'ta çalışmaya göndermeyi bırakın."

Valenzuela gülümsemeyi bıraktı. "Bu kendini kendine saklamak mı?"

Knight alçak sesle, "Kızları biliyorsun," dedi ve Joker

Utangaç.

Shy'ın dudakları kasıldı ve gözleri parladı.

Lanet olsun.

Knight yere atıyordu.

Valenzuela, "Siz kendi bildiğiniz gibi iş yapın, ben de kendi bildiğimi yapacağım," diye karşılık verdi.

Knight, "Sizin yönteminizin benim hoşuma gitmeyen bir yöntem olduğunu duydum, başka bir toplantı yapacağız ve bu o kadar rahat olmayacak," diye karşılık verdi.

Valenzuela, "Bu işe bulaşmak istemezsin," diye uyardı. Knight,

"Kızlarınıza göz kulak olun," diye emretti.

Hop hareket edince Joker ona baktı ve yine kanepenin koluna oturduğunu gördü. O da başını eğmişti.

Bunu gülümsemesini gizlemek için yaptı. O anda, Joker biliyordu.

Sebring'in bu toplantıyı ve Valenzuela'nın bunu oynama şeklini, işe karışmak için bir bahane olarak kullandığı açıktı.

Knight'la kafa kafaya giden çok fazla pezevenk yoktu. Bir süreliğine şapkasını ringe atmayı düşünmüş olabilir.

Ama zamanı gelmişti.

Joker, Tack, Shy ve Hop'un buluşmadan önce bilip bilmediklerini merak ediyordu ama bunun pek de önemi yoktu.

Onu isteseler de de Sebring takımdaydı.

Valenzuela başka bir şey söylemedi. O ve askeri dışarı çıktılar.

Kapı arkalarından kapandığında Joker, "Monk'u istiyorum," dedi.

Mitch iç çekerek, "Şaka," dedi.

Brock, "Hank ilgilenecek," diye girdi.

Tack ayağa kalktı, gözlerini Brock'a dikti. "Bir günü var." Mitch tavana baktı.

Brock öne doğru eğilerek telefonuna uzandı ve mırıldandı: "Ekibimizin yarısı cinayet suçundan yargılanmayı beklerken hapse girmeden önce Lee'yi arayıp kardeşinin yanına gitmesini söyleyen iyi olur."

Mitch şimdi Sebring'e bakarak, "Sanırım küçük kahve partimiz için davetliler listesine adını yazdırdın," dedi.

Knight sırttı. "Hamur işlerini ben getiririm."

"Siktir git," diye mırıldandı Mitch.

Hop, Shy'a gülümsedi, o ona gülümsedi.

Joker gülümsemedi.

El sıkışmalar, minnettarlıklar, çene kaldırmalar ve baş sallamalarla Kaos dışarı çıktı.

Joker, "Monk'u istiyorum," diye tekrarlamadan önce motosikletlerinin yanında durmalarını bekledi.

Tack eldivenlerini çıkarırken başını eğdi ve gözlerini Joker'e dikti.

"Monk artık ."

Tack'in gözlerine bakarken Joker'in omurgasından bir ürperti daha geçti ve gözlerinde daha önce hayatında hiçbir erkekte görmediği bir bakış gördü.

Tack eldivenlerini çekmeyi bitirdi ve bacağını bisikletinin üzerine salladı. Joker aynı şeyi yapmadı çünkü Hop bir elini uzatıp parmaklarını Joker'in ön koluna doladı ve onu bırakmadan önce bir süre tutmasını söyledi.

O tuttu.

Tack kükredi.

Joker Hop'a baktı.

Hop, "Hank Monk'u getirecek," dedi.

Joker konuşmak için ağzını açtı ama Hop devam etti. "Ve

Monk içeri girecek."

Joker kapattı.

"Temiz olacaksın. Kaos temiz olacak. Ama biz bir marker daha hafif olacağız," diye bitirdi Hop.

"Bu senin için işe yarayacak mı?" Shy sordu.

Joker'in kafası Heidi'nin bir sokakta ölü bulunmasıyla doldu. Güzel bir kızdı. Motorcular tarafından utandırılan ve bunu onlara ödetmek için onu kullanan küçük penisli bir adam tarafından öldürülmüştü.

Joker'e karşı bir şeyler hissediyordu. Ona nasıl umut bağladığına dair hiçbir fikri yoktu ama ona karşı bir şeyler hissettiğini biliyordu.

Onu hiç güldürmemişti. Onu her şeyden çok kızdırıyordu ve bu hiçbir zaman sevimli olmamıştı.

Çoğunlukla, onunla birlikteyken hiçbir şey hissetmiyordu.

Ama o birinin kızıydı. Birine bir çocuk verecekti. Ve nefes almaya devam etmesine izin verilseydi kim olabileceğini kimse bilemezdi.

Artık ölmüştü.

Hayır, onun için işe yaramadı.

Ama bir kadını, bir çocuğu, bir kardeşliği, bir ailesi vardı.

Yani öyle olmalıydı.

Çenesini yukarı kaldırdı.
Hop başını salladı.
Shy onu omzundan alkışladı.
Sonra bisikletlerine bindiler ve sürdüler.

* * *

O gece yemekten sonra, kanepede onun yanında oturan Carissa, kucağındaki dizüstü bilgisayarını parmağıyla sertçe dürtmeye başladı ve "Unh! Unh! Unh!" diye homurdanıyordu.

Sonra da kumandaları koyduğu küçük sepeti de alarak sehpanın üzerine fırlattı.

Sepet düştü.

Dizüstü bilgisayar hâlâ ayakta idi ama yarısı masadan sarkıyordu.

"Bozulmuş!" diye bağırdı.

"Umarım öyledir, yoksa üzerine vurup sağa sola savurman o kadar da akıllıca olmaz," diye mırıldandı Joker, gözleri hâlâ televizyondaydı.

Onun kendisine döndüğünü hissetti.

Onun yorumunu görmezden geldi ve "Mobilyaları Craigslist'te depoya koymak için kullanabileceğim bir dizüstü bilgisayarınız var mı?" diye sordu.

"Depom yok ve sen odamı temizledin. Bir dizüstü bilgisayar buldun mu?" diye sordu.

"Hayır," diye ısırdı, çok tatlıydı.

"Yani... hayır," diye yanıtladı.

"Ah!" diye homurdandı, bu da sevimliydi, bu yüzden ona doğru baktı ve başını kanepenin arkasına düşürdüğünü gördü, bu da yine sevimliydi.

Ona doğru döndü, bir kolunu ona doladı ve yüzüne doğru eğildi.

"Doğum günün için sana bir laptop alacağım."

Başını kanepeden bir santim kaldırdı. "Bu mobilyaları satmama yardımcı olmayacak. O birimin parasını babam ödüyor. Orada iki kutusu var. Kutuları garaja koyabiliriz ve o da bu parayı biriktirebilir."

"Erken bir doğum günü hediyesi."

Gözlerini devirdi ve başını geriye attı. Bunun hoşuna gitmeyeceğini biliyordu.

Hala.

"Kelebek, Elvira ile sekiz bin dolar değerinde kıyafet ve ayakkabıyı iade etmek için randevulaştın ve bu karışımındaki kıyafetlerden ikisi senin üzerinde muhteşem duracak ve sekiz bin doların yanından bile geçmeyecek. Bankada paran var ama savurganlık yapmayacaksın. Tanrı'ya şükür külot ve sütyenler için aynı şeyi hissetmediniz. Ama bunların hiçbirisi bir dizüstü bilgisayar kadar pahalı değil ve yine de saklamadın. Bu yüzden sormak zorundayım, bu çağda ihtiyacın olan bir dizüstü bilgisayarı almak için ne zaman pastayı ortaya koyacaksın?"

Başını bir santim daha yukarı kaldırdı. "Yatak odasının mobilyalarını ön bahçeye koyduktan, mahallenin etrafına tabelalar astıktan ve bütün gün orada oturup bana uğrayıp istediğim parayı ödeyecek birini bekledikten sonra, dizüstü bilgisayar almak için biriktirdiğim paraya dokunmak zorunda kalmayayım diye."

"Bu da bir yol. Ama bu boktan ne kadar istiyorsun?"

"Hepsi yaklaşık altı bin dolara mal oldu, neredeyse hiç kullanılmadı ve üç yıldan daha az eski, bu yüzden belki beş yüz dolar umuyordum."

Adam arkasına yaslandı, hâlâ ona dönüktü ve kadın geldi. "Altı bin dolar mı?" diye sordu.

"Annesi seçti," diye mırıldandı. "Pahalı olan şilteler de dahil ve mobilyalar da Ikea'dan alınma değildi." Gözleri başka yere kaydı. "Ikea'ya giderse kurdeşen dönebilir. Labirent kısmı beni korkutsa da, tüm aletlerin olduğu alt katı seviyorum."

"Şuna ne dersin," diyerek Ikea hakkındaki saçmalıklarını ve babasından uzakta geçirdiği ilk yıl boyunca kiraya harcadığının altı katını misafir odası takımına harcamış olmasını görmezden geldi. "Dizüstü bilgisayarı içeri götürüp Cherry'nin bilgisayarlara bakan birini bulup bulamayacağına bakacağım. Ofiste bir tane var, her zaman çalışmaz ve kadın pek çok şey olabilir ama bilişimci bunlardan biri değil. Ayrıca bu boktan şeylerden de var. Ama üç bin dolardan aşağısını alma, Carrie. Eğer yeniye yakın ve kaliteliyse, o parayı almazsın. Satabildiğin kadar sat, güvenilir bir dizüstü bilgisayar al ve gerisini bankaya yatır."

"Kulağa bir plan gibi geliyor," dedi.

Bu kolaydı.

Şimdi sonuncusu.

"Babanın o ünitenin parasını ödemesinden endişe ediyorsan, biz de bu saçmalıkları Yerleşke'de ya da mağazadaki depoda değiştiririz. Oraya koyarız."

Sırıttı. "Benim erkeksi motorcum. Her şeye bir cevabı vardır."

"Benim şapşal Kelebeğim. Tam bir şapşal olduğunda bile beni sertleştirmek gibi bir hüneri var," diye karşılık verdi.

Gözleri ateşlendi ve eli göğsüne vurmak için yukarı

kalktı. "Biraz yüksek, bebeğim," diye mırıldandı.

Bakışları daha da ısındı ama elini aşağı kaydırırken "Bu kadar seks doğal mı?" diye sordu.

Bununla birlikte, eski sevgilisinin sadece yeteneği değil, aynı zamanda dayanıklılığı da yokmuş gibi görünüyor.

"Neyin doğasında var?" diye sordu, çenesine nişan alarak içeri girdi. "Vücut sağlığı için doğal. Demek istediğim, ben senin Beni memnun etmek için harcadığın onca çabayla yirmili yaşlarında kalp krizi geçirdin."

Beni memnun ediyorsun.

Ve kadın onun aptal olduğunu düşünmedi.

Sırıttı, dudaklarını çenesinde gezdirmeyi bitirdi, yukarı kaldırdı ve daha da yaklaştı.

"Sanırım vücudum bunu başarabilir," dedi ona.

"Bu iyi," mırıldandı, gözleri ağzında ve aynı zamanda aletinde hissettiği ağzındaydı.

"Ne istiyorsun Carrie?" diye fısıldadı.

Bakışlarını onunkilere kaldırdı ve "Beni öperek başlayabilirsin, tatlım" diye fısıldadı.

Oradan başladı.

Bir süre sonra, çok daha farklı bir şekilde bitirdi.

Tack

Tack evinin güvertesinde durmuş, gözlerini dağındaki ormanın sessiz karanlığına dikmişti.

Telefonunu kulağına dayamıştı ve çalıyordu. "Tack," diye selamladı Knight.

"Hey, duydun mu?" Tack sordu. "Henüz değil," diye yanıtladı Knight.

"Lee, Tine'ı buldu. Hank için şarkı söyledi. Monk'u şu anda cinayet işlemek için komplo kurmaktan tutukluyorlar," dedi Tack ona.

Knight sessizdi.

Tack alçak sesle, "Anlaşmamız gerek," demeden önce ona birkaç kez baktı.

"Duruşmaya çıkıyor," diye karşılık verdi Knight hemen. "Aşağı iniyor. Kıvrınmasını istiyorum."

"Katılıyorum," diye Tack.

"Aşağı indikten sonra icabına bakılacak." Tack nefesini burnundan içeri çekti.

Sonra da "Kaos işaretleyiciniz var" dedi.

"Hayır," dedi Knight sessizce. "Kaos'tan işaret yok. Bunu Heidi adında tanımadığım bir kadın için yapıyorum."

Tack bağlantının kesildiğini duydu. Telefonuna bakıp gülümsemedi.

Elini bıraktı ve dağının sessiz huzuruna baktı.

Sonra dönüp içeri, karısının ve çocuklarının yanına gitti.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Benim Yerim

Carissa

Ertesi akşam, ocağın başında yemek yapıyordum. Joker hâlâ Ride'daydı. Kardeşlerin bir toplantısı vardı. Dolayısıyla, ikimiz de gündüz çalıştığımızdan beri ilk kez o eve benden daha geç gelecekti.

Bu da evimin tamamen ait olduğu anlamına geliyordu ki bu da bir ilkti. Yalnızlık umurumda değildi. Hoşuma gidiyordu.

Ama sırf bu yüzden büyük bir aile isteyen bir kadın değildim. Arkadaşlığı tercih ederdim.

Bu yüzden onun evde olmasını dört gözle bekliyordum. Böyle düşünürken telefonum çaldı.

Sonunda brokoliyi kaynatacak olan suyu kıstım ve telefonumun bulunduğu tezgâha gittim.

Ekranda ismi gördüm ve iç çektim. Sonra telefonu açtım ve kulağıma götürdüm.

"Merhaba Aaron. Travis iyi mi?" Selam verdim.

"Hey, Riss. O iyi," diye cevap verdi. "Dinle, ofiste benim için çalışan birkaç stajyerim var ve bu da bir molam olduğu anlamına geliyor. Travis'i buraya getirebilirim ve hep birlikte yemeğe çıkarız diye düşündüm."

Travis'i getirmesine aldırılmazdım ama Aaron onu bırakırsa ve Joker ve benimle akşam yemeği yiyebilirse.

Bunu Aaron'a söylemedim çünkü onun bu konuda

Bu fikir.

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim,"
diye mırıldandım. "Kutularınızı getireyim."

Lanet olsun.

O kutuları istiyordum.

"Onları tavan arasından çıkardın mı?" Temkinli bir şekilde sordum.

"Evet, Riss. Onları , Travis'i de alırım ve on beş dakika içinde orada oluruz."

Kutuları indirmişti ve onları getiriyordu. Belki de içine bakmamıştır.

"Pazartesi günü Travis'i bana geri getirirken onları da getirsen nasıl olur?" Ben önerdim.

"Seni daha erken görmek isterdim tatlım," dedi yumuşak
bir sesle. "Aaron-" diye başladım.

"Ayrı olmamalıyız," dedi, beni ciddi şekilde endişelendiren bir beyan.
"Bu bizim için iyi değil. Travis için. Bütün gün lanet olası bir markette kasanın arkasında ayakta durmak zorunda kalmak senin için. İkimiz de çalışırken Travis'in ailesi olmayan insanlarla birlikte olması."

Tam bir pislikti.

Bunun beni etkileyeceğini biliyordu. Evde oturan bir anne olmak istediğimi biliyordu.

Ama işler değişmişti. Koca Petey . Ve itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, Tory Travis'i seviyordu. Aaron için gün boyunca ona bakıyordu ve bildiğim kadarıyla bunu yapmaktan hoşlanıyordu. En iyisi bu değildi ama her çocuk kendisini sevecek olabildiğince çok insana sahip olmalıydı.

Dahası, işimi seviyordum. LeLane's harikaydı. Hamileyken beni işe aldılar, yakın zamanda doğum izni almam gerekeceğini biliyorlardı ama yine de yaptılar. Sharon herkesin programını, hayatlarına uyması için elinden geldiğince iyi yönetti. İyi insanlar çalıştırıyorlardı. Aile şirketiydiler ve bu nedenle çalışanlarına aileden biriymiş gibi davranıyorlardı.

Market alışverişlerini taramak çok zorlayıcı olmayabilir ama insanları seviyordum. Sıramdan geçen insanlarla çene çalmayı seviyordum. Aşına olduklarımın, benim bir parçam olduğunu hissetmelerini sağlamak hoşuma gidiyordu.

LeLane ailesi.

Çok para kazandırmıyordu ama iyi bir işti.

Vurmaya başlama şeklinden . Bunu ona

söylemem gerektiğini de düşünmedim.

Bunun yerine ona "Sadece avukatlarımız aracılığıyla konuşmaya başlamamız gerektiğini düşünüyorum" dedim.

"Bunu yapma, Riss. Travis'e yapma."

Duygusal şantaj.

Aaron'dan yeni olmayan bir şey daha. Ama

zor durumdaydım.

O ihtiyacım vardı. Kızıp çirkin bir şey yapmaması için onun gözüne girmem gerekiyordu, sadece o kutularla değil, bana ve benim aracılığım la oğlumuza da.

Ama bunu yapmayı bırakmasına da ihtiyacım vardı.

Dikkatli davranarak, "Aaron, eğer bir şeyler düşünüyorsan, senden daha fazla düşünmeni istiyorum. Köprünün altından çok sular aktığını düşün. Neler olduğunu ve şu anda nerede olduğumuzu ve bunun bizi yolumuza devam etmemize ama bunu oğlumuza ayrı ayrı bakabileceğimiz bir şekilde yapmamıza yol açtığını düşün."

"Her zaman sendin," diye fısıldadı.

Gözlerimi kapattım ve öfkenin yanaklarıma vurduğunu hissettim.

Bunu da yaptı, bana böyle şeyler söyledi, beni parçaladıktan sonra kendimi özel hissettirmeye çalıştı.

Her neyse, Tory ne olacak?

Bunu sorma şansım olmadı.

"Bunu biliyorsun Riss," diye devam etti. "Ne yaşamış olursak olalım, her zaman sen oldun. Her zaman da sen *olacaksın*."

"Bana ne önemi yok," tısladım, ağzımdan çıkmasına engel olamıyordum.

"Biliyorum," diye hemen kabul etti. "Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum. Bunu defalarca yaptığımı biliyorum. Ve bunun hepsinden daha büyük bir hata olduğunu da biliyorum."

Daha fazla dayanamadım ama daha da önemlisi istemedim.

"Bunu yapamam," dedim ona. "Bunu asla yapmak istemiyorum, ama yapmak zorunda olduğunu hissediyorsan, şimdi yapamam. Ayrıca bunu telefonda yapmak da istemiyorum."

"O zaman oğlumuzu buraya getireyim."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedim ona kararlı bir şekilde. "Travis'i görmek istediğimi söylemeye gerek yok ama Joker yakında burada olacak. Onun burada olması senin için sorun değilse, tamam. Biz konuşurken Joker Travis'e göz kulak olabilir. Bu hoşuna gider. Ama gelersen kutuları getirmeni istiyorum ve gelmeden önce Joker'le konuşup bunu sorun edip etmediğini sormam gerekiyor."

"Neden ona sorma ihtiyacı duydun ki?" diye sordu. "Burası senin evin."

"Çünkü planlarımız var," diye cevap verdim. "Şu anda ona yemek hazırlıyorum ve son saniyede planları değiştirmek ya da uzun bir iş gününden sonra birini istemeyeceği biriyle vakit geçirmeye zorlamak kabalıktır."

Aaron aniden, "Onun bir motosiklet çetesine mensup olduğunu biliyorsun," dedi ve tenimin her yerinde buzlar oluşurken başım sarsıldı.

"Biliyorum," dedim yavaşça. "Ancak bu bir kulüp, çete değil," diye düzelttim. "Yine de bilmek istediğim şey nasıl bildiğin."

"Bunu benden saklamak mı istiyordun?" diye sordu.

". Sadece Joker gerçekten seni ," diye paylaştım. "Karım ve oğlumla vakit geçiriyor."

"Eski karın Aaron," diye tekrar düzelttim. "Ve evet, oğlunuzla vakit geçiriyor. Tory de öyle. Tory'ye karşı Joker'in üzerinden geçelim mi, yoksa en son ne demek istediğimi anlatabildim mi?"

"Eğer Tory hayatımda daha uzun süre kalacaksa bu bir faktör olabilir."

Tıslayarak nefes aldım.

Tory ile ilgili bir cevap vardı.

"Motorcu çetesinden bir adamla vakit geçiren sen değilsin Carissa," dedi bana.

"Beni tanı mıyorsun," diye fısıldadım. "Birlikte on yıl geçirdik ve bu süre içinde beni tanımak için çaba göstermedin."

"Çocuğunu bir motorcu çetesine maruz bırakmanın doğru olduğunu düşünen türden bir kadınsanız, kesinlikle yapmadım."

"Kulüp," diye tersledim.

"Her neyse," diye karşılık verdi.

Pekâlâ.

Artık temkinli davranmayı bırakmıştım.

"Ne olursa olsun değil. Bu önemli," diye onu eğittim. "Ve dahası,

Beni tanımak için zaman ayırmadığın için aptal olmadığımı öğrenemedin. Seni sevdiğim için aptalca şeyler yapmış olabilirim ama değilim. Ve aptal olmadığım için bunun bir tehdit olduğunu biliyorum."

"Riss-

Sözünü kestim.

"Bana bakıyorsun. Bundan hoşlanmıyorum Aaron. İstilacı ve aşağılayıcı ve nihayetinde yıkıcı olacak. Sana şunu söyleyeyim, oğlumuzla sağlıklı bir eğitim verebilmek için aramızda yaşananların ötesine geçip birbirimize saygılı bir ilişki kurabilmeyi çok isterim. Benim istediğim de bu."

Hızlı bir nefes aldım ve o bir şey söyleyemedi -çünkü duyması gereken çok şey vardı- devam ettim.

"Travis'e maddi olarak bakabilmek için kendi ayaklarımın üzerinde durana kadar sizden de maddi yardım istiyorum. On yıllar sürmeyecek. Daha fazla para kazanabileceğim bir kariyer inşa etmek için eğitim alana kadar olacak. Ayrıca, o henüz çok küçükken, her hafta gidip yerine daha istikrarlı bir ev hayatı olmasını istiyorum. Ve annesi olarak, bu zamanın benimle geçirilmesi gerektiğine inanıyorum. Ona hayatında çok önemli bir şey yapması, babasıyla bağ kurması için zaman tanımak adına, bunu yapmaya devam edebilmeniz için size oğlunuzla geçireceğiniz günler, akşamlar, vesaire vermeye hazırım. Senden istediğim şey bu. Senden *tek* istediğim bu."

Hızlı bir nefes daha aldım ve hemen geri döndüm.

"İstemediğim şey seninle kavga etmek. Travis'in birbirinden nefret eden, sürekli kavga eden ve didişen iki ebeveynle büyümesini istemiyorum. Bu oğlumuz için iyi olmaz. büyüdüğü, ben kendi ayaklarımın üzerinde durdukça, senin mali yardımına daha az bağımlı olacağım ve babasıyla daha fazla zamana ihtiyacı olacak. Eğer bu kararları alabileceğimiz ve gerektiğinde birbirimizi kırmadan bu değişiklikleri yapabileceğimiz bir noktaya gelebilirsek, Travis bundan fayda görecektir. Ama şunu söyleyeyim, benimle kavga edersen ben de karşılık veririm. Ve eğer benimle kavga edersen Aaron, bu bana sadece benim hakkımda değil, oğlumuzla karşı babalık görevlerin hakkında da ne hissettiğini *tam* olarak gösterecektir."

Daha fazla nefes aldım ve bitirdim, tamamen ona verdim.

Hayatında bir kez olsun söyleyeceklerimi önemseyeceği umuduyla Beni dinle.

"Tekrar bir araya gelme fikri Aaron, dürüst olmak gerekirse, seni incitmek istemiyorum. Buna inanmayabileceğini biliyorum ama bu doğru. Ancak, biz *bittik*. Sen beni incitmedin. Beni mahvettin. Kendimi , kendimi yeniden bir araya getirdim ve geçmişte yaptığım hataları görerek bundan daha güçlü çıktım. Bir zamanlar sahip olduğumuz aşktan ikimizin de taptığı bir oğul yaptığımız için çok mutluyum. Ama artık aramızda hiçbir şey yok. Hayatımda çok değer verdiğim bir adam var. Bana iyi davranıyor ve oğlumuzla aşık oluyor. Doğrusu, eğer beni biraz olsun önemsiyorsanız, sadece buna sahip olmama izin vermekle kalmaz, bunu benim için *istersiniz*. Ve bununla birlikte, bu konuşma bitmiştir. Sadece söylediklerimi düşünmeni istiyorum. Pazartesi günü Travis'i bana geri getirdiğinde benim eşyalarımı da getirmeni rica ediyorum. Şimdi, iyi akşamlar."

Onun izin vermemenin doğru olup olmadığını bilmeden ve doğru olmadığından endişe ederek kapattım.

Telefonu sadece Aaron'ın yüzüne kapattığım ve onun buna nasıl tepki vereceği konusunda tedirgin olmakla kalmayıp, tüm bu konuşma hakkında düpedüz endişelenerek .

Tory'den ayrılıyor olabilir de olmayabilir de (ama öyle görünüyordu).

Ben söyleyeceklerimi söyledikten sonra bana geri isteyebilir de istemeyebilir de.

Ancak bunları beni araştırmak için zaman kazanmak amacıyla da söylüyor olabilir; böylece toplantımıza ya da mahkemeye, ihtiyaç duyduğunu düşündüğü her türlü mühimmatla gelebilir, davasına yardımcı olacağını düşündüğü herkesi sürükleyebilir ve kendi takdirine bağlı olarak, istediğini elde etmek için kullanabileceğini düşündüğü herkesi *aşağı çekebilir*.

Henüz tam olarak içine giremediğim güzel mutfağıma baktım.

Eski dairemdeki mutfağın en az üç katı büyüklüğündeydi ve o anda Aaron'la birlikte yaşadığım evdeki mutfaktan çok da küçük olmadığını fark ettim.

Ailesinin düğünümüz için bize aldığı bir ev. Daha önce görmediğim bir ev bana büyük bir sürpriz hediye olarak verildi ve resepsiyonumuzda dans pistinde dururken babası ve eşi büyük duyuruyu yaparken babasının yaptığı tüm tantanayla. Massachusetts'ten döndükten sonra

içine .

Mutfaktan çıkıp yemek odasına/oturma odasına girdim ve etrafıma bakındım.

Mobilyalarım buraya uyuyordu. Seçtiğim çekici, davetkâr ve rahat mobilyalar bu eve uyuyordu.

Mükemmel.

Sanki burası için almışım gibi.

Burası benim yerimdi.

Bu bendim.

Yemek masasının yanındaki büyük pencereye doğru ilerledim ve dışarı baktım.

Büyük çim. Çocukların oynaması için yer. Arkada da güzel bir güverte var. Izgara yapılacak bir yer. Dinlenmek için bir yer.

Sessiz bir mahalle.

Bekledim ve izledim ve bunu bir süre yaptım.

Caddeden sadece iki araba geçti. Yarış yapmıyorlardı. Müzik çalmıyorlardı. Güvenli, sessiz bir aile mahallesinde sakın sakın ilerliyorlardı.

"Burası benim yerim. Burası benim," diye fısıldadım. Oğlum için olmam gereken yerdeydim.

Ama benim için de.

Oğlumu seven, ihtiyacım olan adama sahiptim. Ama aynı zamanda bana aşık oluyordu.

Aaron elinden geleni ardına koymayacaktı.

Ve *her şeyi* mahvedecekti.

Sokağın karşısındaki evin bahçesindeki bir tabelaya odaklandığımı sırada arka kapının açıldığını duydum.

"Carrie, su kaynıyor," diye Joker.

"Şunu kapatabilir misin?" Geri seslendim, gözlerim tabelaya yapışmıştı. Saniyeler geçti.

"Hey," diye duydum.

"Hey," diye cevap verdim, gözlerim o tabeladaydı.

Yaklaştığını hissettim. Elini sırtımda hafifçe hissettim. Sıcaklığını hissettim. Gücünü hissettim.

"Hey," dedi usulca, tek hece, tekrarlanan tek kelime, ama ses tonundaki değişiklik her şeyi anlatıyordu.

"Sokağın karşısındaki ev kiralık," dedim ona, tabelaya .

"Öyle mi?" diye sordu nazikçe.

"Bayan Heely ile konuşmalıyız. Bakalım taşınmak istiyor mu? Onu oradan çıkaralım," dedim.

"Carrie."

"Evet?"

"Bana bak, Kelebek."

Bakışlarımı tabeladan ayırdım ve ona baktım. O da bana baktı.

"Siktir, bebeğim, ne oldu?"

"Aaron beni araştırıyor." Çenesi sıkıştı.

"Senin Kaos'a ait olduğunu biliyor," dedim ona.

"saklamıyorum, asla da saklamam," dedi bana. "Biliyorum," diye fısıldadım.

Bana baktı. Bunu bir süre yaptı, eli sırtımdaydı, hafifti, her zamanki gibi bana dokunduğunu iddia etmiyordu.

İşte orada.

Birden "Yeraltı dövüş piyasasında dövüştüm." dedi. Gözlerimi kırptım.

Sonra "Ne?" diye sordum.

"Yasadışı dövüşler, yasadışı bahisler. Yıllarca yaptım. Hiç yakalanmadım. Tonla para kazandım. Hepsi nakit. Vergi ödemedim ve zorunda kalmazsam da ödemeyeceğim."

Gözlerimi diktim.

Joker konuşmaya devam etti.

"Sakin bir hayat yaşamadım ama hiçbir zaman gerçekten aptalca bir şey yapmadım ve yarı aptalca şeyleri yaparken de yakalanmadım. Başka bir deyişle, sabıka kaydım yok Carissa."

"Ben... tamam," diye cevap verdim.

"Uyuşturucu kullandım," diye devam etti ve kafam sarsıldı. "Esrar içtim. Kokain çektim. Başka hiçbir şey. Esrarın yumuşaklığına ama kokainin yüksekliğini sevmedim. Ama bir dövüşçü olarak ikisi de bana iyi gelmedi, o yüzden uzun zaman önce bıraktım."

"Tamam" diye tekrarlarken belli belirsiz başımı sallıyordum.

"Kaos on yılı aşkın bir süredir temiz bir kulüp," diye devam etti. "Tek bir üye bile kabahatler dışında bir suçtan içeri alınmadı. Sarhoşluk ve düzensizlik, bu tür şeyler. Çarşafli çocuklar var ama ciddi bir şey yok. Uzun zamandır da olmadı."

Bununla birlikte, kafama dank etmeye başladı ve kafama dank eden şey de içimi ısıtmaya başladı.

"Tamam, Joker," diye fısıldadım.

"Ve birkaç gece önce size vermediğim şey," diye devam etti, "sizi korkutacağını bildiğim ve Kulübün elinde olduğunu bildiğim bir şeydi. Kaos için muhbirlik yapan bir kadın, eski bir fahişe öldürüldü. Kulüple sorunu olan adam tarafından öldürülmedi. Kini olan bir çakal tarafından öldürüldü. Bunu size söylemek zorunda kalmak beni utandırıyor çünkü sizi bundan korumak istedim ama o pisliğin geçme ihtimaline karşı her şeye sahip olmalısınız. Derisine kazınmış kelimeler vardı, biri Kaos, diğeri de benim adımdı çünkü o benim muhbirimdi."

"Aman Tanrım," diye nefes aldım, gözlerimin hissettim.

"İyi bir kadın değildi ama Kulüp için iyi şeyler yapmaya çalışırdı, bunu yaparken para alsa bile. Onun dünyası buydu ve böyle olması gerekiyordu. Ama o öldü ve intikamı alınacak. Kulüp bunu görecektir ama doğrudan göremeyecek. Bu işin yapılış şekli Kulübü asla renklendirmeyecek."

Ona döndüm, bir elimi karnına koydum, bana verdiği her şeyi, *neden* verdiğini hissettim, kemiklerime kadar işleyen bir sıcaklıkla beni ısıttı.

"Joker-"

"İşte bu," dedi. "Bu benim her şeyim. Ya da sana ve Travis'e zarar verebilecek her şeyim. Eğer davayı güçlendireceğini düşündüğün için Kulüp'ten ayrılmamı istiyorsan, bunu düşüneceğimi söyleyebilirim. Ama bu senin hakkında bir şey söyler. Benim gibi olan kardeşlerim hakkında ne düşündüğün hakkında. Ve , biliyorum ki bu beni de, bizi de mahveder. O yüzden bunu sana veremem Carrie."

"|-"

"Ama çekip gideceğim."

Vücudum kilitlendi.

Konuşmaya devam etti.

"Bu beni öldürecek. Seni hayatımda istiyorum. Oğlunu hayatımda istiyorum. Sahip olduğumuz şeyi seviyorum ve nereye gittiğimiz, ne inşa ettiğimiz fikrini seviyorum. Hayatımda hiç hayal etmemiştim. Ama şimdi bunu hayal ediyorum. Onu sana vermeyi. Candy'ni sana vermeyi. Ve daha fazlasını. Benim için buna sahip ol. Ama sen ve oğlun için, bana ihtiyacınız , gideceğim."

Hayır.

Hayır, , hayır!

"Sen bir savaşçı mıydın?" Kısık sesle sordum, duygular boğazımı tıkamıştı, bunu sorma ihtiyacı duyuyordum şünkü bana vermek zorunda olduğu her řeyi nasıl bitirdiğini dűřünemiyordum bile.

"Babam beni dövdi," diye cevap verdi ve irkilmeme karşı koydum. "Bunu unutmak zorundaydım. Dışarı ııkarmak zorundaydım. Ben de öyle yaptım."

"Bir kadın mı öldürüldü?" Devam ettim.

"Evet. Kimin, nasıl ya da ne zaman ısırđını bilmeyeceğim ama eğer sorumlu adam ısırırsa nedenini bileceğim."

Sessiz kaldım.

Eli beni terk etti.

Kendimi yoksun

hissettim.

"Carissa, eğer bunun olması gerekiyorsa, şimdi olmalı," diye açıkladı. "Bu işin bitmesi gerekiyor, benim de kapıdan ıkıp gitmem lazım. Bana kendinden, Trav'den daha fazlasını verirsen, bu kararı daha sonra verirsen, içimden asla iyileşmeyecek bir şeyi söküp alırsın."

"Eğer benden uzaklaşırsan, beni öldürürsün." Başı sarsıldı.

Ama işim bitmemişti.

"Ve eğer Kulübe sırtını dönersen, seni asla affetmem, Carson Steele."

Joker orada durdu, tamamen hareketsizdi ve bana baktı.

"Aaron her şeyi mahvetmek için elinden geleni yapacak," dedim ona. "Ve başarılı da olabilir. Bu beni korkutuyor. Hayır, beni *korkutuyor* çünkü bunu tekrar yaşamak istemiyorum. Ama bu sefer ne sana ne de değer verdiğim başka birine bunu yaşatmak istemiyorum. Bununla birlikte, ne yaparsa yapsın, bir dahaki sefere, bir sonrakine ve hatta belki bir sonrakine nereye gidersem gideyim, Travis'e ve sana sahip olduğum sürece hayatta kalacağım."

Son sözümü söyledim ve sonra sırtımı yere dayadım ve Joker üzerimdeydi.

Kıyafetlerimi çekiştiriyordu. Ben de karşılık verdim.

Çaresiz, nefes nefese, kıyafetler uçuşarak, dudaklar sürüklenerek, ağızlar birleşerek, diller tadarak, eller dolaşarak, tırnaklar kaşınarak, parmaklar birbirine dolanarak birbirimize girdik, Joker üstte, ben üstte, ve geri, ve tekrar, daha fazla dayanamayana kadar.

"Prezervatif, bebeğim," diye yalvardım.

Elini uzattı ve kot pantolonunu bize doğru sürükledi. "Arkana yaslan, yayıl, beni tut Carrie," diye emretti. Onu sırt üstü yatırdım ve dediğini yaptım.

Prezervatifi taktı ve hiç vakit kaybetmeden üzerimi örttü.

Ama o noktaya gelmek ne kadar çılgınca olsa da, tam o anda, vücudu benimkinin üzerinde, bacaklarım kalçalarını çevreliyor, kollarım sırtına doğru kıvrılıyor, ellerim kürek kemikleri üzerinde yayılıyor, gözleri benimkine kilitleniyor, ağırlığı bir ön kolunda, diğer kolu altımda, belime sarılmış, ucunu hissettim ve sonra yavaşça içeri kaydı.

Tamamen gömülene kadar onu santim santim içime alırken dudaklarım aralandı.

"Çok güzel," diye mırıldandı, bakışları hâlâ üzerimdeydi. Gözlerimi kapattım.

Aşık olmuşum.

Onları açtım ve fısıldadım, "Lütfen, *lütfe*n, bir daha beni terk etmekten bahsetme."

Onun yanıtı başını eğmek ve burnunu benimkinin üzerinde kaydırmak oldu, "Yapmayacağım, Kelebek" diye inledi.

"Asla, Carson. Bana söz ver." "Söz ver, bebeğim."

Dudaklarımı onunkilere dokundurdum.

"Teşekkür , tatlım." Başını eğdi ve beni öptü.

Sonra içime girdiği gibi yavaşça, yemek odası takımının yanında yerde benimle sevişti.

Elbette daha hızlı, daha sert, nefes kesici ve ezici bir şekilde sonuçlandı.

Hayret verici.

Ve sonra, Joker'in altında yerde sırtüstü yatarken, onun ağırlığı ve sıcaklığı bana baskı yaparken, nefesleri boynuma dokunurken doruk noktamın beni terk ettiğini hissettiğimde, bana tekrar geldi.

Burası benim yerimdi.

Burası bendim.

Burası tam olarak gereken yerdi. "Suyu kapattın mı?" diye sordum.

Joker'in vücudu kısa, şaşkın kahkahasıyla birlikte sertçe hareket etti.

Sonra başını kaldırdı, gözlerimin içine baktı ve "Evet, Carrie" diye cevap verdi.

"Güzel," diye mırıldandım.

Elini kaldırdı ve "İyi olacağız" demeden önce saçlarımı alnımdan uzaklaştırdı.

Başımı salladım.

"Her şey yoluna girecek bebeğim," diye fısıldadı. Gözlerinin içine baktım ve düzeleceğini biliyordum.

Biliyordum.

Çünkü Joker hâlâ içimdeyken ve ağırlığı üzerimdeyken yerde yatarken buranın *onun* yeri olduğunu biliyordum.

Ve benim gibi o da evini seviyordu. Bu yüzden asla gitmezdi.

Joker

Ertesi gün Joker, siyah Lexus SUV'un yanında bisikletine yaslanarak uzun süre bekledi.

Sonunda ortaya çıktı.

Adliyeden arabasına doğru yürürken, herif onu fark etti, durdu, telefonunu çıkardı ve Joker'in fotoğrafını çekti.

Joker hareket etmedi.

O pisliğin bir sonraki adımında ne yapacağını biliyordu.

Aaron Neiland yüzleşme fırsatını kaçırarak adam değildi.

O da Joker'in yapacağını bildiği şeyi yaptı.

Joker'e doğru yürüdü ve "Joker'in gözünü korkutamazsın" dedi.

Ben."

"O mutlu."

Adam hareketsiz kaldı.

"Telefonda kafasını sikmediğin sürece ya da oraya girdiğinde ve onu düzeltmek için yapacak işlerim olduğunda, o mutlu. O senin çocuğunun annesi, dostum, bunu onun için istemelisin. Hayatında çok fazla şey yaşamadı ama şimdi düzenli bir hayatı var. Huzuru var. Onu rahat bırak ve ona bunu ver."

"O daha iyisini hak ediyor," diye karşılık verdi Neiland.

"Haklısın," diye kabul etti Joker. "Şansını denedin ve onu mahvettin. Şimdi daha iyisini buldu."

Neiland'ın üst dudağı alaycı bir ifadeyle kalktı. "Benden daha iyi olduğunu mu söylüyorsun?"

"Carissa için söylüyorum, öyleyim."

Başını iki yana salladı. "Kendini buna ikna etmiş olman inanılmaz."

"Hayır," diye karşılık verdi Joker. "İnanılmaz olan ikinizin bir çocuk yapmış olmanız. Bir *mucize* yarattınız dostum ve bunu yaparken de bir sorumluluk üstlendiniz. Ve o çocuğun annesi küçük kız kardeşini kaybetti. Annesini. Sevdiği adam onu aldattı, yatağından, evinden kovdu, başka bir kadınla evlendirdi, ne kendisi ne de bebekleri için güvenli olmayan boktan bir yerde yaşamaya zorladı ve adam orada durup onun için benden daha iyi olduğunu düşünebiliyor. *Bu* inanılmaz."

Buna karşı koyamayınca arkasını döndü: "Seninle ailem hakkında konuşmayacağım."

Bu çok önemliydi, bu yüzden Joker peşini bırakmadı. "Senden tek istediğim onun mutlu olmasına izin vermen."

Geri döndü. "Onu mutlu edebilirim." "İyi iş çıkardın."

Joker'e doğru eğildi. "Şu anda sana ihtiyacı var *dostum*. Olmadığında ne olacak?"

"Hâlâ benimle olacak."

Arkasına yaslandı ve kötü kötü . "Emin misin?" "Kesinlikle."

"Hayal dünyası, Steele," diye alay etti.

Joker bisikletinden uzaklaştı ve tamamen ona doğru döndü,

Adamın tetikte olmasını ama pozisyonunu korumasını izliyordu. Bir o yana bir bu yana gidip gelen gözleri her şeyi anlatıyordu.

İtibarını kaybetmek istemiyordu ama bir kaçış planına ihtiyacı vardı çünkü iş yumruklara kalırsa dayak yiyeceğini biliyordu.

Ama Joker ona doğru bir santim bile kıpırdamadı.

"Bu konuya girmek istemedim ve hepsini alamazsın. Bu benim ve Carrie'nin. Ama senden alamadığını benden çeşitli şekillerde alıyor, Neiland. Seviyor. Bazıları için yalvarıyor."

"Kaba ama şaşırtıcı değil," diye tısladı.

"Beni yanıltıyorsun," dedi Joker sessizce. "Bir kısmını anladığını görüyorum ama hepsini anlamıyorsun. *Seni* hak etmesi için çalışması gerektiğini düşünecek kadar kendini beğenmişsin. Kendi yoluna gidiyorsun, kendi işini yapıyorsun, istediğin zaman istediğin kişiyle birlikte oluyorsun. Test üstüne test, ve o geçer, seni istediğin gibi kabul eder, ya da gider. Benimle, bana açıkça söyledi, bu kolay. Ben de ona kolay olanı verdim. *Biz* . Çünkü benimle nerede duracağını biliyor ve onu koyduğum zemin sarsılmaz. Şimdi sana soruyorum, onu bu kadar çok geri istiyorsun, *aileni* istiyorsun, o zaman ona karşı bir şeyler hissettiğini düşünüyorum. Az da olsa bir şeyler hissediyorsun. Eğer hissetmiyorsan, bu onunla ilgili değil, onu ya da beni ya da ikimizi birden iyileştirme ihtiyacınla ilgili demektir. Ama eğer bir şeyler hissediyorsan, bilmek istediğim şey, neden onun kolay olmasını istemediğin?"

Yine karşı koyamayan Neiland, "İşimiz bitti," dedi ve arkasını döndü.

Joker botlarına bakarak, "Elbette öyleyiz," diye mırıldandı.

Neiland, "Erkek erkeğe, belli ki bunun olmasını istiyorsun," deyince Joker ona baktı. "*Seninle* işim bittiğinde, Carissa ne kendisini ne de oğlumuzu senin yakınında istemeyecek."

"Sana iyi şanslar dostum," diye yanıtladı Joker.

Bir alay daha. "Hiçbir fikrin yok."

Joker hiç tereddüt etmeden ona fikirlerini verdi.

"Dövüşçü olduğumu biliyor. Esrar içtiğimi biliyor. Kulübümün her üyesini tanıyor ve seviyor."

"Bir fahişenin karnına senin adının kazındığını biliyor mu?" diye karşılık verdi.

"Yeri paylaşmadım ama evet, bunu o da biliyor."

Neiland gözlerini kırptırdı.

"Daha var mı?" Joker sordu ama olmadığını biliyordu, bu yüzden Neiland orada durup ona bakarken Joker başını salladı. "O zaman sanırım işimiz bitti."

"Daha işimiz bitmedi."

Joker başını sallamaya devam etti ve bisikletine doğru dönmeye başladı.

"Oğlumza sabıkalı bir adam bakıyor," diye ısırdı ve Joker sırttı ama bunu gülmemek için yaptı.

Tekrar ona baktı. "İyi karar, Pete'in peşinden git. Bu işe yarayacaktır."

Neiland belirsizliğini saklamadan önce sadece bir süre için açığa vurdu ve "Bu Carissa'nın çocuğumuzun yetiştirilmesi konusunda uygun kararlar verebileceğini göstermez" dedi.

"Tüm stratejini benimle paylaşmak istediğine emin misin? İstiyorsan sorun değil ama not alabilmem için bana bir saniye ver."

"Sen bir pisliksin," diye alay etti.

"Eski karına aşığım," diye karşılık verdi Joker, sesinde hiç eğlence yoktu, gözleri Neiland'ın kilitlenmişti. "Onu liseden beri seviyorum dostum. O benim için her şey demek. Onu dibe çekmelisin, bu berbat olur, ama onu tekrar ayağa kaldıracam. Onu parçalara ayıracaksın, bunu izlemekten nefret , ama onu tekrar bir araya getireceğim. Kendini daha büyük bir sakin varmış gibi hissetmek için ne yapman gerekiyorsa yap. Ama şunu bil, sonunda o ve ben olacağız. O yüzden şansını dene. Paranı harca. Ruhunda izler bırak. Oğlunu yarala. Seni görmeye dayanamayacağı noktaya kadar onu zorla. Ama tüm bunların senin suçun olduğunu bilerek yap. Tıpkı daha önce olan her şey gibi, hepsi senin suçun."

Bununla birlikte Joker onu kovdu. Motosikletine döndü, bindi, kontağı çevirdi ve geri geri giderken adama bakmadı bile.

Bunun bir son olmayacağını bilerek atını sürdü. Ayrıca kardeşleriyle konuşması gerektiğini bilerek uzaklaştı.

Ama o adamın zorladığı son ne olursa olsun, oğlunu yaralamayacağını umarak atını sürdü.

Gerisi Joker'in elindeydi.

* * *

Pazartesi günü Neiland'ın Travis'i geri getirmesini beklerken Carissa'nın gergin olmasına şaşırılmamıştı.

Sadece onun neden gergin olduğunu bilmiyordu.

Adam ortaya çıktığında, alışkanlık haline getirdiği gibi, Joker geride durdu, arkasını kolladığını bildiğinden ve Neiland'ın onun varlığını kaydettiğinden emin oldu.

Neyse ki bu sefer düşüş çok daha kısa .

Ama Neiland'ın Joker'i görmezden gelip sadece ona odaklanmaya karar vererek, o kadar çok sakarin vererek kıkına girmeye çalışmasını izlerken midesi bulanıyordu ki, odanın bununla patlamaması bir mucizeydi.

Ama o sadece çocuğunu düşünüyordu, nezaketi zorluyordu ve Neiland'ın arabasına geri dönüp ona almak için büyük bir gösteri yaptığı iki kutu vardı.

Kapıyı adamın kıkına kapatırken sadece biraz ısrarcıydı.

Ama Travis'i kucaklayıp gittiğinde, pencereye doğru ilerledi ve onun gidişini izledi.

Joker de öyle yaptı.

Lexus kaldırımdan çekildiği anda, Carissa onun alanına girmişti.

"Joker'e merhaba de, tatlım. Annenin acilen yapması gereken bir şey var," dedi ve Travis'e bir öpücük verip sarıldıktan sonra onu Joker'e teslim etti.

Sonra kutuların yanına gidip bantları yırttı.

Joker çocuğa sarıldı, onu tekrar kucağına almaktan, kollarındaki ağırlığından ve çıkardığı sesleri duymaktan memnundu.

Ama gözleri Carissa'nın üzerindeydi.

İlk kutuyu çalgınca karıştırdı ve onu izlerken Joker çerçevesinin gerildiğini hissetti.

"Carrie, ne-?"

Kız garip, panik bir ses çıkardığında kendini kesti, umutsuzca bir sonraki kutuya döndü ve bandı yırttı.

Travis kolunda endişelenmeye başladı.

"Carrie," diye fısıldadı kadın kapakları geri çekip içeri girerken.

Sonra aniden bir çerçeveyi göğsüne doğru çekti ve yere düştü.

Kıçını, dizlerini yukarı , vücudunun üst kısmını kıvrarak salladı.

Onun yanına çömeldi. "Bebeğim."

"Şimdi ondan ihtiyacım olan her şeye sahibim. Şimdi ondan hiçbir şeye ihtiyacım yok. Şimdi ihtiyacım olan her şeye sahibim," dedi bir ilahi gibi, sesi boğuk.

Joker elini kaldırıp saçlarını omzundan çekerken Travis mutsuz bir ses çıkardı.

Kadının yanağını ıslatan gözyaşlarını gördü.

"Carrie," sesi de kalındı, "konuş benimle."

Nemli gözleri, kollarını açıp çerçevenin arkası kalçalarına çarparak içindekileri ortaya çıkarırken ona baktı.

Joker ona baktı ve boğazı düğümlendi.

"Artık ihtiyacım olan her şeye sahibim," diye fısıldadı, kelimeleri titriyordu.

Joker dizlerinin üzerine çöktü, kolunu kızın oğluna doladı, diğer elinin parmaklarını kızın saçlarına geçirip başını hafifçe geriye doğru çekerken onu kendine yakın tuttu.

Öpücük için içeri girdi.

Travis onlara ihtiyaçları olanı verdi, Joker'in ağzının onunkinde hareket etmesi için zaman tanıdı ve aynı zamanda söylemesi gereken her şeyi söylemesi için ona vermesi gereken her şeyi verdi.

Sonra çocuk işini bitirdi ve çığlık atıp ikisinin de saçını çektiğinde ikisi de bunu anladı.

Bu da öpüşmeyi bıraktıklarında gülümsedikleri anlamına geliyordu.

* * *

O gece, pahalı çarşafı ve harika bir yatağı büyük bir yatakta, küçük bir çocuk bir oda ötedeki beşiğinde uyuklarken, Carson Steele ve Carissa Teodoro, Carissa'nın komodininin üzerinde duran bir çerçevedeki eskizle birbirine dolanmış derin bir uykuya daldılar.

Doğru yerde.

gereken yerde.

O evdeki her şey ve her varlık gibi. Doğru yerde.

Tam da olması gereken yerde.

BÖLÜM YIRMI İKİ

Doğru Olmak

Joker

JOKER garajda durmuş, ellerini kalçalarına dayamış, inşa etmekte olduğu arabaya bakıyordu, kaputu açıktı, yeni motoru parlıyordu, çizik korumaları yanlardan sarkıyordu, içi boştu çünkü sipariş ettikleri koltuklar birkaç güne kadar gelmeyecekti.

Ancak programa sadık kalırlarsa, ertesi günün sonunda anahtarı çevirmiş olacaktı.

Sadece dönüp yakalayacağını umuyordu. Ne kadar çok inşaat yapmış olursa olsun, bu her zaman bir saçmalıktı ve gerçekleşmezse, nedenini yarım saatten yarım haftaya kadar herhangi bir yere eklenebilirdi.

"Joker! Tatlım! Bir ziyaretçin var!"

Cherry'nin çağırısı üzerine ofisin kapısına yöneldi.

Sonra arkasından yürüyen adamı görünce gülümsedi. Bay Robinson. Keith.

Tanışmadan önce adam elini uzatmıştı ve tanıştıklarında da elleri titriyordu.

"Bana aramamı söylemiştin," dedi Keith. "Ama ve bir uğrayayım dedim."

Joker teması keserek, "İyi ki " diye cevap verdi. Keith'in gözleri arabaya kaydı. "Kız senin mi?"

Joker de arabaya baktı. "Şu anda üzerinde çalıştığım arabaya, evet."

Joker, "Çok güzel bir kız," dediğinde adamın gözlerini üzerinde hissetti.

Keith'e baktı ve sırtıttı. "Görmek ister misin?"

Keith başıyla onayladı ve Joker onu arabaya götürdü.

"Peki senin bu konudaki sorumluluğun ne?" Yürürlerken Keith sordu.

"Hepsini," dedi Joker ona.

Arabanın yanında durdular ve Keith ona baktı. "Pardon?"

"Tasarım, şasi, gövde, egzoz, süspansiyon, şanzıman, motor, tekerlekler, iç mekan, boya." Arabaya baktı. "Tampondan tampona, tavandan tekerleklerle, o benim."

"Bu, uh... Ben... Carson..." Joker kekelerken ona baktı. "Bu inanılmaz derecede etkileyici."

Bu iyi hissettirdi ama yine de Joker omuz silkti.

"Benim işim," diye mırıldandı ve devam etti, "Deri ya da başka bir şey dikmek değil. İç mekanların çoğunu taşeronlara yaptırıyoruz ya da restore ettiriyoruz, restorasyonun ötesinde araçlarda bulduğumuz harika şeyleri kullanıyoruz. Yeniliyoruz ve uygun hale getiriyoruz. Ve ben boyamıyorum. Bunu yapan bir boyacımız var, bir diğeri de ince çizgi çiziyor. Hava fırçalamayı hayal ediyorum, bazılarını yapıyorum, ancak zaman alıyorsa, teslim tarihimiz varsa ve o kadar zamanım yoksa, yardım eden bir adamımız var-"

"Havalı fırça mı kullanıyorsun?" Keith sordu ve Joker yine omuz silkti. "Evet."

Keith yavaşça gülümseyerek, "Birazını görmek isterim," dedi

Joker başını salladı. "Cherry'nin ofisinde eski yapılarla ilgili bir kitap var. Yapabilirim-"

"Tatlım!" sesini duyunca konuşmayı kesti.

Döndü ve Carissa'nın kalçalarını saran, bacaklarını dizlerinden aşağısını açıkta bırakan sevimli bir elbise, yüksek topuklu, kız gibi sandaletler, saçları açık ve büyük, hafif makyajlı, Travis kalçasında ona doğru aceleyle gördüğünde kocaman gülümsemesini durdurmaya bile çalışmadı.

Yanında da Bayan Heely vardı.

"Bakın kimi !" diye bağırdı ve hafifçe dönerek Bayan Hannah'yı işaret etti.

Heely.

"Hey, Kelebek," seslendi ve yanındaki kadına baktı. "Anne Heely."

Bayan Heely gözlerini devirdi.

Carissa ona doğru geldi, boşluğunun derinliklerine girdi, elini karnına götürdü ve sakallı çenesini öpmek için yuvarlandı.

Travis öyle bir yapıştı ki, geri çekildiğinde hâlâ Joker'e sahip çıkıyordu. Joker ipucunu aldı ve çocuğu kollarına çekti.

"Hey, oğlum," dedi ona. "Goo, dah, bah," diye yanıtladı Travis.

"O kadar iyi bir gün müydü?" Joker sordu.

"Bah!" Travis de aynı fikirdeydi, ellerini kaldırdı ve biriyle Joker'in çenesine, diğeriyle de ağzına vurdu.

Joker ona izin verdi ve sırtarak yaptı.

Sonra döndü ve Bayan Heely'ye doğru eğildi, böylece Bayan Heely elini onun yanağına dokundurabildi.

Gözleri gülümsüyordu ama dudakları mırıldanıyordu: "Ve yine, tıraş olmuyor."

ona sırtmaya devam etti.

"Aman Tanrım! Şuna bak! Her şey senin çiziminle bir araya geliyor ve bu *inanılmaz!*" Carissa ağladı ve Joker ona döndüğünde ellerini önünde kenetlediğini gördü.

Sonra çamurluğun üzerindeki kapağa doğru eğildi ve izlerken, ateşleme yakalandıktan sonra karar verdi, test sürüşleri yapıldı, geç oldu ve garaj ıssızdı, kaputu indirecek ve onu orada becerecekti.

Bu ayakkabılarla.

Ona döndü ve tekrar "İnanılmaz!" diye haykırdı. Bayan Heely'ye bakmak için döndü. "Bu inanılmaz değil mi?"

"Bunu sen mi yaptın, Carson?" diye sordu kadın ve Carson ona bakınca Carissa'ya benzediğini gördü.

Hayret.

"Evet," diye mırıldandı.

Bayan Heely gururla parlayan gözlerini ona çevirdi. "Açıkçası kendimi direksiyonun başında göremiyorum ama bu onu daha az muhteşem yapmıyor."

Keith, "Görüyorum ki oybirliği var," diye söze girdi ve Joker, Carissa'nın arabadan doğrulup kendisine döndüğünü gördü.

"Çok özür dilerim. Yarıda kestik. I..." Gözleri kocaman oldu, Carson

Bunun ne kadar sevimli olduğunu görünce ellerini önünde üç kez çırpıp ve "Bay Robinson!" diye bağırdı.

Keith gülümseyerek, "Beni yakaladın," dedi.

Carissa ona doğru koştu ve hızlıca sarıldı. Arkasına yaslandı, elleri hala onun pazularının üzerindeydi ve yüzüne deli gibi gülümsüyordu.

"Bu çok harika!" diye haykırdı. "*Wilde ve Hay'i* duyduğunuz için mi buradasınız?"

Keith hafif şaşkın bir ifadeyle başını sallayıp, "Üzgünüm, hayır. *Wilde ve Hay?*"

"Joker'le ilgili büyük bir haber yapıyorlar," dedi ve Keith şaşkın şaşkın bakmaya devam edince "Carson," diye ekledi.

Gözleri yavaşça Joker'e dönerken adam şaşkın şaşkın bakmayı bıraktı.

"Hayır," diye cevap verdi Carissa'ya sessizce. "Sadece Carson'ın çalışmalarını görmeye geldim. Hiçbir fikrim yoktu." Sesi daha da kısıldı. "Ama şaşırmadım."

Joker, dudağını bırakmış ama gömleğine yapışmış olan Travis'i kaldırdı ve Keith'in gözleri çocuğa kaydı.

Joker göğsünü ısıtan iyiliği hissetmeyi bıraktı ve Keith Travis'i içine aldığı anda kendini hazırladı.

Gözleri geri geldi. "Carissa ile bir oğlunuz olduğundan bahsetmemişsiniz."

Joker bir şey söyleyemeden Carissa kolunun altından iterek onu omuzlarına dolamaya zorladı (zaten bunu yapmayacağından değil) ve kendi kolunu Joker'in beline dolayarak onun yanına bastırdı ve "Travis Aaron Neiland'ın, Bay Robinson. Evliydik. Şimdi değiliz ve ben Jo... Carson'la birlikteyim."

"Ah," diye mırıldandı Keith.

Carissa uzandı ve Travis'in elini Joker'in gömleğinden nazikçe çekti. Keith'e doğru sallayarak, "Bay Robinson'a merhaba de, Googly," diye emretti.

"Gah doo," dedi Travis, elini annesininkinden çekti ve yumruğunu ağzına soktu.

Bay Robinson gülümsedi.

"İşte bu yüzden buradayız, tatlım, bir bakıma," dedi ve Joker ona bakarken onun da kendisine baktığını gördü. "Bayan Heely

Travis'le tanışmak istiyordu, ben de onu gezdirdim. Sohbet etmeye başladık. Sonra Kam ile konuştuk. Bu akşam herkesi yemeğe çağırıyoruz. Olur mu?"

Gizli bir amacı olduğunu biliyordu. Kiralık olduğunu öğrendiğinden beri Bayan Heely'yi sokağın karşısındaki eve yerleştirmek istiyordu.

Salı günüydü. Travis'i geri alalı daha yirmi dört saat bile olmamıştı. Ve şimdi Bayan Heely'nin oğluyla tanışmak istemesini, istediğini elde etmek için bahane olarak kullanıyordu.

Bayan Heely'nin sokağın karşısında olması kesinlikle kötü olmazdı, bu yüzden ona "Benim için sorun yok" dedi.

"Harika!" diye bağırdı, heyecanıyla onun yanında biraz zıpladı, bu sevimli ve ateşli bir şeydi. Sonra geri çekildi. "Aman Tanrım! Çok kabasın. Bay Robinson, bu Bayan Heely. Eskiden Carson'ın komşusuydu ama aslında Carson'ın ailesinden," diye duyurdu.

Bayan Heely elini uzatırken gözle görülür bir şekilde gurur duyuyordu.

"Bay Robinson lisede tarih öğretmenimizdi," dedi Joker ona.

Bayan Heely'nin gözleri parladı. "Sizinle tanıştığım memnun oldum ve bir öğretmenin öğrencileriyle sürekli ilgilendiğini görmek çok güzel."

Keith, "Şurada da görüldüğü gibi Carson'la her zaman ilgilenecek çok şey olmuştur," derken el ele tutuşup selamlaşıyorlardı.

Bayan Heely'nin gülümsemesiyle ayrıldılar. "Tüm kalbimle katılıyorum." "Ben de," diye mırıldandı Carissa nefesinin altından.

Kahretsin, bu ekip ne kadar harika olduğu konusunda çenesini kapatmıyordu, bunu gerçekten kabul etmek zorunda kalacaktı. Harika bir ama yine de çok garipti.

Carissa, onun ne hissettiğini biliyormuşçasına hemen içeri daldı.

"Bunu söylemekten nefret ediyorum ama geç oldu ve gitmemiz gerekiyor." Keith'e baktı. "Birdenbire dokuz kişiyi doyurmaya başladık. Yemek almam gerek." Başını yana eğdi. "Bize katılmak ister misin?"

"Başka bir zaman, Carissa. Karım ve benim bu gece planlarımız var."

Keith cevap verdi.

"Bummer, ama anlıyorum. Kısa bir süre. Başka bir gece için ayarlarız." Bayan Heely'ye döndü. "Mağazaya gitmeye hazır mısınız?"

"Ne zaman ," diye yanıtladı Bayan Heely.

Joker'e geri döndü ve ellerini oğluna doğru kaldırdı. "Hadi oğlum, annen ve Bayan Heely'nin hemen markete gitmesi gerekiyor."

Travis Joker'in kollarında kıpırdandı, çenesine tutunmaya çalıştı ve "Bah, moo mah!" diye bağırdı.

Travis her "moo mah" dediğinde yaptığı gibi gözlerini Joker'e dikti ve bunun "anne" olduğuna ikna oldu.

Joker haklı olup olmadığını bilmiyordu. Ama bu olduğunda onun yüzünü görmek hoşuna gidiyordu.

Gözlerini Joker'den ayırdı ve ellerini Joker'in üzerine tırmanmaya başlayan oğluna uzatarak, "Bah! Dah! Kah! Duh! Buh!" diye bağırdıktan sonra Joker'in omzuna vurdu ve ona kızgın bebek suratı yaptı.

"Benimle arası iyi," dedi ona.

"Kesinlikle öyle," dedi Bayan Heely, sesinde bir gülümsemeyle. "Kamyonentiniz yok," dedi Carissa ona.

"İşiniz bittiğinde geri dönün, onu eve götürebilirsiniz, ben de arkanızdan gelirim," dedi.

"Tamam, tatlım," diye mırıldandı, eğildi ve bu sefer başını çevirdi, böylece öpücüğüyle çenesini değil dudaklarını aldı. "Sonra görüşürüz," diye fısıldadı uzaklaştığında. Yüzünü Joker'in boynuna çeviren Travis'e doğru eğildi ve onları ayırmaya çalışacağını düşünerek bastırdı.

Joker'in boynuna bir ahududu üfledi ve o da kıkırdadı ama Joker'i itmeye devam etti.

Uzaklaştı.

"Sizi tekrar görmek çok güzel Bay Robinson," dedi.

"Keith, Carissa," diye davet etti.

"Keith," dedi sıcak bir şekilde.

El sıkıştılar. Bayan Heely Keith'le vedalaştı. Carissa, Joker'in dudaklarına bir kez daha dokunmak ve Travis'e ahududu vermek için geldi. Bundan sonra Keith ve Joker, Carissa ve Bayan Heely'nin evlerine doğru yürümelerini izlediler.

Kadın enkazı.

Annesi uzaklaşırken Travis planını açığa vurdu ve aşağı inmek için çabalamaya başladı, Joker'den hoşlanıyor olabilirdi ama asıl istediği bir garajın kırı ve pası üzerinde sürünmekti.

Joker onu sabit tuttu, gözleri Travis'in annesinin tatlı kıkına kilitlenmişti.

"Kaç yaşında?"

Keith'in bu sorusu üzerine Joker gözlerini Carissa'nın kıkından ayırdı ve yanındaki adama baktı.

"Dokuz ay."

Bir şey taşındı üzerinde Keith'in yüz o oldukolay için Oku.

Mutsuzluk ve öfke.

"Lütfen bana Bay Neiland'ın kocalığından daha iyi bir baba olduğunu ," diye rica etti.

Evet.

Keith Robinson'dan hiçbir şey kaçamazdı. Aaron Neiland'ın ne kadar büyük bir ahmak olduğunu çok iyi biliyordu, bu yüzden şimdi daha büyük bir ahmaktı.

"kadarıyla oğlunu seviyor."

"Ve Carissa da sana sahip," dedi Keith sessizce. "Ve ben de ikisini birden yakaladım," diye yanıtladı Joker.

"Dünyadaki en iyi duygulardan birini bilmek ister misin, Carson?" Keith sordu.

Joker bildiğinden emin değildi. Az önce olanlardan sonra bundan her şey çıkabilirdi. Tüm bunlar olmuştu ama aynı zamanda Joker, Keith ve karısının sahip olamadığı şeyi kollarında tutuyordu.

Yine de, "Elbette." dedi.

Keith onun gözlerinin içine baktı, Joker bakışlarının gücü karşısında gerildi ve adam, "Haklı olmak," diye fısıldadı.

Joker nefesini içine çekti.

Travis bağırdı, "Bah goo dee fah luh dah koo!"

Keith sıırttı, Joker'in arabasına baktı ve "Şimdi, eğer zamanın varsa, bana her şeyi göster" dedi.

Sinirlenmiş Travis'i yakınında tutan Joker bunu yaptı.

* * *

Bayan Heely'nin Carissa'nın mutfağında yaptığı vişneli turtadan arta kalan kirli tabaklarla birlikte Carissa'nın yemek masasında oturan Joker bir şeyler hissetti.

Sağ tarafına baktı.

Masanın başındaydı.

Carissa, Carissa olduğu için Bayan Heely'ye ayağını vermişti. Bu yüzden onun sağında oturuyordu.

Ve ona baktığında, gözlerini kanepelere diktiğini ve yüzünde, içinde hissettiği bir ifade olduğunu gördü.

Başını o tarafa çevirdi ve Linus ile Kam'ın çocuklarının kanepenin üzerinde süründüklerini, çoğunlukla homurdanarak güreştiklerini gördü.

Candy bir kenarda oturuyordu, küçük elbisesi tertemizdi, gözleri kardeşlerinin üzerindeydi, sanki onlardan ne anlam çıkaracağını bilmiyordu ama aklına gelen şey pek de fazla değildi.

Baktığında Travis'in kanepenin köşesine doğru süründüğünü, bezli kışının üzerine yuvarlandığını, yumruklarını dizlerine vurduğunu ve "*Kee lah!*" diye bağırdığını gördü.

Erkek aksiyonuna katılmak istiyordu.

Joker tekrar Carissa'ya baktı.

O sadece bunu istedi. .

Çocuklar ve bebekler kanepesinin ve oturma odasının her yerinde.

Ve onun yüzündeki huzurlu, mutlu ve istekli karışımı ifadeyi izleyen Joker, onları istediği hızda ilerleterek, yani gelecek hafta onu yüzük alışverişine götürerek, bir hafta sonra Travis'i geri aldıklarında kışını onunkine bağlayarak ve çocuklarından biri bir yumurtayı fethettiği anda karnına bir çocuk yerleştirerek onu korkutmamaya kararlıydı.

Ama yine de ertelemeyecekti. Belki

bir ay.

Eğer , iki.

"İki oğlum var, sakın olsalar iyi olur yoksa babalarının eliyle patilerini bronzlaştıracaklar!" Linus, güreşçilerin kanepeden düştüğü anlamına gelen bir gümbürtü duyduktan hemen sonra gürledi.

Joker o tarafa baktı ve Candy'nin başını yemek masasına çevirdiğini gördü; belli ki beş yaşında küçük bir kızdı ve bugün erkeklerin durumuna üzülüyordu.

Masanın altında onu tekmelediğini hissettiğinde gözleri Carissa'ya geri döndü.

Kız ona bakıyordu.

Kaşlarını kaldırdı.

Başını masanın ayak ucuna doğru salladı. Adam başını salladı.

Onu tekrar tekmeledi ve çenesini neredeyse belli belirsiz bir şekilde ona doğru uzattı.

İç çekti.

Bu akşam yemeğini bir araya getirme telaşından vakit bulup onu kenara çekmiş ve Bayan Heely ile konuyu Joker'in açması gerektiğini söylemişti. Bu Carissa'nın fikri olsa da, Bayan Heely'yi o kadar iyi tanımadığını ve kadının sokağın karşısına taşınmasını istemesinin ona garip gelebileceğini söyledi.

Joker, Bayan Heely'nin umurunda olmadığını düşündü. Belli ki Carissa'dan hoşlanıyordu. Joker'in kadınının da Joker gibi ona yakın olmak istemesi hoşuna giderdi.

Carissa bunun tuhaf görüneceğini tekrarladı. O kabul etmedi.

Bir anlaşmaya varamadan geri çağrıldı, ama belli ki koridordaki aceleci, fısıltılı konuşmaları arasında bir yerlerde onun kendi düşünce tarzına yaklaşacağını hissetmişti.

Başını tekrar masanın ayağına doğru salladı ve bu sefer çok daha hissedilirdi.

"Kelebek, konuş onunla," dedi yüksek sesle.

Gözleri kocaman oldu ve sonra daraldı.

"Kiminle konuşacağım?" Kam sordu.

Joker dikkatini Kam'e çevirdi. "Carissa'nın Bayan Heely'ye söylemek istediği bir şey var."

"Evet?" Bayan Heely sordu. "O nedir, canım?"

"Aslında Joker'in bahsetmesi gereken bir şey var," dedi

Carissa. "Benim fikrim değildi, Carrie," diye hatırlattı ona.

Onu yine masanın altından tekmeledi.

Başını eğdi ve vişneli turta lekeli yüzüne bakıp sırıttı.

Tabak.

Linus, "Biri ," diye araya girdi.

Joker gözlerini kadınına çevirdi ve kaşlarını tekrar kaldırdı.

Gözlerini masaya dikmeden önce çok sevimli bir ses çıkardı.

"Caddenin karşısında kiralık bir ev var," diye duyurdu. Linus Kam'a baktı.

Bayan Heely'nin kaşları şaşkınlıkla birbirine yaklaştı. "mı?"

"İki yatak odası var," diye açıkladı Carissa. "Küçük değil, büyük değil, bu eve çok benziyor. Oraya gittim ve şu anki kiracıyla sohbet ettim. Gerçekten iyi biri ve evi çok seviyor ama Boulder'da bir iş bulduğu için oraya taşınıyor."

"Öyle mi?" Bayan Heely hâlâ şaşkın görünüyordu.

"Büyük bir bahçesi var ama sorun olmayacaktır. Bakımı gereken çok fazla bitki ve çalı yok," diye devam etti Carissa.

Bayan Heely'nin kafası daha az karışık görünmüyordu. Tanrım.

Joker, "Carrie sizin oraya taşınmanızı istiyor, Bayan Heely," dedi.

Linus Kam'a sırtıttı.

Joker'in dikkati, Travis'in kışını yerde sürüyerek yemek masasına doğru gitmesiyle dağıldı.

"... şey... ne diyeceğimi bilemiyorum," dedi Bayan Heely, Joker sandalyesini geriye itip Travis'i almak için ayağa kalkarken.

"Kiralık tabelasında bir numara var. Arayabilirim. Bir göz atabiliriz," dedi Carissa ona.

"Bir yerdeyim tatlım," diye cevap verdi Bayan Heely.

"Biliyorum," dedi Carissa ve Joker ihtiyatı duyabiliyordu.

Eğildi ve Travis'i kaldırdı.

Travis hemen bir kolunu kanepeye doğru uzattı. Joker onu oraya götürdü.

"Ama burası daha büyük," diye devam etti Carissa. "Ve Carson'a daha yakın. Resmi olarak burada yaşamıyor ama sık sık burada oluyor. Çimlerinizi de biçer."

Joker kanepenin arkasına oturup Linus'a baktı ve anlaşmanın bir parçası olduğunu bilmediği bir şekilde Bayan Heely'nin çimlerini biçeceği için nasıl hissettiğini saklamaya çalışmadı.

Linus titriyor ve yüksek sesle gülmemeye çalışıyordu. "Carissa, çok tatlı davranıyorsun ama ben yerde mutluyum."

Bayan Heely ona söyledi.

Joker kız arkadaşının yüzündeki ifadeye baktı, buna inanmadığını biliyordu.

"var," dedi Bayan Heely nazikçe. "Ne zaman istersem etrafta insanlar var. Yapacak işlerimiz var. Aktiviteler planlıyorlar ve hepimiz otobüslere binip gidiyoruz. Eğlenceli oluyor. Ve hala arabam var, yani özgürlüğüm yokmuş gibi değil. Sadece birilerine gideceğimi haber vermem gerekiyor."

"Tamam," diye mırıldandı Carissa.

"Ben de senin, Carson'ın, Travis'in, Linus'un, Kam'ın ve çocukların tam ortasıdayım. Mkemmek bir yer," diye devam etti Bayan Heely.

"Doğru," dedi Carissa, önündeki tabağı düzeltirken.

"Beni yakınında istemeni seviyorum," dedi Bayan Heely yüksek bir fısıltıyla ve Joker başının arkasına baktı. "Bu çok tatlı. Ama bulunduğum yerde arkadaşlarım var ve hâlâ kendi evime bakabiliyor olmak hoşuma gidiyor. Daha büyük bir şey, hatta biraz daha büyük, benim için çok fazla olur."

Carissa hemen, "Yardım edebilirim," diye teklif etti.

Bayan Heely sessizce, "Carson'ın ailesine sahip olmasını istiyorsun," diye cevap verince Joker'in sırtı dikleşti.

Öyle olduğunu bilmiyordu. Sadece Carrie'nin Carrie olduğunu, insanlarla ilgilendiğini, babasının kendisini büyüten kadınla ilgilendiği gibi onun için bir anlamı olan bir kadınla ilgilendiğini düşündü.

Carissa cevap vermedi ama ona bakmaktan kaçındığı Joker'in gözünden kaçmamıştı.

Ve işte oradaydı, hepsi buydu.

"ok uzakta değilim," dedi Bayan Heely.

"Haklısın. Aptalca bir fikirdi. Özür dilerim. Bu konuyu amamalıydım," diye karşılık verdi Carissa ve Joker onun yanaklarındaki pembeliği görebiliyordu. Ayağa kalkıp bulaşıkları toplamaya başlamak için hamle yaptı.

"Carrie," diye seslendi Bayan Heely.

Carissa hareket etmeyi bıraktı, kıını sandalyesine yasladı ve Bayan Heely'ye baktı.

Bayan Heely hiçbir şey söylemedi.

Ama yine de Joker onun yüzünü görmedi.

Gördüğü şey, Bayan Heely'nin gerçekten bir şeyler söylediğiydi. Sadece kelimelerle değil. Bunu Carissa'nın yüzü, özellikle de gözleri yumuşadığında anlamıştı. Linus boğazını temizlediğinde anlamıştı. Ve Kam kıpırdanıp peçetesini kucağından çekip aniden geriye ittiğinde, birkaç tabak alıp gözlerini kaçırdığında ve doğrudan mutfığa yöneldiğinde anlamıştı.

"Tamam," diye fısıldadı Carrie.

"Tamam," diye Bayan Heely. Her ne söylediyse çok büyüktü.

Bayan Heely'nin Joker'e bakma görevini resmen kız arkadaşına devrettiğini düşündü.

Joker bunu büyütmedi. Yemek bitti ve kadınlar masayı toplamaya başladı.

Bu yüzden kanepede çocuklara katıldı ya da aslında Travis'in yapmasına izin verdi, ancak Jackson ve Tyler'ın herhangi bir zarar vermediğinden emin olmak için yürümeye başlayan arkadaşlarıyla kaba saba davranırken dikkatini verebildiği zaman buna izin verdi.

Linus da ona katıldı ve kadınlar mutfaktaki tabakların üzerine sıçarken o da arkadaşıyla sıçtı. Sonra hepsi Carissa'nın kanepesinde uzanarak, erkekler taze biralarıyla, Kam ve Carrie şaraplarıyla, Bayan Heely de kafeinsiz içkisiyle içtiler.

Linus ve Kam'in yavrularını eve götürme ve Carson'ın da Bayan Heely'yi kendi evine götürmek için kamyonetine binme vakti gelene kadar bunu yaptılar.

Bayan Heely'yi kapısına kadar geçirene kadar her şey yolunda gitti ve Bayan Heely aniden bağırdı, "Evet, Bertie! Sana bahsettiğim Carson bu!" diye bağırırken kolundan çekiştirdi.

Solmakta olan ışığa bakarak Bayan Heely'nin evinin yanındaki kapının aralığında bir kadının gölgesini gördü.

Deli gibi el sallıyordu.

Bir elini kaldırdı, sonra .

"Altı oğlu var," diye tısladı Bayan Heely. "Altı. Hep yanımıza geliyorlar, sonra da bize elektrik düğmelerini nasıl tamir ettiklerini anlatıyor. Ona en sevdiği LaMar'ı getiriyorum. Onu yemeğe götürüyorlar.

süslü biftek yemekleri." Sesi ukalalığa dönüşerek, "Ama hiçbiri bir kadın bulamadı ve bazıları *kırkklı* yaşlarında. Altı erkek, eşleri yok. Ve *tek* bir torunları bile yok."

Joker onları kapısında durdurdu ve yüzünde açıkça kazandığını söyleyen bir ifade görmek için aşağı baktı.

"İyi ki dört tane bulmuşsun," diye mırıldandı.

Gözlerini ona dikti. "Biraz daha alsam iyi olacak."

Dudaklarının seğirdiğini hissetti. "Bana Carrie'yi hamile bırakmamı mı söylüyorsun?"

"Sana söylüyorum, eğer yapmazsan, hasretinden ölecek."

O zaman özlememişti.

"Şüpheli," diye mırıldandı alaycı bir tavırla.

"Sana bağlanmak istiyor," diye yanıtladı Bayan Heely. Alay etmiyordu, bu yüzden göğsüne vurduğunu hissetti ve bu da sıcaktı. "Senin sahip olmadığın her şeye sahip olmanı istiyor. Onları sana bizzat vermek istiyor. Kendisi de istiyor ama senin için daha çok istiyor."

Joker hareketsiz durdu ve hiçbir şey söylemedi.

Ama Bayan Heely'nin söylemediği şeyin Carissa'nın gerçekten istediği şey olduğunu düşünüyordu.

Onu iyileştirmek istedi.

Bunu yapmak için de ailesini kullanıyordu.

Belki de onu bu konuda rahat bırakması ve bunun zaten yapılmış olduğunu bilmesini sağlaması gerekiyordu.

"Ondan hoşlanıyor musun?" diye sordu sessizce.

"Beğenilmeyecek bir şey yok. Onun yaşındayken bir çocuğu olduğunu ve çoktan boşandığını söylediğinizde tereddüt ettiğimi söylemeliyim. Ama onu seninle, görünce, bana hikayesini anlatmadı ama tahmin edebiliyorum. Neyin doğru olduğunu öğrenmeden önce yanlış insanlara güveniriz ve hayatın maceralarına, özellikle de evlilik gibi önemli maceralara kendimizi bile tanıyamayacak kadar gençken başlamak asla iyi değildir. Ama bence o bunu çok iyi atlattı."

"Öyle," diye kabul etti Joker.

"Vazgeçmeyecek kadar akıllı... çeşitli konularda... yardım bulacak kadar."

Joker onun ne dediğini anladı ve sırıttı.

Bayan Heely elini hafifçe göğsüne koydu. "Onu senin için seviyorum. Onunla birlikte olman hoşuma gidiyor. Mutlu görünüyorsun."

"Öyleyim Bayan Heely," diye onayladı.

"Carson Steele'imın kelebekleri yakalayacağı kimin aklına gelirdi ki?" derken gözlerinin parıldadığını gördüğüne yemin edebilirdi.

İşte o zaman Joker başını geriye attı ve güldü. Bayan Heely de onunla birlikte güldü.

Bunu yapmayı bıraktıklarında, onu güvenli bir şekilde içeri aldı ve kamyonuna doğru yürüdü, Bertie'nin onu izlediğini biliyordu çünkü onu penceresinden görebiliyordu.

Carissa'nın evine döndüğünde onu Travis'in odasında, oğlu kucağında ve pijamaları üzerinde buldu. Odada volta atarken mırıldanıyor ve sallanıyordu. Travis ellerini biberonuna koymuş, Carissa onu izliyordu ve gözleri dalgındı.

Joker pervaza yaslanıp izledi, o odada bir sallanan sandalyeye ihtiyacı olduğunu düşündü ve ona bir tane almaya karar verdi.

Carissa ona doğru döndüğünde onu gördü ve o zaman tekrar ona verdi.

Yumuşak yüz. Sıcak gözler. Dudaklar büzülmüş. Ona bir öpücük üflüyor.

Çenesini kaldırarak aldı, sonra dışarı çıktı ve oğluyla biraz zaman geçirmesi için onu yalnız bıraktı.

Travis'i yatırdıktan sonra dışarı çıktı ve diğer oğluyla birlikte kanepeye uzanarak biraz zaman geçirdi.

Saçlarıyla oynadı, gözleri televizyondaydı, onun ağırlığını hissediyordu, yumuşak göğüsleri yanına bastırmıştı.

Ona zaman verdi.

Sonra mırıldandı, "İyi olduğumu biliyorsun."

"İyi olduğumu biliyorum," mırıldandı.

"Hayır bebeğim, ben *iyiyim*," dedi, vurgulayarak ama hafif tutarak, gözleri hâlâ televizyondaydı. "Beni daha iyi yapmak zorunda değilsin."

"Tamam," diye fısıldadı.

"Bayan Heely bulunduğu yeri seviyor," dedi ona.

"Oralar pek de yerler değil," dedi ona.

"Öyle düşünmüyorsun ve bunu anlıyorum. Ama o orada mutlu."

"Doğru," diye mırıldandı.

"Bu onun misafirlikten hoşlanmayacağı anlamına gelmez," diye belirtti. "Elbette," diye yanıtladı.

". "

"Bunu yapabiliriz" demeden önce bir süre geçti.

Biz.

Televizyona sırtıttı, saçlarıyla oynadı ve bıraktı. Carissa sustu ve onu da bıraktı.

Programı bitirdiler ve işte o zaman Joker yatma vaktinin geldiğine karar verdi.

Biraz çaba sarf etti, ama sonunda Carrie'nin kabul için fazla bir şey gerekmedi.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Özgürdük

Carissa

O ERTESİ SALI, oğlum ne yazık ki babasının yanına dönmüştü, neyse ki iyi davranıyordu ama çoğunlukla beni yalnız bırakıyordu, iş çıkışı Joker ve ben market alışverişindeydik.

Fasulye raflarının yanındaki koridorda aniden durdum (biz LeLane's'de değildi; harikaydılar ve bazı şeylerde çalışan indirimi veriyorlardı, ancak günlük alışveriş ihtiyaçları için çok pahalıydılar).

Arkamdan gelen, kamburunu çıkarmış ve el arabasını kollarıyla iten Joker, bana çarpmak üzereyken durdu ve "Tanrım, bebeğim" diye mırıldandı.

Ona doğru baktım. "Acı sever misin?"

"Evet."

"Chili," dedim ve fasulye konservelerini kapmaya başladım. "Biliyorsun, bir liste yardımcı olur," dedi.

"Aklımda bir liste var," dedim ona, barbunyalari arabaya atıp siyahları almak için geri dönerken.

"biber var mıydı?" diye sordu.

Ona baktım. "Acı biber istemiyor musun?"

"İstediğim şey her koridorda dolaşmamak, böylece yirmi dakika boyunca burada olup listeden bir şeyler almak yerine bir saat boyunca burada olmak."

"Eğer bir listeye sadık kalırsam, ilham gelemez, mesela aniden

canım acı biber çekti" dedim.

Başını salladı, sırttı ve "Her neyse" diye mırıldandı.

Sinirlenmemişti.

O kolaydı.

Ben de geri dönüp siyah fasulye aldım. Sonra biraz acı fasulye aldım. Pinto ile bitirdim.

Dört fasulyeli chili. En iyisi.

Sonuncuyu da attım ve "Bu yeter" dedim.

Yürümeye başlayacaktım ama önce ona baktım.

Tamamen durdum çünkü Joker donmuştu, arabamıza yaslanmıştı, gözleri koridorun aşağısına bakıyordu, yüzünde perili olmaktan başka bir şekilde tarif edilemeyecek bir ifade vardı.

Başımı diğer tarafa çevirdim ve o anda donakaldım.

Bunu yaptım çünkü koridorun diğer ucunda bir adam vardı. Uzun boylu. Geniş omuzlu. Gümüşü siyah saçları dağınık ve bakımsızdı. Son derece yakışıklı bir profil. Kırışmış, yıpranmış ve hiç de iyi olmayan berbat kıyafetler. Ciddi bir bira göbeği. Yan tarafı bize dönük bir şekilde raflara bakıyordu.

Ama yerinde Carson Steele yazıyordu. Joker'in babası.

Aman Tanrım.

Joker'in babası.

Başımı Joker'e doğru zorladım ve hareket halinde olduğunu gördüm.

Bu hareketle doğruldu. Ellerini arabanın demirine koymuş, arabayı çeviriyordu.

"Bu koridorda işimiz bitti mi?" diye sordu

sertçe. Girmedik.

Ama şimdi tam anlamıyla

öyleydik. "Evet, tatlım," dedim

usulca. Bana bakmadı bile.

Hemen koridordan çıktı.

Diğer tarafa baktım ve Joker'in babasının profilini, o koridordan çıkarken arabasını koridora çeviren yaşlı bir kadına kaşlarını çatarak bakarken izledim. Kaşlarını çatışı o kadar vahşiydi kadın şaşkınlıkla ona baktı.

Bekledim ve bulunduğumuz yönün tersine doğru hareket ettiğini gördüm.

Başlık.

Rahat bir nefes aldım ve hızla Joker'i takip ettim.

Bir baba beni dövmüştü. Bunu zorundaydım. Dışarı çıkarmak zorundaydım. Ben de öyle yaptım.

Ama yapmadı.

Dışarı çıkarmadı. Yasa dışı yollarla dövüşmeyi denemiş olabilir (bu ne anlama geliyorsa ama *Dövüş Kulübü'nün* görüntülerini çağrıştırıyordu, ürkütücü görüntüler, öfkesini, babasının ona verdiği öfkeyi boşaltmak için buna başvurması beni hasta ediyordu, bu yüzden henüz sormamıştım).

Ama çıkarmış olsaydı, koridoru terk etmezdi.

Aşağıya doğru yürüyecekti, ki biz de oraya doğru gidiyorduk ve babasını görmezden gelecekti. Ya da babası onu görse ve görmezden gelmese, geçtiğini bildiğinden emin bir şekilde onunla yüzleşecekti.

Bunu yapmamıştı.

Az önce tanık olduklarımdan, da döndüğünden beri kendisini görmediğini anladım.

Tabii ki onu arayıp . O *bunu aşmıştı*. Ya da kendine öyle olduğunu söylüyordu.

Şüphesiz aynı çevrelerde koşmuyorlardı.

Dahası, Joker bir motosiklet kulübü yerleşkesinde bir odada yaşıyordu. Stok tutacak bir mutfağı yoktu. Babasıyla bir markette karşılaşması mümkün değildi.

Ama şimdi benimle birlikteydi, yani bir mutfağı vardı ve vardı.

Ve Joker bunun sırtından atılmasına izin vermedi.

Geri çekildi.

Benim Joker'im geri çekilmedi.

İlerledi. Muhteşem arabalar yaptı. Bekar bir anne ve çocuğunu yanına aldı. Kardeşleriyle birlikte onları güvende tutmak için sokaklarda devriye gezdi.

Ama hâlâ yakışıklı ama yaşlanmış, bira göbekli bir adam olan ve bakkalda yoluna çıkan yaşlı bir kadına kaşlarını çatan babasına karşı Joker geri çekildi.

Bu beni belli nedenlerden dolayı rahatsız etti.

Ama daha çok, az önce olanlar motorcumun

iyi olduğunu söyledi. Hiç de
iyi değildi.
Ve bu çok ama çok rahatsız ediciydi.

* * *

"Öyle mi?"

"Linus, ben Carrie."

"Carrie, hayatım, ne oldu?" Linus kulağımdaki telefondan sordu.

Banyoda saklanıyordum.

Bunu neden yaptığımı ve Joker'in buna kızabileceği gerçeğini göz
önünde bulundurursak, bu çocukça ve muhtemelen tehlikeliydi.

Ama .

Linus'un numarasını almak için Joker'in telefonunu da çalmıştım.

Kam'in ve Bayan Heely'nin numaraları bendeydi.

Ama bu Linus olmalıydı.

"Bir saniye konuşabilir misin, Linus?" Ben sordum.

"Elbette," dedi ama bu tek kelime ihtiyatlıydı.

Nefesimi içime çektim.

Sonra yapmam gerekeni yaptım.

, "Ne kadar kötüydü?" "Üzgün müsün,
sevgilim?" diye sordu.

"Carson'ın babası," diye fısıldamaya devam ettim. "Ne kadar
kötüydü?" "Car iyi mi?" diye sormadan önce bir duraksama
oldu.

"Bu gece babasını gördük."

"Siktir," diye mırıldandı Linus.

"O, şey... Linus, o... ," diye paylaştım, Joker'in arkadaşına bu zayıflığı
verdiğim için suçluluk duyuyordum ama daha güçlü bir şey beni
ilerlemeye itiyordu. "Benim Carson'ım... benim *Joker*'im bununla ilgili
değil."

"Hayır," diye Linus.

"Sigara yanıklarını gördüm," diye itiraf ettim.

"Evet, Bayan Heely bana bundan bahsetti," diye cevap verdi hemen.

"Car sekiz yaşındayken o da onları görmüş."

. Sekiz

mi?

"Benim zamanımdan önce," diye devam etti Linus. "Ama bana onlardan bahsetti. Sosyal Hizmetler'e de anlatmış. O orospu çocuğunun bundan nasıl kurtulduğuna dair bir fikrim yok. Sadece yaptığını ve yanıkların durduğunu biliyorum."

Sekiz.

Bu yanıklar *sekiz* yaşındayken oldu.

Sormam gereken şeyi sormak istemedim. Ama sordum çünkü gerekiyordu. "Başka ne var?"

"Seninle bu konu hakkında hiç konuştu mu?" Linus karşılık olarak sordu.

"Saklamıyor," dedim ona. "Bundan rahatça bahsediyor. Benim inanmamı istediği gibi biri olduğunu düşünebilirsiniz. Ama yanıkları gördüğümde bunu saklamaya, çekilmeye, çalıştı. Ben... şey, bu konuyu nasıl açacağımı ya da açıp açmamam gerektiğini bile bilmiyorum, çünkü kendini bunun ötesinde olduğuna ikna etmiş durumda." Durakladım ve yumuşak bir sesle, "O bunun ötesinde değil, Linus." dedim.

Linus, "Bir çocuğu mahvetmenin pek çok yolu var ve Jefferson Steele bunların hepsini yaptı," dedi.

Göğsüm daraldı.

Linus konuşmaya devam etti.

"Bir çocuğun göremeyeceği kadar küçük yaşta bile kadınları eve çağırır, onlarla neler yaptığını saklamazdı. Ama Carson yaşlandığında da aklındaki tek şey bu baktı. Car, onun neyden yapıldığını bilmiyorum, bundan nasıl etkilenmediği hakkında hiçbir fikrim yok, ama onu kızlarıyla görürdüm. Çok sayıda kız olduğunu biliyordum, onlardan bir şeyler aldığını tahmin ediyordum ama onlarla birlikteyken gördüğüm kadarıyla onlara saygı duyuyordu."

Bunu ben de gördüm. Ve ona sahip olan her kız onunla birlikte olmayı seviyordu (o zamanlar benim için işkenceydi, neyse ki kader değişti).

O kızlar ona uzun süre sahip olamadılar.

Linus, "Üstüne üstlük bir de dövüşler," dedi. "Onu ayakta bıraktı ama bunu görünür bir şekilde yapmakta sakınca görmedi. Ona bağırды. Birkaç gün geçmeden bütün mahalle onun Car'a saldırdığını duydu. Ona pislik dedi. Onu parçaladı. Car'ın tek kelime karşılık verdiğini duymadım Carrie, bir kez bile."

Kalbimin kanadığını hissettiğimden oldukça emindim ve bir o kadar da

Bu duygudan nefret ettiğim için, onu kontrol altına almaya konsantre olmak , böylece cevap veremiyordum.

Ne olursa olsun, gerçekten söyleyecek bir şey yoktu.

Linus sessizliğimi bozmadan, "Adamdan bir hayır görmedim," diye devam etti. "Eğer ona bağırıyorum ya da onu dövmüyorsa, Carson diye biri . Yani ona hizmet etmek dışında. O evde ne yapılırsa yapılsın, elektrik süpürgesi çekilsin, çöp atılsın, yemek pişirilsin, Carson bunları babasının emri üzerine yapardı. Adama kendini becermesini söylerse alacağı şeyi mahkemede almasının imkânı yoktu, o yüzden yaptı. O bir köleydi, Carrie, kırbaçlanmış ve ezilmişti. Güçlü bir çocuktuk, yapılıydı, neden karşılık vermediğine dair bir ipucu yoktu. Ama karşı koymadı. Sonra çok fazla dayak yedi ve karşılık verdi. Sonu böyle oldu."

"Bu son değildi," diye fısıldadım.

Bunun üzerine Linus cevap vermedi.

"Ne yapacağım?" diye sordum.

"Onunla ol, ona verdiğin şeyi ona da ver. O bunu takdir eder, sevgilim."

Öyle olduğunu biliyordum.

Sadece yeterli değildi.

Bunu ben söylemedim.

"Beni dinle tatlım," dedi Linus nazikçe. "Car çoktan kazandı. Şu anda diğer tarafta. İyi bir işi var. Etrafında iyi insanlar var. Güzel bir kız. Güzel bir ev. Sevebileceği ve ona yapılan yanlışları düzeltebileceği bir çocuk. Sadece sabırlı ol. Carson aptal değil. Kendini toparlayacak ve bunu sonuna kadar yapacaktır. O bu süreçten geçerken yanında olun."

Linus muhtemelen yanılmıyordu. Ama bu da yeterli değildi.

"Tamam," diye yalan söyledim, yalan söylemeyi pek sevmediğim için suçluluk duygum daha da arttı.

"İyi misin?" Linus sordu.

Joker'in arkadaşları çok harikaydı.

"İyi olacağım," dedim ona, bunun bir yalan olmadığını umarak.

"Pekâlâ, Carrie. Sıkı durun, dayanıklı olun, zor kısım tamamlandı, bu noktaya gelmek ve birbirinizi bulmak. Şimdi kolay kısmı sen al."

Sadece yarısı haklıydı.

Joker bana kolaylık sağladı.
Sadece kendisininkini almasını
istedim. "Teşekkürler Linus,"
dedim.

"Sorun değil, Carrie. Sonra görüşürüz, hayatım."

"Evet. Kam ve çocuklara benden selam söyle."

"Yapacağım." Muhtemelen Joker'in bu konuşmadan asla haberdar olmayacağını bildiği için benim de aynı şeyi yapmamı istemedi. "Sonra görüşürüz."

"Bye."

Bağlantıyı kestim ama telefonumu tutmaya ve ekranı dürtmeye devam ettim. Bunu hızlıca ve düşünmeden yaptım.

İşim bittiğinde telefonumu kulağıma dayadım.

"Hey, kızım, geç oldu. Her şey yolunda mı?" Elvira sordu. "Ben... hayır," diye cevap verdim.

"Travis?" diye sordu hemen.

"Hayır," diye aynı hızla cevap verdim, sonra söze girdim, "Tamam, dinle, üzgünüm. Sizi tekrar bu konuya sürüklediğim için üzgünüm ama Joker bu gece babasını markette görmüş. yanıt..." Joker'in arkadaşına verdiğimi ona da vermek istemediğim için başımı salladım ve devam ettim: "Patronuna gitmeyeceğine söz ver, ben de sana bu iyiliğini geri ödemek için bir şeyler yapacağıma söz veriyorum ama babasının adresini istiyorum ve umarım sen bana bulabilirsin."

"Ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum. Belki de hiçbir şey. Ben sadece... Ben sadece daha iyi hissederdim

o."

Elvira cevap vermedi ve sessizliği boyunca onun hakkında düşündüm Soru.

Ne yapacaktım ki? Hiçbir
şey.

Hiçbir şey yapmayacaktım.

"Haklısın," dedim, omuzlarım çökmüştü. "Bu çok aptalca. Buna en son başladığımda Joker bana-"

"Sana adresi bir şartla veririm. Destek olmadan içeri girmeyeceksin."

Başım sarsıldı. "Nereye gireyim?" "Nereye istersen kızım," diye karşılık verdi.

"Muhtemelen hiçbir şey yapmayacağım. Sadece-"

"Bir şey yapacaksın. Çılgınca olacak. Ve kelebek ayakkabılar giyen, kan davası olan çılgın bir kaltak her şeyi mahvedecek. Sana adresi vereceğim. Harekete geçmek için cesaretini topla, harekete geçmeden önce bir telefon et."

Yalan söylemedim. Muhtemelen hiçbir şey yapmayacaktım. Yapacak ne ki? Joker'in babasının evine gidip tacizci, aşağılık, çocuk yakan, köle gibi çalıştıran bir *pislik* olduğu için özür dilemesi için gözünü mü *korkutacaktım*?

Yine de kendi kendime, Tanrı korusun, Joker'in böbreğe ihtiyacı olması gibi bir şey olursa diye bu adresi istediğimi söyledim.

Böbreği istemezdim. Birikimlerimi Joker'in babasını bayıltıp, böbreğini aldıktan sonra buz dolu bir küvette bırakması için birini tutmak ve Joker'in babasının sadece bir böbrekle hayatta kalabilmesi için 911'i aramak için kullanırdım.

Aşırı bir şeydi ve böyle düşünebilmem bile biraz korkutucuydu.

Ama işte .

"Tamam, söz veriyorum," dedim

Elvira'ya. "Yarın sana getiririm."

"Teşekkürler."

"Her zaman arkandayım, kızım. Şimdi havaya girmem için bir adamım var çünkü ben . Şanslıyım ki, beyzbol havasından yarım saniyede küçük bir şey havasına giriyor ve gözleri okuyor, böylece tek yapmam gereken dışarı çıkıp ona bakmak. O yüzden bunu yapacağım."

Sırıttım. "İyi eğlenceler."

"Umarım sen de eğlenirsin. Görüşürüz, Carrie."

"Bye, Elvira."

Bir nefes aldım, bağlantıyı kestim ve aynaya baktım.

Sadece adresi alıyordum. Hepsi bu kadardı. Onunla hiçbir şey yapmayacaktım. Sadece ona sahip olduğum için kendimi daha iyi hissedecektim.

Babam beni dövmüştü.

Araba sekiz yaşındaydı.

Evet, ona sahip olsam kendimi daha iyi hissederdim. Bu düşünceyle banyodan çıktım.

* * *

Ertesi gün dinlenme odasında durup telefonumdaki mesaja baktım.

Bir adresti.

İlk aklıma *gelen mazeret* oldu.

İkinci düşüncem, Travis hâlâ babasıdayken bunu yapmam gerektiği ve önce bunu yapmam gerektiği idi.

Ne olduğunu bilmiyordum.

Sadece yapmam gerektiğini biliyordum. Ve yakında.

Bu yüzden parmağım ekranda hareket etti ve telefonu kulağıma götürdüm.

"Selam tatlım," diye cevap verdi Tyra. "Nasıl ?"

"Harikalar!" Sahte bir hevesle cıvıladım. "Dinle, Joker bu gece devriyede ve ben de uzun zamandır kız kıza dışarı çıkmadım ve giymediğim bir bluzum var."

Beni korkutan uzun bir süre hiçbir şey söylemedi ve tereddütle, "Joker'in seni görmediği bir gece için o bluzun uygun olduğundan emin değilim," dedi.

Bu düşünülmesi gereken bir noktaydı ama düşünecek zamanım yoktu. hissedebiliyordum.

"bir ceket giyeceğim," diye söz verdim.

"Ben... iyi-"

"Boş musun?" Onun yerine ben konuştum. "Elbette," dedi.

"Güzel!" Başka bir cıvıltı olarak çıktı. "Ben... Tabby'yi arayacağım. Ve belki Lanie'yi. Ve Elvira'yı. Nereye gideceğimize karar vereceğiz ve sonra gideceğiz."

"Tamam tatlım, sabırsızlıkla bekleyeceğim."

"Harika!" Zoraki bir coşkuyla "Harika!" dedim. "Planları sana mesaj atarım."

"Harika."

"Tamam, sonra görüşürüz," dedim. "Tamam, Carrie, görüşürüz."

Telefonu kapattık. Çok fazla mesajlaştım. Neredeyse hiperventilasyon geçiriyordum.

Joker'i arayıp o gece kızlarla dışarı çıkacağımı söylediğimde.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, bunun harika bir fikir olduğunu düşündü çünkü benim bir hayatım, arkadaşlarım ve eğlencem olmasından hoşlanıyordu (iç çamaşırimdan bahsetmedim) ve sonra bana devriyeden önce Yerleşkede kardeşleriyle iyi vakit geçireceğine söz verdi.

Tüm bunlar olurken, kasama üç dakika geç döndüm. Bu daha önce hiç olmamıştı.

Sharon hiçbir şey söylemedi.

Ve çekmecemi karıştırmamak için dua ettim çünkü vardiyamın geri kalanında zihnim dönüp duruyordu.

Bir dolar yetmiş iki sent eksikim vardı. Bu daha önce sadece iki kez olmuştu.

Sharon yine bir şey söylemedi. Sonra eve gittim.

* * *

Arabamda iyi kot pantolonum (hamilelik sonrası sahip olduğum tek pantolon), askılı bluzum, sivri topuklu siyah deri botlarım (boşanma öncesi ve hamilelik öncesi, tasarımcıydılar, bir servete mal oldular ve neyse ki ayaklarım Travis ile boyut değiştirmemişti) ve siyah deri ceketimle (yine boşanma öncesi ve hala bana uyduğu ve harika görüldüğü için mutluydum) oturdum ve telefonumu karıştırdım.

Kızlara grup mesajı attım, *biraz geç kaldım! Kusura bakmayın! Saç acil durumu! Birazdan orada olurum!*

Telefondan başımı kaldırdım ve eve baktım. Tamam, bunu yapacaktım.

Bunu yapmanın zamanı geldi.

Tamam, kapıyı aç ve şunu yap.

Elimdeki telefon çaldı ve yerimden sıçradım.

baktım ve Tory olduğunu gördüğümde kalbim küt küt atmaya başladı.

Telefonu açtım ve kulağıma götürdüm. "Tory, Travis iyi mi?"

"Anladım," diye fısıldadı burnunu çekerek.

.
Bu gerçekleşmiyordu.

Bunu yapmayı hiç istememiştim, beni bunu yapmaya neden çağırdığını hayal bile edemiyordum ama o anda yapamazdım.

"Tory, ben ortadayım-"

"Onu senden çaldım, tabii ki sen de benden geri alacaksın."

Lanet olsun!

"Gerçekten, dinle, şu anda yapamam-"

"Sen olmasaydın, başka biri olurdu," diye konuştu. "Güzel, tatlı ve *hamile* olan karısını terk edecekse, benim için ne vardı? İşte bu. Bana iki hafta önce yalnız kalmak istediğini söyledi. Burası onun evi olduğu için bir kız arkadaşımın yanına taşınmak zorunda kaldım. Bu gece beni resmen evden kovdu."

Ugh.

Ama Tory gittiyse, Aaron işteyken Travis'e kim bakıyordu? Ve neden avukatına, durumdaki bu değişikliği avukatıma söylemesini söylememişti?

Tory ile bu konuya girmeyecektim. Ne yazık ki, Angie aracılığıyla Aaron'la konuşmak zorunda kalacaktım.

"Tamam, zgn olduğunu duyabiliyorum," dedim ona. "Ama-"

"Onu geri götürmeyin," diye tısladı, hıçkırdı ve devam etti, "Yine aynı şeyi yapacak."

"Onu geri gtrmeyeceğim, Tory. Başka bir adamla birlikteyim."

"Tekrar bir araya geldiğinizi söyledi," dedi bana, şimdi sesi şaşkın geliyordu. "Aileni yeniden bir araya getirdiğin için ilişkimizin bittiğini söyledi."

"Yalan söyledi," diye paylaştım. "Ama bu seninle onun arasında. O ve ben diye bir şey yok. Başka biriyle birlikte olduğumu söylediğimde, onunla birlikteyim. Gayri resmi olarak birlikte yaşıyoruz. Aaron da bunu biliyor."

"O *pislik!*" diye bağırdı.

Başımı salladım. "zgn ve kızgın olduğunu biliyorum ve bunun için senin adına zgnm. Garip bir ilişkimiz var ve en sevdiğim kişi olduğunu söyleyemem. Beni pek de iyi olmayan şekillerde etkileyen bazı seçimler yaptın. Ama sonuçta, olmak istediğim yere kısmen onlar sayesinde geldim. Yani gerçekten kötü niyet besleyemem. Ve bu yüzden, şu anda söyleyeceğim, öyle hissettirmiyor ama

sen de daha iyisin. Artık sana iyi birini bulabilirsin. Ve Aaron bu konuda pek iyi değil."

"Bu konuda haklısın!" diye tersledi, tam da telefonum başka bir arama geldiğinde yaptığı gibi elimde vızıldarken.

"Her neyse, bir işin ortasındayım ve bir telefon daha . Gitmem gerekiyor. Ama kendine iyi bak."

"Bunu yapmaya başlayacağım," dedi bana sertçe. "Ve o da gidip kendini becerebilir."

"Tamam, iyi... iyi tutum," diye cesaretlendirici bir şekilde zorladım. "Şimdi gitmem gerek."

"Doğru. Özür dilerim. Neden aradığımı bile bilmiyorum. Bu hiç hoş değil. Ben sadece-"

Telefonum başka bir aramayı bildirmeye devam ediyordu, ben de kestim. "Tory, *gitmem* gerek."

"Tamam. Şey... uh... sonra."

"Güle güle. İyi şanslar," diye cevap verdim, telefonu kulağımdan aldım, gerçekten bakmadan ekranı aşağı sürükledim ve tekrar kulağıma dayadım. "Alo?"

"Hey, Riss."

Aaron.

Neden ben?

Neden?

"Aaron, ben-"

"Seni duyduğumu bilmeni istiyorum. Son telefon konuşmamızda söylediklerini. Bazı şeyler üzerinde düşünmemi istediğini biliyorum. Söz veriyorum bunu yapıyorum. Ama senin de bir şeyler düşünmeni istiyorum. Ve sen düşünürken, bilmelisin ki, Tory ile işim bitti. Onu kreşe verene kadar, ben Travis'e annem bakıyor. Tory bu gece resmen taşındı."

Ona bunu benimle zaten paylaştığını söylemek dilimin ucundaydı ama telefonu kapatması gerekiyordu. Kızlara *geç kaldım* mazeretimi mesajla bildirmiştim ve yapmam gereken işleri bitirip onlara ulaşmam için zaman azalıyordu, böylece *onlar* da mazeretim olabilirdi.

"Bilgi için teşekkürler Aaron, ama şu anda bir işin ortasındayım."

"*Joker*'le mi?" diye sordu, alaycı bir ses tonuyla.

"Hayır, bu gece kardeşleriyle birlikte. Ben kızlara gidiyorum ve araba kullanıyorum ve araba kullanırken telefonla konuşmayı sevmediğimi biliyorsun," diye yalan söyledim.

"Evet, biliyorum," dedi hemen. "Ve bunu yapmamakta haklısın. Güvenli değil."

Gözlerimi devirdim.

Arabasında her zaman telefonla konuşurdu ve sadece Bluetooth kulaklığıyla değil.

"O yüzden gitmene izin vereceğim," diye bitirdi. "Harika.

Teşekkürler. Çok olur." "Daha sonra konuşuruz."

Umarım değildir.

"Güle güle Aaron."

"Güle güle, tatlım."

Ulk.

Telefonu kapattım, telefonu koltuğa fırlattım, anahtarlarımı aldım ve başka bir şey olmadan ya da yapacağım şeyi yapmaktan kendimi vazgeçiremeden kapıyı açtım, bacağımı dışarı attım ve kendimi arabamdan dışarı attım.

Çabucak caddeyi geçip arabaya doğru koştum.

Neyse ki Joker'in babası kamyonetini dışarı park etmişti. Nedenini bilmiyordum, garajı vardı ama park .

Bu da benim için iyi oldu.

Ben de yapmam gerekeni yaptım.

Yolcu tarafına gittim (sürücü tarafı evden görülebiliyordu ve perdeler açıktı), anahtarımı elime aldım, sonra ucunu arka kapıdaki çeliğe sertçe bastırarak yatak boyunca yolcu kapısına ve tüm çamurluğa doğru sürükledim, bunu yaparken boya kıvrılıyordu.

Durdum, anahtarımı aldım ve işarete baktım. İşte oradaydı.

Tamamdır.

Daha iyi hissettim mi?

Çocukça ve biraz çılgıncaydı ama kesinlikle yaptım.

Kendi kendime sııttım, arabama geri dönmek için döndüm ve durdum.

Tabby işarete bakarak, "Aynen öyle," diye mırıldandı.

"Şimdi ne olacak?" Tyra bana bakarak sordu.

"Kızım, , delirdin mi sen?" Elvira da bana bakarak sordu. Lanie botlarına bakarak, "Patiklere bayıldım," dedi.

"Siz burada ne yapıyorsunuz?" Joker'in babasının garaj yolunda benden üç adım ötede duran onlara bakarak sordum.

"Kıçını takip et," dedi Elvira, "Motorcunla sarmaş dolaş, evcilik oynarken, *haftalardır* o iç çamaşırını çıkarmazken kızlar gecesi mi?" Başını iki yana salladı. "Biz aptal değiliz. O bluz seni içeri tıklarlsa, Joker seni kurtarmak zorunda kalırsa, seni o bluzun içinde görürse, aptal olduğun için kıçına şaplak atmaz ama senin hoşuna gider."

Bunu tam olarak düşünmemiştim.

Yine de keşke yapsaydım. Joker yaramazlığı o seviyeye taşımamıştı ama bu düşünceyi ilgi çekici buldum.

"Peki... şimdi ne olacak?" Tyra sordu.

"Kaka torbası getirdin mi?" Lanie sordu. "Neyin?"

Ben sordum.

"Kaka," dedi Lanie, "Onu ateşe verip kapısını çalmak için."

"Kaka mı?" Tabby alaycı bir şekilde sorguladı ve sonra bana baktı. "Çakmağım var, bir şeyler yakabiliriz ama bunu yapmadan önce itfaiyeyi ararız."

"Ve, diyelim ki, bu boku akşam değil, *gece* olduğunda yap, böylece hala güneş ışığı yok ve mahalledeki tüm gözler üzerimizde değil," diye ekledi Elvira.

"Joker'in babasının evini ateşe vermeyeceğim," diye fısıldadım, dehşet içinde.

Tabby, "İtfaiyeyi daha önce ararız, böylece fazla hasar olmaz," diye tekrarladı.

"Tam babanın kızısın," diye mırıldandı Tyra ama sesi neredeyse gururlu çıkıyordu.

"Bu kundaklama, ağır bir suç olur," dedim onlara.

Elvira elini kamyona doğru uzatarak, "Bu bir vandalizm," . "Biliyorum ama bunun ağır bir suç olmadığına eminim," diye cevap verdim.

"Ağır vandalizm suçu *var*," diye karşılık verdi

Elvira. Olamaz.

mıydı?

Araba anahtarlamak vandalizm suçu muydu?

Belki de öyleydi. Güzel bir kamyonu. Yeniydi. Temizdi. Belli ki ona iyi bakıyordu, bu da onu önemseydiği anlamına geliyordu.

Bunu tamir ettirmek muhtemelen çok paraya mal olacaktır.

"Uh-oh," diye Elvira, bir kabahat işlemediğimi, aslında ağır bir suç işlediğimi düşünürken.

"Gidelim," diye fısıldadı Lanie.

"*Bu* ne lan!" diye bağırdı bir adam.

Sıçradım, döndüm ve Joker'in çok kızgın görünen babasına bakmak için başımı geriye eğdim.

Uh-oh.

Tyra aceleyle, "Gittik, *gidelim*," dedi. Bu kulağa iyi bir fikir gibi geliyordu.

Bunu yapmaya başlamıştım ki Joker'in babası "Kamyonetimi mi açtın?" diye sordu. Gitmeye çalıştım ama üst kolumu sıkıca kavrayıp "*Kaltak!*" diye gürlediğinde fazla uzaklaşamadım. *Kamyonetimi mi anahtarladın?*"

Eli acıyordu.

Ve bana dokunuyordu.

Bu nedenle, hiç düşünmeden kolumu kurtardım, diğer kolumla geriye çekildim, anahtarlar hala yerinde duruyordu ve tüm vücudumu ortaya koyarak ona tüm gücümle saldırdım.

"*Ah!*" Çarpmanın etkisiyle elim çatladı ve anahtarları tuttuğum avuç içim kesildi.

"Tanrım, *lanet* olsun!" diye bağırdı, hareketlerimi tahmin edememişti, bu yüzden indirdiğim muhtemelen cılız darbe onu şaşırttı, bu da onu iki adım geri götürdü, üst vücudu yana doğru sarsıldı, elleri yüzüne .

"Gidelim, gidelim, *gidelim!*" Tabby elimi tutup beni çekerek bağırdı.

Dehşet içinde izledim, o kendini düzeltirken ben elimdeki acıyı silkeledikçe başparmağımla işaret parmağımın birleştiği yerden anahtarlar sallanıyordu.

İşareti gördüm.

Anahtarımın yanağının etini yırtmıştım ve o

Kanıyor.

Bolca.

Ve kızgın

görünüyordu. Cidden.

İnce topuklu botlarımı giydim ve koşturaya başladım.

"Lideri takip et!" Tyra bağırdı.

"!" Tekir geri bağırdı. "Ben Curly ile birlikteyim."

Kıvırcık mı?

Kırmızı enkaza vardık ve anahtarlarımı elimden aldı.

"Ben ," diye açıkladı.

Tepeden tırnağa titriyordum, yüzden sorun etmedim.

Joker'in babası arabaya ulaştığında hemen yolcu tarafına koştum.

Neyse ki Tabby zaten içerideydi.

Yanağından kanlar akıyordu, kapıyı yırtarak açtı ve ona doğru giderken ben çığlık attım ama o kontağa doğru gitti.

Onun kapısı açık, benim kapım açık ve *her şey* açıkken kükreyerek dışarı çıkmadan önce kışımı koltuğa zor dayadım.

Sendeleyerek geri döndü.

Önümüzde duran Tyra'nın Mustang'inin arkasına doğru koştu, arabasının kapısı aracın hareketiyle birlikte çarptı.

Ne yazık ki, uzanıp benimkini kapmak zorunda kaldım. Yaptım, hayatımı ellerimin arasına alıp .

Sonra kemerimi bağladım.

Ancak o zaman hiperventilasyon geçirdiğimi fark ettim. "Bu ," diye mırıldandı.

O deliydi.

Ona baktığımda, ön camda olduğunu düşündüğüm deli gibi sırttığını gördüm.

"Kamyonunu anahtarladı, yüzünü anahtarladı. Tacizci pislik, kıvırcık saçlı bir kız tarafından alt edildi. Tamamen... lanet... *radikal*," diye karar verdi Tabby.

Sözleri beni vurdu.

İçime işlediler.

Ve sırtmaya başladım. O haklıydı.

Öyleydi.
Kesinlikle .
Tamamen... lanet... *radikal*.

* * *

Lanie, Tyra ve Elvira'yı takip ederek daha önce hiç gitmediğim çok lüks bir mekâna girdiğimde, Elvira hemen bara yaklaştı, elini kaldırdı, parmaklarını şıklattı ve barmen hemen yanına geldi.

"Beş kozmos, bir torba buz, hemen, ama bu sırayla değil." "Ben sürüyorum, Elvira," dedim ve kafasını çevirip

Yüzleş benimle.

"Seni eve götüreceğiz."

Ona bir kez baktım ve .

Barmen barın üzerine buz dolu bir havlu koydu. "El," diye emretti Elvira.

Yaklaştım ve ona elimi uzattım.

Bileğinden yakaladı, çubuğun üzerine koydu ve çantayı üzerine koyarak orada tuttu.

Bu iyi hissettirdi.

"Şimdi, kızım, ne oluyor?" diye sordu.

"Um..." Ben cevap verdim.

"Destek konusunda ne demiştin?" diye itti.

"Şey, uh... sadece şunu söylemek istiyorum, eğer siz gelmeseydiniz, eminim ki anahtarlama işi yanıma kâr kalacaktı."

"Tamam, bunu konuşalım," dedi ve ardından "Ne oluyor lan?" diye tekrarladı.

"Bu da ne?" diye sordum.

Kaşları havaya kalktı. "Arabasını anahtarlamak mı? Bu ne işe ?"

Omuzlarımı dikleştirdim ve "Kendimi daha iyi hissetmemi sağla" diye cevap verdim. "Seni anlıyorum," diye cevap verdi hemen. "Demek istediğim şu ki

erkeğin için ne yapacaksın?"

"Hiçbir şey," dedim. "Ona söylemeyecektim. Onunla olan işim onun yanında olmak ve kendi zamanında bununla başa çıkmasına izin vermek. Bu gece yaptığım şey kendim içindi."

"Kesinlikle ," diye mırıldandığını duydum Tabby'nin.

Elvira bana baktı.

"Güzel bir kamyoneti var," dedim Elvira'ya. "Evi harap durumda. Vücudu da yıpranmış. Markette yaşlı kadınlara kaşlarını çatıyor, yani belli ki sürekli kötü bir ruh hali içinde, kaba olduğundan bahsetmiyorum bile. Ama kamyoneti güzel, yeni ve temiz. Hoşuna gidiyor. Şimdi durumda. Çok daha önemli birçok şeyi mahvetti ve yanına kâr kaldı. Kendisine ait berbat bir şeyi olmalı. Şimdi var."

"Evet, yüzü gibi," diye mırıldandı Tyra.

Ona baktım, o anki telaş sona ermişti ve bu yüzden kendimi biraz kötü hissediyordum. "Planımız bu değildi."

Bana sıırttı. "İyi bir eklemeydi." Dudağımı ısırdım.

"Bu bokla işin bitti mi?" Elvira sordu ve ben de ona döndüm.

"Sanırım bitti."

"Bu iş bitti," diye ilan etti. "Ama eğer kışında bir tüy daha çıkarsa ve devam etmeye karar verirsen, sen," bana doğru eğildi, "*kızlarını çağır.*"

," diye fısıldadım.

"Kahretsin," diye mırıldandı, yan tarafa bakarak. "Cosmo'm nerede?"

"Burada," dedi barmen, beş martini bardağı ve bir kokteyl çalkalayıcısından doldurmaya başladı. "Bil diye söylüyorum, bunlar aşağıdaki adamın üzerinde." Başını barın aşağısına doğru salladı ama gözleri bana geldi. "Elinin iyi olmasını umduğunu özellikle senin bilmeni istedi."

Barın aşağısında takım elbiseli, kravatsız, koyu sarı saçlı, çok hoş görünümlü, gözleri üzerimde, gülümseyen bir adama baktım.

"O Kaos!" Tabby bağırdı. "İç görmüyor musun?" Adam gözlerini kırıştırdı.

Titremeye başladım ama korkudan değil, tamamen başka bir şeyden.

Sonra kıkırdamaya başladım.

Lanie benimle birlikte kıkırdamaya

başladı. Tyra da onunla birlikte

patladı.

Elvira mırıldandı, "Motorcu sürtükler. Biri beni öldürsün."

İşte o zaman Tabby patladı.

Ben de öyle yaptım.

* * *

Oturma odamdaki kanepeye oturdum, botlarımı giydim, ceketimi çıkardım, yanımda bir ışık yanıyordu, bekliyordum.

Ve üzülüyorum.

Saat neredeyse sabahın üçüydü ve kozmosun (iki tane içmiştim, bir tane fazlaydı ama lezzetliydi) ve kız zamanının etkisi geçmeye başlamıştı.

Birkaç saat önce Elvira beni arabamla eve bırakmış, Tyra da peşinden gelmişti. Tyra da onlara katılmış, dalgalar ve gülümsemelerle yola koyulmuşlardı.

Kız kıza vakit geçirmek .

Kozmoslar çok lezzetliydi (hiç yememiştim).

Ama şimdi ne yaptığımı anlıyordum.

Joker'in babasının arabasına zarar verdim ve yanıma kâr kalmadı.

Beni yakaladı. Beni gördü. Bütün kızları gördü. Sıraya girse beni seçebilirdi. Muhtemelen hepimizi sıraya dizebilirdi.

Sonra ona vurup zarar verirdim. O da polisi arardı.

O zaman beni

bulurlar. *Bizi* bulurlar.

Başımız belaya girecekti ve Joker aptalca bir şey yaptığımı öğrenecekti. Babası bana karşı suç duyurusunda bulunurken babasıyla uğraşmaktan başka çaresi kalmazdı. Yaptıklarımın motorcu erkek arkadaşımın tacizine maruz kalmamdan kaynaklandığını açıklamak zorunda kalacağım için her şey havaya uçabilirdi.

Ve tüm bunlara rağmen, Joker beni asla affetmeyebilir.

Hop ve Shy'ın ne yapacağını düşünmek bile istemiyordum.

Ya da -düşündüğümde yutkundum- Tack.

Eek!

Arka kapının açıldığını duyunca bir adım sıçradım.

Joker evdeydi.

Müzikle yüzleşme zamanı.

Başımı yana çevirdim ve onun köşeyi döndüğünü, kesiğinden kurtulduğunu gördüm.

Onu bir yemek sandalyesinin arkasına attı, döndü, beni gördü ve durdu.

"Bebeğim..." diye fısıldadı, yüzü bir daha asla görmek istemediğim bir ifadeye bürünmüştü. "Travis mi?"

Yavaşça ayağa kalktım ve "Hayır, tatlım. Travis iyi." "O zaman ne-?"

"Aptalca bir şey yaptım," diye ağzımdan kaçırdım. "Ve polis her an burada olabilir. Ya da izimi bulduklarında beni yarın LeLane'de tutuklayabilirler. Ya da-"

"Ne oluyor lan?" diye sormak için sözümü kesti. "Kızacaksın," dedim ona.

" zaman kızarım, ama bana neler olduğunu anlat," diye karşılık verdi.

"Babanı markette gördüm," dedim aceleyle ve tüm gövdesinin neredeyse bir darbeden kaçıyormuş gibi geriye savrulmasının iyi bir şey olduğunu düşünmedim. "Tepkini gördüm," diye devam ettim. "Bu beni üzdü. Adresini öğrendim. Sonra evine gittim ve kamyonetini anahtarladım."

Bunda gövde salınımı yok. Joker göz kırptı.

"Ne yazık ki," diye devam ettim, "Elvira'dan yardım istemek zorunda kaldım. Mazeret olarak kızlar gecesini kullanıyordum ve daha önce hiç böyle bir şey yapmadığımızdan ve durup dururken istediğimden, bir şeyler anladılar. Beni takip ettiler. Kamyonetini anahtarladıktan sonra evinde bana katıldılar. Evini ateşe verip vermemeyi tartışırken... bu arada Tabby'nin fikriydi, benim değil," diye hızla ekledim, böylece tamamen aklımı kaçırdığımı düşünmeyecekti, "baban dışarı çıktı."

"Siktir," diye tısladı.

Gözlerimi sıkıca kapattım, hızla açtım ve konuşmaya devam ettim.

"Kamyonetini gördü ve biraz sinirlendi. Kaçmak için..." Joker'e babasının bana el kaldırdığını söylemenin iyi olmayacağını düşündüm, bu yüzden o kısmı geçiştirdim, "şey, fiziksel olmaya *zorlandım*. Ona yumruk attığımda anahtarlarımın elimde olduğunu unutmuşum. Geriye düştü ve kaçarken derisinin kırıldığını ve kanadığını gördüm."

Joker bana baktı.

"Yani, beni vandalizm ve saldırı suçlarından tutukladı," diye . "Ve çok kızgındı, bu yüzden sana söylemek için bekliyordum ve/veya yüzünü

"Kapımıza geldiklerinde polise haber verdim." Joker bana bakmaya devam etti.

Konuşmaya devam ettim.

"Birikimlerimi kefalet parası olarak kullanmak için iznim var. Ve eğer Aaron oğlumun velayetini almak için bu çılgınlığı başarılı bir şekilde kullanırsa, sizden tek ricam keskin bıçakları ve jiletleri saklamanızdır."

"Buraya gel."

"I..." Başımı salladım. "Ne?"

"Kaldır kışını da buraya gel."

Yüz ifadesi ve ses tonu bana hiçbir şey vermiyordu.

Ona gitmenin yararlarını tartıştım.

Ona gitmemenin yararlarını tartıştım.

Bunu saniyeler içinde yaptım ve sonra ona gittim.

Ben dönerken o da döndü, böylece iki adım ötemde durduğumda bana tam olarak bakıyordu.

"İlk olarak, babam bir pisliktir," dedi.

"Bunu biliyorum Carson," diye fısıldadım.

"O sadece bir sık, ama aynı zamanda büyük bir siki olduğunu düşünüyor. Bir kadının kendisini işaretlediğini polise ihbar etmesine imkan yok. Sahip olduğunu düşündüğü itibarı zedelemek istemez, hele ki kıvrıcık saçlı eski bir amigo kızdan böyle bir işaret almak."

"Gerçekten mi?" Umut çiçekleri açarak sordum.

Başını salladı. "Gerçekten. Böyle bir şey olmayacak. Onu işaretlemesiniz, sadece bir yumruk atsanız bile, bunu kimseyle paylaşmaz."

Bu iyiydi. "Güzel,"

diye fısıldadım.

"İkincisi," diye başladı ve gevşediğim dakikalar hızla akıp gitti. "Seni gördü. Beni gördü. Markette sen arabaya fasulye doldururken bana baktı... ve sana. Bir bakışta benim için kim olduğunu, neye sahip olduğumuzu, neye sahip olduğumu anladı. Başka tarafa baktı, Carissa. Yaklaşp bunu vurabilirdim ama neden vaktimi bu saçmalıkla harcayayım ki? Buna değmez. Benimle birlikte olmaktan hoşlanan güzel bir kızla bir markette olmak ve biber hakkında gevezelik etmek, o kadar çaba sarf etmek istesem bile yapabileceğimden daha sert vurdu . Onun alanından çıkmak için kaçtım. Bunu hak etmiyordu ama yanımda güzel kızım vardı.

Chili hakkında gevezelik ediyorduk. İyi bir gece geçirmeye hazırlanıyorduk çünkü her zaman böyle . Onu içine sokarsam, kız iyi bir gece geçiremeyebilir. Ben de bizi oradan çıkardım."

"Ah," dedim usulca, belki de dışarı çıkıp suç işlemekten önce onunla konuşmam gerektiğini düşünerek.

Sesi ben çıkarmamışım gibi devam etti.

"Markette dolaşmanın benim için büyük bir şey olmadığından bahsetmiyorum bile. Bir markete girdiğinde alışveriş merkezindeymişsin gibi davranıyorsun. O yüzden markete gitmem gerekiyorsa yalnız gideceğim. Gitmen gerekiyorsa yalnız git, ama sen dışarıdayken, bir arama ekibi kurmamız gerekebilir diye kardeşlerimle irtibata geçiyorum. *nasılsan*, alışveriş merkezine gitmen gerektiğinde de bensiz gideceksin. Anlaştık mı?"

Nasıl alışveriş yaptığımız hakkında konuşmaya nasıl başladık?

Bu bilgiyi talep etmenin iyi bir fikir olduğunu düşünmedim.

Ben de "Anlaştık" dedim. Sonra da "Yani seni ve beni gördüğü için mi o yaşlı kadına kaşlarını çatı?" diye sordum.

"Ne yaptı?"

"Yaşlı bir kadına pis pis baktı" dedim ve ekledim: "Çok kabaydı."

"Yaptığı şeyleri neden yaptığını kim bilebilir?" Joker sordu. "Ama evet, muhtemelen. Onu son gördüğümde kışına tekme bastım ve oturma odasında yerde baygın bıraktım. Yıllar sonra sevimli, tatlı, bal saçlı, eski ponpon kız, bir zamanlar mezuniyet balosu kraliçesi olan bir kış parçasıyla birlikteyim. Ve sen söylemeden önce," dedi ağzımı , "tüm bunlar senin üzerinde yazılı. O bir pislik ve kadınlara karşı bir pislik, ama hiçbirini kaçırmaz."

"Tamam," diye fısıldadım.

"Annem muhteşemdi, ama o ihtişamlı günlerinde bile senin gibi bir parçayı çivileyemezdi ve sen tüm Kulübüme acı biber yedirmeye yetecek kadar fasulye atarken ben bir arabaya yaslanıyorum."

"Canının ne zaman acı biber çekeceğini bilemezsin," dedim sessizce. "Bunların çoğu kiler içindi, her ihtimale karşı."

Bana baktı.

Sonra mırıldandı (sanki kötü bir şeymiş gibi), "Tanrım, bunu benim için sen yap."

"..." Kararsızca durakladım, "Senin için ne?"

"Her şeyi."

Garip nefes almaya başladım.

"Onu tuşladın mı?" diye sordu. Başımı salladım.

"Araç ve yüz?"

"Sonuncusu bir hataydı, biraz iğrençti ve gurur duymuyorum-"

"Kelebek, bunu anlamanı istiyorum," diye sertçe sözümü kesti. "beri sana aşığım. Benimle evlendiğinde, ilk çocuğumuzu, ikincimizi, üçüncümüzü dünyaya getirdiğinde, üniversiteye gittiklerinde ağladığında, sana torun vermeleri için başlarının etini yediğinde ve destekli yaşam evimizdeki kanepemizde yanımda oturduğunda da sana aşık olacağım. Bunu anladım. Ailem var. Kardeşlerim var. *Ben iyileştim*. Babamın arabasını anahtarlamak zorunda değilsin. Ben *iyiyim*. Beni hale getirmeye çalışmayı bırak. Beni zaten oraya getirdin."

Söylediği her şeye bayıldım.

Hepsini.

Ama ben tek bir şeye odaklanmıştım.

"beri bana aşık mısın?" Nefes aldım. "Sana verdiğim taslağa gerçekten baktın mı?"

Gözyaşlarım gözlerimi ıslattı.

Liseden beri bana aşıktı.

"Evet, Carrie," diye cevap verdi. ". Her zaman . Her zaman da sen olacaksın. *Her zaman.*"

Aaron bunu birden fazla kez söylemişti ve sonuncusuna kadar her seferinde kendimi buna inanmaya ikna etmiştim.

Şimdi Joker söyledi ve ben aradaki farkı hemen anladım.

Kendimi hiçbir şeye ikna etmek zorunda kalmadım.

"Ben... ben...?" "Bana kızgın mısın?" diye hüngür hüngür ağlarken aynı anda konuşmaya başladım.

"Keşke bana ne yapacağını söyleseydin de ihtiyacın olduğunda izleyebilseydim dışında, hayır."

Hüngür hüngür ağlamaya devam ettim ama kıkırdamaya da başladım.

"Şimdi, Kelebek, bana bir şey söyle," diye talep etti.

"Ne-ne?" Kahkahalar ve gözyaşları arasında sordum.

"Yine de kızlarla mı çıkıyorsun?"

Çelişkili duygularımı kontrol etmek için nefesimi çekerek başımı salladım.

"Kozmosumuz vardı." Elimi kaldırdım. "Ve elim için buz aldım."

Çenesi sertleşti ve nedenini bildiğimi düşündüm.

" yok," diye onu temin ettim. "Elvira bana çok çabuk buz getirdi. Biraz gergin hissediyorum ama sorun yok."

Gözleri gözlerime geldi ve kalbim durdu.

"Bana kız arkadaşlarınla içki içmeye bu bluzu giyerek mi gittiğini söylüyorsun?"

"Um..." Mırıldandım.

"Hımm?" diye itti, başını yana eğerek. "Sadece bir kişi bana içki ısmarladı," diye paylaştım.

Yüzü değişti. Yanlış bir şey söyledim!

"Tabby ona hemen Kaos olduğumu söylemiş," diye devam ettim hızlıca. "Buraya gel," diye hırladı.

İki adım .

"Buradayım,
Carson." "Gel...
buraya."

O iki ayağı yürümenin yararlarını tartışarak ona baktım. Sonra o iki ayağı yürümemenin yararlarını tartışarak yaptım. O iki ayağı yürüdüm.

Joker elini anında kaldırdı, bir parmağını iç çamaşırımın üst kısmına soktu ve kaydırıldı.

Bacaklarım titremeye başladı.

"Kız arkadaşlarınla dışarı çıktığında giyeceğin kıyafetler var," dedi usulca. "Ve erkeğinle dışarı çıktığında giyeceğin kıyafetler var. Bunu tam olarak açıklamam gerekiyor mu, yoksa beni anladınız mı?"

"Seni anlıyorum," diye fısıldadım.

Parmağını geriye doğru götürdü ama yarı yolda durdu ve göğüslerimin arasındaki boşluğa daldırdı.

Dudaklarım aralandı.

"Elin gerçekten iyi mi?" diye sordu.

I başını salladı, odaklanma üzerinde ayakta ve nefes alma daha ziyade konuşmaktan çok.

"Güzel bebeğim," dedi başını bana doğru eğerek, çünkü onu kullanman gerekecek."

Oh, evet.

Dişlerimi alt dudağımda gezdirdim.
Joker izledi.
O izlerken ben ürperdim.
Dişlerimle ve titrememle işim bittiğinde, beni kendine doğru bastırana kadar üstümden çekiştirdi.
Sonunda başını eğdi ve beni öptü.

* * *

Şafak gökyüzünü öpüyordu.
Rüzgar saçlarımdaydı.
Kollarım Joker'in karnına dolanmıştı.
Yanağım derisine bastırılmıştı.
Hiç uyumadığım bir gecenin ertesi günü güneş doğuyordu.
Benim motorcu da öyle.
Ama beni liseden beri sevdiğini söyledikten sonra, delilik hikayelerimi atlattık, birikimlerime el atacağımı, o mağazaya geri döneceğimi ve her rengini alacağımı bildiğim bir şekilde bluzumu çıkardı, sonra kanepede benimle sevişti, bana binmek isteyip istemediğimi sordu.
Onun bisikletiyle ilk kez birlikte olacaktık. Ben de tabii ki evet dedim.
Snapper ile yolculuğum inanılmazdı.
Joker'le yolculuğum her şeydi.
Yavaşladıktan sonra kenara çekip kaldırımda rölantiye almak için bir çizme fırlattığında aniden rüzgâr saçlarımı savurmayı bıraktı.
Joker ve motorunun bana verdiklerinin içinde kaybolmayı bıraktım ve etrafıma bakmak için ayağa kalktım.
Bunu tam Joker uzun, alçak bir ısılık çıkardığında yaptım.
Sonra nerede olduğumuzu gördüm ve kollarım ona sarıldı.
İkimiz de babasının kamyonetine bakarken Joker, "Kahretsin, Kelebek, tampon tampona," diye mırıldandı. "Güzelmış."
Gülümsedim.
Sonra yaklaştım ve dudaklarımı kulağına değecek şekilde yukarı kaldırdım. "Biliyorsun, ben de seni seviyorum."

Gözlerini kamyondan ayırmadı ve "Bir bok yok mu?" diye sordu. Karnını o kadar sert sıktım ki homurdandı.

Sonra başını çevirdi, bana baktı ve baktığında gülümsüyordu, dişleri benim için uzattığı siyah sakalına karşı parlak beyaz ve güzeldi.

"Beni sevdiğini biliyorum Carrie," dedi usulca.

"Güzel," diye fısıldadım.

"Öp beni, bebeğim."

İlerledim ve Joker'i babasının evinin yanındaki kaldırımda üzerinde öptüm. Onu sertçe öptüm. Derinden öptüm. Ona dilimi verdim ve ıslak ıslak öptüm.

Onu aldı ve beni daha sert, daha derin ve daha ıslak öptü.

Ayrıldığımızda bakışlarını tuttum ve "Kendimi hasta hissediyorum. Bugün izin almak zorunda kalabilirim."

Dudakları mırıldanırken gözleri gülümsedi, "Benim iyi kızım, okulu asıyor." "Sadece bu ," diye fısıldadım.

"En iyisi seni eve götürelim de yatağına yatıralım."

Bunu istiyordum ama yine onu bir kez daha sıktım. "Bunu yapabiliriz, ama önce biraz miyiz?" Başımı yana doğru eğdim. "Lütfen?"

"Sen nasıl istersen, Carrie."

Gülümsedim.

Joker ağzını benimkine değdirdi.

Yüzünü öne çevirdi.

Çenemi omzuna koydum.

Çekti.

Rüzgar saçlarımı savurmaya başladı.

Ve işte oradaydı, hemen geldi.

Güneş Denver semalarında yükselirken, ikimiz de aynı anda Joker'in bisikletinin arkasına bindik.

Özgürdük.

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Bununla Daha İyisini Yapın

Carissa

Joker'in motorundan ilk ben çıktım.

yaptığımda, tişörtümün eteğini aşağı çektim.

Eğer bana bir yıl önce şık bir akşam yemeğine dar bir elbise ve yüksek topuklu sandaletlerle çıkacağımı ve *bisikletli* bir *motorcuyla* bunu yapacağımı söyleseydiniz, ateşinizi ölçmek isterdim.

Ama yemek çok lezzetliydi. Arkadaşlık *çok* daha iyiydi. Joker ve ben sonunda The Broker'da şık bir akşam yemeği randevusu almıştık. Şişman karides. Sulu biftek. Lezzetli şarap (benim için; Joker bira içti).

Sadece ben ve Joker.

Travis yarın eve dönüyordu. Yani hayat güzeldi.

Ve şimdi, her nedense, yemekten sonra bizi eve götürmek yerine Ride'daydık.

Kaos Yerleşkesi'nde değil; garajın ofisine çıkan merdivenlerin önüne park etmişti.

Mekânı aydınlatan uzun tepe lambaları vardı ve Joker'in bisikletinden inişini izledim.

"Burada ne yapıyoruz, tatlım?" Bana döndüğünde sordum.

Elimi tutmak için uzanırken, "İnşaat bitti," dedi. "Onu yaptıran adam yarın gelip alacak. Ondan önce senin görmeni istiyorum."

Ona kocaman ve parlak bir şekilde gülümsedim çünkü ben de bunu istiyordum.

Beni merdivenlerden yukarı çıkardı ve kapının kilidini açmak için elimi bıraktı. İçeri girdi, ışığı yaktı ve ben de onu takip ettim.

Kapıyı arkamdan kapattı ve kilitlemesinin garip olduğunu düşündüm ama elimi tekrar tutup beni garaja açılan diğer kapıya götürürken sormadım.

İçeri girdik ve merdivenlerin üstündeki sahanlıkta durdum. Joker düğmelere bastı ve tepedeki ışıklar yanıp sönerek mekânı aydınlıkla doldurdu.

Tekerlek yuvalarından yanlara doğru uzanan şık, fantastik, kıvrımlı, sivri kırmızı şeritlerle dolu kanarya sarısı araba yerde parlıyordu.

"Aman *Tanrım!*" Merdivenlere doğru aceleyle koştum ve gözlerim arabada, aşağı . "*İnanılmaz* bir şey."

Öyleydi. Yere yakın. İnanılmaz kıvrımlar. Ön cam için dar bir yarık.

Yol serin ama çok sıcak!

Topuklarımın üzerinde ona doğru koştum ve daha yakından baktım.

Daha da iyiydi.

"Ona dokunmaya korkuyorum," diye nefes aldım.

Joker arkamdan, "En iyi bile değil ama sanki *Mona Lisa*'yı ben yapmışım gibi davranıyor," diye mırıldandı.

Döndüm ve ona baktım. "Alçakgönüllü olabilirsin çünkü alçakgönüllü olmalı. Bu *inanılmaz* olmadığı anlamına gelmez."

Bana doğru sırttı.

O sırtışı

sevdim. O adamı

sevdim.

"Bana gösterdiğin için teşekkür ederim," dedim.

Elleri kalçalarımın geldi ve hemen beni geriye doğru iterek yürümeye başladı, "Bir şey değil Kelebek," diye mırıldandı.

Hareket ettiğimiz için geriye doğru gidiyordum ve bunu topuklu ayakkabılarla yapıyordum, parmaklarımı omuzlarında kıvrarak kendimi sabitlemek için ellerimi kaldırdım.

Hafifçe kaydı ama beni geri çekmeye devam etti.

"Uh..." Başladım, yarım bıraktım ve tekrar başlamak üzereydim ki

Bacaklarımın arkası arabaya çarptı.

O zaman peşinde olduğunu anladım. Ve neyin olduğunu sevdim.

"Joker," diye fısıldadım.

Ellerini kalçalarımın çekip arkama götürdü.

Ona doğru eğilirken parmaklarım otomatik olarak omuzlarındaki saplandı.

"Yaptıklarımı bittiğinde görmek ister ?" diye sordu sessizce.

"Lütfen," diye nefes nefese cevap verdim.

"O zaman bebeğim, bilmelisin ki, ben onları sana gösteriyorum, sen de benimle kaputun üzerinde sikişerek karşılık veriyorsun."

"Oh," diye fısıldadım, ellerimi boynunun yan tarafına doğru kaydırarak bu talebe cevap verdim.

"Anlaştık mı?"

"Ben hiç... Ben... *oh!*" Elleri aşağı kayarken, parmakları eteğimin kenarına kıvrılıp onu yukarı çekerken bir çığlık attım.

"Anlaştık mı?" diye tekrarladı ve ellerini külotumun içinde kaydırarak popomu kavradı, ten tene değdi.

"Anlaştık," diye nefes nefese kaldım.

Sırıttı, başını eğdi ve beni öptü.

Ellerimi saçlarına doğru kaydardım ve onu öptüm.

Külotumu garajın zeminine düşene kadar aşağı itti. Sonra beni kalçalarımın birleştiği yerden kavradı ve yukarı kaldırdı.

Arabanın soğuk çeliğini arkamda hissettim.

Üzerime eğilip beni geriye doğru iterken ağzına doğru inledim ve kalçalarını yerleştirmek için bacaklarımı açtığımda kotunun sert kumaşını hissedebiliyordum.

"Bu elbise gibi," diye mırıldandı dudaklarıma karşı, elini elbisemin içinde yan tarafımdan yukarı ve *yukarı* doğru gezdirirken.

"Sevindim," diye fısıldadım, ellerimi kesik ellerine götürüp omuzlarının üzerinden geçirdim.

Elleri beni bırakırken ağzı boynuma gitti, böylece ceketini kollarından aşağı itebildim.

Boynuna doğru ilerlerken yere düştüğünü duydum.

"Çizilmeyecek mi?" Ellerimi aşağı daldırıp tişörtünü (tişört değil, süslü randevumuz için güzel bir tişört, yine de kesilmişini giyiyordu çünkü her zaman kesilmişini giyerdi) kotundan çekerek sordum.

"Kaşıyalım, ben parlatırım" diye cevap verdi ve elini kaburgalarımın üzerinden göğsüme doğru kaydırırken dilini boynumdan kulağıma doğru kaydırды.

"Tamam," diye mırıldandım gömleğinin içine uzanıp sırtının sıcak teninde gezindikten sonra yön değiştirdim ve parmak uçlarımı kot pantolonunun kemerine soktum.

Kalçalarını bacaklarımın arasına bastırды. Çenesini ısırдым.

Ağzı kulağımdan dudaklarıma doğru gitti ve beni öptü.

Onu tekrar öptüm ve parmaklarımı kemerinin iç kısmında gezdirirken hafifçe yukarı bastırдым, parmaklarımı çıkardım ve kasıklarının üzerinden aşağı doğru kaydırдым.

İnledi ve sertliğini elime bastırды. Onu avuçladım.

Hırladı ve beni yere yapıştırdı.

Dudaklarına karşı nefes nefese kaldım ve kalçalarımı kalçalarına doğru sıktım, onu daha sert avuçladım, bastırдым ve ovuşturдым.

"Siktir, benim ateşli küçük parçam," homurdandı ağzıma karşı, başparmağı sütyenimin üzerinden meme ucuma sertçe sürtünüyordu.

"Evet," zorladım. "Ateşli," diye nefes nefese kaldım. "Joker," diye inledim ihtiyaçla.

Elini kalçamdan aşağıya, ıslaklığıma doğru kaydırды. O benim motorcuydu.

Bana her zaman ihtiyacım olanı verirdi.

Eline bastırдым ve miyavladım. İki parmağını içeri soktu.

Eğildim, başım çeliğe çarptı, dizlerim sarsıldı ve inledim.

Joker'in yakınımda durduğunu ama yine de uzaklaştığını hissettim ve başparmağı meme ucumda sertçe yuvarlanırken izlediğini biliyordum, diğer eli bacaklarımın arasında çalışıyordu, parmakları itiyor, başparmağı klitorisimde dönüyordu.

Kalçalarını kalçalarımınla kavradım, o içine girerken elimle kasıklarını, diğer elimle yan tarafındaki eti kavradım, tırnaklarımı geçirdim.

Aynı anda elini tuttum ve fısıldadım, "Bebeğim, sakın

dur."

"Yapma, Kelebek, bana gösterini ver," diye hırladı.

O beni çalıştırırken ve izlerken, arabasının üstünde kıvranarak ve kıvranarak, eğilerek ve sallanarak, inleyerek ve miyavlayarak ona istediğini verdim.

Birden başım yukarı kalktı ve gözlerim açıldı.

"Carson!" Kasıklarını sertçe avuçlayarak bağırdım, sonra orgazm içimde güçlenirken başım geriye düştü ve kıvrandım, kıvrandım ve sızlandım.

Tam ortasında elini kaybettim ama sikini aldım.

Nazik değildi. Yavaş değildi. Sevişmiyorduk. Onun arabasında sevişiyorduk.

Bayıldım.

Aşağı inerken, o içeriye doğru vurdukça ben de onunla birlikte çalıştım, bacaklar ve eller, parmaklar ve dudaklar, ağız ve dil -onun ve benim.

Sonunda homurdanarak ve içini çekerek, "Oraya git, Carrie," dedi.

Elimi saçlarına götürdüm ve "Oradayım tatlım" diye nefes aldım. O zaman oradaydım.

Ve .

Muhteşem arabasında.

Ride adında bir garajda.

Çok yaramazdı.

İnanılmazdı.

Joker'di.

Ve o bendim.

* * *

Ertesi akşam, Joker'in yakınımda olduğunu, benimle aynı odada olmasa bile (o zaman olduğu gibi) her zaman olduğu gibi arkamda tetikte beklediğini hissederek ön kapımı açtım.

Parlak bir şekilde gülümsedim ve Aaron'un kucağındaki oğluma uzanmadan önce ellerimi hafifçe çırttım ve "Selam, Googly- Foogly" dedim.

Travis kollarını açarak bana doğru döndü, ben de onu , kendime çektim, kokusunu içime çektim ve başının üstünü öptüm.

"Carissa, konuşabilir miyiz?" Aaron sordu, ben de ona baktım. "Şey-"

Gözleri beni aştı. "Yalnız."

Gerçekten buna bir son vermesini diledim.

Nefesimi tuttum ve "Aaron, ben-" dedim,

"Hayır," diye cevap verdi Joker benim yerime.

Aaron bana baktı. "Riss, on dakika yalnız kalmak istiyorum."

"Joker'in duyamayacağı hiçbir şey söyleyemezsin," diye cevap verdim.

"Nezaketen," diye ısırdı. "Sadece on dakika. Bunu oğlunun babasına veremez misin?"

Onu inceledim.

Birisi sabrını kaybediyordu. Lanet olsun.

Kendimi nazik bir ruh halinde hissetmiyordum. Oğlumu geri almıştım. Beni seven bir motorcum vardı. Yapılacak bağlar, izlenecek televizyon ve normal, kolay, ailevi şeyler .

Aaron'la konuşmaya başlamadan önce Joker'in yaklaştığını hissettim. Ona döndüm, elleri Travis'in üzerindeydi.

Oğlumu kollarımdan çekerken gözlerinin içine baktım. "On dakika Carrie," diye mırıldandı.

Sonra Aaron'a döndü ve elini kaldırdı.

Aaron, Travis'in bez çantasını omzundan silkip Joker'in eline tutuştururken ona ters ters baktı.

Joker onu aldı, omzuna astı ve Travis'e mırıldanarak uzaklaştı: "Pekâlâ, babana yaptığın geziyi anlatmak için on dakikan var."

"Jew jah kah."

Gözlerimi kırptım çünkü bu biraz *Joker*'e benziyordu.

"Carissa," diye seslendi Aaron ve ben bakmadan önce içeride olduğunu ve kapının arkasından kapandığını gördüm.

İçimi çektim.

"Ne hakkında konuşmak istersiniz?" Ben sordum.

Gözleri koridora kaydı ve "Travis'in çantasında beş yüz dolar daha var" sesi kısıktı.

Minnettarlığımı "Teşekkür "e zorlamaya çalıştım.

"Steele hâlâ burada olduğuna göre, bazı şeyler üzerinde düşünmediğinizi varsayıyorum," diye devam etti.

Bunu ona gerçekten anlatmam gerekiyordu.

Ben de samimiyetimi göstermek için fiziksel bir çabayla ellerimi önümde kavuşturdum ve gözlerini tuttum. "Özür dilerim. Gerçekten üzgünüm. Ama Aaron, sana düşünecek bir şey olmadığını söyledim lütfen bana inan."

Ağzı gerildi.

Ona doğru küçük bir adım attım, samimi olduğuma inanmasını istiyordum (çünkü) ama fazla yaklaşmak istemiyordum.

"Bu... bu..." Kelimeleri bulmadan önce onları bulmakta zorlandım. "Bu çok hoş. Travis'i düşünmeniz ve ona bir aile vermek istemeniz çok anlamlı. Ama aileler pek çok farklı şekilde olabilir ve şimdi onun büyük bir ailesi var. Sen ve ailen. Ben ve Joker ve arkadaşlarımız."

"Evet, oğlumuza ailesini vermek istiyorum ama karımı da geri istediğim gerçeğini gözden geçiriyorsunuz," diye karşılık verdi.

"Sanırım buna cevap verdim Aaron," dedim ona.

"Senin için Tory'den kurtuldum," diye tersledi.

Kurtuldun mu?

Dudaklarımı birbirine bastırdım, içimden "*sinirlenme, sinirlenme, sinirlenme*" zikrediyordum.

Onu tuttum ve dikkatlice dedim ki, "için üzgünüm. Bu zor olmalı."

Ellerini havaya kaldırdı ve tısladı, "Ne istiyorsun? O gitti. O bir hataydı. Ne düşündüğümü bile bilmiyorum. Ama bitti. Sana para veriyorum. O *lanet* herif hakkında sakın oluyorum. Dizlerimin üstüne çökmemi mi istiyorsun? Yalvarmamı mı istiyorsun? Gök yazısıyla bir özür mü istiyorsun? Ne lan?"

"Sana ne istediğimi söyledim Aaron," diye hatırlattım ona, sakince yapmaya çalışarak.

Bana doğru eğildi. "Oğlumuz için en iyisi bu. Bizim için de. *Senin için.*"

"Benim için en iyisinin ne olduğunu daha iyi bildiğimi düşünüyorum" diye cevap verirken kendimi ve bakışlarını korudum.

"Evet?" Arkasına yaslandı ve bir elini salona doğru uzattı. "Ve bu o mu? Carson Steele. Liseli yalnız. Liseli ezik. Motorcu çetesi üyesi. Sana nasıl bir hayat verecek, Carissa?"

Joker hakkında böyle şeyler söyleyerek çok ileri gidiyordu. Karışmamam gerektiğini biliyordum. Biliyordum.

Ama yine de yaptım.

"Beni aldatmaz, birincisi," diye cevap verdim ve Aaron'un gözleri kısıldı. "Beni seviyor, başka bir şey için, gerçekten, gerçekten, gerçek anlamda. Buna inanıyorum... tamamen inanıyorum. Kalbimin derinliklerinde sonsuza kadar süreceğini bildiğim bir şekilde inanıyorum. Bir de benden elbisemi daha uygun olduğunu düşündüğü bir elbiseyle değiştirmemi istemediği gerçeği var. İşimi küçümsemediği de gerçek. Oğlumu kendi oğlu gibi seviyor. Sadık ve onu çok önemseyen harika arkadaşları var, bu onun hak ettiği bir şey. Yetenekli biri. O kadar iyi yaptığı harika bir işi var ki, *Wilde ve Hay* bile bunu biliyor, bu yüzden onun işi hakkında bir makale yazmak istiyorlar."

Aaron bana baktı.

"Ama sonuçta," diye devam ettim, "bunu açıklamam gerçekten istenmemeli çünkü bu gerçekten sizi ilgilendirmez."

Aaron bana "Sana daha iyi bir hayat verebilirim" dedi.

"Bunun doğru olmadığını zaten biliyorum," diye karşılık verdim ve Aaron'ın yüzü taşa döndü.

"Ben de seni seviyorum Riss," diye ısırdı. Artık aşkın ne olduğunu biliyordum.

Ve bunu Aaron'a verdiğimi biliyordum. Ama o geri vermedi.

"Umarım bunu dinlersin Aaron," diye cevap verdim. "Çünkü bu senin, geleceğin ve bir gün sahip olabileceğin kadın için önemli, ama bana davranış şeklinin aşk olduğunu düşünüyorsan, bunu yeniden düşünmelisin. Şu anda aşk yaşıyorum, bu yüzden bana davranış şeklinden bunu yapmanın doğru yolunu anlamadığını biliyorum."

Gözleri acıyla parlıyordu ve bunun iyi bir şey olmadığını biliyordum.

Aaron canı yandığında .

Haklıydım.

Acısı kayboldu ve dudağı kıvrıldı, alçak sesle, "Bunun sen olduğunu hiç düşünmemiştim. Nasıl sevdiğini bilseydim, Tory'yi bulmak zorunda kalmazdım."

Kafam karışmıştı, o kadar ki aptalca "Neden bahsediyorsun?" diye sordum.

Küçümsemesi alaycılığa dönüştü, yaklaştı, başını bana doğru eğdi ve gerçekten çok yakın olmasına rağmen, yerimde durmanın en iyisi olduğunu düşündüm.

Bu sefer .

"İğrenç mi seviyorsun, bebeğim?" diye fısıldadı. "Sert mi seviyorsun? *Becerilmekten* hoşlanır mısın?"

Omurgamın çelik gibi kaplandığını hissettim, başımı çevirmedi ve "Aslında evet" diye cevap verdim.

Başı şaşkınlıkla sarsıldı.

Elimi kanepeye doğru uzatarak, "Sikişmeyi, kanepede sertleşmeyi ve sertleşmeyi seviyorum," dedim. "Yatakta. Yerde." Elim attım. "Joker'in arabalarından birinin kaportasında." Ayak parmaklarımda üzerinde yuvarlandım ve ses tonumu müstehcen hale getirdim. "İstediği her yerde, istediği her şekilde ve *iyi* veriyor Aaron. Biliyorum çünkü ben *her* seferinde iyi alıyorum ve erkeğimin çaba gösterip göstermeyeceğini bilmediğim tersi durumlar da yaşadım. Yani evet, evet, böyle seviyorum."

Burnunun ucuyla bana bakabilmek için başını kaldırdı. "İğrençsin."

Başımı yana eğdim. "Anlamıyorum. Az önce bana Tory'yi sana iğrençlik yapması için bulduğunu söyledin. Bundan hoşlanmıyor musun?"

Ağzını kapattı.

"Çok, çok iyi iş çıkardın, dostum."

Sıçradım ve geri adım attım, başımı çevirdiğimde Joker'in omzunu koridora açılan kapının duvarına yaslanmış halde durduğunu gördüm.

Travis onun kollarındaydı, emekliyor, saçını çekiyor ve gevezelik ediyordu.

Duruşu sakin ve rahattı.

Ama Joker kesinlikle değildi.

Gözleri Aaron'a kilitlenmişti ve onlardan eski sevgilime bir ateş izinin gitmemesi şaşılacak bir şeydi.

"Ya gidersin ya da Carrie Travis'i alır ve seni dışarı atarım," diye devam etti Joker. "Bunu düşünecek vaktin yok. Kapıyı kullan," diye hırladı. "*Şimdi*."

Aaron ona ters ters baktı.

"Ne dedim ben?" Joker sordu, ses tonu ve yüzündeki ifade karşısında tüylerimin diken diken hissettim.

"İşimiz bitti," diye kestirip attı Aaron ve bana baktığını görmek için gözlerimi ona çevirdim. "Ve sen de hiç hoşlanmayacağın şekilde sikildin, *bebeğim*."

Bununla birlikte kapıya döndü, kapıyı açtı ve arkasından çarptı.

"Yine mi?"

Bu Joker'den geliyordu ve hâlâ o ürpertici ses tonundaydı.

Ona döndüm.

"Avukatlar sadece şu andan itibaren, Carissa, beni duyuyor musun?" Duymuştu.

İçimde *her şeyi* duyduğuna dair bir his vardı. Başımı salladım.

"Bu işi bir an önce halletmezsek, Travis geldiğinde ya da gittiğinde o lanet şeyi göremezsiniz," dedi. "Ben yaparım."

Başımı salladım ama nazikçe, "Özür dilerim. Bu benim hatamdı. Kendimi kaybettim-"

"Bu senin hatan değildi," diye kesti. "Ama bitti, yani *bitti*, benimle misin?"

Tekrar başımı salladım.

Ortamı hisseden Travis endişelenmeye başladı.

Travis'in endişelendiğini hisseden Joker ona döndü, onu içine aldı, sonra eğilip alnından öptü.

Bunu yaptıktan sonra yumuşak bir sesle, "Şakan bitti evlat, sakinleşebilirsin" diye emretti.

Travis onu inceledi.

Sonra kafası biraz sallandı ve Joker'in kafasına düştü.

Joker'in üzgün olduğunu biliyormuş ve ona bebek gibi sarılıyormuş gibi Joker'in tişörtünün yakasına yapıştı.

Tanrım, ama oğlumu
seviyordum. Ve motorcumu
sevdim.

Bir nefes aldım.

"Bitti," diye fısıldadım. Joker
başını salladı.

Sonra dedi ki, "Gel çocuğunu al. ihtiyacı var."

Sırıttım. Titrekti ama onu çıkardım ve oğluma ulaşmak için odanın
diğer ucuna yürüdüm.

Ve motorcumu.

* * *

Ertesi sabah Travis'in altını oturma odasında yerde değiştireyordum.
Öğleden sonra vardiyam vardı ve bu berbattı. Ama Joker işteydi ve
ben işteyken Travis'e bakmak için eve gelecekti. Sonra ben evde
olacaktım ve Travis evdeyken Joker'le birlikte uyuyacaktım, böylece
her şey girecekti.

Son bez şeridini bastırdığım sırada mutfakta cep telefonum çaldı.

Travis, alt değiştirme rutinini çoktan bitirmiş bir halde, hemen
yuvarlandı ve yerdeki oyuncaklara doğru emeklemeye başladı.

Top haline getirilmiş kirli bezi aldım, hızla ayağa kalktım ve
telefonumu almak için mutfığa koştum.

Şaşırtıcı olmasa da biraz korkutucu bir şekilde Angieydi.

"Merhaba," diye selam verdim ve çamaşır odasındaki Bebek Bezi
Cini'ne yöneldim.

"Selam, Carissa. Ben Leanne. Angie için bekleyebilir misin?"

"Elbette," diye cevap verdim.

Bezle uğraşırken tuttum.

Angie mutfaktaydım. "Merhaba, Carissa. Nasılsın?"

"Ben iyiyim, Angie. Dur tahmin edeyim," dedim, ellerimi yıkamak için
lavaboya doğru ilerlerken. "Aaron'ın avukatları temasa geçti."

"Bir olay mı oldu?" diye sordu.

"Dünkü devir teslim sırasında oldu," dedim ona. "Aramaya fırsatım olmadı."

"Şimdi bana anlat," diye emretti.

Ellerimi yıkadım ve öyle yaptım.

İşim bittiğinde, "O zaman bu, en kısa zamanda bir toplantı ayarlamamız yönündeki taleplerini göründüğü kadar şaşırtıcı kılmıyor," dedi. "Toplantıyı planlayabilmemiz için Leanne'e bu haftaki çalışma programını vermeni istiyorum."

"Bunu yapacağım ama Angie, bu yüzleşmenin tatsız olduğunu söylemem gerekiyor, bu yüzden bundan sonra sadece avukatlarımız aracılığıyla konuşmamız gerektiğini düşünüyorum. Ve eğer bu iş , Aaron'ın yanında rahat olamayacağım, bu yüzden Travis'i Aaron'a başka biri bırakacak ve onu evime getirdiğinde kapıyı açmayacağım."

"Bu Bay Steele mi olacak?" diye sordu.

"Muhtemelen," dedim ona. "Ancak, başka bir arkadaş da olabilir. Sadece ben olmayacağım."

"Not edildi. Ve eğer bu iş uzarsa, bunu belirteceğim. Ama onları hemen arayacağım ve bundan sonraki tüm iletişimlerin benim aracılığımla yapılacağını paylaşacağım. Bay Neiland'dan haber alırsanız, bu sadece oğlunuzla ilgili acil bir durum varsa olmalı. Eğer değilse, mümkün olan en kısa sürede bana bildirin."

"Teşekkürler, Angie."

"Sorun değil, Carissa. Şimdi seni Leanne'e teslim ediyorum."

"Pekâlâ. Sonra konuşuruz."

"Yapacaksın. Kendine iyi bak."

İş o devretti. Oturma odasına girerken Leanne'e programımı verdim ve Travis'in dağınık oyuncakları yeniden düzenlemesini izledim.

Telefonu kapattık ve hemen Joker'i aradım.

Ona haberleri verdim.

İşim bittiğinde "Sürpriz değil," dedi.

"Kızgın, bu da korktuğum anlamına geliyor," dedim ona.

"Sen iyisin, Carrie. Ama o seni öyle yapmazsa, ben seni tekrar öyle yapmak için orada olacağım."

"Biliyorum," diye fısıldadım, oynarken gözlerim oğlumdaydı. "Sıkı dur, yakında bitecek," diye söz verdi.

"Tamam."
"Seni
seviyorum."
Gözlerimi kapattım.
Aaron beni iyi biri yapmamıştı.
Sonra Joker beni tekrar o hale getirmek için oradaydı.
Gözlerimi gülümsüyordum. "Ben de seni seviyorum."
"Seni bırakayım," dediğinde sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum.
Görüşürüz, Kelebek."
"Görüşürüz,
tatlım." Bağlantıyı
kestik.
Birkaç saat sonra işe gitmeden önce Leanne aradı. Aaron
dalga geçmiyordu.
Toplantı Perşembe öğleden sonra için ayarlanmıştı ve hayaleti beni
yine iyi hissettirmedi.
Ben de Joker'i aradım.
Ve o her şeyi daha iyi yaptı.

Joker

Carissa ile bağlantısını kesen Joker, Tack'e mesaj attı.

Oluyor işte.

Beş dakika sonra geri geldi ve *benimle masada buluştu.*

Joker zaman kaybetmeden garajdan ve ön avludan geçerek yerleşkeye doğru yürüdü. Doğrudan Kaos'un toplantı odasındaki masasına gitti.

Tack orada bulunan tek kişiydi. Masanın başındaki koltuğunda ayakta duruyor, önündeki masanın üzerinde iki klasör yığını duruyordu.

Biri çok yüksekti. Diğeri o kadar yüksek değildi ama yine de uzundu.

Joker kapıyı arkasından kapattı, odaya girdi ve durdu, gözleri Tack'in üzerindeydi.

"Bu," dedi Tack, parmak uçlarını yüksek klasör yığına bastırarak, "Kaos. Angie'nin elinde. Gafil avlanmayacak."

Joker başını salladı. Minnettarlık göstermesine gerek yoktu. Tack ne olduğunu biliyordu.

Verdiği şey çok büyüktü ve Joker'in bunu bildiğini biliyordu.

Ayrıca her ikisi de avukat/müvekkil gizliliği olduğunu biliyordu.

"Bu," diye devam etti Tack, parmak uçlarıyla diğer yığına dokunarak, "Angie'de de var. Bunu incelemelisin kardeşim, sonra da ne zaman ne kadar çirkinleşeceğine ya da Angie'ye onay vermen gerekip gerekmediğine karar vermelisin. Eski sevgilisi kirli biri değil. Ama o bir dolandırıcı ve Carrie'nin bunu bildiğini biliyorum. Sadece onun sikinin o kadar çok amcığa girdiğini bildiğini sanmıyorum, Shy'ın ihtişamlı günlerini bir koro çocuğu gibi gösteriyor."

Sikeyim.

Bu, onunla kendisinin de test yaptırması gerektiği konusunda konuşmak zorunda kalabileceği anlamına geliyordu.

Sikeyim.

Tack, "Pisliğin içinde olan babadır," diye devam etti. "Buradaki bok gevşiyor, yıkıcı güçleri var, eğer nefret ettiği babanı işaretlemekten midesi bulanırsa, kızımızın içinde kullanacak bir şey olduğunu sanmıyorum. Ama bu senin. Bu onun. Zorlarlar, nasıl kullanacağın konusunda akıllı ol. İş o noktaya gelirse ve bir strateji seansına ihtiyacın olursa, beni nerede bulacağını biliyorsun."

Joker tekrar başını salladı.

Tack onun gözlerini tuttu ve Joker onun gözlerinde Sebring ve Valenzuela ile buluşmalarından sonra gördüklerini gördü. Tam olarak aynı değildi, ama sadece aynı nedenden dolayı değildi.

Şimdi Joker bunun nedenini biliyordu çünkü Aaron Neiland'ın Carrie'nin boğazına tıkmaya çalıştığı saçma sapan konuşmayı Tack'le paylaştığını biliyordu.

Ve Tack bundan hoşlanmamıştı.

Bu nedenle Tack'in sesi granitti, "Onu alamayacaklar oğlum ve Carissa Teodoro'yla uğraşma zamanı artık *bitti*" dedi.

"Sevgimi kazandığını biliyorsun kardeşim," derken Joker'in sesi sessiz bir hırıltıydı.

"Biliyorum," diye karşılık verdi Tack. "Ve bu bir ayrıcalık, Carson." Joker bunu boğazında hissetti ama yine başını sallamakla yetindi.

Tack başını odanın sonuna doğru eğdi, orada devasa kasalarının bulunduğu bir dolap vardı. "Oku. İşin bittiğinde kilitle."

"Evet."

Tack hareket etti ve dışarı çıkarken Joker'i omzundan alkışladı. Joker klasörlere gitti.

Yüksek yığına dokunmadı.

Ama daha kısa olanın her sayfasını okudu.

İşi bittiğinde onları kilitledi ve bunu gülümseyerek yapmadı.

Ama rahatlamıştı.

Kaos onları taşaklarından

yakalamıştı. Ama Carrie asla

bilmeyecekti. İhtiyacı olmadığı

sürece.

Ve Joker'in tek yapabildiği, buna hiç ihtiyacı olmamasını ummaktı.

Carissa

"Tamam, bu hiç iyi değil," diye fısıldadım.

Angie'nin konferans salonunda oturuyordum. İç çamaşırımı giymemiştim. İç çamaşırı giymekten vazgeçmiştim.

Onun yerine kelebek elbisemi ve ayakkabılarımı giyiyordum. Tam olarak gündelik değildi.

O şey bendim.

Ama aynı zamanda benim şanslı elbisemdi. Joker'in olduğunu düşündüğüm için öyle kabul ettim.

Tüm bunlar olduğundan beri tamamen sakin olan bir Joker, şükürler olsun ki (o ana kadar) sakinliği beni sakinleştiriyordu.

Oradaydı ama Angie'nin ofisinde Travis'le birlikteydi çünkü Angie, Aaron'ı varlığıyla kışkırtmamamız ya da desteğe ihtiyacım olduğunu gerektiğini söylemişti.

Joker de ben de aynı

fikirdeydik. Yani yakındı ama

çok uzaktı.

Ama yakındı ve ihtiyacım olan tek şey buydu.

"Hayır, haklısın. Bu hiç iyi değil," diye mırıldandı Angie.

Onun da benimle aynı şeyi yaptığını, konferans odasının penceresinden avukatıyla yaklaşan Aaron'a baktığını anlamak için ona bakmama gerek yoktu.

Ve babasını.

"Gözdağı vermek," dedi Angie hızla ve bakışlarımı yaklaşan adamlardan ayırıp ona baktım, tam o sırada elini masanın üzerinde duran koluma doladı. "Sana, bana değil," diye devam etti ve kolumu sıktı. "Ben , Carissa."

Neyse ki kendinden çok emin görünüyordu.

Ben de başımı salladım.

Adamlar içeri girdi.

Aaron bana buz gibi baktı.

Babası hançer gibi baktı.

Oturdum ve oğlumun arka bahçemdeki çimlerde oturup kıkırdarken etrafında uçuşan kelebekleri düşündüm.

Bende işe yaradı.

Leanne erkeklere birer bardak su getirdi ve erkekler Angie ve benim karşıma yerleşirken masanın ucuna not defteriyle oturdu.

"Pekâlâ, başlayalım," dedi Angie. "Sanırım müzakerelere nereden başlamak istediğimizi bildiren mesajımızı aldınız."

Aaron bana buz gibi baktı.

Avukatı konuşmak için ağzını açtı. Ama konuşan babasıydı.

"Mahkemede görüşürüz. Oğlum tam velayet için gidiyor. Bayan Teodoro'nun elverişsiz ilan edildiğini göreceğiz. İşimiz bittiğinde, eğer herhangi bir ziyaret hakkı elde ederse, bu denetimli olacak."

İçim burkuldu ve yavaşça eski kocama baktım. Bana bakıyordu ve bakışları buz gibiydi.

Angie kayıtsızca, "Bu zamanı boşa harcamış olmamız çok yazık," dedi. "Mahkemede görüşürüz."

Aaron'un babası, "Müvekkiliniz, bu toplantıdan sonra torunumun tehlikeli hale gelen evden çıkarılması için gerekli işlemleri başlatmak üzere Çocuk Koruma Hizmetleri ile temasa geçeceğimizi bilmelidir," dedi.

Dudaklarım aralandı ve yavaşça ona baktım.

"Kullanacağınız alanı paylaşmak ister misiniz?" Angie kibarca sordu.

"Bilmemesi mümkün değil," diye cevap verdi Bay Neiland. "Ancak, eğer farkında değilse, gerekir. Peter Waite adında bir adamı var.

torunuma bakıyordu. Suç işlediği bilinen bir motosiklet çetesinin üyesi ve kendisinin de suç faaliyetleriyle ilgili bir geçmişi var."

"Peter Waite," dedi Angie, kafası karışmış bir sesle. "Koca Petey olarak bilinen adam mı?"

Bay Neiland sabırsızlıkla, "Onun ne olarak bilindiğini bilmiyorum, Angie," dedi. "Sadece bir bebeğin bilinen bir suçlu tarafından bakılmasına izin vermenin ciddi bir vicdansızlık göstergesi olduğunu biliyorum."

Angie, Aaron'un babasına, "Koca Petey de yaklaşık dokuz yıl önce Illinois piyangosunu kazanan bir adam," dedi.

Başımı yavaşça ona çevirdim.

Konuşmaya devam etti.

"İyi miktarda para kazandı. Paranın büyük bir kısmını da o sırada hasta kızının bakımını bir bakımevine bağışladı. O kadar çok para kazandı ki, vakfetti. Ne yazık ki kızı vefat etti. Ancak onun cömertliği sayesinde yüzlerce hasta ve ailesi, yaptığı yüklü bağıştan bu yana ödüller kazandığına inandığım bu bakımevinin hizmetlerinden faydalanabildi."

Göz kırptım.

Konuşmaya devam etti.

"Ayrıca Denver'da bir bakımevinde gönüllü olarak çalışıyor. Küçük çocuk bakım tesislerinden sorumlu. Altı gönüllüyü daha denetliyor ve hasta aileleri ziyarete geldiğinde o ve gönüllüleri çocuklarla ilgileniyor. Yine de, zamanının büyük bir kısmını müşterim çalışırken onun oğluna bakmaya ayırdığı ve Bay Allen tanınmış bir yerel işletmenin işletme müdürü olduğu için Kane ve Tyra Allen'ın iki oğluna baktığı için çoğunlukla gözetim yapıyor. Koca Petey bazen Hopper ve Elaine Kincaid'in küçük oğullarına da bakıyor. Bayan Kincaid, muhtemelen bilmiyorsunuzdur, kendi reklam ajansının sahibi. Henüz genç bir ajans ama ne olursa olsun, kısa süre önce parlak bir Denver dergisi tarafından Denver'ın en iyi ajansı olarak ilan edildi."

Gözlerim

büyüdü. Vay

canına.

Yürü Lanie!

Angie, "Bay ve Bayan Allen ile Bay ve Bayan Kincaid'in, darülaceze müdüründen bahsetmiyorum bile, Bay Waite'in çocuk bakımı konusundaki yeteneklerine tanıklık edeceklerini varsayıyorum," dedi.

Gülümsememeye çalıştım.

"Ve bu doğru," diye devam etti Angie. "On yedi yıl önce, Koca Petey araba hırsızlığından tutuklandı. Ancak delil yetersizliği nedeniyle mahkemeye çıkarılmadan önce serbest bırakıldı. Her ne kadar bu durum sabıka kaydında yer alsa da, davanın düştüğünü göz önünde bulunduran bir yargıcın velayet duruşması sırasında bunu dikkate alacağı şüpheli."

Elini kaldırdı ama konuşmayı bırakmadı.

"Ve siz söylemeden önce, sarhoşluk ve düzensizlikten suçlu bulunduğu bir miktar kamu hizmeti yaptığını anlıyorum. Ancak bu olay kızının cenaze töreninden sadece birkaç hafta sonra gerçekleştiği için davranışının anlayışla karşılanacağına inanıyorum. Oh, ve tabii ki yargıç bu hizmetin bakımevinde yapılmasına izin verdi, daha sonra onu gönüllü olarak aldılar."

Bay Neiland, "Bu, eski gelinimin bir motor çetesiyle arkadaşlık ettiği gerçeğini ortadan kaldırmaz," diye karşılık verdi. "Ve inanıyorum ki siz ve o, *arkadaşlık etmekten* ne kastettiğimi tam olarak anlıyorsunuz."

Angie sessizce, "Kaos Motosiklet Kulübü'nün kamuoyu önünde aşağılanması konusunda çok dikkatli olurdum, Yargıç Neiland," dedi.

"Bu bir tehdit mi?" Aaron'ın babası alaycı bir tavırla sordu.

Angie Aaron'ın avukatına baktı ve "Steven, belki de müvekkilimle görüşmek için bir dakikaya ihtiyacın vardır" dedi.

Bay Neiland, "Neredeyse hiç yapmıyor," diye tersleyince ona baktım ve dikkatini bana çevirdiğini gördüm. "*Erkek arkadaşınızın*, yanında birkaç çete üyesiyle birlikte yasadışı bir yeraltı dövüşünde bir adama saldırdığını ve bunu vahşice yaptığını gördüklerini doğrulayacak bir tanığımız var. Adam kanlar içinde, hırpalanmış, bilinci kapalı ve zorlukla nefes alıyordu. Ve *siz* bu adamın *torunumun* etrafında olmasına izin veriyorsunuz."

Vücudum çalışmayı bıraktı.

Neyse ki Angie'ninki durmadı.

"Suç duyurusunda bulunuldu mu?"

"Ne?" Aaron'ın babası tersledi.

"Yargıç Neiland, suç duyurusunda bulunuldu mu?" diye yavaşça tekrarladı. "Hayır, ama-"

"Hayır," diye sertçe sözünü kesti. "Peki Bay Steele'in saldırdığını iddia ettiğiniz bu adam, genç ve hamile bir kadının öldürülmesini emrettiği için şu anda kefaletle serbest bırakılmadan hapiste değil mi?" Angie sordu.

Sırtım düzleşti.

"Bu dışında," diye tısladı Bay Neiland. "Öyleyse öyle," dedi Angie.

Bay Neiland, "Bu *konunun dışında bir şey*," dedi.

"Haklısın. Öyle," diye kabul etti ama peşini bırakmadı. "Şimdi, elinizde olduğunu söylediğiniz bu tanık, yasadışı bir yeraltı dövüşünde miydi?"

Aaron'ın babası dudaklarını birbirine bastırdı. Angie vazgeçmedi.

"Bu tanık, diyelim ki, akşam gezintisi yaparken bu yasadışı yeraltı kavgasına rastladı ve sonra, bir ihtimal, iddia edilen bir saldırının meydana geldiği yasadışı bir yeraltı kavgası olduğunu düşünerek hemen polise telefon etti mi?"

Aaron'ın babasının Angie'ye ters ters bakmasını izledim.

Angie'nin Aaron'ın avukatına hitap ettiğini duydum. "Steven, tekrar soruyorum, müvekkilinizle biraz konuşmak ister misin?"

Aaron'a baktım.

Masaya bakıyordu.

Orada oturmak, bu iğrençliği dinlemek, katılmamak ve aptal masaya bakmak!

"Onu seviyorum," diye ilan ettim. Aaron'ın kafası yukarı kalktı.

"Carissa," dedi Angie sessizce, elini tekrar masanın üzerindeki koluma götürerek.

Aaron'un babası iğrenç bir ses çıkardı. Ama ben Aaron'ın gözlerinin içine bakıyordum.

"Seni bir zamanlar sevmiştim ve sen beni mahvettin."

Angie yanımda, "Carissa, lütfen konuşmayı benim yapmama izin ver," diye ısrar etti. Gözlerimi Aaron'dan ayırmadım.

"Buraya kadar," dedim ona. "Benden bu kadar. Beni incitmene izin vermeyeceğim."

artık. Beni doğrudan incit. Carson aracılığıyla incit. Arkadaşlarımı kullanarak incit. Beni hiç incitme. Onlara zarar ver. Bunun ne anlama geldiğini biliyorum." Elimi hafifçe kaldırarak iğrenç buluşmamızı işaret ettim. "Beni yok etmeye kararlısın. *Yeniden*. Uğruna çok çalıştığım mutluluğu elimden alacaksın. Bu yüzden tebrikler Aaron. Sonunda . Aşkı nefrete dönüştürdün. Bunu istememiştim. Ne kendim ne de senin için, özellikle Travis için. Birinden nefret etmenin hoş olmadığını biliyorum ama artık resmileştğini söyleyebilirim. Senin bu işe taraf olma isteğın bunu resmileştirdi. Olması için zorladığın şey olacak. başa çıkacağım. Eğer beni batmaya zorlarsanız, savaşıarak batarım. Her şeyimi alırsanız, bebeğimi elimde tuttuğum sürece buna da razıyım. Ama senden nefret etmemi engelleyecek hiçbir şey olmayacak. Seni sadece görmem *gerektiğinde* tekrar göreceğim. Bunun dışında, umarım seni *hiç* görmem."

Ayağa kalktım ve Aaron'ın gözleri beni takip etti. Yaralı ve acı çekiyorlardı.

Benimki onunkini sabit tuttu çünkü ne hissettiği zerre kadar umurumda değildi.

"Hayal edemiyorum, bir kadının sevgisine sahip olan bir adam, onu ve yaptıkları bebekleri severek yaşamaktan başka bir şey istemeyen bir kadın, bunu nefrete dönüştürmek için çabalar. Seni görmeye dayanabilseydim, bunu bana açıklamanla ilgilenirdim. Ama seni görmeye dayanamıyorum. Bu yüzden bu bir gizem olarak kalacak." Hemen Angie'ye baktım ve ona, "Üzgünüm Angie, ama gitmem gerekiyor" dedim.

Başını salladı. "Git, Carissa."

Arkamı döndüm, onları hissettim ve ben de onlardan nefret ettim.

Ama gözyaşlarım, hissettiklerimden, içimi saran korkudan, ayağımın takılıp kendimi aptal durumuna düşürebileceğimden endişe edemeyecek kadar bunalmış bir halde kapıya doğru yürürken geldi.

Ben .

Kapıya gittim, elimi koluna koydum ve çekerek açtım. Omzumun üzerinden bir zamanlar sevdiğim adama son bir kez baktım. Sonra uzaklaştım.

Aaron

"Ayaklarını bir yerleri bile yok."

"Yargıç Neiland, bir planımız vardı. Plana sadık kalmadınız. Bu hiç iyi gitmedi. Şimdi, beni dinlemenizi rica ediyorum..."

Aaron Neiland, babası ve avukatının önünde yürürken onu dinlemiyordu.

O gün gelmek babasının fikriydi.

Carissa'yı son zamanlarda görmemişti. Nasıl değiştiğini bilmiyordu.

Kendini herif zaten dinlemezdi.

Aaron'ın gelip gelmemesi umurunda bile değildi. Bütün oyun, Carissa'ya onu mahkemeye götüreceklerini söylediklerinde yüzünü görebilmek için bir tribündü.

Bunu yaptı çünkü onun çökmeye başlamasını izlemek istiyordu.

O sadece Travis'le ilgiliydi. Aileden ibaretti. O yüzden pes edeceğini biliyordu.

O yüzden kızın bunu yapmamasına çok şaşırdı.

Doğruca asansörlere doğru yürüdü ama tam o sırada onu gördü.

Ve onu gördüğünde, bakmadı. Hemen gözlerini kaçırdı. Ama yine de beynine kazınmıştı.

O süitte Angie'nin ofisinin nerede olduğunu biliyordu.

Kahretsin, uzun yoldan gitmeliydi.

Ama

yapmadı.

O gördü.

Carissa yüzünü Carson Steele'in göğsüne bastırıyor, adamın başı eğilmiş, dudakları saçlarına yapışmış, omuzları gözyaşlarıyla titriyordu. Adam bir koluyla Carissa'yı sıkıca tutuyordu, eli Carissa'nın lülelerine gömülmüştü, Aaron'ın lanet oğlu da diğer kolunu sıkıca tutuyordu.

Aaron asansöre bindiğinde bu hayal, hiç hoşuna gitmeyen bir başka hayalle, kızın gözyaşları arasından kendisine doğru fırlatılan o son acı ve nefret bakışıyla yok oldu.

Kapılar onun, babasının ve arkadaşı ve meslektaşı Steven'in üzerine kapandı.

"Oğlum, ofise geri döneceğiz ve-" diye başladı babası.

Başını çevirdi ve babasının gözlerini yakaladı. "Lütfen, kapa çeneni."
Çenesi boynuna doğru sarsıldı. "Affedersiniz?" Onun sözlerini duydu.

Seni görmeye dayanamıyorum.

Babası her şeyi berbat etmişti. Araştırmacıları onları Kaos'u getirmemeleri konusunda şiddetle uyarmıştı. Eğer getirirlerse, araştırmacı onlara Kane Allen'ın Nightingale ya da Delgado'yu aktive edeceğini söyledi, "Ve eğer dolap kapılarınızı sonuna kadar açamazsanız ve sadece göksel ışık kemikleriniz sallanmadan dışarı çıkmazsa, ikinizin de içini boşaltırlar."

Onun
sözleri.

Kesinlikle.

Ne babası ne de Aaron o kapıları açabilirdi. Yani Kaos yasak bölgeydi.

Ama babası o kadar kibirliydi ki, kafası o kadar kıcının içindeydi ki, her şeyin yanına kâr kalacağını sanıyordu.

Strateji, Carissa'yı Peter Waite hakkındaki haberlerle sarsmak ve erkek arkadaşının bir adamı kanlı bir şekilde dövebileceğini paylaşmaktı. Onu sarsmak ve tekrar düşünmesini sağlamak. Onu sarsmak ve Aaron'a geri götürmek.

Aaron, Angie'nin Kaos müşterileri hakkında *bu kadar* bilgi sahibi olduğunu tahmin etmemişti. Steele'i bir adalet savaşçısı gibi göstermişti ve Carissa gözünü bile kırpmamıştı.

Her şeyi biliyordu ya da her şeyi bilmiyorsa bile kadar biliyordu.

Sonra dışarı çıktı ve Steele'in kollarına doğru yürüdü.

Onun kollarına.

"Kapa çeneni dedim."

Babasının yüzü buruştu.

"O küçük kaltağın kafana girmesine izin verme," diye tısladı. "On dört yaşından beri onunla uğraşıyor."

Carissa artık küçük bir sürtüktü. On yılı aşkın bir süredir, babasının ruh haline bağlı olarak bir melekten iblise kadar her şey olmuştu.

Annesi onu hep sevmişti. Annesi

Tory'den nefret ederdi.

Babası Tory'nin etrafta olduğu her an memelerine bakmaktan rahatsız olmuyordu ama onun düşük sınıf bir yuva yıkıcı olduğunu düşünüyordu ve bunu Aaron'ın yüzüne karşı da söylemişti.

Tekrar tekrar.

Babasıyla asla kazanamazdı.

Ama Carissa annesiyle her zaman kazanan taraf olmuştu.

İkide bir fena sayılmazdı.

Aaron babasıyla burun buruna gelene kadar ilerledi, adam asansörün kenarına yaslanmıştı.

"Aaron," diye fısıldadı Steven.

"Carissa'ya *asla* kaltak deme."

"Zayıf bir oğul yetiştirdim," diye alay etti babası. "Zihni etekle dolu."

Seni görmeye dayanamıyorum.

Kapılar açıldı.

Aaron babasından uzaklaştı ve dışarı çıktı.

* * *

Aaron Neiland ofisine gitmedi.

Evine gitti.

Lanet babasının boğazına tıktığı ev.

Carissa'nın bundan nefret ettiğini biliyordu. Büyük ve heybetliydi, temizlenmesi sonsuza dek sürüyordu, ona ait değildi. Azıcık bile değildi.

O da olabilirdi, eğer bunu başarabilselerdi, küçükten başlasalardı ve adam ona daha büyüğünü verebilseydi ve bunu yavaş yavaş yapabilseydi... Ama ailesi, o daha genç bir ortak olarak işe başlarken onları bu işe yerleştirmişti...

Hayır.

Mutfağa gitti, bir dolabı açtı, bir bardak aldı, başka bir dolabı açtı, bir şişe aldı, ama dökmeden önce kendini durdurdu.

Şişede pahalı bir Scotch viskisi vardı. Babası

Scotch içerdi.

Şişeye baktı.

Kahretsin, neden viski içiyordu ki? Nefret ederdi.

Onu kanalizasyona döktü ve istediğini yaptı.

Cin tonik.

Sonra romantik bir filmdeki pisliğin yapacağını yaptı.

Tory'nin doldurup misafir odalarından birinin dolabına koyduğu kutuya gitti. Çekip çıkardı. Düğün albümünü aldı. Yatağa gitti ve üzerine bıraktı.

Biraz cin içti ve kapağı açtı.

İlk Carissa yeşil bir çimenlikte oturuyordu, elinde bir buket vardı, kocaman elbisesi etrafa yayılmıştı, gözleri yukarıdaydı ve kameraya bakmıyordu ama sağa doğru kaymıştı.

Gülüyordu.

Carissa fotoğrafçılarından albümün başına ikisinin birlikte çekilmiş bir fotoğrafını koymasını istemişti.

Carissa'nın babası, fotoğrafçı da dahil olmak üzere düğün masraflarını karşılamakta ısrar etmişti ama yine de, parasını ödemediği halde annesi Carissa'nın isteklerini veto etmiş ve o fotoğrafı seçmişti.

Her zamanki gibi annesi istediğini almıştı.

Aaron resme baktı, midesi bulanıyordu.

Fotoğraftaki yüzüne baktı ve o anı hatırladı. Tam olarak hatırladı.

Evlendikleri ilan edildikten sonra yarım saat geçmişti. Bu sürenin yarısını limuzinlerinin arkasında yeni ve güzel karısıyla öpüşerek geçirmiş, hem çok eğlenmiş hem de kendisinin ve karısının fotoğrafçının önünde kıçlarının görünmesini isteyen ailesini kızdırmanın keyfini çıkarmıştı.

Ama o fotoğraf çekilirken, fotoğrafçının solunda duruyordu ve her şey Carissa'yla ilgiliydi. O güzel elbisenin içinde ondan ne kadar emin olduğuyla ilgiliydi. Her şey, onun smokin, Carissa'nın gelinlik giyeceğinden her zaman ne kadar emin olduğuyla ilgiliydi.

Mutluydu, kendisi için mutluydu, onun için mutluydu ve bu yüzden ona takılıyordu. Onu güldürmüş ve fotoğrafçı da fotoğrafını çekmişti.

Seni görmeye dayanamıyorum.

Yutkundu, gözlerini albüme dikti.

Bu Aaron'un en sevdiği atıştı. Önden sevmişti. Hiçbir şey söylememişti ama ne zaman o albümü açsa

tam da görmek istediği resim.

Carissa güzel ve mutlu görünüyordu, ona bunu verdiği için gülüyordu.

Babası olma yolunda ilerlediğini bilse bile, hayatının geri kalanında ona vermeyi planladığı şeyin bu olduğunu kendine söylemekten hoşlanıyordu, bu yüzden bunun lanet bir yalan olduğunu da biliyordu.

Ona kazık atmıştı. Bunu o da biliyordu. Sanki kendine engel olamıyordu.

Babası ona olanları anlattı. "Bunu atmalısın evlat. Sen daha gençsin. Atacaksın. Bunu yaptığında, eğer bir Neiland'a sahip olmaya değerse ve onun için neyin iyi olduğunu biliyorsa, orada olacaktır. Güven bana."

Yani her zaman biliyordu ki, sonunda o olacaktır.

O kadar gülünç derecede kibirliydi ki, sonunda onun için bu kişinin kendisi olmaması gerektiğini bilmiyordu.

Zihni, Carson Steele'in kolunda ağlayan kızla doldu.

Onu beri seviyorum, dostum.

Aaron biraz daha cin içti ve fotoğrafa baktı.

Onu aşağı , bu berbat olacak, ama onu geri alacağım.

Carissa ona baktı. Gülüyordu.

Onu parçalara ayırmalısın, bunu izlemekten nefret edeceğim, ama onu tekrar bir araya getireceğim.

Son cini de geri attı.

Seni görmeye dayanamayacağı noktaya kadar onu zorla. Ama her şeyin sana bağlı olduğunu bilerek yap . Tıpkı daha önce olan şey gibi, hepsi sana bağlı.

Siktir, göt herif haklıydı.

O gün babasının gelmesine asla izin vermemeliydi. Ne düşündüğü hakkında hiçbir fikri yoktu. On yedi yaşında değildi ve müdürün odasına gidiyordu.

Yirmi altı yaşındaydı ve oğlunun geleceğini görüşmek üzere bir toplantıya gidiyordu.

Ne kadar rahatsız edici, ne kadar iğrenç olsa da Aaron'un başka seçeneği yoktu. Söz konusu olan çok fazla şey vardı ve bunların en önemlileri de Aaron'ın mutluluğu ve refahıydı.

Sevdiği kadını ve çocuklarını.

Ve bu fark ediş, büyüme zamanının geldiği gerçeğiydi.

Onu seviyorum.

Bardağı bir kenara bırakmadan önce nefesini çekti ve takım elbisesinin iç cebine uzandı.

Telefonunu çıkardı ve dedektifini aradı. "Steele'in cep telefonunu bana mesaj at," diye emretti.

Adam mesaj attı.

Aaron bir arama daha yaptı.

"Yo."

"Steele. Neiland."

Sessizlik.

"Eğer onu mutlu etmezsen, seni yok ederim, o Kulüple arkanda bıraktığın ağırlık umurumda değil."

Steele hâlâ bir şey söylemedi.

Aaron bir nefes daha çekti.

Sessizce ona verdi.

"Onu gerçekten

seviyorum." Bu ona bir şey kazandırdı.

"Bir dahaki sefere daha iyisini yap." Sonra

Carson Steele telefonu yüzüne kapattı.

Aaron dişlerini sıktı.

Sonra bardağını aldı, mutfağa gitti, bir içki daha doldurdu ve avukatını aradı.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Başlangıç

Joker

"YAPACAĞIM, ANGIE. Ve teşekkür ederim." Durakladıktan sonra, "Tamam. Karar verdiğimde ararım. Her şey için tekrar teşekkür ederim. Güle güle."

Carissa telefonunu bıraktı ve Joker'e baktı.

"," diye açıkladı.

Joker onu kanepede uzanmış, bacaklarını açmış, telefonla konuşurken izliyordu, oğlu da onun üzerinde sürünüyor, sırayla elbisesini ve yanında sürüklediği ördek kafalı oyuncağı yemeye çalışıyordu.

O anlamayabilir. Ama

Joker anladı.

Aaron Neiland'ın bir ruhu vardı.

Zar zor, ama bir tane vardı.

"Beni aradığını söylemiştim, Carrie," diye hatırlattı ona sessizce.

"Biliyorum. Ama ben işi bırakıp okula giderken Aaron'ın bakımı ve yetiştirilmesi için iki yüz elli bin dolarlık bir anlaşma teklif etti," diye açıkladı.

Vay anasını.

Joker'in vücudu gerildi.

O pislik kızına bakamadı.

Eğer işi bırakıp okula gitmek istiyorsa, parasını kışına sokabilirdi. Joker onun için bunu halledecekti.

Kız konuşmaya devam ettiği için bunu söylemeye fırsat bulamadı.

"Ayrıca Aaron'ın avukatının, okulu bitirip kariyerime başladığımda, eğer , Travis on sekiz yaşına gelene kadar nafakaya devam edeceğini söylediğini aktardı. Hayat pahalılığı ya da Travis'in ihtiyaçları nedeniyle yapılacak herhangi bir ayarlama avukatım aracılığıyla talep edilecek ve o da bunu değerlendirecek. Travis üniversiteye giderse, nafakanın devamı ve okul harcı ile diğer masrafların kim tarafından ödeneceği o zaman müzakere edilecek."

"Ziyaret mi?" Joker zorlayarak söyledi.

"Travis'in mevcut programla başa çıkabildiğini düşünüyor ve daha fazla müzakere yapılmadan aynı kalmasına izin vermem konusunda beni teşvik ediyor."

"Ve?" Joker sordu.

"Ve ne?" sordu.

"Bütün bunlar hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Elindeki telefonu havaya fırlattı, sonra da oğlunu yakalamak için kullandı; oğlu ördeğiyle karnına vurmak isterken dengesini kaybedip kanepeye yuvarlandı.

"Ne düşüneceğimi bilmiyorum, tatlım." Muhtemelen Travis'i korkutmamak için yumuşak bir ağlamaydı. "O toplantı iğrençti. Sana ne kadar iğrenç olduğunu söylemiştim. Şimdi de bu mu?"

"değiştirdi."

"Aaron bunları almaz," diye mırıldandı, iki elini Travis'in üzerine koydu ve o tarafa doğru eğilip homurdandığını düşünerek onu yere yatırdı.

Yere indiğinde Travis, Joker'in karşısında uzandığı yere doğru boog yaptı, dizlerinin üzerine kadar itti ve ördekle Joker'in kalçasına vurdu.

Joker çocuğu yakaladı ve karnına doğru çekti. Üzerinde sürünmeye başladı.

"O zaman bir mucize oldu," dedi ona. "Bunu kabullen. Başka ne yapabilirsin ki?"

"Onun parasını istemiyorum," diye mırıldanıyordu hâlâ, gözleri oğlundaydı.

"Carrie," diye .

Ona baktı. "."

Eski sevgilisinin ona bakması fikrinden nefret ediyordu.

Ama yine de çok büyük bir paraydı.

Bu yüzden canı yandı ama onun için "Bu akıllıca mı?" diye sormak zorunda kaldı.

"Belki değil, ama Joker, o *kötü biriydi*. Ya da babası öyleydi ve babası da *onun* bir uzantısı."

"Seni anlıyorum, ama-"

"LeLane's beni hamileyken işe aldı," diyerek onun sözünü kesti. "Programıma ellerinden geldiğince uymaya çalışıyorlar. Sadakati hak ediyorlar. Stilist olmak istiyorum ama bunu stilist olarak yapmak istiyorum. Bir kadına muhteşem saçlar yapmak ve bunu yapabilmemi sağlayan kişinin Aaron olduğunu düşünmek değil."

Joker dudaklarının seğirdiğini hissetti.

" yüzden destek alacağım," diye açıkladı. "Ve o haklı. Travis'in bu programla bir sorunu yok ve Aaron pislik yapmayı bırakırsa onun için daha da iyi olacak çünkü hepimiz için her şeyin yoluna girdiğini hissedecek. Bir süre LeLane'de çalışacağım ve Travis'destek parasıyla kendi eğitimim için para biriktireceğim. Oraya vardığımda ve bunu kendime verebildiğimde, bunun için uğraşacağım."

"O adamın sana borçlu olduğu çeyrek milyonu geri çeviriyorsun, bebeğim," dedi nazikçe.

"Bana bu kadar kötü davrandığı için kendisini daha iyi hissetmesini sağlayacak suçluluk parasını reddediyorum," diye karşılık verdi. "Kendini iyi hissedip hissetmemesi umurumda değil. Onu hiç umursamıyorum. Travis için verdiği destek parasını alacağım çünkü o Travis'in babası. Bunun dışında, o benim için yok."

Ona sıırıttı. "Karar senin," dedi.

"Evet, öyle. Şimdi ailemi doyurma zamanı. Sen yemek yapıyorsun ve ben Travis'i mi yapıyorum, yoksa tam tersi mi?"

"Bana söz verdiğin acılı biberi yapacak mısın?" Ona gülümsedi. "Sanırım yemeği ben yapacağım."

Joker gülümseyerek karşılık verdi ve oğlunu yakaladı. Çocuk ciyaklarken onu göğsünden yukarı sürükledi.

Onu yüz yüze getirdiğinde, "Bu seni anladığım anlamına geliyor." dedi. Ve bu yüzden yüzüne bir ördekle vuruldu.

Üç hafta sonra, Joker Ride'dan yerleşkeye doğru yürürken telefonu çaldı. Telefonu çıkardı, kimin aradığını gördü ve kulağına götürdü.

"Yo, Lee."

"Şu anda meşgul müsün?"

"Hayır," diye cevap verdi, öyle olmadığını görünce. Carissa'nın eski sevgilisi Travis'ti, bu yüzden öğleden sonra vardiyası vardı. O gün yeni binasında yapmak istediği işleri bitirmişti, bu yüzden kardeşleriyle birkaç bira içmek için Compound'a gidiyordu.

Lee ona "Çocuk Hastanesi'nde sana ihtiyacım var," dedi. Joker durdu.

"Neden?"

"İşaretçi çağırıyorum kardeşim," dedi Lee sessizce. Lanet olsun.

Joker ona, "Bisiklete biniyorum," dedi. Lee, "Hamile," diye cevap verdi.

Kahretsin.

". Orada olacağım."

Telefonunu cebine soktu ve bisikletinin yanına gitti. Sonra hastaneye doğru sürdü.

Sadece Lee'nin yalnız olmadığını görmek için anneliğe . Hank de onunla birlikteydi.

"Buradayım, ne var?" diye sordu adam yaklaştığında.

Lee ona "Giyinmen gerekiyor," dedi.

"Ne?"

Lee bir kapıya vurdu. Kapı açıldı, bir hemşire dışarı baktı, Joker'e baktı, sonra elini kaldırdı ve parmağını eğdi.

Joker önce Lee'ye, sonra Hank'e, sonra da kadına baktı. Onu takip etti.

Kapıdan içeri girince giyindi. Botlarının üzerine örtüler. Tişörtünün üzerine kesik ve önlük.

İşini bitirdikten sonra onu küçük kubbeli karyolaların olduğu bir odaya götürdü.

Kadın bir tanesinin yanında durdu ve adam da onunla birlikte durdu, yere baktı ve hayatında gördüğü en küçük bebeğe baktı. Çocuk onun elinden daha büyük . Ağzında ve ince kolunda tüpler vardı, gözleri pamukla bantlanmıştı, sararmış moka rengi teni, yumuşak saç tutamları

siyah kıvrıkcık saçlı.

"Preemie," dedi hemşire usulca. "Bağımlı."

Bu iki kelime delip geçti ve Joker gözlerini ona dikti.

"İyi olacak," dedi. "Buraya kadar geldi, artık onu durdurmak imkansız."

Joker, erkek değil kız olan bebeğe baktı.

"Onu tutabilir miyiz?" diye sordu.

"Hayır, ama ona dokunulabilir," diye yanıtladı hemşire. "Yanlardaki deliklerden. Size bir eldiven getireyim."

Ona bir eldiven aldı.

Joker eldiveni taktı, itti ve haklıydı. Çocuk eli kadar büyüktü.

Ama o kadar kırılgan görünüyordu ki, ona dokunmakta tereddüt etti.

Onun yerine parmağını avucuna bastırdı.

Ve o yaptığında, parmakları hemen kıvrıldı. Sıkı.

"Sana iyi olacağını söylemiştim," diye mırıldandı hemşire.

Joker kız bebeğe baktı ve parmak ucundan içine bir şeylerin sızdığını hissetti.

Sonra yavaşça parmağını çekti ve elini delikten çıkardı.

Hemşireye başıyla selam verdi ve kapıya doğru yürüdü. Üzerine giydiği şeyleri çıkardı ve koridora geri döndü.

"Bu konuda benimle kafa bulma," diye hırladı Lee'ye.

"Kadın geldi, çocuğu aldı ve gitti. Ortadan kaybolmadan önce zar zor toparlandı. O zamandan beri kimse onu görmemiş," dedi Hank. "Bir buçuk hafta oldu."

Joker ona ters ters baktı.

"Geldiğinde kafası iyiydi. Bebeğini terk etti," diye devam etti Hank.

"Peki bu çocuk için kaç kişi sırada bekliyor?" Joker sordu.

"Yok," dedi Hank.

Lee sessizce "Melez," deyince Joker gözlerini ona dikti, bunun çocuk isteyen insanlar için bir şey ifade etmediğini biliyordu. "Prematüre doğdu, bağımlı, ciddi bir bok, Şaka. Ve tüm sistemler gitti

ama kimsenin o çocuğa ne olacağına dair bir fikri yok. Nasıl büyüyeceği. Nasıl gelişecek. İleride sorunlar çıkabilir ve bu sorunlar ve olasılıkları, sıradakiler geri çekildi. O küçük kızın, sevecek bir çocuğu olduğu sürece, neyle karşılaşacağı umurunda olmayan ve bunu sineye çekebilecek özel birine ihtiyacı var. Şimdi, eğer ona güzel bir hayat verebilecek insanları bulamazsak, kız yine de sistemin içinde büyüyecek."

"Yani demek istediğiniz, karısıyla sorunlar yaşamış lise tarih öğretmenime gidip sorunları olan bir çocuk ve ortadan kaybolmuş bir anne mi önermemi istiyorsunuz?" diye sordu.

"Bir an için hayır diyeceklerini düşünüyorsun, sonra hayır, o boku istemiyorum," diye karşılık verdi Lee.

"Tahminimce, çocuğa gözlerini kırpmayacaklar. Ama anne ortadan kayboldu. Geri geliyor-"

"Geri gelmeyecek," dedi Hank.

"Eğer geri gelirse-" diye tekrar başladı Joker.

"Geri gelmeyecek," dedi Lee kararlı bir şekilde.

Joker ona baktı.

Sonra "Baba?" diye sordu.

"Babam yok," dedi Hank. Hay sikeyim.

Babayı tanıyorlardı.

Anneyi de tanıyorlardı. Her

şeyi biliyorlardı.

Sikeyim.

"Resmin ne kadar dışında?" Joker itti.

"Çok," dedi Hank ona.

Joker arasına baktı.

Sonra da "Onları umutlandırıyorum, işler kötüye gidiyor, bir sorunumuz var" diye kestirip attı.

"Hiçbir sorun çıkmayacak," diye yanıtladı Lee inatla. Joker bir an durdu.

Sonra dedi ki, "Bana yirmi dört saat vermelisin." "Neden?" Lee sordu.

"Çünkü Carissa'yla konuşmam gerekiyor," dedi ona.

"İyi Ara. O olabilir geri sen yukarı ile senin öğretmenim," Hank

mırıldandı.

Aslında bunu hiç düşünmemişti. Ama onu da bu konuya dahil ederdi.

Düşündüğü şey, kendisinin etrafında kıvrılmış küçük parmaklardı. Sıkı.

"Evet," diye kabul etti. "Ama çoğunlukla onunla konuşmalıyım çünkü hayır derlerse, ileride sorun yaşayabilecek bir bebeği almakta iyi olup olmadığını bilmeliyim."

Lee'nin başı sarsıldı ve Hank bakakaldı. Joker uzaklaştı.

* * *

Ertesi gün, Yerleşke'de ayakta duran Joker, Carissa yanında, eli onunkinde sımsıkı, başı eğik, elini kaldırmış ve ensesine sarmış halde duran Keith Robinson'a baktı.

Odada sadece onlar vardı. Beklediler.

Acele etmedi.

Sonunda elini bıraktı ve Joker'e baktı. "Karıma bunu tekrar yaşatamam."

Joker başını salladı.

Ona bilgi vermişti ve kararına şaşırmamıştı. Adam karısını seviyordu. Keith'in karısının yaşadıklarını Carissa da yaşasaydı, Joker de aynı kararı verirdi.

"O zaman Carissa ve ben onu alıyoruz."

Keith yüzü değişmeden önce gözlerini kırıştırdı.

"Bu onur verici Carson," Carissa'ya baktı, "Carissa, tatlım," Joker'e döndü, "ama inan bana, işler değişirse bir anda aşık olursun ve kalpler çok kolay kırılır."

Joker ona, "Bunu yapabilecek kişiler tarafından işlerin değişmeyeceği konusunda teminat aldım," dedi ve daha önce paylaştığı bir şeyi tekrarladı.

"Böyle düşünüyorsun ve sonra-"

"Keith, beni anlamıyorsun," diye sözünü kesti Joker sessizce. "Bu insanlar işlerin değişmeyeceğini *bilmeselerdi* bana yaklaşmazlardı."

Keith onun gözlerinin içine
baktı. Joker ona izin verdi.

Carissa onun elini sıktı ve koluna yaslandı. "Belki de
karımla konuşmalıyım," diye fısıldadı Keith. Carissa
gözyaşlarıyla savaşıyormuş gibi bir ses çıkardı.

"Belki de yapmalısın," diye yanıtladı Joker. "Baskı yok. Her iki
durumda da o küçük kızın bir evi olacak. Ama numaram sende var.
Hastanede olacağız."

Keith başını salladı ve Joker'in elini sıktıktan sonra vakit kaybetmeden
Carissa'nın yanağını onunkine değdirmesine izin vererek oradan ayrıldı.

"Dua ediyor musun?"

Carrie'nin sessiz sorusu, Keith'le ilgilendiğini görmek için ona
bakmasına neden .

"Hayır," diye yanıtladı.

Bakışları ona yöneldi.

"Başla," diye fısıldadı.

Adam onun gözlerine
baktı. Sonra başladı.

* * *

Joker, Çocuk Hastanesi'nin doğum koğuşunda omuzlarını duvara
yaslamış, Keith Robinson'ın bir doktor ve bir CPS memuruyla birlikte
odaya girişini izliyordu.

Carissa ve Keith'in karısı giysilerini giymiş, Keith'in yeni kızını
kucağına almış, kuvözün bulunduğu odadaydı.

Kapı Keith'in üzerine kapandı ve kapandığında Joker ensesinde bir
fısıltı hissetti.

Başını çevirdi ve anında .

Koridorun sonunda Şövalye Sebring duruyordu.

Yanında Joker'in tanıdığı bir kadın vardı. Kaos'un bölgesine sık sık
gelirdi. Kendisi de onu birkaç kez kovmuştu. O bir fare, bir pul ve bir
bağımlıydı. Bu hayatta işi yoktu. Çok zayıftı. Bu hayat onu çiğneyip
bitirecekti, bu sadece bir zaman meselesiydi.

Onu aylardır görmemişti ve hayatının sona erdiğini düşünmüştü.

onu çiğnedi.

Şimdi onun çelimsiz ve yorgun görüldüğünü, üzerinde hantal bir kapüşon ve alnına kadar indirdiği bir beyzbol şapkası olduğunu gördü.

Knight başını yana eğdi. Joker

çenesini kaldırdı.

Knight başını salladı.

Kadın elini ağzına götürdü ve yüzü çökerken vücudu sarsıldı.

Knight elini sırtına koydu, onu çevirdi ve ortadan kayboldular. Yani bu Lee'nin işi değildi.

Knight'ındı.

Bu da o kadının *ortadan kaybolduğu* anlamına geliyordu, güvenli bir şekilde yapmıştı, temiz bir şekilde yapacaktı. Knight ona yeni bir hayat ve çocuğunun seveceği bilgisini veriyordu.

Joker nefesini içine çekti.

Sonra botlarına baktı ve onu dışarı çıkardı.

* * *

Hastaneden dönerlerken Carissa kamyonetinde onun yanına oturdu. "Seni sevdiğimi biliyor musun?" diye sordu sessizce.

"Beni sevdiğini biliyorum Carrie," diye cevap verdi aynı şekilde, kalçasında tuttuğu elini sıkarak.

O da geri sıktı.

Sessizlik içinde at

sürdüler.

"Bir tane daha istiyorum" diyerek bozdu.

"Biliyorum, Kelebek."

"Yakında," diye fısıldadı.

Yakında yapacaktı. O gece içine bir tane yerleştirecekti, ama temiz olduğu ilan edilmişti (eski sevgilisinin onun yerine geçtiğini ve Travis'e sahipken bakımının doğal bir sonucu olarak ortaya çıkan bir şey olduğunu düşünürsek, onun için zaten düşündüğü bir şeydi) ve şimdi Hap kullanıyordu.

"Yakında yapacağız," diye söz

verdi. Bu onu bir kez daha sıktı.

"Las Delicias'ı mı istiyorsun?" diye sordu.

"Biliyorum, ama orası bizim aile yerimiz, sen, Travis ve ben," diye cevap verdi ve göğsünün hafiflediğini hissetti. "Neden bir hamburger ya da başka bir şey almıyoruz?"

"Sen nasıl istersen, Carrie," diye mırıldandı.

Kadın onun elini tekrar sıktı.

Onu hamburger yemesi için My Brother's Bar'a götürdü.

Sonra da onu Blizzard için Dairy Queen'e götürdü.

* * *

"Şaka!"

Lenny'nin seslenmesiyle başını çevirdi ve gördüğü manzara karşısında Joker, konuştuğu fotoğrafçıya "Affedersiniz," diye mırıldandı.

Sonra garajdan geçip, önünde parlak bir bok dikili tatlı bir atlet, daha tatlı bir kot pantolon ve babasının arabasını anahtarladığı gece onu becerdiği yüksek topuklu siyah bilekli botları giyen Carissa'ya doğru yürürken gülümsedi.

Ayrıca kocaman saçları, bolca makyajı ve kocaman, parlak bir gülümsemesi vardı. Bütün bunlar Joker'in ona doğru ilerlerken aletinin sertleşmesine karşı koyduğu anlamına geliyordu.

Kadın yaklaştığında, bu mücadeleyi daha da zorlaştırdı çünkü hemen kollarını ona doladı, sıkıca bastırdı ve başını geriye eğdi.

Karşılığında o da parmaklarını kot pantolonunun arka ceplerine daldırdı.

"Henry Gagnon'un beni çekmesi ihtimaline karşı motorcu bebek gibi giyindim," diye açıkladı. "Tarafı hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum."

Neyse ki ondan çıkarmasını istediğinden beri görmediği o çirkin geceliği giyse bile bunu yapamazdı.

"Başka bir deyişle, uzak kalamadınız," diye yanıtladı.

Yaklaştıkça gözleri parlıyordu. "*Wilde ve Hay*, benim erkeksi motorcuma ve onun kardeşlerine muhteşem bir şekilde saldırmak için mi buradalar? İmkânı yok."

Sırıttı.

Konuşmaya devam etti.

"Ve *hemen* paylaşmam gereken iki iyi haberim var," dedi ona, iki" ve "hemen" kelimelerini sıkarak söyledi.

"Öyle mi?"

"Önce Megan aradı. O ve Keith bugün Isadora'yı eve götürecekler."

Karar verileli iki haftadan biraz fazla olmuştu. Isadora'nın kilo alması, beslenebilmesi için emmeyi ve at gözlüklerinin çıkarılması gerekiyordu.

Sanırım bunların hepsi oldu.

"Haberler harika, Kelebek," diye mırıldandı.

"Evet, *harika* ve *şunu dinle*," diye devam etti. "Aaron beni aradı."

Joker'in vücudu gerildi.

"Bir söyle?" diye sordu.

Hâlâ sırtarak başını salladı. "Telefonumda onun adını gördüğümde biraz korktuğumu söyleyebilirim, çünkü Travis'le ilgili acil bir durum olmadıkça beni aramaması gerekiyordu. Ama yoktu. O iyi."

"Peki o lanet olası neden aradı?" Joker .

"Çünkü," diye gülümsemeye devam ediyordu, "onun bir randevusu var!"

Joker kaşlarını çatarak ona baktı. "Ve senin bunu umursadığını düşündü çünkü...?"

"Çünkü Aaron, Travis bu kadını dışarı çıkarırken annesi ve babasının ona bakması yerine belki de bunu ikimizin yapmasını istedi."

İşte o zaman Joker ona baktı.

"Tabii ki evet dedim," diye devam etti. "Yarın gece onu buraya getirecek."

"Benimle dalga geçiyorsun."

Gülümsemeye devam etti ama bunu sallayarak yaptı, saçları omuzlarını okşuyor ve ona gerçekten hoşuna giden bir gösteri sunuyordu.

"Hayır."

Adamın bir ruhu vardı. Ve

hayatına devam ediyordu.

Ve tüm bu saçmalıkların en büyük sürprizi, sonunda Carrie'ye gerçekte istediği şeyi, Travis'in iyiliği için hepsi arasında uyumlu bir ilişki vermek istediğini gösteriyordu.

Belki de Carissa'yı seviyordu.

Ama bu tür bir aşkla Joker başa çıkabilirdi.
Rahatlaması o kadar büyüktü ki başını eğerek alnını onunkine dayadı.
"Evet, tatlım. Bu *harika*," diye fısıldadı gözlerinin içine bakarak.
"Evet, Carrie, öyle bebeğim," diye kabul etti.
"Şaka yapıyorum kardeşim, Carrie'nin o kot pantolonun içindeki kışının bir erkeğin ellerini ceplerinde istemesini anlıyorum, ama bok oluyor!" Boz bağırdı.
Joker, Carissa'nın gözlerindeki gülümsemeyi izledi. Sonra dudaklarının onunkilere değdiğini hissetti.
İçeri girdi ve öpücüğü daha derin ve ıslak hale getirdi, ama daha fazla uzatamadı.
Kırdığında, "Asılacak mısın?" diye sordu. "Bunu kaçırmazdım," diye fısıldadı.
Ona sıırıttı.
Sonra onu alnından öptü ve gitmesine izin verdi.

* * *

Joker bebek arabasını kamyonun arkasından , salladı ve ayağıyla arabayı kilitleyen pedala bastı.
İşi biter bitmez Carissa hemen oradaydı ve Travis'in kışını içine yerleştirdi.
Ama bunu şımarıklık olsun diye yapıyordu.
"Bizi alışveriş merkezine götürdüğüne *inanamıyorum*."
"Hamburger istemiştin. Oğlun elimizde, bara gidemeyiz ve Johnny Rockets burada," diye hatırlattı.
Adam bebek arabasını itmeye başlamadan önce güvenli olduğundan emin olmak için otoparkı tararken ona baktı.
Onun yanına oturdu ve "Sadece Gunther Toody's'in daha eğlenceli olduğunu ve bir alışveriş merkezinde olmadığını söylemek için geldim" dedi.
"Acıktım ve o daha uzakta," diye mırıldandı. "Beş dakika kadar," diye karşılık verdi.
Bunu görmezden geldi, bebek arabasını Carissa'nın gözetiminde merdivenlerden aşağı indirdi ve sonra kapıyı açmak için ileri atıldı.
İçeri girdiklerinde, "Ve sadece şunu söyleyeyim," diye tekrar ona doğru yürüdü,

"Daha uzağa park edemezsiniz. Johnny Rockets diğer tarafta."

"Buraya bir kez gelmiş olabilirim, ancak engellediğim için gelip gelmediğimi , ezberimde değil."

Bu doğruydı.

Çoğunlukla.

"Her neyse," dedi ama gülümsediğini duyabiliyordu.

Ayrıca başparmağını kemerinin halkasında hissedebiliyordu.

Bu da alışveriş merkezinde ilerlediklerinde ve adam dönüş yaptığında, kızın da onunla gelmesi gerektiği anlamına geliyordu.

"Jo-"

Sözünü kesti ve adam nedenini biliyordu.

İçinde bulundukları mağazayı kaçıramazdı.

Etrafı incelediği için zaman kaybetmedi ve onu tam olmaları gereken yere yönlendirdi.

Carissa sessizce onu takip etti.

Travis gevezelik edip ayaklarını tekmelerken, Joker bebek arabasını vitrinin yan tarafına yerleştirdi, böylece çocuk Carrie'nin beline sarılıp onu kendine çekmeden önce görebiliyordu.

"Merhaba," diye karşıladı onları bir satış görevlisi. "Bugün size yardımcı olabileceğim bir konu var mı?"

Joker çantayı incelediği için hemen çantayı işaret etti ve "Bunu görmek istiyoruz" dedi.

Carrie'nin nefesini içine çektiğini duydu.

"Elbette. Bu çok güzel. Harika bir seçim. Bir dakika," dedi satış görevlisi, anahtarlar şıngırdıyordu.

Carrie'nin ağır ağır nefes almaya başladığını duydu ve vücudunun titremeye başladığını hissetti.

A kadife mat oldu koy dışarı üzerinde cam ve sonra ve Tiffany nişan yüzüğü takılmıştı.

," dedi satış görevlisi.

Joker onu kaptı, Carissa'nın elini tuttu ve yüzük parmağına geçirdi.

Başka bir bedene ihtiyaçları var. Bu çok büyüktü. Ama şimdilik bu jest yeterli.

Yüzüğün üzerinde duran gözlerine baktı, tıpkı bir gözyaşı gibi

bir tanesinden kaçtı ve yanağından aşağı kayd.

Bunu hissetti.

Ve nasıl hissettirdiğini sevdi.

"Bu nasıl bir söz yüzüğü?" diye fısıldadı.

Parmakları adamın elinin etrafında kıvrılırken ve bakışları adaminkine kilitlenirken yanağından bir damla gözyaşı daha süzüldü.

"Mükemmel," diye . "Joe joe kah!"

Travis bağırdı.

Carissa'nın gözleri bir anda kocaman oldu ve aynı anda kahkahalarla gülmeye başladı.

Joker onu kollarına çekti, gülen, hıçkıran ağzını uzun, ıslak bir öpücüğe boğdu ve bu sırada satış görevlisinin "İşimi seviyorum" diye mırıldandığını duydu.

* * *

Ön kapı açıldı ve Joker o tarafa bakınca Carissa'nın içeri girdiğini gördü.

"Yo," diye seslendi Boz yemek masasında yanından. "Carrie,"

diye selamladı Snapper, o da masadaydı.

"Bebeğim," dedi diğer yanındaki Roscoe.

"Hey, Carrie," diye seslendi Rush, ayak ucundan. Hound homurdandı.

Joker gözlerini kadınından ayırmadı ve gülümsedi.

O da gülümsedi ve masada bira içip poker oynayan adamlara "Hey," diye seslendi.

Ama kadın doğruca ona geldi.

Elini adamın çenesine koyarak eğildi ve çok daha yumuşak bir sesle "Hey" demeden önce onu hafifçe öptü.

Her zamanki gibi.

Tam sikine.

"Selam bebeğim, kızlar gecesi nasıldı?" diye sordu.

"İyiydi. Ama... seninle bir saniye konuşabilir miyim?"

Yüzünü okumaya çalıştı, anlam veremediği bir şey gördü, bu hoşuna gitmedi, bu yüzden başını salladı ve zaman kaybetmeden elindeki kartları masaya koydu.

"Geri döneceğim," dedi kardeşlerine.

Roscoe koltuğunda geriye doğru itilerek, "alma zamanı," diye duyurdu.

Joker ayağa kalktı ve Carissa onun elini tuttu.

Onu koridorda yürüttü ve "Kazanıyor musun?" diye sordu. "Evi

kaybetmedim," dedi cevap olarak.

Onları odalarına taşıırken ona bir sırtıfış fırlattı. "Hound yine kıcını tekmliyor."

Joker sırtıfışına karşılık vermedi, hâlâ onu okumaya çalışıyordu ama "Adam bir poker ustası" diye cevap verdi.

Sırtıfışı bir gülümsemeye dönüştü ve "Kapıyı kapatabilir misin?" diye sordu.

Joker kapıyı kapattı ve tüm dikkatini ona vererek yalvarmaya başladı: "Lütfen bana bu gecenin babamın evini yakmaya karar vermediğinizi söyleyin."

Bir kahkaha patlattı.

Bunun bir hayır olduğunu umarak izledi.

Ayıldı ve ona, "Hayır ve aslında bu bir gösteri, anlatma değil," dedi.

Carissa ona şov yapıyor.

Roscoe'nun aldığıını düşündü.

Sonra kardeşlerinden hiçbirinin onları çarpıp defolup gitmeleri gerektiğiyle fazla düşündü çünkü onlara bir gösteri yapacağını söylemeyebilirdi ama tahmin edebilirlerdi ve bir poker oyunu için buna engel olacak türden adamlar olsalardı kardeş olmazlardı.

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve "Öyleyse... göster." diye emretti.

"Önsöz olarak, söz yüzüğümü sevdiğimi söyleyeceğim."

Joker başını salladı ama bunu sırtarak yaptı.

Bunu biliyordu. Elması aldığıından bu yana geçen bir hafta içinde, onu elmasa bakarken görmüştü. Hatta ara sıra elması alt dudağına alışkanlık haline getirmişti.

Eğer bu sonuncuyu yakaladıysa ve bunu yapabilecek bir pozisyondaysa, diğer şeylerin yanı sıra onu o dudağı farklı bir şekilde kullanabilecek bir pozisyona sokmuştur.

"Ve ayrıca," diye devam etti, "bu Elvira'nın vahşi saç' dediğı şeyin doruk noktası, kozmo ikiye dönüştüğünde olduğu söylenen bir şey.

Cosmo 3'e."

"Kelebek, devam et."

Ellerini şirin elbisesinin eteğinden aşağı kaydırды, gözleri onunkilerdeydi ama adamın gözleri ellerine kaydı.

"Ayrıca Tyra'nın hemen her konuda bilgi sahibi olduğunu da söylemeliyim," diye bilgi verdi.

Joker hiçbir şey söylemedi. Kızın elbisesinin eteğini yukarı çekişini izliyordu.

Yan tarafa kayarak ona "Kardeşlerin dövmelelerini nerede yaptırdıkları da dahil" dedi.

Göğsü sıkıştı çünkü külotu ve altında, sağ üst köşesinde, kalçasından içeri, belinden aşağı bir bandaj gördü.

Adam hareketsiz durup izlerken, kadın dikkatlice külotunu bandajın üzerinden aşağı çekti.

Hâlâ sessiz ve onu izleyerek bandajı . "Bir yüzüğüm var," diye fısıldadı. "Bu senin sözün."

Joker kılını bile kıpırdatmadan, içinde dövmecisine göğsüne yazdırmak üzere tasarladığı kartın daha küçük ama muhteşem bir şekilde durduğu yapış yapış olmuş kırmızı ete bakakaldı.

Ama kız arkadaşının kalp şeklindeki kışındaydı.

"Dövme yaptıran biri değilim ama düşündüm de... Joker?"

Kollarını indirdiği ve botunu açtığı için ona yaptığı çağırışı sonlandırdı.

Kapıyı açtı ve koridorda bağırdı, "Parti bitti!

Çık dışarı!"

Bir "Ne oluyor lan?" sesi ve bir kahkaha duydu ama kapıyı çarpıp geri dönmeden önce duyduğu tek şey buydu.

"Tatlım, bu çok kabaydı... oh!"

Bağırdı çünkü adam takip ediyordu. Geri çekiliyordu.

Elini kaldırmıştı ve hareket ederken ona yakından bakıyordu. "Bu hoşuna gittiği anlamına mı geliyor?" diye sordu.

Ona sözlü bir cevap vermedi.

Ama bir süre sonra, her zamanki gibi kızın amının sikini alışını izlemek yerine gözleri kartına kilitlenmişti

dizlerinin üzerinde sikilirken, iniltileri yüzünün bastırıldığı örtü tarafından boğulurken, mesajı aldığını anladı.

* * *

Yanında oturup evlilik planlarından, LeLane'deki iş arkadaşlarından, kendisinin ve kızlarının Malik'in ne zaman evlenme teklif edeceğine dair tahminlerinden bahsederken, sandalyede arkasına yaslanıp dövmeçisi göğsünde çalışırken çıkan vızıltıdan onun da mesajı aldığını anladı.

Joker kartı gibi, bu onun tasarımıydı, bu yüzden desteyi istediği gibi değiştirebilirdi.

Yani adamın jokerin yanında kalbinin üzerine eğik olarak mürekkeplediği kart kupa kızıydı.

Ve kelebekler.

* * *

Arka kapı açıldı ve Carissa bir elinde LeLane's'in kese kâğıdının sapları, diğer kolunda kocaman bir dergi yığını, omzunda çantası, ayağında haki ve LeLane's polosu ve Converse'leriyle içeri girdi.

Joker ocaktaydı.

Travis ona doğru koşarken ayaklarının üzerinde duramıyordu, "Moomah!" diye bağırdı, sonra bir kafa attı, ellerinin ve dizlerinin üzerine düştü, başını geriye eğdi ve kıkırdadı.

"Googly," diye selamladı, çantasını, dergilerini ve cüzdanını bırakıp gözlerini Joker'e dikerek. "Lütfen bana kıymayı kızarttığını söyle."

"Beş dakika önce arkamdan bunu yapmamı söyleyen bir mesaj aldığımı ve bir ocağın başında durduğuma göre... evet."

Ona gülümsedi, eğildi, çocuğunu kucağına aldı, ona öpücükler verdi, gıdıkladı ve sarıldı, sonra onu tekrar yere bıraktı ve doğruca Joker'in yanına geldi.

Gözleri parlıyordu.

"Gördün mü?" diye sordu.

Başını salladı. "Tyra orada senin aldığının iki katını aldı." Başını kadının eşyalarını attığı tezgâha doğru salladı.

"Okudun mu?" diye itti. "Uh...

evet," diye yanıtladı.

"Bu... bu... *inanılmaz!*" diye bağırdı. "Çok şaşırtıcı. Çok havalı. Yani *sen!* Ve kardeşler. Çerçeveletiyorum. Her sayfasını!" diye ilan etti.

Gülümsemesine engel olmaya çalışarak, "Aptalın teki olduğun için öyle olacağını tahmin etmiştim," diye mırıldandı. "Bu kadar mutluyken sinirlendirme." Zıpladı

Birden bağırdı, "Üstümü değiştirmeliyim! Hemen dön! Şu poşette dondurma var, buzluğa atar mısın tatlım?"

Sonra onun cevap vermesini beklemedi. Dudaklarını büzdü ve ona bir öpücük kondurdu, bunu sevimli bulmuştu ve genellikle bunu yapmasına bayılırdı ama eve yeni geldiği ve çok daha farklı bir şey tercih edeceği o anda o kadar da değil.

Mutfaktan koşarak çıktı.

Joker etten aşağı döndü, eğildi, Travis'i yakaladı ve kalçasına yerleştirdi.

"Joejoekah, loo lah, kah kah."

"Seni anlıyorum," diye mırıldandı Joker çantaya doğru yürürken, dondurmayı çıkardı (üç kutu) ve dondurucuya koydu.

Sonra dergiye gitti, üsttekini aldı, kenara koydu ve çevirerek açtı.

Sayfanın yanına gitti ve fısıldadı, "İşte burada oğlum."

"Dah, noo, fah, lah," diye yanıtladı Travis.

"Ben de öyle düşünüyorum," dedi

Joker. Gözlerini resme dikti.

İki sayfayı da kaplıyordu. Yaptıklarından biri, bir bisiklet, mor, lanet olası parlak pinstriping, ve o bile çerçevelemenin ilham verici olduğunu kabul etmek zorunda kaldı.

En üstte büyük harflerle *Custom Cool* yazıyordu ve altında daha küçük harflerle şöyle yazıyordu: *Tasarım dehası Carson "Joker" Steele tarafından yönetilen Denver'ın Chaos Motosiklet Kulübü, özel sürüşleri bir sonraki stratosfere taşıyor.*

Kardeşler garajdaki bisikletin etrafında toplanmışlardı. Hepsi

Onlar. Joker ön direksiyonda, kollarını göğsünde kavuşturmuş, Tack onun yanında, kollarını Joker'in omuzlarına rahatça atmış, botlarını bileklerinden kavuşturmuş.

Arka duvar arkalarındaydı, alet sandıkları ve ekipmanları duvarın dibine dizilmişti, duvarın üzerinde devasa bir Kaos bayrağı uzanıyordu.

Boz deli gibi gülümsüyordu ama diğer kardeşleri kameraya doğal bir şekilde bakıyor ve sert görünüyorlardı.

Harika bir filmdi.

Sayfayı daha iyi sayfaya çevirdi.

Sağ üst köşede, Joker Carissa'nın kollarında, elleri Carissa'nın arka ceplerinde, dikkatleri birbirlerinden başka bir şeye odaklanmamışken yandan çekilmiş.

Gülümsüyorlardı.

Altında, *"Motorcu hatunlar olmadan motorcular olmaz."* yazıyordu. *Steele, nişanlısı Carissa ile birlikte.*

Travis "Moomah," diye mırıldandı ve Joker çocuğa baktığında gözlerinin dergide olduğunu, parmaklarının dudağını oynattığını gördü.

"Evet oğlum, o senin annen."

Travis ona baktı. "Moomah." "Evet, oğlum."

Travis parmaklarını dudağından çekip Joker'inkilere doladı.

"Joejeekah."

"Evet," diye fısıldadı Joker. "Ben senin Joker'inim."

Çocuk bir an yalpaladı, sonra öne doğru düştü ve Joker'in eline ve ağzına yarım yamalak, ağzı açık bir öpücük kondurdu.

Geri yalpaladı.

"Ben de seni seviyorum evlat," diye fısıldadı

Joker. Travis kıkırdadı.

Sonra döndü ve yere uzandı.

Yapabildiği sürece gibi, Joker Travis'e istediğini verdi ve kışını yere koydu.

* * *

Boz, üçüncü porsiyonunu alırken, "Bu lanet şey *harika*," .

Carissa'nın acılı sosundan alıp acılı peynirli Fritos yatağına döküyorum.

Kardeşini bunu yaparken izleyen Joker, kadınının bir fıçı yapmasının iyi olduğunu düşündü.

Buzdolabına gitti, birkaç soğuk bira kaptı, kapaklarını açtı ve onları dışarı çıkardı, doğruca Linus'a gitti, insan kalabalığı içinde yemek alanındaki pencerenin yanında duruyordu, Candy kalçasına tünemişti.

Joker arkadaşına bir bira uzattı ve mırıldanarak "Teşekkürler, Car" dedi.

"Sorun değil," dedi ve Elvira ve Malik, Lawson ve ailesi, Lucas ve ailesi, Delgado ve ailesi, Nightingale kardeşler ve aileleri, Linus'un ailesi, Bayan Heely, Keith, Megan ve Dora Robinson da dahil olmak üzere tüm kardeşlerinin, orospularının ve Kaos arkadaşlarının Carissa ve kendisinin evine tikiştirildiği odaya döndü.

Neyse ki bazıları mutfakta, diğerleri de arka güvertede soğukta ateş ediyordu, yoksa yeterince yer kalmazdı.

Yer olmasaydı bile, şu anda evlerinde bulunan bir ton çocuk etrafta koşturmanın bir yolunu bulurdu ve bunu yapıyorlardı.

Joker omzuna hafif bir şeyin dokunduğunu hissetti.

Döndü ve Candy'nin ona eğildiğini gördü.

Alıştığından daha ağır olan kızın ağırlığını alıp onu kendi tarafına yerleştirirken Linus'a baktı.

Kolunu onun boynuna doladı ve başını omzuna yasladı.

Linus nefesinin altından, "Bebeğim aşık olmuş," dedi.

Joker başını çevirdi ve ona sıırttı.

Linus daha yüksek sesle, "O dergide harika bir yazı var, Car," dedi. "Kamryn bunlardan beş tane aldı. Kardeşlerine imzalatmanı istiyor."

Bunu duyan Joker, Kaos'la uzaktan yakından ilgisi olan tüm kadınların bunları istiflediğini düşünerek Denver'da bir kopya kalıp kalmadığını merak etti. Stacy on tane satın almıştı (ve kardeşlere imzalatmıştı). Elvira yirmi tane satın almıştı (ve kardeşlere imzalatmıştı).

"Gururlu," diye fısıldadı Linus.

Joker birasını kaldırdı ve bir yudum aldı ama ona bakmadı.

"Söyleyeceğim tek şey, derinlere indiği, Car," diye devam etti Linus. "Ve sadece ünlü olduğun için değil."

Tüm hissettikleriyle birlikte, Joker'in vermesi gereken tek şeyi verdi. Başını salladı.

Linus, her zamanki gibi, vereceği şeyi mutlulukla aldı ve onu sırtından alkışladı.

Joker göğsünde o ışığı hissederken başka bir şey daha hissetti.

Gözleri kanepeye kaydı ve kız arkadaşının Bayan Heely, Indy Nightingale ve Gwen Delgado'ya yakın oturduğunu gördü, hepsi de çocuklar tarafından taranmıyorlarmış ya da uçan oyuncaklardan kaçmıyorlarmış gibi gevezelik ediyorlardı.

Ama Carissa'nın gözleri kanepenin arkasındaydı ve Candy'ye bakıyordu.

Bakışları ona kaydı. "Yakında," diye mırıldandı.

Gülümsedi.

Hayatında gördüğü en güzel şeydi.

Dudaklarını büzdü ve evleri insanlarla doluyken kabul edeceği bir şekilde ona bir öpücük verdi.

Ve sonra bu, gördüğü en güzel .

Suki Nightingale kucağına indiğinde hızla arkasını döndü. Onun bunu yapmasını izlerken kahkahalarını duydu.

Göğsü daha da hafifledi.

Çünkü o zaman gördüğü en güzel şeydi ve bunu tekrar, tekrar ve tekrar yaşayacağını biliyordu.

Sakin ol.

Sabit.

Güzellik

.

sahip olacağına söz verdiği şeyi verdi. Güzel bir hayat.

En iyi kısmı mı?

Geri vermek zorunda.

EPILOG

Evet.

Mağazadan Ride'a, oradan da garaja kadar uzanan kilometrelerce krem, pembe ve şeftali rengi flamalar vardı.

Çadırlar . Köşelerinde kurdeleler dalgalanıyordu.
büyük, parıltıyan şeftali ve pembe kelebeklerin altından.

Çadırların altında, üzerine sim püskürtülmüş krem rengi plastik örtülerle kaplı masalar vardı. En üstte pembe plastik pasta tabakları ve şeftali rengi plastik çatallar, ortada ise krem, pembe ve şeftali rengi güllerden oluşan buketler, çiçeklerin etrafında spiral şeklinde kıvrılmış ve bükülmüş yeşil parçalar ve dışarıya çıkmış küçük simli kelebekler vardı.

Godsmack'ın "Rocky Mountain Way" cover'ının fon müziği sona erdiğinde, hoparlörden sert bir ses duyuldu: "Carrie, motorcun kışını dans pistinde istiyor."

Tam o sırada üzerinde pırlantalara benzeyen ışıltılar bulunan straplez dantel elbiseli bir kadın dans pistine doğru yürüdü. Neredeyse ayak bileklerine kadar inen dolgun, kabarık etek, yüksek topuklu şeftali rengi sandaletlerin üzerinden bacaklarına doğru sallanıyordu.

Boynundaki zincirde bir elmas vardı. Bal rengi bukleleri ensesinde gevşek bir topuzla geriye doğru toplanmıştı. Kulaklarında inciler vardı.

Ama saçlarına küçük kelebekler takılmıştı.

Ayrıca karnında küçük bir bebek yumrusu vardı.

Yanlardan kısa kesilmiş ve tepesi dağınık siyah saçlı bir adama gülümsüyordu. Kalın bir sakalı vardı. Üzerinde bir kot pantolon ve krem rengi bir gömlekle dans pistinde duruyordu.

Gömlek.

O gülümsüyordu.

Birkaç metre elini ona doğru kaldırdı. Yaklaştığında elini tuttu.

Hiç vakit kaybetmeden onu kollarının arasına aldı ve bunu yaparken kadın ona gülümsemekten vazgeçmedi. Hatta gülümsemesi o kadar büyüdü ki neredeyse yüzünü yaracaktı.

Ardından Louis Armstrong'un "What a Wonderful World" şarkısının açılış müziği çalmaya başladı.

Kadın başını arkaya attı ve kahkahaları müzikten duyulabiliyordu.

Neredeyse hıçkırık gibi gelse de bir kahkahaydı.

Adam onu izledi ve sakalının arasından parlayan dişlerinin beyazlığı o izlerken de kaybolmadı.

Sonra başını öne eğdi ve kollarını onun geniş omuzlarına dolayarak yüzünü boynuna gömdü.

Çenesini kızın başının yan tarafına dayadı ve onu kollarının arasında salladı.

Bir grup insan hareket etti ve Jefferson Steele, çitin üzerinde durduğu yerden oğlunun yeni eşiyle düğün resepsiyonunda dans ettiğini artık göremiyordu.

Zaten gitme vakti gelmişti.

Yıllar sonra ilk kez lanet Linus Washington'a rastlaması ve adamın Carson ile sevgilisi Carissa hakkında susmak bilmeyip ona evlenmeleriyle ilgili her şeyi anlatması dışında neden geldiğini bile bilmiyordu.

Milyonlarca kilometre uzağa park etmek zorunda kaldığı kamyonuna doğru döndü çünkü Broadway arabalar, kamyonlar ve bisikletlerle doluydu.

Ama kollarını göğsünde kavuşturmuş, tuzlu ve biberli saçlı, keçi sakallı bir adamın orada dikildiğini görünce durdu.

"Anladın sen onu." Sesi alçak, çakıllı ve düşmancaydı. "Şimdi bir daha asla geri gelme."

Jefferson Steele bu pisliği alt edip edemeyeceğini düşünmek için bir süre düşündü.

Sadece bir vuruş sürdü.

Sonra başını salladı, etrafından dolaştı, ona geniş bir alan bıraktı ve kamyonetine doğru yürüdü.

Tack Allen çitlere doğru yürüdü ve Ride'ın ön avlusuna baktı.

Kalabalığın arasından tek görebildiği Joker'in başının yan tarafıydı, yüzü Carissa'nın bal rengi bukleleriyle örtülmüştü.

Taradı ve kadını gördü.

Tyra torununu koluna sıkıştırmıştı ama tombul küçük çocuk bacaklarının üzerinde durup kalçasına vuran Travis'e gülümsüyordu.

Elvira yaklaştı ve onu yakaladı. Travis o kadar yüksek kıkırdadı ki Tack duyabildi.

Dudaklarının kıvrıldığını hissetti ve Louis *oh yeah* şarkısını söylerken gözlerini tekrar dans pistine .

Tack aynı fikirde olarak partiye doğru yürüdü.

Kaosun içinde kaybolun!

Kristen Ashley'nin büyüleyici serisi devam ediyor...

Önizleme için lütfen bir sonraki sayfaya bakın

[ATEŞİN İÇİNDEN YÜRÜYÜN.](#)

Asla yapmazdım.

Salata almalıyım.

Whole Foods'a gitmeli ve salata barına uğramalıyım (ve böylece fırından bir kurabiye alabilmeliydim, salata alma konusunda bu kadar iyi olduğum için bir ikram).

Whole Foods'a gitmedim.

Chipotle'a gittim.

Chipotle'a gittiğime göre burrito değil kase almalıyım. Kase almak gibi bir niyetim yoktu.

Burrito alacaktım.

Bu nedenle Chipotle'da sırada bekliyor, burritom için barbunya mı yoksa siyah fasulye mi karar vermeye çalışıyor ve kendime akşam yemeğinde salata yiyeceğimi söylüyordum (bu olmayacaktı ama kendime bunu söylüyordum, bu çok yaptığım bir şeydi).

Ve önümüzdeki aylarda, salata (ve kurabiye) için Whole Foods'a gitmiş olmayı tüm dileyeceğim.

Öğle yemeği vaktiydi. Kalabalıktı. Gürültü vardı.

Ama ben duydum.

Sırada önümden gelen derin, erkeksi bir ses.

Olgunlaşmış, daha kaba, neredeyse yıpratıcı bir sesi ama ben o sesi tanıyordum.

O sesi asla unutmayacağım.

"Evet, kağıtları imzaladım. Gönderdim. Sorun değil. Bu iş tamam," dedi ses.

Sırada nefes almakta zorlanarak durdum, bedenim hareket etmek, yana eğilmek, ileriye bakmak, sese bağlı adamı görmek istiyordu, buna *ihtiyacım vardı* ama bedenime söyleneni yaptırıyordum.

"Henüz bir yer ayarlamadım, önemli değil," diye devam etti ses. "Hafta sonu için dağlarda bir daire tuttum. Kızları oraya götüreceğim. Dediğim gibi, Cuma günü saat dörtte gelip onları alacağım. Pazartesi günü okulda olurlar. En kısa zamanda bir yer ayarlayacağım."

Hâlâ hareket edemiyordum ve o zaman bunun daha da büyük bir nedeni vardı.

Kızları oraya götürüyorum.

Pazartesi günü okulda olacaklar.

Onun çocukları
vardı. Logan'ın
çocukları vardı.
Çoğul.

Burnumda bir karıncalanma hissettim, nefesim dengesizleşti, kalbim küt küt atmaya başladı, parmaklarım acı verici bir şekilde karıncalandı, sanki uykuya dalmışlar da gibi.

Ses devam etti.

"Doğru. Bunu yaparsın, harika olur. Onlara babalarının onları sevdiğini söyle, onları bu akşam arayacağım ve Cuma günü görüşeceğiz." Bir duraklama, sonra, "Tamam. Teşekkürler. Sonra görüşürüz."

Sıra ilerledi ve ben de kendimi onunla birlikte ilerlemeye zorladım ve tam o sırada Logan döndü ve Chipotle'daki yemek tezgahının önünde görünür hale geldi.

Onu gördüm ve dünyam başıma yıkıldı.

"Burrito. Sığır eti," diye homurdandı. "Pinto.

Gidelim." Kımıldamadan baktım.

İyi görünüyordu.

Tanrım, çok iyi görünüyordu.

Biliyordum. Böyle olgunlaşacağını biliyordum. O sevimli ama sert genç adamdan, ne kadar uzaklaşmak isterseniz de sizi ona çeken o tehlikeli kenara geçecekti. Ama durduramazdınız, o çekim çok güçlüydü.

Chipotle'da deri Chaos ceketıyla tortillacı kadının önünde dururken ne yapacağını biliyordum.

Uzun boylu. Koyu renk saçları gümüş rengine, çok uzun ve dağınıktı. Omuzları geniş. Çenesi kare şeklinde. Profilden bakıldığında bile yüzünün derisinin artık pürüzsüz değil, her çizginin ilginç olduğunu bildiğiniz bir hikaye anlattığı bir şekilde sarp olduğunu görebiliyordum. Güçlü bir burun. Yüksek elmacık kemikleri.

Günlerdir, belki de haftalardır tıraş olmadığını gösteren bıyıklar (ayrıca gümüş rengi).

Çok güzel.

Çok güzel.

Ve o bir zamanlar . O
zaman gitmesine izin
verirdim.

Hayır, onu uzaklaştırmıştım.

Döndüm ve ses çıkarmadan, tek kelime etmeden hızla sıraya doğru ilerledim.

Beni duymasını istemedim.

Dışarı, *dışarı çıkmam*
gerekiyordu.

Dışarı çıktım. Neredeyse arabama koşacaktım. Arabaya bindim ve kapıyı çarptım. Orada oturdum, ellerim direksiyonun üzerindeydi, titriyordum.

Kızları oraya götürüyorum.

Pazartesi günü okulda olacaklar.

Çocukları
vardı.

Çoğul.

Kızlar.

Bu beni mutlu etti. Mest etti. Neşeyle kendimden geçtim.

Evrakları imzaladım. Gönderdim.

Bu ne anlama geliyor?

Onları almaya geleceğim... En kısa zamanda bir yer ayarlayacağım.

Gelip onları almak
mı? Onda değillerdi.

Kağıtları imzaladı.

Tanrım, boşanıyordu. Hayır. Belki de
yeni boşanmıştır.

Gelip onları alacağım.

O bir babaydı.

Ama özgür
müydü?

Derin bir nefes alarak ellerimi sıktım.

Önemi yoktu. Beni ilgilendirmiyordu. Logan Judd artık benim işim değildi. Yirmi yıl önce benim işim olmaktan çıkmıştı. Benim seçimimdi. Gitmesine izin verdim.

Ve açıkçası, onun gittiğini düşündüğüm yere, Kulübünün gittiğini düşündüğüm yere gitmedi. Beklediğim şey

Chipotle'da sıradaydı, hapiste değil.

Sesi cızırtılıydı, belli ki sigarayı bırakması gereken zamanda bırakmamıştı (ya da hiç bırakmamıştı). Ama güçlü, uzun boylu ve fit görünüyordu.

Onu tepeden tırnağa her yönden göremedim ama gördüğüm şey umduğum şeydi.

Mutluluğa giden yolu bulacağını ummuştum.

Emrinin gitmek olduğunu söylemişti.

Tanrım, oradan çıkmam gerekiyordu. Ondan içeride kaçıp, beni dışarıda, arabamın içinde, korkudan titrerken görmesine izin veremezdim.

Arabamı çalıştırmak için düğmeye bastım, tüm aynalara dikkatlice baktım ve kör noktalarımı kontrol ettim, geri vitese taktım ve eve doğru yola çıktım.

Evde bir kutu solmuş bebek ıspanak ve biraz rendelenmiş havuçtan başka yiyeceğim yoktu.

Bunun nedeni market alışverişinin işkenceye benzediğini düşünmemdi. Sadece kesinlikle gerekli olduğunda alışveriş yapıyordum ki bu da kiler gerektirmeyen yiyecek seçeneklerinin sayısı düşünüldüğünde nadiren oluyordu.

Tersine, yemek yapmayı severdim.

Sadece sık sık yapmıyordum çünkü yiyecek alışverişi yapmaktan nefret ediyordum.

İyi niyetlerim vardı. Neredeyse her gün çeşitli şekillerde değişeceğimi düşünüyordum.

Mesela, markete gitmek. Lezzetli yemekler hazırlayan (tek kişilik bile olsa), Beethoven falan dinlerken muhteşem mutfağında şarap yudumlayan kadınlardan biri olmak. Elbette mumlar yanıyor olacaktı. Ve yemeğimi muhteşem porselenler üzerinde servis eder, kendime bir prenses gibi davranırdım (çünkü bunu yapacak başka kimse yoktu).

Sonrasında, sarıldığım sandalyemde (mumlar hala yanıyor) Dostoyevski okuyarak güzel bir bitki çayı yudumlardım. Ya da eğer havamdaysam televizyonda *Downton Abbey* gibi klas bir şey izlerdim.

Normalde yaptığım gibi fast food ya da hazır yemek yemez, pahalı mumlarım aylardır yanmadığı için tozlanır ve bir tabağı kirletme zahmetine bile girmezdim. Bunu *Sister Wives* ya da *True Tori* gibi dizilerin karşısında oturup yemek yerken yapardım,

Kendimi başka birinin hayatına kaptırdım çünkü hepsi benimkinden çok daha ilginçti.

Sonra yatağa
giderdim. Tek başıma.
Ertesi sabah uyanmak için. Tek
başına.

Ve tüm günümü değiştirebileceğim tüm yolları düşünerek geçirdim.

Kendime yapacağımı söylediğim yürüyüşlere çıkmaya başlamak gibi. Caddenin hemen aşağısında iki yıl önce açılan ve çok havalı görünen (ve henüz bir kez bile adım atmadığım) o stüdyodaki pilates derslerine gitmek. Dağlara çıkmak ve bir patikada yürüyüş yapmak. Broadway'deki ya da Highlands Meydanı'ndaki popüler mağazaları gezmek ve bir gün geçirmek. Satın aldığım (ama kutusundan hiç çıkarmadığım) ayak küvetini kullanmak ve kendime lüks bir pedikür yapmak. Arkadaşlarımı arayıp bir kızlar gecesi ayarlamak ve küçük siyah bir elbise giymek (tabii ki bir tane aldıktan sonra) ve martini veya kozmopolitan veya mojito veya artık havalı içecek her neyse onu içmek için şehre gitmek.

Bir adamın bana baktığını görmek ve gözlerini kaçırmak yerine ona gülümsemek. Belki onunla konuşmak. Benimle konuşursa kesinlikle karşılık vermek. Teklif ederse çıkmayı kabul etmek. O randevuya gitmek.

Belki de yatağa yalnız gitmemek.

Her gün bunu düşündüm. Hatta bu konuda günlük bile tuttum (o gün bir değişiklik yapmak için kendimle konuştuğumda ve günlük tutacak kadar birlikte olduğumda).

Ama hiç
yapmadım.
Hiçbirini.

Tüm bunları arabamı eve doğru sürerken, sonra garaj yoluma girip evimin yanından aşağı inerken ve arka taraftaki avluya park ederken düşündüm. Dışarı çıktım ve içeri girdim, mutfağımda durdum, tüm bu düşüncelerden son derece korkutucu bir şey fark ettim.

kalmıştım.

Yirmi yıl önce Logan'ın ve benim evimizin önünde, onu gönderdiğim için gidişini izleyerek başlayan bir rutinin içinde sıkışıp kaldım.

Ateşin içinden geç.

Kelimeler bana saldırdı ve acı dayanılamayacak kadar şiddetliydi. Mermer tezgahıma doğru ilerlemek, eğilip dirseklerimi üzerine koymak ve başımı ellerimin arasına almak zorunda kaldım.

Sonra her şey geldi ve kafamı patlayacakmış gibi hissettirecek şekilde içimde patladı.

Bir adamı seversin, Millie, ona inanırsın, onu olduğu gibi kabul edersin. Ne olursa olsun onunla birlikte yolculuğa çıkarsınız, bu ateşin içinden geçmeniz gerektiği anlamına gelse bile.

O zamanlar sesi kaba değildi. Sesinde aşınma yoktu. Derindi. Erkeksiydi. Ama pürüzsüzdü.

Bana o sözleri söylediği zamanlar hariç. Onları söylediğinde serttiler. İnanılmazdı. Çileden çıkmışlardı.

Yaralanmışlardı.

Ateşin içinden geç.

Gözyaşları geldi ve kahretsin, *kahretsin*, yıllar önce durmaları gerekirdi.

.

Geldiler, geldiler ve ben boğulana kadar geldiler.

Solmuş ıspanak ve rendelenmiş havuçtan oluşan bir salata yapmadım. Masamın başına geçip gecenin ilerleyen saatlerine kadar çalışmaya devam .

Bunun yerine çantamdan telefonumu çıkardım, kanepeme uzandım, üzerine çöktüm ve kız kardeşimi aradım.

Telefonu açtığında konuşamıyordum bile.

Ama hıçkırıklarımı duydu.

"Millie, neyin var?" diye sordu, sesi telaşlı çıkıyordu.

"Dah-dah-Dottie," diye kekeledim hıçkırıklar arasında. "*Logan*'ı lanet *olası Chipotle*'da gördüm."

Bir saniye bile cevap verdi: "Geliyorum. On dakika sonra."

Sonra on dakika içinde bitti. Dottie

benimle ilgilendi.

Yine de ablam benimle her zaman bildiğim şekilde ilgilendi.

İşin kötü tarafı, yapacağımı söylediğim şeylerin hiçbirini yapmamış olmamdı.

Kendimi asla rutinimden
kurtaramadım. Güçlü olmak için hiç
savaşmadım.

Logan'ı kaybettiğimde, sahip olabileceğim tüm gücü
kaybettim. Bu o oluyor.

O benim temelimdi. O benim omurgamdı. Beni güvende tuttu.

Hayatı yoluna koydu.

Hayatı yaşamaya değer kıldı.

Sonra o gitti, benim de gerçekten bir hayatım kalmadı ve yarım bir
hayat başladım.

Ya da belki üçte
biri. Muhtemelen
çeyrek.

Muhtemelen
sekizde bir.

Başka bir deyişle, ben her zaman ilgilenilmesi gereken bir kız
kardeşim.

Bir gün uyanıp bunu değiştirmem gerektiğini
biliyordum. Asla değiştiremeyeceğimi bildiğim gibi
bunu da biliyordum.

* * *

Yirmi üç yıl önce bir partide, bir evde.

"Hey."

"Hey."

O başlattı. On dakika önce oraya geldiğinden beri beni süzüyordu ve
bunu saklamadı. Doğruca bana geldi ve başlattı.

Bu hoşuma gitti.

Ayrıca çok fazla zaman kaybetmeden yaklaşması da
hoşuma gitti. Ama en çok, inanılmaz derecede sevimli
olmasını sevdim.

Sevimli ve sinirli.

Elimdeki bira bardağını tutarak ona baktım. Tanrım,
evet, çok . Çok tatlıydı.

Ama annemin kızının mükemmel bir erkek zevki olduğunu bildiği
için geceleri kıvrılmayacağı şekilde sevimliydi. Başka bir deyişle,
çocukken karar verdiği bir yaşam misyonu olduğunu yakında
öğreneceğim iyi giyimli bir adamla konuşmak, bu astronot ya da

kanseri iyileştirir.

Annemin umutsuzluğa kapılacağı, dua edeceği, içinde yaşayacağı ve babamın cinayet düşüneceği (annemin dehşet içinde yaşamasının çeşitli nedenlerinden biri) bir şekilde sevimli.

Ama onun sıcak, kahverengi gözlerine baktığımda, hayatımda ilk kez annemin ve babamın ne düşündüğünü umursamadım.

Tek önemseydiğim Kellie'nin partisinde bana yakın durması, yanıma gelmesi ve "merhaba" demesiydi.

"Adım Logan," dedi bana.

Tanrım, havalı bir ismi bile vardı.

"Millie," diye cevap verdim.

Kahkahayı patlatmadan önce gözlerinin biraz açılmasını izledim.

Bu hiç hoş değildi.

İncinmiş hissederek ondan biraz uzaklaştım.

Kıkırdamaya devam etti ama hareketimi fark etti ve dikkatle bana odaklanarak "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Taze bir biraya ihtiyacım var,"

diye yalan söyledim. Dolu

bardağıma baktı.

Sonra bana baktı, gülümsüyordu.

Tanrım, *evet. Çok* tatlıydı. Ama

biraz kabaydı.

Yani, ismim komik değildi. Eski modaydı ama büyük büyükannemin adıydı. Annem ona tapardı ve büyükannem de benim ona tapmam için yeterince uzun yaşamıştı.

Adımı sevdim.

"Her yerinde Millie yazıyor," dedi. Ne kadar tuhaf bir söz.

Ve daha da tuhafı, sanki ne düşündüğümü biliyor gibiydi. "Ne?" diye sordum. diye sordum.

"Sevgilim, kızıl mı sarı mı olmak istediğini bilmeyen o saçlar. O büyük kahverengi gözler." Yumuşak, derin sesi karnımda hissettiğim bir şekilde alçaldı. "Bu." Bira bardağını bir parmağını uzatarak kaldırdı ve ağzımın yakınına işaret etti, böylece üst dudağımın sağ köşesindeki küçük beni gösterdiğini anladım. "Şirin. Tatlı. Böyle bir kız için Millie'den daha iyi bir isim olamaz."

Tamam, bu güzeldi.

"Şey, teşekkürler, sanırım," diye mırıldandım.

"Güven bana, bu bir iltifat," diye güvence verdi. Başımı salladım.

"Yarın gece ne yapıyorsun?" Başımın küçük bir sarsıntı geçirdiğini hissettim.

Lanet olsun, bana mı teklif ediyordu? "Ben... hiçbir şey," diye cevap verdim.

"Güzel, o zaman dışarı çıkıyoruz. Numaran var mı?" Vardı!

Bana çıkma teklif ediyordu!

Kalp atışlarım hızlandı ve bacaklarım karıncalanmaya başladı.

"Ben... evet," diye cevap verdim ve sonra aptalca devam ettim,

"Bir numaram var." "Ver onu bana."

Ona baktım, sonra geniş göğsünden aşağıya, ince beline, oradan da ellerine baktım. Bir eli birasını tutuyordu, diğer elinin başparmağı ise havalı, dövülmüş, siyah deri kemerine takılmıştı.

Tekrar yüzüne baktım. "Yazacak bir şeyin var mı?"

"Millie, bana numaranı veriyorsun, tek bir rakamı bile unutacağımı mı sanıyorsun?" demeden önce başını hafifçe salladı ve daha da hafif (ama kesinlikle ateşli) bir dudak seğirmesi yaptı.

Tamam, vay canına. Bu *gerçekten* çok hoştu. Ona numaramı verdim.

Anında ve doğru bir şekilde tekrarladı. "İşte bu," diye onayladım.

Cevap vermedi.

Rahatsız hissetmeye başladım.

Ve gergin.

Ailemin onaylamayacağını bilmem dışında hiç tanımadığım bir adamla randevulaşmışım ve sonra ona numaramı verdim.

Şimdi ne ?

"Biriyle mi geldin?" diye sordu.

Bana çıkma teklif ettikten sonra bunu garipti. Garip olduğunu düşündükten sonra, belki de benim

bir *randevudayken* onunla bir randevu ayarladım ve o da benim bir sürtük olduğumu düşündü!

"Hayır, sadece birkaç kız arkadaşım var," dedim hemen.

Bana bir gülümseme daha verdi. "Bu biriyle geliyor, sevgilim." Oh.

Doğru.

Dudağımı ısırdım.

"Kim?" diye sordu.

"Justine," diye cevapladım, başımı dört erkek ve iki kızın oturduğu mutfak masasına doğru eğerek. Başını çevirip baktığında cevabımı genişlettim: "Esmer olan."

Tam o sırada, arkadaşım güzel esmer Justine, sarhoş bir şekilde masanın üzerindeki bir çeyrekliği shot bardağına doğru sektirdi, ıskaladı ve sırttı. Erkeklerden ikisi ve kızlardan biri hemen "Shot!" diye bağırdı. Bunun üzerine Justine dengesizce bardağı kaptı ve geri fırlattı, içindeki votkanın bir kısmı çenesinden aşağı akıyordu.

Bunu hâlâ sırtarak bitirdi.

"Onunla geri dönmeyeceksin," diye homurdandı Logan ve bakışlarım tekrar ona döndü. "Aslında o hiçbir yere gitmiyor."

Oh adamım, bu adamı

sevebilirim. Oh adamım!

Bu çılgıncaydı!

Sırf bunu söyledi diye bu adamı sevebileceğimi nasıl düşünebilirim?

"O değil, ben de ," diye paylaştım. "Geceyi burada geçireceğiz."

"Güzel," diye mırıldandı, tam da biri ona çarpmadan önce fıçıya doğru tehlikeli bir şekilde ilerliyor.

"Buradan çıkmak ister misin?" Kendimi sorarken buldum ve hemen dikkatini çektim. "Bilmem ki. Arka güvertede falan oturmak ister misin?" bir şey gelmesin diye sözümü çabucak bitirdim.

"İşte bu," diye fısıldadı, kahverengi gözleri gözlerime kilitlenmişti ve bunu söyleme şekli, bana bakışı, omurgamda bir ürperti hissettim.

"Tamam," fısıldadım.

Eğildi ve elimi tuttu. Onunki büyük ve sertti ve benimkinin etrafına sarıldığında sıcak ve güçlü hissettiriyordu.

Tamam.

Aman

Tanrım.

Ciddiyim.

Ciddiyim.

Doğruydu. Çılgıncaydı ve *tamamen* . Bu adama aşık olabilirdim.

Bunu sadece benim güvende olmamı istemesinden ve elinin benim elimde olduğunu hissetmemden anladım.

Oh adamım.

Beni güverteye, doğruca bahçeye çıkan basamaklara götürdü ve en üstteki basamağa oturduk.

Daha önce hiç bilmediğim bir şekilde gergindim ama Kellie'nin ailesinin karanlık bahçesine bakarken kendimi iyi hissediyordum.

"Millie, yarın gece ne yapacağımızı söyle," diye emretti. Ona bakmak için başımı çevirdim. "Ne?"

"Ne yapmak istiyorsan onu yapacağız," dedi. "O yüzden ne yapmak istediğini söyle."

Başımı yana eğdim, bu teklif ilgimi çekmişti.

"Paris'e uçmaya ne dersin?" Bir şaka denemesi olarak önerdim.

"Sen var a pasaport?" o sordu Hemen, değil

Gülümsüyor,

Ciddi görünüyorsun.

Kalbim küt atmaya başladı.

Yine de, ciddi olamaz. Yani,

Paris mi?

"mi?" Geri döndüm.

"Hayır, ama sen öyle yapmak istiyorsan, ben bir tane alırım."

Ona sıırttım. "Bir günde pasaport alabileceğinden emin değilim Logan."

"Paris'e gitmek istiyorsan, bir yolunu bulurum." Başımı salladım, başka tarafa baktım.

Bu işte iyiydi. Replik söyleme konusunda bir ustaydı.

Hoşuma gitmişti. Kendine güveni vardı.

Ama yine de sadece çizgilerdi.

"Ve tüm doğru şeyleri söylüyor," dedim avluya.

"Bebeğim, şaka yapmıyorum."

Gözlerim tekrar ona döndü çünkü sesi hâlâ ciddiydi.

Ve ona geri döndüklerinde, evin ışıkları yakışıklı yüzünü aydınlatırken, ciddi görünüyordu.

"Paris'e gitmek istemiyorum," diye fısıldadım. "İstiyorum," diye eklemek için acele ettim. "Sadece yarın gece değil. Paris'te bir randevuda giymek için doğru şeyi giydiğimi sanmıyorum."

Bana sırtıttı. "Çok rahatladım. Kıl payı kurtulabilirdim ama bu beni ikinci randevumuzda başarısızlığa uğrattı. Paris'i nasıl geçeceğimi bilmiyorum."

Şimdiden ikinci bir randevuyu düşünüyordu.

Bu da hoşuma gitti.

Ama ben onun sözlerini daha çok sevdim çünkü komik olabileceğini bilmek güzeldi.

Elimde değildi ve neden denediğimi de bilmiyordum. Güldüm.

Ben bunu yaparken sırtıtmaya devam etti ve dizlerimiz birbirine değecek şekilde bana yaklaştı.

"Söyle bakalım Millie, ne yapmak istiyorsun?" diye sordu gülmeyi bıraktığımda.

"Ne yapmak istediğini görmek istiyorum," dedim ona. "O zaman öyle yapacağız."

Karanlığın içinden gözlerinin içine baktım ve garip bir şey hissettim. Kötü bir gariplik değil. Mutlu bir gariplik.

Rahat. Güvenli.

Evet, ikisi de sadece gözlerinin içine bakıyor.

"Paris'e gitmek istiyor *musun*?" diye sordum. "Yani, bir gün."

"Elbette," dedi bana. "Yine de listemin başında değil."

"Listenin başında ne var?"

"Avustralya'yı geçmek."

"Binicilik mi?" Ben

sordum.

"Bisikletimle."

Gözlerimin büyüdüğünü hissettim. "Motosiklet türünden mi bahsediyorsun?"

Bana bir kez daha sırtıtarak dizime baskı yaptı. "Ben başka tür bir bisiklet *olduğunu* kabul etmeyen bir adamım, Millie."

Kesinlikle eminim, ailem bu adamı onaylamazdı. Ve kesinlikle *eminim ki*, ben kesinlikle *onayladım*.

"Demek bisikletin var?" Ben zorladım.

"Harley," dedi bana.

"Yarın ona binebilecek miyim?" Sorumdaki heyecanı filtreleme zahmetine devam ettim.

Gözlerimin içine baktı.

"Kesinlikle," diye cevap verdi.

Ona gülümsedim ve bunun büyük bir şey olduğunu biliyordum.

Bakışları ağızıma kaydı ve o anda bacaklarım yeniden karıncalanmaya başladı. Ama bu sefer karıncalanma kalçalarımın iç kısmından dışarıya doğru yayılıyordu.

Gözlerimi kaçırdım ve biramdan bir yudum

aldım. "Millie," diye seslendi.

Bakışlarımı bahçeden ayırmadım ve "Hmm?" diye

cevap verdim. "Benimle güvende."

Dikkatim tekrar ona yöneldi.

"Asla bebeğim," diye devam etti usulca. "Hiçbir zaman. Öyle mi?"

Yine sanki düşüncelerimi okumuş gibiydi.

Ve biliyordu. Tam olarak ne olduğunu biliyordu: kızları onunla çıkmaya evet derse ailelerin çıldıracağı adam.

Ama ona bakarken başka bir şey daha

biliyordum. Ailem yanılıyordu.

"Öyle mi?" diye sordu, ben sadece ona bakarken. Sıcak hissediyordum.

"Evet," diye cevap verdim.

Dizini tekrar dizime bastırdı ve avluya baktı.

"Demek Paris'e gitmek istiyorsun," dedi. "Başka ne yapmak istiyorsun?"

Ben de bahçeye baktım ve ona söyledim.

Orada, güvertenin basamaklarında oturmuş, dizlerimiz birbirine sürtünerek, dakikalar gibi gelen ama aynı zamanda saatler gibi gelen bir süre boyunca, her şey gibi gelen hiçbir şey hakkında konuştuk. Partiye birlikte geldiği adam kafasını arka kapıdan uzattı ve "Alçak, çıkıyorum" diye seslendi.

Bunun üzerine bana gitmesi gerektiğini söyledi ve ikimiz de kalktık. Beni öpmedi.

Beni doğruca evin  n kapısına kadar götürdü.

Orada, biraz sert bir Şekilde emretti, "Kızın tamamen kafayı bulmuş, bu yüzden onunla hiçbir yere gitmiyorsun ve hiçbir yere gitmesine izin vermiyorsun. Duydun mu?"

Başımı salladım. "Burada kalıyorum Logan," diye hatırlattım ona. O da başını salladı.

Sonra gözleri ağzıma kayarken bir parmağını kaldırdı ve benime dokundu.

Daha fazla uyluk karıncalanması.

Tekrar bana baktı. "Yarın, bebeğim. Seni ararım."

"Tamam, Logan."

Sırıttı ve uzaklaştı.

Onu izledim, birayla hiçbir ilgisi olmayan çılgınca bir baş dönmesi hissettim, garip bir Şekilde beni  pmediği için hayal kırıklığına uğramadım.

Bana bir öpücükten çok daha tatlı hissettirecek Şekilde dokunmuŐtu. Ve ertesı gün beni aradı.

Ayrıca Kristen Ashley Kaos

Serisi

*İçindeki
Rüzgârı Ateşi
Sahiplen*

Colorado Dağ Serisi

*Kumar Tatlı
Rüyalar Lady
Luck
Breathe Jagged
Kaleydoskop*

Rüya Adam Serisi

*Gizemli Adam
Vahşi Adam
Kanun Adam
Motosikletli Adam*

Kristen Ashley ve Romanları İçin Övgüler

"Romantizmde eşsiz, kaçırılmaması gereken bir ses. Kristen Ashley yıldız olmaya aday!"

-Carly Phillips, *New York Times* çok satan yazarı

"Kristen Ashley'nin kitaplarına bayılıyorum. İlgi çekici, renkli ve hayattan daha büyük karakterlerle ilgi çekici, romantik hikayeler yazıyor. Hikayeleri ilk sayfadan itibaren sizi boğazınızdan yakalıyor ve son sayfaya kadar bırakmıyor. Hikayeyi bitirdikten günler sonra bile aklınızda kalmaya devam ediyor ve kendinizi bir sonraki hikayeyi merakla beklerken buluyorsunuz. Ashley, hangi öyküsünü elinize alırsanız alın, bağımlılık yaratan bir okur."

-Maya Banks, *New York Times* çoksatın yazarı

"[Ashley'nin kitaplarında] çok lezzetli bulduğum bir şey var."

-Kati Brown, DearAuthor.com

"Koşun, yürümeyin... [Rüya Adam] serisini almak için. Kristen Ashley'nin kaba, sert, sert seven erkeklerine bayılıyorum. Ve kozm-kız kulübüne bayılıyorum!"

-NocturneReads.com

"[*Kanun Adamı*] olağanüstü bir seriye mükemmel bir katkı!"

-ReadingBetweenTheWinesBookclub.blogspot.com

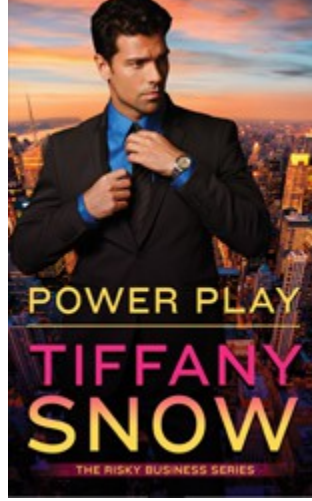
"[*Kanun Adam*] beni yüksek sesle güldürdü. Kristen Ashley harika bir yazar!"

-TotallyBookedblog.com

"Tüm heyecanları, adrenalın dalgalanmalarını, öfke patlamalarını hissettim... kalbim öfkeyle çarpıyordu. Kalbim (yani... *onun* kalbi) kırıldığında gözlerim yaşarıyordu."

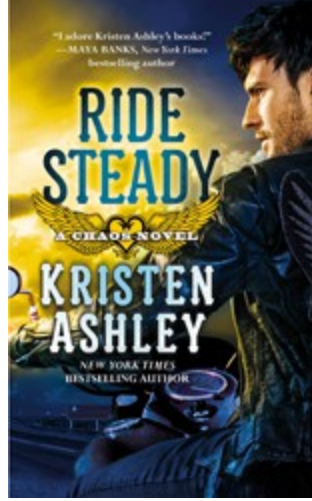
-Maryse'nin Kitap Blogu (Maryse.net) *Motosikletli Adam* üzerine

Forever Romance ile Aşık Olun

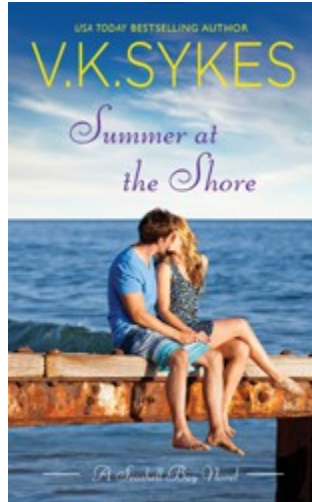
GÜÇ OYUNU **tarafından Tiffany Snow**

Güçlü iş adamı Parker Andersen pahalı takım elbiseleri ikinci bir deri gibi giyer ve BMW kullanır. Dedektif Dean Ryker'ın üniforması deri ceket ve kottur... ve tercih ettiği araç bir Harley'dir. Sage Reese kendini iki erkek arasında sıkışmış bulur: Her zaman istediği erkek ve *ona* daha önce hiç olmadığı kadar istendiğini hissettiren erkek...

DİKKATLİ SÜRÜN tarafından Kristen Ashley

Bir zamanlar Carissa Teodoro mutlu sonlara inanırdı. Ama şimdi bekâr bir annedir ve patlak bir lastik yüzünden yolda kalmıştır, ta ki tanıdık bir şövalye bir ton beygir gücüyle onu kurtarmaya kadar... Lori Foster hayranları, Kristen Ashley'nin *New York Times* çoksatan Kaos serisinin en yeni romanına bayılacak!

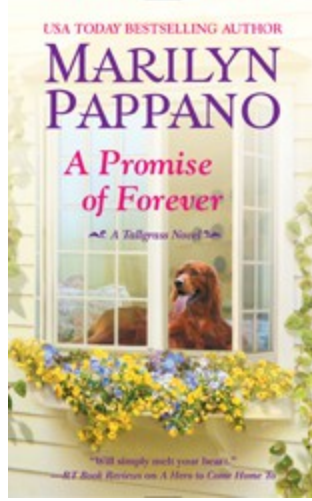
SAHİLDE YAZ tarafından V. K. Sykes

Morgan Merrifield, ailesinin pansiyonunu kurtarmak ve küçük kız kardeşine bakmak için öğretmenlik kariyerini feda etmiştir. Bu yüzden eski Özel Kuvvetler askeri Ryan Butler'ın dikkatini dağıtmasına izin veremez. Ancak uzun zamandır aşık olduğu bu adam kısa sürede gerçek bir arzuya dönüşür ve karşı konulmaz bir öpücükle kendini kaptırır.

SON ŞANS KAHRAMANI **tarafından Hope Ramsay**

Sabina tedbirli davranmayı çok iyi bilir. Ancak Ross Gardiner'ın kasabaya gelmesi, Sabina'nın tedbiri elden bıraktığı ve neredeyse ailesini yok ettiği kaygısız bir yaz gecesinin anısını geri getirir. Şimdi her ikisi de daha yaşlı ve bilge olduklarına göre, her ikisi de yanmış olsa bile kıvılcım hâlâ orada olacak mıdır?

SONSUZLUK SÖZÜ **tarafından Marilyn Pappano**

Robyn Carr'ın *New York Times* çoksatan geleneğinde, Marilyn Pappano'nun Tallgrass serisinin yeni kitabı geliyor. Başçavuş Avi Grant nihayet Afganistan'dan döndüğünde, komutanının dul eşini teselli etmeye koşar ve kendini onun yakışıklı oğlu Ben Noble'in kollarında bulur.

**Hachette Digital tarafından yayınlanan bu e-kitabı
satın aldığınız için teşekkür ederiz.**

Özel teklifler, bonus içerikler ve en yeni e-kitaplarımız ve uygulamalarımız hakkında haberler almak için haber bültenlerimize kaydolun.

Kaydolun

Veya bizi hachettebookgroup.com/newsletters adresinde ziyaret edin

İçindekiler

[Kapak](#)

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Hoş](#)

[Geldiniz](#)

[İthaf](#)

[Teşekkür](#)

[Önsöz: Altın Kal Birinci](#)

[Bölüm: VitrinBölüm: İkinci](#)

[Tek İstediğim](#)

[Üçüncü Bölüm: Dizlerinin Üzerinde](#)

[Dördüncü Bölüm: Tadı Dilindeki Kadar Güzeldi](#)

[Beşinci Bölüm: Buna Sahiptim](#)

[Altıncı Bölüm: Özgürlük](#)

[Yedinci Bölüm: Bana Seni Verdi](#)

[Sekizinci Bölüm: Şanslı](#)

[Hissetmekyı Dokuzuncu Bölüm:](#)

[Meksika'Seviyor musun? Onuncu](#)

[Bölüm Bira İçiyorum On Birinci](#)

[Bölüm: İhtiyacınız Olan Şey On](#)

[İkinci Bölüm: Kaos Kancıklıktır](#)

[On Üçüncü Bölüm: Bu Değişmedi On](#)

[Dördüncü Bölüm: İyileşme Başlasın](#)

[On Beşinci Bölüm: Şimdiden İçinde Bulunduğunuz](#)

[On Altıncı Bölüm: Hikayenin Sonu](#)

[On Yedinci Bölüm: Joker Adında Bir Motorcu](#)

[On Sekizinci Bölüm: Dalgalanma](#)

[On Dokuzuncu Bölüm: İyi Kız Arkadaş](#)

[Vermek Yirminci Bölüm: Başla ve Bitir](#)

[Yirmi Birinci Bölüm: Benim Yerim Yirmi](#)

[İkinci Bölüm: Haklı Olmak Yirmi Üçüncü](#)

[Bölüm: Özgürdük](#)

[Bölüm Yirmi Dört: Do Better with That Bölüm](#)

[Yirmi Beş: Başlangıç](#)

[Sonsöz: Oh Evet](#)

[*Walk Through Fire*'ın Önizlemesi](#)

[Diğer Yazar: Kristen Ashley](#)

[Kristen Ashley ve Romanlarına Övgüler Forever](#)

[Romance'a Aşık Olun](#)

[Haber](#)

[Bültenleri](#)

[Telif Hakkı](#)

Telif Hakkı

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Telif Hakkı© 2015 yazan Kristen Ashley

Walk Through Fire'in önizlemesi copyright © 2015 by Kristen Ashley

Tüm hakları saklıdır. ABD Telif Hakkı Yasası 1976 uyarınca

Bu kitabın herhangi bir bölümünün yayıncının izni olmadan taranması, yüklenmesi ve elektronik olarak paylaşılması yasadışı korsanlık ve yazarın fikri mülkiyetinin çalınması anlamına gelir. Kitaptan materyal kullanmak istiyorsanız (inceleme amaçları dışında), permissions@hbgusa.com adresinden yayıncı ile iletişime geçerek önceden yazılı izin almanız gerekir. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Sonsuza dek

Hachette Kitap Grubu

1290 Avenue of the Americas, New York, NY 10104

hachettebookgroup.com twitter.com/foreverromance

İlk e-kitap baskısı: Haziran 2015

Forever, Grand Central Publishing'in bir baskısıdır.

Forever adı ve logosu Hachette Book Group, Inc. şirketinin ticari markalarıdır.

Hachette Konuşmacılar Bürosu, konuşma etkinlikleri için geniş bir yazar yelpazesi sunmaktadır. Daha fazla bilgi edinmek için www.hachettespeakersbureau.com adresine gidin veya (866) 376-6591 numaralı telefonu arayın.

Yayıncı, yayıncıya ait olmayan web sitelerinden (veya içeriklerinden) sorumlu değildir.

ISBN 978-1-4555-3323-7

E3

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

